NESREĆA U BELOM

Biblioteka

ZA SVA VREMENA

Knjiga 1. Soba br. 13

Knjiga 2. Fiki

Knjiga 3. Sine Tomo

Knjiga 4. Moj anđele (prvi deo)

Knjiga 5. Goco ljubavi moja

Knjiga 6. Zbogom ljubavi

Knjiga 7. Moj anđele (drugi deo)

Knjiga 8. Žena sa juga

Knjiga 9. Esfani

Knjiga 10. Mina dete moje

Knjiga 11. Suza u oku

Knjiga 12. Iskušenica Mara

Knjiga 13. Nesreća u belom

Direktor izdanja

Marina Radovanović

Milija Radovanović

Nesreća u belom

ROMAN

Beograd, 2019.

Selo sa stotinu kuća i oko hiljadu živih duša, okruženo sa svih strana visokom planinom koja ga štiti od jakih vetrova koji su ovde česta pojava. Kroz selo protiče reka koja u proleće i početkom jeseni zna da podivlja i poplavi veći deo sela. Nekada je dve obale spajao most sagrađen od greda i dasaka i služio sve dok se nije desila nesreća o kojoj se i danas priča. U svom ljubavnom zanosu momak i devojka nisu primetili dolazak vodenog talasa koji je odneo most i jednu tek započetu ljubav. Posle ove nesreće meštani sela, uz pomoć opštine, sagradili su betonski most koji je i danas u upotrebi. Selo ima crkvu i veliko crkveno dvorište ograđeno visokom ogradom i metalnom kapijom koja je uvek otvorena. Tu je i crkveno zvono koje najavljuje dolazak verskog praznika ili odlazak pokojnika na onaj svet…

U vreme vašara u crkvenom dvorištu skupi se mnogo ljudi, žena i dece i napravi se velika gužva kroz koju se teško prolazi. Vašar ne može bez muzike, pevačica sa velikim grudima, a tu su i prodavci svakojake vašarske robe. Najviše se kupuju ogrlice, minđuše, narukvice i ogledala u obliku srca. Tog dana crkvena vrata su širom otvorena jer je u crkvi puno vernika i radoznalih ljudi koji su došli da se pomole bogu i čuju molitvu…

Pop, mlađi čovek sa velikim ušima i licem koje se ne bi svidelo mnogim ženama. Pored njega je popadija čijoj lepoti se dive i mladi i stari i svi bi poželeli da budu pored nje. O njenoj lepoti se priča i po drugim selima pa su mnogi došli u crkvu samo da bi nju videli. Visoka ko breza, lepa ko biser, sa smeđom kosom koja se sija i bujnim grudima koje krije bluza od plavog somota. Dok je gledate Vama se čini da je božansko biće a ne žena koja je već tri puta rađala. Pop sa kandilom maše levo desno i izgovara neke

nerazumljive reči, dok neki muškarci ne skidaju pogled sa lepe popadije. Ona ko princeza, a pop ko patuljak sa masnim brkovima i mantijom koja je željna vode i sapuna. Uz sve ovo bio je bez zuba i dok peva jezik mu ispada iz usta i ko ga vidi prvi put poželi da se nasmeje i pita popadiju gde je gledala kada se udavala. Od silnog jela i pića, imao je veliki stomak pa je ličio na tek napravljeno bure iako je imao samo trideset pet godina. Popadija je rođena u Užicu i za popa Višu se udala po želji svoga oca koji je bio pop u jednom Zlatiborskom selu. U selu su pričali da su je viđali sa nekim čovekom kako se drže za ruke ali je mali broj vernika verovao u te priče. Vernici su govorili da nekršteni ljudi izmišljaju sve i svašta sa željom se rugaju popu i njegovoj popadiji. Vernici su zaboravili da je i ona žena i da ima pravo da greši ko sve druge žene u nadi da će im Bog oprostiti. Odlazila je popadija od kuće više dana pa su se mnogi pitali gde je otišla i kada će da se vrati. Dok je bila odsutna, o deci se brinula crkvenjakova žena i zato je bogato nagrađivana. Samo je crkvenjak Žile znao za njene avanture ali je ćutao i čekao priliku kada će i on da dođe na red.

Jedne subote u selo dođe neki mlađi violinista i uz piće sa gostima u kafani poče o popadiji sve najgore da priča. Neki su vrteli glavom, neki se smejali a violinista nije prestajao da priča o ljubavnom životu lepe popadije. Ove priče stigle su i do popa Više koji je od crkvenjaka Žileta tražio da ga najuri iz sela. Žile je bio mali čovek sa širokim ramenima i jakim rukama, ali malo prost pa se popadija sa njime igrala ko da je malo dete iako je napunio četrdeset godina… Oni su se dobro slagali i često bili zajedno što je kod mnogih ljudi izazivalo sumnju da ima nešto jer je Žile bio spreman i glavu da izgubi samo da bi bio sa popadijom. Ispred ulaza u crkvu sa leve i desne strane ulaznih vrata stoje mermerne ploče na kojima su ispisana imena boraca palih za kralja i otadžbinu. Nekoliko puta se dešavalo da je neka baraba ili dečija glupost crnom farbom premazala ove ploče pa je pop pozivao ljude da vide šta su uradila nekrštena lica. Blizu crkve je osmogodišnja škola okružena borovima i jelama, koje su leti davale hladovinu, a zimi štitili od jakih vetrova.

Mala je to škola, sa nekoliko učionica i fiskulturnom salom u kojoj su đaci provodili najviše vremena. U ovoj sali je i pisac učio da čita i piše. Iz velikog hodnika koji je pun cveća i raznih slika, ulazi se u učionice u kojima je bilo puno đaka jer su u ovu školu dolazila deca iz više sela. Malo dalje od škole nalazi se mesna kancelarija gde činovnik Dragoslav izdaje razna uverenja i potvrde. Došao čovek iz grada i doneo kulturu ponašanja i kod stanovnika ovog sela stekao ugled i poštovanje. Pre njega je radio naduvenko Sloba koji je svakodnevno kasnio na posao. Nije znao sa ljudima i kad god je bio u prilici, znao je da vređa i naziva imenima raznih životinja. Kad se seti da dođe u kancelariju, on sedne na stolicu i prelistava dnevnu štampu iako je hodnik pun ljudi koji čekaju da činovnik počne sa radom. Dosadilo ljudima da čekaju po nekoliko sati pa se žalili opštini i posle nekoliko dana naduvenka Slobu prebace u drugo selo. Posle dugog čekanja u selo se ponovo vrati Dragoslav i ljudima svanu. O naduvenku Slobi i danas se svašta priča iako je rođen u ovom selu i potiče od dobrih i bogatih roditelja.

U ovom selu se pričalo o vilama i nekim čudnim stvorovima koji sisaju ljudsku krv i sa prvim mrakom ljudi su se povlačili u svoje kuće.

Ovo selo pamti i vreme hajduka, a stariji ljudi uz kafu i rakiju pričaju o hajduku Velji koji se zaljubio u Turkinju i sa njom otišao kod njenih roditelja u tuđu zemlju. Njena tri brata su mu odsekli glavu i bacili je kučićima da se slade, a nesrećna devojka se bacila u mutnu reku….

U selu je živeo Nemac koji je služio kod gazda Sime i radio sve i svašta, a gazdu je poštovao kao da mu je rod rođeni. Gazda Sima je često pitao odakle je i da li ima familiju a on je odgovarao da voli svog gazdu i gazdaricu i da će ih pošteno služiti do kraja života. Na Đurđevdan, gazda Sima sa svojim slugom svrati u kafanu koja je bila puna ljudi sa muzikom koja nije prestajala da svira. Gazda Sima je voleo žene i muziku i kad svrati u kafanu pored njegovog stola je pevačica, jer se znalo da Sima ne štedi kad je u pitanju lepa pevačica

i dobra pesma…Veseli se gazda, veseli se sluga i uz pesmu i piće dočekaše novi dan. Kako je dan odmicao, a oni se ne vraćaju kući, Tomanija krenu u kafanu da vidi šta je sa njima jer je Sima kod sebe imao pun novčanik para. Znala je ona da Sima voli žene pa se uplašila da nije otišao sa nekom koja će ga očerupati ko lisica kokošku. - Gazda, vreme je da krenemo kući. - Žuti, biće kako ti kažeš, ali prvo da popijemo kafu. - Tražiće nas gazdarica. - Ako joj trebamo, neka i ona dođe u kafanu. Zagrejani i pod gasom od pića, kojim su se zalivali cele noći, napustiše kafanu ispraćeni psovkama pijanih gostiju. Da su znali da će biti napadnuti od ljudi koji su videli pun novčanik para, još bi ostali u kafani. U prvom šumarku kroz koji su morali da prođu kako bi što pre stigli kući, napadnu ih neki ljudi. Nemac je uspeo da odbrani gazdu koji je dobio udarac u glavu i izgubio svest. Kada su napadači videli jakog Nemca, uboli su ga velikim nožem u stomak i pobegli praznih šaka jer je novčanik i dalje bio kod gazda Sime koji je bez svesti ležao u nekoj bari. Ranjeni Nemac je svog gazdu sakrio u neko trnje i teško ranjen je krenuo kući da obavesti Tomaniju šta im se desilo. Pred kućom ga sačekaše isti ljudi i kolcima sa nekoliko udaraca razbiše mu glavu ko deca zrelu lubenicu… Kad je počeo da pada mrak, a sunce se spremalo na zasluženi odmor, gazda Sima napusti svoje skrovište i posle desetak minuta brzog hoda stiže u svoje dvorište. - Žuti brate, šta su ti to dušmani uradili?! - Čoveče, gde si do sad?! Jel znaš da smo danas trebali da idemo kod kumova na slavu. - Čekao sam da padne mrak jer sam se plašio novog napada, a kod sebe nisam imao moju devetku. - Sto puta sam ti govorila da ne ideš u kafanu sa punim novčanikom. - Jesi. - A ti me nisi poslušao. - Kad se ovo desilo, da li si videla napadače? - Ne, jer sam krenula da Vas tražim i kad sam se vratila, Nemac nije bio u dvorištu. - Ko zna kada su ga ubili. - Konobar kaže da se još oko deset sati napustili kafanu. - Kad smo ušli u šumarak, neki nepoznati ljudi su nas napali i da nije bilo mog brata, ja sada ne bih pričao sa tobom. Brate, platiće oni kad tad ne zvao se ja Sima. - Čoveče, da ga unesemo u kuću i zapalimo sveću? - Ženo, nećeš moći. U njemu ima sto kila. - Mogu. Nisam ja tako slaba. Tomanija kad se približila beživotnom telu koga su u kraju svi

voleli, pada na kolena i poče da povraća. - Ženo, idi u kuću, a ja odo do komšije Vlade da ga zamolim za pomoć, a ti idi kod kuma Zvonka i reci mu da donese sanduk i sve drugo što je potrebno za jednu pravoslavnu sahranu.

Nemac je i dalje ležao na travi sa široko otvorenim očima i razbijenom glavom iz koje curi mozak obojen u crvenu boju. Po kišnom danu i u prisustvu popa i desetak ljudi, gazda Sima je sahranio svog Nemca, a Tomanija je obukla crninu koju nije skidala godinu dana.

U tom i takvom selu rodila se Stana, prvo dete od oca Drage i majke Draginje. Imala je još tri sestre i brata koji je umro od tuberkuloze. Živela je u porodici gde je glavna hrana projino brašno i mleko, a meso se dobijalo samo u vreme velikih praznika. Njeni roditelji su kopali tuđe njive, a od stoke su imali kravu Belku, nekoliko kokošaka i velikog petla koji je najavljivao dolazak novog dana. Iako je Stana bila bistro dete roditelji je nisu pustili u školu jer nije imao ko da čuva kravu i brine o kući. Stana je rano ustajala da skuva ručak za male sestre, a posle bi vodila kravu na pašu gde je i upoznala Čedu koji je čuvao svinje. Blizina i mladost učinili su svoje pa su se oni svakodnevno viđali i Čedi nije bilo teško da ode na Veliku česmu i u testiju Stani donese hladnu vodu… Često je Čeda odlazio i u tuđe voćnjake da svojoj Stani nabere tek zarudele trešnje. Godine se nižu jedna pored druge, a Stana sve lepša, pa momci nasrću ko pčele na cvet ali se ona ne odvaja od svog Čede… U selu vašar, muzikanti se ne odvajaju od svojih instrumenata, a momci i devojke uhvatili se u kolo i skakuću ko jaganjci pušteni iz obora. U kolu je najveći i najlepši Čeda, a do njega je Stana koja ga čvrsto drži za ruku i ne dozvoljava ni jednoj drugoj devojci da mu priđe. Stanini roditelji ni danas nisu na vašaru jer moraju da rade i čuvaju stoku svog gazde…

Čedu su usvojili Cigani i o njemu se brinuli kao da je njihov. Ne zna se ko su mu pravi roditelji i odakle je došao u ovo selo. Priča se da ga je rodila devojka čiji je otac bio gazda, koji je zbog sramote tek rođeno dete dao nekoj ženi da ga čuva. Žena je imala obavezu da ćuti

i brine o detetu i za to je dobijala pare. Kada je Čeda napunio deset godina, žena koja ga je čuvala iznenada je umrla i on je ostao sam. Prvo je počeo da prosi, krade i zbog toga su ga ljudi tukli i jurili iz sela. Gladan stomak dovodi ga u ovo selo gde su ga usvojili Ciganka Vida i njen muž Sveta. Vida nije imala dece, a Sveta se ženio desetak puta i prosipao decu po ulici. Od toliko žena i mnogo dece, Sveta je ostao sam i krenuo je da nađe novu ženu, jer je ciganska krv vruća i udara u glavu ako pored njega nije žena. Sveta je video Vidu u kafani kako skače po stolu sa mikrofonom u ruci dok su pijani gosti uz viku i smeh pokušavali da je uhvate za noge. Vida bi poneki put silazila sa stola i pokazivala svoje butine i bujne grudi koje je štitio crveni brushalter. Svakodnevni gost te kafane bio je i Sveta jer mu se Vida svidela na prvi pogled i odmah je poželeo da mu bude nova žena. Beše subota, a Sveta obukao novo odelo, stavio kravatu i namirisao se nekim jakim mirisom koji je pre mesec dana dobio od gospođe Anđe kao nagradu za dobro pokošeno dvorište. Dok se pevačica Vida odmarala a muzičari pili vino i jeli krvavo pečenje, Sveta joj priđe i posle kraćeg razgovora ona ostavi mikrofon na sto i poče da skida šminku. Držeći se za ruke napustiše kafanu i krenuše ka konjskim kolima dok su muzičari uz viku i razne psovke krenuli za njima. Sveta ošinu konja i oni se zagrljeni izgubiše u julskoj noći čiju tišinu remeti konj Mališa udarajući svojim kopitama po kamenitom putu. Tako se završila Vidina pevačka karijera i Sveta ponovo dobi lepu i mladu ženu iako je ušao u šestu deceniju života. Dobro su se slagali i voleli su da rade pa su im seljaci nudili razne poslove koje nisu odbijali. Vida je išla i po kućama da radi, dok je Sveta radio razne poslove i za svoj rad dobro nagrađivan. U selu je živela baba Mica koja je ušla u stotu i jedva je hodala pa je i njoj neko trebao da pomaže. Ćerke su joj umrle a unuke otišle u inostranstvo i tamo osnovale svoje porodice. Baba Mica je mnogo godina u kući koja je počela da prokišnjava, a malter da opada sa zidova. Pošto je Sveta radio i zidarske poslove, babine komšije su ga zamolile da popravi krov i omalteriše kuću. Sveta se bacio na posao i posle mesec dana kuća je izgledala kao nova. Baba je nudila pare ali je Sveta odbio govoreći da je samo želeo da pomogne. Komšije, a i baba Mica

pozvala je Svetu da živi sa njom što je on jedva dočekao jer nije imao svoj krov nad glavom. Stanovao je kod raznih gazdi i uvek dobio štalski smeštaj koji je morao debelo da odradi. Nije prošao ni pun mesec zajedničkog života kad baba jedne kišne noći, uz sevanje i grmljavinu, okonča svoj dug život. Čeda je posle babine smrti dobio svoju sobu ali je i dalje bio nestašno dete koje nije moglo da se zadrži na jednom mestu. Njegove klempave uši bile su povod da ga deca zovu KLEMPA, a on bi na te uvrede deci razbijao noseve. U početku se pravio da je gluv i slep ali kad su roditelji dece počeli da se žale, on je uzimao zakon u svoje ruke. Vida se uvek i u svakoj prilici ponašala kao prava majka i uvek je bila na Čedinoj strani. Da bi ga zaštitila od Svetinih batina i sama je po leđima osetila oklagiju, obramicu, vrengiju omiljene alatke sa kojima je bio Čedu. Čeda je bio tvrdoglav ko mazga i nije plakao niti molio za milost, što je Svetu još više nerviralo i dovodilo do ludila. I pored svakodnevnih batina, Čeda je bio isti pa je učiteljica predložila da ide kod doktora. Dovodila je Vida i vračare koje su mahale rukama i nešto nejasno govorile, a Čeda se glasno smejao ko da ga neko golica po tabanima …

U školi se bio sa drugovima, a drugarice je vukao za kosu, uzimao đačke torbe i bacao u blato. Od kuće je polazio sa zalizanom kosom, čistom košuljom, ispeglanim pantalonama, a cipele se sjaje ko da su sada izašle iz prodavnice. U školu je dolazio prljav, ko da je odžačar ili radnik u rudniku pa je učiteljica pozvala Vidu da dođe u školu. Na časovima je bio nemiran pa je morao da sedi u magarećoj klupi. To je klupa izdvojena od ostalih i u njoj sede nemirni đaci. I pisac je četiri godine sedeo u toj klupi i ništa mi ne fali. Čeda je znao da u učionicu donese miša i ceo čas bi prošao u hvatanju malog glodara. Kad je vest o mišu stigla do Svete on je uzeo BIČ kojim se šibaju konji i tako ga išibao da ga je Vida vodila kod doktora na pregled… Posle toga Sveti je proradio čir pa je morao dvadeset dana da ostane u bolnici. Da Čeda ne bi ponavljao razred, Vida je danima i mesecima radila kod njegove učiteljice. Učiteljici Ljubici je prala prozore, čistila kuću, a stizala je i u baštu samo da njen Čeda ne

ponavlja razred. Možda bi Vida i dalje radila da se nije razbolela, a doktori naredili strogo mirovanje u krevetu. Vida u krevetu, a Čeda ide gde hoće i radi šta hoće, a u kuću dolazi a prvim mrakom. Selo priča da krade jaja po selu, a nije na miru ostavljao i jedinu prodavnicu mešovite robe gde je krao čokolade i bombone. Nekoliko puta zbog krađe dovodila ga je milicija kući i tada je dobijao takve batine od kojih bi i konj crkao. Čeda je u školu dolazio kad pada kiša i zimi da se ogreje. Kad nije u učionici, on je na školskom igralištu i tu bi ostajao do prvog mraka. Svoju igru bi prekidao kad školsko zvono objavi da je završen treći čas, vreme kad đaci dobijaju užinu. Kad su roditelji kod kuće, on bi napisao domaći zadatak i naučio lekciju pa se kući vraćao sa trojkom, a ponekad i sa četvorkom. Često je kući ostajao sam i tad je na ulici bez obzira da li je hladno ili toplo, da li pada kiša ili greje sunce. Kad pada kiša on se skine go i kupa se što kod prolaznika izaziva smeh, a neki se i prekrste govoreći Bože, pomozi. Zimi izlazi na ulicu u gaćama i majci i valja se po snegu sve dok ne poplavi ko šljiva madžarka. Jedino je slušao baba Talu, Vidinu majku, jer ga je štitila govoreći : „Neka je moj unuk živ i zdrav, a školu će završiti kad tad". Baba mu je uvek donosila kocku šećera koju je uvijala u maramicu i krila ispod KANICA… U školu je dolazio sa jednom sveskom koja je služila za sve predmete i bila je prljava i išarana ko Indijanac kad kreće u boj… Zbog lošeg vladanja, sedeo je više godina u magarećoj klupi ali je i dalje bio nemiran i pravio cirkus na odeljenju (razredu). Pošto je loše čitao i pisao, ostajao je posle časova da uči čitanje i pisanje. Čim bi nekim poslom učiteljica izašla iz učionice, on bi otvorio prozor i pobegao što dalje od štampanih i pisanih slova…

Posle duge i hladne zime stiglo je proleće i u ovo selo. Dani su sve duži i topliji, a Čeda svaki dan posle časova uči da čita i piše. Dok učiteljica pokazuje kako treba pravilno čitati, Čeda u svojoj magarećoj klupi pokušava da uhvati pčelu koja mu zuji oko glave. Pčela uplašena njegovim mahanjem ruku odlete učiteljici pod suknju. Kada je osetila zujanje, prestala je sa čitanjem i uplašeno pogledala pravo prema Čedi, a zatim i ostalu decu. Učiteljica iznenada vrisnu i

istrča u hodnik dok su deca počela glasno da se smeju. Tog dana učiteljica se više nije vraćala na čas, a deca uz galamu i smeh uzeše svoje torbe i napustiše učionicu. Neki su otišli na školsko igralište, a neki pravo kući hvaleći pčelu i druga Čedu. Prođe jedan dan, prođe cela nedelja, a Čeda ne dolazi u školu. Zabrinula se učiteljica, a i drugarima je dosadno bez njega. Pitala učiteljica đake da li su ga videli, šta se desilo kad ne dolazi u školu, ali niko nije znao šta da kaže sve dok se u školu nije pojavila majka Vida…

Probudio se sa glavoboljom i povraćanjem, pričala je majka Vida, a iz očiju suza suzu stiže. Hitno smo ga odveli u dom zdravlja, a odatle kao hitan slučaj otišao je na dečiju kliniku gde je ostao na lečenju. Jedan stariji doktor je rekao da ima upalu mozga i da je dobro što smo došli jer ta bolest zna da bude opasna po život. Kad je Vida napustila učionicu, učiteljica je otvorila debelu knjigu i sve je pročitala o bolesti koju boluje naš drug sa nadom da će na kraju Čeda ozdraviti i ponovo biti u razredu. Učiteljica je još rekla da se dobro oblačimo i da ne dolazimo u školu ako imamo temperaturu i ako nas boli grlo. Jedino je baba Tala po selu govorila da mu nije ništa i da će njen unuk za koji dan doći kući. Vida je u gradu imala sestru i kod nje je ostajala noću i sa prvim sunčevim zracima, ona je već bila u bolnici. U početku bolesti svi su brinuli za Čedu, a kako su se dani smenjivali više niko i nije pitao za njegovo zdravlje. Kad su ga mnogi zaboravili on se jednog jutra u čezama sa belim konjem i kočijašem Perom vratio u celo. Čeda pored kočijaša u novom odelu sa kačketom na glavi i šimi cipelama. U to vreme ove cipele su bile u modi i njih su kupovali samo ljudi sa dubokim čepovima. Iza njih sedeli su Vida i Sveta obučeni kao da su krenuli na vašar. Čeda se razboleo kupajući se u hladnoj vodi. U selu ima velika česma a pred nje veliko korito od betona gde dolaze krave da piju vodu. Tu se kupaju deca, žene ispiru veš jer je tu voda uvek hladna. U tom koritu kupao se i Čeda jer je govorio da je voda u potoku toplija ali je prljava. i nije za kupanje. Velika česma je omiljeno mesto za mlade i stare jer je oko nje mnogo lipa koje ovom mestu daju veliku

hladovinu. Danju su tu deca koja igraju svoje igre, a sa prvim mrakom tu se skupljaju momci i devojke…

Velika česma je sazidana posle drugog svetskog rata od sivog mermera i visoka je četiri metra, a široka osam metara. Na kupanje, po vodu često je Čeda dolazio i uživao u mirisu lipa, a znao je i da se popne na najveću i da skače glumeći padobranca iz nekog ratnog filma. Čeda je svoj povratak u školu obeležio polomljenim prozorom ali nije bio kažnjen jer su drugari skupili pare i kupili novo staklo. U školi je i dalje bio nemiran i druži se samo sa slabim ocenama. Selo priča da je bolest ostavila posledice, a on je bio samo bezobrazno dete i ništa više. Pred letnji raspust sa školom je otišao na ekskurziju u veliki grad i čim se sreo sa gradskom decom desila se tuča. Beogradski đaci su počeli da se plaze i govore da su došli seljaci iz Belog Potoka. Dok su druga deca ćutala Čeda je krenuo da se brani pokazujući svoje duge ruke i jake pesnice. Jedan dečak mu je rekao da ima KLEMPAVE uši i za tu uvredu dobio je pesnicu u nos. Udareni dečak počeo je da plače i viče dok mu je iz razbijenog nosa curila krv, kvaseći usta i bradu. Druga deca, uplašena onim što su videla, razbežaše se na sve strane dok je Čeda, kao pravi razbojnik koga se svi plaše, stajao na sredini dvorišta sa podignutim rukama i stegnutim pesnicama….

Sa trinaest godina svakog vikenda i za vreme letnjeg raspusta radio je razne fizičke poslove u jednoj zadruzi. Roditelji su očekivali da će ga fizički rad opametiti, ali je Čeda i dalje bio nemirno dete. Rad u zadruzi bio je težak, a on sa mišićima koji su se tek pojavili na dugim rukama. Milun traktorista je od Vide dobijao svakog vikenda flašu rakije samo da što više tera sina da radi. Sa Čedom su radila dvojica momaka koji su se plašili škole kao Đavo od krsta…

Od izlaska pa sve dok sunce ne ode na spavanje, radili su na kombajnu i punili svoja pluća prašinom i plevom. Kad završe sa kombajnom, utovarivali su džakove sa pšenicom u veliku traktorsku prikolicu, i tako iz dana u dan sve dok se ne završi žetva. Sa Čedom su radili Sloba i Đoka koji su nekoliko godina bili stariji i jači u

rukama i uvek bi pomogli Čedi ali su zato tražili litar rakije. Čeda je rakiju uzimao iz Svetinog podruma koju je čuvao za slavu i sutra svadbu jer dete raste, a prijatelje i goste treba posluživati sa dobrim pićem. Tek kad je Sveti došao kum u goste, otišao je u podrum po piće i video da mu je neko otvorio bure. Posle dobrih batina Čeda je progovorio i od tada se podrum zaključava, a ključ je kod Steve.. Ova družina je bez poziva išla na svadbe, sahrane samo da bi jeli i pili do mile volje. Čeda je o Uskrsu išao sa popom kao tovarno magare jer sveti čovek dobijene poklone nije mogao da nosi sam. Nekada je bio običaj da se posle sahrane na grob ostavi voće, slatkiši i druge đakonije jer se verovalo da će pokojnik ustati i to pojesti ili poneti sa sobom...

Umesto pokojnika ova družina bi oštetila grob i više dana uživala jedući voće, čokolade i svakojake bombone i kolače. Ova družina se u zadruzi družila i sa motikom, a najviše se radovala berbi grožđa. Zadružni vinograd je ispred planine na velikom brdu, a čuvar Žika kuvao je najbolji pasulj u zemljanom loncu. Pasulj se kuvao od jutra na tihoj vatri i kad počne da se krčka, Žika bi u njega stavljao neke travke koje su davale neki nesvakidašnji ukus pasulju. Kad se čovek najede ovog pasulja, duša mu miriše nekoliko dana. Išla je ova družina i u grad, a prodavnice su bile omiljena mesta da se nešto ukrade i ako su znali da će biti uhvaćeni i dobiti takve batine da tri dana neće ustati iz kreveta. Na Kalemegdanu su izazvali tuču pa su zato dobili batine, a znali su i da vrate dug. Čeda i ostala seoska deca volela su da idu u bioskop koji je u to vreme bio veliko čudo za decu iz sela. Dok su drugi sedeli u obeleženim stolicama. Čeda i još neki nevaljali dečaci ležali bi na sveže namazani brodski pod i kući se vraćali umazani od glave do pete. Znao je Čeda da za vreme bioskopske predstave dođe kući po još pite i da opet legne na patos i gleda kako ginu kauboji i Indijanci. Čeda je duže vreme bio glavni koga su morali da slušaju dečaci i devojčice. Kad se u selo doselio ošišani đak visok metar i po i težak osamdeset kila, Čeda više nije bio glavni. Ovu nemirnu decu umirio je TV aparat koji je iznenada stigao i ovo selo. Njega je doneo gospodin sa širokim belim šeširom i

rukavicama iste boje koje nije skidao ni kad spava. U levoj ruci držao je štap išaran čudnim šarama i ko ga prvi put vidi pomislio bi da je neki indijanski poglavica. Velika stopala krasile su žute čizmice sa crnim pertlama uvezane u mašnicu. Na sebi je imao žuti sako i žute pantalone i da je bio mlađi, ličio bi na čoveka iz prerije. Dugačke noge teško je pokretao i da mu nije štapa, padao bi ko dete kad počne da hoda. Kad govori skupi usne koje briše čipkastom maramicom koja širi miris jorgovana. Ovaj čudni gospodin iznosio bi TV u dvorište, a deca bi polegala po travi i gledala slike koje se kreću i govore. Posle nekoliko meseci boravka u ovom selu, čudni gospodin je iznenada nestao, a deci je ostao bioskop koji su posećivali i četvrtkom i nedeljom. Vreme ne stoji i Čeda dobi na visini, snazi i lepoti. Majka Vida je počela gospodski da ga oblači i stalno mu je pričala da mu je vreme i devojku da ima. Kako se Vida snalazila i gde mu je i od čega kupovala šarene košulje, cipele po poslednjoj modi to je samo ona znala. Nekada neuredan i prljav, danas je momak za primer koga žele devojke i mlađe žene. Ovako obučen, svake večeri je posećivao seoske igranke, a leti ne propusti ni jedan vašar jer su gaće počele da se pune, a devojke su tu da mu smire uzavrelu krv. Dežurni omladinac u Domu Omladine morao je salu da očisti, zameni sijalice koje ne rade, a zimi je morao da naloži bubnjaru i nađe čoveka koji će da prodaje karte…

U početku je svirala živa muzika, koju je sa mnogo znanja i ljubavi svirao Žikula večiti momak ovog sela. Kad on razvuče svoju harmoniku, momci i devojke ne prestaju sa igranjem. Osim harmonike, čuje lupkanje i tek pendžetiranih cipela i zveckanje dukata bez kojih devojke nisu išle na igranku ni na vašare. Dukati su njihova moć koja daje nadu da će se dobro udati jer je miraz bio i biće na ceni. Mali, veliki, žuti ko limun nanizani na somot jedan pored drugog, okačeni oko vrata i spušteni na izvezeni oplećak ispod koga su tek probuđene dojke željne milovanja. Sa pojavom gramofona, Žikula ode u seosku kafanu da zabavlja pijane goste. Bilo je to vreme kad su se masovno kupovali gramofoni i ploče. Prvo se slušala narodna muzika, ali se ubrzo počela slušati i zabavna

muzika. To je vreme Đorđa Marjanovića i Silvane Armenulić. Mladi su najviše voleli tango jer su tada mogli da se približe i progovore koju reč, a da to ne čuje niko… Sa pojavom tanga u domu poče da se gasi svetlo i to je bio znak da se u domu nešto dešava i na igranke su počele da dolaze majke, strine i druga rodbina… Šta su videli to samo oni znaju.. Kad se upalilo svetlo u domu se više nije igrao tango i rodbina je prestala da dolazi, i mladi su sada imali više vremena za razgovor. U Domu je Čeda upoznao Dudu koja je bila jedna od lepših devojaka u selu. Na igrankama se nije udaljavala od Čede iako se po selu pričalo da će se uskoro udati za Borivoja, koji je bio malog rasta sa krivim nogama i velikim nosom, ali je radio na železnici i mogao je da uzme bilo koju devojku u selu. U to vreme su se devojke udavale za zanatlije i ljude koje su radili u državnoj službi samo da ne bi držale motiku u ruke… Sastajali su se krijući se po livadama i šumarcima u nadi da ih niko neće videti, ali jedne subote dok su se voleli na travi naiđe seoska muška alapača, koja brže bolje obavesti Borivoja šta je video. Kad je to čuo Borivoje sa prvim mrakom skupi svoje društvo i ukrade Dudu koja se u početku opirala, a posle je pristala da dođe u njegovu kuću. Majka Živanka kada je ugledala snaju počela je da plače jer je Duda imala oca koji je znao dobro da udari i sa sobom je uvek nosio pištolj uspomenu iz rata. Pre rata je bio sluga, i kad je otišao u partizane postao je komunista i danas je čovek na visokom položaju. Borivojev otac Brana bio je plašljiv ko zec i čim je video šta se desilo, upregao je konja u kola i otišao u Srem po šašu. Uplašio se i selo i svi čekaju šta će se dalje događati. Ućutale se i seoske alapače jer ko sme da ogovara ćerku čiji otac ima oružje i prijatelja Perića koji bez dva pištolja i nekoliko noževa ne izlazi na ulicu. Ko zna kako bi se sve ovo završilo da se Dudina majka Dara nije razbolela i hitno otišla u bolnicu na lečenje. Pričalo se da je teško bolesna i da neće dočekati svadbu svoje ćerke. Kako se iznenada razbolela tako je preko noći i ozdravila i došla kući da proslavi svadbu… Na iznenađenje sela Dudin otac Živko pozva zeta i njegove roditelje na slavi što ovi jedva dočekaše jer je snajka mirazinka sa mnogo dukata, a tu su i tri hektara zemlje… Na slavi se prijatelji dogovoriše kad će veridba, darovina i svadba pijući jednu

po jednu čašu rakije sve do zore. Sa njima je bio i mali PERIĆ koji bi povremeno vadio pištolj i pucao u plafon. Svadba tri dana i najboljom muzikom iz Šumadije i gostima koji nisu žalili pare. Ubrzo se Duda porodi, pa krštenje sa mnogo zvanica i nezvanih gostiju, jer je Živko postao deda i to mora da se čuje i sutra priča na sva usta. Posle krštenja o kome se i danas priča, Borivoje dobi poziv da ide u vojsku…

Sve je to Čedu mučilo i trebalo je da prođe neko vreme da shvati da on voli Stanu, a da je za Dudom potrčao zbog njenog miraza. Često je sebe pitao čije je to dete, ali je ubrzo shvatio da je sve to život i, ako hoće da bude srećan, tu je Stana koja ga i dalje voli, a on će kad dođe iz vojske potražiti njenu ruku. Stana nikad nije verovala u priče da se njen Čeda kišom viđa sa Dudom jer ga je toliko volela da je u njenom srcu bilo mesta samo za njenog Čedu… Gde Duda ali je tu Stana koju je Čeda viđao u širokim livadama pored krave Belke dok je u ruci držala preslicu i prela vunu koja se na suncu presijavala ko tepsija. Čekao je Čeda Stanu i na velikoj česmi gde je dovodila kravu da se napije hladne vode. Tu su dugo ostajali zajedno i krava je odlazila u tuđe livade i pravila štetu. Dani su prolazili, a oni su svaki dan zajedno, spojili se ko zavezana creva. U tuđoj bašti nabra Čeda buket crvenih ruža i krenuo u livade da vidi Stanu i pokloni joj ruže. Kad je stigao u livade i kad ga je ugledala krava Belka krenula je pravo na njega, a Stana poče da se smeje. Od straha da ga krava ne udari, momak skoči u baru punu žaba i vodenih zmija, a Belka otrča u crkvenjakov kupušnjak, a Stana se uhvatila za stomak i ne prestaje da se smeje… Crkvenjak stariji čovek koji šuška kad govori uhvatio kravu i neće da je pusti dok Stana ne obeća da će platiti štetu. Dođe i Čeda i tu poče svađa koja umalo da se pretvori u tuču. Posle duge svađe, Čeda je pristao tri dana da radi kod crkvenjaka i u znak zahvalnosti od Stane je dobio poljubac u oba obraza… Posle ovog događaja oni su po ceo dan zajedno i selo priča da će se uskoro i uzeti… Njihova omiljena mesta bile su široke livade i velika česma gde su dovodili kravu da pije vodu i tu dugo ostajali jer su velike lipe pravile debelu hladovinu. Dođe i leto a sunce peče ko užarena peć i

sve što se kreće na dve i četiri noge beži u ladovinu čekajući da sunce krene na spavanje. - Stano, ja sutra moram da pokosim livadu. - Kad ćeš doći kod mene? - Čim završim sa košenjem, a ti me čekaj ispod našeg hrasta. Nemoj da sedaš u travu jer ima zmija. - To su vodene zmije i one ne napadaju čoveka. - Viđao sam i prave otrovnice. - Ne plašim se zmija. - Ti si čula šta se desilo Miri. - Sama je kriva jer je golim rukama hvatala zmije. - Danas mirno spava u večnoj kući, a sinovi idu iz kafane u kafanu… Zaljubljeni i srećni odlaze svojim kućama čekajući dan kad će se opet videti. - Sine, ti si došao.
- Bio sam sa Stanom i sutra ćemo ponovo da se vidimo na starom mestu. - Ako sine. Mladost je samo jedna. Kako je ona? - Dobro i samo nešto radi. - Vredna je ona. - Ne ispušta PRESLICU iz ruku, a počela je i džemper da plete. - Možda za tebe. - Za koga bi drugog?! Majko, idem na spavanje. - Zar nećeš da večeraš? - Nisam gladan. - Sine, ti si se zaljubio! - Jesam i više ne mogu bez moje Stane. - Prvo vojska pa posle ženidba. Sine, kad hoćeš sutra da te probudim?
- Što ranije jer idem da kosim livadu. - Ako si umoran to može i neki drugi dan. - Ja sam obećao i tako mora da bude…

Još se nije ni sunce pojavilo, a Čeda je pokosio pola livade misleći na Stanu. Majka Vida je donela doručak i molila da drugu polovinu ostavi za sutra, ali on ni da čuje već uzima kosu i nastavlja sa košenjem. - Sine, zar nećeš ništa da jedeš? - Majko, sve to vrati kući, a ja da požurim jer nam dolaze crni oblaci puni kiše. - Idem ja sine, a ti što pre dođi kući. - Čim završim sa košenjem eto mene kod kuće. Kad je počelo da seva i grmi, Čeda baci kosu i otrča do Stanine kuće da pita da li je Stana došla kući jer ove letnje oluje mogu da budu opasne… Stanini roditelji na terasi nervozno gledaju u kapiju kroz koju treba da prođe Stana i krava Belka. - Drago, Draginja da li je stigla Stana? - Još je nema da DOĐE. - Idem ja po nju. - Požuri jer ako se reka izlije može odneti i nju i kravu. Mnogo ljudi je stradalo od seoske reke koja zna da podivlja i poplave široke livade. I pisac je mogao da se udavi, dok je spasavao malo jagnje…

Seva, grmi, kiša ne prestaje da pada i Čeda napusti zabrinute roditelje i što je brže mogao stiže u široke livade. Stana se sa kravom sklonila ispod visokog hrasta i čeka da prestane kiša, ne misleći na nabujalu reku koja može svakog časa da se izlije. Čeda uhvati kravu za ular, a Stanu za ruku i svi bezbedno pređoše na drugu obalu. Odnekud se pojavi veliki vodeni talas koji sruši most, a voda poče da se izliva iz reke i za tili čas poplavi livadu. - Bože, šta je moglo da mi se desi. - Stano, imali smo veliku sreću. - Bog je hteo da me spasiš. - Drugi put čim počne da grmi, ti idi kući. - Hoću, Čedo. Mokar i umoran uvede kravu u dvorište pa u štalu, a Stana otrča kod roditelja koji su od sreće počeli da plaču. Svi zajedno krenuše u štalu da se Čedi zahvale za hrabrost i počeše da ga ljube a on ko papagaj ponavlja: Bože, hvala ti … Hoće Čeda kući jer se majka Vida brine gde je i zašto ga nema ali Draga ni da čuje. - Moram čika Drago. - Znaju oni da ti znaš da se čuvaš. - Majka ko majka brinuće se sve dok me ne vidi u kući. - Idemo da popijemo po jednu, a naći će se nešto i da je pojede. - Ja ne pijem. - Danas moraš jednu sa mnom. - Nikad nisam pio. - Da se zahvalimo Bogu što je sačuvao tebe i moju Stanu. Stade kiša, nema više sevanja i grmljavine, nebo se razvedrilo i pojavilo se sunce. Čeda krenuo kući ispraćen ko junak od svoje Stane i njenih roditelja. Od tada je Čeda često svraćao kod Staninih roditelja i morao sa Dragom da popije po jednu, a budući tast ga je naučio i da puši i sada je postao pravi muškarac kome treba žena…

Čeda je među svojim drugarima važio kao hrabar momak koji voli da pomaže ljudima. Pričalo se da je za opkladu znao da legne između šina dok voz prolazi, skakao je sa vagona na vagon dok je voz bio u punoj brzini, a neki su ga videli kako trči ispred lokomotive…

Dođe poziv za vojsku jer je Vida radila kod nekog oficira kad je napunio osamnaest godina. Želela je majka da njen sin što pre ode u vojsku ne bi li se smirio i tamo naučio da vozi auto. Na put ga ispraća rodbina i njegova Stana koja ga čvrsto drži za ruku, a on je ljubi i i obećava da će biti veran ko pas. Pre ulaska u voz, ljubi se sa roditeljima i obećava da će biti dobar vojnik, a oni neka spremaju pare jer čim dođe iz vojske on će da se ženi. Voz ode na Stani suze

kvase lepo lice dok je rodbina teši govoreći da će vreme brzo proći i njen Čeda biće stalno sa njom. Menjaju se dani i noći, nedelje i meseci, prođe i cela godina i jednog kišnog dana pojavi se u selu Čeda noseći na ramenu vojnički sanduk... Niko srećniji od dvoje zaljubljenih i ne prođe ni mesec dana, a oni se uzeše. Svadba mala, a gosti pola beli pola crni, ali njima to nije smetalo da kažu prvo popu, a posle i matičaru da se vole i da žele da žive zajedno.

Posle svadbe Čeda se zaposlio u majdanu i njegov život krete svojim putem. Lepota i ljubav su jača od sirotinje i oni se useliše u malu kuću napravljenu od pruća, omalterisanu blatom. To su čuvene čatmare pravljene u osamnaestom veku i početkom devetnaestog veka. I danas se ovakve kuće mogu naći i u mnogim selima širom Srbije. Ono malo sirotinje što je stekla i ponela, oprala je u drvenom buretu i u kući napravila neki red. Kuća je blistala od čistoće, a ljubav se osećala na svakom koraku. Sa stomakom do zuba i Stana je morala da kopa tuđe njive ne bi li i ona nešto zaradila. Kopala je od jutra do mraka sa odmorom koji je trajao toliko koliko je potrebno da se pojede parče hleba i čorbast pasulj bez mesa. Gazda nije imao decu, a živeo je sa ženom koja se javno viđala i volela sa nekim harmonikašem. Znala je gazdarica po nekoliko dana da ode od kuće i da se vrati obučena ko da je izašla iz prodavnice gde se prodaje ženska garderoba… Za razliku od gazde koji je imao krive noge i stomak ko trudnica pred porođaj, gazdarica je izgledala ko devojka… Priča se da je sa harmonikašem godinama i da je to ljubav koja traje ali se gazda ponaša kao da ništa ne vidi i ne čuje. I gazda i gazdarica su baksuzi svako na svoj način i uživaju da muče svoje radnike, ne misleći da Bog sve to vidi…

Gazda je često govorio šta će sirotinji deca i terao Stanu da ide ispred ostalih kopača. Kući je dolazila umorna i uplakana ali je morala da radi jer je njen Čeda imao malu platu koju nije redovno primao… Kada je pala u njivi, gazda je naredio sluzi da je kolima odveze kući, a gazdarica je dala nekoliko novčanica sa kojima su ona i Čeda mogli da žive nekoliko meseci… I pored ovog velikog poklona, teško su živeli jer su bili zaduženi do guše. Dug je opasan drug ali bez njega

dvoje zaljubljenih nisu mogli da žive. U toj sirotinji rodila se devojčica sa krupnim očima i gustom crnom kosom. Pijani kum Mile dao je devojčici ime JAGODA i taj dan iskoristio je da se dobro napije. Pijan je krenuo kući i negde na pola puta do kuće pao je u sneg i tako okončao svoju pijanu karijeru… Kako se nije pojavljivao među ljude posle nekoliko dana u snegu ga je našao jedan čobanin dok je tražio nestalu ovcu …Pošto nije imao nikog svog, selo ga je sahranilo o svom trošku na seoskom groblju. Čeda je i dalje radio u majdanu za malu platu od jutra do sutra koju nije ni redovno primao. Dešavalo se da prođe i po nekoliko meseci rada, a da radnici ne prime ni jedan dinar. Žalili se radnici, ali im upravnik rudnika govori kome se ne sviđa rad u rudniku neka traži bolji posao. Kada su radnici videli da protest ne donosi pare, savili su kičmu i nastavili sa radom. U majdan se dolazilo sa prvim oglašavanjem petla, a vraćalo kući kada su mnogi već bili u krevetu. Radeći godinama u majdanu, gutajući prašinu Čeda je dobio neki kašalj koji ga je često budio iz sna. Bio je kod doktora koji mu je prepisao neke tablete koje nije mogao da kupi pa je i dalje nastavio da kašlje. Ljudi su govorili da su mu bolesna pluća, a on je svoj kašalj pravdao pušeći hercegovački duvan, koji se na daleko osećao šireći svoj specifičan miris. U kući ljubavi živela je i Stanina svekrva Vida čiji je prvi muž poginuo u ratu… Muž ju je ostavo kad je imala dvadeset godina i od tada je počela da posećuje kafane i zabavlja pijane goste. Mlada i lepa udovica svima je zapala za oko ali se ona dugo branila sve dok nije ugledala svog Svetu s kim je proživela mnogo lepih dana. I danas kad su ih stigle godine lepo se slažu i vole se ko dva bela goluba. Vida je pomagala koliko je mogla i svakog jutra je odlazila na tuđe njive da i ona zaradi koji dinar. Radila je po ceo dan, a za ručak je dobijala parče proje i neki čorbast krompir koji je zaudarao na trulež, ali gladnom stomaku i to je prijalo. Sveta je odlazio od kuće i nije se vraćao više dana ali se Vida nije brinula jer je znala da i on kod nekog gazde u nekom selu radi da bi kući doneo koji dinar. Od para koje je zaradila kopajući tuđe njive, Vida je svojoj unuci kupovala garderobu, a bilo je para da se kupi i sveže kravlje mleko. Da li od starosti ili teškog rada, baba Vida se razbolela i leže u krevet. Stana

je sada morala da čuva dete i pazi svekrvu jer Sveta nije bio kod kuće, a Čeda je ostajao u majdanu dok se ne pojavi prvi mrak. Stizala je Stana sve da uradi, valjda je tako želeo onaj gore. Nije se bunila, nije proklinjala sudbinu nego je ćutala i nadala se boljim danima…

Posle deset dana po želji onog gore (Boga) baba Vida se diže na noge i Stani svanu jer je sada imao ko da da pazi Jagodu koja je iz dana u dan bila sve nemirnije dete… Pošto je i dalje osećala bolove u rukama, leđima i nogama, Vida je prestala da ide u tuđe livade i sada je po ceo dan sa unukom. Jagoda je uvek bila gladna, a to je pokazivala plakanjem koje se na daleko čulo pa su neki pomislili eto nove pevačice, ali od tih želja ne beše ništa… Vida je umrla kada je Jagoda napunila sedam godina i po Svetinoj želji sahranjena je pored prvog muža Milisava koga je za života često pominjala. Sveta je još nekoliko meseci živeo sa Stanom, Čedom i unukom Jagodom da bi na Đurđev dan odlučio da ih napusti i sebi potraži novi život. Više nije dolazio, nije se javljao pa je Čeda rodbini govorio da se ponovo oženio i sa ženom živi u jednom Banatskom selu. Dođe vreme da se ide u školu po znanje i bistra Jagoda brzo nauči da čita i piše.

Život ne bi bio to što jeste da nema rađanja i umiranja…Stana poče da se žali na glavobolju, ništa joj se ne jede i za mesec dana izgubi deset kilograma. Poče i snagu da gubi pa je dugo ostajala u krevetu. Čedi se to nije dopadalo jer je naučio da ga žena dočeka, postavi sto, a sada sve to mora sam, pa su u kući počele svađe koje kada krenu šire se ko zubna bolest… Dolazili doktori, dolazile neke žene i davale razne trave, a Stani sve gore i ko god je video odmahivao je rukama i pitao se kada će ona na onaj svet. Svađa u kući je uvod u nesreću pa tako Stana jedne subote kad je sat pokazivao dvanaest sati umre na rukama svoje jedinice koja je pre sedam dana napunila deset godina. Te noći Čeda je pijan došao iz kafane i počeo da viče zašto ga večera ne čeka na stolu, da će drugu ženu koja će ga više poštovati i voleti. Počeo je da baca sve oko sebe i vičući : „Ženo, ustaj i spremi nešto za jelo“ ne znajući da je Stana umrla i da nepomično leži na čistoj posteljini, prekrivena ćilimom koji je sama izatkala i spremila ćerki kao miraz kad dođe vreme za udaju… Njeno

do juče lepo lice dobilo je neku čudnu boju, a usta su ostala otvorena kao da je htela da kaže šta će i kako će moja Jagoda sa pijanim ocem. Čeda je poslednjih godinu dana dosta pio, ali je Stana ćutala sve dok nije počeo kući da dolazi pijan. Kad je pijan on je vikao, vređao, preturao stvari po kući, a znao je i nju i dete da ošamari više puta… Kada se najzad smirio, ugledao je suze u očima svoje ćerke. - Dete, šta se ovde dešava i zašto plačeš? - Nema više moje mame. - Kad je umrla? - Pre nekoliko sati. - Što me nisi pozvala?! - Nisam.

Čeda je zagrlio dete i zajedno su nastavili glasno da plaču da je komšinica Zora dotrčala da vidi šta se to dešava u njihovoj kući. Znala je ona da Čeda dolazi kasno kući pa se uplašila da se Stani nije nešto desilo jer je znala da je teško bolesna i da joj vreme života polako ističe. Kad je ugledala mrtvu Stanu, ona se prekrsti i poljubi u hladno čelo, ne krijući suze koje pokvasiše i njeno lice. Zapalila je sveću koja je Stana kupila jer je znala da će ubrzo napustiti ovaj svet i svoju jedinicu. Uz pomoć drugih žena okupale su i obukle Stanu u čistu odeću koja se nalazila u starom ormanu koji je dobila na poklon od roditelja kad se rodila Jagoda. Te noći Jagoda nije mogla da zaspi, a Čeda je sa komšijama i drugovima po flaši pio za pokoj duše svoje žene… Oko ponoći ljudi se raziđoše i kraj mrtve Stane ostade Zora, Jagoda i Čeda koji se nije odvajao od flaše…

Dan vetrovit i prohladan ali prijatelji i komšije počeše da pune dvorište i poslednji put vide Stanu koju su poštovali i voleli zbog njene skromnosti i želje da pomaže ljudima… Odnekud dojuriše crni oblaci praćeni sevanjem i jakom grmljavinom posle koje poče da pada jaka kiša koja natera prisutne da se sklone. Posle desetak minuta kiša stade, a crne oblake zameni sunce koje prosu svoju toplotu na ljude koje su ispunili dvorište. Sve je bilo spremno za odlazak Stane na onaj svet, samo još da dođe pop koji je uvek kasnio i zbog toga često kritikovan od crkvenih vlasti i građana ovog sela. Posle dužeg čekanja dođe i pop Viša koji očita molitvu i povorka polako krete na put bez povratka dok je pop pevao svojim promuklim glasom. Čeda je jedva hodao, da li zbog neprospavane noći ili je rakija učinila svoje. Drugari po flaši ga pridržavaju da ne

padne, a on bi povremeno brisao suze i pio iz svoje flaše koja mu je poslednjih godinu dana bila jedini prijatelj. Krivi Stanu što ga je napustila pre vremena i proklinje sudbinu što ga je zaboravila i oterala u kafanu. Seosko groblje malo ali je čisto sa mnogo cveća i zelenila. U večnu kuću stiže novi stanar, a Čeda pijan i umazanog lica koje briše prljavim rukama pade u raku. Neki su se prekrstili, a neki počeše i da se smeju. - Neka neko siđe i pomogne da čovek izađe - čuo se pop Viša, ali niko nema hrabrosti za tako nešto. Odnekud se stvori čuvar groblja Steva koji siđe u raku, uhvati Čedu pod ruku i uz pomoć vrangije oslobodiše Stani kuću. Pop ponovo očita molitvu dok su grobari spuštali sanduk, a Čeda je počeo da plače i da se udara u grudi dozivajući Stanu da se vrati, da on više neće da pije i da će se voleti ko nekad... Grobari počeše da zatrpavaju raku, a Čeda ne da i ide od jednog do drugog grobara i moli da mu pomognu da izvadi sanduk sa svojom Stanom, a onda će je voditi kod doktora koji će je izlečiti… Sunce se negde izgubilo a tamni oblaci prosuše svoj teret koji natera prisutne da napuste groblje…

Kraj svežeg groba punog cveća i nekoliko venaca ostali su Čeda i Jagoda, dok su ljudi napuštali groblje misleći da će i oni jednog dana doći i zauvek ostati ovde. Čeda pade i poče da puzi po grobu dozivajući svoju Stanu. Jagoda se uplašila i počela da doziva ljude da se vrate i pomognu jer ona sama ne može da podigne pijanog oca. Dva čoveka se odazvaše njenom pozivu i umazanog i pijanog Čedu iznesoše sa groblja i ostaviše na putu. Odnekud se pojavi gazda Milun i njegov sinovac i oni ubaciše pijanog Čedu u kola i odvezoše kući… Uz pomoć komšija smestiše ga u kuću i svako ode svojim putem. U kući se osećao miris sveća pomešan sa alkoholom. Čeda poče da hrče, a Jagoda plače, šeta po sobi i doziva majku koje više nema. Dođe i Zora koja je zove da ide kod nje na spavanje, a ona neće da ostavi oca samog. Zora je poljubi i ode svojoj kući, a Jagoda uzela sliku svoje majke i briše je od prašine i paučine. Umorna od bola i nespavanja, legla je pored oca i nije se budila sve dok je otac nije pozvao i pomazio po licu… Njihov mir prekinuo je gazda Milun koji je došao da pozove Čedu da ide sa njim u šumu, što je on odbio

govoreći da ne može da ostavi dete samo u kući. - Sad si se setio. - Milune, ostavi mene i moju kuću na miru… To je onaj što je Stani govorio šta će sirotinji deca i terao da bude ispred ostalih kopača. Priča se da je hteo i ono što se svima ne daje. Da li je to istina ili su samo priče to sada i nije važno jer je Stana otišla na zaluženi odmor. Život bez majke je ko život bez očiju, ali sudbina ne bira i prvo udara na sirotinju. Jagoda je živela sa ocem koji je i dalje pio, a prestao je i da radi. Zbog pijanstva kasnio je na posao, izazivao svađe i tuče, a često je napuštao majdan pre vremena. Sve su to bili razlozi zbog koji je Čeda dobio otkaz… I pored svega što ju je snašlo, Jagoda je bila odličan đak i dobro dete… Stanu su svi brzo zaboravili. Možda tako treba jer život ide dalje, a njena jedinica ne propusti ni jednu subotu da ne ode kod majke i razgovaraju kao dve drugarice… Jagoda joj priča kako je u školi, o svojim drugovima i drugaricama ali oca ne spominje. Ni kiša ni sneg nisu prepreka da ona ne poseti grob svoje majke. Viđaju je ljudi sa buketom cveća i motikom preko ramena kako ide prema groblju gde ispod srebrne jele spava njena majka. To je jedini grob bez trave i sa puno cveća iako na groblju postoje ljudi koji vode brigu o svim grobovima i zato su plaćeni od dobrovoljnih priloga građana ovog sela. Čeda je prestao da posećuje ženin grob jer je flaša važnija, a tu su i žene koje treba platiti…

Jagoda je od majke nasledila urednost i vrednoću pa je u kući sve čisto i na svom mestu. Ovaj red povremeno pokvari Čeda kad dođe kući pijan i tada sve baca po sobi, a voli i sudove da lupa. Počela je Jagoda da radi razne poslove, da bi u kući bilo hleba jer je Čeda prestao da radi… Počela da štrika, veze pa to iznese na pijac i kući se vraća sa punom torbom. Bilo je dana kad u kući nije imala šta da jede i kad se smrzavala od zime. Kada je Čeda trezan, a to se retko dešavalo, on bi cepao drva, kupio brašno i nešto mrsa pa bi posle otišao u kafanu i tu ostajao do zore. Mnogi su se pitali odakle mu pare za piće i žene bez časti i poštenja ne znajući da je prodaju nizuljku dukata koju je majka čuvala za nju. Dete često samo u kući koja je imala dve sobe i veliki hodnik. Jorganom je pokrivala glavu jer se plašila i dok to ne uradi, ne može da zaspi. Spavala je na

gvozdenom krevetu koji je majka donela u miraz. Na krevetu slamarica napunjena svežom slamom i prekrivena iscepanim ćebetom. Ovim ćebetom komšija Mladen je pokrivao svog konja i kad se iscepalo, on ga je poklonio. Ćebe je oprala, zakrpila i pokrila slamaricu. Jastuk i jorgan presvučeni čistim, ali već ispranim navlakama. Na zidu pored vrata visi fenjer koji osvetljava sobu. Soba bez patosa "zemljani pod" prekriven požutelim krparama. Na sredini sobe sto na kome su knjige i sveske. Poviše kreveta, u starom ramu, slika majke i oca ko zna otkad i gde su se slikali. Kad je trezan, Čeda bi nešto i radio, a to je donosilo pare i mir u kuću. Mnogo je para trošio na piće, a znao je kući da donosi iako se tako nešto retko dešavalo. U sobi je uvek gorelo kandilo okačeno pored svetog ĐORĐA. Od kada je Stana umrla u kuću retko ko svrati, a Čeda je prestao i da slavi.

„Nesreća prati svakog čoveka„ kažu naši stari i Čedu je stigla dok je radio na skeli. Jednog dana da li je bio pijan ili je reč o nesrećnom slučaju, Čeda pade sa skele i povredi desnu nogu. Bio je u bolnici mesec dana ali doktori nisu mogli da spasu nogu već su predlagali da se iseče iznad kolena… Čeda je to odbio govoreći da će ubiti doktora koji to uradi… Čedino stanje se iz dana u dan pogoršavalo i jedini način da ostane živ mora na operacioni sto... Da ne bi dobio trovanje krvi, u bolnici ga opiju i odseku nogu. Kad se probudio i video šta su mu doktori uradili, pokušao je da skoči kroz prozor ali su ga dežurne sestre sprečile da to uradi. Trebalo je mnogo vremena da prođe da bi se Čeda navikao na štake. Čeda sada nema nogu, nema prijatelja, nema žena. Jedino mu je ostala ćerka Jagoda koja je još dete i od nje ne može da očekuje pomoć. Da bi mogli da žive, Čeda je prodao jedinu njivu koja mu je još ostala. Jagodino detinjstvo polazilo je u bedi, siromaštvu i peticama u đačkoj knjižici. U to vreme nije se moglo živeti bez buva koje su se muvale u dečijoj kosi i drugim delovima tela. Koristio se gas petrolej, ali se BUVE nisu dale i tek sa dolaskom pepeina one su otišle u zaborav. Čeda se ženio više puta, ali su ga žene ostavljale jer je pio, a imao je i tešku ruku. Doveo je i jednu devojku ali su je roditelji, uz pomoć policije, odveli iako se

ona bunila i govorila da voli Čedu i da želi da bude njegova žena. Krijući se neko vreme viđala se sa Čedom, a zatim joj se gubi svaki trag. Pričalo se da su je roditelji udali za nekog starijeg trgovca i da sa njim ima dva sina…

Jagoda je osnovnu školu završila sa peticama ali nije mogla dalje jer otac nije imao pare za dalje školovanje i umesto da ide u grad ona je ostala na selu. Seoska devojka, zdrava rumena ko tek zarudela jabuka primećena i tražena od mnogih momaka ostala je da živi sa ocem. Kopala je tuđe njive, čuvala svoju kravu i nosila sir na pijac i tako obezbeđivala hleb za oca i sebe. Sve poslove je radila i nijednog posla se nije stidela. Mnogi su dolazili kod Čede da prose njenu ruku, a on je svima odgovarao ako devojka hoće ja nemam ništa protiv. I sin popa Više bacio je oko na lepu Jagodu sa krupnim očima, bujnim grudima i crnom gustom kosom. Znaju se oni jer su zajedno išli u osnovnu školu, a nekoliko godina sedeli su u istoj klupi... I drugi su zujali oko nje kao pčela oko cveta, ali se njoj svideo popov sin. Da li što se znaju iz škole da li zbog bogatih roditelja ili zbog njegove lepote to je znala samo Jagoda. Zoran je bio tako lep i dobar momak koji je znao da se ponaša iako potiče od bogatih roditelja. Popa Viša je radio u tri parohije pa su pare padale ko gnjile kruške. Nije bilo dana da nema svadbe, krštenja ili smrti, a to se dobro naplaćivalo pa nije slučajno što je pop najbogatiji čovek u selu… Iako je bio iz popovske porodice, Zoran se družio sa siromašnim momcima koji su ga voleli i poštovali kao sebi ravnog. Nije se stideo da sedne za isti sto, da svrati u svaku kuću da pomogne, a starim ljudima je nazivao dobar dan i ljubio u ruku… Njegovim roditeljima, a posebno popadiji, smetalo je takvo ponašanje i zbog toga je bio kritikovan od oba roditelja... Zoran je imao sestru koja je po ceo dan sedela ispred ogledala i za sebe govorila da je najlepša cura u okolini. Kad izađe na ulicu ili ode na vašar ona ne ide kao ostale devojke nego leti misleći da je jedina i da svi, i mladi i stariji, gledaju samo u nju. Nikome ne nazove dobar dan nego digne svoju glavu pa se šepuri kao utovljeni ćuran... Po želji majke udala se za nekog starijeg činovnika, ali je taj brak brzo propao jer iskusni stari lisac nije

mogao da trpi njene hirove. Po povratku nije izlazila iz kuće sve dok jednog dana na kućna vrata nije pozvonio poštar Mića. Da li je znala popadija da se njena ćerka viđa sa poštarom, to i nije toliko važno jer je ona žena, a poštar momak... Mića se preko noći izmenio i sada je uvek u odelu sa kravatom oko vrata, a tu su i pomade i razni mirisi pa momak miriše ko da je izašao iz apoteke… Ovako doteran svaki dan ide od kuće do kuće, a sa prvim mrakom je gost popadijine ćerke. Popadija debela i uobražena žena koja bira društvo misleći da je nešto posebno jer je udata za popa…To je žena koja do podne voli samo sebe, a od podne mrzi celo selo iako od njega dobro i bogato živi… Ima samo jednu prijateljicu i kada se one sastanu ne ostavljaju na miru ni žive ni mrtve. Zorka, tako se zvala, bila je lepa žena ali je imala jezik do dupeta i volela je svakome da nađe manu, a o sebi je pričala sve najbolje i ko je ne zna mislio bi da je ona dobra žena. Mnogo puta je videla Zorana i Jagodu kako se drže za ruke pa je dotrčala da saopšti šta je videla. - Zar ćerka onog pijanca bez noge da bude moja snaja?! - vikala je popadija. Tu viku je čuo i pop koji je bio u bašti, pa je dotrčao da vidi zašto se njegova popadija toliko uznemirila. Kad je pop čuo razlog njene vike, on se samo prekrstio i napustio sobu u kojoj su ostale prijateljice da pričaju sve i svašta... Prvom prilikom popadija je napala sina, a on je morao da skače sa prvog sprata kako bi se spasao majke koja je krenula na njega sa velikim štapom. Duže vreme Zoran nije smeo da joj izađe na oči ali se i dalje družio sa Jagodom… Sve je ovo čula Jagoda i počela da izbegava momka koji je nekoliko puta i kući dolazio, ali je devojka odlučila da bude sa ocem, a njega zamolila da nađe drugu devojku... Posle raskida, onako fin momak poče da pije i ide iz kafane u kafanu. Družio se i sa starijim ženama koje su znale da mu iz džepa uzmu i poslednji dinar. Znanje treba platiti, a da bi se stiglo do njega treba promeniti i na sebi osetiti mnogo muškaraca. Kad je ostao bez para, dame su ga podsticale na krađu jer su znale da je pop pun ko brod pacova… Pop Viša je oprostio krađu i pokušavao da ga vrati na pravi put govoreći da svako ima svoje ludosti koje će ga kad tad stići. Kad one prođu ostaje dobar i pošten čovek koji će misliti na sebe i svoje bližnje, a biće ljubavi i za sve ljude ovog sveta. Govorio je pop da je

i on u mladosti svašta radio ali je sve to prošlo i on je sada miran i uživa sa svojom ženom i decom. Svakoj sreći i nesreći jednom dođe kraj i Zoran dobi poziv za vojsku i popu i popadiji pade mrak sa očiju jer će vojska uraditi svoje i njihov sin doći će sa novim iskustvom i ponašanjem. Ubrzo Zoran ode da služi svoj vojni rok, a selo, kafane i iskusne žene zaboraviše momka koji je kad tad morao da prođe i njihovu školu. Dok je on vojevao, Jagoda je na selu i u radu provodila svoje devojačke dane.

Mesec avgust, dan subota, a u selu vašar pa došlo i mlado i staro sa svih strana. Na vašaru ima svega, a devojke i momci uhvatili se u kolo pa prepliću i zapliću nogama ko nova pisaća mašina. Svako selo ima svoje kolo pa devojke idu iz kola u kolo tražeći sebi pravu priliku. Omladina voli ovakve skupove jer samo tu može da se upozna momak ili devojka, a da to roditelje ne košta. Po selima postoje žene i ljudi koji spajaju devojke i momke ali to košta, pa se jedva čekaju vašari kad čovek može sam da bira. Tu su roditelji, strine, tetke koje nude ili hvale i traže za svog rođaka bogatu i lepu devojku. Na vašar došla Jagoda sa ocem koji je obećao da danas neće da pije... Muči se Čeda jer oko njega svi nešto piju, a njemu se osušilo grlo i od želje za samo jednu čašicu, oči hoće da mu izlete iz očne duplje... Videla to Jagoda pa ocu reče da svrati u kafanu, a ona će da prošeta ne bi li naišla na neku drugaricu. Ona bi da igra, ali ne zna u koje će kolo. Dok je razmišljala u koje će kolo neko je uhvati za ruku, ona se prvo uplaši pa raširi one velike crne oči, i kad ugleda Milana, druga iz osnovne škole, na njenom lepom licu pojavi se osmeh. - Jagoda, dugo te nisam video. - I ja tebe, Milane. - Sada na imanju ima puno posla pa nemam vremena za sebe. Jedva me je danas otac pustio da dođem na vašar. - Gde ti je sestra Milica? - Čim je napunila petnaest godina, otac je udao za nekog trgovca. - A ti? - Šta ja? - Da se nisi oženio. - Koja će devojka siromašnog momka. - Dok smo išli u školu pričao si da ćeš učiti za popa. - Ako Bog da upisaću se ove jeseni. Bio si najbolji đak. - I ti si bila među prvima… Jagoda, u koje ćemo kolo? - U naše. Dvoje mladih uskočiše u kolo, a

harmonikaš razvukao harmoniku ko žena zavesu pa se posmatraču čini da bi i mrtav ustao i počeo da igra…

Milan je bio odličan đak i svojim vršnjacima je služio za primer. Roditelji seljaci i od stoke i od zemlje se teško živelo. Otac je voleo da se kocka i ono malo što bi zaradio, sve je ostavljao u kafani na kockarskom stolu. Od ono malo zemlje što je imao, morao je da proda jedan plac i izmiri dug da ne bi otišao u zatvor. Milan je radio razne poslove ne bi li nešto para skupio i nastavio dalje školovanje u velikom gradu. Pošto je bio lep ko devojka, otac ga je terao da uzme neku bogatu udovicu ali je on to odbijao i zbog toga je često dolazio u sukob sa ocem. Majka mu je iz bogate porodice i za oca se udala jer je imala jednu nogu kraću pa niko drugi nije hteo da je uzme... Kad se muž napije on je bije, vređa i šalje kod oca po još para ako želi da i dalje bude njegova žena. Otac joj je govorio da napusti barabu i pijanicu, a ona je i dalje bila sa njim jer su tu deca i šta bi reklo selo. Nekada je ostaviti muža ili ženu bila sramota za obe porodice pa su se svi nesporazumi rešavali na miran način. Pošto muža nije mogla da odvoji od lošeg društva i kafane, svu svoju ljubav je poklonila sinu i pazila ga ko malo vode na dlanu. Otac je na roditeljski sastanak dolazio pijan, a voleo je učitelju da preti i kad se naljuti baca stolice oko sebe. Zbog napada na učitelja došla je policija i on je nekoliko dana sedeo u zatvoru. Tamo je dobio takve batine da je morao kod doktora da mu stavi gips jer mu je ruka prelomljena na dva mesta i dugo je nosio zavoj na glavi. Posle svega ovoga što mu se desilo više nikad nije dolazio u školu, sa milicijom više nije imao bilo kakav kontakt…

Učitelj Uroš nije mogao očima da ga gleda i stalno je ponavljao zar od onakvog oca da se rodi Milan, dete koga bi mnogi poželeli za sina. Zaboravio je učitelj Uroš da i on nije dobar otac i da nema prava da kritikuje. Naš narod bi rekao pokri se ušima i ne brini tuđu brigu. Učitelja Uroša u selu mnogi nisu voleli jer je vodio buran život i družio se sa seoskim barabama koji su dane provodili u kafani. Mnogi su tu i okončali svoj bedan život, ali je to njihova stvar, njihov izbor, a možda je i sudbina umešala svoje prste. Ženio

se više puta ali su ga žene ostavljale zbog burnog života i sklonosti da vređa i bije. Iz prvog braka ima dva sina koji su napustili školu i bave se sumnjivim poslovima. „Iver ne pada daleko od klade“ kaže naša narodna poslovica pa tako i sinovi krenuše u kafanu. Tražili ljudi iz ovog sela da se učitelj Uroš smeni ali niko nije hteo da dođe u zabačeno i kaljavo selo okruženo velikim brdima. Kad padne kiša seoski putevi su išarani kolskim točkovima i konjskim kopitima. Leti ne može da se živi od prašine i kad vetar dune ljudi se guše ko utovljene guske. Znao je učitelj Uroš svoj posao jer je na zidu njegove sobe visilo mnogo diploma i pohvala. Žena mu je umrla kad su deca imala dve i tri godine i od tada brigu o njima uzima majka Mara. Dok je Uroš obilazio kafane o deci se brinula pijana baba koja je deci umesto mleka davala rakiju da ne bi plakala. Sve je to znao učitelj Uroš ali je ćutao jer nije imao ko drugi da čuva decu. Jedan sin lopov i više je vremena proveo u zatvoru nego na slobodi, a drugi kockar koji je mnoge zavio u crno. Svoj zanat je radio pametno i nikad nije dolazio u sukob sa zakonom. Uroš je znao kakvu decu ima pa je utehu i duševni mir tražio u kafani gde je sretao sebi slične ljude. Svi su imali svoje muke koje su zalivali rakijom i vinom u nadi da će im na kratko biti lakše. Kada je u školi on je trezan, obrijan i uvek bi na sebi imao svečano odelo. Bio je pravi profesionalac koji bi posle časova oblačio bilo šta i vreme provodio u kafani. Đacima je voleo da priča o svom selu koje dosta liči na ovo. Svako selo je isto i liči jedno na drugo, samo se ljudi razlikuju.

Njegovo selo imalo je malu crkvu i ko zna kad je sazidana, a tu je i mali zvonik koji se oglašava o praznike i kad neka napaćena duša krene na onaj svet. Na brdu iznad sela je seosko groblje gde su na iskrivljenim krstovima ispisana imena i datum umrle osobe. U blizini crkve je škola koja više liči na neku napuštenu kuću nego na hram znanja. Prozori otvoreni bez stakla pa je stavljen karton na kome se vide neke slike ili crteži. Verovatno da je đacima duvalo pa su to zatvarali kako su znali i umeli. Ulazna vrata su širom otvorena, a na mestu gde je nekada bilo staklo stavljene su daske. Školske klupe su razbacane po učionici i na mnogima nedostaje jedna ili obe noge.

Kako su đaci sedeli na njima to su samo oni znali. Pored velike table okačena je karta naše zemlje, sva izbledela i na mnogim mestima iscepana i izgledala je ko bolesnik kome je došao kraj... U učionici uvek je bilo koja stolica više za goste koji bi došli na neki čas da slušaju đake i njihove nastavnike. U uglu učionice blizu vrata je peć bez čunkova, a oči bode prljav pod i čovek se pita da li u ovom selu ima neka metla. Škola je imala malog i slinavog radnika koji je dolazio u školu kad promaši put i zimi da se ogreje. Živeo je sam u planini i selo ga nije volelo i mnogi su ga zvali Mutavi i terali da radi, a on bi se samo smejao... U takvoj školi učitelj Uroš naučio je da čita i piše. Pošto je bio jedinac, njegovi roditelji su želeli da bude neko, a on je želeo da bude učitelj i ništa drugo iako je otac molio i sve nudio samo da mu sin bude doktor. Po završetku školovanja dođe u naše selo gde i danas radi iako ga mnogi roditelji ne vole. Učitelja Uroša volela su i odlična deca i ona kojima je škola teško išla, a on je svima govorio da uče i beže iz ovog kaljavog sela…

Milan je želeo da uči ali otac nije hteo da ga pusti, govoreći da je škola za gospodu, a seljaci treba da ostanu u selu. Milanu prođe jedna godina radeći kod oca i na drugim imanjima, ali želja da jednog dana bude pop nije mu davala mira. I učitelj Uroš je često razgovarao sa Milanovim ocem koji je na kraju popustio, ali prvo mora da zaradi pare pa posle neka ide gde hoće.

Dan se odužio, a muzikanti ne ispuštaju instrumente iz ruke nego još jače sviraju, a Milan i Jagoda u kolu ne prestaju da igraju iako je znoj oblio njihova lica. Ovo dvoje mladih do prvog mraka nisu izlazili iz kola nego su se čvrsto držali za ruke kao da se plaše da će neko od njih pobeći… Iznenada ućuta harmonika jer je mrak polako dolazio i u crkveno dvorište, a momci i devojke krenuše svojim kućama... Jagoda krenu da traži oca, a za njom Milan obilazeći jednu po jednu kafanu i kad su pomislili da je otišao kući, našli su ga na putu ispruženog koliko je dug sa flašom u rukama. Sreća je njegova što je to seoski put i što tu ne prolaze kola sa četiri točka, jer bi ga do sada neko zgazio i pre vremena poslao na onaj svet. U desnoj ruci je držao štake, a u levoj flašu iz koje curi rakija. Jagodu obli crvenilo da li

zbog Milana ili zbog zle sudbine, a u očima se pojavile i suze. Milan je teškom mukom podigao Čedu na rame i uz pomoć Jagode teškom mukom doneo do kuće jer je Čeda čovek koji u sebi ima preko osamdeset kila. Jagoda je nosila štake, kapu i ova mlada družina izgubi se iza prve krivine. Posle vašara i muke sa Čedinim nošenjem do kuće, dvoje mladih su se krišom viđali, a bilo je i prvih poljubaca za koje se kažu da su najslađi. Ovi sastanci su bili primećeni pa se dvoje mladih počeše sve češće viđati, ne misleći šta drugi pričaju o njima. Milan je nagovarao da i Jagoda krene sa njim u grad, ali se ona branila govoreći da otac nema para i da ga ona ovakvog ne može ostaviti samog. U to vreme ženska deca nisu išla ni u osnovnu školu, a o daljem školovanju nije smelo ni da se misli... Čim devojka napuni petnaest godina, spremna je za udaju, a momci za ženidbu. Milan je bio lep i uporan momak i sve što zamisli to mora kad tad da ostvari.

Jedne prolećne noći kad je sve mirisalo na tek procvetalo cveće, Milan reče Jagodi da je skupio dosta para i da uskoro ide u veliki grad na dalje školovanje. - Idem kod rođaka koji će mi dati sobu i kod njega ću u slobodnom vremenu raditi kao trgovac. -„Jagoda mogla bi i ti da pođeš sa mnom„ ali od nje ne dobi nikakav odgovor. - Upisaćeš školu za učiteljice, a ja ću zarađivati i za tebe i mene. Ti me ne voliš. - Ti odlaziš a ja ću ostati sama u ovom kaljavom selu. - Stalno ću ti pisati i dolaziti svakog vikenda. - U gradu ima mnogo lepih gospođica i ti ćeš me brzo zaboraviti. - Ti si moja i samo moja i čim završim školu, ti ćeš biti moja žena. Dok su mladi pričali svoje priče i brinuli svoje brige, nisu primetili da se nebo naoblačilo i poče pravi pljusak. Zaljubljeni, držeći se za ruke, dotrčaše do Jagodine kapije. Ona iščupa ruku iz njegove šake u utrča u kuću dok je Milan i dalje stajao na kiši. - Dete, idi kući ili dođi kod mene - povika Čeda, a on se trže ko da ga je neko udario po glavi i trčećim koracima, po blatnjavom putu mokar do kože, uđe u kuću. - Crno dete, gde si to bio kad si mokar?! - Kad sam krenuo kući, uhvatio me letnji pljusak. Milan uđe u svoju sobu i onako mokar i tužan baci se na krevet…

Petlovo pevanje najavi novi dan. Jutro vedro, a nebo plavo ko Jadransko more dok se iza velikog brda pojavljuje sunce. - Milane, dete. - Molim, majko. - Vreme je da se ustaje. - Kako je napolju? - Biće sunčan dan. - A ja danas bez Jagode moram u grad. - Ja sam ti govorila oženi se sine, a ti ne slušaš ni mene ni oca. - Hoću da budem pop jer mi je dosadio rad u štali i njivi.
- Svi naši preci su to radili pa im ništa nije falilo. - Ja neću da budem ko oni. Čekaće Jagoda mene. - Onako lepa devojka da bude sama. - MI se volimo i dala mi je reč. - Devojačka reč kratko traje. Sine, požuri sa spremanjem. Toša samo što nije stigao. Znaš da nemamo pare za voz... Zar i danas ide na pijac? - Ne, sine. On danas ide u grad kod nekog prijatelja po rakiju pa mi je obećao da i tebe poveze do grada . - Gazdarice, ja stigao!. - Uđi Tošo. - Zar se momak još nije spremio? - Sada će, ljubi ga majka. - Neka požuri. Danas će biti velika vrućina pa da što pre stignemo u grad. - Tošo, može li kafa i rakija? - Drugi put. Sada žurim. - Vi znate da su Vam naša vrata širom otvorena. - Znam gazdarice i zato se radujem što će Vam sin sutra biti Božiji čovek. - Nek Bog pomogne. - Spreman sam, majko. - Sine, slušaj rođaka i nemoj da se družiš sa lošim ljudima, a u kafane ne ulazi. U torbi je novo odelo i dukat koji sam dobila od pokojne majke. - Gde je otac? Zar neće da me isprati? - Napio se ko svinja i spava u štali. - Ako je vidiš ti je pozdravi. - Hoću sine, a ti se čuvaj i pazi da ne nazebeš. - Da li je spreman naš budući pop? - Jesam čika Tošo.

Prve godine učenja za popa redovno je pisao, a novi poštar Laza za svoj trud od Jagode je dobijao kafu i rakiju. Devojke iz komšiluka su dolazile da im Jagoda čita pismo, a Milan je znao i srce da nacrta, a ispod bi pisalo „Jagoda, ovo moje srce neka bude i tvoje“. Milan je dolazio svake nedelje, a u vreme zimskog i letnjeg raspusta nisu se odvajali. Gde je ona tu je i on, šta god ona radi on je tu da pomogne i tako iz dana u dan pa su se mnogi pitali što se deca ne uzmu. Čedi je donosio najbolju rakiju, a on je bio najsrećniji čovek jer je brlju zamenio sa pravom šljivovicom...Pokušavao je Milan da uz pomoć Čede nagovore Jagodu da krene sa njim u grad, ali je to ona odbijala

ponavljajući svoje razloge. Jednog dana razočaran momak svrati u prvu kafanu i poče da pije ko žedan pas. Pod dejstvom rakije, prisutnim gostima se žali kako ga Jagoda ne voli jer ima drugog momka. Dok je mogao Milan je pio i pretio kako će on naučiti pameti tog magarca koji hoće njegovu Jagodu i sa stolice pade pod sto dok su se pijanice i dangube smejale ko da ih neko golica po stopalima...Ljudi u kafani ne prestaju da se smeju, a on sve to ne vidi i ne čuje nego hrče i stenje ko trudna žena. Odnekud se u kafani pojaviše dva mlada čoveka koja su ga poznavala i pijanog i umazanog od povraćanja odnesoše ga kući ispraćeni smehom pijanih gostiju. Posle ovog događaja selo poče da priča i koga ono stavi na jezik teško njemu. Neki su žalili Milana, neki su ga hvalili i pitali se zašto lepog i dobrog čoveka neće Jagoda. Da su znali pravi razlog gledali bi svoja posla. Neke devojke su se čudile što je u kaljavom selu, a može da ide u grad gde se bolje živi. Posle nekoliko dana Milan ode u grad i selu više nisu zanimljivi ni Milan ni Jagoda. Momak ljut i ljubomoran nije više dolazio a prestao je i da piše lepa pisma koja je Jagoda čitala više puta i posle ostavljala u svoju svesku. Jagoda je i dalje izlazila na kapiju i čekala poštara, ali on više nije dolazio u ovu ulicu jer nije bilo potrebe.

Devojka sama, momci trče ko trkački konji i jedne subote Jagoda upozna momka iz susednog sela. Momak je zove da sledeće nedelje idu na vašar, a ona se i dalje nada da će se Milan pojaviti ili poslati pismo pa ne zna šta da odgovori lepom momku iz susednog sela. Volela bi da je pored nje Milan koji je znao da je čvrsto zagrli i poljubi, a ona se nije opirala i govorila da voli samo njega, a on bi je mazio i ljubio sve dok joj ne padne mrak na oči. - „Možda je našao neku u gradu pa mu se ja više ne sviđam„ govorila je Jagoda i pokušavala da sakrije suze. - „Možda je ljut što nisam pošla sa njim pa zato ne piše“. Radojica je dobar momak i sve joj čini ali njeno srce voli samo Milana. Šta je drugo mogla Jagoda nego da prihvati udvaranje novog momka, sa kojim je počela i svakodnevno da se viđa. Znao je Radojica u čezama sa dva mlada konja da dođe ispred Jagodine kapije i da zajedno odu na vašar ili igranku u susedno selo,

pa je posle vraćao i za tu uslugu dobijao kafu i rakiju. Čedi se nije svideo jer nije kao Milan donosio dobru šljivovu rakiju. Kad on dođe, komšije su iza razmaknutih zavesa gledali u lepe konje i novog momka. Priča je brža i od goluba pismonoše i tako do Milana stiže vest da se Jagoda viđa sa drugim momkom. Tu vest mu je doneo trgovac Toša i Milan iskoristi priliku da se istog dana vrati u selo. Tog i narednog dana nije išao u školu i dok je sedeo u Tošinim kolima na zadnjem sedištu, mislio je na devojku koju je zavoleo još dok su sedeli zajedno u školskoj klupi i sebe je krivio što joj nije pisao i što je nije viđao svake nedelje. Setio se i svoje majke kad mu je rekla da devojke ne vole da čekaju i da im ne treba mnogo verovati, jer se menjaju kao vreme. Jagodu je sreo na putu i umesto pozdrava upita je - Jel istina? - Šta, Milane? - Da voliš drugog momka.

- Mi se samo viđamo. - Jel ga voliš? - Ja volim samo tebe. - Kad me voliš što se onda viđate i zašto on dolazi kod tebe? - Ti ne dolaziš i prestao si i da mi pišeš. - A ti si brže bolje našla drugog. - Ništa nije bilo. - Zašto bi on dolazio iz drugog sela? Čujem da sa njim ideš na igranke i vašare. - Samo sam jednom išla. - Jel on zna da se mi volimo? - Čuo je, ali mu o nama nisam ništa pričala. Umesto da ide kući, on sa Jagodom dođe kod Čede noseći flašu domaće rakije. Posle pozdrava Milan se raspričao, a Čeda se naliva ko suva zemlja vodom brišući usta desnim rukavom i sebi u bradu govori "Što je dobra ova rakija". - Vi mene ne slušate! - Samo ti pričaj sine. - Vaša ćerka se viđa sa drugim momkom. - Ja ništa ne znam - i nastavi da prazni flašu.

- Priča se da se viđa sa nekim Radojicom iz susednog sela. - Dok je devojka svi su momci njeni. - Meni se obećala. - Ko zna šta ti radiš u gradu. - Ja sam otišao da učim. - Devojke ne gledaš?

- Oči ju mi, čika Čedo, ja volim samo Vašu ćerku. Jagoda donese kafu i rakiju, a Milan je ljutito pogleda i odgurnu šoljicu što dalje od sebe. - Milane, šta ti je? Što se ljutiš? - Besan sam ko ris. - Popi rakiju. Biće ti lakše. - Ja ne mogu da živim bez tebe, a ti se družiš tamo sa nekim Radojicom. - Ja volim samo tebe. - Što onda ne pođeš sa mnom u grad?! - Sve sam ti rekla i nećemo o tome više da

pričamo. - Nije Čeda jedini bez noge. - On je moj otac i ja moram da ga gledam. - Gledaćemo ga zajedno. - Kad završiš školu i kad se vratiš u selo biću tvoja žena, a sada se smiri i popi kafu. - Znaš li Jagoda da je taj Radojica sa udovicama i kafanskim ženama.
- Mi se nismo ni poljubili. - Čuvaj se. On je mnoge zaveo i obrukao.
- Mene neće. Zna Jagoda da se čuva. - Čika Čedo, Jagoda me voli. - Sine, neće devojka pet godina da čeka ako je ovako lepa ko moja mezimica. - Hoću Milane, tako mi Boga. - Za pet godina moja ćerka će da bude stara devojka koju više niko neće. - Ja, čika Čedo. - Ja da sam na njenom mestu ne bih ti mnogo verovao... - Najbolje bi bilo da se koliko već sutra venčamo i živimo u gradu. - Sine, od čega će te da živite kad mene i tvog oca nema pas zašta da ujede? - Radiću i danju i noću. - A u školu ću da idem ja… Milan i Jagoda odoše u drugu sobu, a Čeda nastavi da prazni flašu i puši hercegovački duvan koji tera na kašalj…

Posle Milanovog odlaska u grad, Jagoda je prestala da se viđa sa Radojicom koji je nekoliko puta dolazio i zvao da idu na vašar u njegovo selo. Kad je shvatio da ga devojka više neće, on je prestao da dolazi i sebi je počeo da traži sreću kod druge devojke. Čuo je Radojica da mu je Milan pretio i o njemu svašta pričao pa je i to bio jedan od razloga da se udalji i zaboravi selo i devojku koja ga više neće... Uplašeni momak ubrzo se oženio devojkom iz svog sela, a Jagoda je čekala svog Milana koga je sada još više volela. Ponovo lete pisma, a poštar Laza zadovoljno trlja ruke jer se ponovo vratio na mesto gde se pije dobra kafa i rakija.

Prođoše godine i Milan završi za popa, svanu njemu i Jagodi jer od čekanja samo je gora bolest za koju nema leka. Njegovi roditelji, selo, a najviše Jagoda nestrpljivo očekuju njegov dolazak u selo. Jagodu već mnogi vide kao buduću popadiju, a ona se šepuri ko paun kad pokazuje svoje perje. I Čedi su počeli da čestitaju zeta popa i da ga čašćavaju, a on sipa ko u bure i nikad mu nije dosta. Bez noge i sa štakom, jedva ode od kuće ali i dalje pije i za svoje godine dobro podnosi piće. Ko s njim počne da pije obavezno pada pod sto, a on uvek na štakama i sa flašom u ruci dolazi kući. Jagoda ga moli da ne

pije više i ne bruka nju kao buduću popadiju i zeta popa, ali je on ne sluša i jedva čeka novi dan da ode u kafanu…

Dođe i najlepša nedelja u Jagodinom životu jer danas se kući vraća njen Milan koga je čekala pet godina i deset dana, tako je ona govorila svojim drugaricama…

Tog sunčanog dana narod je počeo da puni crkveno dvorište. Dolaze mladi, stari, žene, deca i svi obukli svoja svečana odela. Od mase ljudi, crkveno dvorište se šareni ko uskršnje jaje. Zvonar pokrenu tri zvona koja počeše da lupaju ko grmljavina pred kišu, a harmonikaš Vlada razvukao svoju harmoniku i neprestano svira, a mladi se uhvatili u kolo i ne zna se ko je od koga bolji, dok stariji piju rakiju iz svojih malih flašica koje uvek sa sobom nose. Svi su nestrpljivi jer čekaju svog Milana u nadi da će ova crkva imati dobrog popa koji će služiti Bogu i njima. Stari pop je umro pre više meseci, a crkva bez popa je ko kuća bez krova. Od kad je umro pop u crkvu niko ne dolazi, osim starog zvonara čija je dužnost da otvara crkvena vrata, pali sveće i zvoni svako jutro. Kad je praznik zvoni tri puta, a kada su slave, krštenja i venčanja tada se ide u drugo selo. Seljaci sela Milana su znali kao dobrog, vrednog i poštenog momka ali su njegovog oca gledali popreko jer je bio pijanica i ženskaroš. Sunce pripeklo i da nije povremenog vetrića koji duva sa okolnih brda, narod bi se sklonio u debelu ladovinu. Uskoro će podne, a narod ispunio crkveno dvorište jer danas dolazi novi pop pa došlo selo da ga pozdravi… Milanovi roditelji sede ispod debele lipe i čekaju da pozdrave sina. Otac nakrivio šešir na jednu stranu, a u ustima drži lulu koja se puši ko dimnjak i širi neki neprijatni miris. Na njemu neko svileno odelo koje se presijava na letnjem suncu. Tu su i nove cipele, a tu je i nervoza jer je ženi obećao da neće danas da pije. Milanova majka se primakla mužu, pa stavila glavu na njegovo rame i ko ih ne poznaje, pomislio bi da se ovi vole ko dva bela goluba, a oni godinama žive ko mačka i miš. Priča se da je popova majka nekada bila lepa žena ali su godine učinile svoje. Kosa seda, lice naborano, a kad se nasmeje vidi se da joj fali mnogo zuba. Tu su i naočare koje kriju tugu u njenim očima jer nije lako toliko godina

živeti sa čovekom koji više voli flašu nego nju. Došla i Jagoda sa ocem koji se oslonio na štake pa izgleda ko obešena kobasica koja će svakog časa da padne. Prisutnim ljudima za oko je pao Jagodin struk, krupne dojke željne milovanja, bujna crna kosa i krupne oči koje su sevale ko munja pre grmljavine. Mnogi su je želeli i osim toga ništa drugo nisu mogli dobiti jer se znalo da je Milanova i da će se uskoro uzeti... Čeda se danima nije brijao, ali je jutros ustao rano i otišao na bunar da se obrije, i posle dužeg vremena od ćerke je tražio čistu košulju i novo odelo. Iza brda pojavi se oblak prašine i prisutni u crkvenom dvorištu povikaše: To su kola našeg popa... Muzika poče još jače da svira i svi koji su mogli da stoje na nogama uhvatiše se u kolo. Šareno kolo se uvećavalo, prekide crkveno zvono koje je najavljivalo skori dolazak novog popa. - Dobro došao, pope - viču deca koja trče pored fijakera. Kočijaš sa mnogo truda i uložene snage nekako zaustavi konje koji u mestu počeše da lupaju kopitima. Fijaker su vukla dva belca okupana u znoju što govori da kočijaš nije štedeo bič. Na prednjem sedištu kočijaš sa cigarom u ustima, a na zadnjem pop Milan u popovskom odelu i torbom pored sebe. Pop ustade i pozdravi narod koji mu uzvrati na isti način. Uz pomoć kočijaša, koji mu je pružio svoju ruku, napusti fijaker i potraži svoje roditelje. Kad ih je ugledao ispod velike lipe, potrča majci u zagrljaj koja ga čvrsto uhvati oko pasa i poče da ljubi dok je suzama kvasila njegovo lepo lice govoreći: Stigao moj sin, moj gospodin…Hvala ti Bože za ovu sreću - i ne prestaje da ljubi sina u čijim očima pojaviše se i suze... - Majka, gde je ona? - Tu je, sine. Čeka te od pojave sunca na nebu. - Jedva čekam da je zagrlim i bude samo moja. - Mnogo se prolepšala. Biće najlepša popadija. - Dugo se nismo videli. - Važno je da si ti majci došao kući pa će sve drugo ići po redu i kako Bog zapoveda.

- Napravićemo veliku svadbu. - Sve će biti kako moj sin kaže… Hoću da gledam unučiće kako trče po dvorištu. - Ja volim devojčice. - Samo da čujem dečiji smeh pa ne žalim odmah da umrem.

Pozdravi se Milan i sa ocem i izljubiše se ko hajduci na rastanku uz čvrst stisak ruku. Muzika nastavlja da svira, a prisutni ponovo povikaše: Dobro nam došao, oče Milane. Dok je srećan otac sipao

piće svima koji su to želeli, Milan se izljubi sa Čedom i pozdravi sa Jagodom koja je izgledala ko najlepši cvet u bašti punoj cveća. Milanov otac je i dalje sedeo pored stola na kome je balon od pedeset litara i govori sebi i drugima: „Moj sin pop.Tome se nisam nadao.“ Dvoje mladih se drže za ruke i ne znaju šta će sa njima. Milan želi da je zagrli, ali se plaši šta će reći njegovi roditelji, šta će reći Čeda a šta selo...Ona lepa, a on željan te lepote pa mu neka toplota udarila u glavu ko besnom psu pena na usta. Jagodu obli neko crvenilo pa se običnom posmatraču čini da će svakog trenutka iz obraza poteći krv. Oni odoše u crkvu ispraćeni pogledima prisutnih, a roditelji sa svojim meštanima nastaviše da piju uz muziku koja ne misli da ućuti. Padaju tu pare, lete flaše na sve strane, a tu su i pevačice sa velikim grudima i suknjicama poviše kolena…

Milanov otac je postavio stolove u crkvenom dvorištu pored crkve jer hoće selo da časti sa jelom i pićem jer je od danas njegov sin pop, a to mora da se zalije i pamti mnogo godina... Žene prekriše stolove sa izvezenim i čistim stolnjacima, a muškarci donose pečenje i razna pića, muzika ne prestaje sa sviranjem... Narod seo za sto, a Milanov otac, kao neki kapetan, naređuje donesi, postavi ovde i tera narod da jede. Na stolovima pečenja ko drva a, osim domaće rakije, tu je i vino gusto ko jogurt i slatko ko devojački poljubac. Svi veseli samo Milanova majka plače. Možda se setila svog nesrećnog života sa pijanim mužem ili su to suze radosnice zbog sina gospodina kome će se ljudi klanjati i ljubiti u ruku...Tog dana, u crkvenom dvorištu, igralo se, pevalo do prvog mraka jer je selo dobilo svog popa Milana rođenog u tom selu…

Lep pop je preko noći uspeo da slabo posećenu crkvu oživi i povrati vernike. Sa njim je i Jagoda koja se ne odvaja od svog Milana, a počela je i da se ponaša kao prava popadija. Palila je kandilo, pomagala je popu da se obuče, a možda je tu da spreči da se pop ne zagleda u neku drugu... jer su u crkvu počele da dolaze devojke, udate žene, a najviše je bilo udovica i raspuštenica koje su dolazile da ga vide i čuju njegovo pevanje... Pop je lepo pevao i njegove pesme su se odbijale od zidova stare crkve i zadržavale u srcima

prisutnih žena. Od Milanovog dolaska crkva se napunila novim vernicima i sada su tu i oni koji su nekada bežali od crkve i popa. U crkvu je počeo da dolazi i učitelj Uroš koji bi stalno ponavljao da je znao da će Milan biti pop jer je bio njegov najbolji đak. Uroš je uvek bio prvi kad je trebalo popa poljubiti u ruku i neko vreme se družio sa bivšim đakom, ali ga je njegova nesrećna sudbina odvela u kafanu da tamo pije i napija se u društvu loših ljudi. Pokušavao je pop Milan da mu pomogne i danima je čitao molitvu za svog učitelja ali SATANE su bez milosti i Uroš je počeo i da slabi, uz kašalj koji ga je danima mučio i danju i noću.

Jedno jutro stari crkvenjak je utrčao u popovu kuću i još sa vrata počeo da priča o Urošu koji je legao u krevet i da su mu dani izbrojani. - Poručio je da idete kod njega jer hoće da Vas vidi.
- Sve sam čuo, a sada sedi da zajedno popijemo kafu i rakiju. - Hvala pope Milane. Ja moram što pre da se vratim kod učitelja Uroša jer mu nije dobro i mora neko da bude pored njega.
- Onda idi i puno ga pozdravi... U maloj, neurednoj sobi gde su stvari razbacane na sve strane, na ćebetu leži učitelj Uroš, a oči mu krvave ko uzrele trešnje. Pored kreveta izlupani lavor do …… ispunjen pljuvačkom sa mnogo krvi, a tu su i muve koje sleću u lavor da bi zadovoljile svoj dnevni obrok. Dok su jedne u lavoru, druge kruže oko Uroševe glave, čekajući svoj red i tako u krug. U sobi se oseća miris smrti koji oseti svako od nas pre odlaska na onaj svet. Na stolici bez naslona sedi neka baba i nešto priča sama sebi i kad ugleda popa uze kosku, vunu, nož i viljušku sa Uroševih grudi i brže bolje napusti sobu. - Uroše, dobar dan. Jedva sam te našao.
- Tu sam pope. Nemam kuda da idem jer je đavo došao po svoje. - Ko je ova žena i gde su ti sinovi sada kad su ti najpotrebniji? - Jedan je u zatvoru, a drugi se kocka. - Dete se kocka, a otac mu umire. - Neka, oče. Moje je prošlo a oni neka su živi i zdravi. Ko ti je ona gospođa?
- Vračara iz susednog sela. - Zar moj učitelj veruje u vračare i veštice?! - Ja je nisam zvao.
- Došla sama? - Možda je neko poslao. Pop Milan svom učitelju

očita Očenaš i zamoli gospoda Boga da mu oprosti grehe i napusti sobu znajući da je ovo bilo poslednje viđenje…

Subota kišni dan, na terasi Milan i Jagoda piju kafu i pričaju šta još treba kupiti za svadbu. Jagoda poče da nabraja šta je sve potrebno za svadbu i koga će sve zvati, a Milan se mršti i govori ko će tolike goste ugostiti. - Jagoda, to je mnogo gostiju. - Koga da izostavim kada su svi rod. Treba i darove da kupujemo. - Moja majka je godinama spremala darove za dan kada ću se ženiti. - I moja majka je nešto ostavila, pa neće biti problema sa darovima. - Jagoda jesi li gledala venčanice? - Juče sam bila sa tvojom majkom i odabrala sam jednu, ali neću da je kupim dok je i ti ne vidiš. - Ako se tebi sviđa, ti je slobodno kupi. - Kad budeš imao vremena, idemo zajedno po venčanicu. - Sada mi donesi jednu rakiju. - Otkad ti piješ?! - Samo jednu i to pred ručak. - Jedna pa druga i tako se čovek nauči. - Nisam ja takav. Kad budemo odredili dan venčanja, kuća i kapija se kite sedam dana… Naša kapija će biti sva u cveću. - A ja ću imati najlepšu ženu. - Jedva čekam taj dan. - I ja Jagoda… Deco, jeste li čuli ? - Šta, mama? - Umro je učitelj Uroš. - Kada? - Vest o njegovoj smrti doneo je stari crkvenjak. - Bog dušu da mu prosti i neka mu je laka zemlja - izgovori pop i prekrsti se. - Jagoda, ode naš učitelj. - Došao mu dan Milane, a od smrti niko nije pobegao. - Uvek sam voleo da slušam priču o njegovom selu. - Tu priču i vrapci znaju. - Ali je on pričao sa uživanjem. - Milane, bila sam sa ocem pre dve godine u tom selu i njegova priča i ono što sam videla nemaju ništa zajedničkog. - On je pričao o svom selu u vreme kada je on išao u školu. - Njegovo selo je lepše od našeg. - Zašto je onda želeo da se sahrani na našem groblju? - To samo on zna. - Njihova crkva je veća i lepša od naše. - To je veće selo, a priča se da u njemu ima mnogo trgovaca, a gde su oni tu su i pare. - Uz pomoć mojih vernika napraviću veću i lepšu crkvu, ne zvao se ja pop Milan.

Na seoskom groblju, u prisustvu svojih nekadašnjih đaka i nekih ljudi koji su na smenu nosili sanduk, sahranjen je učitelj Uroš. Pop Milan na kraju reče da svi dolazimo i odlazimo bez reda i da je to jedina pravda na ovom svetu... Naš učitelj je otišao na onaj svet bez

prisustva rodbine, prijatelji su ga zaboravili, a ni sinovi nisu našli malo vremena da dođu na sahranu…

Mladom popu je smetala stara i već oronula crkva sa krovom koji prokišnjava pa je uz pomoć sela za kratko vreme napravio novu, veću i lepšu od stare sa zlatnim krstom na krovu. Sazidan je i novi zvonik (zvonara) jer je stari bio sklon padu. Ubrzo se za selo čulo pa su mnogi dolazili da vide crkvu i mladog popa plavih očiju i anđeoskog lica. Ljudi ko ljudi pitali zašto se pop ne ženi jer svi znaju da ima Jagodu koju bi poželeo svaki živi stvor. Jedni su govorili da su se posvađali, a drugi da je Milan našao drugu devojku koju je upoznao u gradu za vreme dok je učio za popa. Selo sve zna i može i zato je bolje sa njim nemati nikakva posla. Jagoda je u početku bila redovno u crkvi sa Milanom i oblačila najbolje haljine, ali je zbog bolesti oca počela ređe da dolazi i to je bila prilika za priče i neke žene koje su krenule da osvoje popa. Milan je imao plave oči koje su sijale ko dijamant kad izađe iz majstorske radionice.

Jagoda je sve ređe dolazila u crkvu jer se Čedi bolest iz dana u dan pogoršavala, a ni pop nije dolazio da vidi nju i njenog bolesnog oca. Po neki put bi njegova majka došla ali to je bilo usput i na kratko jer se plašila Čedinog kašlja. Ljudi su govorili da ima tuberkulozu i da ne treba ići kod njega jer se bolest lako prenosi. Mnogi ljudi u tuđoj nesreći vide neko svoje zadovoljstvo ne misleći da se to i njima može desiti. Po selu su počele da cure razne priče o Jagodi i njenom ocu i prenose od usta do usta kao najbolja hrana...U crkvi je novi crkvenjak zamenio starog i sada su tu dva mlada čoveka čija krv zna da se uzburka, a nekada i proključa jer u crkvu dolazi mnogo mladog i lepog sveta u dugim i kratkim suknjama. Da li je novi crkvenjak popov izbor to samo on zna. Čovek blizu četrdesetoj sa bujnom crnom kosom, uvek začešljan i odelom koje se kupuje u butiku došao je u kaljavo selo pa su mnogi pitali zašto i da li je on popu nešto dužan…Tu je i malo veći nos, a male oči imaju neki čudan pogled koje mogu i da uplaše. Njegovo ponašanje ne odgovara njegovom izgledu jer je ljubazan i za svakog ima lepu reč, a žene obavezno ljubi u ruke, pa su neke govorile da je lud. Voli da gleda tuđe žene i

devojke pa su muževi i momci dolazili u crkvu tek toliko da su tu. Čovek koji deli komplimente uvek je opasan, a žene ko žene vole udvaranje, a i laž im ponekad dobro dođe, a ovaj čovek sve to zna. Jagoda se pitala što Milana nema da dođe i da li se plaši da i on ne dobije tuberkulozu, ali je od jedne svoje rođake čula da devojke i udate žene dolaze krijući se u crkvu. Novi crkvenjak je te grešne duše na zadnja vrata, a čitaoci neka misle šta se dalje dešavalo. Možda su pop i crkvenjak to isto radili u gradu, ali ona to nije mogla da zna. Čudni su momci, uvek spremni da slažu i prevare ali i devojke za njima mnogo ne zaostaju. U početku Jagoda nije verovala u te priče, ali kako je vreme odmicalo, a pop ne dolazi, počela je da sumnja, a javila se i ljubomora - bolest koja se teško leči. Još se pričalo da je neki Milovan, svoju tek dovedenu ženu, uhvatio sa crkvenjakom i tada je ženu toliko bio da je kolima hitne pomoći odvezena u bolnicu, a ljubavniku zapreti da će ga ubiti ako se samo približi njegovoj ženi. Posle ovog događaja pop se setio svoje Jagode i počeo je češće da je posećuje i tako poče dvostruki život mladog i lepog popa. Neko će da kaže i pop je čovek i ima pravo na svoj život koji je jedini i traje onoliko koliko je rekao onaj gore. Svi grešimo pa zašto ne bi i popovi, samo što njihovu grešku svi vide i tumače je na drugačiji način. Na jednoj strani tajni susreti sa ženama u božijem hramu, a na drugoj javno viđenje sa Jagodom koja nije prestala da ga voli. Selo sve zna i počelo je da žali lepu devojku koja je mogla da bira momke iz bogate familije, a ona se zaljubljuje u popa koji je grešan od glave i pete i to neće da ide na dobro jer će se javiti neki ljubomorni muž i eto problema. Da li je to sudbina ili se devojka zaljubila u njegove plave oči to samo ona zna.

Krenule razne priče koje su stigle i do popa Milana, a one kad krenu idu ko bujica i dok ne stignu do cilja, ona se ne zaustavlja. Pao prvi mrak, a Milan sa tašnom ispod ruke krenuo kod Jagode sa željom da joj ponudi ono što svaka zaljubljena devojka želi da čuje od svog momka. Kada je Čeda čuo da će da se ženi i za mesec dana da pravi svadbu, skočio je iz kreveta i natočio sebi i budućem zetu rakiju iz nekog zapečaćenog balona koji dosad nije otvarao. - Živeli deco -

izgovori Čeda i kucnuše se čaše i on ispi rakiju ko da je u čaši bila voda. - Tata, jel ti znaš da ti je doktor zabranio da piješ! - Samo danas i sebi nasu punu čašu. Oni se izljubiše uz čvrst stisak ruke i sedoše za sto, a Jagoda stavila da kuva kafu. - Pa, zete Milane, kada će svadba? - Doći će moj otac kod Vas pa ćete se o svemu dogovoriti. - Miraz je njena lepota. - Ja ne tražim ništa samo hoću da mi Vaša ćerka bude žena...- Milane, priča se po selu, da ti je otac bolestan. - Duže vreme ga muči čir ali je počeo da pije neke lekove iz inostranstva i ja se nadam da će mu brzo biti bolje. - Šta kaže, kakva je snajka? - On je uvek govorio da je Jagoda žena za mene. - Moju ćerku su i drugi tražili ali ja slušam šta ćerka kaže. - Tata, sto puta sam ti govorila da je Milan moja duša, moje srce i ja hoću samo njega. - Čim ocu bude malo bolje, dolazimo da verimo Jagodu. - Onda u to ime da popijemo još po jednu. - Ala je jaka! - Tu rakiju čuvam deset godina, i na dan vaše svadbe otvoriću bure od sto litra.

Nesreća nikad ne ide sama pa se iznenada razboli i Jagodin otac. Dolazio doktor koji mu je davao neke praškove žute i zelene boje, ali je Čeda iz dana u dan bio sve teži bolesnik. Jagoda se nije odvajala od oca, a ponekad bi se pojavio pop, koji bi pogledao Čedu i brzo napuštao sobu. Molila je Jagoda da češće dolazi i da ocu ČITA, a on je odgovarao da nema vremena jer ga u crkvi čeka puno posla. Doktor je redovno dolazio, donosio nove lekove, ali bi prvo seo za sto i dok ne isprazni pola flaše domaće rakije ne ide kod bolesnika...

Čeda plav ko tek uzrela šljiva, a oči upale u očnu duplju. Jagoda ga mazi i devojačkim peškirom briše znoj sa čela, dok joj suze kvase lepo lice. Doktor je stalno govorio - Dete, ne plači. Biće bolje i ćeš se ubrzo udati za tvog popa. Čeda se skupio u krevetu pa liči na neko dete, a ne na čoveka koji je pre bolesti merio devedeset kila. Naglo je počeo da slabi, topio se ko led na toplom suncu. Tu je kašalj i gušenje, pa nije mogao da spava, i zato je mnoge noći proveo budan. Noć je provodio sedeći u krevetu, a kad je lepo vreme šetao je po dvorištu. Ponekad bi i zaspao, ali ga gušenje i kašalj brzo probudi.

Da li će lekovi pomoći, da li će povesti kolo na svadbi svoje ćerke, to samo Bog zna. - Doktore, da li čujete kako otac diše? - Tako dišu srčani bolesnici. - Diše ko naš debeli ćuran. - Dete, pazi šta pričaš, on je tvoj otac. - Svaka bolest je opasna ako se ne leči, a Bog je taj koji nas poziva kad nam dođe dan. Vi ste doktor i ja više verujem Vama. - Ne mogu ja svakome da pomognem. - Šta onda da radim?! - Moli se bogu i svako jutro da mu daješ ove roze tabletice. - Sipajte, doktore. - Nema više. Prazna je flaša. - Idem po drugu, a Vi mi čuvajte oca. - Ja bih još jednu čašu rakije pa idem kući. - Ponesite flašu. - Hvala devojko moja i da znaš da ću ti i ja igrati na svadbi.

Mrak pokrio selo, a u Jagodinoj kući tišinu povremeno remeti Čeda svojim kašljem i gušenjem. Jagoda sela pored šporeta i plete džemper za svog popa, a mačak posmatra šta se dešava u sobi.

Mačak MIĆKO, Jagodin ljubimac, kad krene u ljubavni život komšiluk ne može na miru da spava. Plašila se za život oca jer je samo njega imala, a on je nekada bio dobar, a znao je na nju da viče i da je udari, ali ona ni pre ni sada na to nije obraćala pažnju. Kad god je mogao on je Jagodi kupovao razne stvari iako je mnogo trošio na piče...Čeda joj je često govorio da se sve može kupiti osim zdravlja, a sam nije znao da se čuva...Posle smrti majke i njegove bolesti i ona je počela da zarađuje pare pa je bilo para i da se nešto uštedi. Višak novca je držala u velikoj čaši na šifonjeru pored dunja koje su širile prijatan miris. Više puta je pijan dolazio iz kafane tražeći pare da plati popijenu rakiju jer je znao da ćerka ima i da ga neće odbiti. I pored svega ona ga je mnogo volela i plašila se za njegov život jer bolesno srce, ako stane, tu života više nema.

Neko pokuca na vrata i Jagoda odloži pletivo na krevet i ustade da vidi ko to ovako kasno lupa na njena vrata. - Ko je ovako kasno došao da me uznemirava?! - Ja sam. Otvori vrata - ču se ženski glas. - Ko je ? - ponovo se oglasi Jagoda. - Ovde je Živka. Znamo se sa pijace. - Vi ste Zlatina majka. - Što ne otvaraš vrata? - Samo da uzmem ključ... Otkud Vi ovako kasno u mojoj kući? - Desila se nesreća. - Da nije čika Stevi pozlilo, jer sam čula da je skoro došao iz

bolnice. - Kad sam čula samo što me nije šlog potrefio. - Sedite, a ja ću da stavim kafu. - Mogla bi i jednu rakiju jer ću poludeti od muke. - Imam lozu. Tata je peko pre dva meseca. - Daj šta imaš... Zar je on to mogao da uradi mojoj Zlati. - Šta se desilo? - Ko bi se tome nadao. - Šta to pričate?! - Pop Milan nije dobar čovek. Ljudi ga ljube u ruku, a on tako da se igra sa poštenom devojkom. Moja ćerka je trudna. - To je lepa vest i ko je srećan otac? - Onaj tvoj što te je verio i što se po selu priča da ćeš mu biti žena. - Zar je moj Milan takav? - Veće barabe od njega nema. - Tetka Zlato, on je dobar čovek. - Kad je dobar što seje decu po selu. Proći će ko crkvenjak ako ne uzme moju Zlatu. - Dok njega ne čujem, ne znam šta da mislim i da li Vi pričate istinu. - Živu sodu sam spremila i čik da ne uzme moju ćerku. Ti da otkažeš svadbu! Šta će ti takva baraba.
- Mi se volimo, a na veridbi sam dobila prsten i burmu. - Ludo dete, zar nisi čula šta sve on radi po selu. - Mi se volimo. - Tako je pričao i mojoj Zlati pa je ona trudna već tri meseca. Bila sam ja i kod njegove kuće i posvađala se sa njegovom majkom. - Zašto?! - Kad sam pitala gde je, ona mi je odgovorila da je otišao u neku posetu i samo što se nije vratio. - Možda je morao. Takav mu je posao. - Otišao kurvar da još neku devojku unesreći pričajući i njoj kako je voli i ne može bez nje da živi. Onoj ćopavoj patki prebiću i drugu nogu. - Ona je dobra. - Da nešto vredi ne bi živela sa onom pijanicom više od dvadeset godina. Gavran mu oči izvadio, a ja ću mu doći glave ako ne uzme moju Zlatu ne zvala se ja Živka... Ljuta žena naglo ustade a da kafu nije ni popila, na glavu je povezala neku modro plavu maramu i bez pozdrava ostavi Jagodu sa suzama u očima…

Umorna i razočarana leže u krevet dok joj suze kvase tek navučenu navlaku na jastuk... Probudio je Čedin kašalj i njegovi pokušaji da ustane iz kreveta dok je stari gvozdeni krevet škripao i pravio neke čudne zvuke. Uzaludno se Čeda trudio i bez tuđe pomoći ne bi mogao da ustane jer je izgubio snagu, pa je tu Jagoda da mu pomogne. - Gde ćeš tata? - Hoću napolje. Zar ne čuješ kako ptice pevaju. - Lezi, a ja ću otvoriti prozor da se soba izvetri i uđe što više svežeg vazduha. - Jel osećaš, dete, miris jorgovana? - Da, tata. - Ja

hoću da ustanem i sednem na kućni prag. - Dobro tata. Biće kako ti kažeš. - Hoću da sedim i gledam kako ptice lete sa grane na granu. Uz Jagodinu pomoć Čeda se nekako dovukao do kućnog praga govoreći kako je napolju lepo i da bi želeo da ode u kafanu i popije flašu hladnog piva. - Tata, danas je vašar u našem selu. - A što ti, dete, ne ideš na vašar? - Ne mogu tebe da ostavim. - Da mi je sada jedno pivo da popijem i ne bi žalio odmah da umrem. - Doktor ti je zabranio piće. - Osim vrtoglavice mene ne boli ništa. - To je od drugog ležanja. - Zato ću još da sedim na kućnom pragu i gledati ovo zelenilo koje leči oči. - Da ti donesem kafu? - Može, kćeri, a ti kad me vratiš u krevet da ideš na vašar. - Sada treba da popiješ lekove. - Kome su oni pomogli. - Rekao doktor tri kapsule dnevno. - Bolje da je prepisao tri čašice rakije i meni bi bilo bolje. - Dosta si pio i sada je došlo vreme da piješ lekove. - Kada te udam za popa Milana prestaću da pijem i biću dobar starac. - Obećavaš? - Dajem reč.- Videćemo tata. - Sada me vrati u krevet, a ti idi kod Milana. Danas crkva slavi. - Znam tata ali kako tebe da ostavim? - Za mene ne brini. Ja sam star čovek i ako umrem neće biti nikakva šteta jer su mnogo bolji od mene davno otišli.
- Ti si moj otac i ja hoću da živiš. - Sve dete ima svoj kraj pa i ja moram kod Svetog Petra.
- Neću dugo da ostanem. - Idi momak te čeka. Jagoda je gorela od želje da vidi i zagrli Milana, ali je ljubomora opasna i neizlečiva bolest koja daje bol u duši i stezanje u grlu... Mladost ne može da čeka nego žuri, hoće sve da proba jer je život samo jedan. Jagoda pokri oca sa ćebetom, a on se skupio ko voda kad se smrze i obučena ko za vašar napusti kuću... Do crkve je imalo da se hoda dvadeset minuta, a ona je tu razdaljinu prepešačila za desetak minuta. Koliko je brzo hodala, nije čula niti je odgovarala na pozdrave nego je ubrzavala svoj hod samo da bi videla svog Milana... Zaljubljena žena je ćorava, gluva i dok je tako ona živi u raju i nada se da će to večno trajati ne znajući da je sve prolazno. Onog trenutka kad progleda i kad počne da sluša tu više nema ni ljubavi ni ljubomore. Ljudi obučeni u svojim novim odelima, a žene kupile ili šile bluze, suknje sa svih strana žure u crkvu da zauzmu što bolje mesto kako bi

izbliza videli popa i čuli njegovo pevanje... Mnogi su se nadali da će tu biti i Jagoda, koja je melem za srce i dušu, i nema muškog stvora koji ne bi poželeo da bude njegova...

Posle molitve ide se u kolo i tu se ostaje do prvog mraka...Vašari su bili mesto gde su se momci i devojke upoznavali, a neki su išli toliko daleko da je bilo i venčanja. Na vašarima se prodavalo sve i svašta, a momci su devojkama najčešće kupovali LICITARSKO SRCE to je kolač u obliku srca išaran raznim bojama, a unutra je malo ogledalce... Devojka koja primi taj poklon momku je bio znak da joj se sviđa i da tu jednog dana može biti svadbe...Jagoda prvo ode u kuću i bez kucanja uđe u Milanovu sobu gde je on, uz pomoć crkvenjaka, oblačio mantiju. Kad je ugledao Jagodu njegove plave oči raširio je ko devojka lepezu i upitao otkud ona danas kod njega i ko joj čuva oca. - Pošto tebe nema da dođeš kod nas, ja došla kod tebe. - Brzo ću ja da se obučem, a ti me sačekaj u hodniku. - Valjda si ti moj, a ovo je i moja kuća i imam pravo da dođem u svako doba dana. Mogao si i mene da pozoveš da ti pomognem da se spremiš za crkvu. - Nisam smeo jer znam da ti je otac bolestan i da ga ne bi ostavila samog pa sam zamolio crkvenjaka da mi pomogne. Kako je Čeda? - Što nisi došao da ga vidiš? - Čekam da prođe ovaj dan. - Da smo čekali tebe, on bi dosad umro više puta. - Nemoj tako da pričaš jer će on uskoro biti i moj otac. Crkvenjak, stari lisac, oseti da će tu doći do izmene oštrih reči pa uz pozdrav napusti sobu. Pop viku ko da je u šumi da mu donese rakiju i kafu za Jagodu što ovaj to brzo i uradi. Mali crkvenjak po drugi put se ponizno pokloni ko dete kad počne ili završi sa recitovanjem i napusti sobu. Za njega se pričalo da je pijan kolima sleteo sa druma i da mu nije falila ni dlaka sa glave. U toj nesreći stradala su mu žena i dva sina i od tada on nije došao u crkvu da služi Bogu. Mnogo crkava i popova je promenio i posle ubistva našeg crkvenjaka, došao je u našu crkvu i tu će, kako on kaže, dočekati i poziv za put u raj... Vidi Jagoda da su Milanove oči ko tek skuvana sarma, ali ćuti i pravi se kao da ništa ne vidi. Žene ne mogu da ćute pa Jagoda upita Milana što su mu takve oči. - Noćas sam proveo gledajući u plafon jer me je bolela glava. - Nešto si i

oslabio. - U poslednje vreme sam izgubio apetit. - Hoće to kod muškarca kojima je malo jedna žena. - Šta to pričaš?! - Sada mi je jasno zašto ne dolaziš kod mene. - Danas posle crkve dolazim kod tebe, a želim i Čedu da vidim. - Ja te danima očekujem dok ti juriš devojke i udate žene. - To su glupe priče, a ti si pametna i u te laži ne treba da veruješ. - Svi lažu samo ti govoriš istinu. - Ljudi ko ljudi vole da lažu i ogovaraju čak i svog popa koga redovno ljube u ruku... Kako je otac? - Malo je bolje ali je i dalje u teškom stanju i nikad se ne zna da li će dočekati novi dan. - Daće Bog da ozdravi do naše svadbe. Jesi li zvala doktora? - Bio je doktor Toza. - I šta kaže? Od čega boluje čika Čeda. - Srce mu otkazuje. - To je ozbiljna bolest i ako ne pije lekove, može svašta da se dogodi... On je dobar, ali čudan čovek. - Pitao je za tebe. - Ja ga ne volim ali ga poštujem jer zna svoj zanat i mnogima je pomogao...On hoće svima da pomogne, a i voli da brine tuđu brigu. - Ni svi prsti na ruci nisu isti. - On je doktor i njegov posao je da leči ljude, a ne da brine ko s kim spava. Ja sada moram u crkvu, a ti me sačekaj u našoj sobi. - Ranije smo se češće viđali i voleli. - Danas je u crkvi i vladika.- Idem i ja sa tobom, jer je vreme da upozna buduću popadiju.- Drugi put... Ne želim da te danas vidi. - Da tu nije neka žena koju je ne smem da vidim? Milana obli crvenilo, a čelo se naboralo i iznenada udari Jagodi šamar da je pala na pod. Jagoda poče da plače, a rukom se uhvati za obraz koji je počeo da crveni, a tu su i bolovi. Pop poče da se izvinjava ko dete kad se upiški, a Jagoda kroz zube reče da ovo od njega nije očekivala i da je njihovoj ljubavi došao kraj...

Kroz glavu ko na filmskoj traci prođoše priče o Milanovim devojkama koje je voleo u crkvi i van nje. Istina se ne može sakriti i kad tad i najbolje čuvana tajna dođe da ušiju ljudi. Da nije tako ne bi joj danas branio da ide sa njim u crkvu i ne bi krijući samo kad padne mrak dolazio kod nje da se voli. Jagoda ljuta ko ljuta paprika skide burmu i prsten i baci ih popu pod noge, a on pogleda u nebo i triput se prekrstio. - Neću više da te vidim u mojoj kući. - Šta sam ja to loše uradio?

- Sa nama je gotovo. - Ali ja hoću samo tebe. - Ima i boljih devojaka. - Ima, a ja hoću da samo ti budeš moja žena...Jagoda se podiže sa poda i sede na stolicu i poče da plače, a rukom se uhvatila za obraz i nastavi da plače proklinjući dan kada se rodila. Pop se našao u čudu ne znajući šta da joj kaže, ali se brzo snašao i počeo da se umiljava ko pas kad dobije kosku.
- Jagoda, izvini nisam hteo. Ja volim samo tebe. - A ne druge što se sa njima viđaš u crkvi. - To je laž jer loši ljudi žele da nas zavade. - Svi lažu samo si ti i tvoja majka u pravu. Tvoja majka mi je na pijaci, kad smo se sreli, rekla da nađem drugog momka jer ti treba da uzmeš bogatu devojku. - Šta ona ima da se meša. Ja sam tebe izabrao. - Hoće Zlatu za snaju. - Šta će mi ta glupača u kuću. - Njena majka je bila kod mene da mi kaže da joj je ćerka trudna i ako je ne venčaš, izvadiće ti oba oka. - Ja sam Živki poručio da me ostavi na miru i neka čuva svoju ćerku. Ako me i dalje bude vređala i brukala po selu, ja ću je prijaviti sudu...- Šta ako je stvarno trudna? - Ona je išla sa više muškaraca i sada njena majka hoće da je ja uzmem. - Čuvaj se. Živka je opasna i spremna na sve. Možda sam i ja trudna. - Otkud znaš? - Imam muku i povratim po neki put. - Lepo! Rodićeš mi sina - i poče da je grli i ljubi. Jagoda se malo opiraše govoreći može neko da naiđe, a zatim se preda ko jagnje kad oseti nož i njihove se usne spojiše i oni odlutaše u svet ljubavi... U sobu ulete crkvenjak, a i kad je ugledao dvoje mladih na gomili, stavi ruku na usta da se ne bi čuo krik iznenađenja. - Šta je, Timotije? Što nisi kucao pre ulaska u sobu? - Oče, crkva je puna i svi pitaju kada će pop doći. - Neka čekaju. - I vladika pita za Vas. - Sad ću ja. - Izvinite, oče. - Marš napolje i drugi put da kucaš. Takav je red... Pop ustade, popravi mantiju, začešlja kosu i tako spreman prvo podiže burmu i prsten sa poda i stavi budućoj popadiji na prst. Milane, da li je to istina što se priča? - Ti, ako me voliš, verovaćeš meni i nećeš slušati šta ljudi pričaju. - I žene pričaju. - Neke bi želele da me imaju i laju ko pobesneli pas. - I tvoja majka me ne voli jer nisam bogata, a smeta joj i moj bolesni otac. - Ja odlučujem ko će mi biti žena. Sada moram da idem. Čula si šta kaže crkvenjak. - Da te čekam večeras? - U isto

vreme na istom mestu i pop ponovo poljubi Jagodu i svako ode svojim putem...

Ona oseća neku unutrašnju toplotu, čak se i lice zarumenelo od sreće da je Milan i dalje voli i da želi da bude njegova žena, pojaviše se i suze radosnice. Zaljubljena devojka se zbunila i zaboravila da zapali majci sveću, ali će to Bog znati i oprostiti... Čim je stigla kući, pohvalila se ocu da će uskoro biti popadija - I zato moraš što pre da ozdraviš. Otac je klimnuo glavom, okrenuo se na drugu stranu i nastavio da spava...Devojka pevuši neku ljubavnu pesmu, misleći kako će izgledati u venčanici i pored svog Milana kad bude izgovarala ono sudbonosno DA. Doći će popovi i iz drugih parohija i dok oni budu stajali druge devojke će joj zavideti što ima lepog popa i što će ona biti popadija. Posle svadbe, dugo će se pričati i prepričavati kako je bilo, a biće i ljudi koji će ogovarati i pričati sve i svašta o njoj i njenom Milanu jer su ljudi kvarljiva roba i gledaju tuđa posla. Ovo njeno maštarenje prekinuo je Čeda svojim kašljanjem koje nikako da stane pa je pritrčala krevetu da mu da maramicu i da ga podigne da sedi jer se u tom položaju bolje osećao i manje kašljao. Stavila Jagoda više jastuka pod leđa i daje mu limunadu da pije, a on je moli za jednu čašicu rakije jer misli da bi kašalj tada prestao. - Tata, kako ti je sada? - Nešto me steglo u grlu pa ne mogu da dišem. - Jesi li popio lek? - Umesto njega popio sam dve čašice rakije. - Čim mene nema kod kuće, ti praviš gluposti. Da znaš da te više neću ostavljati samu. - Dete, ti moraš da se udaješ i rađaš decu, a o meni će da brine Bog. Jagoda, nemoj da se plašiš. Neću ja još dugo na onaj svet. Čeda se okrenuo prema otvorenom prozoru i posle nekog vremena čulo se hrkanje što je bio znak da je ponovo zaspao. Otac zaspao, a ćerka priča sama sebi u bradu, da li je Milan zaista takav kako ga prikazuju ljudi ili su to samo priče. Možda Milan voli još neku, a mene hoće da oženi, i to je dovoljan razlog da budu ljubomorni na njega i zato pričama o njegovom burnom životu žele da pokvare našu sreću. Da li ga ona i dalje voli to samo ona zna, ali često ponavlja da to nije onaj Milan koga je zavolela još u školskoj klupi. Nekada je češće dolazio i to je birao

vreme kada su komšije kod kuće jer je voleo da ga vide i da mu zavide, a sada dolazi samo noću ko da sam ja od onih žena i ostaje dok sebe zadovolji i odlazi pazeći da ga niko ne vidi..

„Jagoda, crna Jagoda, sama si za sve kriva jer da mu nisi dala on bi kao nekada, a sada vadi kestenje iz vatre i nadaj se da će te uzeti... Burma i prsten su lepi, ali mi se čini da me on samo vezuje za sebe da bi uzimao ono što želi i svoj višak ljubavi poklanjao drugoj ženi. Večeras kada se budemo videli, sve ću da mu kažem jer ovako više ne može i ja neću da se krijem ko zmija noge. Ako me je verio mora da dolazi i odlazi po danu ako i dalje želi moju ljubav. Naši stari su se nekada držali reda pa zašto ne bi i mi. Devojka treba da bude devojka dok ne kaže da, a ja pala na njegove plave oči i sve mu dala, a on stalno odlaže datum naše svadbe. Mi smo dugo zajedno, dobro se poznajemo i našu vezu treba ozvaničiti ispred oltara ili neka svako krene svojim putem. Trebala sam o tome ranije da mislim jer nisu ludi naši stari kad su govorili prvo venčanje pa posle ljubav. Ako me ne uzme šta ću sa detetom? Šta će reći selo? I kako ću ocu pogledati u oči... Znam da se Čeda ne bi ljutio već bi rekao neka smo mi živi i zdravi, a hleba će biti za još jedna usta. Brinuću ja o detetu jer sam mlada i zdrava. Još kad bi mi otac ozdravio bila bih srećna žena. Posle majčine smrti mogao je više puta da se oženi, ali nije hteo da me ostavi, a još manje da me vodi sa sobom. Imao je neku Radu koja je i mene zvala da živim kod nje, ali ja nisam mogla da ostavim kuću u kojoj sam rođena i odrasla. Milan je bezbroj puta ponovio da mu moj otac ne smeta i da mogu i njega da povedem sa sobom ali njegova majka ni da čuje, već preti sinu da će ga se odreći preko novina ako to uradi... Šta joj smeta moj otac kad su i njemu odbrojani dani i pitanje je samo dana kad će ispustiti dušu. Posle doktorove terapije manje kašlje, bolje diše, a nema ni gušenja pa je počeo i bolje da spava. Ako nema leka bolje je da umre nego da mi truli u krevetu. Da je majka živa bilo bi mi lakše jer bi me ona posavetovala šta da radim jer je to dobro znala i nikad nije pogrešila.“ Njene muke i bol za ocem kome su dani izbrojani prekide kucanje na vratima. - Dobro veče, Jagoda. - Otkud ti? - Čuo sam da ti je otac bolestan pa

sam došao da ga obiđem. - Što ovako kasno? Šta će reći ljudi ako te je neko video. - Nisam mogao ranije zbog posla... Gazda Toma dok iz radnika ne iscedi i poslednji atom snage neće da kaže dosta rada. - Čula sam da je opasan i da više voli pse nego ljude koji rade kod njega. - Kod njega se radi od jutra pa sve dok svici ne krenu u noćnu šetnju. Molio sam da me pusti, a on češe uvo i tek kad sam obećao da ću raditi i u nedelju, pustio me i ja sam došao kod Vas. - Zar drugi radnici još rade? - Radiće sve dok se ovrši i poslednji plast pšenice. - Sedi za sto a ja ću ti skuvati kafu. - Hvala, Jagoda. Hoćeš nešto da popiješ. - Ja više ne pijem i od kafane bežim što dalje... Kako ti je otac?. - Hvala što brineš ali nije mu dobro. - Mi smo se dugo družili i dobro smo se slagali. - Moj otac je pio, ali je voleo ljude i sa svima je bio u dobrim odnosima. Sada mu je malo bolje, ali neće još dugo. - Jel dolazio doktor Toza? - Bio i prepisao mu neke lekove koje pije svaki dan. - Šta je rekao? - Da će mu biti bolje, ali ja u to ne verujem jer se suši ko biljka bez vode. - Dobar je on doktor i mnogima je pomogao pa će i mom drugu Čedi. - Stigla opasna bolest, a tu su i godine i ništa lepo ne može da mu se desi... - Nisam primio platu, a kod bolesnika se ne ide praznih šaka pa sam mu nabrao ove jabuke. - Hvala, Gavro, nisi trebao. - Znam i ja za red... - Ala su krupne i rumene. - Tu sortu sam posadio ispred kuće i svake godine rađa. - I mi smo imali mali voćnjak ali ga je otac zapustio pa su se mnoga stabla osušila. Voćnjak traži rad i negu. - Mogu li da vidim druga? - Drugi put, Gavro. - Što ne bi sada? - Tek je zaspao pa mi je žao da ga budim. Kakva je kafa? - Dobra. Kuvaš ko moja majka, slatku i tanku. - Hoćeš nešto da popiješ? - Ja već duže vreme ne pijem. Hoću da se menjam.

- Od kad si prestao da piješ? - Ima više od dve godine. - Kako si mogao odjednom da ostaviš piće? - Rešio sam da se ženim i imam porodicu kao i drugi ljudi. - Jesi li našao devojku? - Još nisam ali se nadam da će i mene neka hteti. - Ima puno devojaka i slobodnih žena. - Ima ali sve traže mlađeg i bogatijeg. Moji vršnjaci su se odavno oženili i imaju veliku decu. - Nikad nije kasno. - Njihova deca rade, a Gavra je još momak. Ostao bi Gavra još dugo da ga Jagoda nije zamolila da dođe drugi dan, po danu što on jedva

dočeka. Jagoda se zahvalila na poseti i kako Gavra nikako da ode, poče da se žali na glavobolju i da treba da legne. - Izvini. Ja se raspričao. - Dođi kad možeš. - Gavra ustade sa stolice i ko vojnik brzo napusti sobu. Čim je Gavra napustio dvorište i izgubio se u tamnoj noći bez meseca i zvezda, Jagoda ode iza kuće gde je čekao pop Milan. Pop se ispružio po tek osušenom senu, a u usta stavio travčicu i preživa ko krava posle dobre paše. - Gde si dosad? - Svratio Gavra da vidi oca. - Šta ima on da dolazi?
- Kako sam mogla da ga ne primim u kuću kad su se godinama družili. - Sve su pijanice iste.
- Nemoj oca da mi vređaš! - Samo sam se šalio... - Ako ja poštujem tvoje roditelje i ti moraš moga oca jer je on sve što imam. Šta će biti sa nama i kada će taj dan već jednom doći? - Ti si već moja i taj papir ne znači ništa. - Ja hoću da se venčamo. - Dođi da te poljubim.
- Ti mene ne slušaš. - Imaš najslađe usne i nijedna ne ljubi kao ti. Čim su se usne spojile a vrela krv počela jače da struji Jagoda je sve zaboravila...

Gavra je izbegavao ljude ali je voleo da se druži sa Čedom i često bi, uz punu flašu, dočekivali zoru. Gavra je voleo da kuva, pere i radi sve ženske poslove pa ga je Čeda zvao ženski Petko. Mnogi su znali da je takav, ali nije hteo da se menja, a Čedi je smetalo što se plašio žena i bežao od njih. Gavra je počeo češće da dolazi kod starog druga i pomagao je koliko je mogao jer je morao da radi kod gazde koji nije imao dušu. Kad je lepo vreme, Gavra bi iznosio Čedu u dvorište i stavljao da sedi ispod velike lipe. Zbog suve i naborane kože lica jedino je Gavra mogao da obrije Čedu, a da ga ne poseče. Svi drugi, pa i naš berberin je ostavljao krvav trag jer za ovakvu kožu treba strpljenja, a Gavra ga je imao i previše. Čuo Milan da Gavra ne izlazi iz Čedine kuće pa je prestao da dolazi i pored Jagodinog uveravanja da sa njime nema ništa i da je on tu da pomaže na njivi i oko krave. „Čovek koji je ostavio posao„ - govorio je pop Milan "ili je lud ili zaljubljen". - Pričaj ti šta hoćeš. On i moj otac se dugo znaju i nikad se nisu posvađali i živeli su ko braća. - Odakle ti pare da plaćaš njegov rad? - Imam malo gotovine koju čuvam za ne daj bože ako mi

otac umre. - Lako ćeš ti njemu da platiš. - Šta to pričaš, Milane? - Mlada si i lepa, a to više vredi od bilo koje pare. - Sram te bilo! - To ne pričam ja nego selo. - Ja sam poštena devojka i takva hoću i da ostanem. - A dete u stomaku? - Ti si od mene napravio ženu pre vremena. - Ti si to htela. - Ja sam ti verovala i mislila da voliš samo mene dok si ti jurio žene i devojke... Milane, ja ti ne želim ništa loše, ali ako nastaviš da juriš za ženama možeš da prođeš kao tvoj namirisani crkvenjak.

Ovo je bio njihov poslednji susret jer niko nije hteo da popusti dok je Jagoda provodila duge noći sama kriveći sebe za sve što joj se dešava. - Jagoda, ja bih nešto da ti kažem. - Reci, Gavro. - Ali mi prvo obećaj da se nećeš naljutiti na mene. - Zašto bih se ljutila kad pomažeš ocu i meni. - Već duže vreme se spremam da ti kažem ali nemam hrabrosti... - Da se nešto nije desilo kravi Belki? - Ona je dobro ali mene neka muka muči. - Ako mogu da pomognem ja ću to rado učiniti. - Plašim se da kažem. - Reci već jednom! - Volim te i ne mogu da živim bez tebe.
- Zato mi pomažeš?! - Znam da ne možeš sama pa sam napustio posao i došao da se nađem.
- Hvala, Gavro. Da znaš da sam ljuta i od tebe to nisam očekivala. - I ja sam čovek od krvi i mesa, a ti si lepa i nema tog muškarca koji te ne bi poželeo. - Ti znaš da imam momka.

- Priča se da ste se razišli jer on hoće da oženi Zlatu. - Ko to priča? - Njena majka Živka. - I šta si još čuo? - Da je njena ćerka trudna i da će je pop Milan uskoro zaprositi. - Vidiš ovu burmu i prsten? - Čisto zlato. - Milan mi je obećao da ćemo se uskoro venčati i ja svakog dana očekujem da saopšti dan venčanja. - Čuo sam Vaš razgovor i tebe kako si ga odbila. - Ružno je prisluškivati. - Dok ste Vi bili na senu, ja sam bio u košu jer sam tamo zaboravio jaknu i kišobran i sasvim slučajno sam sve čuo i video... - Odvedi sada kravu na ispašu i završi sa košenjem jer kiša samo što nije... - Izvini, nisam hteo da te povredim. - Idi sada, a o tvojoj muci pričaćemo drugi put. - Kćeri, sa kim si to razgovarala? - Sa Gavrom. - Šta hoće od tebe? - Javio je da će danas biti na njivi do prvog mraka. - Šta bi mi bez njega... Što mi

se nije javio? - Žuri da kosi jer je sutra crveno slovo i on obavezno ide u crkvu pa hoće danas da pokosi livadu.
- Kako je krava Belka? - Sad je dobro. - Čuo sam da je ušla u tuđu detelinu i da je mogla da ugine. - Sve je dobro prošlo. - Drugi put više pazite na nju. - Jutros sam je pomuzla i na moje iznenađenje dala je pet litra mleka. - Dobra je to krava, ali ću je prodati čim stanem na noge. Kad se ti udaš i postaneš popadija, šta će mi krava da se mučim sa njom. - Kako ćeš bez mleka i sira? - Tu su prodavnice koje niču ko pečurke posle kiše. Dete, ne mogu više da trčim za njom. - Kako ti je danas? - Dobro i da je sutra svadba ja bih mogao i kolo da povedem. Pošto nemaš brata, ja ću te izvesti iz kuće i predati momku da te čuva i voli do kraja života. - Meni je sada najvažnije da ozdraviš i poživiš još koju godinu. - Samo da dočekam tvoju udaju i posle neka umre ko moja, ja još mislim da živim dvadesetak godina. - Tata, šta ako se Milan predomisli i zaprosi drugu devojku? - Milan je božiji čovek i mora da poštuje datu reč. - Tata i oni su postali grešni. - Nemoj tako da pričaš. Milan je dobar momak, a to što voli da šara bog ne kažnjava.. Jagoda? - Ko te to zove? - Naš Gavra. - Zar on nije u livadi? - Možda je nešto zaboravio od alata pa je došao da ga uzme. - Ko nema u glavi ima u nogama. Ako je on neka dođe da me iznese u dvorište. - Crni Gavro, gde si ostavio kravu? - Kod seke Dobrinke, a ja sam došao da iznesem Čedu napolje... Dobro jutro, stari druže. - Nemoj više da te ovoliko čekam jer ću te ovom štakom po glavi. - Jutros me nešto bolela glava pa sam zaboravio na tebe. - Da se nisi zaljubio ili si krijući bio u kafani? - Ni jedno ni drugo. - Vreme ti je da se smiriš i nađeš neku stariju devojku ili mlađu udovicu. - Moje vreme je davno prošlo. - Nikad nije kasno ako se pojavi prava. - Prvo iznesi oca u dvorište pa dođi na kafu. - Moram da žurim u livadu jer ima još mnogo da se kosi. - Brzo ću ja, a spremila sam ti malo sira. - Jel ima crnog luka? - Tu je i hleb ispod sača. - Ti si se naljutila na mene? - Nisam, ali si me iznenadio tvojom ponudom. - Izvini. Nisam ja za tebe. - Otkud ti znaš da Milan voli drugu? - Pričaju drugi. Priča se i da ga ti više ne voliš.
- Seljaci svašta pričaju, a i oni nisu ništa bolji. Bolje oni da gledaju

svoja posla, a mog Milana neka ostave na miru. - Ja te, Jagoda, ništa ne razumem. - Ponekad ne razumem ni sama sebe pa se posle kajem i ispaštam. - Ja te volim tako mi Boga. Tako je govorio i Milan. - Želim da živim sa tobom. - Ti me prosiš? - Vreme je da i ja imam ženu pored sebe... Pitao sam i Čedu.
- I šta ti je on odgovorio? - Da si verena i ja da potražim drugu devojku. Milana nema, ljubav se gasi, a prisustvo Gavre čini svoje i posle dužeg razmišljanja, odluči da se uda za njega. Ova vest brzo obiđe selo, ali mnogi u to nisu verovali jer je Gavra stariji dvadesetak godina i boravak u kafani učinio je svoje i on danas izgleda ko kiseo kupus u mesecu maju. Kad je to čuo i pop Milan, on posla brata i strica da spreče tu udaju. Iznenadni gosti obećavaju svadbu za nedelju dana, a Jagoda više neće da čuje za Milana i o njemu svašta priča. Čeda je upitao goste što nije došao Milan sa roditeljima, ali nije čuo odgovor. Posle posluženja iznenadni gosti odoše, a Jagoda kod tetke da pita šta će dalje i da li je dobro postupila.

Tetka je nagovara da se ne udaje za Gavru nego da se uda u bogatu popovsku kuću, a ona ni da čuje već ponavlja da je dala reč i tako će biti. - Ako se udaš za Gavru, ja ću povezati crnu maramu i nosiću je dok sam živa. - Da me je voleo, on ne bi išao za drugim devojkama. - To seljaci pričaju i ti im veruješ? - Mnogi su ga videli da izlazi iz kuća u sitne sate, a zna i da prespava kod nekih udovica. - Oni bi i dva oka zavadili u glavi. - I Zlatu je prevario i napravio joj dete. - Otkud ti to znaš? - Kod mene je bila tetka Živka i sve mi je ispričala. - Ona voli mnogo da laže. - Priča da joj je ćerka u trećem mesecu trudnoće. - Zar je pop spao na onako ružnu devojku. - Njima kad se napune gaće oni ne biraju. Jagoda, dete baš si me iznenadila. - Mnogo je on devojaka zaveo. - On je muško i njegovo je da traži, a devojke neka paze šta rade. - Tetka i ti si se triput udavala. - Moji muževi su umrli i ja sam čista pred Bogom i ljudima. - Imala si ti još nekog. - Bilo je dete, ali se o tome ne priča jer su oženjeni i imaju jedno ili više dece. - Da li su znale njihove žene? - Znale su, ali su ćutale jer su i one radile isto. - Zar smo svi isti?! - Svi lažemo i varamo ali treba sakriti i nema problema. Ko bi se nadao da je božiji

čovek tako opasan. - Tetka i on je muško i njegovim venama teče krv i kad ona udari u glavu moraju negde da se isprazne... I ja sam trudna. - Jel zna Milan za to? - Sve zna. - I šta ti je odgovorio? - Da ću biti njegova popadija. - Eto vidiš, on te voli, a ti hoćeš drugog momka. - Nema meni života sa njim. - Dete, ni drugi nisu bolji, a on je pop i tu ćeš lepo da živiš. - Baraba ostaje baraba, a ja hoću miran život. - Luda glavo, zar onoliko bogatstvo da ostaviš drugoj ženi?! - Možda je to sudbina. - Koliko ja vidim ti ideš u propast. - Neka bude ako Bog tako želi. - Jel ti znaš da je Gavra stariji od tebe, da nema posao, a što se lepote tiče za njega se ne bi udala ni ja iako mi je osamdeset. - Dobar je čovek, a meni takav treba. - Da ide tetka po Milana i da se mi sa njim lepo ispričamo i dogovorimo kada će svadba? - Nema potrebe. Ja sam odlučila. - Šta uradi, dete?! - Tetka, neko kuca na vrata. - Da otvorim? - Kako hoćete, a ja idem u krevet jer me boli glava. - Ko je i šta hoće ovako kasno? - Ja sam. - Imate li Vi neko ime? - Pop Milan. - Šta tražite u mojoj kući ovako kasno?! - Hoću da razgovaram sa Jagodom. - Nemamo mi o čemu da razgovaramo. I idite kod Vaše Zlate. - Mogu li da uđem samo na pet minuta? - Da ga pustim dete? - Kako hoćete, tetka, ali ja sa njim više neću da razgovaram. - Smiri se, dete. - Sad kad ga neće druge, dobra je i Jagoda.

- Šta ovo znači, Jagoda? - O čemu ti govoriš, Milane? Ja te ništa ne razumem. - Čujem da se udaješ. - Dobro si čuo. - Ti si moja! Obećala si da ćeš se udati za mene. - Tad nisam znala da si baraba i da pored mene žive imaš još žena. - To su laži! - Ko je onda Zlati napravio dete? - Ko ti je to rekao? - Njena majka koja se sprema živu sodu da ti baci u oči ako ne uzmeš njenu ćerku.
- Ja volim samo tebe. - Šta to vredi kad te ja ne volim više. - Šta će biti sa našim detetom?
- Dete je moja briga, a ti idi i oženi Zlatu. - Jel zna Gavra da nosiš moje dete? - Saznaće, a ti sada idi i ostavi me na miru. - Pope, idi jer ako se ja naljutim biće svašta. - Smiri se, tetka.
- Neka zna da sam gora i od divlje mačke. - Čeda je rekao da si ovde.
- A ti bolje dotrčao da me i dalje lažeš. - Tako mi Boga, ja ne mogu

da živim bez tebe. - Kasno je, Milane... Milan je i dalje molio i pozivao da i Čedu povede jer je kuća velika i biće mesta i za njega. Kada je Jagodi dosadilo njegovo kukanje, uhvati ga za ramena i izbaci iz tetkine kuće... dok tetka zatvori vrata, govoreći dosadnijeg čoveka nisam srela... - Tetka, ja ću kući. - Jel čuješ grmljavinu? - Čujem ali za deset minuta ja sam kod kuće. - Idem i ja s tobom. Ne smem da te pustim samu. Možda ona popovska dosada čeka u nekom žbunju. - Tata, gde si? - Dete, samo što sam zaspao. - Spavaj ti. Ja i tetka ćemo sedeti još, nama se ne spava. - Jel to grmi napolju? - Da. - Samo mi zatvori prozor, jer ako počne neka oluja kiša će doći i u moju sobu. Dođite kod mene. Lakše mi je kad smo svi zajedno. - Ne boj se, tata. - Baš grmi! - Počela je i kiša da pada. U sobi tetka i Jagoda pričaju svoje priče, a Čeda sedi u krevetu i kroz zatvoren prozor gleda u kišnu noć. Šta je starac video kroz prozor to samo on zna.

Čeda nije voleo što se njegova jedinica udaje za Gavru i što će živeti u njegovoj kući jer su tu svi čudni ljudi spremni na svakojake gluposti. On je tu kuću i njene stanovnike dobro poznavao jer se sa njima dugo družio i mnoge noći su provodili zajedno. U toj kući su svi pili, da bi se na kraju i pobili, ali su se sutradan mirili uz punu flašu i tako iz dana u dan. - Zašto, kćeri, hoćeš Gavru? - Znam da grešim ali se nadam da će Bog biti na mojoj strani. - U toj kući su svi pijani i ludi. Odloži svadbu za neki dan jer će sutra doći Mikin sin da te vidi. - Tata, moram za Gavru da se udam. - Što je on bolji od Mikijevog Zorana? - Njemu treba devojka, a ja nosim popovo dete... U kući mir, svi ćute a prestade i kiša da pada. Gavra je sve znao ali je govorio da ga to ne zanima i da će biti dobar muž i dobar otac. Uvek je govorio da voli samo nju i da ga ne interesuje ni jedna druga devojka. - Što sam želeo to sam i dobio. I biću srećan ako me budeš volela ko popa Milana.

Skromna svadba sa malo gostiju i uz svirku nekog pijanog harmonikaša i pevačice koja nije znala ni jednu celu pesmu. Svi su jedva čekali da pop obavi venčanje i da nastave sa pićem. Posle venčanja pop se zadrža toliko koliko je bilo potrebno da čestita

venčanje i poželi sreću u zajedničkom životu i nečujno se izgubio dok su gosti praznili flaše i zanosili se ko mlada breza na jakom vetru. Svaka svadba liči jedna na drugu pa tako i ova prođe. I muž i žena počeše da žive svoj zajednički život u nadi da će biti zdravlja i mnogo ljubavi. Ne prođe ni dva puna meseca kad se Jagoda porodi i na svet je donela lepu devojčicu koju je krstio pop i dao joj ime Dragica.

Pop Milan je i dalje živeo svoj život, a ljudi ovog sela su prepričavali njegove ljubavne avanture. Jedna mlada devojka je digla ruku na sebe jer je on više nije hteo. Na njenu i popovu sreću, doktori su bili brzi i posle ispiranja želuca, devojka se probudila iz kome. Kad je pop video da je vrag odneo šalu i da je došlo vreme da se smiri i preko noći se oženi sa Zlatom koja je jedva hodala jer je trudnoća ušla u deveti mesec. Bez obzira što je teško hodala i imala preko devedeset kila, popovi roditelji su napravili veliku i bogatu svadbu o kojoj se i danas priča. Tom veselom skupu osim meštana ovog sela, bilo je gostiju sa raznih strana jer su želeli da budu prisutni kad čuveni pop Milan kaže svoje sudbonosno da. Ubrzo se i Zlata porodila i na svet donela muško dete koje je ličilo na oca... U kući veselje. Rodio se sin naslednik za koga otac nema vremena jer su tu udate žene i devojke koje niču i traže svoje ko pečurke posle kiše. Zbog njegovog burnog ljubavnog života, Zlata je mnoge noći provodila sama, a mladost traži svoje pa bi joj svaki muškarac odgovarao. Krv vri a tada je potrebna ljubav ko suvoj zemlji voda. U takvim prilikama se ne bira nego se uzima šta se može da se krv rashladi a srce umiri. Crkvenjak beše stariji mnogo godina od nje, sa sedom kosom i licem koje miriše na ilovaču, ali u dugim noćima i on može da posluži. Ništa ne može da se sakrije pa i ovim noćnim ljubavima između žene koja želi ljubav i starca koji se trudio koliko je mogao dođe kraj. Popovoj majci je jedne noći bilo loše u glavi pa je krenula u crkvenjakovu sobu da ga zamoli da ode u apoteku po lek, ali on nije bio u krevetu. Vraćajući se u svoju sobu čula je neko stenjanje i viknu pa je krenula u Zlatinu sobu, misleći da joj je potrebna njena pomoć, jer nije lako brinuti o bebi koja je pre neki

dan napunila tri meseca života. Kad je videla snaju sa crkvenjakom kako se valjaju po krevetu, vrisnula je i pala na pod. Za sve ovo je sutradan saznao pop i Zlati nije ostalo ništa drugo nego da se vrati sa sinom kod roditelja. Razočaran ali nije prestajao da se i dalje druži sa raznim ženama i devojkama, jer nije mala stvar otići u krevet sa popom koji je mlad i lep, a zna i da časti ako je bilo slatko ono što je dobio.

Osim žena, pop je voleo i da se kocka, i osim dugova nije ništa drugo dobijao. Kad su se dugovi namnožili a on nije mogao da plati, stiže prvo na sud, a posle i u zatvor. Dok je još bio u zatvoru saznao je da više nije pop, i za tu tužnu vest čuo je od jedne njegove devojke koja je došla da ga poseti i donese boks cigareta. Nije prošao ni jedan dan, a da u poseti nije bila neka dama sa kojom je bio u krevetu... Po izlasku iz zatvora, došao je pravo kući da se pozdravi sa roditeljima, uzme neke stvari i dosta para i da ode što dalje od ovog sela...

Jutro tek osvanulo, a pop Milan sa torbom preko ramena napušta selo u kome se rodio i bio pop.Tada su ga neki seljaci poslednji put videli kako nestaje iza brda odakle se posle petnaest minuta hoda stiže u grad. Posle njegovog odlaska još dugo su kružile priče o njegovom švalerskom životu, ali vreme učini svoje i Milan više nije bio glavni junak ovog sela.

Na drugoj strani Jagoda i Gavra su živeli svoj život kako su znali i umeli. Oboje su molili Čedu da napusti kuću i dođe sa njima da živi ali on ni da čuje. Znao je stari šta ga čeka i s kim bi delio kuću i sve molbe beše uzaludne jer Čeda nije hteo da ostavi svoje ognjište. Mogao je i da se oženi, ali je znao da će Jagodi trebati krov na glavi jer će kad tad shvatiti da je sa ludacima teško živeti pod istim krovom... Čedi se zdravlje popravilo, pa je mogao da radi po dvorištu jer je kravu prodao i sada je imao više vremena za odmaranje. Sam je kuvao na starom Smederevcu ali mu je najteže padalo radnje sudova. Sve je mogao sam, ali ga je pranje sudova i veša nerviralo pa je često zvao komšinicu Gocu. Dok je ona prala, on bi odlazio u njeno dvorište da joj nacepa drva i vraćao se da zajedno popiju kafu ispod

Čedine jabuke koja je svake godine rađala velike i slatke jabuke. Čedi je bilo lepo u svojoj kući, ali je brinuo o ćerki i tek rođenoj unuci. Znao je Čeda da rakija ne miruje ni u buretu, a kad putem krvi stigne do mozga od čoveka može svašta da napravi jer je i sam nekada mnogo pio i zna šta sve mogu pijani ljudi da urade. Mnogo je ljudi u maloj kući, a počeo je da se plaši i da Gavra ponovo ne počne da pije i odlazi u kafanu gde ga čekaju loši ljudi i još lošije žene koje kad uhvate novog muškarca ponašaju se ko pijavice i dok mu ne uzmu svu krv neće ga ostaviti na miru. Zna Čeda da pijan čovek hoće da udari i stvari iz kuće prodaje samo da bi došao do rakije. Odlazio je Čeda više puta da vidi unuku, malo se poigrao sa njom i što brže pobegao iz kuće gde u svakom ćošku stoji puna flaša pića. Zvao je ćerku da dođe kod njega jer je kuća veća i tu nema niko da joj smeta, ali Jagoda ni da čuje već odgovara da je udata žena i da je njoj mesto pored muža. Sve dođe i prođe pa tako prolazi i ljubav ako je uopšte i bilo, i Jagoda i Gavra počeše da se vole ko miš i mačka, a bilo je i batina koje je znala da trpi a ponekad i da uzvrati, kad je muž pripit i nije mogao da se brani. Kad se otrezni Gavra je znao jako da udari i na tom mestu bi se pojavio otok i bol koji nije prestajao više dana. Nekada su bolovi bili toliko jaki da nisu ni lekovi pomagali i stavljala je led na otečeno i bolno mesto. Mnogo puta je proklinjala sudbinu što je spoji sa ovakvim čovekom koji je iz dana u dan sve više pio i njegov odlazak sa posla krivio je mene i mog oca. Svi su oni fini dok ne dobiju svoje, a posle ne znaju da poštuju i samo bi da se svađaju i biju.

Od batina koje dobija od Gavre ne može noću da spava jer od bolova ne zna kako da se namesti u krevetu. Setila se i oca koji je govorio da se ne udaje za Gavru i ne ide u kuću ludaka, gde se pije od jutra do mraka. U toj kući su svakodnevno svađe, a tu su i tuče iz kojih uvek neko izlazi sa razbijenim nosom. Ponekad u ovoj kući zavlada i tišina, ali je ona znak da je alkohol učino svoje. Spavanje kratko traje i stanari nastave sa novom pijankom do nekog novog spavanja i tako iz dana u dan. Kad ovi ukućani spavaju, legnu gde stignu i to bi Vam ličilo na prosute krompire po sobi. Jagoda je sve ovo teško

podnosila, ali je morala da ćuti, jer niko pa ni sam Gavra nije roditeljima smeo ništa da kaže. Molila je Gavru da barem noću ona i dete imaju mira, ali je on ćutao i govorio ovo je njegova kuća i on može da radi šta hoće. Jagoda je čistila kuću, spremala da se jede jer od svekrve Ljilje nije imala koristi jer je više pijana nego trezna. Svekrva umazane kose, a često se upiša pa se oseća miris na trulu jabuku. Ona se plaši vode i sapuna koji je davao crvenilo po koži. Nekada je bila najlepša devojka u svom selu i njenu ruku su tražili doktori, inženjeri a ona se uda za čoveka koji je voleo brodove. Njen otac je bio bogat trgovac, a takvi imaju para pa je ćerka uživala sve dok nije prvi put popila čašicu rakije. Od tada je krijući pila i prvi put se napila posle venčanja kada su rođaci pomislili da je mrtva. Znao je njen muž da voli flašu i čašu i govorio da ne pije sama nego sa njim, jer pijanu ženu hoće svako da iskoristi. Kako je njen otac često bio na putu a majka imala svoj život, mlada i bogata devojka krenu pogrešnim putem. Majka na jednu, a ćerka na drugu stranu ne misleći na posledice koje uvek dolaze posle slatkog života.

Majka je ubrzo napustila oca i otišla sa nekim mladim momkom koji je dva puta mogao da joj bude sin, a ona se zaljubila u jednog oficira koji prvo iskoristi pa je ostavio sa velikim stomakom. Posle prekida trudnoće nije tugovala jer je bilo još muškaraca koji su je koristili uzimajući njenu ljubav sve dok im nije dosadila. Zbog takvog života, otac je najuri iz kuće i ona u jednoj kafani dobi posao i krov nad glavom. I krezavi gazda Žile se jedno vreme sladio u njenoj lepoti ali je na njegovu nesreću brzo prestao jer ga je udario infarkt srca. Nije dugo radila u kafani jer je srela svog princa i preko noći odluči da se uda za Gavrinog oca... Mlada je prestala da pije jer je ušla u treći mesec trudnoće i svaka pomisao na rakiju kod nje izaziva gađenje i povraćanje. Iz te ljubavne veze rodi se Gavra, sestra Radica i brat Miša. U to vreme lepo su živeli jer je svekar Gile radio na brodu i lepo zarađivao. Kad su deca porasla i krenula svako svojim putem, muž i žena se ponovo vraćaju u društvo flaše. Pijanica ostaje pijanica i sada piju u dvoje pa u troje i tako se stvara društvo koje se redovno posećuje.

Gile žmuri na jedno oko i kad sebi hoće da naspe piće, to čini tako nespretno da pola sipa u čašu, a pola na sto što kod drugara izaziva smeh. Poznat je kao prgav čovek i uvek spreman na tuču, a kada su njegovi drugari po piću učinili neku uvredu on bi to propratio samo škripanjem zuba. Zna da udari i uvek je nosio nož i pištolj koga je krio u postavi kaputa. Sa nožem je seko hleb, meso, a znao je i da ga baci na daljinu, a on bi se zaboo u drvo i zato dobijao aplauz. Sa nožem je čačkao zube i uvek je gledao da bude oštar i spreman za upotrebu ako ga neka pijanica ili loš čovek napadne. Zvali su ga jednoruki i sklanjali mu se sa puta jer su o njemu kružile razne priče. Oko je izgubio u kafanskoj tuči kad mu je jedan Piroćanac uhvatio ženu za dupe. Gile je prvo dobio pivsku flašu u glavu i onako krvav uhvatio je čoveka za gušu i počeo da ga davi. Da se nije umešala Ljilja ovaj bi čovek ostao mrtav na masnom kafanskom stolu. Kada je ustao na opšte iznenađenje Gileta i prisutnih ljudi u kafani, uzeo je viljušku sa stola i ubo Gileta u oko. Gile je vrisnuo i počeo da se okreće u krug tražeći čoveka koji je već napustio kafanu. Došla je hitna pomoć i odvezla u bolnicu, a za Piroćancem krenula policija u potragu. Posle ukazane pomoći, Gile sa previjenim okom vratio se kući i pred svetim Nikolom se zakleo da će ga naći ne zvao se on Gile.

U ovoj kući živela je i ćerka Radica koja je otvorila kupleraj u koji su dolazile i žene i muškarci tokom dvadeset i četiri sata. Gde ima prostitucije ima i kocke pa su spretnije mušterije dobijale i žene i pare. Gile se u početku, ljutio na ćerku što u kuću dolaze nepoznati ljudi, ali kada je počeo da dobija na kocki sve je brzo zaboravio... Kockari su dobro znali svoj posao pa su ga puštali da nešto sitno dobije kako bi ga uvukli u igru. Preko noći Gile je zavoleo kocku i bio učesnik svake partije. Svoje gubitke je opravdavao nedostatkom sreće, a dobitke veličao govoreći da je on najbolji kockar u okolini. Sreća je varljiva i prvi mesec dana je dobijao pare, a zatim počeo da gubi, da se svađa i pretio da će upotrebiti nož i pištolj jer drugari kradu. Posle ovih pretnji, kockari su prestali da igraju ali to ne potraja dugo i opet je krenula kocka, prvo za manje, a kasnije i za

velike pare. I Gile je jedno vreme prestao da igra ali su karte zaraza i ko jednom krene da se druži sa njima, postaće zavistan od njih, a one nekome donose sreću a nekome nesreću. Na kocki je Gile izgubio ženin miraz koji je dobila od majke, ali ona to nije znala. Teško je Ljilja podnela gubitak dve njive i dvadeset dukata, ali je ćutala jer se plašila teške Giletove ruke. Sa majkom se ne viđa jer ne zna gde živi, a otac je otišao u Nemačku jer nije mogao da podnese ženinu prevaru. Čula je da se tamo oženio nekom Švabicom i da sa njom ima tri ćerke.

U kući je Jagoda mogla svašta da vidi i čuje ali je gledala svoja posla i krivila sudbinu za svoju nesreću. U kući je živeo i dever MiŠA koji je uvek bi spreman da pomogne i nije se odvajao od Jagode i Dragice bez koje nije mogao da živi. Zbog nesavesnog rada doktora i babice, porođaj je trajao duže i kod Miše je došlo do oštećenja mozga. Miša je porastao i za svojih deset godina izgledao je ko momak za ženidbu ali je i dalje teško govorio, nije znao da čita i piše, jer ga je škola odbacila kao i njegovi roditelji, pa je radio sve i svašta ne bi li zaradio koji dinar. Ni u kući ga nisu voleli i govorili da je lud i da treba da ide u ludnicu. Ljudi su mislili da je preležao upalu mozga i ostale su posledice ne znajući da je to delo ljudi u belom mantilu. Kad nesreća hoće na nekog, nju ne može niko i ništa da zaustavi i MIŠA iznenada dobije visoku temperaturu, gađenje, povraćanje i jaku glavobolju... Došao doktor i posle nekih pregleda hitno poslao MIŠU u bolnicu na dalje lečenje. Doktor je roditeljima rekao da ima gnojni meningitis i da su mu male šanse da ostane živ. Zašto je Bog hteo da MIŠA ostane živ, mi obični smrtnici u to nećemo da se mešamo. Na iznenađenje doktora, MIŠA ozdravi i posle mesec dana boravka u bolnici jednog kišnog dana je došao u svoje selo. Seća se Miša velike bolnice i terase ograđene metalnom ogradom i velikom modricom koju je zaradio padom na betonske stepenice. I dalje čuva gumenu loptu koju je doneo čika Loca kad mu je prvi put došao u posetu. Čim je stao na noge, počeo je u bolnici da pravi probleme. Deci u sobi je stalno uzimao bombone i druge slatkiše, i ono dete koje bi se protivilo toj krađi dobijalo je po nosu. Skakao bi po

krevetu ko Indijanac koji doziva kišu, a hranu koju je dobijao u šolji, bacao je po sobi. Nekoliko puta je od sestara dobijao po guzi i drao se ko da mu neko skida kožu i posipa solju. Šoljom punom mleka razbio je prozor pored kreveta jer je na njemu bila nacrtana neka žena koja je samo njemu ličila na vešticu. Taj prozor su debelo platili roditelji pa je Miša premešten na odeljenje gde su starija deca koja su ga brzo umirila.

Zapamtio je MIŠA da ispred bolnice ima neka žena koja u naručju drži dete, ne znajući da je to kip i čudno mu je bilo da su tu i danju i noću. Jagoda je volela da ga sluša i kada je imala neku bombonu, on bi je dobijao pre Dragice. Stalno spominjanje čika Loce, a njihovu zajedničku sliku ispred bolnice ljubomorno čuva i ne daje nikome. Dok je bio bolestan, dolazio je čika Loca više puta, ali nikad praznih ruku, a dete je ko pas, ko mu nešto donese i da, voli se najviše na svetu. U njegovoj staroj i na više mesta zakrpljenoj kožnoj tašni, uvek je bilo bombona i čokolada, a deca to najviše vole Miša je često išao na kontrolu i čika Loca ga je vozio do autobuske stanice i tu čekao po nekoliko sati da se vrati iz Beograda. U to vreme nije bilo mnogo putnika jer su ljudi zbog skupe karte išli preko Kumodraža, a drugi su koristili konja upregnutog u ČEZE.

Pored autobuske stanice mala kafana u koju je Loca često dolazio jer je tu radila lepa Mica. To je bila njegova velika ljubav, ali do braka nije došlo jer je bio partijski čovek, a njen otac stari bogomoljac koji je iz dna duše mrzeo CRVENE. Zato su se momak i devojka krili i voleli po kukuruzima, šumama ali ništa ne može da se sakrije i njen otac ubrzo prekide njihovu ljubavnu idilu. Kad je otac shvatio da je to ozbiljna veza, bez njene saglasnosti udaje je za gazdu kafane, koji je došao iz grada, doneo starost, sedu kosu, mnogo godina i pare. Kad njih dvoje negde krenu, ljudi pomisle što ovaj deda ima lepu unuku, ali je ćerka morala da poštuje odluku oca. Sa mužem je živela u kući, sa Locom bi i dalje posećivala stara mesta, gde su se voleli i nadali da će deda ubrzo na onaj svet. Kako je iznenada došao tako je iznenada i umro i mladoj ženi ostavio kafanu. Pričalo se da je iskrvario jer je dugo godina imao tuberkulozu i kad su se kaverne

otvorile, on ode Bogu na teret. Kafana bez muške glave ko kuća puna miševa, a mačke nema i eto velikog cirkusa. Posle sahrane mlada udovica postala predmet ogovaranja, a bilo je i onih koji su joj odmah nudili da se uda. Ogovarale je žene govoreći kako joj lepo stoji crnina i pitale se koji će sledeći muškarac biti njen iako su znale za Locu. Neke žene se uplašile za svoje muževe jer je Mica bila toliko lepa da su joj čak i žene zavidele što nisu na njenom mestu. Počeo muški svet u većem broju da svraća u kafanu, poče udvaranje, padaju i ponude za brak, a ona samo ćuti i radi svoj posao. Lepu ženu je teško opisati i zato neka čitaoci stvore svoju sliku o ženi koja je tek neki mesec bila u braku sa starim i bolesnim čovekom. Jedini čovek sa kojim je sedela i pila kafu bio je Loca koji je sebe krivio što je nije uzeo i otišao da živi negde daleko gde ga niko ne poznaje i zove CRVENI...

Kad je prošlo četrdeset dana, kafana dobi novi izgled sa novim nameštajem i gradskom muzikom, gde su svake večeri pevale varoške devojke... U kafanu od gužve nije moglo da se uđe dok su konobari radili bez prestanka. Dolazili momci, oženjeni ljudi, a tu su se viđali i starci sa jednom ili obe štake, samo da bi videli žensku nogu u najlon čarapama i grudi koje se vide ispod čipkastog brushaltera. Ovaj raj za muške glave ovog pod avalskog sela trajaće nepunu godinu dana i Mica odluči da se uda i zatvori kafanu. Onako lepa žena iznenada se uda za nekog brku bez kose, sa velikim ustima i još većim nosom. Čovek je imao preko sto kila i debele i čupave ruke pa je ličio na drvoseču ili boksera teške kategorije. Selo se iznenadilo, ali žena kad nešto odluči ona će to da uradi iako će se kajati do kraja života. Kafana je ponovo otvorena ali nije bilo muzike ni pevačice pa su se posetioci mogli prebrojati. Sada su uglavnom dolazili stariji ljudi da popiju kafu i rakiju, razmene neku reč i idu svojim putem.

U kafanu više nije dolazio Loca, iako je Micin muž odlazio rano od kuće i vraćao se u vreme kada se kafana zatvarala. Ova nova ljubavna idila trajaše sve dok jednog jutra u kuću ne upade policija i stavi Brki lisice na ruke. Bunio se brka, govorio da nije kriv i da ga

ostave na miru, a oni ne otvaraju usta već ga vode u policijsko vozilo koje će ga dovesti do istražnog zatvora. - Ljudi, šta Vam je?! Ja sam čist. - To reci sudiji. - Mogu li da dobijem jednu cigaru? - Ćuti i ulazi u kola.
- Kakvi ste Vi to ljudi? Mica je ostala u sobi i sebi skuvala kafu pa je posle krenula u kafanu razmišljajući šta je mogao da uradi njen brka kad ga love dok je još u krevetu. Kad je čuo da se Mica ponovo udala, Loca je odlučio da se ženi jer sa Micom nema sreće jer ide od jednog do drugog, a i njemu je došlo vreme da ima svoju porodicu...

Loca se oženio sa lepom i bogatom ženom koja mu je rodila dva sina, ali je i dalje mislio na Micu i njeno lepo lice i još lepše grudi. Svi jednog dana ostajemo sami bez obzira koliko dece imamo. Kad su mu se sinovi oženili, a žena otišla na onaj svet, Loca je ostao sam i zato je mnogo vremena traćio u kafani iako nije voleo da pije. Svratio bi u kafanu da se vidi sa ljudima, čuje šta ima novo u selu i popije kafu koja je za njega kuvala Mica. Da li zbog samoće ili sećanja na lepe dane kad su se voleli i danas odu u šumu ili njivu kukuruza da se vole iako su slobodni i mogu i javno da se viđaju. Loca je imao lepog i umiljatog konja Mališu koga su volela sva deca u kraju. Miša je konja mazio, vodio na pašu i uz dozvolu čika Loce jahao... i u znak zahvalnosti konju davao kocku šećera koju je krao u čika Perinoj prodavnici. Kad je trebalo da se prolazi sa kopačicom, tu je konj Mališa, a ispred njega Miša koji mu pokazuje put, iako je konj to godinama radio i nikad nije nagazio ni jedan struk kukuruza. Posle završenog posla, Miša je odvodio konja na potok da se napije hladne vode, a posle bi ga istimario od glave do repa. Čika Loca je to vreme koristio da sedne u debelu ladovinu, pušeći iz neke dugačke lule i pio rakiju koju je sam ispekao. Pivo nije pio i za njega je govorio da je konjska mokraća upakovana u flašu. Nikad nije kupovao niti pio kupljenu rakiju već samo svoju i to u maloj količini. Mrzeo je pijanice i zato nije hteo da pije u kafani. O njima je govorio da su lažovi, ljudi bez poštenja skloni svašta da urade samo da bi došli do pića. Često je Loca znao da se ispruži na travi sa stavljenim šeširom preko glave (lica). Jednom je Miša video veliku zmiju kako

je prešla preko Locinog stomaka i izgubila se u velikoj travi. Dok je Loca spavao, Miša bi uzjahao Mališu i sa njim obišao okolna brda, koja ne bi mogao bez konja. Kao što je nekad voleo Locu i njegovog konja, tako danas voli Jagodu i malu Dragicu sa kojom se igra i druži ko ranije sa konjem Mališom. Jagoda mu je prala i krpila sve što se da zakrpiti, učila ga je da bude čist i da ne ide sa zakrpljenim pantalonama i iscepanim cipelama.

Njegova majka o njemu nije brinula jer je non-stop bila pijana, a i kad je trezna govorila je da je lud i proklinjala Boga što je nije uzeo kad je rodila ovakvo dete. Miša je izbegavao da sretne majku, a ni oca nije voleo i uvek je gledao da bude u društvu sa Jagodom i Dragicom. Dragicu je obožavao i bio spreman sve za nju da uradi samo da bi video njen osmeh i osetio poljubac svoje male sestrice. Donosio je prve trešnje i šumske jagode pa se Dragica sladila do mile volje. Slatka devojčica sa krupnim plavim očima stalno je tražila još i Miša je tu želju ispunjavao bez obzira da li pada kiša ili greje sunce. Dragica je najviše volela da jede voće, a tu je Miša koji joj je sve želje ispunjavao, a ona se zahvaljivala dugim poljupcem koji pukne ko bič kad se ošine umorni konj. Kad nije napolju on je sa Dragicom, spreman ako treba i konj da bude koga je jahala sestrica, a on bi puzio i ponašao se ko konj Mališa. Sve je on to radio, a njihov zajednički smeh odjekivao je u kući koja je na lošem glasu. Kako su godine prolazile, Dragica sve lepša jer je imala od koga lepotu da nasledi. Mnogi su se pitali da li je Gavra otac, dok su drugi govorili samo Bog zna ko je otac... Jagoda se nadala da će Gavra da čuva tajnu, ali rakija ne miruje ni u buretu, a kako će tek u pijanoj glavi, pa se Gavra jednom prilikom istrčao i sve ispričao i nova vest obiđe celo selo. Stanovnici male kuće iz koje se povremeno čuje smeh za koji su zaduženi Miša i Dragica, a mnogo češće vika koja obično preraste u tuču i tada se ne zna ko koga bije. Posle tuče bi nastao mir jer su svi za stolom pijući rakiju i ljubeći se ko da se ništa nije dogodilo.

Gavra je dobio najveću i najlepšu sobu jer je bio najstariji i mogao je da bira. U sobi veliki krevet prekriven čistim i šarenim ćebetom koji

je devojka donela u miraz. Pored velikog prozora je kauč na kome spava Dragica, a tu je i dubak koji više nikome ne služi pa je prekriven čistim čaršavom. Dečija kolica u ćošku sobe služe da Dragica voza svoje lutke. Tu je i trokrilni šifonjer od punog drveta koji zauzima skoro pola sobe. Tu je složena odeća i ono malo poklona što je dobila na dan venčanja. Na sredini sobe je sto i četiri stolice, poklon od svekra kad se rodila Dragica. Da li je dobio na kocki ili ga je kupio to Jagodu nije briga, ali mu je zahvalna jer više gosti i komšije nisu sedeli na krevetu. Tu je i Smederevac koji je blistao od čistoće, a njega je kupio Gavra od nekog trgovca kome su hitno trebale pare. Iznad šporeta stavila je Jagoda neko platno na kome piše „Kuvarice manje zbori da ti ručak ne izgori". Gavra više nije onako ljubazan i pun ljubavi jer se često nervira, dere na ženu i dete, a hoće i da udari. Da li su takvi svi muškarci kad dobiju ono za kim su toliko trčali ne bi znao da kažem ali njegovi odlasci u kafanu i kasni dolasci kući uznemirili su Jagodu...

Gde ide i s kim se družio to nije smela da pita jer je više puta osetila njegovu tešku ruku. Miša je otišao po hleb i nikako da se vrati i Jagoda se uplašila da mu se nije nešto desilo, pa često pogleda kroz prozor ne bi li ga videla da dolazi. I Dragica se uznemirila što ga nema jer joj je obećao da je vodi u livadu da bere cveće i hvata leptire. U kuću ulazi Miša sa buketom cveća i lubenicom, a u ustima drži kesu u kojoj je hleb. Znala je Jagoda da je cveće ukrao sa groblja a lubenicu uzeo iz neke bašte, ali nije htela da ga grdi već mu je odsekla veliko parče pite i poljubila u prljav obraz. Miša je pre neki dan napunio trinaest godina, ali je po svojoj visini i težini ličio na momka pred ženidbu. - Bato, ja sam spremna. - I ja seko. - Mišo, čuvajte se pčela, jer gde ima cveća i leptira tu su i pčele. - Ja se ne plašim. - Ni ja, mama. - Nemojte dugo da ostajete. - Čim naberemo korpu cveća i uhvatimo nekog leptira. Čim su krenuli uz brdo, Dragica poče da se žali kako je bole noge i Miša, kao svaki poslušni konj, dozvoli da ga uzjaše.

Gavra po starom, što bi naš narod rekao, svinja ostaje svinja ali tu je staro društvo, tu su žene koje traže pare ili neku bolju priliku pa da

odu iz ove kafane. Za piće su potrebne pare pa je prodavao neke stari koje su imale vrednost, ali je sve to bilo malo jer njega kad uhvati piće ne zna šta radi... Donela je Jagoda u miraz malo para, a tu su i dukati neka se nađu jer niko ne zna šta nosi dan, a šta noć. U dva reda poređani jedan pored drugog, mali i veliki dukati zašiveni na pamučnoj tkanini umotanoj u klupče. Mislila je Jagoda da samo ona zna gde su dukati, ali se ubrzo prevarila kad je primetila da nema tri velika i jedan mali dukat. Počeo Gavra da skida jedan po jedan i ko zna koliko bi nestalo da nije primetila krađu. Ostale dukate je odnela kod Čede na čuvanje, jer bi vremenom svi otišli na žene i piće... Pričala je ocu da je Gavra, bez njenog znanja, počeo da prodaje vrednije stvari iz kuće i da je uzeo dukate bez njenog znanja. Kući dolazi kasno, a zna i po nekoliko dana da bude odsutan. - Sve sam ja to znao jer pijanica ostaje pijanica i samo ga smrt može odvojiti od flaše. -Tata prestao je i da radi. - Govorio sam ti da se ne udaješ za njega. - Morala sam, ali sad vidim da sam pogrešila. - Pijan čovek je bolestan čovek. - Zašto ti ne piješ? - Zato što mi je duša u nosu. - Tata, ne znam šta da radim.
- Uzmi dete i dođite kod mene da živite. - Sramota. Šta će reći ljudi? - Što me onda nisi poslušala? Dugo je bio dobar i ti si mislila da od barabe može da bude čovek. - Verovala sam da će ljubav pobediti .- Pijanici su lažovi i ti si pogrešila što si mu verovala.

Čim se vratila od oca, stavila je ručak da se kuva, a Dragica je vozala svoje lutke po sobi... Miša je otišao u baštu, koja je pored prozora, da svojoj sestrici nabere buket cveća. U kuću bez pozdrava uđe Gavra i ode u drugu sobu sa namerom da uzme još neki dukat. Kad je video da nisu na starom mestu, pa je istrčao iz sobe i počeo da viče i udara ženu. U sobu utrča Miloš i kad je video šta se dešava, baci cveće u stranu i poče sa bratom da razmenjuje udarce. To iskoristi Jagoda, uze dete i sa njom istrča u dvorište. U maloj kući je uvek bilo puno ljudi i kad su čuli viku i plač, neki uđoše u sobu da vide šta se tamo dešava. Miša, raščupane kose ko da je bio na vetru, a Gavri curi krv iz razbijenog nosa. - Ludače, kretenu šta si mi ovo uradio?! - Drugi put ako je samo pipneš, ja ću ti razbiti glavu. - Ona je moja žena i ja

sa njom mogu da radim šta hoću! - Nju ne smeš da biješ. Ni dete da plašiš jer ćeš sa mnom imati posla. Gavra i ukućani napustiše sobu, a MIŠA podiže oborene stolice i kad je napravio neki red, izašao je napolje da potraži Jagodu i Dragicu jer je počela i kiša da pada. One su se sklonile ispod streje i plaču u duetu dok im kišne kapi natapaju kosu. Uz kišu ide i vetar pa su svi zajedno ušli u kuću dok je kiša i dalje padala, praćena sevanjem i jakom grmljavinom. Jagoda i Dragica su bez večere otišle u krevet u nadi da se Gavra više neće vraćati. Miša je tu za svaki slučaj jer se plašio da Gavra ponovo ne dođe i pravi problem, jer pijan čovek ne zna šta radi i tada stradaju i oni koji su najmanje krivi...

U takvoj sredini je rasla Dragica ne sluteći da će i njen život biti težak i ličiti na život majke iako je iz dana u dan dobijala na lepoti. Godinama je Miša bio njen zaštitnik ne znajući pravu istinu, govoreći svima da ima najbolju i najlepšu rođaku na svetu. Pravu sestru nije voleo i bežao je od nje jer ga je vređala i govorila da je ludak i da mu je mesto u ludnici a ne u kući. Jedne zimske večeri, kad su svi bili na okupu, tako jako ga je udarila štiklom da mu je povredila čelo i oko pa je morao nekoliko dana da ostane u bolnici. I otac je na njega dizao ruku i govorio: „Glupane, idi nešto radi, a dete neka čuva njegova majka.“ - Mišo, jesi li još tu? - Tetka Jagoda, spavajte a ja ću da Vas čuvam ako se pojavi Gavra. - Neće on doći do zore, jer je sada sa drugarima i ženama koje zanima samo korist. Prošla je ponoć, a ti lezi pored nas jer ima dosta mesta.
- Samo da zaključam vrata i ugasim sijalicu. Po selu se priča kako moj brat ima lepu ženu i još lepšu ćerku. - Lepota je za vreme. - Rekao sam bratu i ocu, a i drugima ću da kažem. - Smiri se i spavaj. - Teško onome ko samo pipne moju sestricu.

Kada je Dragica krenula u školu, Miša je vodio i dovodio jer je škola bila u drugom selu. Drugu decu je vozio autobus jer su imali pare, a ona Mišu koji je nosio kad se umori i tako svaki dan bez obzira da li je toplo ili hladno, da li pada kiša ili sneg... Kad bi Miša zaradio koji dinar, on bi sve potrošio na Dragicu i dok je bilo para i oni su se vozili autobusom. Miša je radio noću na istovaru i utovaru džakova

samo da bi preko dana bio slobodan jer je Dragica tražila samo da je on vodi u školu. Znao je Miša i po nekoliko sati da čeka ispred škole dok se ne završi zadnji čas. Kada je bilo para, MIŠA je vodio Dragicu u pekaru kod deda TRPKA, tako su ga zvali seljaci jer je za sobom ostavljao miris. Gasove je puštao samo na ulici dok je u pekari sve bilo čisto i samo se osećao miris kvasca i pečenog hleba. Trpko je u svojoj pekari imao lavabo i mirisni sapun i ko god je hteo mogao je pre kupovine da opere ruke. Pravio je najbolji burek u okolini i zato je njegova pekara uvek bila puna ljudi, žena i dece koji su tu jeli ili nosili kući i tako iz dana u dan. Dok je jela TRPKOV burek, Dragica bi masnim usnama ljubila MIŠU, a on bi od sreće poleteo da ima krila. Kad nema para nema ni autobusa, a pekara se zaobilazi, i onda jedu Jagodin pekmez od šljiva, a poneki put dobro dođe i svinjska mast namazana na parče hleba sa dodatom aleve paprike. Kad je veliki sneg, Miša je nosi; kada su kaljave ulice to isto radi jer Dragica u školu mora da stigne sa čistim cipelama. Bistro dete, sa ispranom haljinom i cipelama koje su više puta pendžetirane, u školi dobija samo petice... Zbog odličnog uspeha u školi je dolazila u sukob sa drugovima i drugaricama ali je ćutala, jer joj je majka govorila da gleda svoja posla, a drugari će se kad tad smiriti. Neke drugarice su je vukle za obe kike, neke su joj cepale sveske, neke uzimale olovku i lenjir, a ona je ćutala i pravila se kao da se ništa nije desilo. Sa njom u razredu je bio Mićko, dečak ženske lepote koji je bio na njenoj strani i branio je od bezobraznih devojčica i dečaka. Mićko je sedeo sa Dragicom u zadnjoj klupi jer su bili odlični đaci i primereno se vladali i bili primer ostaloj deci. Učiteljica je često hvalila Mićka i Dragicu i tražila da i ostali đaci budu kao oni. Jagoda je ćerku ranije budila jer joj je trebalo više vremena da je očešlja i kosu uvije u dve kike koje su padale na ramena. Uredna kosa je dokaz urednosti svakog čoveka, govorila je Jagoda, ali je Dragica želela da ima kratku kosu kao drugarice u razredu. Dragica je svaku svoju peticu dobro naplaćivala i Miša je morao da je nosi do škole, da je vodi na sladoled ili u TRPKOVU pekaru. Dete ko dete samo traži i ne pita da li se ima, ali je tu Miša koji igra kako ona svira.

U maloj kući, sa krivim dimnjakom, sve je po starom samo MIŠA nije tu i Dragica nije imala sa kime da se igra. Otišao u drugo selo da radi i tamo je ostao nekoliko dana radeći u jednoj fabrici gde je po ceo dan utovarivao džakove. Dragica je našla novu žrtvu, ali deda nije ko Miša niti je hteo da ispunjava njene želje. Deda joj je jednom prilikom rekao da je nevaspitano dete i tako istukao da tri dana nije išla u školu. Po povratku Miša je imao pare, a tu su i pokloni kojima se Dragica obradovala i ispričala Miši kako ju je i deda tukao. Krenuo Miša kod oca da se i sa njim obračuna jer je tukao Dragicu, i ko zna kako bi se sve to završilo da tu nije bilo ljudi koji su sprečili tuču. Od tog trenutka više niko nije smeo da joj kaže ružnu reč jer je tu njen Miša...

Gavra je sve ređe dolazio kući, a nije svraćao ni u kafanu, njegovo omiljeno mesto iz mlađih dana. Kad bi došao kući on bi legao sa željom da ga niko ne vidi i ne pita gde je bio, i šta je radio. Sa prvim oglašavanjem petla napustio bi kuću u koju bi se vratio posle dva tri dana, a nekad bi bio odsutan i desetak dana. Spremala se Jagoda da ga pita gde ide i s kim se druži, ali je brzo odustala kada se setila njegove desne šake.

Subota. Ljudi su još u krevetu, a Dragica, Miša i Jagoda sede za stolom i jedu kačamak sa mlekom... kad se neki čovek popeo na stepenice i viče: "Jagoda, dete, otvori vrata. Imam nešto važno da ti kažem". Miša usta sa punim ustima i na vratima ugleda kockara Dražu, zaraslog u bradu i sa košuljom koja dugo nije videla vodu i sapun. - Mišo, gde ti je otac? - Ne znam. - S kim si u sobi? - Sa tetka Jagodom i sestrom Dragicom. - Desila se nesreća. - Reci šta je bilo. - To prvo moram da kažem tvom ocu... Miša se vratio za sto i reče Jagodi da traži oca. - Što ga nisi pozvao u kuću? - On je loš čovek i sa njim neću da se družim. - Zašto traži tvog oca? - Možda mu duguje pare pa došao da traži ovako rano i na praznik. - Ne znam. On nikome ne prašta i ko je izgubio mora odmah da da pare. - Dražo, šta tražiš ovako rano u mom dvorištu? - Došao sam da ti nešto važno kažem. - Mogao si da sačekaš da svane. Uđi u kuću da popijemo po jednu. - Ne mogu. Žurim, a ovo što se desilo neće prijati tvom

želucu. - Jagoda, otvori prozor da bi čula šta oni pričaju... - Sin ti je u zatvoru. - Šta je uradio taj pasji sin? - Priča se da je ubio čoveka. - Zar je to mogao da uradi, jebem mu mater blesavu. - Priča se da nije bio sam. - Mora da su njegovi drugari bili sa njim. - To je družina lopova i teško onome kome zakucaju na vrata.- Zar je moj sin ubica?! - Svašta se priča. - Ko je ubijen? - Pominju se neka imena a među njima i pop Milan. - Mora da je zbog Jagode. Nije više hteo da daje pare Gavri on skupi drugove i ubiju čoveka ni krivog ni dužnog. - Zaslužio je on smrt, ali ne od mog sina. Osetio kurvin sin da pop ima pare pa ubio čoveka. - Zašto božijeg čoveka? - Ko to zna šta se desilo među njima. Svašta sam radio u životu, ali da ubijem čoveka to ne bih mogao. - Možda ti je sin bio pijan.- Možda. Zar moj sin to da uradi, a kod kuće nije mogao ni kokošku da zakolje. - Možda nije on.- Zna li on da će u zatvoru svašta videti i doživeti i kad izađe, ko zna šta ga čeka... Ne znaju roditelji šta ga je ….. - Možda su to samo priče. - Dražo, nisam ja dete i što se priča to je istina. Od koga si tu vest čuo? - Ne mogu da ti kažem. - Rekao ti je pandur Dragan? On prvi sve zna.- On je gori od psa tragača. - Ako si od njega čuo onda je istina da je moj sin ubio popa Milana. Sve ovo je čula Jagoda i nije mogla da poveruje u Dražinu priču jer je on poznat kao kockar i veliki lažov. Gde je Gavra bio ovih dana i gde je sreo popa Milana kad je on napustio ovo selo i otišao u grad da živi...

Možda su se oni viđali i pili zajedno, a da ona to ni je znala. Zašto bi Gavra ubio Milana kad nikad nisu bili u sukobu, a Milan je o njemu imao dobro mišljenje jer je pomagao crkvi i uvek bio prvi kad je trebalo nešto da se radi. Zahvaljujući Gavri izgrađen je novi zvonik (zvonara) i na toj gradnji Gavra je ostao puna tri meseca. Možda je Gavri trebala njegova pomoć, a on je to odbio ili je bio pijan pa uradi ono što u treznom stanju ne bi ni pomislio. Pijanica nikad ne pije sam i u pijanom stanju dobije hrabrost, i tada je spreman na sve pa čak i da ubije ako je potrebno. Pandur Dragan se oslonio na svoj biciklu i čeka Jagodu da izađe iz prodavnice jer želi da je pita da li je čula za popovo ubistvo i kad će kod Gavre u posetu. - Jagoda, dobar dan. - Dobar dan.- Ja bih nešto da te pitam. - Izvini. Žurim kući. Dete

mi je samo. - Tu je njen Miša. - Danas idu na vašar, pa hoću dete bolje da obučem, a i Mišino odelo treba da ispeglam. - Jesi li bila kod Gavre? - Nisam još. - Treba da ga posetiš jer ti je muž. - Čim zaradim neki dinar eto mene kod njega. - Zašto je ubio popa? - Možda je morao. - Čovek nije pile pa da ga ubije tek tako. - Ja ne znam razlog zašto je to uradio. - Ja sam nekoliko puta video kako se svađaju, a čuo sam i Gavru kako mu preti. - Muška posla. - Da nije u ljubomora u pitanju? - Ni jedan ni drugi nisu ljubomorni. - Otkud znaš? - Ja ih najbolje poznajem... - Sve se ovo desilo zbog para. - Ti sve znaš. - Gavri su trebale pare zbog pića i žena, a on je znao gde ima i kad nije dobio on je ubio popa. Ako nemaš para, mogu ja da te odvezem do grada. - Ja još imam živog oca, a spremila sam i neke džempere za prodaju. - Svakog petka službeno idem u grad pa možeš sa mnom. - Ići ću autobusom, a tebi hvala. - Što se plašiš? Ja radim u policiji i naš posao je da zaštitimo i pomognemo svakom čoveku. - Hvala, Dragane. - Kad odlučiš da ideš ti mi se javi. - Sada imam mnogo posla pa ću u posetu za desetak dana. - Za tebe sam uvek slobodan i kad odlučiš da ideš ti mi se javi. Znaš gde možeš da me nađeš. - Bolje je za nas da nas ljudi ne vide zajedno.
- Ja sam slobodan i mogu da vozim koda hoću. - Šta bi rekli ljudi? Muž u zatvoru, a ona se vozika sa tuđim čovekom. - Ja sam vlast i kad bi čuo tako nešto bilo bi problema za tog bezobraznika. - Bolje je da idem sam... Reci mi istinu. - Da je neko drugi ja bih ćutao, a tebi ću reći istinu. - Hvala, Dragane. - Zovi me Dragi. - Duže vreme su se viđali i družili tvoj Gavra i pop Milan. - Zajedno su u kafani ostajali do ponoći, a nekad bi dočekali zoru. Gde su oni tu je muzika i lepe žene. - Zato njega po više dana nema da dođe kući. - Išli su oni i kod nekih žena.- To preskoči jer nisam spremna da slušam gluposti. - Nisu to gluposti jer se zbog žena gubi vlast i život. - Reci ti meni, ako znaš, ko je ubio popa Milana. - Sumnja se na Gavru. - On je na sve spreman, ali da ubije čoveka to ne mogu da verujem. - Mene su u policiji naučili da su fini ljudi, gospoda najveći i najgori kriminalci. - Moj Gavra je znao da se posvađa, znao je i dobro da udari, ali zašto je ubio čoveka koji mu ništa nije kriv. - Tražio je pare jer mu čuva dete. - Pas progovorio. - Možda je bio u dugovima, a popijeno piće

mora da se plati .- Meni je govorio da će tu tajnu odneti u grob. - Pijanici ne treba verovati. - Pričao je Gavra da će od para koje dobije obući Dragicu od glave do pete, pričao je da je najbolji đak u školi, pričao je da je Dragica dobra i pametna devojčica koju bi svako poželeo da mu bude ćerka. Na ovu slatku i istinitu priču upecao bi se svaki otac i pop Milan poče da daje pare. Te večeri poznati i nepoznati gosti kafane pili su na popov račun sve dok neki od njih nisu pali pod sto. Gavra i pop Milan se grle i ljube ispijajući rakiju koju je konobar donosio čim bi video da je flaša prazna. Ovo njihovo druženje uz piće, muziku i lepe žene trajalo je sve dok pop Milan nije sreo Dragicu i Mišu... Dragice, ide nam pop u susret. - Ja ću da ga poljubim u ruku i nazvaću mu dobar dan. - I ja ću sestrice moja. - Majka me je učila da se javim popu i da ga obavezno poljubim u ruku. - Čija si ti kćeri? - upita je pop Milan. - Moja majka je Jagoda, a otac Gavra. - A čiji si ti, dete moje? - Ja sam Miša. - On je moj brat. - Gde ste krenuli po kiši? - Ja je, oče, svaki dan vodim u školu. - Mene moj brat čeka po nekoliko sati, pa se zajedno vraćamo kući. - Oče, ja nisam zaposlen i imam puno vremena. - Bog Vas blagoslovio. Što ne idete autobusom? - Nemamo pare za kartu. - Moj Miša, kad nešto zaradi vozamo se autobusom, jedemo vruć burek kod deda TRPKA. - Zar po ovoj kiši idete peške?! - Ja je nosim oče, jer hoću da u školu stigne čista i uredna. - Kćeri, zar ti nemaš neku drugu haljinu da obučeš? - Nemam, oče. - Zar su tvoji roditelji toliko siromašni, da ne mogu ni cipele da ti kupe. - Majka štrika džempere i prodaje na pijaci, a otac Gavra prestao je da radi. Da nije majke, ne bih imala šta da jedem. Pop se uhvati za džep i dade joj jednu novčanicu za koju je mogla da se obuče i obuje ko gradsko dete bogatih roditelja. Dragica se zahvali novim poljupcem u ruku. To isto uradi i Miša a pop reče: „Bog sve vidi i oni koji su grešni, platiće kad tad za svoje grehe“. - Hvala, oče - rekoše deca u glas i krenuše dobro poznatim putem do škole... Pop Milan se okrenuo i dugo je gledao sve dok se deca nisu izgubila iza prve krivine. Da je neko bio tu mogao bi da vidi i suze u popovim očima. Milan ih obrisa jednim potezom desne ruke i nastavi dalje kriveći sebe što mu dete nosi staru haljinu i iscepane cipele iz kojih su virili prsti. Pop Milan je često

išao tim putem samo da bi ponovo video dete i uvek bi dao koju paru i za to dobijao poljubac u ruku. Kad je ne bi sreo taj dan ništa ne bi radio i sa nestrpljenjem bi čekao novi dan i ponovni susret sa detetom koga je odbacio kao prljav veš. Kad je prvi put video lako ju je prepoznao jer ima plave oči, crnu kosu iako ju je sada prvi put video. U njemu je vrilo ko u košnici i stalno je ponavljao: „Gavro, đubre jedno! Dao sam ti toliko para, a ti mom detetu nisi mogao ni cipele da kupiš. Platićeš ti meni kad tad, ne zvao se ja pop Milan“.

Neki roditelji shvate da su pogrešili tek kad grešku vide. Kod popa je susret sa detetom koje ga ne poznaje, izazvalo i tugu i sreću zbog koje vredi živeti. Izgubiti ženu na ovaj ili onaj način nije greh, ali ostaviti dete drugom čoveku na čuvanje i vaspitavanje, to je veliki greh koji ni Bog ne oprašta. Puno puta je pop Milan želeo da joj kaže da joj je on pravi otac, ali se plašio reakcije deteta i sve je ostalo samo želja.

- Gavra je znao da nosim popovo dete. Teško je u to poverovati. - Dragane, to je istina tako mi današnjeg dana. - Uvek sam govorio da je život pun iznenađenja. - Ja sam volela popa Milana ali je on krenuo pogrešnim putem i šta mi je ostalo nego da se udam za čoveka kome nije smetala moja trudnoća. - Jagoda, šta je bilo desilo se i tu više ništa ne može da se popravi.
- Samo ja znam kako mi je i šta sam sve morala da podnesem da bih sačuvala brak. - Gavra je i dalje tražio pare, ali pop Milan ni da čuje, već preti da će mu se osvetiti, da će ga prijaviti policiji i da ga više ne želi u svojoj blizini. Nisu se više družili ni zajedno pili u kafani, jer je pop želeo što pre da ga zaboravi. Dugo je pop razmišljao kako da mu se osveti, ali je razum pobedio i pop je prestao da misli na Gavru govoreći da loš čovek takav ostaje do kraja života, a Bog je tu da sudi i prosuđuje. Pijanici ne treba verovati, od njega treba što dalje bežati i nemati nikakvog posla jer su spremni svašta da urade samo da bi došli do para i rakije bez koje nema života. I Gavra je jedno vreme ostavio popa na miru, ali kako su se dugovi gomilali on poče ponovo da ga traži u nadi da će biti para. Prvo je počeo da ga ucenjuje, pa da preti ali pop ne da pare već mu on preti da će ga

prijaviti policiji. Gavra i drugovi do guše u dugovima i odluče da krenu u pljačku jer ako uskoro ne plate popijeno i pojedeno idu u zatvor.

Crna noć, ne vidi se prst pred očima, a maskirana grupa krete u lov na pare. Znala se žrtva i kuća u kojoj ima ono što njima treba, još samo da se ubedi pop da otvori vrata i biće para za žene i rakiju. Jedna bedna ljudska duša zakuca na vrata dok su se ostali sklonili levo i desno ali blizu vrata. - Ko ovako kasno kuca na moja vrata? - čuo se pop i usput nekoliko puta zevnu.
- Šta hoćeš i zašto me uznemiravaš ovako kasno? - Moram nešto hitno da ti kažem. - Idi kući. Ja sa barabom nema šta da razgovaram.
- Ovo što ću ti reći je ozbiljno i ako joj ti ne pomogneš ona će umreti.
- Ako imaš nešto da mi kažeš reci. Ja te slušam. - Dragica je bolesna i mora hitno u bolnicu. - Jesi li zvao doktora? - Ko hoće da verujem pijanom čoveku. - Sad ću ja. Samo da se obučem.

Pop Milan otvori vrata i grupa maskiranih propalica uleteše u sobu i uplašenog i zbunjenog popa vezaše ko džak kukuruza. Pop Milan se prvo opirao ali kad je video da sila ne zna za Boga upita: „Ko ste Vi ljudi i šta hoćete od božijeg sluge?“ - Pare, pope, a može i zlato. - Otkud meni pare? - One što kriješ u kući. Gde su ti pare što dobijaš od naroda? - Ovo je malo i siromašno selo i ljudi slabo daju. - Dok si radio u našem selu dobijao si i pare i zlato. - Grešite ljudi. Ja nemam šta da Vam dam. Gavro, tebi sam svakog meseca davao pare. - Davao si ti detetu, a sada hoću pare za sebe i moje drugare. Ako ne kažeš gde kriješ pare, umrećeš na pragu tvoje kuće. - Dođite sutra. Uzeću pare na zajam i doneti u kafanu. Gavru je izdalo strpljenje i udari ga stolicom po glavi, a on se ispruži koliko je dug. - Zar stolicom da ubije čoveka ?! - Tek dolazi ono najgore. - Jadni moj Milan šta je doživeo. - Uze Gavra punu kofu hladne vode i poli popa po glavi, a on se trže ko da ga je udarila struja i poče da moli i obećava da će pare naći i svi će biti zadovoljni, a on će ćutati ko da se ništa nije desilo. - Pope, da se nisi setio gde si stavio pare?
- Sve sam ti dao. - Ako više nemaš para, šta će ti život. - Ako Bog tako hoće ja sam spreman i sa mnom radite šta hoćete. Ovi zlikovci

su podigli popa sa poda i stavili ga na stolicu i kanapom kojim su mu vezali ruke, skinuli i vezali oko vrata, a ostatak za gredu ispred kuće. - Pope, lepo ti stoji kanap oko vrata. - Bog će te kazniti Gavro. - Ja da ti gledam dete, a ti da juriš devojke i žene. - Sve ti je plaćeno. - Ako hoćeš da i dalje glumim oca, to ćeš morati dobro da platiš... Daj ti nama pare i radi šta hoćeš. - Spusti me da razgovaram ko ljudi, a para će biti jer ja imam bogate prijatelje. - Poslednji put te pitam gde si sakrio pare. - Više nema para sve si mi ti uzeo. I dok je pop čekao šta će biti sa njim, ovi grešni ljudi posle preturanja po kući nađoše bogat plen u velikom ćupu koga je pop držao ispod kreveta. U njemu je bilo para, mali i veliki dukati i dve velike zlatne poluge koje su sijale ko sunce u podne. - Šta ćemo sa popom? - Obesićemo ga, a pare podeliti .- Zar je to mogao Gavra da uradi?! - Tvoj čovek je izmakao stolicu i pop je počeo da se koprca ko riba na suvom. - Grozna smrt! - Oni se razbežali, a pop je ostao da visi sa izbačenim jezikom i širom otvorenim očima. Sve su ovo meni ispričale moje kolege. - Nije Milan zaslužio ovakvu smrt. - Kada bi čovek znao kada će i kako umreti on bi se pripremio i sam sebi iskopao raku. Policija je uhvatila sve učesnike u ubistvu i oni su sada u zatvoru i čekaju suđenje. Gavra je sve priznao. - Koliko će dobiti zatvora? - Dvadesetak godina. - Jadna ja! - Da sam Milanov otac, ja bih Gavru isekao na komade i bacio kučićima da se slade. - Ja sada moram da idem. Čeka me Dragica i Miša. - Kad odlučiš da ideš u posetu, javi se. Znaš gde radim. - Ići ću sama, a tebi hvala što si mi sve ovo ispričao. - Sve je istina, a ovo ćeš ponovo da čuješ od sudije koji će te pozvati da prisustvuješ suđenju. Pandura Dragana obli rumenilo jer se nije nadao da će biti odbijen, pa uzjaha svoju biciklu i krenu u obilazak sela...

Godine prolaze i Dragica napuni petnaest godina, a to je vreme kad momci gledaju i sebi traže ljubav. Lepa Dragica, i Jagoda se prolepšala jer više nema ko da je muči i da ispira mozak pa ona krenu u prodavnicu na pijac. Za njom se okreće i mlado i staro. Bila je mamac mnogim muškarcima da krenu u napad jer su znali da će joj muž ostati u zatvoru dvadeset godina pa su želeli da je što pre

imaju pored sebe .Koja bi žena mogla toliko da bude sama, a i zašto bi kad svi imamo samo jedan život. Oko Jagode obleću ko pčela oko cveća, a najuporniji je neki MILJAN Crnogorac, stari neženja koji joj nije davao mira. Možda bi uspeo da jedne večeri kod Jagode nije došao njegov otac i zapretio da će joj ubiti dete ako se uda za njegovog sina. Posle te pretnje prestala je da ga viđa i na njenu sreću momak se brzo oženio jer mu je stric doveo devojku iz Kolašina. I svekar „jednooki" je počeo češće da ulazi u njenu sobu, a jednom je pokušao i da je poljubi i za tu drskost dobio je dobar šamar, i crvenog obraza je istrčao iz sobe. I Dragica i Jagoda imale su zaštitu od Miše koji je u međuvremenu dobio na visini i težini, i sada liči na drvoseču, sa kojim ne treba doći u sukob. Kad Dragica stane sa nekim momkom, on bi se udaljavao i ko pas pazio iz daljine da neko ne bi napao njegovu ljubimicu. Često je Miša govorio da je ona njegova maza, njegov život i da bez nje ne bi znao šta bi sam sa sobom. Svaka sreća ima svoj početak i svoj kraj pa se tako i Dragičin zaštitnik iznenada razboleo. Dobio Miša veliku temperaturu i Jagoda pozva doktora koji su mu davali lekove ali je njemu sve gore i Miša poče da se topi ko sneg na prolećnom suncu. Pozvala Jagoda još dva doktora, a oni samo vrte glavom i ćute ko da im je maca pojela jezik. Pazi ga Jagoda, a tu je i Dragica koja se ne odvaja od Miše, i svaki čas mu briše znoj sa čela, meri temperaturu, a on pita kada će da ozdravi. - Čim spadne temperatura. - Kad ozdravim idemo na more. Dragica ga ljubi čas u jedno čas u drugo oko. Mnogo puta je Dragica zaspala pored Mišinog kreveta, pa je Jagoda morala da je budi i odvodila do sobe, a ona bi ostajala pored jedinog zaštitnika koga su imale. Kako se bolest pogoršavala, Jagoda proda nekoliko dukata i posla Mišu u bolnicu. Lečio se Miša godinu dana, ali se stanje nije mnogo popravilo. Nije potrebno govoriti da su ga Jagoda i Dragica redovno posećivale, donosile njemu, sestrama i doktorima sve i svašta samo da bi više pazili na njihovog ljubimca. Znala je Jagoda koliko je Miša vredeo njenoj Dragici i kad on ozdravi kuća će imati svog zaštitnika. Teško svakoj ženi bez muške zaštite jer tada svako nasrće i traži ne pitajući da li na to ima pravo. Miši je malo bolje pa

je počeo da sedi u krevetu, a tražio je i da hoda, ali doktori još ne dozvoljavaju jer je slab i anemičan.

Kad je Dragica čula da neće kući već da mora da se leči u drugoj bolnici, počela je da plače i proklinje Boga koji hoće da joj uzme brata, a Jagoda je teši i govori da lečenje još nije završeno. - Da li će ozdraviti? - i maramicom briše suzne oči. - Meni je onaj ćelavi doktor rekao još samo malo lečenja i Vaš rođak će biti ko nov. Niko nije hteo da kaže da Miša boluje od hronične leukemije koja dugo traje i ne može da se izleči. Dragica i Jagoda rano pre izlaska sunca su u bolnici jer danas njihov Miša ide u drugu bolnicu pa su donele poklone, njemu novu pidžamu i patike, hoće da im bude lep jer im je on sve što imaju. Miša se sinoć obrijao pa namazao nekom pomadom pa u licu izgleda ko dečije dupence. Uz poljupce i pozdrave ode Miša u drugu bolnicu ne znajući da mu je ovo poslednje viđenje sa Jagodom i Dragicom. - Majko, šta će biti sa bratom? - Brzo će on kući. - Što je onako žut u licu? - Dete, nije lako godinu dana biti u četiri zida. - Ja sam sanjala da je Miša umro. - Šta to pričaš dete? - Već dve noći sanjam isti san.
- Loše si spavala, a sada se na smej i podigni visoko tu tvoju lepu glavicu, neka ljudi vide kako imam lepu ćerku... Ali nije prošlo ni dve nedelje od kad je Miša otišao u drugu bolnicu, a stiže vest da je umro. Za njegovu smrt roditelji i sestra se nisu mnogo potresli jer su i za života govorili bolje da je umro na rođenju nego što ih bruka pred ljudima. Majka mu se tog dana toliko napila da su je kolima hitne pomoći odvezli u bolnicu na ispiranje želuca. Otac je skupio staro društvo i svi su pili za pokoj duše sve dok nisu popadali pod sto. Otac bi povremeno pustio i koju suzu govoreći da mu je jedan sin u zatvoru, a drugi kod Boga. Bezbroj puta je ponavljao psovke na račun Boga i svih svetaca i tada bi lupao prazne flaše i čaše... Jagoda i Dragica su ovu tužnu vest teško prihvatile jer su izgubile pravog prijatelja koga su mnogo volele, a za uzvrat bile zaštićene od svakog ko je hteo da udari, povredi rečima, kaže ružnu reč. One svake subote posećuju njegov grob koji je očišćen od trave i prekriven

raznim cvećem. Kako je vreme odmicalo, a život išao dalje tako je i Dragica sve ređe posećivala Mišin grob.

U Jagodinu kuću su dolazile žene na kafu, da progovore po koju. Žene ko žene pitaju kako je Gavra i da li Dragica ima momka, i kad bi čule ono što su želele počele su da hvale svoje sinove i tako iz dana u dan. Dragica svakog dana sve lepša, a sa lepotom dođoše i druge brige. Devojka treba da bude lepo i obučena pa Jagoda štrika i veze i danju i noću. Radila je bez prestanka, a i posao nije birala iako je mogla da se uda za bogatog čoveka i tako obezbedi i sebe i dete. Uvek je bilo i biće ljudi koji mogu sve da kupe i Jagoda je mogla da proda svoju lepotu i dođe u bogatu kuću... Mnogo puta je padala u iskušenje, ali je uspevala da se spase SATANE kako je ona nazivala muškarce. Dragica nije imala velike prohteve jer je znala da se nama i nosila je haljine koje je nosila Jagoda kad je bila njenih godina.

Čuvala je Jagoda svoje haljine kao da je znala da će je sve ovo snaći, ali se nada da će njena ćerka u životu imati više sreće. Dobijala je Jagoda razne poslove koje je pošteno završavala i zato bila dobro nagrađivana. Posla za dobrog radnika uvek ima, a ona je trčala sa posla na posao da bi što više zaradila i ćerki kupovala novu garderobu. Nije želela da ljudi sažaljevaju njenu ćerku i dok je njenih deset prstiju, Dragica će biti obučena ko druge devojke. Sposobna žena sve može kad hoće, i na seoskom vašaru upozna Nemicu koja se udala za Srbina. Od tada su postale dobre prijateljice i počele redovno da se dopisuju, a poneki put su koristile i telefon, više Nemica jer je ekonomski bila jača. Nemica je svake godine dolazila u Srbiju i prvo bi svratila kod Jagode, a posle bi odlazila kod svekra i svekrve...

Dragici je donosila novu garderobu, a ni Jagodu nije zaboravljala pa kada se one obuku ne zna se ko je ćerka, a ko majka. Njen muž Živko je posle vojske otišao u Nemačku da radi i u jednoj kafani su se upoznali, zavoleli i brzo venčali. Beše to žestoka ljubav koja se pretvorila u brak i oni dobiše sina i ćerku. Živko je živeo sa ženinim roditeljima koji su ga voleli i cenili kao velikog radnika, a to se u

Nemačkoj ceni. Žika je bio lep čovek ali je sudbina uradila svoje i njega više nema među živima.“ - Dok je popravljao kamion, on se pokrenuo i pregazio dobrog čoveka“ - tako je govorila njegova Nemica. Da li je ovo bio nesrećni slučaj ili je neko otkačio kamion to je tajna i za Nemicu i za policiju. Posle nekoliko meseci od smrti muža, Nemica odluči da sa decom dođe u Srbiju i tu da ostane. Pošto su uslovi za život bili skromni, ona je za kratko vreme sazidala najveću i najlepšu kuću u selu. Jednom godišnje išla je u Nemačku da poseti roditelje, ali uvek sama jer deca više nisu htela da čuju za Nemačku.

Sin je gledao film „Pozvano je peto tri„ i od tada mrzi sve što je Nemačko, pa čak i garderobu koju je nosio. Sve stvari koje je doneo podelio je srpskoj deci, a od njih uzimao stare stvari koje su bezbroj puta prane i na nekim mestima iscepane. Od obuće voleo je da nosi opanke i duboke čizme. Družio se sa svima, igrao klisa, šutirao loptu krpenjaču, a na drvo se penjao brže i bolje od druge dece. Dokle god on bio veseo i igrao se sa drugom decom, njegova sestra bi po ceo dan sedela kod kuće iako su je drugarice iz komšiluka zvale da se druži sa njima. Grdio ju je i brat i majka što je takva ali je ona terala po svome. Imala je lepu žuto zlatnu kosu i belo lice kao sir, takva joj je bila i majka. Njeno lice su krasile velike trepavice, mali nos i medene usne ispod kojih se kriju beli zubi. Da li je sudbina htela da kroz prozor ugleda Dejana, sina seoskog sluge, to samo Bog zna. Mladić je čuvao svinje i svirao u frulu, a to se dopalo devojci da bi širom otvorila prozore i gledala u nepoznatog dečka...

Dejan je na sebi imao kratke pantalone i neku prljavu majicu i frulu sa kojom se druži po ceo dan. Momak srednjeg rasta sa smeđom kosom koja je prekrivala velike uši i širokim licem koje krase dva živa oka i debele obrve. Tu je i nos iz koga redovno cure sline iako je momak ušao u osamnaestu godinu. Sitni beli zubi i velike i debele usne izazivaju interes kod suprotnog pola. On je svakodnevno bio blizu njenog prozora i svirao sve lepše i lepše i devojka je izlazila u dvorište da ga što bolje čuje i vidi. Prvo je otišla da vidi frulu i pokušala je da i ona svira ali zvuka nije bilo. Pokazivao je Dejan

kako treba da stavi frulu između usana ali svi pokušaji da se proizvede zvuk ostaše bez rezultata. Kad su je videli brat i majka s kim se druži, samo su slegli ramenima i ništa joj nisu rekli već su je pustili da nastavi druženje u nadi da će ona sama odustati jer momak nije bio njena prilika. Od Jagode je sve čula i pokušala ćerku da odvoji od sina seoskog sluge i svi njeni pokušaji pali su u vodu. Odnela je devojka svom momku i drugo odelo u kome je izgledao ko da je došao sa druge planete i kod nje se upali plamen koji mladi zovu LJUBAV. Opasna je to vatra koja se teško gasi, dok danas mnogi ljudi tu vatru i ne osete. Kad je neko zaljubljen vatra je iz dana u dan sve jača i oni se posle nekoliko meseci veriše u prisustvu svojih najbližih. Tada je Nemica prvi put videla budućeg prijatelja koji je izgledao ko strašilo na nekom imanju. Mali čovek sa klempavim ušima i odelom koje visi na njemu, jer ga je pozajmio za ovaj dan. Cipele naglancane crnim imalinom ali se vidi da su malo veće pa kad hoda ide polako jer se plaši da mu ne spadnu. Pored njega je žena koja ga je uhvatila pod ruku i ne pušta nigde da sam da ide. Ljudi se našli u čudu jer su prvi put ušli u veliku kuću sa stvarima koje prvi put vide. Videli su velike prozore sa čipkastim zavesama koje padaju na izglancan parket, stolice poređane oko velikog stola koji zauzima pola sobe, tepih išaran ko bašta uredne domaćice koja voli cveće. Buduća prija je obučena u narodnu nošnju koja se Nemici dopala i stalno je pipala oplećak kanice i poželela je da se i ona jednom prilikom tako obuče. Tog dana beše veselo u velikoj kući i gosti dočekaše pevanje petla. Tu su bile Jagoda i Dragica, a Nemica je po želji svekra i svekrve pozvala rođake i komšije tako je u velikoj kući bilo puno gostiju. Selo se našlo u čudu šta bi lepoj polu Nemici da zavoli momka u čijoj kući svi spavaju u jednom krevetu i svaki dan jedu mleko i kačamak. Nemica nikako nije mogla da se njena ćerka zaljubila u sluginog sina i potajno se nadala da će veza brzo propasti kad ćerka bude videla sa kim i gde treba da živi. Mnogo puta je plakala kod Jagode a išla je i kod vračare u nadi da će pokvariti njihovu ljubav.

Davala pare, obećavala razne poklone ali njihovu ljubav niko nije mogao da ugasi. Momak ubrzo dobi poziv za vojsku i Nemica se ponadala da će tri godine služenja u mornarici učiniti svoje i da će se njena ćerka zaljubiti u drugog momka. Čekala devojka tri godine i čim se Dejan vratio, prvo su se venčali i otišli da žive u Nemačku kod babe i dede. Sin se oženio ŠUMADINKOM i živi u Kragujevcu sa ženom i dva sina, a Nemica čuva svekra i svekrvu u nadi da će se i za nju naći neko muško jer život ide dalje... Svoje sinove svakog vikenda vodi u ŠUMARICE i priča im o fašistima koji su bili spremni da ubijaju i decu njihovih godina. Po selu se priča da Nemicu greje GEDŽA, seoski lola koji se nikad nije ženio i živi ko pravi gospodin kome će mnogi zavideti jer je Nemica bogata i još dobro izgleda.

Nemici je jedina drugarica bila Jagoda i sve što joj se dešavalo njoj se poveravala, a ona bi ćutala ko da je gluvonema. Pitala je Nemica Jagodu da joj kaže šta zna o njenom GEDŽI dok je ona izbegavala da priča govoreći da ga slabo poznaje i neka pusti da srce odluči kako dalje. Seoski lola je lep čovek sa gustom crnom kosom i brkovima koji su uvek sređeni i namirisani pa kad mu se neko približi, miriše ko apoteka. Priča se da voli tuđe žene i mlade devojke, i to je dokaz da je muško i da će znati kako da umiri Nemicu koja je duže vreme bez muške ljubavi. U kafanu ne ide niti je bio u sukobu sa zakonom, ali redovno posećuje crkvu i uvek je u društvu sa ženama, mlađim, starijim on ne bira i zato se još nije oženio. Vreme je da i on stane na ludi kamen, i Nemica je dobra prilika koja će znati da ga umiri i koristi za svoje potrebe.

Kada je neko lep njemu svaka haljina lepo stoji pa su se i druge devojke što lepše oblačile kako bi se primakle Dragici oko koje su zujali momci ko pčele u košnici. Kao što se ne može bez jela i pića, tako neke devojke ne mogu bez ogovaranja i ljubomore pa pričaju sve i svašta o svojoj drugarici ili rođaci. Dojučerašnje drugarice su počele da je ogovaraju i izbegavaju jer muškarci žele samo njeno društvo.

Lepota može i da smeta i Dragica zamalo da doživi silovanje od jedne pijanice koja je redovni posetilac male kuće. Takvi su najgori i kad oni nešto požele ne biraju sredstva samo da bi stigli do cilja. Pokušala je pijana fukara da uzme ono što joj ne pripada i ko zna šta bi se desilo da u kuću nije ušao jednooki i tako izudarao nasilnika da će te batine pamtiti dok je živ. Od tada spava sa majkom jer se plaši da ponovo ne sretne čoveka sa dugom crnom kosom i krvavim očima. Često se noću budi oblivena znojem i raširenim očima u kojima se uselio strah. - Šta ti je Dragice, da nisi bolesna? - Sanjala sam ružan san. - Dete, ti drhtiš! - Hladno mi je. - Dođi ti kod tvoje majke i da spavamo jer nas sutra očekuje novi dan. Zagrljene u toplom krevetu, dočekaše novi dan, a Jagoda i dalje brine šta se to desilo sa njenim detetom kad je odjednom počela da se plaši. Pijana svekrva Ljilja je Jagodi ispričala šta je sve moglo Dragici da se desi i savetovala da je što pre vodi iz ove kuće jer ovde dolaze barabe, kockari i pijanice, a ona svojom lepotom izaziva goste. Saznala Jagoda ko je bradonja i zapretila da će mu živu sodu sipati u oči samo ako se približi njenoj Dragici.

On je nekada bio čuveni doktor za srce i kod njega su, na lečenje, dolazili i bolesnici iz inostranstva. Imao je lepu ženu, ali nisu imali dece iako su obišli mnoge ginekologe, pa i neke babe koje su nešto bajale, ali žena nikako da ostane trudna. Lepo su živeli i bili primer ostalim bračnim parovima u kraju jer nisu znali šta se dešava u kući kad muž ode na dežurstvo. Uhvatio doktor ženu sa bratom u krevetu i od tada je počeo da pije i pravi greške na poslu pa je ubrzo dobio otkaz. Žena je posle njegovog saznanja da ima ljubavnika devera, napustila kuću i otišla da živi u velikom gradu. Priča se da se udala i da ima dete, a doktor i dalje pije i kocka se dok se ljudi koji ga poznaju pitaju šta je to sa njim. Povremeno ga obilaze njegovi bivši pacijenti i traže njegovu pomoć čekajući trenutak kada je trezan. Dobar doktor je uvek dobar jer da nije tako ne bi ga ljudi tražili i njegovo znanje cenili i davali pare koliko je ko mogao. Kad odu pacijenti, oko doktora se okupe poznati i nepoznati i piju na njegov račun se dok para ima.

Na predlog majke, Dragica ode kod dede jer je tu njoj najbolje, a deda ko svaki deda spreman da joj ispuni svaku želju. Čeda je voleo da priča kako se nekada živelo u selu pa su ostajali do ponoći jer se nikome nije spavalo. Dragica je volela da sluša dedu, a on je uživao pričajući o zgodama koje je čuo ili sam doživeo...

„Na seoskim putevima nije bilo asfalta i kad dođe jesen i zima blata do guše, a leti ne može da se diše od prašine. U selo nije dolazio autobus pa se u grad išlo peške ili sa kolima. Krene se pre izlaska sunca i u grad se stigne oko podne. Nekada davno, kad sam bio momak“ - reče deda i poče da kašlje - „devojke su se upoznavale sa momcima uz pomoć PROVODADŽIJA“. - Deda, ko su oni? - To su ljudi ili žene čiji je bio zadatak da hvali devojku ili momka i zato bi dobijali pare ili neki vredniji poklon. - To je baš glupo. - Jeste, dete, ali je tako bilo. Nekada se jedva čekao vašar i tamo su se momci i devojke viđali, ali nisu smeli da stoje zajedno niti da razgovaraju dok ih neko ne upozna. - Deda, danas je bolje. Momci i devojke se viđaju, upoznaju i druže bez ičije pomoći. - Meni se i ono vreme sviđalo jer sam bio mlad i znao sam da se snađem. Kad stigne momak za ženidbu ili devojka za udaju, tada osim provodadžija u lov na snaju ili zeta kreće rodbina. - Ludo vreme. - Tako je dete bilo.

Pričao je deda o licitarskom srcu koje se poklanjalo izabranoj devojci koja ako ga primi to je znak da će uskoro i svadbe biti. Posle se roditelji dogovaraju o mirazu i kad i tu padne dogovor, svadba može da počne. Voleo je deda da priča o prelima u dugim zimskim noćima i slavama na koje se išlo sa velikom rumenom jabukom. Čeda je izbegavao da priča o svom životu jer je to sve vezano za kafanu i žene sumnjivog morala... Jednom je prilikom Čeda rekao da je od popijene rakije moglo da se napune tri bunara što je kod Dragice izazvalo dugotrajni smeh. Neki ljudi, a među njima bio je i Čeda, ne žele da se sećaju svoje prošlosti misleći da se tako može zaboraviti ono što je bilo. I prošlost i sadašnjost je u čoveku, i kad dođe vreme zajedno idu na onaj svet. Čeda je voleo nedeljom da ide sa unukom u crkvu, i tada bi ustao rano, otišao na bunar da se obrije i umije hladnom vodom. Iz pune čaše naspe malo rakije u levu šaku i njome

namaže kosu, a ostatak mu posluži da pokvasi grlo. Znao je Čeda sebi i kafu da skuva i uz duvan i dobru domaću rakiju i zoru da dočeka. Kad unuka ustane ona bi mu spremila doručak i posle bi zajedno otišli u crkvu i palili sveće za svoje mrtve koji su otišli na put i ne žele više da se vrate. Kad su zajedno, Čedi sija lice od sreće jer je sa njime njegova unuka u koju svi gledaju ko da je vide prvi put. Čude se njenom vitkom stasu i plavim očima koje sijaju ko najbolji dijamant, pitajući se čija će uskoro biti.. Takva je nekada bila ćerka Jagoda kojoj je sreća okrenula leđa pa se Čeda sada nada i moli Boga za sreću svoje unuke...

Jedne prolećne večeri, kada je povetarac igrao svoj ples, Čeda oseti neko stezanje u grudima i poče da kašlje. Dragica ga izvede na terasu sa željom da se nadiše svežeg vazduha i da će posle toga kašalj prestati. Čeda ne može da diše, a noge počeše da se tresu pa ga unuka brže bolje vrati u krevet i pozva Jagodu. Čeda se zarumeneo ko devojka kad je prvi put poljubi momak i uzela je toplomer da mu izmeri temperaturu. U sobu dođe i Jagoda i kad je videla oca, obema rukama se uhvati za glavu i počela je da kuka. Čeda poče naglo da menja boju i sada je bio beo ko kreč, a oči se uvukle u očnu duplju a jezik se zavezao i ne može da izgovori ni svoje ime. Jagoda sede na krevet i ocu podiže glavu, a on levim palcem pokazuje u pravcu Dragice kao da želi nešto da joj kaže ali ga jezik više ne sluša. Ćerka mu spusti glavu na jastuk, a on pogledom pokuša ponovo da potraži Dragicu, a zatim mu glava nekontrolisano pade na jastuk i Čeda ode u svoju večnu kuću na dugotrajni odmor... Želeo je deda da svoju unuku uda i da se veseli na svadbi, ali od te želje nema ništa jer ga je Bog pozvao u svoje društvo. Uz pravoslavni običaj i prisustvo rođaka i malog broja prijatelja, po kišnom danu, sahraniše Čedu i na njegov grob Jagoda ostavi punu flašu vinjaka, njegovo omiljeno piće.

Ostavio deda malo para, a Jagoda je među njegovim stvarima našla devize i svadbeni poklon za unuku jer je stalno govorio: “Neće deda da umre dok ne uda svoju unuku“. Kada i kako je kupio debelu ogrlicu od zlata to sada i nije važno ali se ovom poklonu najviše obradovala Dragica... Jagoda i Dragica ponovo same i često su se

pitale da li tako treba ili je to njihova sudbina. I dalje Jagoda ne bira posao jer u kući para nikad dosta, a ženskom detetu uvek nešto treba. Radila je od rane zore i sve dok se sunce ne umori i krene na spavanje. U zemljoradničkoj zadruzi „AVALA“ imalo je posla i svako ko je hteo da radi mogao je dobro da zaradi. Tu je upoznala agronoma Pešića koji joj je davao lakše poslove, pa su počela ogovaranja iako je bila čista ko izvorska voda. Nije ona kriva što je agronom godinama bez žene, a ona lepa žena i normalno je da je čovek počeo da joj se udvara. Ona je došla da radi i zaradi i za ljubav nije imala vremena niti je nekog želela. Često je govorila da je sa Milanom otišla i njena ljubav, i sada je prazna ko čaša iz koje je popijena voda... Neke žene samo jednom vole, a takva je bila i Jagoda koja će se jednog dana kajati, ali će biti kasno da nešto promeni. Život bez ljubavi je izgubljeno vreme i o tome treba da misle oba pola. Agronom Pešić je bio kulturan i uporan čovek, i kad je video da ga Jagoda neće vratio se svom poslu. Kako je njemu to je samo on znao, jer niko ne voli da bude odbačen, a to se desilo našem agronomu... Jagoda na njivi radi i uvek je ispred ostalih žena, dok sunce peče hoće mozak da provri. Dobacivale žene kako je glupa i umesto da sedi u kancelariji pored agronoma i pije hladne sokove, ona se prži na julskom suncu. Kad su zaludne žene videle da njihove priče i razne uvrede ne dolaze do Jagode, počeše da pevaju. Jagoda je bila brza i spretna u svakom poslu, i zato su je druge radnice mrzele jer je uvek bila prva... Vitka sa dugim nogama često je vodila konja upregnutog u kopačicu, ne plašeći se da će je konj stići i nagaziti jer je za korak išla ispred njega. Kroz život je sretala dobre i loše ljude, ali je brzo shvatila da svi žele isto, a ona je držala do poštenja ne znajući da je ženska lepota prolazna. Bilo je udvarača, a ona je najviše mrzela oženjene i često se pitala da li su svi isti kad pored žene traže drugu ženu. U životu nema reprize to svi znamo i zato što nam se nudi danas ne treba odbijati jer sutra može biti kasno. Zato treba živeti danas za sutra, a sutra ako dođe jer niko ne zna šta nosi dan a šta noć.

Od teškog rada je oslabila, a i na licu se vide promene koje govore da godine čine svoje. Bio je neki Radoje sa kojim je volela da pije kafu i koji je podsećao na Milana, ali nije smela da ga dovodi u kuću jer se plašila da i on ne poželi Dragicu i eto novog problema.

Žena sa ženskim detetom ne treba da se udaje nego da ima prijatelja koji će s vremena na vreme gasiti vatru i ženu činiti ženom jer bez ljubavi žena brže propada. Kad čovek ostari počne da svodi račune i tada vidi gde je i zašto pogrešio, ali više ne može da ispravi jer su tu deca i porodične obaveze.

Godine učinile svoje, a Jagoda sama sa sedom kosom, nekom čudnom bojom lica išaranog sa mnogo bora. Svaka bora jedna muka, a ona je u životu svašta videla i doživela verujući da će njena ćerka biti bolje sreće. Kada je to najmanje želela, poštar je doneo pismo od Gavre koga je već zaboravila i ne pamti kad mu je bila u poseti. To je onaj isti poštar koji je donosio Milanova pisma i to naplaćivao rakijom i kafom. Bilo je to srećno vreme, ali sve prođe i danas ima samo sećanje i ćerku Dragicu. Poštar sed ko ovca, jedva se kreće, ali mora da radi jer mu je do penzije ostalo još nekoliko godina. Mladi napustiše selo i otišli u školu, a neki otišli u Nemačku da rade i neko mora da nosi poštu. Gavra obaveštava Jagodu da je dobio pomilovanje zbog dobrog vladanja i da će uskoro kući. Čuo je da je Čeda umro, da je sa Dragicom napustila malu kuću i da će doći sa njima da živi. Nikad mu nije odgovorila na pismo, ali je znala da će doći jer nije imao gde da ide. On je bio njena najveća životna greška, ali se trudila da zadrži svoj ponos koji ju je mnogo koštao u životu..

Završila Dragica osnovnu školu, a u đačkoj knjižici sve same petice, a tu je i pohvala za primereno vladanje. Jagoda sija od sreće, a komšinice dolaze na čast i hvale Dragicu, a majka se samo smeška ko da se ništa nije dogodilo i doliva kafu. Govore joj komšinice da je uda pa sebi da traži sreću jer žena bez čoveka nije žena, kao da ne znaju da ima Gavru i da će jednog dana doći da živi sa njom. Jagoda pametna žena kojoj težak život nije pomutio razum, odgovara da je njeno prošlo i da je sada njena obaveza da pomaže kćerki da završi

srednju školu i fakultet. Zna ona kako je teško raditi kod gazde na njivi i zato Dragica mora da se školuje. Komšinice govore da je bolje da se uda i pominju momke koji bi je sutra oženili, a Jagoda ni da čuje jer želi da sutra njeno dete bude dama, a ne da se zarobi sa mužem i decom. - Još je moje dete mlado i za udaju ima vremena. - Komšinice, treba grabiti dobru priliku jer dolaze mlađe devojke. - Baba Talo, ja sam joj majka i ona će slušati samo mene, a Vama hvala što brinete o njoj. - Mi te savetujemo, a Vas dve radite šta hoćete... Čudo jedno kako neke žene brinu tuđu brigu, a da svoju decu nisu izveli na pravi put... Njen sin JEFTA baraba i pijanica, ženio se više puta i ni jedna se nije zadržala više od nedelju dana. Živi sa mužem Likom, kome zavrće uši, a ona ide od kuće do kuće i vodi abrove. Kad je bila mlađa dovodila je švalere u kuću iako je muž bio u drugoj sobi, a danas savetuje Jagodu da mladu i zelenu uda iako je odličan đak.

Danima je Tala dolazila i hvalila nekog Srbu čiji je otac nekada bio njena velika ljubav. Srba ima lepo lice ali je ko dete preležao neku bolest mozga i kad priča on muca pa ga drugari zovu Mutavko. Vodio ga otac kod raznih doktora i vračara ali niko nije mogao da pomogne i on napuni tridesetu, a još se nije oženio... Leto je u toku, pa je sve manje vremena za kafu, a to koristi Dragica da u miru uči i priprema se za upis u srednju školu. Momci i dalje prolaze pored njene kuće kriveći vratove ne bi li videli uvek doteranu i nasmejanu Dragicu. Bog je nekome dao lepotu, a nekome pamet, a ona je imala i jedno i drugo. Da li je sve to dovoljno pokazaće vreme, a njena majka se nada i moli Boga da ne doživi sudbinu majke. Sa odličnim uspehom i primerenim vladanjem lako se upisala u medicinsku školu. Zadovoljna Dragica, zadovoljna Jagoda. Jedino se komšiluk mršti i govori: “Zar dete jedne radnice da bude doktor u čistom belom mantilu, a njihova deca da uče razne zanate“.

Srpska ljubomora, srpska bolest koja se prenosi uz generacije u generaciju. Da su samo znali kako je teško biti medicinska sestra, ne bi bili ljubomorni niti bi želeli da pređu prag medicinske škole. Sestra niko i ništa, mora da ćuti i sluša, a doktori puni sebe ko

utovljeni ćurani koji misle da su stariji i od BOGA. Neki nešto i znaju, a oni drugi su tu da pišu upute i šalju bolesnike kod raznih specijalista da postave dijagnozu i odrede terapiju. Teško bolesniku koji ode kod doktora, a da u džepu nema neki evrić. Sa parama se može naći doktor koji nešto i zna, a to mora da se plati... Neki stariji doktori govore da pare mogu da povrate znanje, ali je u to teško verovati jer ćuran ostaje ćuran. Da li je tako ne bi mogao da se zakunem, ali znam da danas svako uzima mito i zato ne treba pričati o etici i humanosti.

Došla jesen i Dragica mora svaki dan u školu, a to mnogo košta. Prevoz, užina, knjige i sveske sve je to praznilo Jagodin džep, ali se ona snalazila kako je znala i umela i njena ćerka nije imala novčanih problema. Problemi su dolazili sa druge strane jer je lepa učenica izazvala nemir kod mladog muškog sveta. Udvarao se školski drug i kad ga je odbila, dobila je šamar i uvredu „SELJANKO, gde ti živiš“. Udvaranja na kilo bilo je u trećoj i četvrtoj godini kada je krenula na profesionalnu praksu. Čudila se i često sebe pitala otkud tolika hrabrost matorcima da se udvaraju učenicama. Slušala je ona priče o doktorima i sestrama i sada je imala priliku da se u to lično uveri. Najgori su bili šefovi odeljenja, a ništa bolji nisu bili ni ostali doktori koji su stariji i od njenog pokojnog deda Čede. Tražili doktori da izađe, a oni će pomoći oko ocena i zaposlenja, ali je Dragica često govorila prvo udaja, a posle ljubav. Neke mlade bele guske su nasele na lepe priče iskusnih matoraca i osim gorkog iskustva, ništa više nisu dobile. Kad je to pričala majci, ona se krstila i levom i desnom rukom govoreći da više ne sme sama da ide kod doktora. Po neki doktor krene i na pacijentkinju, ali se o tome ćuti jer gde bi doktor to uradio. Ima i bolesnica koje jedva čekaju da spavaju sa doktorima kako bi se sutra hvalile. Od doktora videli i njihovim putem krenuli i medicinski tehničari i zato su danas bolnice postale velika opasnost za devojke i žene. Izgubio se stid, a sa njim i poštenje, a gde toga nema ljudi se takmiče ko će biti gori...

Dan za danom i tako prođe četiri godine svakodnevnog putovanja od kuće do škole. Dragica je sada četiri godine starija, a tu je znanje i

iskustvo koje će joj koristiti u daljem životu. Najbolja na diplomskom ispitu, najlepša u razredu, devojka je odlučila da leto provede kod kuće iako su joj nudili posao u jednoj bolnici... Želela je da se odmori i sa prvim jesenjim danima počne da radi ili studira. Leto dugo i toplo, a vašara na sve strane i Dragica ne propušta ni jedan. Sa njom je uvek i Jagoda i ko ih ne poznaje pomislio bi da su dve drugarice. Iskusan muškarac ne misli tako, jer vidi promene koje su učinile godine i težak život koji živi, ali na njoj ima još lepote koja može da usreći svakog muškarca...

Kraj avgusta, a vrućina naterala i staro i mlado da potraže neku hladovinu, a one sede ispod debelog duda i uz kafu pričaju i štrikaju... Ljudi čekaju da padne mrak ne bili se malo osvežili, ali tada nastaju nove muke zvane KOMARCI... Naložila Dragica vatru da rastera komarce koji kidišu na kožu ko zmija na žabu, a Jagoda u goblen koji je ćerka počela da veze. - Majko, da li sam negde pogrešila? - Nema greške. - Taj goblen ću da stavim u spavaću sobu. - Soba bez goblena je ko žena bez odeće....

Uz priču i rad vreme leti i Jagoda poče da zeva, a ćerki oči da se zatvaraju što je bio znak da je vreme za spavanje. Samo što su legle kad neko zakuca na vrata. - Majko, ko to kuca? - Možda neka komšinica. - Što dolazi ovako kasno? - Možda joj nešto treba. Jagoda preko spavaćice obuče kućnu haljinu i ode da otvori vrata. - Ko je to, majko? - Gavro, otkud to ovako kasno? - Ja došao kući. - Ja te nisam zvala. Sada me ostavi na miru i idi svojim putem. - Jesi li dobila moje pismo? - Jesam. - Što mi nisi odgovorila? - Bilo šta da sam odgovorila ti bi došao jer te više ni jedna neće. - Jagoda, ja sam sada drugi čovek. - Meni ne trebaš. Ja sam sa tobom završila.
- Pruži mi priliku i videćeš ko sam ja. - Čoveče idi, a nas ostavi na miru. - Majko, ko je to?
- I dete si mi probudio. Majko, ko je ovaj gospodin što nam ne da da spavamo? - Dragice, ti si prava lepotica i sada znam zašto ljudi pričaju da imamo najlepšu ćerku. - Ona je samo moja...
- Ja sam gospodine i srednju školu završila pa ću na jesen i na fakultet da se upišem. - To mnogo košta. - Ima ona majku. - Pomoći

ću i ja jer sam dosta zaradio. - To nosi u kafanu tvojim ženama... - Majko, da to nije onaj Gavra što te je često bio? - To je on. - Da nije bilo Miše, ko zna šta bi bilo sa nama. - Jagoda, reci joj da sam njen otac. - Gde ste dosad bili? - U zatvoru.
- Ja nisam kriv. - Onda je moj pokojni otac... Majko, da li je ovaj gospodin moj otac? - On je ubica. On je ubio tvog oca i sada se vratio iz zatvora da nam ponovo zagorčava život.
- Gospodine, idite svojim putem. Meni se spava jer sutra ja i majka moramo rano da ustanemo.
- Sada kada nema gde da ode, on došao, misli da je Jagoda luda pa će živeti sa ubicom.
- Nisam hteo. - Zašto si ga onda ubio?! - Trebale su mi hitno pare. - Mislio sam da će mi dati ako ga malo uplašim. - A ti si ga obesio na gredu iznad kućnih vrata. - Bio sam dužan do guše.
- I zbog tvog duga on pre vremena ode na onaj svet. - Sam je kriv. - Što ti i dalje nije davao pare za piće i kafanske kurve. - I meni je njega žao jer smo se družili i zajedno svašta radili. - Ti video da ima pare. - Lud narod daje a on pakuje, troši i živi ko gospodin, a ja nisam imao ni za cigare. - Sada da imam pištolj, ubila bih te ko psa. - Znam da sam pogrešio. Ja sam ga molio da mi da još jednom jer sam bio u dugovima do guše i ako za dva dana ne vratim dug ode glava. Hteo je da me tuži. - Trebao je i ranije jer si ga godinama lagao. - Ne znaš ti kako je opasno kafansko društvo. - Umesto pare da daješ Dragici za odelo i knjige, ti si trošio na piće i žene.
- Da nisam vratio pare, ubili bi me ko zeca. - Trebali su skota da ubiju... - Ja sam svoje pošteno odrobijao i sada sam slobodan čovek.
- A on pod zemljom! Kako izgledaš, čovek bi pomislio da si bio na dužem odmoru, a ti dolaziš iz zatvora. - Tamo se na vreme jede, spava, nema pića i žena. - Glava ti porasla, a obrazi ko sisice kod mladih devojaka. Pantalone ti više ne vise, kao nekad dok si se družio sa čašom. - Ja sam sada drugi Gavra.

Kosa je zadržala boju iz mlađih dana i Gavru čini mlađim nego što godine pokazuju. Obukao novo odelo, a još stavio i kravatu, a na ruci zlatan sat pa liči na pravog gospodina. Kada ovakvog vide na ulici

mnogi ga neće prepoznati, a onima kojima to uspe pitaće se da li je to onaj Gavra koji je od jutra do mraka bio u kafani i krao bogu dane. Ovako obučen ne liči na ubicu i ko zna koliko takvih šeta gradom. Gavra je bez pitanja legao u krevet i ispružio se koliko je dug, a da nije skinuo ni odelo ni cipele. Samo što je legao počeo je da ispušta neke krikove koje ubrzo zameni HRKANJE i utonu u dubok san.

Jagoda i Dragica odoše u drugu sobu da pokušaju malo i da spavaju jer sutra moraju na pijac pa žele da stignu što ranije kako bi izbegle ovu letnju vrućinu. - Majko, ti ne spavaš? - Neće san na oči. - Da li će Gavra da ostane sa nama? - On mora iz naše kuće. - Šta ako neće? - Tu je policija, tu je sud. - Ko je moj pravi otac? - Pop Milan. - Onaj što mi je davao pare kad ga poljubim u ruku? - To je tvoj otac. - Što bih volela da je živ, pa da zajedno šetamo kroz selo.
- I ja bih to želela. - Mama, ti ga i dalje voliš. - On je bio prvi i poslednji muškarac koga sam volela i nikad ga neću zaboraviti... Mi smo se dete dugo voleli. - Što se onda niste uzeli? - Voleo je i druge devojke. - Zar pop pa baraba? - Nemoj tako da pričaš. On je tvoj otac. I popovi su od krvi i mesa pa imaju pravo da greše ko i drugi ljudi. - On je božiji sluga i trebao je da bude primer drugim ljudima. - Meni je poklonio ovaj prsten. - Baš je lep. - Ja, naivna devojka, zaljubljena do ušiju poverujem u njegove slatke reči i dam mu sve što je tražio od mene. Dugo nisam znala da osim mene ima još devojaka sa kojima se krijući viđao u crkvi, šumi a odlazio je i u kuće kad se muvao sa mladim udovicama... Ništa se ne može doveka sakriti pa su ga ljudi viđali i počeli da pričaju. - Što ga tada nisi ostavila? - Mislila sam da ga ljudi ogovaraju i nisam mogla da verujem da moj Milan ima drugu. I moj otac je čuo te priče ali nije hteo ništa da mi kaže jer se nadao da će popa brzo proći to ludilo. Mi smo se svakodnevno viđali i vodili ljubav i kako sam tada mogla da pomislim da posle ide sa drugom devojkom ili ženom. Ti zapamti da muškarcima ne treba verovati jer su oni ko pčele i idu do jedne do druge žene tražeći novu slast i novu avanturu. Nisu me voleli ni njegovi roditelji. - Zašto, kada si dobra i lepa? - Hteli su drugu bogatu devojku za snaju. Njima je smetalo što sam siromašna

devojka i što tvoj deda nije imao jednu nogu. - Jel se tako rodio? – Ne, a nogu je izgubio radeći na skeli... Voleo je i deda da pije i da greši ko drugi muškarci i jedne subote došao je na posao pijan i dok je radio, padne sa skele i povredi nogu. Doktori su pokušavali da spasu nogu i posle tri meseca lečenja su je odsekli jer se pojavila GANGRENA. - Ona daje sepsu. - Ja nisam doktor. - Da dedi nisu odsekli nogu, on bi umro. - U međuvremenu sam ostala trudna i šta sam drugo mogla nego da se udam za ovu svinju koji je u početku bio dobar ko lebac, jer tada nije pio pa smo lepo živeli. Čim se vratio u kafanu počeli smo da se svađamo, on me često bio i ko zna šta bi mi sve uradio da nije bilo našeg Miše. - Sinoć sam ga sanjala. - Sutra ćemo da svratimo u crkvu da mu upalimo sveću.
- Zašto te otac nije oženio kad je čuo da si trudna? - On je hteo ali ja nisam htela. - Zašto, mama? - Muškarac ili muž kad te jednom slaže i prevari to će raditi dok je živ. - Jel to važi i za žene? - Da, dete. Kad sam se udala za Gavru, on je oženio Zlatu bogatu devojku koju nije voleo, ali je ispunio želju svoje majke. To što nije bila lepa i što je spavala do podne to je bilo manje važno jer bogati žene se bogatom i tako u krug od kad je gavran pocrneo. Zlata mu je ubrzo rodila sina, ali je tvoj otac nikad nije voleo i utehu je tražio kod drugih žena. Tvoj momak je i dalje živeo kao momak i Zlata je ostajala sama i u toj samoći prihvati crkvenjaka koji je duplo stariji jer je i to bolje nego u dugim noćima biti sam. Za tu vezu ubrzo sazna tvoj otac i Zlata sa sinom napusti popovsku kuću i vrati se kod svojih roditelja. Tvoj otac osim kafane, pića i drugih žena i devojaka, voleo je i kocku i zbog neizmirenih dugova odležao je mesec dana u zatvoru. Zbog toga je izgubio službu u našem selu i njega je zamenio sadašnji pop VIŠA. - Koji kad hoda šišti ko gusan. - Nemoj tako dete da pričaš. On je bolestan čovek. - Mama, udarilo ga salo u srce. - Ima preko sto kila. - Nije ni čudo kad prvi seda, a poslednji ustaje od stola. - Dete, takva je njegova služba. Kad je bolestan, zašto ne ide u penziju i na njegovo mesto ne dođe neki mladi pop? - Neće niko da dođe u ovo naše zabačeno selo. Tvoj otac je ovde rođen, u gradu je završio za popa i vratio se u selo. Bio je dobar pop ali su ga žene, piće i kocka oterali iz ovog sela. - Kako bih volela da sa njim

porazgovaram. - Sudbina je odradila svoje. Po izlasku iz zatvora on je bio slobodan, ali je ubrzo dobio novu službu i više nije zalazio u kafanu ali je i daje bio nevaljao i da ga Gavra nije ubio možda bi se ponovo oženio. - Zar popovi mogu da se žene više puta? - Samo jednom. Jednog kišnog jutra, kada je kroz selo teško ići, i u čizmama tvoj otac je otišao iz ovog sela gde je posle čekanja dobio novu službu u jednom selu gde ga je Gavra našao i od tada pa sve do ubistva su se družili... Zatim je počelo ucenjivanje i tvoj otac je morao da daje pare jer bi ga nova afera udaljila od crkve i pristao je na sve samo da zadrži službu... Svinja ostaje svinja pa je tvoj otac nastavio po starom. Samo je sada postao oprezniji i sa Gavrom i drugim lošim ljudima pio je i kockao se po kućama. Znao je da Gavra i dalje živi sa nama pa je davao pare za tebe, a ova bitanga što hrče na mom krevetu, trošila na piće i žene. Kada te je otac prvi put video na putu koji vodi u školu sa zakrpljenom haljinom i iscepanim cipelama, prestao je da daje pare. Gavra u dugovima, a počele su i pretnje da stižu pa se funjara uplašila za svoj život. Skupio družinu sebi sličnu i svi zajedno krenuli kod popa Milana da traže pare. Kad je tvoj otac odbio da im da pare, oni su ga mučili i na kraju obesili o gredu ispred kuće. - Kajem se - i protrlja sanjive oči .- Silazi sa tog kreveta i idi gde znaš. - Noć je, Jagoda. - Mama, počela je i kiša da pada. - Idi gde znaš i više se ne pojavljuj u ovoj kući. - Ja sam u zatvoru puno radio i zanat sam završio. - Šta time hoćeš da mi kažeš? - Puno sam para zaradio. - Neću tvoje pare. - Mama, možda se stvarno kaje. - Bitanga ostaje bitanga do kraja života. - Sve pare daću Dragici ako se odluči na dalje studije i radiću jer se moj zanat traži. - Da nisi možda inženjer?! - Ja sam mašinista, a takvi su potrebni svakom selu .U selu ima raznih mašina, a ja znam sve to da popravim. - I dalje lažeš samo da ostaneš u kući, a posle Jagoda mora sve sama. - Ako me primiš, nećeš se pokajati. - Lažove, gde su ti pare? - U drvenom sanduku pored kreveta. Jagoda podiže poklopac i širom otvori oči da bi bolje videla tolike pare na jednom mestu. - Ništa nisam ukrao. Sve sam to pošteno zaradio. Ovo je vaše. - Mama, neka ostane sa nama. - Samo ovu noć, a sutra neka sebi traži drugi

smeštaj. Gavra se okrenuo na drugu stranu i nastavio je da spava, a one su se našle u čudu pitaju ći se gde je mogao toliko para da zaradi.

Šta je Jagoda drugo mogla da nego da odbaci ponos i primi Gavru kod sebe, a njegov novac je zgrabila ko majka dete u naručje... On više ne ide u kafanu i sa prvim mrakom je u kući gde malo govori i ponaša se ko dete kad se upiški. Gavra kad odluči da popravi traktor ili neku drugu mašinu, to mora da završi jer on ne poznaje kvar koji ne može da se otkloni. Naučio Gavra u zatvoru da radi, a za to je potreban odmor pa leže sa prvim mrakom, a ustaje zajedno sa petlom i tako iz dana u dan. Brzo se Gavra pročuo kao dobar majstor i ljudi ga traže, a on trči i radi jer je u kući devojka koja može svakog časa da se odluči na udaju jer ima momka, a za svadbu treba dosta para. Nekome naplati, neko mu da metar dva drva, neko krompir, pasulj, sve to Gavra uzima jer zima tu i dobro će doći u kuću. Jagoda više ne ide u tuđe njive jer su sada tu Gavrine pare i sada se lakše i bolje živi.

Dragica upisala fakultet i otišla u grad da živi, a to se ne sviđa budućoj svekrvi i svekru dok momak Pera govori kako niko nije sačuvao pšenicu od vrabaca. Perini roditelji se plaše da ženska pamet ne popusti i devojka u gradu ne nađe drugog momka, govoreći šta će joj fakultet kad je njihov sin trgovac sa puno para, a ona bi trebala da rađa i podiže decu. Jagoda i Gavra su zadovoljni jer nije mala stvar imati fakultet i svake subote majka ide u grad i nosi pare koje Gavra zaradi tokom nedelje. Prijatelji nešto ljuti i slabije dolaze, ali se deca često viđaju, a pisma lete na sve strane. Pera je često u gradu, a mnogo puta je tamo znao i da prenoći i prijatelji bi dolazili da nije kod njih...

Godine prolaze, oni se viđaju i vole ali svadbe nema, pa su krenule priče da je buduća doktorka sebi našla novog momka. Tako ne misli Pera koji je svako popodne sa njom, a ona mu je obećala da će biti samo njegova i Božija. Znala je Jagoda da je njeno dete karakter i da će biti kako ona kaže i zato je nisu zanimale nikakve priče, već je spremala ono što nema a potrebno je za svadbu. Dođe i dan kada je

Dragica sa devetkom završila fakultet i samo da počne da radi jer su godine stigle i vreme je za udaju. Devojka ne žuri, hoće da se odmori od knjiga, dok je majka tera da se zaposli jer se plaši da neko drugi ne dođe na njeno mesto. Prijatelji i rođaci došli da čestitaju i pitaju kad će svadba, a oni ko dva bela goluba se ne razdvajaju i ćute ko ribe na suvom. Gavra malo priča i šta god kaže to je u korist Dragice, a ona to vešto koristi i samo traži pare, a on daje i ne pita koliko joj treba. Ljuti se Jagoda, a Gavra odmahuje rukom i govori neka još malo uživa, a para će biti. Gavra i dalje puno radi, a pare padaju ko gnjile kruške. Žene zavide Jagodi kako ima puno para, a neke su tražile i u zajam ali nisu dobile jer je Jagoda glavna i čuva pare ko zmije noge... Misle žene da je sada srećna jer je tu Gavra koja radi i zarađuje, ali kad je čovek malo bolje pogleda videće u njenim očima tugu od koje samo smrt može da je oslobodi...

Dođe još jedno leto, a vašari na sve strane. Do juče deca, a danas momci i devojke ne propuštaju ni jedan vašar jer se možda baš tu krije njen princ ili njegova princeza. Na vašare redovno ide i Jagoda jer su tu momci koji žele da se upoznaju i budu sa Dragicom koja se obećala Peri. Nigde se ne ide bez majke jer ona ima glavnu reč i kako ona kaže tako mora i da bude. Gavri to ne smeta i samo želi da se Dragica što bolje uda jer se oseća krivim za smrt njenog oca... I dalje se kaje, ali tu pomoći više nema i često se pita kako je zbog para mogao da ubije čoveka. Kad se vrate sa vašara počinje priča o devojkama sa mnogo dukata. To su mirazinke koje žele da ožene mnogi jer dukati daju moć i bolji život. Tu je i Pera koji se smeška i glasno se pita kako će se ljudi iznenaditi kad on i Dragica stanu ispred oltara dok pop VIŠA obavlja venčanje.

Mnogi su se ponadali da je ostavila Peru pa šalju svoje tetke, strine, ujne da provere šta je istina i da kažu koju lepu reč o svom rođaku. Kad neko može da bira on uvek izabere loše i tako je od kako je momaka i devojaka. Pera je dobar momak iz bogate porodice koji zna šta hoće ali nije on za Dragicu koja je veća od njega za glavu i lepša od njega. Njegova majka je mirazinka i u toj kući o ljubavi se ne priča, a otac je nasledio bogatstvo od neke svoje babe koja je

živela u Americi i oni danas ne znaju šta će sa parama. Pera ništa posebno na njemu, ali ima ponašanje i sposobnost da se svakome podvuče pod kožu ako će od toga imati neku korist. Da li je presudila njegova finoća ili bogatstvo to samo Dragica zna, a mi smo tu da čekamo svadbu i venčanje ako do toga dođe... Počele su i priče da se sigurno udaje za Peru još samo da se dogovore o mirazu i da zakažu tačan datum svadbe. Ova vest je mnoge momke rastužila, a neki su počeli i da čestitaju jer nije lako dobiti devojku kao što je Dragica. Gavra i dalje daje pare i pazi Dragicu ko da je njegovo dete i teško onome ko joj kaže ružnu reč. Govori Gavra i čašćava mlado i staro ali on ništa ne pije, da je njegova doktorka dobila posao u domu zdravlja i sada je voze kola kada treba da ide na posao ili na teren u neki udaljeni kraj gde je peške teško doći... Prava dama sa torbom u ruci ide od kuće do kuće i pomaže deci, ženama i svim ljudima ako je pomoć potrebna. Već su je i seoski psi upoznali i više ne laju na nju ali zato traže da se pomaze i nešto dobiju od hrane.

Zna ona svoj posao i mnogi žele da ih ona leči iako u domu zdravlja ima i stariji kolega. Na svaki poziv dolazi i zato na poslu ostaje i posle radnog vremena. Neki muškarci izmišljaju bolest samo da bi bili pregledani, ne sluteći da njihove žene sve vide i zato su sa njima kod mlade i lepe doktorke. Razume to Dragica i zna da svaki muškarac ima pravo da pokuša, a žena je ta koja odlučuje ovako ili onako... Njen šofer je Žika, mali čovečuljak koji ne vadi prst iz nosa, koristi svaku priliku da joj dodeli neki kompliment i kaže koju lepu reč. Trudi se Žika ali mu udvaranje ne ide od ruke i svaki njegov pokušaj kod Dragice izaziva njen smeh. Njoj to ne smeta jer zna koliko vredi, ali je počela da ga ubeđuje kako mu je vreme da nađe neku i da se smiri, a ne da se udvara svakoj ženi... Šofer Žika se nikad nije ženio iako su ga stigle godine a krštenica je davno požutela. Potiče iz bogate trgovačke porodice ali mu ni to nije pomoglo da se oženi iako su mu rođaci dovodili lepe i mlade žene, ali koje bi sa novim danom bežale što dalje od njega. Zašto su se tako ponašale to znaju samo one, a po selu se širila priča kako nije muško i ko zna šta još. Mali Žika sa krivim nogama izgledao je

smešno, a njegovo hodanje ličilo je na hod utovljene patke... Voleo je da se hvali i laže, ali oni koji su ga poznavali na njegovu priču nisu obraćali pažnju, jer je on svaki dan pričao jedno te isto... Svašta je znao da priča ali njegova nova laž brzo je obišla selo i ljudi su se pitali da li tu ima neke istine jer od žena može svašta da se očekuje. Pričao je ljudima kako je upoznao mladu doktorku koju svaki dan vozi i sa njom misli da se uskoro ženi. Ova priča je kod onih koji su je čuli izazivala dugotrajni smeh, ali je Žika u nju verovao i spremao se da zaprosi Dragicu. Ova laž stiže i do Gavre i pravo je čudo kako je Žika prošao bez batina. Zapretio Gavra da će mu se svašta desiti ako i dalje nastavi da širi laži i bruka njegovu Dragicu. Pera je došao u sukob sa malim Žikom koji je sa razbijenim nosom otišao u grad na previjanje. Kad su doktori videli razbijen nos, ostavili su ga nekoliko dana u bolnici i tu bi ostao i ceo mesec da nije stigao poziv za vojnu vežbu... Kako bogati sve mogu, tako se i trgovac Pera preko raznih veza i vezica uz pomoć para oslobodio te obaveze. Nekoliko dana se muvao po opštini i viđao se sa ljudima na vlasti, a rezultat tog druženja je šum na srcu i da ne može na vojnu vežbu jer bi mu to škodilo i zato je oslobođen vojne obaveze.

Od kako je Gavra došao iz zatvora, dvorište je izmenilo raniji izgled. Ograda je sređena i više nema daske koja je odvaljena ili polomljena. Kapija je pričvršćena za šarke, a voće potkresano i okrečeno svežim krečom. Nekada su po dvorištu šetali psi lutalice i pijanice koji su zapišavali travu, a sada je celo dvorište ograđeno i u njega se ulazi na kapiju koja ima bravu i ključ i kada se krene na spavanje ona se zaključava.... U dvorištu je sve na svom mestu, a Gavra je još posadio raznog cveća i koje redovno zaliva svakog jutra pre izlaska sunca. Pored bašte postavio je sto i dve klupe koje je ofarbao zelenom bojom. Pera i Dragica su često zajedno, a njihovo omiljeno mesto je klupa pored lepo uređene bašte. Mladi imaju o čemu da pričaju, a priči nikad kraja i zato Gavra i Jagoda idu što dalje da ne bi smetali. I budući prijatelji dolaze i do kasno u noć sede i dogovaraju se kako svadba da prođe u najboljem redu. Svako ima svoj plan za koji misli da je najbolji samo Gavra ćuti i sluša... Dogovaraju se

koga će sve da pozovu, ko će biti posluga, ko će da svira i koliko će to da košta. Svi žele veliku svadbu o kojoj će sutra da se priča i prepričava. Gavra i dalje mnogo radi i dobro zarađuje jer želi da se pokaže kod prijatelja i drugih gostiju da nije mačiji kašalj i da je bolji od mnogih ljudi u selu.

Mladi sve češće izlaze iz kuće i dolaze oko ponoći, a nekad dođu kad petao objavi dolazak novog dana. Kad nema prijatelja i komšinica, Jagoda ide rano u krevet, dok Gavra čeka da se vrate Pera i Dragica i tek tada bi legao pored Jagode koja je dugo bila sama i trebalo je da prođe mnogo vremena da bi se navikla na čoveka pored sebe. Znaju oni to da cene i Dragica bi u znak zahvalnosti poljubila Gavru u obraz, a on bi se zarumeneo ko crvena paprika spremna za branje. Pera još nikad nije došao u kuću, a da nije doneo dva pakla stranih cigareta koje se ne mogu kupiti u selu. Gde je kupovao to samo on zna i Gavra je pušio sa uživanjem, nudeći pare za još koju kutiju ovih mirisnih cigara. - Gavro, ti još nisi legao? - Sada ću, ženo, samo da zatvorim prozor. - Znaš da je sutra vašar i moramo ranije da ustanemo. - Znam. - Onda lezi i ugasi svetlo... Bila deca na večeri. - Oni su odrasli ljudi. - Svaka reč je na mestu, i od njih i stariji mogu nešto da nauče. - Prestani da se ponašaš kao seoska snaša.

Osvanulo novo jutro, a Gavra je već na nogama i čeka da Jagoda ustane pa da zajedno popiju kafu. Petao je prestao sa pevanjem i njega zameniše ptice koje skakuću sa grane na granu. Gavra se umio, obrijao i još mu je ostalo da skuva kafu kad se žena pojavi u dvorištu. Pod dejstvom sunčevih zraka nestaše i poslednje kapi jutarnje rose, a to je bio znak da Gavra zalije baštu. - Gavro, što me nisi zvao! Znaš li koliko je sati?! - Nisam hteo da te budim. -Nikad nisam ovoliko spavala. - Sad ću da skuvam kafu, a ti izađi u dvorište da se nadišeš svežeg vazduha.
- Samo da se obučem. Sa punom džezvom na poslužavniku sa dve šoljice, donese Gavra kafu za sebe i Jagodu koja je volela da sedi ispod duda. - Gavro, meni je hladno. - Da donesem džemper? - Može ali požuri. Ne volim sama da pijem prvu jutarnju kafu. - Dok se poslužiš sa slatkom od ruža, ja sam tu... -Danas su na radiju javili da

će biti toplo, sa mogućom kišom po podne. - Oni lupaju ko otvoren prozor. - Dosad su bili u pravu. -Nikad nisam ovako dobro spavala. - Stigao te umor. - Pre tvog dolaska radila sam ko mazga. - Da li je Dragica otišla na posao? - Ustao sam na vreme da je probudim, ali ona nije bila u krevetu. - Gde su bili sinoć?
- Neka deca žive jer je život samo jedan. Što si kafu ovako zasladio? - Ti voliš slađu. - Ovo je čaj, a ne kafa. - Skuvaću drugu, a ti stavi šećera koliko hoćeš. Koga ja to vidim. - Tomanija, otkud ti ovako rano? - Došla sam na kafu jer je tvoj Gavra pravi majstor. - Zna on i slatko da kuva. - Blago tebi, prijo. - A što pravi pitu sa sirom! - A onaj moj sedne za sto i traži daj ovo daj ono i ne pomera onu debelu guzicu sa stolice. - Što nije došao i prijatelj Bora? - Samo da završi neki posao. On će doći za desetak minuta... Uz kafu i rakiju prijatelji se raspričali o svadbi koja samo što nije ali se čeka da deca kažu datum pa da se zovu gosti. Prija Jagoda, pogodio sam najbolju muziku. - Imaju li oni ime? - Na svadbi našoj deci sviraće čuveni Bata Kanda sa svojim orkestrom. Danas sviraju u crkvenom dvorištu i moći ćemo da ih vidimo i čujemo šta znaju. - Ako moj prijatelj kaže da su dobri, ja nemam šta da dodam. - Prijo, Bora zna šta radi i koga će dovesti da svira na svadbi mog sina. Jedva smo se dogovorili oko plaćanja. - Priča se da deru ljude. - Znao sam ja to Gavro ali nisam žalio pare. - Boro, da sipam? - Do vrha, prijo. - Šta kažete? - Dobra! Skoro nisam pio ovakvu. - Ja sam je, prijatelju, peko. - Gavro, pravi si majstor. - Moj deda Živan me je naučio kako se pravi dobra džibra jer bez nje nema ni dobre rakije. - Natoči i tebi jednu pa da nazdravimo za sreću naše dece. - Ja više ne pijem. - Samo jednu. - Nikad više. - Prijo, ovaj tvoj ne pije, ne jede. - Slab je za stolom. - Onda je dobar u krevetu. - Tu je pravi majstor. Vreme je da krenemo u crkvu. Jutarnja molitva samo što nije počela. - Idemo mi da se svečano obučemo a Vi nas, prijatelji, sačekajte. Brzo ćemo mi. Posle desetak minuta svi zajedno napustiše dvorište i krenuše ka seoskoj crkvi. Narod sa svih strana lepo obučen i sa osmehom na licu nagrnuo u crkveno dvorište. Neki ulaze, a drugi izlaze iz crkve i hvataju se u kolo. Malo crkveno dvorište pritislo i mlado i staro jer su u selo došli i ljudi iz susednih sela. Tu su devojke i momci u

svojim novim odelima, a buku pravi muzika i deca koja trče sa jednog na drugi kraj crkvenog dvorišta. U ovoj gužvi naiđe i neki pijanac koji sa flašom u ruci nešto priča, a da ni sam ne zna šta.

Muzikanti koriste priliku da što više zarade pa razvukli svoje harmonike ko snaše svoje gaće na plotu. Jagoda i Tomanija uhvatile se pod ruku i koračaju nogu pred nogu, kao da gaze po jajima i plaše se da in ne polupaju. Čuju priču o njima i njihovoj deci pa im je milo oko srca i još više bi podigle svoje vratove ne bi li još nešto čule. Usput sreću svoje drugarice pa se priča rastegne i nigde joj se nevidi kraj, a i žene to vole i koriste svaku priliku da nešto čuju i kažu svoje.

Bog je ženi dao jezik, a muškarcu snagu a pobednik će biti veštiji i mudriji...

Gavra i Bora seli ispod šatora i gledaju šareni svet koji dolazi i odlazi dočekan i ispraćen glasnom muzikom. Bora pije, ko zna koje po redu pivo, a Gavra se vezao za sok ko kvočka za uzicu. Posle ubistva popa Milana prestao je da pije jer je krivio alkohol za svoju nesreću. Dragica i Pera su u kolu i čovek ne bi znao da kaže ko bolje igra. Pokušavaju momci da dođu do Dragice ali je Pera tu da spreči i ne pušta je od sebe. On kolovođa a njegova devojka do njega, a mladi harmonikaš legao na zelenu travu i rastegao harmoniku samo što ne pukne. Pera baca pare na oznojenog harmonikaša i traži novo kolo. Tu su još violinista, basista, i neki ćopavi bubnjar koji ulepšavaju svirku harmonike i daju ritam pa mlado i staro poskakuju ko da gaze na eksere. Oko Perinog kola okupio se narod i gleda kako kiti muziku, i noge ukršta ko žena kad plete džemper. Obuko seosko odelo i utego se ko devojka, na glavi je novi šešir, a preko vezene košulje obukao novi gunjić. Pantalone sašivene od najboljeg sukna, a tu su i vezene vunene čarape i opanci sa velikim nosom. I Dragica je obukla narodnu nošnju koju je nekada nosila njena majka ali joj stoji ko da je za nju šiveno.

Dok su se mladi zabavljali i uživali igrajući u kolu, Gavri i Bori se neki mali čiča koji odavno napunio osamdeset godina. - Jel slobodno,

deco? - kreštavim glasom upita čiča. - A što ne bi bilo - reče Gavra i nasu sebi novu čašu soka. - Lep dan, deco, ali će po podne kiša jer me boli svaka koščica. - Mnogo je naroda došlo na vašar. - Tako je bilo i kad je čiča bio momak... Čiča naruči sebi piće i poče da se osvrće levo desno ko da nekog traži. - Stari da niste nešto izgubili? - Boro, ne znam gde sam ostavio naočare. - Ako ste oči izgubili u ovoj gužvi nećete naći. - Ima deda i rezervne oči. Deco, kad čovek izgubi vid bolje da umre nego ćorav da ide kroz život. - Deda, ne žuri. Još ćeš ti da traješ. - Da mi je sin živ ja bih živeo preko sto godina. - Čiča, hoćeš da ti naručim još jedno piće? - Hvala, Boro. Ne mogu više. - Vi ste neki čudan starac
- reče Gavra i popi ostatak soka. - Starost je teška ali je malo ljudi koji će doživeti moje godine.

Čiča sa dugom bradom, koju je odavno prestao da brije, a njegovom čudnom izgledu doprinose sitne oči pa liči na kopca koji će svakog časa da nasrne na odabran plen. Kosa ga je odavno napustila, a lice mu izgleda ko ispucala kora i borama kojima se ne zna broj. Od nosa je ostala nosna školjka i istanjena koža koja ima neku čudnu boju. Usne tanke i suve, a zubi odavno napustili dedinu vilicu, ali je još tu jezik koji mu pomaže da guta i kaže koju reč. Dva velika providna uva govore da je deda skupio mnogo godina i da svakodnevno očekuje poziv na onaj svet. U levoj ruci drži štap koji mu pomaže pri hodu, a dok sedi on se sa njim igra udarajući u razne predmete oko sebe. Uvali se stari u stolicu i čas pogleda u Gavru, a čas u Boru kao da se pita ko je ko. Deda uperio svoje sitne oči i ko lovac kad ugleda plen čeka trenutak kada će da pritisne okidač. - Hvala ti, Bože, što si mi omogućio da sretnem ubicu svoga sina. - Deda, tebi nije dobro. - Dvadeset godina ja tugujem i čekam da se osvetim. - Vama je duša u nosu i idite kući kod Vaše babe. - Dobro, sine. Zna deda šta priča. Kad sam ja bio mlad, vašari su bili veći i trajali tri dana. Oko tri četiri sada biće toliko naroda da neće ni igla moći da padne na travu. - Deco moja, prošla su ta vremena. - Deda, nisam Vas viđao u ovom selu. - Kada si ti bio momak, ja sam živeo u ovom selu, ali kad se desila nesreća ja sam otišao da živim u susedno selo. Gavro, čuo sam

da imaš lepu ćerku. - Moja Dragica je jedna od najlepših devojaka. - I fakultet je završila. - Boro, malo je danas devojaka sa fakultetskom diplomom. Njena majka je želela da naše dete bude dama koju će svi poštovati. - Zato je doktorka. - Čiča, to je njen izbor.
- Lepo Gavro, ali nije lepo što si joj ubio oca. Gavro, čujem da ti ćerka ima momka i da će uskoro svadba. - Ako Bog da. - Lepu i pametnu žele svi. - Moja Dragica je izabrala sebi momka. - Video sam je u kolu sa momkom. - Čiča, to je moj sin Pera. - Lep su par. - Moja Dragica se udaje za njegovog sina. - Biće to svadba o kojoj će da se priča jer ženim sina jedinca. Pogodio sam najbolju muziku i dovešću kuvara i poslugu iz najboljeg hotela, hoću sutra svi da mi zavide. Takav sam ti ja. Svi moraju da nose belu košulju i leptir mašnu. - To će, sine, mnogo da te košta. - Ja imam jednog sina i para ko sirotinja buva... - I moj sin bi bio srećan da može da vidi ćerku i zeta kako igraju u kolu. - Ja sam, čiča, srećan čovek. - Boro, neka ti je srećno veselje.- Samo da deca kažu kad i svadba ima da se pamti, priča i prepričava mnogo godina... Sve prodavnice u ovom selu su njegove. - Vaš sin je poznati trgovac. - Jeste i mogao je da bira, a on je odabrao Dragicu. - Imaće lepu i pametnu ženu. Mog Peru i pare hoće. - Boro ,mnogo je važnije da se deca vole. - Stalno su zajedno i jedva čekam da se venčaju i žive pod istim krovom. - Ja sam sa mojom babom imao dobar brak, nikad se nismo posvađali i još bi ona živela da nam se nije desila nesreća. Danas se mlađi svađaju i biju ko da su stoka, a ne ljudi.- Čiča, drugo je danas vreme. - Gde se dvoje svađaju i biju, tu nema ljubavi. - Deda, od koje bolesti je umrla Vaša žena? - Od tuge, Garo, jer nije mogla da prežali smrt jedinca. Neka baraba obesila je našeg sina o gredu ispred kuće ko zaklanu svinju spremnu za čišćenje. - Jel ti je sin bio u svađi sa tim čovekom? - Ne ali nije hteo da mu da pare. - Zar zbog para da ubije čoveka?! - Boro, to može da uradi čovek bez časti i poštenja. - Čiča, jer se zna ko je to uradio? - Bilo je više ljudi ali mu je jedan stavio omču oko vrata i uz smeh gurnuo stolicu u stranu i gledao kako se moj sin ljulja na konopcu. - Čiča, to je mogao da uradi lud ili pijan čovek? - Ubio ga je neki Gavra koji je proveo osamnaest godina u zatvoru. - Dobro su mu uzeli meru. - On je izašao iz zatvora, a moj sin pod zemljom. -

Čiča, i ubicu će stići zalužena kazna. - Imao je devojku koja je nosila njegovo dete. - Što se nisu uzeli? - Malo je i sam kriv a malo i moja pokojna žena koja je želela bogatu snaju i tako se devojka udala za drugog i rodila devojčicu. Danas sam je prvi put video. Isti je otac kad je bio njenih godina. - Posle toliko vremena videli ste svoju unuku. - Sada mogu srećan da umrem. Moj sin Milan bio je lep pop i njega su želele i devojke i žene. - Mora da je na oca. - Boro, on je majkin sin, a ona je bila devojka za primer. - Pa je rodila sina ženskaroša. - Skoro sam saznao da moja unuka živi u ovom selu i da se zove Dragica. - I moja buduća snaja se tako zove. - Ako je to ona doktorka što ne izlazi iz kola onda tvoj sin Pera ima mnogo sreće. - Šta mu fali? – Ništa, ali on nije momak za nju. - Čiča, da si mlađi ja bih ti udario šamar. - Čiča govori istinu i ako dođe do tog braka tu sreće nema. - Matori, šta pričaš?! - Lupa deda. - Stidite se Vaših godina. Od kako smo došli na vašar oni ne napuštaju kolo. - Mladost ludost. - Takav sam čiča nekad bio i ja. - Iver ne pada daleko od klade... - Prijatelju Gavro, što si se uozbiljio ko devojka kad krene na porođaj. - Nije mi dobro. Boli me stomak. - Popi jednu domaću. - Nikad više. - Gavro. - Molim, deda. - Ja došao po svoje.
- Ništa ja Vama nisam dužan. - Ti si ubio mog sina Milana. - Prijatelju, jel čuješ šta priča ovaj izlapeli starac.- Čujem, ali ne znam šta starac hoće. - Da osvetim sina... - Deda, Vi ste pijani ili ludi. - Dvadeset godina čekam ovaj susret i brzinom iskusnog razbojnika izvadi nož ispod KANICA i zari ga iznenađenom Gavri u grudi. Vrisnu Gavra ko jagnje kad oseti smrt i rukama se uhvati za grudi (nož). Krv se razliva na sve strane dok on poslednjim atomima snage izvuče nož i pade pored stolice, a sa njim i čaša soka. Bora skoči i odgurnu starca u stranu koji se brzinom zeca izgubi u vašarskoj gužvi... Neke žene vrisnuše, neke počeše da plaču dok Gavra leži na zemlji ispružen koliko je dug i stenje ko žena pred porođaj. Prijatelj Bora skide čaršav sa stola i njime pokušava da previje ranu iz koje curi topla i lepljiva krv. - Šta mi uradi ova matora budala. - Ne boj se prijatelju, sve će biti u redu. - Pada mi mrak na oči i samo mi se spava. - Izgubio si dosta krvi. - Osećam da mi se bliži kraj i okrete glavu u stranu... Dođe hitna pomoć i odvezoše Gavru u bolnicu, a sa

njim ode i prijatelj Bora koji i dalje pritiska ranu i pokušava da zaustavi krvarenje. Samo što su otišla kola hitne pomoći u crkveno dvorište dođoše dva policajca i počeše da ispituju ljude. Jedan je visok dva metra i težak preko sto kila a drugi mali, mršav i čovek bi pomislio da je učenik petog razreda, a ne policajac koji nosi palicu i vatreno oružje..Uz pomoć nekih dečaka brzo su pronašli dedu koji se sakrio u seoskom zvoniku i sa lisicama na rukama odveli su ga u zatvor. Na vašaru i dalje puno naroda, a muzikanti ne prestaju sa sviranjem.

Za ovu nesreću brzo su saznali Pera i Dragica koja je napustila vašar i otišla kući da se presvuče jer želi i ona da vidi kako je Gavra. Tu se stvori i Pera i oni zajedno odoše u bolnicu... Jagoda i Tomanija su poslednje saznale šta se desilo Gavri, jer su bile kod krojačice Mice čija je kuća udaljena od crkvenog dvorišta stotinu metara. Birale su venčanicu za Dragicu, ali nikako nisu mogle da se dogovore koju će pa su se na kraju složile da dođe Dragica i sebi odabere venčanicu. Jagoda i Dragica u novoj nevolji, ali uz pomoć doktora i para, Gavra prežive i ubod noža. Svaki dan i tako mesec dana obilaze Gavru i na njegovu sreću sve se dobro svršilo. Jednog petka kad je kiša padala praćena sevanjem i grmljavinom, sa zavojem oko grudi u pratnji Jagode i Dragice bolesnik dođe kući. Obilaze ga komšije, obilaze ga prijatelji, a zet Pera svaki dan donosi njegove omiljene cigare. U kući uvek ima nekog, Jagoda toči piće, kuva kafu, a Gavra se ispružio na čistom belom čaršavu i ustaje samo kad mora u WC. I Tomanija je tu i kune onog zlotvora što je digao nož na njenog prijatelja.

Kad je Gavra stao na svoje noge, prvo je počeo da sređuje dvorište i baštu jer svadba samo što nije počela. Čeka se samo da pop zakaže, a on to ko da nikad nije bio mlad i zaljubljen, stalno nazali neke razloge, a zaljubljene izdaje strpljenje. Na Gavrino insistiranje koje nije prošlo bez veće gomile para, pop zakaza venčanje za prvu nedelju u narednom mesecu. Dragica i Pera jedva čekaju taj dan kada će jedno drugome da obeća vernost i pred popom i gostima izgovore ono sudbonosno DA. Prijatelji imaju pune ruke posla i preslišavaju se, ko đaci pred učiteljicom, da nisu nekoga zaboravili da pozovu na

svadbu. Žele da se sutra priča kako je to u selu bila najveća svadba sa preko petsto zvanica. Pare ima Bora, a tu je i Gavra koji pred gostima želi da se pokaže i zato ne žali ni jedan uloženi dinar. Svadba je čudo, a mi smo Srbi, i uvek smo spremni za kritiku. Ostalo je još da mlada izabere venčanicu i veselje može da počne... - Dobro jutro,prijo .- Tomanija, otkud ti ovako rano? - Danas idemo kod šnajderke Mileve da Dragica odabere venčanicu. Da li je devojka ustala? - Danas je slobodna pa sam je pustila da duže spava. - Budite je jer moramo na vreme da stignemo jer ona ne voli da čeka. - Dragice, dušo, ustaj. Došla Tomanija. - Ja zaboravila da danas sa njom idem po venčanicu. - Požuri. Znaš kakva je. - Dok Vas dve popijete kafu ja ću biti spremna. - Prija Jagoda, mogu li malo šećera da dobijem. - Ja zaboravila da zašećerim. - Kafa je gorka ko čemer. - Od ranog jutra me boli glava pa ne vidim šta radim i gde idem. - Tebi je, prijo, lako. Imaš doktorku u kući. - Slabo se viđamo jer je stalno sa tvojim Perom. - Neka se deca vole jer je život samo jedan. - Ujutru je budim za posao i progovorimo po nešto i tako svaki dan. Noću se vrati kasno ili prespava kod Vas.
- Jedva čekam da se venčaju i žive zajedno. Želim da dočekam unuke pa posle mogu i na onaj svet. - Tomanija, ti si još mlada žena, a na onaj svet idu stariji. - Danas se ne zna ko će pre.
- Dobro kažeš, prijo. Danas godine nisu važne. Juče pred mojim očima neki nesavesni vozač pregazi dete ko da je lutka. - Nisam za tu nesreću čula. - Gde ti živiš, prija Jagoda? - To je strašno. - Još nije ni desetu godinu napunio. I umesto da dete preveze u bolnicu on je pobegao sa mesta nesreće. - Ima Boga i njega će kad tad da stigne božija kazna. - Ni on više ne radi pošteno. - Da li je dete živo? - Umrlo je na mestu nesreće.. Sve dok se ne uvede smrtna kazna ovakve nesreće biće svakodnevna pojava. - Sinu Peri govorim da vozi sporije, a on juri ko da je na trkama. - Tako, prijo, svi danas voze. - Zato se i dešavaju nesreće. Tomanija, da li poznaješ tog dečaka? – Da, jer mi se uvek javljao i pitao treba li nešto da mi kupi u prodavnici. Ja sam mu za tu uslugu uvek davala pare. - Dete je ko pas i tamo gde dobija on se ponovo vraća... Znam ja i njegove roditelje. - Jadni oni. - Pobegli iz Hrvatske i na brdu zvanom

ZAVOJICE napravili kuću sa dve sobe i jednim hodnikom. Kuća je godinama bez krova ali im to nije bila prepreka da žive u miru jer su pobegli od ustaškog noža. U njihovom selu je ubijeno mnogo ljudi, a oni su se spasili jer su imali pare koje vole i ustaše. - Tomanija, rat je veliko zlo i tu ginu i oni koji nisu imali vremena da se pokvare. - Sudbina ga spasila od ustaškog noža, a on poginuo u Srbiji. - Imaju li roditelji još dece? - Ne. On je bio sin jedinac. Ja se plašim za mog Peru. - On je ozbiljan vozač i pazi kad vozi. - Vozi ko lud i zbog toga je bezbroj puta platio kaznu. Kako godine brzo lete čini mi se da sam se juče udala za mog Boru. - Bili ste lep par. - Sve brzo prođe. - Svi ćemo ostariti i otići sa ove zemlje. - Dobro jutro. - Moja ćerka ustala. - Kad se uda i dođe dete moraće ranije da ustaje. - Kafa te čeka. - Hvala, majko. - Prijo, ti si je mnogo razmazila. - Ona mi je svo bogatstvo ovog sveta... Kafa je po mom ukusu. - Zna majka kakvu kafu piješ. - Ja bih još malo šećera. - Sad će majka da donese koju kocku. - Ne. Ja ću sama. - Dragice, kako to hodaš? - viknu Tomanija i uhvati se za glavu. - Dete, šta se to sa tobom dešava? - Majko, noge su mi teške ko da sam od olova. - Prija Jagoda, odmah zovi doktora. - Smirite se sve će to da mi prođe... Ovih dana sam mnogo pešačila jer su kola bila u kvaru. - Dete, otkad tako hodaš? - Ima, majko, nekoliko dana... Ja mislim da je ovo samo upala mišića koja će za koji dan proći. - Jer radi onaj fanatik? - Ako misliš na Žiku, on je dobio sedam dana plaćeno odsustvo. - Da se nije oženio? - Doveo devojku iz Hrvatske. - Hvala ti Bože kad si i njemu našao ženu. - Jagoda, ko je taj Žika? - Večiti momak, koji se udvarao svakoj devojci i ženi ne vodeći računa da li su mlade ili stare. - Jel liči na nešto? - Kad ga vidiš smučio bi ti se muški rod... Dragice, jel je stvarno takav? - I gori, ali kad je sa mnom on ćuti i sluša. - Prija Tomanijo da znaš što voli da laže. - Ružan jeste ali je dobrica. - Jagoda, svi muškarci su takvi.- Dragice, ako si popila kafu, mogli bi da krenemo. - Prija Tomanija, neka prvo ode kod doktora.- Mama, mogu ja da hodam, a upala mišića brzo će da prođe. Samo trebam više da mirujem. Gospođa Mileva stanuje blizu i nema mnogo da se pešači. - Dobro, kćeri, ali pre odlaska da popijemo još po jednu kafu. - A tvoje srce? - Njemu nije ništa. - Mama, što si bleda u licu. - Boli

me glava, a mislim da mi je pao pritisak. - Da ti izmerim pritisak? – Ne, jer kad popijem više kafa on se diže i glavobolja prestaje. - Prija Jagoda, ti mi nisi pričala da imaš problema sa srcem.- Našli doktori šum na mom srcu pa se moja ćerka uplašila. - Nije to ništa. Moj Bora ima to isto pa može kurjaku rep da iščupa. Nisam čula šta ti je na poslednjem pregledu rekao doktor specijalista za srce. - Ko sluša doktora, neće dugo da živi .- Mama, vreme je da se uozbiljiš i lečiš dok si još mlada. - Jednom se umire. - Mama, ti ni lekove ne piješ na vreme. - Pijem kad se setim. Prijo, tebi su usne plave. - Zato što nije popila lek. - Samo jednom se umire. - Sačekaj da ti se ćerka uda. - To mi je jedina želja i nadam se da će Bog biti milostiv prema meni. - Jagoda, ala ćemo se otimati oko unuka. - Ja ću roditi više dece pa će biti posla za obe babe.- Kćeri, brine me tvoj hod. - To ne treba da te brine i povedi malo više računa o tvom srcu ako hoćeš da čuvaš moju decu. Pre desetak dana, kad sam se kupala, primetila sam crvenilo na butini i jak svrab pa sam otišla kod kolege na pregled. Sa mnom je bio i Pera. - Šta je rekao doktor? - Izvadio je krpelja i rekao da ne idem u prirodu. - Jel ti dao neku injekciju ili ti je prepisao neki lek? - Samo je mesto uboda očistio i rekao da ne brinem. Ja nisam htela da idem ali me je Pera na silu odveo. Majko, da mi sad krenemo. - Možeš li? - Mogu. - I uhvati Tomaniju po ruku. - Nemojte dugo da se zadržavate. - Brzo ćemo mi prijo da se vratimo. - Dete, čim se vratite ti ćeš morati u krevet jer je tvojim nogama potrebno mirovanje. - Hoću majko.

Šnajderka Mileva udovica po treći put, ali joj i dalje dosađuju muškarci i nude ljubav ali ona gleda samo svoju decu. U njenoj kući je uvek puno jer svi traže dobru šnajderu jer nije skupa i zna svoj posao. Šije ona i za ženski i muški svet i nikad se nije desilo da muškarac dobije ne ispeglano odelo ili haljinu... Iz tri braka troje dece, i ne zna se koje je lepše. Deca još i pametna pa slušaju majku, a ona radi po ceo dan ne bi li što više zaradili... Priča se da ima prijatelja bankara koji redovno dolazi, ali ona više želi da se udaje iako je ponuda tu. Deca znaju za njega i kad on dođe, oni se sa njim pozdrave i idu svojim putem. Bankar donosi poklone, da i neku paru,

a deci to ne smeta i jedva čekaju kad će ponovo doći. Ćerka Zorica dovodi momka u kuću i ako Bog da, Mileva će uskoro imati zeta. Savremena žena na vreme naučila ćerku kako treba živeti sa muškarcima i sada ne brine gde je i šta radi, već po čitav dan radi i dobro zarađuje jer želi ćerku da venča u crkvi, a to košta. Od viška glava ne boli i zato nije odbila ni jednu mušteriju.

Ćerkin momak Mićko sa roditeljima došao iz Zagreba gde su ostavili trosoban stan i vikendicu u Makarskoj koja je leti donosila prihode od stranih turista. Danas je u rukama nekog Hrvata koji je klao, silovao samo decu i devojke. Mićkovi roditelji brzo su prihvatili i zavoleli Zoricu. Ona umiljata, uvek raspoložena sa osmehom na licu, uvek nešto radi i peva pa bi čovek pomislio evo nove pevačice, a ona ne ispušta motiku iz ruke. Sinovi završavaju vojnu akademiju i kad su u oficirskoj uniformi izgledaju ko lutke u izlogu. Lepi momci za koje se cure lepe jer znaju da će kad završe akademiju dobiti postao i stan. Svaka ljubav ima svoju cenu, a današnje devojke prvo misle na ekonomsku dobit, a ljubav će doći sama po sebi. Zato se treba potruditi i osvojiti njihova srca jer su mirni, stidljivi, a od devojaka beže ko kokoške od lisice. Za sreću i ljubav i te kako je potrebno imati nešto, jer tamo gde ima para biće i ljubavi. Nema ljubavi sa praznim stomakom i lažu svi oni koji kažu da je sirotinja srećna jer živi od ljubavi. Od kako je zavladala skupoća na ovim našim prostorima, od ljubavi malo ko i misli jer je i ona preko noći postala skupa, skuplja je i od države koja nema dušu nego samo uzima ne pitajući da li se ima. Lopovska država koja od svojih građana samo traži, a za uzvrat ništa ne daje. Ako se na vreme ne plati voda, struja, telefon ili porez na kuću i imanje, sledi kazna u vidu kamate. Pisac je malo vidovit i zna da će nas zbog Kosova bombardovati Amerikanci, a da ni sam neće znati zašto to rade. Luda zemlja koja živi od tuđe nesreće, a mala i siromašna Srbija neće moći da im se suprostavi. Sve što ne valja stiže iz Amerike, a našim političarima ostaje da slušaju ili da uzmu puške u ruke. Državi to ne bi odgovaralo iako nam stalno govore kad stigne strani kapital i uredi se privatizacija u Srbiji će teći med i mleko.

Tetka Tomanija, jel ima još da se pešači? - Ako si se umorila da stanemo minut dva? - Jedva hodam, a noge i ne osećam. - Milevina kuća je iza onog šumarka. - To je preko sto metara. Ja sam mislila da je bliže. - Nije to daleko nego tebe bolu noge. - Kad danas odabereš venčanicu, Pera će te kolima odvesti kod doktora.. - Sve će ovo brzo da prođe i ja ću biti ko pre. - Snajka, daj bože. - Treba će mi dan dva da mirujem. - Sada hodaš ko moj Bora kad se napiješ. - Mileva, nas dve smo stigle. - Ko je to ispred vrata? - Tomanija i Dragica. - Gde ste dosad? - Devojka se uspavala. - Samo što nisam krenula u grad. Imam neki važan posao da obavim. - Meni si rekla da dođemo danas. - Da, ali Vi kasnite ceo sat. - Nismo mogle pre. - Moj pokojni muž (treći) ostao je dužan nekom čoveku koji je pokrenuo sudski spor i u jedanaest sati treba da sam u sudu. - Imaš vremena da stigneš jer je sada tek devet sati i koji minut više. - Dok ja stignem do advokata, vreme će brzo da prođe, a na sud ne sme da se kasni. - Nećemo te dugo zadržavati i samo moja snajka da pogleda šta imaš, pa ti onda idi svojim putem. - Ima Mileva toliko robe da može da napuni i robnu kuću. - Kad si stigla sve to da sašiješ. - Ja volim da radim i zato sve stižem da uradim. - Nas zanimaju venčanice. - Uđite, gledajte i birajte. - Hvala, Mileva. - Hoćete da vidite one koje sam ja šila ili one koju su donete iz Francuske? - Da pogledamo i jedne i druge. - Moj rad je jeftiniji, a ove stvari su duplo skuplje. - Mileva, ja ženim sina jedinca i moja snaja mora da ima najbolju venčanicu. - Onda ću da iznesem onu iz Beča koju sam sama izabrala i donela u moju radnju za prodaju... Kako je Gavra? - Dobro. Neki matori ludak je pokušao da ga ubije. - Danas, Tomanija, čovek nije siguran ni u svojoj kući. - Moja snaja na svadbi mora da ima najlepšu venčanicu i ja ne žalim pare samo ako se njoj sviđa. - Dođi, dušo, da probaš ovu venčanicu. - Što je lepa, ali je ona mnogo skupa. - Čula si šta kaže tvoja buduća svekrva. - Mnogo je lepa. - Ovu venčanicu sam ja lično odabrala za sebe, ali sam odustala od četvrte udaje. - Ko je taj srećnik? - Bankar, pun ko brod pacova ali se plašim ako se udam za njega da će i on umreti. Dosad sam tri muža sahranila i ne bih više. - Niste Vi krivi. - Doktorka, žena je uvek kriva i zato nikad ne dolazi u sukob sa muškarcima. - Zbog vrste mog posla, ja sam svaki dan sa

njima i znam da se Vi u pravu. Tetka Mileva, Vi imate dara da odaberete pravu stvar.- Dragice, znala je ona i muževe da bira. - Sva trojica lepi, ne zna se ko je lepši, ali me barabe ostavile i pre vremena otišle u raj. Doktorka, šta kažeš? - Ko da je sašivena za mene. - Moja snaja će biti najlepša mlada. - Tomanija, od Dragice nema lepša devojka. - Meni je važno da je voli moj Pera. - Dragice, što tako hodaš? - Ovih dana sam na poslu puno išla sa svojim nogama, jer su se pokvarila bolnička škola. Od dugog hodanja, dobila sam upalu mišića.- Devojko, da ti meni što pre ozdraviš i da uskoro rodiš nekog dečaka ili devojčicu. - Meni je svejedno. Samo da je zdrava. - S tobom u domu zdravlja radi moj sestrić Žika. - On je moj vozač. - Jedva sam ga zaposlila. Vaš direktor je moj dugogodišnji poznanik i prijatelj. -On je mnoge zaposlio. - Dobar jeste. Hoće da pomogne, a voli žene i pare više od svoje dece. Danas nema posla ako se direktoru nešto ne da. - Za to su krivi socijalisti. -Tetka Mileva, ni ostali nisu ništa bolji. Srbinu daj vlast pa ćeš videti kakav je. - Dragice, ja sam zbog Žike osedela pre vremena. - Zar je pravio problem? - On je dobar, ali su se problemi javili oko zaposlenja i ženidbe. - Na poslu se priča da je doveo neku iz Bosne. - Ja sam je dovela. - Uhvatio Žika poslednji voz. - Ova će ga srediti i od njega napraviti dobrog i poslušnog muža. - Zar je toliko opasna? - Starija, iskusna žena sa kojom nema šale. Mom sestriću, mom Žiki, je umrla majka na porođaju pa sam ga ja uzela kod sebe i gledala sve dok nije napunio osamnaest godina.-Malo mi je čudno što je uzeo ženu koju prvi put vidi. - On nije u situaciji da bira i poslušao je svoju tetku. Kaže da je zadovoljan i da se dobro slažu, a o svojoj Ruži priča sve najbolje pa je čak zove Moj Anđele. - Možda će mu to biti poslednja žena u životu. - U našoj familiji svi se žene i udaju više puta. Moja RUŠKA napravila pitu sa sirom pa se najeo ko nikad dosad i tetki doneo da proba. Priča kako ona sve zna da kuva i peče i da je najbolji majstor za baklave.- Čovek se zaljubio i misli da je ona jedina i najbolja. - Tomanija, nikad nije kasno. - Znam, Mileva, ali se drvo savija dok je mlado. - Moj sestrić nema šta da izgubi. - Mileva, ja sam mog Boru videla na vašaru i to je bilo sve od našeg udvaranja. - Da li ste se još viđali pre venčanja?- Još nekoliko puta i šta mi je

falilo. Sa njim sam u braku i ljubavi preko dvadeset pet godina i danas se volimo ko momak i devojka. Kad je otac video da se družimo pitao me je da li je lep i da li bi se udala za njega. - A ti? - Ja sam se zarumenela u licu i rekla da, a on me je poljubio u čelo. Sve ostalo je otac sredio sa prijateljima i mene je svekrva ko ovcu za šišanje uvela u Borinu sobu. Kako je meni bilo, to samo ja znam. - Nisi umrla, Tomanija. - Prvi put bolno ali slatko, ali sam posle ja napadala muža. - Bila si đavo od žene. - Da je to loše ne bi se ti Mileva, udavala više puta. Sa svekrvom sam se dobro slagala i njenu smrt sam teško prihvatila iako je bila teško bolesna i umrla u dubokoj starosti. Malo je danas dobrih svekrva. - Uskoro ćeš i ti biti kriva za sve i svašta. - Moja snajka će da uživa jer je volim ko da mi je ćerka. - Jesi li čula Dragice? - Važno je da se deca vole i slažu, a ja i moj Bora pomoći ćemo koliko možemo, a možemo jer smo ekonomski jaka porodica i sa parama nikad nije bilo problema. - Skoro nisam videla tako lepu mladu. - I moj Pera je lep momak. - U ovoj venčanici naša doktorka izgledaće ko princeza. - I moja majka je lepa. - Znam ja i tvog oca Milana. - Žao mi je što neće biti na mojoj svadbi. Znam ja da Gavra nije moj otac, ali ga volim i poštujem na svoj način. - I treba dete, jer da nije bilo njega i njegovih para ti ne bi završila fakultet. - Ja bih, tetka Mileva, da sednem. - Samo prvo skini venčanicu. - Baš je lepa. - Ko da je šivena za tebe. Doktorka, što si tako bleda u licu? - Osećam muku i svakog trenutka poželim da povraćam. - Sedi, doktorka, u moju fotelju. - Vrti mi se u glavi i nemam snage u rukama i nogama. - Idem ja po limunadu, a našoj doktorki ako je i dalje muka neka legne u krevet. - Ja se nadam da će sve ovo brzo proći.- Snajka, da nisi trudna? - Ja bih svima rekla jer trudnoća ne sme da se krije. - Tako sam se i ja osećala kad sam nosila Peru. Nemoj ništa da kriješ jer je danas u modi da devojka prvo ostane trudna pa se posle udaje.- Ja bih, Tomanija, da legnem. - Meni možeš sve da kažeš. - Sada će moj stariji sin da Vas odbaci do kuće. - Hvala, Mileva. - Meni sve ovo liči na trudnoću. - Daj Bože jer ja i Bora jedva čekamo unučiće. - I ja čekam da se moja Zorica venča u crkvi i postanem baba. - Sve će doći na svoje mesto ako su nam deca zdrava. Da spakujem venčanicu? - Čim Dragici bude bolje,

eto nas ponovo kod tebe. - Koju uzimate? - Ona iz Beča je najbolja. - Ja ću je skloniti iz izloga. - Uzmite pare. - Uzeću kad dođete drugi put. - Uzmite sada da je ne bi prodali nekoj drugoj mladi. - Zar Tomanija ne veruje svojoj staroj drugarici? - Samo ti uzmi pare. - Kupila si snaji dobru i lepu venčanicu. - Poslaću Peru po nju. - Kad može neka devojka dođe jer sam ja po ceo dan u radnji. Dragice, dušo, kako ti je sada? - Malo bolje, nema bolova i malaksalosti u nogama ali i dalje imam vrtoglavicu. - Sve će to brzo da prođe. - Nadam se i ja, tetka Mileva. - Šta kaže mlada za venčanicu? - Lepa je. Bićeš najlepša mlada. - Znao je moj Pera da sebi odabere pravu ženu. - Tomanija, neka im Bog da zdravlja i puno dece. - Daj Bože i buduća svekrva se prekrsti i poljubi krst koji je nosila oko vrata. To je Tomaniji poklon od oca koji nikad nije skidala.

Jagoda i Gavra se pogledaše kad nepoznata kola uđoše u dvorište i zaustaviše se pored kućnog praga. - Šta se desilo Tomanija kad ste se tako brzo vratile? - Dragici je ponovo pozlilo.
- Dete moje šta se to sa tobom dešava? - Prija Jagoda, naša lepotica ima sve znake trudnoće. I šnajderka Mileva misli da je trudna. - Otkud Vas dve znate? - I mi smo se porađale. Ima sve tegobe koje prate trudnu ženu. - Da je tako ona bi meni prvo rekla. - Možda se stidi. - Dosad mi je sve pričala. Misli prijo šta hoćeš ali je Dragica trudna. - Ljubi je majka. Jagoda poče da plače od sreće ne znajući da joj je ćerka teško bolesna. Gavra uhvati Dragicu za ruku da bi lakše izašla iz kola, a ona poče da se zanosi ko mlado drvo na vetru. Gavra je uze u naručje i odnese u njenu sobu koja je mirisala od raznog cveća. - Šta ti se desilo, Dragice, kad ne možeš da hodaš? - Čika Gavro, biće dobro samo mi treba dan dva da se odmorim. - Govorio sam ja tebi da ne ideš peške kod svojih pacijenata, a ti nećeš da me slušaš. Sada će tebi tvoj čika Gavra da donese čistog šumskog meda pa će mišići brzo nadoknaditi izgubljeni šećer. Ja sam nekada bio fudbaler i kad počnu prolećni treninzi nas toliko zabole mišići da jedva hodamo i trener nam je uvek govorio da jedemo što više meda. Dragice, šta se to priča? - Tomanija i Mileva misle da sam trudna. - Ženama jezik služi da pričaju, prenose i ogovaraju. Volela bih da su

one u pravu ali su ovo tegobe od ujeda krpelja. - Zar onako mala bubica može da daje te tegobe? - Mala jeste, ali zna da bude veoma opasna. - Mene su ujedali više puta pa mi ništa nije bilo. - Nije Vas ujeo onaj pravi. - Sada ništa ne razumem. - Čika Gavro, postoji mnogo vrsta krpelja ali je samo jedna vrsta opasna koja daje opasnu bolest kojoj nema leka. Tomanija uđe u sobu i reče Dragici da hitno mora do kuće jer hoće sinu da javi radosnu vest. - Nemojte da govorite ono što nije.
- Lepo je što se devojka stidi. - Nisam trudna. - Pustite neka Pera radi. - Čim čuje radosnu vest on će doći da čestita. - Neka bude kako Vi kažete.

Osvanuo novi dan koji prvo pozdravi Jagodin petao, a Pera je i dalje kod Dragice. Posle prve jutarnje kafe, Jagoda i Gavra otišlu u crkvu da se pomole Bogu i zamole da pomogne Dragici, koja je radeći svoj posao mnoge ljude vratila u život. Kako su brzo došli u crkvu još su je brze napustili jer u kući imaju bolesnu ćerku kojoj treba njihova pomoć. Jagoda u mukama a i suze joj ne daju mira i više ne zna šta da misli i koju bolest boluje njena ćerka. Ako je trudnoća biće veselja, šta ako to bude neka bolest kojoj nema leka. -„Bože, ako sam ti skrivila ili negde pogrešila ti mene kazni, a moje dete ostavi na miru“. Gavra svaki čas ulazi u devojačku sobu i pita je da li joj nešto treba, a ona govori ne i zahvaljuje se velikim osmehom koji još više ulepšava njeno lice. Pera je tu pored njenog kreveta i drži je za ruku i nešto joj šapuće dok se njen smeh čuje u kući. Stigla Tomanija i njen Bora koji iz ruke ne ispušta flašu već je stego ko gladno dete majčinu sisu. Dragica je i dalje umorna, a tu je i malaksalost i kada je, uz Perinu pomoć, pokušala da ustane videla je da joj se soba vrti u krug. U drugoj sobi prijatelji oko stola i, uz kafu i piće, poče priča koja se Gavri i Jagodi nije dopala. Boru uhvatila rakija i poče da priča ono što se ne priča kad je bolesnik u kući. Što bi rekli naši stari, pijan čovek ne zna da laže i zato treba verovati u ono što kaže. Zašto se sve ovo dešava njegovom sinu i šta da kaže prijateljima i rođacima kad čuju da je Dragica bolesna? Zašto da njegov Pera uzme bolesnu devojku, kad može da bira i nema te devojke u selu koja bi ga

odbila? Poznati trgovac sa više radnji i velikim kapitalom nije mogao da nađe zdravu devojku. Da li će moći da rodi, i ako rodi, da li će deca da budu zdrava...o svemu misli i priča pijani Bora. Kako da otkaže svadbu i muziku koja je uzela KAPARU? Šta će reći kuvari i posluga? - Šta to pričaš, prijatelju? - Gavro, od našeg prijateljstva neće biti ništa. - Moja Dragica će brzo da ozdravi. Kad tako misliš zašto onako hoda? - I sam znaš da njeni pacijenti žive po selima, a ona do njih dolazi po kiši, snegu i kad zvezda pripeče. - Daj Bože da je to razlog. - Bila je kod doktora i on je rekao umor i alergija. - Kakva alergija kada se zanosi kad hoda ko da je popila litar rakije. - Doktori više znaju od tebe i mene. - Gavro, ne laži sebe i mene. Ovde je reč o nekoj teškoj bolesti koja ne može da se izleči. Nisam ja pao sa kruške. - Za nekoliko dana bolovi će nestati. - Ona je ozbiljan bolesnik.-Boro, ti sve znaš. - Mozak ne radi. - Ako nastaviš da piješ svašta ćeš ispričati. Bora iznenada poče da plače i proklinje sudbinu koja je donela nesreću njegovoj kući. Da joj nisu nešto stavili u kafu. - Sve je moguće. - Loši ljudi kad vide da nekog čeka sreća, hoće da bace neku vradžbinu.- Bila je sa Tomanijom kod šnajderke Mileve da proba venčanicu. - Ta veštica svašta zna. - Ne greši dušu Boro. Ona je vredna i poštena žena. - Kako da ne! Od mene je tražila pare ako hoću da je imam za jednu noć. - Mužu, to mi nisi pričao. - Tomanija, on se šali. - Ne. Gavro ja mogu i u crkvu da se zakunem da govorim istinu. - Šta to pričaš, prijatelju?! - Istinu i samo istinu. - Ne mogu u to da poverujem. - Prija Jagoda, kunem se u sina jedinca. Kao momak devojkama sam stavljao prašak JOHAMBIN u koka kolu. - Prijatelju, ti si bio opak momak. - Gavro, tako je bilo. Zar se nisi plašio Boga? - Kad se krv uzburka momak je na sve spreman samo da dođe do cilja. U sokove smo sipali jaku rakiju i kad devojka to popije zanosi se ko pijana kokoška. - I Vi tada navalite jer ne može da se brani. - Tako je bilo. - Gori ste od životinja. - Ponekad se nas nekoliko ispraznimo. - Vas treba ubiti! Oko ponoći Bora i Tomanija odoše kući, a Gavra i Jagoda sa svojim crnim mislima u nadi da je Bora bio pijan i zato je pričao gluposti i kad se otrezni doći će da se izvini.

Dani prolaze, a selo priča da se doktorka razbolela i da od svadbe nema ništa. Neki je žale, neki je ogovaraju i sve je to normalno kada su Srbi u pitanju. Išla je Jagoda i kod vračara koje uzeše dobre pare, ali Dragici nema oporavka i ko je ranije znao sada može da kaže da to nije ona Dragica kad je došla u dom zdravlja da radi. Pera je i dalje tu i kad god ima vremena on ostaje do duboko u noć, a mnogo puta sa devojkom i zoru dočekuje. Njegovi roditelji više ne dolaze, a Bora pristao još malo sačeka, a Tomanija je već počela da traži drugu snaju... Poručio Bora da bolesnu snajku neće da vidi u svojoj kući, a Pera ako je toliko voli neka se preseli kod nje. Pera je voli, ali mora da sluša roditelje, dok mu Dragica govori da još malo sačeka jer će umorni mišići proraditi i ona će opet biti ona devojka koju je Pera voleo. Prestao i Pera da dolazi jer su mu roditelji zapretili da će se javno, preko novina, odreći sina jedinca. Tu je Gavra koji je teši i predlaže da ide na lečenje u inostranstvo, a za pare da ne brine. Možda bi pristala, da ne zna da ova bolest ne može da se leči i zato ne treba bacati pare kroz prozor. Dolaze i kolege u posetu, ali niko ništa pametno da kaže i uteši nesrećne roditelje, nego prosipaju pamet govoreći da će vreme učiniti svoje.

Pera već duže vreme ne dolazi ali se Dragica hrabro drži govoreći kad on može bez mene mogu i ja bez njega. Zbog bolesti, preko noći, nesta ljubav i prijateljstvo i kod Jagode i Gavre više ne dolazi ni Tomanija ni njen muž Bora.

Dani prolaze, a Dragica se bori sa svojom nesrećom u nadi da će jednog dana noge proraditi. Mnoge knjige je pročitala, ali nigde nije našla da se njena bolest može izlečiti, ali je saznala da ima svoju mirnu fazu kad sve tegobe nestaju i bolesnik može da se kreće.

Petak veče, svi u kući sa svojim brigama i osim mačke koja neumorno prede, ništa se drugo ne čuje. Dragica oseti da joj je bolje i da noge više nisu onako teške, pa može da pokrene i levu i desnu. Dragica prvo sede na ivicu kreveta, a zatim stade na svoje noge i ne oseti ni malaksalost ni vrtoglavicu. Dragica uđe u sobu gde su sedeli Jagoda i Gavra kao dva odbačena panja i nekoliko puta prošeta po

sobi. Jagoda skoči sa stolice od radosti i poče da se krsti, a Gavra natoči sebi i jednu i popi u slast iako nije pio dvadeset godina. Svi troje počeše da se grle i ljube, a pojaviše se i suze radosnice. Te noći niko nije spavao jer od sreće nisu mogli da zaspe i tek sa prvim pevanjem petla odoše u krevet.

Poče Dragica da šeta po dvorištu i sada je češće sa majkom odlazila u prodavnicu i crkvu dok su je ljudi zagledali i pitali se da li je to njihova doktorka. Poče doktorka da radi pa je sada vozi šofer Žika i stalno joj priča kako je našao najbolju i najlepšu devojku koja ga mnogo voli i ne može da živi bez njega. Kad pođe na posao, ona ga poljubi i pita šta hoće da mu spremi za ručak. Priča i da ga moli da što pre dođe kući jer joj je bez njega sve pusto. Za odlazak na posao ona ga budi ali mu prvo skuva kafu i donese u krevet. Tu je i slatko od ruža sa čašom hladne vode doneta sa bunara. - Donela bi ona i rakiju ali ja kad vozim nikad ne pijem. - Blago tebi, Žiko. - Doktorka ja sam birao i odabrao pravu. - Zar je nije dovela tetka Mileva? - Ne. Ja sam sebi našao ženu mog života, a tetki hvala što me bruka po selu. Nije svaka žena dobra i zato sam birao i našao pravu tek u petoj deceniji. - Žiko, ima i loših žena. - Meni takve ne trebaju. Ja sam tražio i našao domaćicu. - Blago tebi. - Posle toliko godina čekanja, pojavi se moja Ruža... Dragica ovu priču sluša iz dana u dan i više joj nije zanimljiva ali je brine njena bolest i Pera koji nikako da joj izađe iz glave. Pera više ne dolazi i ne javlja se, pa se Dragica često pitala gde ode onoliko ljubavi i da li svi muškarci lažu. Nema više Tomanije i Bore da zajedno pijemo kafu i ostajemo do ponoći.

Prođe više meseci od Perinog odlaska i u kući više niko i ne spominje njegovo ime. Video ga Gavra sa jednom plavušom u gradu, ali ćuti ko zaliven jer ne želi da to znaju Jagoda i njena ćerka. Po selu se priča da će do jeseni i da se ženi jer je jedinica sa dobrim mirazom. Živi sa ocem u centru grada jer joj je majka umrla pre deset godina. Čuo je Gavra da je završila za apotekara i sa ocem radi u njegovoj velikoj apoteci koja je jedina u tom delu grada. Peru zaboleo zub i svratio da kupi lek i od tada su stalno zajedno. Priča se da je bila verena za nekog trgovca ali je veridba brzo raskinuta jer je

viđena kako se ljubi sa prvim komšijom. „Zar takvu da oženi Pera?“ pitao se Gavra i poželeo da se raziđu u nadi da bi se tada vratio Dragici.

Radeći u ambulanti, Dragica je ponovo osetila malaksalost i vrtoglavicu pa je sestra Melanija odvela kod neurologa koji je radio preko puta njene ordinacije. Oženjen čovek sa dvoje male dece, čim je video da teško hoda, počeo je da se smeje i kroz smeh govori da je preterala u seksu i da je najbolji lek da to ponovi i danas kad dođe kući. Takvi su naši doktori. Čim vide lepu bolesnicu krenu sa udvaranjem pa gde upali. Tada se sve zaboravi i više ne vredi Hipokratova zakletva koju treba što pre ukinuti jer je više niko ne poštuje. - Kolega, Vi ste bezobrazni i nevaspitani. - Znam. Sve znam. - A šta Vi to znate? - Devojke koje ne vode ljubav imaju te tegobe. - Kolega, sram Vas bilo! Hoćete li Vi mene da pregledate ili da idem kod dugog doktora? - Šta ti fali, koleginice? - Nemam snage u nogama i česte vrtoglavice koje me vezuju za krevet. - To će da prođe. - Imam otežan hod i zapinjem kad govorim. - Više se odmarajte, a preporučujem i što više ljubavi. - Vi ništa ne znate. - Koleginice, kad ste toliko pametni lečite se sami. Nekoliko puta video sam Peru i Vas kako se držite za ruke. - Zna li Vaša žena da ste baraba i bitanga najgore vrste? - Lep ste par. - Jebote moj Pera! Uz pomoć sestre Melanije napusti ordinaciju i bezobraznog doktora. Na vratima pogleda sestra u doktora koji joj posla poljubac i prozva drugog pacijenta. Ode doktorka, ode sestra, a doktor sam u ordinaciji sa izuzetno lepom damom koju boli glava pa je kod doktora došla po lek. Čula je da je doktor dobar i da je mnogim ženama pomogao i ona došla u nadi da će prestati svakodnevna glavobolja. - Bože, ludog li doktora. - Smirite se i sami znate ko sve radi u zdravstvu. - Mi smo kolege i trebao bi da malo više ima poštenja. - Ponaša se ko kočijaš. - Sestro, kako koja generacija dolazi, doktori nam liče na kočijaše. Doktorka, da odemo kod doktora Živka? On je stariji gospodin i veliki stručnjak. – Može, ali me pusti još deset minuta da sedim. - Kako Vi kažete.- Sestro, da li ste udati? - Ne. - Ja sam čula. - Svi znaju u domu zdravlja da me je

silovao otac i dugo prisiljavao da spavamo zajedno. - Bože, zar i toga ima? - Bilo i prošlo. - Jer ga viđate? - Ja ga često zovem i dugo razgovaramo ali kad mu predložim da dođem kod njega ili on u moj stan, on uvek nađe neki razlog da bi izbegao susret sa ćerkom jedinicom. - Stidi se svog zločina.- Dva puta su ga skidali sa konopca. - Koliko Vi imate godina. - Za deset dana punim dvadeset pet. - Vreme je da se zaljubiš i udaš. - Imala sam momka i bilo mi je lepo sa njim, ali me je ostavio jer nisam nevina devojka. Šta je bilo sa Vašim Perom? - Našao drugu. - Vi ste za njega princeza. - On se uskoro ženi sa apotekarkom. - To sam i ja čula. Šta znaš o njoj da mi kažeš? - Lepa jeste, ali je mnogo šarena. - Možda i to nije loše. - Menja muškarce ko žena iscepane čarape. Ona nema majku, a otac se posvetio svojoj apoteci i o njoj je brinula ulica. - Jadan moj Pera. Baš nema sreće, ja bolesna a ova druga baraba. Idemo, sestro. - Jel možete, doktorka?- Moram. - Još desetak metara i stižemo ispred ordinacije osam. Živeti ko bolesnik nije lako, a još je teže kad čovek zna od čega boluje.

Zna doktorka Dragica od koje bolesti boluje, ali ni ona ni drugi doktori ne mogu da joj pomognu pa joj je ostalo da proklinje sudbinu i radi dokle može. I dalje svaki dan ide na posao i radi koliko može jer joj prisutne tegobe otežavaju rad. Njena sreća je što pored sebe ima sestru koja je pazi i pomaže ko da su sestre rođene. Zna to doktorka Dragica da ceni pa joj donosi razne mirise i pomade koje je nekada dobijala od Pere. Prođe mesec dana u nadi da će joj biti bolje, ali osta samo nada i ona sa sestrom Melanijom odlazi kod novog neurologa u nadi da će čuti ono što želi svaki bolestan čovek. Dobar doktor se vidi još pri prvom susretu, a kod takvog je došla Dragica. Malog rasta, sa sedom kosom koja prekriva celu glavu, uredni brkovi sa izbrijanim licem srdačno primi koleginicu i pregleda je od glave do pete. Posle pregleda dugo je razmišljao i najzad reče da sumnja na multipnu sklerozu, a ne isključuje ni Lajmsku bolest pa bi najbolje bilo da ode na VMA jer oni to leče. - Kolega, hvala. - Ja se nadam. - Poslušaću Vaš savet. - Meni je žao što ne mogu više da pomognem. - Ja verujem da moj otac Gavra ima neku vezu. -Koleginice, živimo u

vremenu kad bez veze i nemačkih maraka ne može ni da se umre. - Još jednom hvala, kolega. - Javite mi šta ste uradili. - Dragice, ti već stigla sa posla. - Pustio me šef ranije jer me boli glava. - S kim si došla? - Sestra Melanija me je dovezla. - Što nije ušla u kuću? - Žuri jer mora da se vrati u dom zdravlja. Bila sam kod kolege neurologa. - I šta ti je rekao? - Šalje me na VMA da se ponovi pregled i ako treba ostaću u bolnici na lečenju. - Ja ću sutra da idem u grad i zakažem pregled kod specijaliste. - Majko, ne smeš po ovoj vrućini da izlaziš iz kuće. - Ništa ti, dete, ne brini za mene jer sam odlučila da živim sto godina. Hoćeš nešto da jedeš? - Nisam gladna. - Hoćeš neki sok ili kafu? - Neću ništa samo me ostavi da spavam dva-tri sata pa ćemo posle popiti kafu. - Neka bude kako moja doktorka kaže... Samo što je ustala i na brzinu popila kafu sa Gavrom ona ode prvim autobusom za grad da bi bila prva ispred šaltera i zakaže pregled za svoje dete... Nema više čekanja, jer i ona i Gavra žele da se Dragica leči i izleči što pre je moguće. Čim se otvorio šalter pojavili neko čupavo žensko derište, Jagoda je zamoli da što pre zakaže prijem kod specijaliste. - Može gospođo, ali tek za dva meseca. Uzalud je majka molila i govorila da joj je ćerka doktorka, službenica joj dade papir na kome je pisao mesec i datum kad može da dođe na pregled. Razočarana se vrati kući ali je Gavra brzo uteši jer, navodno, on ima neke jake veze i zakazaće prijem za neki dan. - Ne šali se Gavro kad i sam znaš da Dragici nije dobro i da što pre treba da je pregleda neki beogradski specijalista. - Idem odmah u grad. - Žena zakazala za dva meseca. - Zna Gavra kako se to radi, a ti pokušaj da se smiriš. - Jadna ja kako da mirujem kad mi je ćerka u najboljim godinama bolesna. - Brzo ću da se vratim. Gavra ode, a u kuću dođe komšinica Zora i one uz kafu pretresoše celo selo. Komšinica je pričala o nekom Ćiri koji je nekoliko puta video Dragicu i želeo bi sa njom da se upozna. - Komšinice, nije njoj sada do momka. - Znam da je bolu noge ali će to proći. - Bila je kod neurologa i on joj je predložio da ide u Beograd na pregled. - Ako Vam treba veza, imam brata od strica koji baš tu radi. - Otišao Gavra da zakaže pregled. - Bez veze danas nema ni života. - Snaći će se moj Gavra. - Jel poznaje nekog? - On kaže da ima nekog koji će mu sigurno pomoći. - Da to nije neki

drug iz zatvora? - Zoro, tamo ne idu doktori i drugi intelektualci. Zbog njih zatvori i postoje, jer sirotinja ne zna da laže i krade. Komšinica posle popijene kafe ode kući, a Jagodu uhvatila nervoza i ne može da sedi već hoda po sobi ko besan pas u svojoj kućici koja nema ključ. Popi Jagoda i jednu rakiju pa drugu i tek kad je popila i treću ode u krevet i odluta u svet alkoholičara, narkomana gde je sve lepo i gde su svi srećni i zadovoljni životom koji žive. Vrata se naglo otvoriše uz prethodno lupanje u vrata i u sobu, sa osmehom na licu, uđe Gavra. - Šta je bilo, čoveče? - Što si ti u krevetu? - Poslušala sam tvoj savet i od tri čašice ja sam se napila. - Sve je završeno. - Kako si to uspeo? - Dao sam marke.
- Koliko? - Nije važno samo da se Dragica što pre izleči. Dođi da te poljubim. - Ja sa parama mogu sve. - Nekada doktori i sestre nisu smeli da uzimaju mito, ali od kad je uvedena privatizacija i nemačke marke sve se sme. - Jesi li se čuo sa doktorom? - Službenica mi je dala njegov broj telefona. - Jesi li ga zvao, čoveče? - Jesam. - I šta ti je rekao? - Prvo će da je pregleda i ako treba primiće je u bolnicu na dalje lečenje. - Sve si doktoru ispričao? - Sve što viđam svaki dan. - A on? - Očekuje sve najbolje. - Tako su govorili i za komšiju Ligeta, a on ode na onaj svet. Govorila sam i tebi i Dragici da ne idemo kod ovih seoskih doktora nego da idemo u grad na pregled kod specijalista, a vi meni da su svi isti jer su završili isti fakultet... Grad je grad i sve što je dobro tu se zadrži, a oni prosečni idu po selima. - Sutra rano vodimo Dragicu na pregled. - Jesi li našao ko će da je vozi? - Tu je moj zet. - Ja se njega nisam setila...

Čitaocima nisam napomenuo da je Gavra vodio dvostruki život i, iz te veze, imao je ćerku. Bilo je dana kad ga Jagoda nije htela, a on je u kafani našao neku malu ženicu sa velikim dupetom i još većim sisama. I ona je volela da pije pa su se brzo upoznali i povremeno voleli. Ona je živela sa ocem u selu blizu grada, i zbog njegovog slepila nije se udavala jer je morala da čuva oca. Oko je izgubio u saobraćajnoj nesreći i od tada njegova desna ruka je bila žena Vidosava koja ga je pazila ko da je malo dete. Više je brinula o njemu nego o detetu koje nije volelo školu i kući je kasno dolazila.

Gde je bila i šta je radila, to samo ona zna. Kad mu je umrla žena, on je više puta pokušavao da se ubije, ali bi uvek neko naišao da ga skine sa konopca. Zbog oca se nije udala, ali je sebi u kafani nalazila zabavu družeći se sa mlađim i starijim muškarcima. Iz veze sa Gavrom rodilo se žensko dete koje je otac priznao i pomagao koliko je mogao, a mogao je mnogo i zato je poštovan i od žene i ćerke. Dugo vreme o tome Jagoda nije ništa znala ali ima žena koje sve znaju i kad tad progovore. Komšinica Zora je to prva saznala ali je ćutala plašeći se Gavre koga nije dovoljno poznavala. Dragica, radeći na terenu, prva saznaje ko je žena čiju ćerku leči i od njene majke sazna sve o njoj i Gavri. Dragica je obožavala Vesnu, tako se zvala Gavrina ćerka, i kad god je kolima išla na teren uvek bi svratila da se vide i ispričaju ko dve sestre. Ubrzo se doktorka upozna i sa njenim mužem kome je često davala lažna bolovanja jer je radio privatno na imanju jednog okorelog bogataša u jednom selu blizu velikog grada. Od male radničke plate nije bilo ni za pola meseca, jer pored njegove porodice sa 4 člana morao je da brine i o dedi koji uskoro puni sto jednu godinu. Na svadbi je bila Dragica i Gavra, a Jagoda je odlazak opravdala glavoboljom. Znao je Gavra da nije htela i nije se ljutio jer je sa njim bila Dragica koja ga je volela na svoj način iako je saznala da je on taj koji je ubio njenog oca. Tri dana je trajala svadba, a ona i Gavra nisu dali muzici da se odmaraju nego su jeli dok su svirali. I Jagoda je volela Gavrinu ćerku jer je bila umiljata kao jagnje i za svakog je imala neku pohvalu da bi se posle smejala ko da je malo dete, a ne majka sve slatke devojčice. Često je dolazila sa decom, a Jagoda ju je primala kao da je njena ćerka, dok bi decu mazila i volela ko da su njene unuke. Nikada nisu izašli iz kuće, a da im Jagoda nešto ne da, poljubi i pozove da i sutra dođu kod nje.

Zet malog rasta ali lep čovek sa dugom i urednom kosom koja ne može bez češlja i kolonjske vodice. Na njemu radničko odelo, ali se vidi da je od čestog pranja i peglanja izbledelo. Na njenu radničke cipele sa izlizanom petom ali čiste i namazane crnim imalinom. Poštovao je i Gavru i Jagodu i kad god je njima bila potrebna neka

pomoć on je dolazio i ostajao sve dok se posao ne završi. Jagodu je zvao moja slatka majčica, a Gavru moj stari otac. On nikada nije upoznao svoje roditelje jer ih je još kako beba izgubio u nabujaloj reci. Živeli su pored reke i tokom noći je naišao veliki talas i sve kuće sa obale poneo sa sobom. Njega su našli ribari jer su čuli dečiji plač iz stare seoske kolevke koju su zadržale vrbe u jednom plićaku. U domu je dugo živeo i kad je završio mehaničarski zanat on se zaposli, uzme devojku svog života i sa njom je živeo kod dede u maloj kući čiji krov prokišnjava. Sve je to momak brzo sredio i krenuo da pravi decu. Želeo je sinove ali mu je Bog podario dve devojčice, a možda će i sin da se rodi. Danas živi kako oni kažu srećno i ne bi se menjali ni za bilo čiji život jer je njihov pun sreće i ljubavi.

Uskoro će i nova godina, a Dragica i dalje boluje svoju bolest bez Pere koji joj je okrenuo leđa i sebi našao drugu devojku. Čula je da ima neku plavušu ali se i dalje nada njegovom povratku. U početku se ljutila, sada je počela i da razume i govori "šta ću mu ja bolesna kad toliko ima mladih i zdravih devojaka".

Osvanuo kišni dan, a Gavru steglo u leđima pa ne može da ustane iz kreveta. Zet i Vesna došli kolima da sa Dragicom idu u grad na pregled kod specijaliste. Vesna ode u sobu kod sestre i one se ljube ko da se sto godina nisu videle, dok je zet dobio kafu i čašicu domaće rakije. Dragica se već spremila i uz pomoć Vesne došla je u kujnu da i ona popije kafu. Zet seo pored šporeta i trlja ruke govoreći da će ove godine zima biti jaka i da treba još drva da kupi. Kad ugleda ženu i doktorku, on im pritrča i uhvati Dragicu za slobodnu ruku. - Kćeri, još možeš da hodaš - a suze joj liju ko prolećna kiša. - Slatka moja majčice, nemojte da brinete. Tu sam ja i moja Vesna i ako treba mi ćemo i na ruke da je nosimo. - Hvala ti, zete i pazi na moju ćerku. Gavra se izvinjava što ne može iz kreveta da ustane i čim popuste bolovi eto i njega u bolnicu. Gavra je u poslednje vreme pio ali se nije napijao, primetila je to Jagoda ali je ćutala jer je sada imala druge brige. Znala je ona i kad se udavala da pijanica ostaje do kraja, samo je pitanje kad će da prestane koliko će to da traje i kad će

ponovo da drži flašu u ruci. Kad su krenuli u grad, Dragica je videla Peru koji je okrenuo glavu u stranu i produžio dalje iako je zet nekoliko puta uključivao sirenu. - Seko, zar je moguće da je Pera ovako loš čovek? - Nije on kriv što sam se ja razbolela. - Mogao je da stane i pita te kako si i da ponudi pomoć. - Možda ne sme od devojke ili roditelja. - Seka Dragice, dobro je što ste se razišli. - Mi smo se mnogo voleli. - Poneo se ko loš čovek i zato će ga Bog kad tad kazniti. - Vesna, ja mu želim sve najbolje jer smo nekada pili vodu iz iste čaše. On je mene ostavio zbog moje bolesti. - Uplašio se da bolest ne pređe na njega. - On je mene želeo i ovakvu ali nisu dali Tomanija i Bora koji su mu zapretili ako to uradi on nije njihov sin.

Posle pregleda koji je kratko trajao primi doktor Dragicu u bolnicu na dalja ispitivanja. Zet je redovno išao u posetu jer je u gradu radio i svaki put bi kesa bila puna. Sestra Vesna je Dragici bila najdraži gost i razonoda jer je uvek bila vesela i nasmejana. Imala je dve male devojčice i njen dolazak zavisio je od komšinice Mace jer decu ne sme da ostavi samu, jer je kuća pored puta, a kola i kamioni jure ko lud konj. Maca je volela decu, ali je njen muž malo čvrknut u glavu i kad nije dobre volje on je juri kući i tada Maca i on počnu da se svađaju i biju, što nije dobro da deca to gledaju. Muž svaki dan radi, ali je bolnica blizu njegove fabrike i kad je pauza on ide kod Dragice. U posetu svakog drugog dana dolaze Jagoda i Gavra koga su brzo zavolele sestre i doktori jer on odreši kesu i marke idu na sve strane. Govorila Jagoda da to nije dobro i da pare treba čuvati za stare dane, a on bi joj odgovorio „daću sve što imam samo da je bolje paze i izleče što pre“.

Dragica je u bolnici sama dočekala novu godinu, jer još nisu znali pravu dijagnozu pa su je stavili u karantin. Znala je ona da tako treba i da će u sivoj sobi sa jednim prljavim prozorom i zavesom, koja je zrela za pranje, ostati najmanje dve nedelje. Lavabo ko zna kad je zadnji put opran, a iz zarđale slavine stalno curi voda. Na podu fali nekoliko pločica, a stari radijator više hladi nego što greje. U sobu svraćaju doktori i sestre sa maskom i rukavicama i čim završe svoje, izlaze iz sobe plašeći se da se i oni ne zaraze. Neznanje i strah idu

zajedno i zato je i nekad i danas znanje na ceni, jer ga ima sve manje i danas je bolesnik srećan ako naiđe na doktora koji zna znanje. Mir i tišinu remete miševi koji jure po sobi ko vozila na hipodromu. Naročito su opasni i dosadni noću jer se penju i na krevet pa Dragica cele noći drži upaljeno svetlo i ne gasi tranzistor jer samo glasna muzika tera ih da se vrate u svoje rupe. Novogodišnju noć je provela slušajući muziku i razmišljajući o nesreći koja ju je zadesila. Prvog dana nove godine došli roditelji i sestra Vesna, a zet ostao je ostao kod kuće jer nije imao ko da čuva decu. Dugo su se zadržali i to vreme je proteklo u dobrom raspoloženju jer je sestra Vesna pričala viceve koji su izazivali takav smeh da su se držali za stomak i poskakivali po sobi ko jarići kad prvi put sa majkom izađu na pašu. Uz pozdrave i poljupce oni odoše, a Dragica ponovo sama sa crnim mislima koje izazivaju tugu.

Posle praznovanja počeli da dolaze razni doktori i svi kao da nešto ispituju i kad završe pregled napuštaju sobu bez ijedne izgovorene reči. Pitala Dragica i medicinske sestre šta kažu doktori, a one sležu ramenima i što pre izlaze iz sobe. Iz dana u dan doktorki sve teže i jedva uspeva da sama ode u WC. Posle dve nedelje prebačena je u veliku sobu sa trinaest kreveta gde leže babe i dede pa joj se na prvi pogled učinilo da je u staračkom domu. U ovako velikoj sobi sa mnogo kreveta i starih ljudi koji se jedva kreću, higijena je na niskom nivou, jer čistačice ništa ne rade nego šetaju kofe i metle. Na prozorima fali jedno ili više stakala i kad vetar duva stvari sa ormarića padaju na pod, a babe i dede traže još jedno ćebe kako bi zagrejali svoje stare kosti. Parket prljav, ko zna kad je poslednji put očišćen, a na mnogim mestima, zbog vlage se podigao, pa kad stari ljudi krenu u šetnju često ga zakače što izazove bol i sočnu srpsku psovku. Lusteri vise ko krpe na štirku, a mnogi nemaju sijalicu pa sa prvim mrakom u sobi se jedva vidi. Doktori i sestre rade svoj posao, ali na njihov rad ima mnogo primedbi ali o danas brine tamo o nekim babama i dedama koji više nikome ne trebaju. U sobu sestre uđu tri puta na dan i ako se neko ukaki posle njenog izlaska, mora da sačeka sledeći dolazak sestre. Na neprijatni miris nasrću muve i drugi

bolesnici koji svi u horu zovu sestru jer se od neprijatnog mirisa ne može da diše. Kreveti stari i kad se neko okrene levo ili desno, čuje se škripanje kreveta koje je tolio glasno da može da probudi tek zaspalog čoveka ili ženu. Ima i onih koji su na ovo škripanje navikli dok se drugi bude i psuju na sav glas. Pošto nema veša i posteljine jer su zdravstveni radnici odneli kući, bolesnici su doneli svoje pa se soba šareni ko livada u proleće. Svi pričaju o privatizaciji i svako gleda šta bi odneo kući ne misleći na bolnicu niti na sadašnje i buduće bolesnike. Osoblje neljubazno, ne zna se ko je gori: doktori ili sestre, a i čistačice se osilile pa kad one uđu u sobu niko ne sme ni reč da progovori. Glavna sestra, mala ženica sa velikim dupetom i malim sisama, u sobu ulazi samo kad je žedna. Umesto da pita bolesnike kako si ili da li im nešto treba, ona traži nešto za dezinfekciju grla. Znaju pacijenti šta to znači pa su neki već spremili flašu dobrog pića jer sestra ne pije svašta. Kad pokupi ponuđeno piće ona odlazi u svoju sobu i uživa dok mlađe sestre ne ulaze u njenu sobu jer smrdi na alkohol i mokraću.

Glavna sestra je postala preko kreveta jer naš zakon ne štiti diplomu više škole, nego je omogućio pokvarenim doktorima koji niču ko pečurke posle kiše, da na ovu funkciju postavljaju lepe sestre koje prvo moraju da prođu obuku u doktorskom krevetu. Njen šef Toma sa bolesnom nogom nije mogao da bira, pa je ona iskoristila da ga dovede u svoj krevet. Nije se pokajala jer sada ima šefa u svojim rukama koji je još i profesor medicinskog fakulteta. Šef je postavio za glavnu sestru sa srednjom školom iako je na odeljenju imao više sestara sa višom školom. Šef joj je našao neke veze da se upiše na višu školu, ali ona nikako da položi prijemni ispit. Naš narod kaže da škola i ljubav ne idu zajedno. Kada je doktor Toma video da njegova ljubimica ne može da položi prijemni, on poteže neke jače veze i njegova ljubimica dobi INDEKS koji je šetao po školi nekih deset godina. Jadni doktor Toma je za svaki ispit tražio vezu i posle toliko godina ona dobi diplomu više školske spreme i mogućnost da bude glavna sestra odeljenja. To je proslavila na odeljenju i toliko se napila da je morala da legne u šok sobu. Pored nje su dežurale dve

medicinske sestre i do ranih jutarnjih časova nije davala znake života. Sa novim danom i ona se osvestila i od dežurne sestre tražila nešto za dezinfekciju grla. Posle dobrog cuga, skočila je na noge ko da se ništa nije dogodilo i otišla u svoju sobu da nastavi druženje sa flašom. Godine učiniše svoje, a stigle i mlađe sestre i glavna ode u zaborav. Tu je, ali ona više nikom ne treba i svi jedva čekaju da ode u penziju. I šef Toma ostario ali se ne da, i dalje voli da ode u krevet sa mlađom sestrom. Da li on nešto može ili ne, to znaju ove mučenice koje su spale na starca jer ima titulu i mogućnost da ih postavi za glavnu sestru, izvede iz noćnog rada i nađe lakše radno mesto.

Neko će reći da je to mala dobit ali sestre nemaju drugu mogućnost osim kreveta... Ljubav sa starcem, koji piša u gaće i kome spadaju pantalone sa otvorenim šlicom, nije nova pojava već to traje od kad je majmun sišao sa drveta. Mnogo je bilo i biće ovakvih romansi u našem zdravstvu gde su glavni ljubavnici matori profesori i doktori, srećno oženjeni i primereni roditelji, koji dok dežuraju imaju svoj seksualni objekat zvani medicinska sestra. U ovakvoj sobi, sa ovakvom glavnom sestrom i šefom Tomom, Dragica provodi dane čekajući da joj neko pomogne. Jedina razonoda u velikoj sobi je tranzistor i brojne bubašvabe koje šetaju po sobi, a ulaze i u ormarić koji je pored kreveta u kome su ponude koje dobija od svojih roditelja, sestre i zeta. Poneki put Dragica otplače kad čuje neku pesmu koja je podseti na srećne dane koje je provela sa Perom. Želela je da živi sa Perom u velikoj kući u kojoj šetaju njihova deca, ali od toga nema ništa jer joj je krpelj stao na put sreće. Pera ne dolazi, a ona se nada jer zaljubljeni nikad ne gube nadu. Čula je da je bio kod direktora doma zdravlja da pita od koje bolesti boluje i da li može da se izleći. Kad je čuo da je bolest teška i da niko ne zna kako će se završiti, odlučio je da zauvek napusti Dragicu i sa nekom drugom devojkom potraži sebi sreću. Sa njegovom odlukom roditelji su bili zadovoljni jer su mu govorili da zbog bolesti ne može da ima decu i da njima takva snajka ne treba. Tomanija i Bora krenuše u lov, ali su brzo saznali da se njihov sin već duže vreme viđa sa

Milovanovom jedinicom i to je prilika da se što pre uzmu jer Tomanija stalno govori Peri da kuća bez dece i nije kuća. Milovan je ugledan domaćin, a i bogatstvo mu nije malo i kad se to spoji biće Pera prvi u selu. Snežana, tako se zvala plavuša, oduvek je želela Peru ali joj je Dragica bila velika prepreka. Prilika je tu i nju treba iskoristiti i Milovan zabrani ćerki da se više ne viđa sa Perom jer devojka mora da se nećka i odbija. Tomanija je uzela stvari u svoje ruke jer ovakvu priliku ne sme da izgubi i čeka da njen sin što pre kaže da. Pera ne može da zaboravi Dragicu i odlaže da kaže da, iako mu roditelji ne daju mira pričajući o Dragici sve crno. Pera razočaran, tužan počeo je i kafane da posećuje a znao je kući da ne dolazi više dana. Gde je bio i šta je radio, to je samo on znao, a Tomanija nije izlazila iz Milovanove kuće, hvaleći svog sina kao vrednog i poštenog momka.

Posao stao, a radnici uzimaju koliko im treba, pa je Pazar sve manji, a kupci zaobilaze njihove radnje jer su radnici bez njegovog znanja podigli cene nekih proizvoda. Trajaše to jedno vreme i kad je video da ide u propast, okrenu novi list i prvo je prestao da ide po kafanama, a neposlušne radnike je otpustio i ponovo krenuo iz početka. Još dok je Dragica bila u bolnici Pera se oženio, a Tomanija i Bora napravili veliku svadbu na kojoj je bilo više od pola sela. Tog dana Gavra se nije odvajao od flaše, a Jagoda je plakala i proklinjala sudbinu koja snađe njenu ćerku. Sestra Vesna je posle svadbe došla u bolnicu da joj ispriča kako je bilo, ko se najviše veselio, ko je sve bio na svadbi, a nije zaboravila da spomene i Perino tužno lice. Dok je Dragica plakala, sestra joj je govorila da on nije jedini i da može i boljeg da nađe. Dragica je taj dan proplakala, a glava je htela da joj pukne od bola. Ni nekoliko popijenih aspirina nisu mogli da ublaže, a kamoli da prekinu bolove. Te noći nije mogla da spava pa je od sestara dobila tabletu za smirenje.

Sa novim danom nove muke, jer dežurni doktor nije mogao da je ubode u kičmu pa je sa velikom iglom pokušavao više puta, a to je izazivalo jake bolove. Tek dolaskom nekog profesora sa drugog odeljenja, njenim mukama ne došao kraj jer je ubo iz prvog

pokušaja. - Kako je, koleginice? - To samo Bog i ja znamo. - Kad se pregleda likvor videćemo da li ostajete kod nas ili ćemo da Vas šaljemo u drugu bolnicu. Posle uboda u kičmu sedam dana nije mogla da se pokrene u krevetu jer se ukočila ko daska. Ta ukočenost je dosta česta pojava posle ove intervencije i, ko po nekom pravilu, uvek stradaju zdravstveni radnici. Lepa devojka nema mira ni u bolnici, pa je neki matori tehničar počeo da je uznemirava i da joj se udvara ali kad je čuo da je doktorka, pobegao je ko zec kad oseti lovca u šumi. Našao se tu i neki doktor stari neženja i kad je naišao na odbijanje, savi rep i ode da traži novu žrtvu. I neurolog iz doma zdravlja dolazio više puta da je vidi i priča priče koje su njoj poznate jer se on udvara od prvog dana kad je počela da radi u domu zdravlja. Oženjen doktor, sa dve male devojčice i srećnim brakom, poželeo promenu i ponadao se da će kod bolesne i ostavljene devojke to lakše ići. Nije doktor zaboravio ni poklone koje bi ona bacala kad on ode iz sobe. Sve su to znale čistačice i uzimale sve što se u korpi nađe, pa bi se posle smejale i nadale da gospodin doktor što češće dolazi.

Posle lečenja ona poče da sedi u krevetu a zatim, uz pomoć terapeuta, počela da stoji i hoda. Zbog otežanog hoda, a uz pomoć terapeuta, prvo je prešla na dve, a posle a posle nekoliko dana mogla je sama da hoda sa jednom štakom. Dođe dan da ide kući, a doktori još nisu znali pravu dijagnozu, ali je ona sumnjala na Lajmsku bolest i molila se Bogu da nije u pravu. U kući nije imala mira od komšija, rođaka i prijatelja koji su dolazili da je vide, a ona je i dalje samo mislila na svoju bolest jer se Pera oženio.

Posle silnih poseta koje se vremenom smanjiše Dragica nađe malo vremena da ode kod frizerke da se podšiša. Kad je Milena ugledala Dragicu, pođe joj u susret i one se prvo pozdraviše, a zatim poljubiše ko sestre koje se dugo nisu videle. One su se poznavale, ali su se slabo družile jer je Milena uvek bila u muškom društvu. S vremena na vreme viđale su se u crkvi i na vašarima koje su volele i tada bi se pozdravile i svaka bi otišla svojim putem. Frizerka Milena više liči na muškarca nego na devojku, uvede je u svoj salon i stavi joj kafu, a

zatim poče da deli komplimente ko momak kad se udvara devojci. Kao dete družila se sa muškom decom, sa njima igrala fudbal, bila je i golman, a kao devojka nekoliko godina trenirala je boks. Roditelji bogati, a ona jedinica i u školu je išla kad joj padne napamet, a vreme je trošila u društvu dečaka koji nisu voleli učiteljicu i školsku klupu. Preko veze je završila frizerski zanat, ali joj je trebalo mnogo vremena da prvo nauči kako se drže makaze. Prvo je šišala muškarce, a kad je stekla praksu počela je da šiša devojke i žene. Roditelji joj žive na kraju sela, ali su svojoj jedinici kupili salon u centru sela koji je uvek pun jer je Milena jedna od boljih frizerki, pa mušterije dolaze i iz susednih sela. Pričalo se, ali u to niko u ovom selu ne bi poverovao, da se u večernjim satima viđala sa Perom. Muškarcu i ženi nikad ne treba verovati ali sve priče treba uzeti sa rezervom dok se krivci ne uhvate na delu. Možda im je ovo bilo prvo ljubavno iskustvo, i prvo razočarenje koje se brzo zaboravi. - Pre neki dan je bio Pera i pitao za tebe. - Ja sa njim više nemam ništa. - Hoće da te vidi i razgovara. - Što nije došao u bolnicu? Tamo smo mogli da pričamo od jutra do mraka. - Rekao je, ako dođeš na šišanje, da ga pozovem. - Ja ga više ne volim. - Mnogo je nesrećan čovek. - On je oženjen čovek i neka mene sada ostavi na miru. - Imam ja svoje probleme koje ne znam kako da rešim. - Dragice, dok se odmoriš od puta i popiješ kafu, on će doći. - Ja se žurim kući i molim te da me prvo podšišaš, a posle idi gde hoćeš. - Brzo će on.

Pera zadihan i oznojen, utrčava u salon a za njim i frizerka. Vidi se da su trčali sto metara za dvadeset sekundi. Pera pruža ruku i, na njegovo iznenađenje, ona je prihvati i ruke se same zgrčiše ko nekad dok su se držali za ruke sedeći kasno u noć. - Dragice. - Molim, Pero. - Ja sam pogrešio. - Sada si oženjen i uživaj sa tvojom plavušom. - Nisam trebao da se ženim, a još je gore što sam uzeo Snežanu. - To je tvoj izbor. - Ona nije dobra žena. Kako tvoje zdravlje?
- Da te je interesovalo, ti bi došao u bolnicu da me posetiš i porazgovaraš sa doktorima. - Nisam smeo od Tomanije i Bore. - Kakav si ti to čovek? - Da nisam njima ispuno želju, oni bi se preko novina mene odrekli. - Sve sam čula. - Od koga? - Sestre i zeta. -

Napao me pre neki dan i jedva sam živu glavu zadržao na ramenima. - On je opasan, a zna i dobro da udari.

- Šta hoćeš čoveče? - Ja bih Dragice da se družimo i ponovo viđamo na starim mestima gde smo se nekada voleli i zaklinjali na vernost. - Pero, ti si oženjen čovek i sada imaš nove obaveze. - To nije prepreka da nastavimo tamo gde smo stali. - Za mene jeste i nemoj više na oči da mi izlaziš. Pera ode ko pokisli mačor, a frizerka poče da je šiša i za to vreme ne progovori ni jednu reč. Kada je šišanje i friziranje bilo gotovo, frizerka joj donese ogledalo u koje Dragica nije smela da pogleda već je dala pare i bez reči napustila salon. Po selu počeše da pričaju kako Dragici ne fali ništa i da je u bolnicu otišla da se očisti jer nije htela da rodi Perino dete, a on se zbog toga oženio drugom devojkom. Ko sluša selo ostaće bez pameti i pantalona, i zato treba gledati svoja posla i brinuti svoje brige. Ovu vest kroz selo je nosila baba Žina koja se udavala jedanaest puta i sahranila osam muževa. Od koga je ona ovo čula niko ne zna da kaže, ali se u poslednje vreme viđala sa Perom i nije nemoguće da je sve ovo njegovo maslo.

Možda je Pera na ovaj način želeo da obruka Dragicu kako bi se ona ponovo vratila u njegov zagrljaj. Baba Žina je vrag od žene, ali je i za pare mogla da ode i na kraj sveta samo da prehrani brojnu porodicu. Na svet je donela sedam sinova i isto tolilo kćeri svi živi i zdravi u sredinama u kojima žive važe za dobre i poštene ljude. Ćerke se udale, sinovi poženili i imaju svoju decu, a ona sama i razočarana jer je starost teška i to je vreme kada se svaki živi stvor sprema na put. Daju sinovi, daju ćerke, a ona bosa i sa iscepanom haljinom ide od kuće do kuće i ljudima gleda u dlan i priča šta će biti sutra. Poslednji muž je umro pre pola godine i ona sada živi sama u kućici na kraju sela. Bila je nekoliko nedelja u staračkom domu iz koga je pobegla govoreći da tamo žive ludaci koji nemaju roda i ne znaju za Boga. Baba Žina je zavolela Dragicu kada je prvi put otišla kod nje u dom zdravlja na pregled. Od tada baba dolazi u kuću i doktorki donosi razne čajeve, ali doktorka to ne pije govoreći da je ona dobro i da ne želi da je leče babe, dede i razni nadrilekari.

Subota, a napolju od toplote vri ko u kazanu vode kad se peče domaća rakija. Stari poštar seo u hladovinu da se odmori i kad je video baba Žinu pozvao je da joj da pismo za Dragicu, jer zna da je ona čest gost te kuće. I sebi je hteo da olakša jer do doktorkine kuće ima još dosta da se pešači po ovom vrelom danu. Baba u ruci stegla pismo i ubrzanim koracima želi da što pre stigne i lično preda doktorki pismo. Misli baba da je od nekog momka pa žuri bez obzira što je napolju blizu četrdeset stepeni. - Dragice, Dragice! - Otkud ti, Žino, po ovoj vrućini? - Nosim ti pismo. - Daj da vidim šta u njemu piše. - Šta piše? Da se nije momak upecao pa hoće da se ženi. - Nije od momka. - Zar tebi niko ne piše?! - Baba, prošlo je to vreme i danas se devojke i momci viđaju svaki dan. - Meni su moji momci svaki dan pisali pisma. - Mora da si imala više momaka. - Samo jedanaest, a mogla sam da imam koga hoću jer sam bila riba i po. Zar je to malo. Najbolja pisma su pisali oficiri i kad oni napišu pismo, srce ne može tri dana da se smiri.- Što se za nekog oficira nisi udala? - Oni traže bogate a ja, osim lepote, nisam imala šta u miraz da donesem. Moji muževi bili su saradnici i seljaci. - Važno je da su te voleli. - Najviše me je voleo TOLA. To je bio muškarac koga su volele sve žene. - Mora da je bio mnogo lep. - Visok, ko od brega odvaljen pa kad nakrivi šešir na jednu stranu, izgleda ko anđeo koji je šišao sa neba. Uvek je bio čist i doteran. - Malo je danas takvih muškaraca. - Nije moj Tola hteo sa prljavom košuljom ni u štalu, a kamo li da izađe na ulicu. Njega smo najviše volele iako je bio baraba i ženskaroš. - Žina, nema drveta bez grane, ni muškarca bez mane. - Tri dana pre dolaska iz vojske nagazio je na minu i ja ostah bez svog čoveka. On je otišao, a ja sam bez čoveka, pa su počeli da nasrću i momci i oženjeni pa sam posle mesec dana tugovanja odlučila ponovo da se udam. - Da nisi požurila? - Nisam jer su ljudi dolazili noću i lupali na vrata, prozore. - Ko kučići. - Njima kad se digne nema mira dok ne isprazne jaja. I druge su ga žalile, a neke i posle toliko godina kako je otišao na put bez povratka i izlaze na groblje i pale mu sveću. Žao mi je što sa njim nisam imala dete. - Ko je kriv? - Doktor je rekao da je kao mali preležao zauške i ostao sterilan. Dragice, odakle je taj momak što ti piše? - Socijalno me

obaveštava da tri nedelje idem u banju o njihovom trošku. - Ja mislila da piše neki momak pa dotrčala. - Vama hvala i zato ću sada da Vam skuvam dobru kafu. - Samo ako je sveža. - Jutros sam je kupila.- Ja bih i jednu rakiju da se povratim od trčanja. - Može i dve. Baba Žina ode, a Dragica poče da sprema stvari, ali gleda da nosi što manje, jer ne želi da bude rob garderoba kad će tamo raditi vežbe, a za to je dovoljna trenerka i patike.

Dođe i taj dan. I Dragica, vesela, pozdravi se sa svojima i uđe u kola u nadi da će posle povratka iz banje biti kao nekada kad je mogla da skače i trči. Zet upali kola i oni, uz muziku, posle dva sata stižu u banju koja je opasana zidanom ogradom, a unutra išarana cvećem i ukrasnim drvećem. Pomogao zet da se smesti u hotel i obećao da će u posetu dolaziti sam, sa ženom i decom, a ona da se ne brine i radi vežbe ko da će sutra na Olimpijadu. U banji vreme sporo prolazi, ali su vežbe svakodnevne i Dragica oseća neke promene ali ćuti, ne sme previše da se nada i svake večeri, pre spavanja, moli se Bogu. Sada Dragica može i sama da hoda ali za svaki slučaj tu je štap koji pomaže da se bolje i duže šeta.

U posetu iznenada dođe i Pera sa velikim buketom cveća i kesom punom voća i slatkiša što je Dragicu na neki način i obradovalo. - Ja dobio ćerku pa sam došao da ti saopštim radosnu vest. - Lepo! Baš mi je milo. - Bilo bi još lepše da je naše dete. - Dete, hvala Bogu, ima svoju majku. - Znam, ali... - Pero sada je kasno da žališ za prošlim vremenom. - Ja želim da se vratiš. - Šta ćemo sa ženom i detetom?! - Šta nam oni smetaju. - Na šta ja tebi ličim?! - Ti si moja ljubav i ja ne mogu da živim bez tebe. - Jel ti hoćeš od mene da napraviš kurvu koja se vucara sa oženjenim čovekom? - Ja te volim. - Da si me voleo ti ne bi oženio drugu. - Šta ću bez tebe?
- Idi ako nećeš da pozovem zeta. - Javi se kad počneš da radiš. - Kako da ne! Ti si mi sada na prvom mestu. - Ti se ljutiš?! - Ja bi ti oba oka izvadila i zato beži što dalje od mene. Ode Pera ko usran golub, a Dragica osta povređena i preko noći za sva vremena zaboravi čoveka koga je nekada ludo volela i verovala u svaku njegovu izgovorenu reč. -„Zar on meni da nudi ljubav ko da sam ja

mala pa bi hteo dupe na dve klupe. Ja nisam devojka sa ulice. Ja imam svoj ponos, svoju titulu koju mnogi poštuju, a on hoće da se kurvam sa njim ko da je on jedini muškarac za ovom svetu“. Čovek ponekad ne zna s kim se druži i u koga se zaljubio sve dok se ne razboli i počne da smeta. U banji je upoznala nekog Vranjanca, ali se i u njega razočarala jer ima prostački rečnik, a i ponašanje mu nije bilo najbolje. Još pri prvom susretu počeo je da pipa i gde sme i gde ne sme i govori kako je on VATRENI MUŠKARAC i da mu do sada ni jedna nije odolela (odbila). Ko hoće nešto na brzinu obično ne dobije ništa pa tako i ovaj nabeđeni švaler osta praznih šaka.

U banji je osetila poboljšanje i sada je mogla i bolje da hoda, a vrtoglavica se izgubila kao da je nikad i nije bilo. Nema više malaksalosti, a i noge više nisu teške, a dobila je i apetit i sada pojede i ono što joj donese poseta. Dragica se pitala da li je njenim mukama došao kraj ili je ovo samo kratko poboljšanje. Počela je i da se šminka pa je njena lepota primećena od momaka i oženjenih ljudi. I neke bolesnice su joj zavidele na lepom licu i pitale koju kremu koristi, a ona je odgovarala da je to delo majke prirode. Udvarača ne sve strane jer je banja na crnoj listi po švalerisanju. Drava i sa hodom koji se mnogo ne razlikuje od zdravih ljudi, odlazi kući i posle mesec dana bolovanja dolazi na posao. Kad su je videli u domu zdravlja i sestre i kolege su se iznenadile kako dobro hoda, pa oni koji je ne poznaju po izgledu lica nikad ne bi rekli da je bolesna. Svako jutro je budi Gavra i donosi kafu u krevet, a Jagodi milo oko srca i ne prođe ni jedno jutro, a da se ona ne zahvali Bogu što je pomogao njenoj ćerki. Sada ima više vremena za svog Gavru pa je u kući ponovo zavladao mir i ljubav. Dragica svako jutro napušta kuću sa osmehom na licu i zajedno sa roditeljima ide do prve krivine gde je čeka autobus koji je vozi do doma zdravlja, a zatim nastavjla put prema velikom gradu.

Kada se vrate, Jagoda i Gavra sede u bašti ili ispod duda i uz kafu razgovaraju o svojoj Dragici i o njenoj budućnosti. Pojavi se i po neka suza radosnica ali to brzo prođe i ponovo se pojavi osmeh na licu. Ponudi Jagoda Gavru i sa rakijom, a on se nećka ko seoska

mlada pa na kraju uzme jednu, a želeo bi više čašica dobre rakije, ali se plaši šta će na to reći žena. Dok se družio sa pijanim ljudima, imao je priliku da vidi kako im se oči istežu ko lastiš na ženskim gaćama kad ispred vide i osete rakiju. Potegao Gavra iz pune čaše pa se zagrcnuo ko dete kad brzo želi da popije šolju toplog mleka, a oči samo što mu ne ispadnu iz očne duplje. - Gavro, šta ti je? - Odvikao sam se od rakije pa sam se zagrcnuo. - Šta ti je sa onom flašom koja ti je stalno u džepu? - Navikao sam da je tu i ništa mi ne smeta. -Ti misliš da sam luda i da ne znam da je u njoj rakija. - Brinem za našu Dragicu pa kad mi dođe teško, ja sa njom olakšavam svoje muke. - Pa piješ? - Ponekad mi dođe da bi i otrov popio. - Ti misliš da je meni lako. - Tebi je još teže. - Negovala sam je od kilo mesa i sad kad treba da živi ona se razbolela. - Došlo je vreme da zaboravimo muke kroz koje smo prošli i da spremamo pare za udaju. - Ja se ,Gavro, plašim da se bolest ne povrati. - Šta to pričaš ženo?! - Čula sam od jedne doktorke da je njena bolest ne izlečiva. - Kako, kad je dan ko pre bolesti, lepa, hoda i samo još da joj nađemo momka. - Neka traži sama, a ja ću svakog da prihvatim koga ona odabere. Meni je rečeno da bolest miruje jedno vreme pa se povrati **sa** istim simptomima sa kojima je i počela. - Popi i ti jednu jer ćeš tako da prestaneš sa tvojim glupostima. Ženo, prošlo je više od pola godine, a naša Dragica nikad lepša. - Mnogi se raspituju i pitaju ima li momka. - Eto i to je dokaz da je zdrava i da bi neki želeli da im bude snaja. - Svi hoće doktorku. - Dragica je uz to i lepa devojka i normalno je da je mnogi hoće, a ona neka bira kad može. Jagoda, pre neki dan sreo me Tika. - Onaj što jedva hoda? Šta je hteo od tebe? - Pita da li je Dragica našla drugog momka. - Gavro, on ima lepog sina. - Mnoge devojke su bacile oči na njega. - Pa što se onda ne ženi?! - Tika kaže da želi samo našu Dragicu. - Pazi ti njega! Seljačić hoće doktorku za ženu. - Lep čovek nema šta.
- Ali našoj Dragici treba fakultetski obrazovan momak. - Momak završio za električara. - Hoćeš da joj se sutra smeju kolege što se udala za majstora. - Možda Dragica ima momka, a da mi to ne znamo. - Ona meni sve kaže i ja bih znala da li se ponovo u nekog zaljubila. - Neka je ona nama živa i zdrava, a momka će biti ko

puževa k posle kiše. - Znaće ona sebi da nađe momka koji će je voleti i paziti jer ona to i zaslužuje. Gavro, ko to viče ovako rano? - Možda je Tika jer je rekao da će doći kod nas. - Samo mi još on fali. Idi vidi ko je. - Tiko, otkud ti kod mene pre sunca? - Sunce je već izašlo, a i petlovi su prestali sa pevanjem. Ja krenuo na pijacu pa poželeo da svratim kod dobrog čoveka. – Ako, ako. Dobro ti meni došao. - Jagoda, Vi i dalje lepo izgledate. - Vi se poznajete?! - Često sam je viđao sa ocem u crkvi. Njen otac Čeda i ja bili smo zajedno u četi dok smo ratovali protiv Nemaca.- Ti Nemci nam stalno vise oko vrata. - Opet će oni doći. - Više nam ne trebaju. - U njihov dolazak sam sigurna kao što znam da ću kad tad umreti. Tiko, sedite. - Ja ću da Vam skuvam kafu. - Gospođo, stavite dosta šećera. - Ja i moj Gavra pijemo gorku kafu. - Ja volim samo šećerušu. - Tiko, da popijemo po jednu? - Može jer ja svako jutro na prazan želudac popijem čašicu dve. - Nekada sam i tako pio, ali od kad imam problem sa srcem slabije pijem. I doktori kažu da je posle 40. godine života dobro popiti čašicu- dve zbog cirkulacije i rada srca. Nekada sam dosta pio. - Znam ja da si ti bio kafanski čovek.
- Ne volim da se vraćam u nazad niti da se sećam šta je nekad bilo. - Evo i kafe. - Hvala gospođo. - Moja žena kuva najbolju kafu. - Niko ko moj muž voli da me hvali. - Ne mogu ništa da kažem dok ne probam. - Šta kažeš, Tiko? Jer govorim istinu? - Dobra, prava kafa. Ovakvu skoro nisam pio... Gavro, ti znaš zašto sam došao. - Znam ali to treba da čuje i Jagoda. - Ti si muško u ovoj kući. – Jeste, ali ja neću i ne mogu ništa da obećam bez Jagode i Dragice. Ti znaš da ja nisam pravi otac. - Sve znam. - Ali Dragicu volim ko moju Vesnu. - Otac detetu je onaj ko je voli i pazi. - Jagoda je majka i hoću da njena bude prva i poslednja. - Tiko, hoćete još kafe?
- Hvala ne mogu više. - Gavro, naspi gostu još rakije. Zar ne vidiš da mu je čaša prazna. - Tiko, ovu sam ja peko pre mnogo godina i čuvam je za svadbu ako Bog da. - Ja sam pio sve i svašta, ali je ova ko lek. - Zna ona čoveka brzo da baci pod sto. - Gavro, nisam ja od juče i znam kad treba da stanem i počnem vodu da pijem. - Hoćete da probate i ovu iz flaše? - Može. - Samo polako pijte ako mislite trezni da stignete do pijace. - Ova je još bolja. Jagoda, sedite. Hoću

nešto da te pitam. - Sedi i ti Gavro pa da razgovaramo ko ljudi. - Ja došao da pitam za Dragicu. Devojka je lepa i pametna, a ja imam sina za ženidbu. - Sve mi je ispričao Gavra. - Šta ćemo dalje? - Moram da razgovaram sa ćerkom i biće kako ona kaže. - Srećna će biti ona koja se uda za mog sina. - Sve lepo o njemu čula sam od muža. - Mnoge devojke bi želele da se udaju za njega, a on hoće samo Vašu ćerku. - Ja ga, prijatelju, ne znam. Nikad ga nisam videla, ali sam čula da je lep i vredan momak. - Prvi je majstor u selu, ali ja neću da ga hvalim jer ga dobro poznaje Gavra, a možete pitati i druge kakav je moj sin. Čim neko u ovom ili susednim selima napravi kuću, samo njega zovu da uvede struju i od velikog posla nema vremena ni na igranku da ode. - Blago onoj devojci koja se uda za njega. - Danas je, prijatelju, teško naći i dobru devojku. - Kod nas u kuću su dolazile neke žene i nudile svoje ćerke, a on bi želeo samo Vaše dete. - Tiko, ona je fakultetski obrazovana i njoj treba sebi ravan čovek. - Jagoda, danas fakultet ništa ne vredi. - Tako pričaju oni koji ga nikad nisu završili. - Danas mnogi imaju završene fakultete pa sede kod kuće, a moj sin radi i pare padaju ko gnjile kruške. Jeste Tiko, ali je fakultet na ceni. - Gospođa Jagoda, Vaša ćerka je imala sreće pa se zaposlila. - Bila je odličan student i diplomirala sa čistom desetkom. - Gavro, ti znaš da je zanat zlatan. - Uvek je tako i bilo ali mladi danas ne žele da budu majstori. - Došlo neko ludo vreme i svi trče da završe visoke škole i posle rade neke leve poslove. - Da li su se deca videla? - Bio je kod Vaše ćerke na pregledu i od tada nema mira. Da nije bolestan? - Zdrav je ko dren, ali ide da je vidi. Dok je čekao da stigne na red čuo je da joj se udvara neki doktor. - Tiko, nije moja ćerka od onih. - Moj sin kaže da je oženjen i da ima dve ćerke. Ja sada moram da idem.- Sedi Tiko još malo jer je dan pred nama i biće vremena da završimo sve poslove. - Moram, gospođo, jer me čeka još mnogo poslova koje treba da završim pre odlaska na spavanje. Hvala na kafi, a rakija je prva liga. - Ovakvu peče samo moj Gavra. - Svaka čast. Hvaliću ga i na ovom i onom svetu. - Videćemo se mi Tiko još. - Daj Bože, Gavro, pa da ove godine napravimo veliku svadbu. - Ako deca hoće ja nemam ništa protiv. - I majka može tu malo da pomogne. -

Prijatelju, ona je odrasla i treba sama sebi da bira muža. - Nama ne smeta što je bila bolesna. - Ona je sada zdrava. - Moj sin je hoće i neka im je srećno. - Biće kako moja ćerka odluči. Uz Gavrinu pomoć Tika jedva pređe kućni prag i šepajući još više, jer je rakija počela da deluje, napusti dvorište i izgubi se u masi ljudi koji su krenuli prema stočnoj pijaci.

Dobar dan, mama. Dobar dan, Gavro. - Kako je danas bilo na poslu? - upita je majka. - Od rada pala sam na nos. - Sedi, ljubavi moja. Sada će majka da postavi sto jer je vreme ručka. - Ja bih prvo da popijem kafu. - Sada će Gavra svojoj devojčici da skuva kafu. - Ko je to, mama, dolazio? - Otkud znaš da smo imali goste? - Sto je nesređen, a oseća se miris duvana i alkohola. - Neki Gavrin poznanik. - Da nije bio Tika? - Ti ga poznaješ? - Njegov sin svakodnevno dolazi kod mene na pregled. - Od koje bolesti boluje? - Zdrav momak ali je počeo da izmišlja bolesti. Jedan dan ga boli glava, drugi teško diše, treći dan ga boli grlo i tako iz dana u dan. - On ti se, dete, udvara. - Dosađuje mi na poslu i priča mi kako je momak. - Onda njemu fali daska u glavi. - Majko, njemu fali ceo nameštaj. Jutros je bio prvi u ambulanti. - Šta je danas bolelo. - Ne može da spava jer samo misli na mene. Rekao mi je da će njegov otac danas doći kod Vas na razgovor. - Samo što je otišao. - Umalo da se pobije sa kolegom. - Da nije neki doktor neurolog? - Da, kolega Zoran. - Ima ženu i dvoje dece? - Vi sve znate. - Čuli smo od njegovog oca. Evo kafice za moju devojčicu. - Šta bi, Gavro, mi bez tebe?! - Znaš li ko je danas dolazio? - Sve mi je ispričala majka. Momak je lep, ali nije za mene. - I bogat. - Prvo specijalizacija, pa ćemo posle misliti na udaju. - On može da se oženi drugom. - Gavro, ja mu želim svu sreću ovog sveta. - Dok moja ćerka pije kafu, ja ću da postavim ručak. - Mama, šta to lepo miriše? - Skuvala majka ono što ti najviše voliš. - Čika Gavro, što su ti oči krvave? - Popio sam i ja malo rakije. - Ti znaš šta si nam obećao. - Znam ali je danas bio Tika pa sam morao da mu pravim društvo. Doći će on ponovo kod nas. - Nadam se da nije bio dosadan ko njegov sin. Iver ne pada daleko od panja. - Skoro nisam srela tako upornog momka. - To je

znak da te voli.- Danas mi je u ordinaciji bio Pera. - Šta više hoće taj kučkin sin od tebe? - Da mu pregledam dete. - Kako ga nije sramota da ti izlazi pred oči. Da li si bila? - Jesam, Gavro. - Kako te je dočekala ona njegova? - Ni jednu reč nije sa mnom progovorila. Deca su mu lepa, ne zna se ko je lepši, ćerka ili sin. - Šta im fali? - Devojčica se prehladila ali ništa ozbiljno. - Što nije zvao pedijatra? - Može da je ja lečim. Dobila sam od Pere poklon. - Šta je u toj izvezenoj futroli?
- Zlatno naliv pero. - Lep poklon nema šta. - I mnogo košta, Gavro. Majko, hoćeš i ti da ga pogledaš? - Neću i ne volim što ti oženjen čovek kupuje poklon. - To je samo mala pažnja i ništa drugo. - Što ti nije kupio običnu olovku?! - Majko, o čemu ti razmišljaš. - On želi da te ponovo odvede u krevet. - Nisam ja mala i znam da se čuvam. - Sama devojka je lak plen i lako pada na poklone i lepa obećanja.

Na posao ide svaki dan i neradi se mnogo, a više ni malaksalosti ni vrtoglavice pa joj je život bio pesma, da nema dosadnih muškaraca koji trče ko muva u surutku. I dalje joj dosađuje Tikin sin i neurolog koji je sada promenio taktiku i nastupa kao oženjen čovek. Takvi su najgori i najopasniji jer lepo pričaju i svašta obećavaju dok ne dobiju ono što traže, pa se posle svojim ženama vraćaju pošteni i zaljubljeni. Znaju oženjeni i da puze ako treba da bi se posle hvalili i pričali okolo kako su neodoljivi i da nema te žene koju oni ne mogu da odvedu u krevet. Mnoge žene i devojke poveruju u naučenu priču i lažna obećanja da bi posle slušale „KURVO, zar pored toliko momaka ti si spala na oženjenog čoveka!“. Čuo neurolog da je upisala specijalizaciju pa joj nudi svoju pomoć jer za nju uvek ima vremena. Dragičin život teče, ali se pomene teško zaboravljaju i povremeno izazivaju glavobolju, ali je ponekad dobro da se setimo prošlih dana. Ono što je bilo to je prošlo, i ono što će se desiti i to će proći. Iza Dragičinog osmeha, bolji poznavaoci duše, primetiće tugu pomešanu sa razočarenjem koje je doživela sa Perinim odlaskom iz njenog života.

Dan za danom i prođe kišovito proleće i dođe dugo i toplo leto i Dragica odluči da sa drugaricom ide na more. Tika je i dalje dolazio

na kafu i rakiju ne bi li nešto lepo čuo ali su i Jagoda i Dragica ćutale jer momak nije po njihovom ukusu. Njegov sin Vlada se već hvalio po selu kako je Dragica njegova i da je samo pitanje dana kada će se udati za njega. Neki su poverovali u tu priču, a neki sumnjičavo vrte glavu govoreći: "Zašto bi se doktorka udala za zanatliju?" Dođe dan kada se Dragica poljupcima oprosti od roditelja i sa drugaricom, koju je upoznala u domu zdravlja, ode na more. Julijana niskog rasta sa bucmastim obrazima i sisama koje jedva stanu u brushalter, nemirna duha koja sve hoće da vidi i proba. Kad obuče farmerke dupe joj seva ko semafor na raskrsnici. Došla sa sela, željna života i provoda i krenula u život koji je samo jedan. Grad je velika šuma koja krije sve naše greške i gluposti. Majka joj je govorila da ide u grad na dalje školovanje, dok je otac govorio da se uda i rađa decu. Bilo bi kako je otac želeo, ali je majka bez njegovog znanja upisala u srednju školu. Bistra Julijana je lako završila školu i fakultet, pa se preko veze brzo i zaposlila u jednoj pošti u Zemunu. Usput je devojka učila i životni fakultet gde su učionice na asfaltu beogradskih ulica. U učenju svakodnevnog gradiva mnogo su pomogle kafane, diskoteke, Kalemegdan i mnoga mračna i sumnjiva mesta koje ima svaki veliki grad. Učeći životni fakultet, Julijana je stekla bogato iskustvo koje je prenosila na svoje učenike koji su sve to morali da plate. I Dragici je pričala da je imala bezbroj avantura sa momcima i oženjenim ljudima, ali se ne kaje jer je život samo jedan. Dragici je govorila da su matorci najbolji jer joj ispunjavaju sve želje i čuvaju je da ne ostane trudna. Na moru je sretala razne ljude koji su je tražili, a ona je bila tu da ispuni sve njihove želje i to dobro da naplati. Kad bi dobili ono što su tražili i ispraznili svoja jaja, odlazili bi kod svojih devojaka i žena srećni da one nisu ko Julijana.

Pokušavala je ova lepa devojka da u njenu igru uvuče i Dragicu ali svi njeni pokušaji ostali su bez uspeha jer doktorka nije od onih žena koje se prodaju za pare. Pričala je Julijana doktorki kako poznaje jednu njenu koleginicu koja nije mogla da se zaposli i već pet godina radi na Plavom mostu i za to vreme je uspela i kola da kupi... Sve se to Dragici smučilo pa se jednog jutra spakovala i tiho napustila sobu

u kojoj je drugarica ostala da spava. Na upozorenje doktorke da može dobiti sidu ili neku polnu bolest, odgovarala bi „kad se ne plaše oni, ne plašim se ni ja“. Prvim vozom vratila se kući, a roditeljima je rekla da joj smeta sunce i da je pansion skup. Ostatak odmora provela je sa roditeljima sedeći u bašti ispod duda, štrikajući razno MILJE koje se na pijaci u gradu dobro prodaje... Povremeno bi dolazio TIKA i ponavljao svoju priču koja je već svima bila dobro poznata. Na seoskom vašaru srela je Peru sa ženom i decom. Pera joj je pružio ruku i upitao je kako zdravlje, dok joj je Snežana samo mahnula rukom. Progovoriše još po koju i svako ode svojim putem i svojim brigama. Seti se Dragica Perine ljubaznosti i njegovog cveća, setila se i njegovih telefonskih poziva i vožnje u kolima.

Maštali su da jednog dana kada se uzmu imaju čopor dece koja će se šetati po velikom dvorištu, ali od tih želja osta samo uspomena na dane koji se ne mogu vratiti... Jagoda je obožavala Peru jer je znao da svaki svoj dolazak obeleži velikim buketom sveća. Kako je Gavri donosio mirisne cigarete on ga nije mnogo cenio i krijući Jagodi govorio „ovaj mali šarenko je na sve spreman i ja mu mnogo ne verujem“. Po selu se priča da perina žena ima nekog momka, ali to nije uznemirilo Dragicu koja je krenula da sebi nađe čoveka za ceo život.

Ono što je bilo to je bilo, a život treba živeti i nadati se boljim danima. Jagoda je ovu vest prokomentarisala „šta je tražio to je i dobio“, dok je Gavra samo ćutao i krijući pio i flaše koju je nosio u džepu. Dolazio je Pera i u dom zdravlja i Dragici je pričao kako je nesrećan jer ga žena vara sa bratom od strica. Dragica mu je odgovarala da je među njima sve gotovo i da je ostavi na miru i da čuva ženu i decu. Sa koleginicom Marom, udovicom, po treći put odlazi na svadbu u Bajinu Baštu. Marin brat se ženi po treći put, a to je dobra prilika da se opusti i za trenutak sve zaboravi. Lepa Dragica je mnogima zapala za oči, i udvarača ko puževa posle kiše. Na svadbi je upoznala Dragana koji je šest godina stariji od nje, ali joj to nije smetalo da cele večeri bude sa njim. Prvi susret, prvo viđenje i eto ljubavi na prvi pogled koja je mnogo obećavala. Kome je danas

do ljubavi kad svi lažu i varaju i gledaju ko će koga pre da prevari i stekne neko novo iskustvo koje ga uvodi u novo razočarenje i tako u krug. Te noći Dragan se nije odvajao od Dragice čije se lice obojilo rumenilom i lepljivim znojem od dugotrajnog igranja. Dragica se opustila pa se veseli ko da joj se sestra udaje, a Dragan plaća i koristi svaku priliku da joj se približi i poljubi. I neki momci su pokušali da joj priđu, ali tu je Dragan koji čuva svoj plen u nadi da će biti njegov.

Narod poče da se razilazi tek kad petlovi najaviše novi dan, a oni su tu i čekaju da popiju još po jedno piće i krenu svako na svoju stranu. Dragica je pogledom potražila koleginicu Maru i gledala je kako se pored kuće ljubi sa malim harmonikašem koji je spustio harmoniku na zemlju i svoj slatki zalogaj ljubi od glave do pete ne obaziruć se na ljude koji napuštaju dvorište i žure da što pre dođu kući i ukradu koji sat od noći koja odlazi. Ostali muzikanti prestaše sa sviranjem i posedaše na travu kako bi se odmorili od dugotrajne svirke. Nije lako svirati u domaćinskoj kući gde su gosti bogati i ne dozvoljavaju muzici ni minut odmora. Dragan uhvati Dragicu pod ruku i povede je u najbliži voćnjak. Na njegovo iznenađenje nije se bunila već ga je sve vreme stisla za ruku. Preskočiše neku staru ogradu prođoše pored svinjca i uđoše u tek zarudeli voćnjak čiji miris tek uzrelog voća dade novu snagu i oni uroniše u carstvo ljubavi.

Dolazio je Dragan kod Dragice u ordinaciju, dolazio subotom i nedeljom i u kuću i tu ostajao dugo, ali više ljubavi nije bilo jer je Dragica govorila da on nije za nju, a ono što se desilo to je bio trenutak slabosti i ništa više. Iako je Dragan bio mlad i lep i izuzetno pažljiv momak, ova joj veza nije odgovarala jer se i dalje nadala da će sresti čoveka svog života. Dragan je ubrzo shvatio da ga doktorka neće i uz pozdrave i jedan dobijeni poljubac otišao je iz njenog života. Na poslu njen mir remeti neurolog i mladi električar koji izmišlja bolesti i traži da ga samo ona leči. Da bi cirkus bio potpun u ordinaciju dođe i Pera sa velikim buketom cveća i kesom punom kafe, čokolade i bombona. Došao čovek da saopšti da je postao otac i trećeg deteta ko da to interesuje Dragicu. Moli Pera da dođe i pregleda bebu jer u nju ima najviše poverenja, a ona mu odgovara da

je to posao pedijatra, a ne lekara opšte prakse. On hoće da samo ona dođe i šta je drugo mogla nego da obeća da će doći i da se zahvali na lepom buketu cveća. Pera ode, a ona poče da razmišlja dokle će on da joj dosađuje i koristi decu da bi je viđao i poziva da dođe kod njega. - Doktorka Dragice. - Ko to upada u sobu bez poziva? - Šofer Žika. - Šta hoćeš i što se dernjaš. Nije ovo šuma. - Gospodin Pera mi je rekao da Vam se javim. - Koliko si dobio? - On me je častio i ja nisam smeo da odbijem. - Jel ti znaš da zbog mita možeš da letiš sa posla. Šta ti je rekao taj bezobraznik? - Da Vas dovezem do njegove kuće, jer ste obećali da mu pregledate dete. - Prvo. Ja njemu nisam ništa obećala, a drugo ja sam danas zauzeta.
- Možemo sutra. - Sutra u podne biću ispred doma zdravlja.

Prođe još jedan dan. Prođe i noć i oko sedam, Dragica je na svom radnom mestu. Prvi pacijenti su već tu jer su došli da zauzmu red, a tu je i Tikin sin koji je uvio glavu ko da je napolju trideset stepeni u minusu. Pacijenti dolaze i odlaze, a ona se pita kad će je Pera ostaviti na miru jer kolege i koleginice pričaju da se oni tajno viđaju i vode ljubav. - Doktorka, ja došao. - Stižem za pet minuta. - Ja ću Vas voziti prekim putem. - Vozi kuda hoćeš samo požuri jer danas popodne imam goste. - Da ne dolazi neki momak? - Čoveče, to nije tvoja briga, nego pazi kako voziš da ne bi upali u neku baru. Posle teške vožnje jer je Žika vozio po seoskom putu punom rupa i rupica, stade sa kolima ispred kuće okrečene belom bojom. - Gde si me ovo dovezao? - Kod gospodina Pere. - Nije ovo ta kuća. - Prošli put ste bili u kući njegovih roditelja. - Šta ti to Žiko mutiš? - Zna šofer Žika šta radi. Kada se gospodin Pera oženio, on je ženu doveo u kuću svojih roditelja i tu je rođeno dvoje dece. - I ona kuća je bila velika i lepa sa mnogo cveća na terasi.
- Kada je Pera saznao da mu žena živi sa bratom od strica on je otišao od kuće, a žena se sa dvoje male dece vratila kod oca. Pošto je Snežin otac imao i sina koji se oženio on je ćerki i unucima napravio ovu veliku kuću. - Otkud mu pare? - Zar ne znate da je dugo godina radio u inostranstvu. Kada se Pera izduvao i shvatio da svako živo biće ima pravo na neku avanturu, vratio se ženi i deci. - Ja ga ne bi

primila pa da je jedini muškarac. - I njegova žena je shvatila da su svi muškarci kurvari i da se pamte samo i broje deca i ponovo ga primila u svoj krevet. Kao rezultat te nove ljubavi žena osta trudna i rodi mu i treće dete. Jer vidite doktorka? - A šta ja to treba da vidim? - Društvo za doček se postrojilo ispred kuće. - Srećna porodica na okupu.
- Kakva je to žena koja spava sa bratom od strica? - Jesi li ti to video? - Nisam. - Pa što onda pričaš gluposti.

Dragica se doterala i ko je ne poznaje pomislio bi da je glumica, a ne doktorka koja radi po selima oko Obrenovca... Žika joj otvori vrata, a vetar koji je duvao počeo je da joj mrsi kosu oko dugog i lepog vrata koji ulepšava lančić sa medaljonom. Vitka ko breza sa lepim grudima i vitkim nogama, uznemirava i mlado i staro. Znao je Pera da je pogrešio i sada pokušava na razne načine da je ponovo ima, ali doktorka više nije naivna jer ima i ona svoja iskustva i sada zna šta će. Nasmejana i vesela pozdravi se sa svima, a to isto uradi i šofer Žika. Tu je bila i neka baba sa povezanim okom koja bi u mraku ličila na vešticu koja jaše metlu. Kasnije je Dragica saznala da je to Snežina majka, kojoj je pre neki mesec umro muž, ali je to nije mnogo potreslo jer nikad i nije volela. Njen hobi je bio da se meša u tuđe brakove i da zavodi momke koji su po godinama mogli da joj budu sinovi... Njen muž, čim je napravio i sredio kuću, iznenada je umro i ljudi su se pitali da li je imao neku ozbiljnu bolest koju je krio ili je nešto drugo u pitanju. Šta je uzrok iznenadne smrti niko nije znao, a mrtva usta ne govore i tajna ode u grob. Perina tašta se mnogim ženama zamerila i jedna ostavljena žena sa jednim detetom ubode je iglom u oko. Povreda je bila teška i hitno je otišla u bolnicu na lečenje i svi pokušaji doktora da joj spasu oko ostali su bez uspeha pa je oko najzad izvađeno. I dalje voli da se meša tamo gde ne treba, ali više nije interes muškarca koji menjaju jer nema oko a i godine su je stigle i sada je sama. Uvek je bilo i biće da veliki švaleri i švalerke jednog dana ostanu sami i tada se pitaju gde su godine koje su potrošili kad za stare dane nemaju nešto svoje da im greje krevet i leđa. Kome treba baba kad je toliko devojaka i mlađih žena željne

promena. - Žiko, ti sve znaš.
- Znam da se Perin tast obesio u štali, a oni proširili vest da je imao izliv krvi na mozgu.
- Gospođo, jel to Vaša beba plače? - Već nekoliko dana slabo sisa i kad god je povijem, ona na glas plače. - Sada ću da je pogledam, a ti Žiko budi spreman jer mi sve ovo liči na hitan hirurški slučaj. Nemoj ništa da piješ. - Pijem samo sok. - Rakiju ne smeš ni da pomirišeš jer moraš brzo da voziš. - Ja sam spreman, doktorka. - Lepoto moja, šta te to boli i što si se tako uplašila? Neće tebi tetka Dragica ništa. - Doktorka, šta je mojoj ćerki? - Pero, trebao si dete ranije da dovedeš kod doktora. - Nije ozbiljno? - Sreća je što sam danas došla sa kolima pa će Žika hitno da je odvede u bolnicu. Majko, Vaše dete ima temperaturu i kad pritisnem stomačić, ono počne još jače da plače. - To sam i ja primetila kad ga povijam. - Kako beba sisa? - Slabo, samo plače. - Od kada je takva? - Ima nekoliko dana. - Što je niste nosili kod pedijatra na pregled? - Pera i majka kažu da to nije ništa i da svako dete ima probleme. - Kad ste poslednji put merili temperaturu? - Pre Vašeg dolaska. - I kolika je bila? - Oko trideset devet. Dajte toplomer da izmerimo i rektalnu temperaturu. Ne boj se lepoto. Ovo ništa ne boli. - Koliko sada ima? - Skoro četrdeset. - Šta je sa mojim detetom i da li će ozdraviti? - Upala slepog creva i mora hitno kod dečijeg hirurga. Žiko, evo uput i vozi što brže možeš, jer je ovde svaki minut važan. - Ne brinite, doktorka. Žika je najbolji vozač u okolini, a možda i dalje. Kako ćete Vi da se vratite u dom zdravlja? - Otići ću na autobusku stanicu i sačekati neki autobus za grad. - Ako hoćete ja ću doći po Vas. - Samo ti predaj dete i idi kući. Čeka te žena. - Moja Ruška ne može da živi bez mene i kad kući ne bi došao na vreme ona bi došla u dom zdravlja da me traži. Majka sa uplakanim detetom u naručju uđe u sanitet, a Pera sede pored šofera koji upali motor i sanitet se izgubi iza prve krivine... Dragica osta u dvorištu uplašena i sa mislima koje su samo njoj znane.

Na stanici gužva, a ljudi nervozni i nestrpljivi jer nikako da se pojavi autobus. Čuju se razni komentari i kritike zbog lošeg gradskog prevoza i zato krive gradsku vlast. Tu su psovke bez kojih se ne

može u svakodnevnom životu sa kojim se mnogi Srbi rađaju, žive i umiru. Među ovim putnicima ima i onih koji bi sve to bolje regulisali da su na vlasti i, po njihovim pričama, prevoz bi radio ko švajcarski sat. - Eno ga, dolazi! - povika mala bakica i poče da skače od sreće. - Gospođo, to je traktor. - Sine, izgubila baba oči pa sve što se kreće pomisli da je autobus. - Baba, moraš da menjaš oči. - Meni su i ove dobre. - Onda sedi na tu klupu i čekaj da dođe. Traktor stao ispred njive u kojoj je kukuruz tek počeo da zre i traktorista, verovatno vlasnik te njive, skoči sa traktora i uđe na njivu. Posle desetak minuta izađe sa punom kesom purenjaka koje stavi pored sedišta i ode svojim putem, a putnici i dalje sa nervozom čekaju da naiđe neki autobus.

- Gde je dosad? - glasno se upita lepa žena sa velikim šeširom na glavi, a na nogama bele sandale sa visokom štiklom. Njeno lepo telo krila je haljina od neke fine svile koja se presijava na suncu. Bila je to žena srednjih godina koja bi mogla da usreći svakog muškarca, jer je imala sve ono što krasi lepu ženu. Što bi naš narod rekao ima je i za gledanje i voljenje, a tu je i veliki jezik bez koga nema lepe žene. Danas bi svi muškarci želeli lepu ženu bez jezika, ali se takva još nije rodila. U ruci je držala punu kesu koju je nervozno prebacivala iz ruke u ruku, a poče i da psuje ko kočijaš kad umorni konji neće u kas. Neki su se smejali sočnim psovkama koje prosipa ova žena na sve strane, a drugi su je bodrili da ne prestaje sa psovanjem vlade i političara, i ostali su se pridružili pa su psovke otišle na adresu bivših i sadašnjih političara... koji imaju sve, a narod ko jebe kad je glup. Ova lepa žena okrenula se prema čoveku koji je stajao pored nje i počela na njega da viče ko učiteljica na đaka kad nije napisao domaći zadatak. - Za sve su krivi ovi tvoji - i uhvati čoveka za sako i poče da ga vuče. - Smiri se, ženo. Nisam ja vlast. - Deset godina ja ćutim i trpim. - Ako negde imaš bolje, ti idi a mene ostavi na miru. - Sada mi to govoriš, a kada si me molio da se udam za tebe onda sam ti bila dobra. - Sada vidim da sam pogrešio što sam potrčao za lepom ženom. - Prvo si me lizao do glave do pete pa si me pojeo ko pas kosku i sada ti nisam dobra. - Ućuti već jednom! Nismo sami na

autobuskoj stanici.
- Mene su mnogi bolji hteli, a ja ćurka hoću samo tebe i tvoje plave oči. - Bolje da sam skočio u Savu nego što se deset godina svađam sa tobom. - Idi! Skači! Šta čekaš? Ti si kriv što ovoliko čekamo. - Što ja? - Glasao si za one što lupaju u šerpe i sviraju po ulicama. – Glasaću za koga ja hoću. - Onda se kuvaj na ovom suncu. Voliš Amerikance. Jebali ti oni mater. - Volim pa šta!
- Uveli nam sankcije, jebem im dete u kolevci. Da smo sa njima znali i da se nismo junačili danas bi živeli kao sav normalan svet. - Ženo, mi smo mali, a oni su sila. - Pa šta?! Ko im jebe mater! - Moramo da slušamo jer sa njima nema šale. Luda ženo, ni Rusi neće protiv Amerike.
- Rusi su obične prodane pičke. - Samo si ti dobra. - Majku im američku, zar opet da mi naređuju kako ću da živim u mojoj zemlji. - Zato ćemo i dalje da trpimo sankcije i ko zna šta još.
- Da nas neće napasti i treći put? - Mogu oni i to da urade... - Tu su Ujedinjene Nacije. - To je puška bez baruta zar Amerikanci odlučuju i naređuju i svi moramo da slušamo. Pobili su sve Indijance, a crnci su građani drugog reda i da mi takva zemlja priča o demokratiji i ljudskim pravima. Eno tvoje zemlje gde se poštuje zakon i demokratija. - Ne znaju oni šta je to, a zakon važi samo za belce. - Amerikanci neće šetati mojom zemljom niti birati moju vlast dok je Rosa živa. - Smiri se. To je velika zemlja i može da radi sa Srbijom i Srbima šta hoće. - I Nemačka je bila jaka pa joj je došao crni petak. - Koga sam ja to oženio? - Čuvao si me ko pticu u kavezu i kad bi me neko pustio, išao bi za mnom kao pas čuvar. Mogla sam da se udam za doktora, inženjera. - Još ti nije kasno. - Svi ste vi isti dok ne dobijete, a posle žena nije dobra. - Onda me pusti da živim. Ženo, pročitaj naslov u današnjim novinama. - Opet nas napadaju. - Ti misliš ako si Socijalista da sve znaš. - Čoveče, kad si toliko pametan čitaj sam. - Ovde piše da će pomoći i mnogo vole Srpski narod. Nikome oni ništa besplatno ne daju. - Sve će nam dati kad ode Milošević sa vlasti. - Amerikanci to neće dočekati. Otići će Klinton, a moj Sloba će biti na mestu koje mu liči, kad ti kaže tvoja Rosa. - Ubiće ga Srbi ko što je Karađorđa ubio kum. - Ženo, zbog takvih kao

što si ti, Srbija ide u propast. - Šta su dobile bivše republike? - Žive u miru i bez sankcija. - Jadni oni moraju da igraju kako Klinton i ona njegova veštica svira. Političari i republika još nisu svesni šta su uradili svom narodu. - Ženo, svi oni žive bolje od nas. - Šta misliš dokle će tako? - Dok i kod njih ne zaživi demokratija. Čoveče, samo u Srbiji vlada demokratija jer da nije tako ne bi nas nacionalne manjine jebale u mozak. - Bez Amerike nema demokratije. - Tamo svi govore jednim jezikom i imaju jedno pismo, a kod nas svaka vaška obaška, a to mnogo košta. U toj ludoj zemlji ako hoćeš da budeš svoj čovek moraš da imaš posao i mnogo dolara. - A šta je sa onima koji to nemaju? - Oni žive ko stoka. - A nama je kao bolje? - Da nam ti ludaci nisu uveli sankcije, mi bi mogli lepo da živimo...

Sunce pripeklo, ljudi se umorili od priče i čekanja pa zavlada mir koji remete muve zujeći u krug i s vremena na vreme napadaju oznojene ljude. Da bi se spasili vrućine i muva, ljudi otišli u hladovinu gde ispijaju poslednje rezerve vode i mokrim maramicama brišu znoj sa čela. Samo su deca na suncu, trčeći za loptom koja je deci ulepšavala detinjstvo. - Evo dolazi - povikaše deca u glas i prestadoše da šutiraju loptu. Ljudi napustili hladovinu i poređali se na stanici ko đaci kad stanu u red za užinu. Uz veliku buku, autobus se nekako dovuče do stanice i šofer otvori troja vrata i putnici, uz guranje i psovku, brzo napuniše autobus. Šofer mlad, stavio cvikere za sunce, a tranzistor uključio do daske pa Vam se čini da je momak u nekoj diskoteci, a ne za volanom autobusa čije vreme je davno prošlo. Dragica i dama sa šeširom krenuše ka prednjim vratima jer je tu bilo najviše mesta, a iznervirani muž pobeže u najveću gužvu ne bi li se barem za neko vreme spasio lepe žene sa velikim jezikom. Kad ih je šofer onako lepe ugledao, smanjio je muziku i počeo da dobacuje ali ga dame svojim pogledima brzo umiriše i nastavi da sluša muziku. Kada je dama sa šeširom otišla u masu da se gura tražeći muža u punom autobusu, Dragica je ostala blizu šofera i on poče da se udvara. Što bi naš narod rekao šoferska posla. Doktorki nisu prijale reči: lepotice što si sama; ili maco dođi kod šofera da osetiš šta je pravo muško i još koje kakve gluposti po kojima su

šoferi poznati. Neki su počeli da upozoravaju šofera da bira reči jer je on na radnom mestu, a on bi pojačao tranzistor i autobus, uz veliku buku, krenu ka velikom gradu. Zbog dotrajalosti autobus se jedva kretao, a tranzistor od koga se nije odvajao mladi šofer uveseljavao je oznojene i nervozne putnike pa je sve to ličilo na jedan putujući cirkus. U autobusu, oseća se miris benzina, a tu su i dosadne muve koje nisu birale mesto na koga će da slete jer leto bez muva i nije pravo leto. U takvoj gužvi, gde se osećaju razni mirisi, Dragici se iznenada sabi želudac i upita sama sebe da li je to od mirisa koji se širi autobusom ili što još nije jela. Javi se i nagon na povraćanje, malaksalost ruku i nogu iako je sedela na stolici do šofera gde je kroz prozor, bez stakla, ulazio svež vazduh. Šofer ugasi tranzistor jer su stigli na autobusku stanicu i širom otvori sva vrata, a putnici brže bolje izleteše iz autobusa i potražiše neku hladovinu i osveženje... Dragica je jedva ustala sa svog sedišta, ali tu je šofer koji je ponudio svoju pomoć koju je ona odbila i sa velikim naprezanjem napusti autobus i sede na prvu klupu. - Doktorka, Vama nije dobro. - Smučilo mi se, Mitke, od ove vrućine, a u autobusu ni jedan prozor ne može da se otvori. - Zašto ste ušli u radnički bus? Oni su odavno trebali da odu u staro gvožđe. - Bila sam poslom u jednom selu i želela sam što pre da se vratim u ambulantu jer danas imam neke zakazane preglede. Deda Mitke, sam Vas je Bog poslao. - Tu sam sa kolima. - Kako je baba Ruža? - Od mene pravi magarca i svaki dan izmišlja drugu bolest. - Nije ona zdrava. - Vi je lečite pa neka Vam i dalje dosađuje. Može li moja doktorka da hoda? - Ne znam šta se to sa mnom dešava. - Možda Vam vrućina smeta. - U autobusu sam prvo osetila bolove u želucu, a zatim i bolove u rukama i nogama. - Da Vas odvedem do klupe pred česme? Tamo je veća hladovina pa ću posle otići po kola koja su u drugoj ulici. - Noge ne osećam... Teškom mukom i uz pomoć Mitketa, koji je više vukao nego što je ona hodala, stižu do klupe iz koje vire zarđali ekseri. Naša omladina ili bolje rečeno mamini i tatini sinovi su odneli jednu dasku, a na onoj drugoj svašta napisali sa željom da se vidi da u ovoj zemlji ima i lude omladine. - Sedite Vi doktorka, ja odo po kola. - Požurite deda Mitke jer osećam da ću se svakog časa onesvestiti. - Dok izbrojite do

deset ja sam tu. Uz pomoć Mitketa i nekog gospodina koji se tu slučajno zatekao, Dragica sede na zadnje sedište novih kola koje Mitke pazi ko da mu je dete. Stalno ga pere, glanca, a ne propušta priliku i da priča sa svojim novim kolima. Sa ženom nema dece, pa su kola svo zadovoljstvo ovog sveta. Dragica samo što je sela, počela je da povraća na sedište koje je blistalo od čistoće. Mitke joj pridržava glavu, a ona užutela ko sveća. - Izvinite, nisam htela. - Ništa ti dete ne brini. Deda Mitke će sve to da očisti. Jel ti je sada lakše? - Malo. - Da stanem kod prve prodavnice i kupim neku vodu? - Ne. Sada mi je lakše. - Kuda hoćeš da te vozim? - Idem kući. - Zar nije bolje da svratimo u dom zdravlja da Vas pogleda neko od Vaših kolega? - Vozite me kući. Sada mi je već bolje.
- Kako Vi kažete.

Brzo su stigli ispred kapije odakle je Mitke ugledao Jagodu i Gavru kako sede ispod velikog duda i nešto razgovaraju. Mitke pritisnuo sirenu, a oni skočiše ko da je u blizini udario grom. Deda Mitke izađe iz kola i pozva Gavru da dođe jer je Dragica imala oko sedamdeset kila, a to je za jednog čoveka koji hoće da je odvede do sobe mnogo. - Šta je, Mitke? Šta se desilo kad si ti došao kod nas? - Sreo sam Dragicu na autobuskoj stanici i doveo sam je kući. - Ona je jutros rano otišla na posao. - Sada je na zadnjem sedištu mojih kola... Dete, šta ti se desilo i što si tako ubledela? - Čika Gavro, nije mi dobro. - Daj mi ruku da ti pomognem da izađeš iz automobila. - Ponovo ne osećam noge. - Sada će tebe tvoj Gavra da iznese. Jagoda kad je ugledala lice svoje ćerke poče naglas da kuka i udara sebe obema šakama po glavi. Spustio je glavu na stolicu koja je tu i danju i noću ispod duda, a ona ne može da sedi već se ljulja ko pijanac i poče da kuka od bolova, pa su je Gavra i Mitke odneli u njenu sobu. Jagoda ide za njima, krsti se i doziva Boga da ponovo pomogne dok su oči vlažne od suza. Pas Žuća laje i hoće sa lanca, jer želi da vidi svoju gazdaricu i da pomogne koliko je to u njegovoj moći. Pas Žuća je bio Dragičin ljubimac koga je doneo Pera pre mnogo vremena. Doktorka ga pazila, hranila i jednom nedeljno kupala jer je Žuća poklon od momka sa kojim je provela mnogo lepih trenutaka. Jagoda

i Gavra ga nisu voleli, a pas to oseti pa beži tamo gde ga vole. Kad je sa Dragicom on reži na njih i to je još jedan razlog što nije omiljen kod Jagode i Gavre, ali ga ne diraju jer znaju da o njemu brine njihova ćerka... Gavra i Mitke napustiše sobu u kojoj osta Jagoda i njih dve ostadoše da plaču i proklinju sudbinu za sve ovo što im se već duže vreme dešava. - Sedi Mitke. Sada ću da donesem rakiju. - Neću rakiju. Neću ništa kad vidim moju doktorku kako se muči. - Samo jednu? - Ne smem. Moram da radim jer moja žena svaki dan kupuje druge lekove, a to košta. - Mitke, neću da te teram ali sam hteo da probaš moju rakiju.

- Znam ja tvoju rakiju. - Čista domaća. Nema glava da te zaboli. - Znam Gavro, da je mnoge pre vremena oterala na spavanje. - Šta se to desilo na stanici? - Sve sam ti rekao. – Hvala Mitke, što si je doveo kući. - Hteo sam ja i u dom zdravlja da je pogleda neki kolega, ali ona je htela kući. - Bože, što nju kažnjavaš? Kazni mene. Ja sam joj ubio oca, a ti si me ostavio da živim. Jutros smo zajedno pili kafu i posle smo je ispratili do autobuske stanice nasmejanu i veselu. Nama je pričala da danas ide u selo iza brda da obiđe Perino dete. - To je mnogo daleko.

- Govorila je da će je voziti Žika jer su pre neki dan dobili novi sanitet. - Jer to onaj za koga je trebalo da se uda? - Da, Mitke. - On je opasna baraba. - To je njegov problem. Meni i njenoj majci je važno da bude zdrava, a udaja će doći kad Bog kaže. Kad brže dobi i treće dete jer mi se čini ko da je juče bila svadba. - Teško je dok krene, a posle ide lako. - Zaspalo zlato mamino - i sede pored Mitketa. - Jagoda, zašto ne zoveš doktora? - Prvo hoće da se naspava, a posle će zvati svoje iz doma zdravlja. Gavro, što je Mitketu prazna čaša? - Moram da radim i ne smem da pijem jer pandura ima ko mrava pred kišu. - Jagoda, imate najbolju rakiju u kraju. - Zna moj Gavra kako se peče prava rakija koja ne udara u glavu. - Jagoda, takva ne postoji. - Ko god je pio njegovu rakiju jednom, tražio je i drugi put. - Mitke, ja skupljam samo zrele i zdrave šljive iz kojih vadim košpicu. - Dobra rakija zavisi i od dobrog kazana. - Moj Gavra je kupio novi kazan i ne da ga nikome. - Moj je propao od stalnog davanja, a ljudi ko ljudi ne znaju da čuvaju tuđu stvar. - Moj muž više voli kazan nego mene.

- Mitke, šali se Jagoda. - Ja bih da krenem.
- Pozdravite Ružu. - Gavro, moja žena dosadi Dragici u ambulanti. - Naši smo pa neka ide kad hoće. - Ništa joj ne fali samo uznemirava dete. Ja ću biti na ovom broju i ako Vam zatreba moja pomoć, Vi me slobodno pozovite. - Možda će Dragici biti bolje. - Daj Bože da bude tako. Još jednom hvala, Mitke. - Jagoda, nemoj da mi se zahvaljuješ jer da nije bilo nje, ja još dugo ne bi bio penzioner. - Kod nas više ima penzionera nego radnika. - Ja sam uhvatio zadnji voz jer danas ljudi na štakama rade. I jednom za uvek zapamtite kad god Vam zatreba prevoz, danju i noću, ja sam tu. - Nismo znali tvoj broj. - Sad kada ga imate, zovite me jer sam ja Vaš večiti dužnik.

Gavra ode da isprati gosta, a Jagoda u sobu da vidi kako je njeno dete. Uz pozdrave, oni krenuše svako na svoju stranu, a Gavra pravo u kuću gde ga je čekala Jagoda sa kafom. - Šta radi naše dete? - Okrenula se prema prozoru i spava. - To je položaj koji njoj najviše odgovara.
- Gavro, Jagoda, dođite da pogurate kola. - To je Mitke. Možda se zaglavio u neko blato.
- Gavro, idi vidi što te zove. - Mitke, šta se desilo? - Upao sam u neku rupu i nikako da izađem.
- Idi ti u kola i drži volan, a ja ću da zapnem. - Možeš li? Kola su teška. - Nekada je Gavra sam gurao veliki traktor. Motor poče da se muči, da cvili i plače i uz pomoć jakog prijatelja, izlete iz rupe. Mitke izađe iz kola i poče da tapše Gavru po ramenu i ponavlja da je on nekada bio bokser i jak ko bik, a sada ne može ni na ženu da se popenje. - Stigle te godine, prijatelju.
- Zato sam penzioner. - Mitke, kola su ti lepa i nova. - Žena mi dala svoj miraz i ja kupio kola. - Sada možeš i nju da voziš. - Beži iz kola i govori: "Neću ja još u mrtvački sanduk sa četiri točka". - Žena ti je u pravu. - Kad voze svi, voziću i ja pa šta mi bude. - Idemo kod mene.
- Moram danas da radim i nešto zaradim jer ako kući dođem bez para ubiće me žena. - Kako ćeš da radiš sa prljavim rukama? - Jagoda evo mene opet. - Tebi su naša vrata širom otvorena. - Jel zaspala moja

doktorka? - Spava ko dete kad podoji majka. - Možda se doktorka premorila, a mi pravimo dramu. - Bila je bolesna pa se plašim da se bolest nije povratila. Ovih dana je moja ćerka puno radila i možda je umor doveo do ovog stanja. - Jagoda, ja nisam doktor ali kad se čovek umori, njemu se samo spava. - I ona, Mitke, spava. - Mitke, ni sam Bog ne zna šta joj je. - Gavro, i ona više ne radi kako treba. Stalno sam joj govorila kćeri manje radi, ima još doktora u domu zdravlja, a ona kad ode na posao nema je kući dok ne pregleda i poslednjeg bolesnika. Nekoliko puta je zbog toga došla u mrak kad su već neki ljudi otišli na spavanje.
- Nije ona jedini doktor u domu zdravlja. - Znam Mitke, ali šta mogu kad je moja ćerka takva.
- Mitke, da natočim jednu čašu? - I sam znaš da moram da radim. - Samo jedna. - Može ali ako me uhvate panduri, ti ćeš da budeš kriv. Osim novčane kazne koja nije mala, uzimaju dozvolu i šalju kod sudije za prekršaje. - Gavro, ostavi čoveka na miru! - Popiću jednu i neka bude šta biti mora. Izvini Jagoda, ali ja bih nešto da pitam. - Slobodno. Ti si naš prijatelj i rođak. - Da nije doktorka trudna? - Ko zna? I to je moguće. - Sve mi na to miriše. Mlada, lepa i ne bi bilo čudno da je trudna. - Ja bih, Mitke, volela da se ti u pravu. - Danas devojke prvo ostaju trudne pa posle idu kod popa i matičara. Koliko je meni poznato, naša Dragica nema momka. - Ko zna? Možda mi ne znamo za njega. - Još udaju i unučiće da dočekam pa ne bi žalila posle da umrem.
- Čujem da električar hoće doktorku. - Momak je lep i vredan ali nije za naše dete. - Možda je sudbina baš njega odredila da ti bude zet. - Ako ga Dragica hoće, hoću ga i ja. Dragica mi govori da je dosadan i da voli da se hvali. - Jagoda, od dece se danas može svašta očekivati.
- Blago tebi, Mitke. Ti nemaš decu i nema šta da brineš. - Nije ni to dobro. Ja bih, dobri ljudi, da krenem. Dugo sam se zadržao. - Hvala još jednom. - Kad Vam trebam, Vi me zovite. - Još jednom mnogo hvala, stari prijatelju. Mitke ode, a nesrećni roditelji zatvoriše vrata i zaplakaše ko dete kad dobije batine. - Jagoda, ja mislim da se bolest povratila. - Ne verujem - i zaplaka još jače. - Ne damo mi našu Dragicu. - Jadna moja ćerka. - Sada kada treba da živi, ona boluje i

obilazi bolnice i banje. - Možda će nam Bog pomoći. - Ženo, više ni u Boga ne verujem. - On nam je poslednja nada.

Loše vesti se brzo šire pa tako kolege u domu zdravlja saznaše da se njihova koleginica ponovo razbolela. Dolaze u posetu, dele savete i predlažu svoju terapiju. Neki misle da se bolest povratila, a drugi da je to nešto novo i da treba uraditi nove preglede kako bi se isključila ranija bolest. Dragica se svima zahvaljuje na poseti i ne želi da priča o svojoj bolesti, jer zna šta će i kako će sebe dalje da leči. Svako čudo za tri dana, pa razni posetioci prestaše da dolaze u Jagodin i Gavrin dom. Kako dani prolaze, doktorki je sve bolje i bolje jer su lekovi počeli da deluju, pa se pojavio i osmeh na njenom lepom licu. I roditelji su veseli pa se sada u kući oseća neka nova radost i nada da će ovim mukama jednom doći kraj. Počela je i sama da hoda ali za svaki slučaj tu je štap koji je kupio Gavra na pijaci u velikom gradu.

U posetu, posle dužeg vremena, došao je i šofer Žika samo da joj kaže kako je Pera plakao kad je čuo da se ponovo razbolela. - Zbog tebe je počeo i kafane da obilazi. - Zašto mu to treba kad ima svoju porodicu? - On tebe voli i dalje. - Žiko, pusti priče. - Da te ne voli, ne bi se kući vraćao pijan. - Kako je dete? - Dečiji hirurg kaže da je došao u poslednji čas. Čim smo stigli u ambulantu, dete je odneto u operacionu salu. - Hvala Bogu kad se sve dobro završilo.
- Zahvaljuje se majka, zahvaljuje se otac. - Ti si opet to dobro naplatio. - Jesam. I od tih para moja Ruža je dobila lepu haljinu i lakovane cipele. - Sram te bilo, Žiko! - Ja nisam ništa tražio. On mi je sam stavio pare u džep. - A tebe je bilo sramota da ga odbiješ?! - Odbiti gazdu, to je velika sramota. Doći će Pera i njegovo dete da te vide i zahvale što si u pravo vreme postavila dijagnozu i dete poslala na pravo mesto. - Žiko, to je moj posao i meni ne trebaju nikakve zahvalnosti. - Ja samo prenosim šta sam čuo. - Neću da ga vidim u mojoj kući! - Šta to pričaš, majko? - Zar da mi se smeje on i njegova rospija. - Nisu oni krivi što sam se razbolela. - Znam ja takve. - Tetka Jagoda, oni samo žele da se zahvale. Da nije bilo Vaše ćerke, ko zna šta bi danas bilo sa njihovim detetom. - Kad budem videla Peru,

svašta ću da mu kažem. - Žiko, ako žele neka dođu. - Idem to odmah da im kažem. - I opet uzmeš neku marku. Kako je tvoja Ruška? - I dalje se volimo ko dva bela goluba. - Blago tebi, Žiko. - Svake subote idem u crkvu i zahvaljujem se Bogu što me je spojio sa onakvom ženom. - Koliko se ja sećam ti nisi išao u crkvu? - Nisam smeo jer sam imao crvenu knjižicu u džepu. Ti si ko golub prevrtač. - Tako danas svi rade. Za moju Rušku otišao bi i na kraj sveta. - Zar je toliko dobra? - Ona ima dušu, srce i za mene više ne postoji druga žena. - Tako je govorio i Pera pa ode kod druge. - Ja nisam ko on. Ja sam čovek od reči. - Svi ste vi isto sranje samo drugo pakovanje... - Doktorka, uzmite ovu kesu. - Šta si mi to doneo? - Moja žena samo za Vas je ispekla pitu sa višnjama. - Ko da je znala da je to moje omiljeno jelo. - Ja mogu celu tepsiju da pojedem ali neću da se gojim.
- Dobio si na težini. - To mi i žena kaže pa sam se bacio na dijetu... Idem ja sada pa se za dan dva ponovo vidimo. - Pozdravi ženu i zahvali se u moje ime. – Hoću, a Vi što pre da dođete na posao jer mnogi pacijenti pitaju za Vas.

Pas Žuća laje ko da hoće mrtvaca da probudi jer u dvorište hoće da uđe Pera i njegova žena, a pas stao iza kapije i ne da da se uđe u dvorište. - Žućo, moj lepi Žućo - poče Pera da mu se umiljava, a on poče još više da laje. Gavra otvorio vrata i kad je na kapiji ugledao Peru, njemu se jezik zavezao i ne zna šta da kaže. Pored njega stala je Jagoda koja ga pogleda kao da je htela da ga pita šta dalje. - Domaćine, mogu li da uđem? - Šta Vi ovde tražite? - Ja i moja žena došli smo da posetimo Vašu ćerku i da joj se zahvalimo. - Zašto, gospodine? - Da nije bilo nje, naše dete danas ne bi bilo živo. - Ona je samo radila svoj posao. Onda uđite ali nemojte dugo da se zadržavate jer njoj treba mir. - Kako kad nam ne da Žuća? - Dođi, Žućo moj - pozva ga Dragica koja je izašla da vidi na koga njen ljubimac toliko laje. Žuća, kao svaki poslušan pas, prestade da laje i dotrča kod svoje gazdarice i udobno se smesti u njenom naručju.

Pera neobrijan, obrazi se istopili, a na licu se pojavile bore pa izgleda ko pijan čovek koji je počeo da se trezni. Star nije, ali loš život i

dugo sedenje u kafani sa čašom na stolu, ostavilo je traga na još lepom licu čoveka koga je nekada volela. Na njemu izgužvano odelo koje već duže vreme nije videlo peglu. Kolir od košulje prljav i pocepan, a kravata iskrivljena na jednu stranu pa izgleda na čoveka koji noćima ne spava. Cipele prljave i ko zna kad su poslednji put videle četku i imalin. Nekada uredan i doteran danas izgleda ko razočaran čovek koji živi od danas do sutra. Da li je za ovo stanje kriv sam ili je tako htela sudbina, to samo Bog zna. Žena mu nikad nije bila lepša i na njoj sve novo i lepo, vidi se da garderobu kupuje u butiku. Tu je i zlatni lanac sa medaljonom koji se leluja između krupnih i lepo zaštićenih sisa koje hoće da pobegnu iz brushaltera. Ovako lepa žena mnogima može pamet da zamuti i priče da ima nekog momka nisu bez osnove.

- Doktorka, mi došli da vidimo kako ste i da se zahvalimo. - Dobro sam i hvala što mislite na mene i moje zdravlje. - Mi smo ti večiti dužnici. - Nemojte to da pričate jer je to moj posao i ja sam srećna što se sve dobro završilo. Idemo u baštu. Tamo je velika hladovina, a moj Gavra je pored stavio sto i dve lepe klupe. Iznenada se zanese u levu stranu i sigurno bi pala da je Pera nije uhvatio za ruku. - Hvala. Nisam gledala kuda hodam. - Nije ti dobro? - Zaboravila sam da popijem lek. - Ako želiš da ozdraviš, moraš redovno i na vreme da piješ lekove. - Svega mi je dosta i proklinjem dan kad sam otišla u šumu da vodim ljubav. - To je bilo nešto najlepše i šteta je što ne može da se ponovi... Kažu doktori da je tvoja bolest dugog veka. - Što ti nisu rekli da se ne leči i posle nekoliko godina, od početka bolesti, stradaju noge i bolesnik mora da ima štake a kasnije i kolica. Živeti sa mojim tegobama niko ne bi želeo, jer me krevet sve više zove.
- Sve bih dao da ti kupim lek koji bi te izlečio. - To bi uradili i moji roditelji, ali za sada postoje stari lekovi kome nekome i pomognu jer usporavaju napredak bolesti, pa je meni čas dobro čas loše. I ti, Pero, loše izgledaš. - Imam mnogo problema koje ne znam kako da rešim. - Sada je kasno za bilo kakve promene jer su deca tu, a stigle te i godine. - Kad krene nizbrdo, ono ide i ne zna da se zaustavi. - Moraš

više da brineš o sebi jer je tu žena i troje dece. - Nije mi do života. - Ja ti više ne mogu ništa pomoći. Izvolite, klupa je Vaša - reče Dragica i pusti Peru da sedne prvi, a žena pored njega, pa su izgledali ko lepotica i zver. Dragici bi žao jer se setila onog lepog i uvek doteranog Pere punog života i optimizma. Tada je govorio o radu, ljubavi i lepome životu u velikoj kući sa puno dece.

- „Ovo nije onaj Pera, ovo je neki drugi koga prvi put vidim“ - ponavljala je Dragica u sebi. Dragica sede na drugu klupu pokušavajući da ne misli o prošlosti, ali sećanja dolaze sama i ona oseti kako joj oči vlaže. Gavra seo pored Dragice koja se naslonila na njegovo rame, a Jagoda donela posluženje i sela na kraj klupe jer goste neko treba i uslužiti.- Nećemo dugo da se zadržavamo jer decu ne može sama da pazi majka - reče Pera, a ruke mu se tresu ko u alkoholičara koji nije dobio svoju dozu pića. - Pero, uzmi rakiju. - Prvo ću kafu. - Tu je i slatko od trešanja. – Hvala Gavro. Uvek si bio pažljiv prema meni. - Da, a ti mi okrete leđa i pobeže ko zec u šumu kad oseti lajanje lovačkih pasa. - Moj muž peče najbolju rakiju. - Čuvam je za svadbu moje mezimice. Peru obli znoj, a ruke počeše još više da mu se tresu pa sebi nali još jednu i ispi je u jednom cugu. Nekada je bio stalni gost i znao je da se rakija čuvala za njegovu i Dragičinu svadbu. - Pero, nemoj da ti rakija izvetri. - Živeli, Gavro - i slatko ko pravi alkoholičar popi čašicu rakije, ko zna koju po redu. - Može li još jedna? - Gavro, biće mi mnogo. - Ja sipam, a ti pi ako možeš. - Šta ako ne mogu? - Takva junačina može sve. - Dragice, još jednom ti hvala za dete. - To je moja dužnost. - Jagoda, donesi sira, pršute, kajmaka, sve vrste salata. Ovo je domaćinska kuća i svaki gost mora da bude lepo primljen, ugošćen i još lepše ispraćen da bi i drugi put došao u domaćinsku kuću. - Da nije bilo tebe, ko zna šta bi bilo sa mojom Dragicom.
- Dao si joj moje ime? - To je najmanje što sam za tebe mogao da uradim. - Nadam se da će biti bolje sreće. - I ona kad poraste jednog dana biće doktorka. Ženo, gde je poklon? - Doktorka, ovo je za Vas.
- Niste trebali. - Ja i moj muž se zahvaljujemo Vama i doktoru hirurgu što je naše dete danas živo i zdravo. Dok je ovo govorila,

Perina žena se zacrvenela u licu ko da je dobila temperaturu. Da li je to crvenilo od zahvalnosti ili gorčine što je muž doveo kod žene koja mu je nekada bila ljubavnica to samo ona zna. - I mojoj ženi u poslednje vreme nije dobro. - Mogu li da pomognem? - Ne. Ona voli samo muške doktore. - Možda je i u pravu. Znalo se da Pera ima mnogo prijatelja koji su na visokim položajima i kad on nešto urgira, to je završen posao. Njegove trgovine sada dobro rade, a i pare ga hoće ko budalu ona stvar. - Ti znaš neke moje prijatelje koji su na visokim položajima i preko njih mogu da ti obezbedim pregled najboljeg specijaliste u zemlji i inostranstvu. Oni su već pitali za tebe i nude svoju pomoć. - Hvala, Pero. Ja znam od čega bolujem i znam kako treba da se lečim. - Izvini. Ja sam samo hteo da pomognem. - Da naspem još jednu? - Može, Gavro. - Kakva je? - Ovo je rakija, a ne ono što toči kafedžija Branko u kafani „Kod tri jelena“. - Zar je on još živ? - Deda ima preko devedeset ali se još drži i može i po neku da popije. Bio je on, čika Gavro, mnogo godina u zatvoru zbog pljačke i kad je odslužio, otvorio je kafanu koja mu i danas dobro radi. - Sa toliko godina on ne može sam da radi. - Doveo deda neke mlađe sa kratkim suknjicama i velikim sisama i kafana puna ko kutija cigara. - Pero, nema dobre kafane bez zgodnih žena i dobre muzike. - To i ja znam, pa sam mom prijatelju predložio da otvori kafanu preko puta. - Ja sam nekad voleo kafanu i zato nisam mogao da se oženim jer kafana i žena ne idu zajedno. Pero, tebi hvala što nudiš posao, ali si zaboravio da i stari Gavra ima pare da ode u najbolju bolnicu i banju. - Danas osim para potrebna je i veza. - Znam ja kako se dolazi do veza. - To nisam znao. - Svašta zna stari Gavra. - Gospođa Jagoda, šta Vi kažete na sve ovo? - Od Vas ne želim nikakvu pomoć.
- Da nisu moje pare šugave? - Vi znate zašto Vas ne volimo i nećemo Vašu pomoć. - Nisam ja kriv što se devojka razbolela. - A ti jedva dočekao da odeš drugoj pod suknju. - Majko, nemoj tako da razgovaraš sa Perom. On je naš gost. - Ni poklon nisi smela da uzmeš. - To je samo mala pažnja roditelja koji su srećni što im je dete ozdravilo. - Mnogo ti je zla naneo, a ti ga u kući primaš ko da ti je rod rođeni. - Šta je bilo, bilo je. Sada svako živi svoj život. - Ja

nisam ništa zaboravila. - Mi sada idemo jer me čeka još mnogo posla. - Pero, nisi ni kafu popio. - Vidiš Gavro, da se napio i ne zna gde mu je dupe a gde glava. - Pero, nemoj da se ljutiš na tetka Jagodu. - Žena je u pravu, a ja sada mislim da nisam trebao da dolazim. - Ja sam ga terala.
- Hvala, žuta gospođo i da Vam pomoć moje mezimice više ne bude potrebna.

Uz pozdrave, gosti napustiše dvorište ispraćeni uz lavež psa, a Dragica i njeni roditelji sedoše u hladovinu ispod velikog duda. - Dragice, dušo, šta ti je doneo onaj nesretnik? - Majko, tako o njemu nekada nisi govorila. - Zar posle svega šta ti je učinio, očekuješ da ga poštujem?! - U životu ništa nije večno pa se tako i naša ljubav istopila. - Kćeri, jesi li sigurna u to što si rekla? - On je oženjen i ima ženu i decu. - Što si ga onako gledala? - A kako sam ga to gledala? - Ko zaljubljena devojka koja ne može da živi bez svog momka. - Majko, ti ne znaš šta pričaš! - Nisam ja od juče, a i tvoja majka je nekada bila zaljubljena do ušiju. - Bilo i prošlo. - Ljubavne rane nikad ne prolaze i prate ženu dok je živa. Samo jedna ljubav je prava i sve drugo što dođe posle nje, zove se šarena laža. - Svaka ljubav je, majko, lepa na svoj način. - Da ali se prva ne zaboravlja. Otvori tu kutiju da vidim da li se trgovac potrošio ili je doneo poklon sa buvljaka.
- Uzmi kutiju pa sa njom radi šta hoćeš, a mene i Peru ostavi na miru. - Pogledaj, kćeri, što je lepa ogrlica. - To je meni Pera kupio još dok smo se zabavljali. - Sećam se i dana kad ti je doneo. Čekao je da se vratiš sa posla da bi te obradovao. - Ja sam ga poljubila, a on mi je stavio ogrlicu oko vrata. - Dok si ti sijala ko zlatni dukat na suncu. Tad si bila zdrava i nisi smetala ni Bori ni Tomaniji koji su išli od kuće do kuće i hvalili se kako imaju snaju doktorku koja jedva čeka da bude žena uvaženog trgovca Pere. Ogrlica je lepa. Stavi je oko vrata da vidim kako ti stoji. - Majko, nije mi do kićenja. - Samo da majka vidi pa je posle skini. Kad bi znala kako ti lepo stoji, ti je ne bi nikada skidala. - Znam jer sam je dugo nosila, ali kad me je Pera ostavio, ja sam je vratila. - Mora da je jedva dočekao. Nije. Već

je kleknuo na kolena i molio me da je zadržim. - Što si je sada primila? - Nisam znala šta je u kutiji. - Spakuj ovu lepu ogrlicu i da je vratimo jer se mi ne kupujemo za zlato. - Neka ostane i podseća me na dane naše velike sreće i ljubavi... Majko, zovi Mitketa da me odvede na pregled. - Zar posle toliko pregleda niko ne zna da ti postavi pragu dijagnozu? - Ja sumnjam na jednu bolest koju prenosi krpelj. Kolege neće ni da čuju već govore da ja imam neurološku bolest. - Kako nastaje ta bolest? - Posle ujeda krpelj izluči svoj otrov koji putem krvi dođe do mozga i nastaju tegobe koje ja već duže vreme imam. - Mene je ujelo na stotinu puta pa mi ništa ne fali. - Nije te ujeo onaj pravi. - Zar svi krpelji nisu pravi? - Ima ih preko pedeset vrsta, ali je samo jedna vrsta opasna. - Zar ona sitna bubica može da bude toliko opasna? - Ja sam ti najbolji primer. - Kad i gde te je ujeo krpelj? - Kad sam bila prvi put u šumi sa Perom da vodimo ljubav. - Zar pored tri kuće, dve vikendice, ti otišla u šumu?! - Nisam htela da me neko vidi. - I zbog sramote, danas svi patimo i proklinjemo sudbinu?! - Ti si me učila da budem poštena i da se krijem jer kad me jednom vide sa momkom više nisam devojka. - Luda Jagoda, upropastila si svoje dete. - Smiri se majko i ova bolest će proći. - Kada?! Jer ja više ne mogu da gledam kako se mučiš. - Doktorka, stigao Mitke. - Gavro, uvedi čoveka u kuću i posluži ga sa nekim sokom, dok se Dragica ne sredi. - Moje luče je najlepše u tri sela. - Čika Gavro, nije baš tako. - Jedva čekam dan tvog venčanja. - I ja. - Budi strpljiva i Bog će ti pomoći... Što je danas moja doktorka lepa! - Još kad bi bolje hodala bila bi mačka i po. - I sada si lepa i ja se pitam imaju li ti momci oči. - Dobro bi došao jedan mlad i bogat momak.- Da krenemo, lepotice? - Možemo deda Mitke, a majka neka spremi dobar ručak pa kad se vratimo da jedemo ko ljudi. - A ja ću popiti dve tri čašice Gavrine rakije.- Prijatelju, pa ćeš ko pijana kokoška. - Neka samo Dragici da bude bolje.

I posle pregleda u domu zdravlja, doktor Mita nije mogao da postavi dijagnozu nego je koleginici predložio da ide na neurološku kliniku na dalje preglede jer misli da je njihov pacijent. Profesor Živorad je

predložio da ide u Trepču na dalju rehabilitaciju jer će tegobe koje sada ima nestati u toploj mineralnoj vodi.

- Doktorka, šta je bilo? Šta kažu pametne doktorske glave? - Da idem u banju. - Ja te vozim. - Prvo mora da se preda zahtev pa se onda čeka odgovor koji može da se desi i posle dva meseca. - Naći će Gavra neku vezu. - On sve to radi sa parama. - Dete, tako je vreme došlo. - Svi rezultati dobri a ja jedva hodam. - Operacija uspela pacijent umro. - Baš tako, Mitke, samo što sam ja živa i jedva hodam. Šta Vi mislite? - Devedeset posto je reč o Lajmskoj bolesti koju prenosi jedna vrsta krpelja. - Kako to može da se dokaže? - Putem krvi. - Što to dosad nije odrađeno? - Kolege i direktor misle da je kod mene neurološka bolest. - Misliti i srati nije isto.
-Sram Vas bilo! Tako govorite u prisustvu jedne dame. - Izvinite doktorka, brži jezik od pameti... - Deda Mitke, mi već stigli. - Opasan ovaj tvoj Žuća. Hoće u kola da uđe. - On mi je jedini pravi prijatelj. - I mi Vas volimo. - Znam ja to ali mi se on podvukao pod kožu i ne znam kako bi bez njega. - I ja imam vučjaka ali ga držim na lancu jer se plašim da ne napadne neko dete. - Pre Žuće, Gavra je doveo nekog vučjaka ali su ga otrovale komšije. - Kako su mogli? - Ima raznih ljudi. - Ja ne bih mogao ni mrava da zgazim. Doktorka, ja sam gladan ko vuk. - Moja majka je najbolja u ovom kraju i ko jednom proba njen ručak dolazio bi svaki dan. - Danas sam posebno gladan. - Biće jela, a Vi jedite koliko hoćete. - Na kraju ću i tanjir da oližem.

Kada su roditelji čuli da mora u Trepču na dalju rehabilitaciju, kod njih se pojavila nada i optimizam koji mogu da osete samo roditelji jer su čuli da iz te banje i najteži bolesnici odlaze oporavljeni. - Gavro, da li ti zaista veruješ da će banja da pomogne? - Ženo, ljudi pričaju da je najbolja i da se do nje teško dolazi. Sipaj, Mitke, nemoj da se stidiš. - Ne mogu više. - Ko jednom proba Jagodin ručak nikad ga ne zaboravlja. – Gavro, i moja Ruža dobro kuva. - Ali je moja najbolja. - Teška srca ali moram da kažem da je bolja. - Najbolja. Mitke. Može li još jedna čaša? - Ovo će mi biti treća. - Prijatelju, dok brojiš ti nisi pijan. - Nisam, ali vidim dve sijalice na plafonu. - Deda

Mitke, možete kod nas i da spavate. - Kako sam krenuo sa rakijom, ne piše mi se dobro. - Od moje rakije ne boli glava. - Ali ću ja brzo pod sto. - Dragice, kad ideš u banju?
- Kad me pozovu, majko. - Mogu da sredim da je što pre zovu. - Kako, čoveče? - Mog druga Vlade, žena radi u socijalnom. - Idi, čoveče. - Ja ću da ga pozovem da dođe u našu kafanu jer ima kola i ne stanuje daleko. - Čoveče odreši kesu jer je došlo vreme da nam dete ozdravi i svadbu da pravimo. - Majko, još nemam ni momka, a ti hoćeš da se udam. - Kad ozdraviš, imaćeš na svakom prstu po dvojicu. - Čoveče, oni iz socijalnog mogu da je pozovu za mesec dva, a nama se žuri. - Ne brini, ženo. Zna Gavra kako se preko veze ide u banju. - Dragi Bože, pomozi našoj Dragici...Gavro, jel se sećaš koliko je Tomanija čekala da ode u banju? - Dva meseca i da Bora nije odrešio kesu, čekala bi i duže. - Dobri ljudi, ja moram kući. Čeka me slatka ženica. - Jel možeš, deda Mitke? - Mogu, dušo moja. - Ako Vam je teško, odspavajte sat dva. - Jak sam ja, doktorka, i kad popijem neku, još bolje vozim. - Prijatelju, koliko je prstiju na mojoj šaci. - Samo pet. - Onda možeš da voziš. - Hvala, Mitke. - A Vama Jagoda na divnom ručku i danas svečano obećavam da ću se napiti ko krava vode kad se moja doktorka uda.
- Biće i to, stari dobri prijatelju. - Gavro, odvedi me do kola. - Idem s tobom do kuće. - Ne. Nikako. Nisam ja pijan.

Mitke upali kola i izgubi se iza prve krivine a Gavra, zamišljen, vrati se u kuću gde su se dve dame raspričale ko da su na pijaci. - Gavro, nama se pije kafa, pa bih te molila da skuvaš kako ti znaš. - Hoću ženo. - Ja idem u podrum da ti donesem rakiju. - Čika Gavro, jel otišao deda Mitke? - Sede naš prijatelj u kola i odlete kao ptica. Jagoda, donesi mi odelo. - Imaš više pa reci koje hoćeš. - Hoću ono koje sam nosio na dan venčanja. - To je davno bilo i to odelo više ne možeš da obučeš. - Donesi da ga probam. - Možda su ga i moljci oštetili. - Hoću samo to odelo i nijedno drugo. Šta kažeš ženo moja, kako ti sada izgledam? - Lepo ti stoji. Ko da si ga juče kupio. - Neću da se hvalim ali lepom čoveku sve lepo stoji. U ovom odelu sam bio najlepši na venčanju. - Ni sada nisi loš i bićeš još lepši kad skrešeš

taj stomak. - Stigla starost, a volim da jedem, pa stomak raste ko da sam trudnica. Ipak sam ja, za svoje godine, dasa i po. - Neću da te menjam i kad bi našem detetu bilo bolje. - Banja Trepča je mnogima pomogla pa će pomoći i našoj Dragici. Jagoda, naše venčanje je bilo skromno ali smo zato bili najlepši par.- Ja sam kao najlepša mlada dobila poklon. - A ja kao mladoženja samo sedam dana boravka u banji. - To su nam bili najlepši dani. - Još ćemo se mi voleti i putovati po zemlji Srbiji. - Ja bih sada volela da vidim zeta i unučiće kako šetaju po našem dvorištu. - Biće i to uskoro. - Bože, meni je ostalo još samo tebi da verujem. - Neki su na našu svadbu došli što nas vole, a drugi da vide mladu koja nosi dete popa Milana. - Ti si joj više pomogao i od rođenog oca. - Ja je volim ko moju Vesnu. - Ona je naše dete... Da li se sećaš kad si mi na dan venčanja nagazila na nogu, a ja vrisnuo jer sam imao kurje oko? - Bio si smešan. - Svi su mi se smejali, a najviše matičar Sloba kome se velika glava tresla ko balon na vetru. Posle smo otišli u Čarapićev brest. - Samo ja i ti u maloj sobi sa velikim bračnim krevetom. - Sve što je lepo brzo je prošlo. - Imaćemo, ženo, mi još srećnih dana. - Nadam se, jer od života želim da uzmem još malo sreće i ljubavi... jer nas na onom svetu čekaju MRAK i CRVIĆI. - Vreme je da krenem, jer je drug Vlada već u kafani. - Pazi šta govoriš i kako se ponašaš. - Vratiću se sa lepim vestima. Jagoda prosu vodu za Gavrom i više se puta prekrsti i uđe u kuću. - Mama, gde to ode Gavra? - Otišao je da se vidi sa jednim starim drugom. - Da nije zbog mene? - Jeste, dete moje. Žena Gavrinog druga radi u socijalnom i kao sve žene voli pare i ja verujem da ćeš ti, dete moje, za dan dva već biti u banji i zato će biti najbolje da se ti pakuješ za put. - Poneću što manje stvari. - Nosi šta hoćeš. - Samo ono što mi je potrebno za svaki dan. - Mogla bi i neku haljinu za večernje izlaske. - Ja u banju idem da se lečim, a ne da tražim momka. - Kćeri, nikad ne znaš koga ćeš da sretneš i zato uvek moraš biti doterana, kako bi tvoja lepota došla do mladih momaka. Dete, sa parama čovek može sve.
- One vrte gde burgija ne može. - Daće Gavra koliko treba samo da ti što pre odeš u banju.

I dok su one birale šta treba poneti u banju, Gavra je završio posao i veseo ulazi u kuću i traži da mu Jagoda skuva kafu ako hoće da čuje lepu vest. - Pričaj, čoveče, šta si uradio. - Gotova stvar. - Šta je gotovo? - Naša Dragica ide za dan dva u banju. - Ljubi te tvoja Jagoda. - Hvala, čika Gavro. - Šta bi nas dve bez tvoje pomoći. - Koliko je tražila dobila je. - Mora da si mnogo dao jer žena kad ugleda pare prodala bi i majku rođenu. - Gavra ne žali. - Čoveče, nisi trebao.
- Za Dragicu bi i život dao, a pare će Gavra uvek imati dok su mu ove dve ruke.

Po selu se priča da se doktorka ponovo razbolela i da niko ne zna koju bolest boluje. Još se priča da teško hoda, a kad krene zanosi se levo desno i ako je neko ne pridrži pada ko sveća. Neki su pričali da su je videli kako leži na ulici sa razbijenom glavom i krvavim nosom. To su priče koje pričaju i prepričavaju loši ljudi jer Dragica nikad nije išla sama. Poznanici i prijatelji je žale, a oni drugi lupaju ko otvoren prozor. U banji je hod bio još gori i po prvi put pojavile su se smetnje u govoru. Ponekad je tako loše govorila da je okolina nije ništa razumela, pa joj je to davalo nervozu i dovodila do očaja. Mnoge doktore je obišla ali ništa novo nije saznala. Zašto se sve ovo njoj dešava kad nikome ništa loše nije uradila, i uvek se trudila da bude dobra i pažljiva prema svim ljudima bez obzira na godine života i pol. Dani su prolazili i ništa se lepo nije dešavalo u banji pa je odlučila da se vrati kući... i potraži pomoć na drugom mestu. Znala je da će na autobuskoj stanici sresti deda Mitketa koji će je svojim kolima odvesti kući.

Gavra razočaran što se ništa lepo nije desilo i uzdiše ko da uz veliko brdo nosi džak od sto kila. I Jagoda se ućutala i tuga se uselila u njihov mali dom. Često su ispred ikone i pitaju Boga zašto se sve ovo njima dešava i mole za pomoć. Gavra je ponovo počeo da pije i odlazi kod vračara očekujući da mu one daju nadu i kažu koju lepu reč, a prevaranti lažu i mažu samo da bi što više uzeli para, a Gavra daje jer veruje u svaku njihovu reč. Povratak iz banje i bolest koja se odužila sve više tera Gavru da pije, a Jagoda je prestala da jede pa

liči na suvu granu koja svakog trena može da se prelomi. Sve to vidi Dragica pa joj je žao roditelja, ali im ona ne može pomoći. Tišinu u sobi prekinu Dragica pitajući ko će sutra sa njom u pratnju. - A gde to ideš dete? - Odlučila sam da saznam svoju pravu dijagnozu. - Kćeri, zašto to dosad nisi uradila?
- Slušala sam starije kolege. Dok sam bila u banji, od jedne čistačice koja radi na VMA, saznala sam da se tamo uzima krv preko koje može da se dokaže lajmska bolest. Njena sestra je bila u sličnoj situaciji i kada je znala dijagnozu i pila prave lekove, danas ide ko da joj ne fali ništa.
- Možda žena ne govori istinu. - Njenu sestru sam videla svojim očima i nekoliko puta sedeli u restoranu i pili kafu. - Dete, da li je to Bog odlučio da ti pomogne. - Šta će biti biće, a ja sutra idem da vadim krv. - Dragice, ko će sutra da te vozi za Beograd? - Što pitaš kad je Mitke tu.
- Neka ti Bog plati. - Već me je nagradio sa mojom Ružom. - Kad se sutra vidimo, deda Mitke?
- Za moju lepoticu ja sam sutra ispred kapije tačno u sedam sati, a ti da me čekaš na kapiji sa čašom hladne vode, a mogao bi da dovijem kašiku meda ili slatko od ruža. - Hoćeš ti Gavro da ideš sa Dragicom? - Ženo, zašto me to pitaš kad znaš da bi i zvezde skinuo sa neba samo da naša devojka što pre ozdravi. - Mama, i ja bih više volela da idem sa Gavrom jer je on jači i može da me ponese ako noge otkažu. - Vas dvoje idite na spavanje, jer ponoć samo što nije stigla. - A ti, majko? - Ja ću još malo da sedim na terasi i brojim zvezde i zvezdice. Njoj se pridružio i pas Žuća koji je počeo da laje na mesec koji je počeo da se sprema za spavanje, a to je Jagodi bio znak da će brzo jutro pa je i ona otišla na spavanje. Legla je pored Gavre koji je hrkao ko drvoseča kad struže drva (ko to nije doživeo teško bi zaspao pored njega). - Jagoda, Gavro, sunce se već pojavilo, a Vi još spavate. - Gavro, ustaj. Zove Mitke. - Ženo, mi smo se uspavali. - Ja ću da probudim Dragicu, a ti izađi i otvori čoveku kapiju kako bi sa kolima došao do kućnog praga. - Požuri ženo, Mitke ne voli dugo da čeka. - Čoveče, ti znaš da se Dragica oblači ko

vojnik. - Ja ću obući odelo sa venčanja. Idi, otvori kapiju da čovek ne čeka.

Mirno jutro uznemirava samo pas Žuća koji svojim lajanjem tera ptice sa velikog duda da nađu neko mirnije mesto. - Gavro, da li je ustala moja doktorka? - Sad će ona. - Treba ranije da krenemo jer su na radiju najavili tropski dan. Ja sam ti, stari prijatelju, noćas loše spavao. - I ja, jer mi smeta ova vrućina. - Možda je i tvoja rakija uzrok mojoj nesanici. - Mitke, koga moja rakija obori sa nogu, on spava ko dete posle dobrog podoja. - Mitke, zašto nećeš nikakvo posluženje.
- Kafu sam popio sa ženom, a za pivo je još rano. - Ja sam nekad voleo pivo posle ručka i posle sam išao na spavanje najmanje dva sata. - I sad možeš to isto. - Od kad se Dragica razbolela ja više ne mogu da spavam kao ranije. - Čika Mitke, ja sam spremna. - Šta bi od tvog dočeka na kapiji? - Izvinite, ja sam se uspavala. - Lepotice, kuda? - Prvo me vozite u dom zdravlja da uzmem uput, a posle idemo u Beograd. Oni odoše, a Jagoda osta na kućnom pragu brišući keceljom suze koje su postale redovni stanar u njenim očima. Kola se izgubiše iza prvog brda, a Jagoda im mahnu rukom i prekrsti se govoreći BOŽE POMOZI i još dugo osta na kućnom pragu. Koleginica u domu zdravlja joj je napisala uput i nije zaboravila da je izgrdi što je pre vremena napustila banju. - Šta je bilo? - Koleginica me kritikuje što sam pobegla iz banje.
- Možda je u pravu. - Čekajte me u kolima jer moram da uzmem neke gotove rezultate i ponesem sa sobom jer će trebati doktoru kod koga idemo. - Idemo Gavro u kola. Sada će Dragica da pokupi gotove rezultate. - Ostaću ja pored nje za svaki slučaj. - Danas može da hoda sa jednom štakom. - Mitke, ja ću biti druga štaka. Dragice, dete, jel možeš? - Mogu, čika Gavro ali su mi noge teške ko olovo. - Gde ćemo sada? - U kola pa za Beograd... Gavro, ovo je ta čuvena bolnica u Beogradu. - Lepa i velika zgrada. - Unutra je sve u staklu. - Ja sam ovde vežbala tri meseca i prvi put kad sam ušla u ovu zgradu, ja sam se izgubila.

U prijemnoj ambulanti gužva, ali tu je čika Gavra koji svojim parama lako i brzo dolazi do doktora koji treba da postavi dijagnozu svojoj mezimici. Kad čovek ima para nema dođite sutra ili zakazivanje za mesec ili dva već se to uradi brzo bez čekanja i nerviranja. - Dobar dan, gospodo. - Dobar dan, čoveče. - Ja sam tehničar Zvonko i trebam doktorki Dragici da izvadim krv iz vene.- Može. - Onda krenite za mnom, a Vas dvojica čekajte u ambulanti. - Ja ne mogu sama da hodam. - Povedite gospođu. - Mladi čoveče, ona je devojka. - Da li je bolelo? - Ne. - Sedite ispred ambulante jedan i kad bude gotov rezultat krvi, sestra Mila će Vas prozvati. - Nećemo dugo da čekamo? - Sve zavisi od doktora... Sledeća je doktorka Dragica. - Idemo, dušo. - Uhvatite me jedan za jednu, a drugi a drugu ruku. - Neka uđe samo Dragica. - Ja sam doktorka Dragica, a otac i njegov prijatelj me vode jer ne mogu sama da hodam. - Sedite ovde. - reče stari doktor koji miriše na ilovaču, a tu su i ruke koje se tresu pa se čovek pita zašto nije u penziji i zašto zauzima mesto mlađim doktorima koji svaki dan obilaze biro rada. Tu su i naočare bez jednog stakla, pa doktor liči na nekog starog gusarskog kapetana koji ne zna šta će od dosade pa se vratio na more da se igra sa morskim talasima. Ono malo sede kose začešljao i tera u stranu pa mu se ostatak glave sija ko tepsija na suncu. - Šta Vas muči, koleginice? - Sve. - Vi meni lepo izgledate. - A što ne mogu da hodam i što govorim ko dete kad se uči da govori to za Vas nije ništa? - Posle moje terapije biće Vam bolje. Vaši rezultati su dobri. - A ja se osećam loše. - Ni ja nisam zdrav pa moram da radim. - Vi ste vaše odradili i pustite mlade da rade. - Ja bih sada voleo da sam na Kalemegdanu, ali nema ko da radi. - Zar toliko mladih doktora? - Gospodine. - Ja sam Gavra. - Oni moraju još da uče. - Znanje se ne stiče tražeći posao nego radom u bolnici. - To nije moja briga. - Kako da uče kad su starci seli u fotelju i od nje ne idu sve dok ne dobiju poziv za onaj svet. - Vi ste, gospodine, čuli da postoje i privatne bolnice. - Jesam. - Ako niste zadovoljni sa državnim bolnicama, Vi idite u privatne.

- Jebem ja mater onima koji su to izmislili. - Hoćemo demokratiju. - Jebaće Amerikanac svima nama mater. - Nemojte tako. Oni vole

srpski narod. - On samo obećava ali ništa ne daje...
Ne zvao se ja Gavra ako nas te budale uskoro ne napadnu. - Šta ćemo mi njima? - Hoće da pokažu svoju snagu i upozore Miloševića da mora da sluša gazdu. - Šta ako on neće? - Onda sledi rat da bi se pokazalo ko je stariji. - Danas se, gospodine, sve plaća. - Šta ako čovek da pare, a pacijent umre? - Doktor nije kriv. - Pa ko je onda? - Onaj gore svima kroji kapu.
- Doktore, recite Vi meni od koje bolesti boluje moja ćerka. - Dijagnozu i koleginica zna. - Samo ja, kao otac, ništa ne znam. - Koleginice, recite Vašim roditeljima. - Ne želim da im oduzimam nadu jer je i otac i majka slabog zdravlja. - Onda ću ja da kažem. - Recite već jednom.
- Koleginica boluje od neizlečive bolesti. - Majko moja, šta da radim? - Bolest ima svoje mirne faze kad nema ovih simptoma, pa Vam se čini da je zdrava i to traje jedno vreme i tako u krug. Malo dobro malo loše. Koleginice, nemojte da krijete Vašu bolest i pijte lekove. - Već pijem.
- Toliko od mene i neka ti Bog pomogne. - Kolega, on je mene zaboravio i ostavio da mi mladost prolazi ko starost neke babe od sto godina.

Posle svega što su čuli, vraćaju se kući sa još većim razočarenjem, a Mitke ne prestaje da psuje Boga i sve svece ovog sveta. Tužna Dragica, a Gavra lomi prste i proklinje zlu sudbinu. Dok Mitke ne vadi cigaru iz usta. - Mi stigli. - Svrati Mitke na kafu. - Žurim jer danas oko petnaest sati imam zakazanu vožnju. - Dođi kad imaš vremena. - Eto mene sutra kod Vas. - Da oladim rakiju? - Može pivo, a ne bih odbio ni Jagodin ručak. - Hvala Mitke. - Gavro, stari druže, glavu gore, a i moja doktorka mora da baci osmeh na to lepo božansko lice. - Dođe mi da se ubijem.
- To da više nisam čuo! - Teško mi je, deda Mitke. - Tu su tvoji roditelji, tu sam i ja pa ćemo pomoći koliko ko može. - Hvala na vožnji. Dragica i Gavra izađoše iz kola, a Mitke upali kola i ode na autobusku stanicu da uhvati prvu mušteriju za danas.

Dragica i Jagoda otišle u devojačku sobu, a Gavra seo za sto i uze flašu iz džepa koju je u poslednje vreme redovno nosio sa sobom. Nasu sebi jednu pa drugu čašicu jake rakije i to ponovi nekoliko puta sa željom da zaboravi sve muke ovog sveta. Oko ponoći ode da vidi šta rade Jagoda i Dragica, a one zagrljene legle u krevet, što je i njega nateralo da ode u sobu i odspava koji sat jer sutra ima puno posla.

Prođe još jedna noć, dođe još jedno jutro, a Gavra u krevetu sa glavoboljom i crnim mislima koje ga teraju u očaj. Toliko se nadao. Toliko je želeo da pomogne a pomoći nema. - Gavro, ustaj. Kafa je na stolu. - Dobro jutro, ženo. Dobro jutro lepotice naša. - Čika Gavro, što su ti takve oči? - Kad ste vas dve zaspale, ja uzeo flašu u ruku i nisam je ispuštao dok je nisam ispraznio. - Ti si nam nešto obećao. - Nemam ja više ni volje ni snage da pijem. - Što si se onda napio? - Došlo mi, ali se to više neće ponoviti. - Gavro, Gavro. Jedno pričaš, a drugo radiš.
- Ženo, sve znaš. - I ja bih pila sodu, ali šta će Dragica ovakva bez mene i tebe... - Domaćine, ima li nekog u kući? - Idem ja, ženo, da vidim ko zove. - Neka ti popi kafu i jednu rakiju, a ja ću da vidim ko zove. - Hoće li neko da izađe iz kuće i baba Tali otvori kapiju. - Ko to ovako rano zove i ne da ljudima da spavaju? - Ja sam. Tala. - Koja Tala? - Stepanova. - Mogla si da sačekaš da se svane. - Jagoda, imam nešto važno da ti kažem. - Sačekaj da ogrnem mantil jer ne mogu u spavaćici da idem po dvorištu. - Požuri. Već duže vreme stojim ispred kapije. Ovo vaše dosadno kuče probi mi glavu svojim režanjem i lajanjem. - Njegov posao je da čuva kuću.
- Buve te pojele, prljavko jedan. - Izvini, Talo, što si čekala. - Da sam znala da se teško budite ne bi ovako rano dolazila. - I kasno ležemo i sa ustajanjem ne žurimo otkad je Dragica na bolovanju. - Došla sam zbog moje Dragice jer imam nešto važno da joj kažem. - Da nije neki momak u pitanju? - Tog zelja ima gde hoće. - Ona je mlada i njoj treba momak. - Naći će kad joj bude potreban. - Mladoj devojci momak je potreban ko suvoj zemlji kiša. - Ja sam i zaboravila kad sam bila mlada. - Talo, naše je prošlo. - Ne bi se baba

ljutila kad bi je uhvatio neki mlađi čovek. - Ja o tome i ne mislim. - Zato što ti je čovek svake noći pored dupeta. - Talo, hoćeš u kuću ili u baštu iza kuće da sednemo. - Ja bih ispod ovog velikog duda... Jagoda, ko je to došao? - Moja drugarica Tala. - Ja sam stavio sebi i tebi još po jednu kafu. - Stavi i za Talu. - Ne Gavro, tu vruću i zašećerenu vodicu baba ne pije. - Može li onda jedna čašica rakije? - Donesi onu tvoju čuvenu prepečenicu. Blago tebi, Jagoda, kad imaš čoveka u kuću. - I ti si imala mali milion muškaraca i gde su ti sada? - I muško i žensko voli da vara. - Koliko ja znam i ti nisi bila cvećka. - Čim žena samo jednom promeni ona je kurva do kraja života. - Tako je bilo i biće.
- Ženo moja, kafa za tebe, a za lepu babu traženo piće. - Nisam ja za tebe baba i drugi put pazi šta pričaš. - Šali se moj Gavra. - Jagoda, htela sam muža da ti uplašim. - Teško je njega uplašiti. - Ja sam lepa gospođo, za samo dve čokolade u ponoć šetao seoskim grobljem. - Ja bih se usrala od straha. - I ja sam se upišao u gaće, ali sam se posle toga sladio. - Vama je ovde lepo. - Još kad bi mi ćerka ozdravila, mi bi živeli ko bubreg u loju. - Gde je naše dete? - Još spava jer od briga i muka koje su je snašle kasno leže. Nju brine bolest, a mene ove vrućine pa smo noć zamenili za dan. - Čula sam neke vesti pa sam dotrčala da ti kažem jer sklerotična baba od sutra bi zaboravila šta je čula. - Mi smo isto godište, a ti imaš lice i telo ko devojka.- Valjda tako Bog hoće. - Pričaj, Talo, šta si čula. - Prvo da pokvasim grlo i da te pitam što si tako oslabila. - Ništa neće da jede. - A ti Gavro izgledaš ko momak pred ženidbu. - Drugarice, mnogo mi je teško. - Nije lako biti majka. - U najboljim godinama ona obilazi bolnice i banje, a njene se vršnjakinje udale i imaju decu. Rekli su doktori da njena bolest nije zarazna i da ne može da se leči. - Jagoda, sestro slatka, doktori su ko vračare i ne treba im sve verovati. - Učili su velike škole i sigurno znaju šta pričaju. - Da znaju ne bi umirali ko drugi ljudi.

Jagoda i Tala se dugo znaju jer su mnoge godine zajedno radile u zemljoradničkoj zadruzi "AVALA" i išle na seoske igranke i vašare. Radile su sve poslove zajedno i bile zaljubljene u popa Milana. Dok

se Jagoda javno viđala sa momkom u koga je do ušiju bila zaljubljena, Tala je to radila kad ljudi odu na spavanje. Kasno je to saznala Jagoda ali su i dalje ostale dobre prijateljice jer se pričalo da je pop imao i druge, pa nisu htele da kvare prijateljstvo.

- Naspi još jednu Gavro, još jednu pa da Vam baba ispriča šta je čula.
- Nadam se da je nešto lepo. - Dragica je i moje dete. - Znam Talo. - Koliko sam se obradovala kad si je rodila. - Tebe je volela i slušala. - Zato želim da što pre ozdravi i sebi nađe dobrog momka...Gospođa Radmila leži u Beogradu na zaraznom odeljenju, ona je tu naših godina. - Kažu doktori da se svaka bolest bolje leči kod starijih bolesnika. - Jagoda, da li si popila neku? - Ja samo pričam ono što sam čula. - Radila u njivi i oko podne otišla sa mužem ispod velikog hrasta da ručaju i malo da se odmore. - Mora da je nešto bilo. - Jagoda, ti znaš da ona ne može da živi bez one stvari.
- Talo, ni mi nismo bile bolje. - Kad bi se to vreme ponovo vratilo. Kad je došla kući osetila je da je svrbi butina, ali je mislila da se ožarila na koprivu i da će taj svrab proći. Posle dve nedelje dobila je visoku temperaturu i počela teško da hoda pa su je njeni odveli u Beograd na infektivnu kliniku. Po priči njene ćerke, ima sve muke koje muče i našu Dragicu. Ja sam je videla da hoda ko čovek kad se napije rakije i kad hoće nešto da kaže ona se dugo muči, napinje se ko dete kad hoće da kaki i na kraju ne kaže ništa. Ja je tada nisam ništa razumela, a juče mi je njena ćerka rekla da priča normalno. Njen muž Drago kupio prave lekove koje leče tegobe koje ima i naša Dragica. - Gavro, idi pitaj kako se zovu lekovi i gde mogu da se kupe.
- Ode naša Tala u doktore. - Ja samo prenosim ono što sam videla i čula. Gavro naspi još jednu. - Mojoj prijateljici se osušilo grlo pa ne može da priča. - Ne znam šta bi dala da našoj doktorki bude bolje i da živi svoj devojački život koji brzo prolazi. - A tek ja i Gavra šta bi dali kad bi neko pomogao našoj jedinici. - Mene su krpelji ujedali po celom telu pa mi se ništa nije desilo. - Prijateljice, imala si sreće jer te nije ujeo onaj pravi. - Jadan ja i moja sreća. - Talo, znam ja tvoje muke ali život ide dalje. - I tebi, Jagoda, nije lako. - Sve muke koje

sam doživela i preturila preko glave brzo bi zaboravila samo kad bi mi dete ozdravilo. - Pomoći će Bog. - Talo, već nekoliko godina čekam da joj bude bolje, a ona je iz dana u dan sve gora. - Šta kažu doktori?
- Dali su joj neke lekove i poslali u banju. - Čujem da je bila u TREPČI. - Brzo se vratila jer joj je tamo bilo još gore. - A tu banju svaki dan reklamiraju na radiju i televiziji. - Teško onome ko se razboli... Kažu doktori da krpelj luči neki otrov koji uzima snagu rukama i nogama. Od kad se razbolela, Dragica teško hoda, a u poslednje vreme ima smetnje i kad govori. - Kad je meni sve to ispričala Radmila, ja joj nisam ništa verovala, nego sam se smejala i govorila više seksa i sve će to brzo da prođe. Ti je Jagoda, dobro znaš. - Nju poznaju ljudi iz tri sela. - Bila je i ostala lepa. - Voli da ogovara, laže ali je dobra duša i hoće svakome da pomogne. Idem ja da probudim Dragicu, a ti joj ispričaj sve što si videla i čula. - Ko je to nama došao u goste? - Kako moje dete lepo izgleda, a njena majka priča koje kakve gluposti. - Nisam dobro ali se nadam da će i mene Bog jednog dana obradovati... Dragica joj potrča u susret ko pas kad ugleda svog gazdu i one se ljube i grle ko momak i devojka. - Kćeri, ostavi tetka Talu na miru. - Mama, dugo se nismo videle. - Posla preko glave pa nemam vremena da dođem. - Kad sam bila mala Vi ste mi davali šećer u kockama i razne slatke bombone. - A ti si se smejala i uvek bi mi otpevala pesmu Taši, Taši, Tanana. Ja i tvoja majka smo po ceo dan radile na njivi za neki bedni ručak i nadnicu koja je bila dovoljna da se kupi dva hleba i litar mleka. - Talo bila su to teška vremena i pitam se kako smo sve to izdržavale. - Mladost sve može. - Zato me danas bolu leđa i noću od bolova ne mnogu da spavam već šetam po sobi i dvorištu ko da sam mesečar. - Šta natera tetka Talu da kod nas dođe ovako rano? - Da što pre ideš na Infektivnu kliniku da ti uzmu krv i kažu od koje bolesti boluješ. - Na više mesta sam davala krv i doktori su govorili da sam zdrava ko dren. - Znaju doktori kad vide lepu i mladu pacijentkinju da kažu vodi ljubav i rađaj decu. - Ja to želim, ali ko će mene kad hodam ko baba od sto godina... Uz novu čašicu rakije teta Tala ispriča Dragici sve što je čula od Radmile. - I ja mislim da bolujem od te bolesti, a

moje kolege ni da čuju. - Šta kažu? - Bolest je nepoznatog porekla, a vreme će učiniti svoje. - Tako oni uvek kažu kad ne mogu da postave dijagnozu. Tala popi još jednu i ustade sa stolice oblivena znojem, a obrazi se zarumeneli ko tek procvetala ruža i bez pozdrava napusti kuću... - Jagoda, šta je to sa tvojom prijateljicom? - Takva je ona. Čim oseti da je hvata piće beži svojoj kući.
- Otkad ona pije? - Od kad smo se upoznale, a to je bilo pre dvadesetak godina. Živela je sa dedom koji je umesto vode pio rakiju. - Šta se desilo sa njenim roditeljima? - Oni su se utopili u reci kad je imala četiri godine. Dete malo, bez roditeljske pažnje i ljubavi, često je plakala i deda joj je davao rakiju da je umiri. I kao devojka je volela da pije, ali je to radila krijući da niko ne vidi. - Otkud ti to znaš? - Videla sam je nekoliko puta pijanu u kući. Bila je mnogo lepa i gde je ona, tu su i momci. - Što se onda nije bogato udala? - Niko neće ženu bez škole i dobrog miraza.
- Lepota, ljubav. - Ženo, sve je to za vreme, a bogatstvo se množi i prenosi na generacije koje dolaze. - Muškarci žele pare, lepu ženu i još lepšu prijateljicu. - Tako je bilo i biće... - I nju je pop Milan zapazio i posle nekoliko susreta odveo u krevet. - Bio je opasan. - Možda bi je i oženio da je nekoliko puta nije uhvatio pijanu. - Kad neko nema sreće, tu ni lepota ne može mnogo da pomogne. - Imala je nekoliko propalih brakova jer nije mogla da ostane trudna, pa su je zbog toga muževi ostavljali. Išla je kod raznih baba koje su joj BAJALE stomak i ubeđivale da će ostati trudna i roditi sina vojnika. Te lepe reči daju nadu svakoj ženi, ali to treba dobro platiti ako se želi dete. Nekad se pričalo da je u 13. godini spavala sa prvim momkom u selu jer je njegova žena bila teško bolesna. Dugo je to trajalo ali se na kraju isplatilo jer im je taj čovek napravio veliku kuću. - Šta je bilo a tim čovekom? - Poginuo u saobraćajnoj nesreći.
- Ako kad hoće unuku u svom krevetu. - Njegova žena je posle mesec dana skočila u bunar. - Jagoda, ne mogu to da slušam. - Čekaj Gavro, da priču ispričam do kraja. - Bolje nam skuvaj kafu. - Sve je to znao deda ali je ćutao i dobijao pare. - Koje đubre od čoveka! - Deda sada ima pare i krenuo da obilazi kafane i da se druži sa mladim ženama. Sve je to kratko trajalo i jednog jutra je pronađen

pored česme gde seljaci poje ovce i krave. Dete se vratilo kući, ali su svi primetili da se ugojila i žene, koje su rađale, znale su da je to trudnoća. Da se ne bi čula bruka, žena tog ludog matorca, zamoli komšinicu MITRU da na svoj način prekine trudnoću i da će zato biti bogato nagrađena... Zašiljenim vretenom izazove pobačaj i ova sramota ode u zaborav. Posle ove intervencije dobila je sepsu i da nije otišla kod doktora, danas bi na njenom grobu bilo dosta kopriva i korova. - Ima mnogo loših ljudi koji lepo i dugo žive, a da to nisu ničim zaslužili. - Moj Gavro, danas je sramota biti dobar i pošten čovek. - Došlo neko ludo vreme. - Uvek je bilo nemoralnih ljudi. Ali ne ovoliko. - Svako vreme ima svoje loše ljude. Slušao sam od mog dede da su se oni voleli na tavanu, u slami i senu, a nama je pričao i o kupovini ljubavi. - Ti nisi na dedu. - Ja volim u livadu ili u žito da vodim ljubav. - Volim i ja ali zbog bolova u leđima jedva mogu i u krevetu... Dođe gazda ili trgovac u kafanu gde mu se nudi piće i lepa devojka ili žena, a on samo treba da odabere, plati i vodi je u sobu koja je uvek na spratu. Tada je bilo mnogo sirotinje pa su bogati mogli da kupe svežu ribu jer im se ona kod kuće oseća. Tako su govorili. Dok smo mlade i lepe svi nas hoće, a kad ostarimo svima smetamo. -Moja Jagoda je meni najbolja. - Mogao bi i ti nešto mlado da nađeš. - I ti si mi dovoljna. - Muškarci kažu da je svaka promena bolja. - Ja tako ne mislim. - Stigle te godine. - I kad sam bio mlađi, ja sam uvek imao samo jednu i tek, ako me ostavi, ja tražim drugu. - Gavro, ti ćeš od poštenja da umreš. - Ja sam takav i ne mogu da se menjam. - Gavro, meni nije do života, a ti mi pričaš o ljubavi. - Nama je sada teško, a mi moramo da budemo jaki jer ko će da pomogne našem detetu ako se nama nešto desi. - Gde danas živi Tala? - U kući iza brda. - Ja tu kuću nikad nisam video. - Jesi i to bezbroj puta, ali nisi znao da je njena. Kad idemo autobusom za grad, njena kuća je na malom brdu i liči na stari zamak. - Ja sam mislio da je to kuća nekog bogataša. Da joj nađemo nekog čoveka? - Ko će ženu koja svaki dan popije pola litra rakije. - Za svaku rupu ima zakrpa pa će i nju neko želeti, ako ne zbog ljubavi onda zbog velike kuće. - Dolazile su neke muške bitange, ali su se kratko zadržavale jer Mitra nije htela kod matičara govoreći da je volela

samo jednog čoveka čije prezime i danas nosi. - Žene pričaju jedno, a misle i rade drugo. - Pored kuće je velika bukova šuma kroz koju protiče planinska reka bogata ribama. - Mogli bi da je posetimo.
- Kad ti hoćeš, jer je ona po ceo dan u kući. Sve što znam od nje sam naučila. - Kako može da štrika i veze kad joj se tresu ruke? - Pre rada popije nekoliko čašica rakije i ruke se smire...I ona je imala težak život. - Lepota je prokleta. - Možda si ti, Gavro, u pravu. - Ja još nisam video lepu ženu da je sa mužem dočekala starost. - Deset godina pazila je baba Mitru koja dožive duboku starost, a u selu je savetovala ljude, a da nije imala mi osnovnu školu. Kada bi ljudi trebali nešto da urade prvo bi pitali nju za savet, a ona bi davala prave odgovore i zato je njena kuća uvek bila puna ljudi i žena. Kao devojku krasila ju je izuzetna lepota i mnogi momci su želeli da bude njihova, a ona je mudro ćutala i čekala svog princa.

Na seoskom vašaru upozna mladog i lepog oficira i posle mesec dana druženja i ljubavi koja se ne zaboravlja, udaje se za njega i odlazi u grad da živi. Sa svojim kapetanom bila je srećna i zadovoljna što bi naš narod rekao ko golub i golubica. Godine prolaze, a ona nikako da ostane trudna i poče da je hvata nervoza. Muž je teši, govoreći da je najvažnije da se oni vole, a deca će kad tad doći. Život ne bi bio pun iznenađenja da se ne dešavaju nesreće. Na vojnoj vežbi u Sarajevu, Mitrin kapetan poginu od nagazne mine. Dugo se pričalo da mu je neko umesto školske dao pravu minu. Da li slučajno ili namerno to sam Bog zna. Dobila žena penziju, ima veliki stan, ali u njemu ne može da živi bez svoje ljubavi i želi da ga što pre proda i vrati se u selo da živi. Lepa penzionerka bez dece, jednog kišovitog jutra sa torbom punom para, dolazi u selo sa nadom ga će joj ostatak života proteći u miru. Neke žene je prepoznale pa se pozdraviše, a sa nekima se izljubila ko da se nisu odavno videle, dok su se mnogi pitali šta traži lepa žena u njihovom zabačenom selu. U selu se sve informacije mogu dobiti u kafani i Mitra svrati u prvu koja je bila blizu seoske crkve. Kafedžija krupan čovek, težak preko sto kila, sa lulom u ustima briše stolove i prosipa pepeljare. - Gospodine? - Šta želi da popije lepa žena u mojoj kafani? - Da li neko prodaje staru

kuću ili očuvanu štalu? - U ovom selu se svašta kupuje i prodaje. Lepo je ovo selo. Da nema leti prašine, a zimi blata ovo bi bio raj na zemlji. - Ja sam ozbiljan kupac. Kafedžija se češe po glavi, a svoje buljave oči uperio u Mitrine grudi koje su htele da iskoče iz brushaltera. - Skoro je umro naš zvonar koji na nekom brdu, u blizini, ima štalu gde je držao koze i sa njima spavao. Zvonar ima zeta, koji ne živi u ovom selu, ali u kafanu često svraća jer svake noći ovde su dobre pevačice, a muzika je poznata u široj okolini kao najbolja. - Ja bih tu štalu da kupim ako nije mnogo skupa. - Daće on jeftinije jer mu trebaju pare. - Gde živi taj gospodin? - To niko ne zna. - A gde bih ja mogla da ga nađem? - Sada će on. Samo što nije stigao. Šta bi dama da popije? A buljave oči samo što mu ne ispadnu iz očne duplje. - Ja ću kafu. - Stiže. - Mogla bi i jedan sok da popijem. - Izvolite gospođo. - Zar me kafedžija ne poznaje? - Od nekud ste mi poznati. - Nekada si trčao za mnom ko lisica za kokoškom. - Da nisi ti Mitra?! - Ja sam, Stevo. - Sada si još lepša pa te nisam prepoznao.

- Lažeš lolo stara jer od trenutka kad sam ušla u tvoju kafanu ti me gutaš tim svojim buljavim očima ko zmija žabu. - Bože, šta sam propustio. - Takav je život. Ko pre devojci, ona je njegova. Sećaš li se kad si me na prevaru odveo u tvoj vinograd i svašta bi se desilo jer sam bila mlada i naivna da se ispod kreveta nije pojavila zmija zvečarka. - Ona ti je sačuvala nevinost. - Nije hteo bog da mi ti budeš prvi. - Sada bih voleo da budem poslednji i uživam u tvojoj lepoti. - I dalje voliš žene sa velikim sisama? - Više volim sise nego onu stvar.

- Takva je većima muškaraca.

- Samo što sam počeo da te milujem te tvoje velike i tople dojke, kad se pojavi zmija i krenu ka nama. - Bože, kako sam se tad uplašila. - Od tada mrzim sve zmije i ubijam sa zadovoljstvom. Više nisi htela sa mnom u krevet. - Ako ne iskoristiš prvi put traži drugu devojku. - Danima sam te molio, a ti ni da čuješ. - Bilo i prošlo. - Kako vreme brzo prolazi, a ti se nisi ništa promenila, čak si se i prolepšala. Zašto kapetan nije sa tobom? - On je pre godinu dana poginuo na vojnoj vežbi u Sarajevu od nagazne mine. - Jel imate decu? - Ne. - Šteta. Takva žena bez dece. - Bog tako hoće. Kako si ti i šta ima novo kod

tebe? - I meni je sreća okrenula leđa. - Tvoja žena je puno mlađa od tebe i bila je jedna od lepših devojaka. - Ostavi me sa troje dece. - Šta joj se desilo? - Kad je počeo rat u Bosni, izbeglice došle u Srbiju i ja kao i mnogi ljudi primio neke žene i ljude da stanuju kod nas. Dok su bili u mojoj kući nisu bili ni gladni ni žedni. Među tim izbeglicama bio je i mlađi čovek kome su ustaše zaklale ženu i dvoje dece. Čovek lep, mlad i moja se žena zaljubila u njega. - Stevo, to se dešava. - Što baš meni. - Neka je ona živa i zdrava, a ti možeš da se oženiš kad hoćeš jer si bogat čovek, a žene više vole bogatstvo nego onu stvar. - Neće ni jedna da dođe na troje dece. - Naći će se neka. Vidi to Mitra. - Ja je i dalje volim i nadam se da će se vratiti. - Neće jer zna da su joj deca u sigurnim rukama.

- Ima li ovde nekog? - povika mlađi čovek i sede na stolicu pored velikog prozora kroz koji se vidi lepo uređeno dvorište sa puno zelenila i cveća. - Konobaru, ja sam nešto pitao. - Zar ne vidite da služim gospođu. - Ja vidim da si se ti raspričao sa gospođom, a meni se grlo osušilo.
- To je zvonarev zet. - Šteta. Mlad čovek, a ne zna da se ponaša. - Posle smrti žene on se propio, a bio je čovek za primer. - Svako od nas ima neku muku. - Zvonareva ćerka je umrla iznenada. a bila je lepa i rumena u licu pa je vest o njenoj smrti iznenadila selo. - Hoće li konobar da dođe ili hoće da ga donesem. - Idem da ga poslužim i pitaću da li hoće da prodaje štalu. - Hvala Stevo i ne gubi nadu jer žena ima na svakom koraku. - Da li je slobodno, gospođo? - Izvolite, mladi čoveče. - Naš konobar Steva reče da kupujete kuću ili štalu pa sam zato došao kod Vas jer imam štalu na prodaju. - Kupujem bilo šta što ima krov. - Ovo je štala u kojoj je moj starac držao koze i sa njima spavao kad dođu hladni dani, jer je tu blizu šuma puna vukova. - Gde se nalazi štala? - Ona je iza prvog brda i do tamo ima da se pešači tridesetak minuta. - Nije daleko. - Ako hoćete, ja mogu kolima da Vas odvezem i na licu mesta vidite da li Vam odgovara ili ne. - Ja Vam verujem. - To nije dobro jer danas svi lažu. - Vi niste od tih ljudi. Stevo, donesi gospodinu još jedno piće. - Stiže! - Bićete zadovoljni jer je štala napravljena od dobre bukove građe, a okolo

nje je gusta bukova šuma. - Jer i to dobijam? - Sve će biti Vaše ako se dogovorimo oko cene. Pošto su mladom čoveku hitno bile potrebne pare, brzo su se dogovorili i Mitra dobi krov nad glavom. Od štale je napravila lepu kuću za stanovanje u koju su rado dolazili ljudi po razne saveta. Pokušao Steva da je dovede u svoju kuću, nudio venčanje, davao pola imanja da joj prepiše, ali ona nikako nije mogla da prevari svog kapetana. Svraćali su ljudi iz grada jer su o njoj kružile priče da je vidovita i da još lepo izgleda pa bi mogla još koju mušku dušu da usreći.

Godine otišle u nepovrat, a starost i bolest dođoše bez poziva, ali tu je Tala koja je gleda ko malo dete. Sa njom je i njen ovčar DEBELI koji je napusti kad ogladni i tada odlazi u šumu i sebi lovi hranu pa kad se najede ponovo dođe i sedne na njene noge i tako svaki dan. Tala je pazila Mitru do poslednjeg dana, a sahrana je obavljena po našem običaju u prisustvu celog sela. Na sahrani su bili ljudi, žene, devojke i momci, mala i velika deca, a bilo je i mnogo ljudi sa strane. Tala nije zaboravila ni spomenik da joj podigne. - Otkud joj pare? - Gavro, svi su pomogli i davali i kapom i šakom. Danas je njen spomenik najveći i najlepši na seoskom groblju. - Tvoja prijateljica Tala i danas lepo izgleda. - Gavro, ona je naš ispisnik. - Sa ovako lepim licem i još lepšim telom lako može ponovo da se uda. - Kome treba žena koja umesto vode pije rakiju. Priča se da ima nekog prijatelja u sudu. - Šteta bi bilo za nju ako je sama. - Kao devojka nije volela da ide iz ruke u ruku. - Ti, ženo, pričaš da se triput udavala. - Krene sa jednim pa kad je taj ostavi ona nađe drugog. - Ona baš nema sreće. NI jedna pametna žena ne vidi svoju sreću u čestim promenama. - Ne znam da li si u pravu. - Žena želi jednu ali pravu ljubav koje više nema... Jagoda, vreme je da mi popijemo tvoju kafu. - Ti bi i jednu rakiju? - Popiću čašicu-dve uz kafu.

Dragica sela ispred prozora i gleda negde u daljinu. - Dete moje, što si se ućutala? - Molim majko? - Šta misliš o Talinoj priči? - Mislim da je u pravu i već danas idem u dom zdravlja da tražim uput za infektivnu kliniku. - Dete, uput danas malo vredi, a veza se visoko ceni i ako se stavi neki dinar u kovertu, svaka se vrata širom

otvaraju. - Majko, ovo je državna ustanova i tamo ima nekog reda. - Ja više nikome ne verujem. - Za tebe su svi ljudi loši. - Da znaš i da jesu. Srbin je kvaran još od rođenja. - Ja, majko, tako ne mislim. - Kvaran zub može da se izvadi, a kvaran Srbin ne može da se izleči. Dežurni prijatelj Mitke svoju doktorku vozi u dom zdravlja po uput, a zatim u Beograd na infektivnu kliniku jer su tamo najbolji doktori. Tako se pričalo u njihovom selu. Matori doktor, kad je čuo da je koleginica, dugo je ubeđivao da je kod nje neurološka bolest i da nema smisla uzimati krv na pregled. - Ja znam da je reagens skup. - I nema ga, koleginice. - Ali je moje zdravlje skuplje. - Malo reagensa čuva se za hitne slučajeve. - Ja sam koleginica i trebam da imam prednost. - Bolje da pijete lekove koje ste dobili od neurologa. - Dosad sam popila pun džak lekova, a meni je sve gore. Često se pitam zašto se do sad nisam otrovala. - Vi znate da je Vaša bolest neizlečiva? - Ja samo hoću da znam od čega sam bolesna. Posle dužeg ubeđivanja doktor potpisa nalog da Dragica ode u laboratoriju da joj uzmu krv. Dok je čekala da stigne na red, čula je od sestre da je doktor veliki čovek i stručnjak i da nikad nije pogrešio u postavljanju dijagnoze i uspešnog lečenja. - Neka uđe sledeći pacijent. - Tu sam. - Sedite na ovu stolicu i recite Vaše ime. - Doktorka Dragica. - Vi ste naše gore list. Koliko dugo se lečite kod doktora? - Bila sam kod njega na pregled i on me je poslao da mi uzmete krv. - Ako treba može i bubreg. - Naš doktor je prvi stručnjak u Srbiji.

- Sestro, nema doktora koji nije barem jednom pogrešio. - Ko radi taj i greši. - Mrtva usta ne govore. - Ala ste Vi neka opasna doktorka. - Lepo je čuti kad sestra hvali doktora, ali u našem narodu postoji poslovica koja kaže “svaki Ciga svog konja hvali“. - Gde Vi radite? - U domu zdravlja u Obrenovcu. - Blago Vašim sestrama... Doktorka, jel Vam je dobro? U licu ste beli ko kreč. - Vrti mi se Vaša laboratorija. - Možda je to zbog uzete krvi. - Ne, jer vrtoglavica nema već duže vreme. Ove moje vrtoglavice iznenada se pojave pa nestanu i tako već više godina. - To hoće kod lajmske bolesti. - Zato sam došla da se potvrdi dijagnoza. - Nema leka. - To i vrapci znaju. - Hoćete da legnete na otoman? - Moraću jer mi je pao mrak na oči. -

Ja ću Vam podići noge da Vam se vrati krv u mozak. - Hvala, sestro. Sestro, ako Vam nije teško, ja bih molila jednu čašu vode. - Vode ima ali čaše nema. - Onda ništa. Ja bih da ustanem. - Kako Vam je sada. - Ko da se nije ništa desilo. - Vama će predložiti bolničko lečenje. - Ako se mora ništa nije teško. Dragica napusti laboratoriju i izađe u hodnik gde je čekao Gavra koji je uhvati pod ruku i zajedno napustiše bolničku zgradu. Za njima trči sestra da im kaže da po rezultat krvi dođu za sedam dana. Mitke šeta oko kola i puši cigaru za cigarom, jer je svašta čuo pa se uplašio da će njegova doktorka biti ovakva. - Čika Mitke, malo sam se duže zadržala. - Tebi, lutko, ko da su vadili slepo crevo, a ne krv iz vene. - Bilo mi je muka pa sam morala da legnem na bolesnički otoman. - Kako ti je sada? - Dobro. Mogla bi i da potrčim. - Kada će biti gotovi rezultati? - Tek za sedam dana. - Zar to nije moglo brže jer si i ti doktorka. - Kad sam ovoliko čekala, sačekaću i tih nedelju dana. - Sedite u kola pa da idemo kući. - Danas morate da ostanete na ručku.
- Danas nikako ne mogu, a sutra dolazim u dva kada je vreme ručku.
- Mi te čekamo i radujemo se svakom Vašem dolasku.

Dan za danom i sedam dana brzo prođe. I osmog dana rano ustao Gavra i krenu u grad po rezultate, a Jagoda poliva vodu za njim u nadi da će biti sve dobro i da će Dragica jednog dana biti mlada, žena i majka, a to je san svake devojke. - Dobar dan, mladi gospodine. - Šta želiš, čiča? - Ja sam došao po rezultate krvi. - Za koga? - Doktorku Dragicu. - Čekajte. Treba neko da ode po rezultate. - Idite Vi. Ja ću da platim. - Na šta Vam ja ličim? - Na dobrog doktora. - Vi se zajebavate sa mnom. - Smiri se čoveče i radi svoj posao. - Ja sam tehničar, a ne spoljni momak - Ja sam došao na vreme na pravo mesto i od Vas tražim rezultat. - Gile, ovaj gospodin neće da sluša. - Ko neće? Majku ti tvoju. - Šta je bilo, čiča? - Došao sam po rezultat, a ovaj klinac neće da ode u laboratoriju i donese gotove nalaze. - Sada ću ja da pošaljem spoljnu, a Vi sedite i za deset minuta imaćete gotov nalaz. - To je mogao i ovaj mladi klipan. Nemojte tako. - Dođe mi da mu udarim dva šamara, skinem beli mantil i pošaljem kući da čuva ovce. - Evo rezultata. - Šta piše ovde? - Ja sam tehničar i nisam

dužan da čitam rezultate. - A ko je dužan? - Doktor. - Gde da ga nađem? - Dođite sutra u osam sati, ispred ambulante tri. - Koga da tražim? - Ja ću izaći u hodnik i odvešću Vas kod doktora Lale. - Hvala.

Da li tehničar nije znao ili nije smeo da mu pročita nalaz to i nije toliko važno jer ništa nije hitno.
- Šta je bilo, Gavro? Šta si se tako smrko ko oblaci pred kišu? - Oni Beogradski baksuzi u belim mantilima nisu hteli da mi pročitaju rezultat. - Čoveče, možda nisu znali. - Nudio sam i marke, a oni u njih gledaju ko tele u šarena vrata. - Vidiš da se i parama ne može sve kupiti. - Možda sam naišao na pogrešne koje su pomislili da sam provokator, pa se uplašili nemačkih maraka. - Ima raznih ljudi. Što nisi zamolio neku sestru ili doktora? - Pitao sam sve koje sam sreo i svi ćute ko da imaju brnjicu na ustima. - Koga ja to čujem i ko se razgalamio ko da je kod ovaca? - Dete, to je naš Gavra. - Da li je doneo rezultate? - Jeste ali je ljut što niko nije hteo da mu pročita nalaz.
- Dajte ga meni i ja ću Vam sve reći... - Dragice, dušo, šta tu piše? - Tetka Tala je bila u pravu.
- Znači ujeo te onaj opasni krpelj. - Ja sam čitavo vreme sumnjala na njega. - Zar ta mala crna buba da ti uzme najlepše godine života?! - Zbog krpelja ja izgubi i Peru. - Pa gde njega da nađeš? - Kada smo se vraćali sa vašara, on zapeo da vodimo ljubav u jednom toru pored puta u kome su bile ovce i koze. - Prvi put u šumi, a sada u društvu koza i ovaca. - I ti si, majko, bila mlada i znaš kako je kad srce zaigra. - Luda deco... - Šta je bilo, bilo je, i kad sam došla kući ja sam se okupala i legla da spavam. Oko ponoći me probudio jak svrab i ja sam na butini ugledala krpelja i crvenilo kože koje boli na pritisak. Istog trenutka sam zvala Peru da mu kažem šta mi se desilo i od njega sam čula da je i njega ujeo krpelj na nezgodnom mestu. Predložila sam da idemo kod doktora, a on je odbio i tražio da mu ja izvadim krpelja i dobro isperem sa alkoholom. Ja sam to uradila nežnije, a on je mene na tom mestu gde je bio krpelj, iskasapio. - On nije doktor. - Bolje da sam otišla u dom zdravlja. - Kako je on ostao

zdrav, a ti se razbolela kad Vas je ujeo isti krpelj. - U to vreme on je imao čir na debelom mesu pa je primao penicilin deset dana pre i popodne. - Kučkin sin je imao sreće! Zašto i ti nisi pila neki antibiotik? - Pitala sam specijalistu, a on je rekao da je dovoljno da se izvadi i to mesto dobro dezinfikuje. Sada, majko, znam da sam pogrešila što sam slušala starije kolege. - Sad je kasno. - Da sam popila dve kutije antibiotika, sada se ne bi mučila i bila bi pored Pere... Majko, možda je ovo sudbina. - Nepažnja tvoja i tvojih kolega. - Kad bi čovek znao kad će da umre on bi sam sebi iskopao raku...

Sa roditeljima i starim Mitketom odlaze na infektivnu kliniku u Beograd jer su čuli da se tu Dragičina bolest može izlečiti. Davljenik se hvata za slamku pa se zato i oni nadaju da će neki doktor pomoći i olakšati Dragici život. Sa rezultatima i majkom Jagodom, odlazi kod Prof. Milice na pregled i, ako treba, ostaće u bolnici na lečenju. Profesorka prijatna žena, hoće da sasluša pacijenta, a posle da kaže svoje mišljenje. - Koleginice, što ste ovoliko čekali?! Sve joj je Dragica ispričala, ali profesorka nije krila da je ljuta i da se tako ne radi u dvadesetom veku.
- Mladi doktori trebaju što više da čitaju i pitaju starije kolege jer je medicina velika i ozbiljna nauka gde se nikad ne zna dovoljno. - Kad je profesor Mika video rezultate rekao mi je da ne dolazim kod Vas jer je moja bolest neizlečiva. - Koliko je meni poznato, on je neurolog. - Da, i da su moje promene neurološke prirode. - Vi, koleginice, imate lajmsku bolest. - Jadna ja. Dok sam studirala, profesori nisu pričali o toj bolesti. - Zavisi ko Vam je vodio vežbe jer u programu infektivnih bolesti obavezno se priča o lajmskoj bolesti. Ja mojim studentima na prvom času pričam o njoj jer je reč o hroničnoj bolesti koja se teško leči. - Ja sam za ovu bolest saznala od tetka Tale, a ona je čula od njene prijateljice Mileve. - Mileva je duže vreme moj pacijent. - Mogu li da je vidim? - Sa ćerkom je pre deset minuta otišla na pregled kod neurologa. Koleginice, sa ovim uputom i rezultatima, dođite za deset dana. - Mogu ja i sada da ostanem. - Žao mi je što Vas vraćam, ali nemamo ni jedno slobodno mesto. Već

duže vreme moje odeljenje je puno jer dolaze bolesnici iz bivših republika. Doktorima u domu zdravlja poručite da više čitaju jer medicima nije kuvarski zanat koji se jednom nauči i više ne mora da se uči. Dobar lekar mora da uči dok je živ ako ne misli da pravi ovakve propuste gde stradaju oni koji su najmanje krivi.
- Hvala, profesorka. - Vidimo se za deset dana. - Bože, šta će biti sa mnom?! - Glavu gore jer ću malo da pomognem ja, malo Bog i na kraju svi ćemo da se radujemo.

- Dragice, dušo, idem na pijac jer su mi se igle za štrikanje i pletenje iskrivile. - Mogao je Gavra da napravi nove. - Bolje da kupim nove. - Kupi i meni jedan par. - Ti si doktorka i čitaj knjige, a pletenje i štrikanje, to je posao za žene sa sela. - Mene štrikanje odmara. Na pijaci gužva, galama, čuje se i muzika dok Jagoda ide od tezge do tezge tražeći što jeftinije igle, jer je vreme krize, a para nikad dosta. - Dobar dan Jagoda. - Talo, sestro slatka gde na ovoj pijaci ima da se kupe igle za štrikanje i pletenje? - I ja prodajem igle. - Ove tvoje su skupe. - Ako nećeš kod mene da kupiš igle, idi na kraj pijace. Tamo Cigani prodaju igle koje su za koji dinar jeftinije. Jagoda, dugo se nismo videle. - Ja i Gavra radimo od jutra do mraka jer nam trebaju pare. - A kome ne trebaju? - Došlo neko teško vreme, a skupoća pritisla i staro i mlado, a živeti se mora. - Ja donela korpu jaja ali prodaja ide slabo. - Talo, narod nema para. - Ni pare ni pameti kad su dozvolili da tamo neki slinavi i žvalavi pojedinci kupuju fabrike. - Šta drugo mogu. - Da se biju i ako treba i ubijaju, a ne ko kurva da beže iz fabrika. Jagoda, da li tebi trebaju sveža jaja? Daću ti jeftinije. - Ne. Ja imam kokoške koje mi svaki dan snesu od šest do deset jaja. Talo, bolje ti jedi jaja nego da poklanjaš. - Posle operacije žučne kese ja više ne jedem jaja. - Meni je Gavra nabavio neke holandske kokice koje nose svaki dan jaja. - Jagoda, kako je moja lepotica? - Za deset dana ide na Infektivnu kliniku da se leči. - Kakva je krv? - Za sve je kriv krpelj. Crkao da bog da! - Biće joj dobro jer tamo su čuveni doktori. - Šta ako je otrov oštetio mišiće? - Jagoda, ti ne znaš šta pričaš... Gospođa Mileva je došla kući. - I kako je ona sada? - Hoda ko da nikad nije bila bolesna. - Ti me tešiš. - Ide ko koza i ja ne

mogu da je stignem. - Kad bi Bog dao da i moja Dragica tako hoda. - Srela sam Tiku, Bog ga ubio. - I ja ga često viđam. - Počeo da mi se udvara i zove da idemo u grad. - Baš ste par. - Ja da hoću, mogu i boljeg da nađem. - Uzimaj dok možeš. - On i dalje dolazi u našu kuću i hvali svoga sina. - Ja mu ne znam sina, ali sam čula da je bio opasan momak. - Sin mu je lep, ali mnogo priča. Priča momak da mu je moja ćerka devojka i da će je uzeti kad se vrati iz bolnice. - Šta kaže moja lepotica na te priče? - U početku se ljutila, a sada se samo smeje. Neka ona majci što pre ozdravi i neka se udaje za koga hoće. - Upoznaće nju tetka Tala sa dobrim momkom. - Ona takvog i zaslužuje. Ovaj je lep i bogat, a to nije mala stvar. Ljubav dođe i prođe, a bogatstvo i lep život ostaju. - Talo, da li ja poznajem tog momka? - Znaš mu oca. - Ima li on ime? - Momčilo. Čuveni trgovac koji je menjao devojke i žene. - I danas je bez žene. - Baraba ostaje baraba. - Na vašarima je želeo da igra do tebe, a pričalo se i da je bio zaljubljen. - Znam jer mi je to bezbroj puta ponavljao, ali sam ja tada volela samo popa Milana. - Njegov sin je prava prilika za našu Dragicu jer je i on završio neki fakultet. - Šta ako i on bude kao otac? - Znaće moja lepotica da ga smiri. - Oni žive u selu Zuce. - Znam i gde im je kuća. - Moja prijateljica je bila đavo od devojke. - Koliko sam puta išla u Kraljevo, Zuce. - Išla sam i ja. - Obujem očeve čizme i preko Vranovca, pravo u centar sela.

- Kako vreme brzo prođe. Ko da sam juče rodila Dragicu, a ona već završila fakultet. - Jagoda, po deci se vidi koliko smo ostarele. - Ja sada moram da idem, a ti kad možeš, dođi. - Čim dobijem malo vremena eto mene kod Vas. Pozdravi Gavru i reci mu neka sačuva malo rakije i za mene. - Ima je dosta jer je skoro ispekao još tri kazana. - Da neće nešto i da proda? - Neće. Sve što je ispekao čuva za svadbu naše jedinice. - I ja jedva čekam da se uda i kad se napijem ni top neće moći da me probudi... Reci mužu da mi natoči jednu flašu. Platiću koliko treba. - Zar ti misliš da bi on uzeo pare? - Svaka roba ima svoju cenu. - Samo ti nama dođi u posetu što pre jer si joj ti druga majka. - I ja sam živela sa popom Milanom. - Zato sam to i rekla.

- Dobar dan, sestra Radice. - Gde si, kolega? Nema te da svratiš. - Više se ne družim sa glavnim sestrama. - Šta ti mi smetamo? - Pravite se važne i gledate samo svoj interes. - Zar to nije normalno? – Jeste, ali nekad treba i na sirotinju misliti. - Da je dobro biti glavna sestra i ti bi bio. Ja nemam suknju i ne znam da legnem na leđa. - Šta time hoćeš da kažeš?! - U našoj bolnici svaka glavna sestra morala je nešto da uradi. - Jebote otac. Baš si šašav. - Sve to i vrapci znaju. - Ja nisam takva. - Zato mi se sviđaš. - Baš si našao crkvu u kojoj ćeš da se krstiš.
- Žalićeš ti jednog dana. - Da mi treba muško, ja bih našla nešto mlađe. - A šta meni fali?
- Kolega, pogledaj se neki put u ogledalo. Priča se da ćeš uskoro u penziju. - Jedva čekam. Samo da te ne gledam i slušam tvoje gluposti. - Tek kad odeš videćeš koliko ti nedostajem.
- Bez tebe neću moći da živim... Jesi li ti došao da radiš ili da se udvaraš ozbiljnim ženama?
- Ja sam dosta radio, a sada neka rade mlađi. Ja i ti bi mogli u neki restoran na kafu. - Da se ja pitam, ti bi umesto kafe dobio radnu knjižicu. - Nisam znao da me toliko mrziš. - Nemam razloga ni da te volim. Odeljenje je puno i od posla ne mogu da dignem glavu, a tebi je do udvaranja.
- Samo ti radi i zato ćeš jednog dana pitati sama sebe gde ti prođoše godine. - Na odeljenju ima posla i za tebe. - Nisam više terapeut. - Zašto? - Nadležni kažu da nemam diplomu i da sam postao lenja buba. - Što se diploma tiče, znam da bi neku mogao i meni da pokloniš, a da si lenj i da ne voliš da radiš, to je istina. - Kad sam lenj, ko je podigao preko sto otpisanih bolesnika.

- Valjda si to ti. - Zašto me niko nije javno pohvalio i nagradio? - To je tvoj posao za koji si plaćen. - Neke sestre su dobijale pohvale i nagrade jer su spavale sa doktorima. - Što nisu sa tobom? - I ja se pitam... - Ako hoćeš mogao bi da pogledaš jednu koleginicu. - Ne bih više da radim tuđ posao. - Samo nju, a ja ću ti skuvati kafu. - Gde leži koleginica? - U sobi broj jedan.
- Zbog tebe ću i na mesec otići peške. Šta dami fali? - Ima lajmsku bolest. - Mora da je vodila ljubav u šumi. - To nju pitaj. - Da li žena zna da je bolest ne izlečiva? - Ona je doktorka. - Onda joj je sve jasno. - Ona je devojka. - Evo još jedne poštene u belom mantilu... Dobar dan, lepa gospođice. - Koga tražite? - Doktorku Draigicu. - Ja sam. - Vi volite prirodu? - Vi se šalite sa mnom. - Glavna sestra kaže da ste bili u šumi i tamo Vas je napao krpelj. - Doktorka, kolega voli da se šali... Gde Vi radite? - U domu zdravlja. - Onda sve znate o Vašoj bolesti. - Ne baš sve ali sam u međuvremenu čitala. - Onda ja nemam ništa više da kažem. - Doktorka, kolega voli da se šali, ali kad uzme pacijenta u svoje ruke taj mora da hoda. - Nemoj glavna toliko da me hvališ. Može doktorka da pomisli da si zaljubljena u mene. - Kako da ne! Luda sam za tobom. Kolega manje pričaj i pogledaj šta doktorka može, a šta ne može. - Vi, gospođice, imate dobru snagu i u rukama i nogama. - Šta mi to vredi kad ne mogu sama da hodam. - Vi nađite nekog dasu koji će Vam služiti kao štaka. - Neće gospodine niko da se druži sa bolesnom devojkom. - Upornim vežbama popravićemo hod i uspostaviti kakvu takvu ravnotežu. Moraćemo mnogo da radimo.
- Ja sam tu. - Ali ja više ne radim kao terapeut. - Ja sam čula da ste mnogima pomogli. - Sestre pričaju svašta. Mene niko ovde ne voli i o meni pričaju ko da sam DON ŽUAN. - Ja sam došla da se lečim, a ne da gledam u tuđe momke i muževe. - Ima ovde svašta da se vidi... - Doktorka, kolega je opasan švaler. - Kakvi su onda pravi? - Čuo si kolega, šta kaže doktorka. - Ja nisam iz vaše priče... Vi možete da hodate? - Ako je neko pored mene. - Kolega će dolaziti svaki dan.
- Ja hoću, ali ne smem. - Ko ti brani? - Ja sam sada fizikalac i pravi majstor za guranje kolica. Na kliniku dolaze terapeuti iz kliničkog centra. - Ti vežbaj samo doktorku. - To neko mora da plati. - Moj

otac sve plaća. - Šali se on, doktorka. - Može i nešto drugo. - Kad budem bolje hodala, izvešću Vas na piće. - I to nije loše. Šta će da kažu fizioterapeuti? - Ti je vežbaj po podne. - Tako bi moglo...

Svakodnevni rad po nekoliko sati pokazalo je neki novi napredak jer je sada hodala malo bolje. Bolje hodanje primećuje profesorka i osoblje trećeg odeljenja da bi počele priče i prepričavanje o mom ostajanju na odeljenju do dolaska treće smene. Čula je to i doktorka, ali ćuti i sluša ali želi što pre da me izvede u grad na kafu. Dama je lepa pa se prvo pojavi simpatija, a gde ima nje, tu može da se pojavi i ljubav. Ona jedva čeka da dođem, a ja ne želim da je ostavim i kad se završe vežbe. Uz rad i obostranu želju za uspehom, brzo prođoše dva meseca njenog boravka na infektivnoj klinici. Dan rastanka obeleži jaka kiša praćena grmljavinom. Dragica se spremala za odlazak kući i kad bi je sada videlo bilo koje muško, nikad ne bi pomislilo da ona već više godina boluje od teške bolesti koju je izazvao mali crni KRPELJ.

- Što je doktorka danas lepa! - Ja sam uvek takva. - Ja više volim kada obučete šorc. - Mnogo si nevaljao, ali ni ja nisam od juče. Oči ti svetle ko u mačke kad ugleda miša. – Za to si ti kriva.
- Smiri se, čoveče. Ovo je bolnica i ko ima jedno oko, vidi da mi se udvaraš. - Za takvu damu ja bih hodao žicom. - Verujem da bi to uradio. - Čim odeš kući da nađeš momka za svaki dan.
- Možda ga već imam. - Voleo bih da je tako, ali nije. - Zašto misliš da sam sama? - Niko neće bolesnu devojku. - Pička im materina. Svi hoće ono, a kad treba da pomognu, okrenu leđa i prave se da me ne poznaju. Ti si video mog momka. - Kada je to bilo? - To je onaj lepi što je na silu hteo da uđe na odeljenje. - Spolja lepo izgleda. - Malo je falilo da se pobijete. - Mnogo ti je glup momak. - Zato sam ga i ostavila. - Doktorka, umalo da zaboravim. - Šta hoćeš još da mi kažeš. - Stigao je nalaz SKENERA. - Jel imam nešto u glavi? - Nalaz je u redu. - Baš si me obradovao. - Kad stigneš kući, radi sve vežbe tri puta dnevno. - Ako mi bude trebao savet, ja ću te zvati. - Imaš moj broj telefona i zovi u svako doba dana i noći, jer je bolest hronična sa fazama poboljšanja i pogoršanja. - Baš si me utešio... Još samo da

nađem pravog momka.
- Ne brinem ja za tebe. - Danas je to teško. - Možda za neku drugu damu jer Vi i dalje možete da birate. A što se ti dosad nisi oženio? - Ne volim žene. - Ti bi hteo devojku. - Ona bi mogla da prođe. - Mnogo si naivan. - Takvi su svi momci iz mog sela. - Kod mene nemaš nikakve šanse.
- A šta to meni fali? - Ne volim doktorke. - Šta su ti one krive? - Ne znam. - Ako ti je nešto loše uradila jedna zašto ne voliš druge? - Ne volim tu sortu žena i tačka... - Ipak se ti meni po neki put javi. - Biće mi zadovoljstvo. - Doktorka, ja tipujem na Vas. - To je lepo čuti, ali ti ja ništa ne verujem. - Znam ja i da lažem, ali sada govorim istinu. - Jednom lažov uvek lažov. - Nemojte mnogo da zujite okolo, već što više budite u krevetu. - A vežbe? - One su na prvom mestu i posle ide odmor i tako svaki dan. - Ja sam od onih malobrojnih doktora koji su na zemlji. - Tu i ostanite jer ko visoko leti nisko pada. - Šta će biti sa mojim govorom? - Za sada ne govoriš loše, ali on može i da se pogorša. - Jadna ja. - Na lepu devojku i bolest trči ko ždrebe na rudu. - Tebi je do šale, a ne pitaš kako je meni. - Uskoro ćeš govoriti kao spiker. - Lako je to reći. - Kod tebe nema oštećenja glasnih žica. - Zašto onda teško govorim? - Zato što su skraćene i zategnute.
- Bez svega mogu, ali bez govora...jebeš ovakav život. Kada će glasne žice popustiti? - To samo Bog zna. - Ozbiljno te pitam. - Sve je to u sklopu osnovne bolesti. - To i ja znam. - Da mi doktorka, mislimo malo i na ljubav. - Muškarci su prosta bića i svi misle isto. - Teško muškarcu koji ne misli na seks. - Vi samo na to i mislite. - Neki i rade. - Profesorka mi je rekla da je lečenje dugo.- A ko je tebe terao da ideš u prirodu? - Muke, brate. - Te se muke smiruju u krevetu. - Ja živim u selu, pa sam morala da se krijem. - Glupo nema šta. - A šta bi rekle komšije i prijatelji... Ko ne zna da sakrije, ne treba to ni da radi. - Pa da zbog nedostatka seksa odem u autu. -Tvoji još nisu došli. - Samo što nisu stigli. - Ko će doći po tebe? - Sestra i zet. - Pa javi se po neki put. - Zašto kad ne voliš doktorke? - Da ti čujem glas. - Kolega, i ti si u odboru za ispraćaj? - Samo se ti sestro rugaj. - Dosad sam bila mirna. - Neću više da se družim sa babama

kad me žele devojke. - Opasno je kad mator čovek poludi. Dragica uhvati Radicu pod ruku i one napustiše odeljenje.

Vreme prolazi, a dani se nižu jedan za drugim i ja se pitam da li da je pozovem ili bi bilo bolje da je ostavim na miru. Možda očekuje moj poziv, jer sa ženama se nikad ne zna kako će da reaguju i ako muškarac nije uporan, ostaće praznih šaka. Šta me košta da je pozovem i pitam za zdravlje, jer je bolest teška i vežbama ne može mnogo da se pomogne. Nekada je i lepa reč bolja od bilo kakve terapije. Da li da budem muško i okrenem broj koji sam naučio napamet? Zvoni! Dala mi je pravi broj, jer je osetila da sam se upecao i da ću kad tad stići i do njenog kreveta. Glupi su svi oni muškarci koji misle da su žene naivne i da se sa njima može igrati, jer one sve vide i znaju kako će dalje ako im se momak sviđa. Žena sve što radi zna zašto to radi i ništa ne propušta slučaju. - Dobar dan gospođo. - Ko Vam treba? - Mogu li dobiti doktorku Dragicu. - Nema ovde takve persone. - Dala mi je ovaj broj. - Možda je želela da Vas otkači, pa Vam je dala pogrešan broj. - Probaću ponovo. Možda je centrala pogrešila... Zvoni, da opet ne dobijem onu vešticu. - Ko je? - Da li je doktorka kod kuće? - Ja sam Vam rekla da ovde nema nikakve Dragice. - Izvinite, gospođo. - Nemojte više da me uznemiravate... Da ja pogledam u papir. Možda sam pogrešno okrenuo broj. Okrenuo sam dvojku umesto trojke. Baš sam ćorav. Nije bez razloga govorila moja majka Danica da se svi ljudi ponašaju kao deca kad sretnu voljenu osobu. Milija šta pričaš?! Kakva ljubav kad se znamo samo dva meseca i od prave ljubavi smo daleko ko zemlja i mesec. Sada kad imam pravi broj telefona, neće biti problema da se čujemo i progovorimo po koju pametnu reč. - Dobar dan. - Milija, ti si? - Da li je Dragica kod kuće? - Ovde je njena strina. - Kako je ona? - Nikad bolje. - Voleo bih da je čujem. - Samo da dođe iz druge sobe. Pošto je dvojnik, Vi pozovite ponovo i ona će podići slušalicu. - Jel isti broj? - Da. - Hvala, gospođo. Zvoni. Dobio sam vezu iz prve. - Ko je? - Muška sestra. - Ja te čekam danima da se javiš. - Tvrdio sam pazar i očekivao da se prvo ti javiš. - Ja sam mislila da si ti pravi muškarac. - Moraćeš da ga potražiš. - Znala sam

da od tebe nema koristi pa nisam žurila da ti se javim. - Samo se ti žali. Ja sam mislio da si se sakrila od muške sestre. - I ti ćeš uskoro da tražiš neki dobar zaklon ako želiš da ti glava ostane na ramenima. - Nešto ti se strašno desilo? - Tek će da se desi. - U mom ili tvom krevetu? - Samo se ti šali, a kad počnu da padaju bombe pitaću te gde ćeš da se sakriješ. Zar nisi čuo? - A šta sam to trebao da čujem? - Čitala sam da Amerika i NATO hoće da nas bombarduju. - To je Amerika već radila dva puta, a mi se i dalje uvlačimo u njihova dupeta. - Teško nama kad nas napadnu devetnaest zemalja.
- Moraćemo da se branimo. - Sami protiv tolike sile. - Teško će nam biti, ali drugo rešenje ne postoji... Šta si još čula? - Hoće da sruše Miloševića. - Šta im je on kriv kad su se do juče ljubili. - Neće da potpiše kapitulaciju zemlje. - I da hoće ne sme, jer to ne dozvoljava Ustav države po kome niko pa ni predsednik države ne sme to da uradi... Doktorka, nemojte mnogo da verujete novinama, jer papir svašta trpi. - Samo se ti šali. - Biće kako Amerikanac kaže. - Gde ćeš da se kriješ? - Sa krticama idem pod zemlju. U kojim si novinama sve to pročitala? - Sve novine pišu isto. - Ja sam na poslu čitao novine, ali nigde nisam naišao na te vesti. - Koliko te ja poznajem, ti u novinama čitaš samo horoskop. -Takvi su zaljubljeni. - Moj komšija ima satelitsku antenu i u vestima stranih stanica, čuo je da će bombardovanje naše zemlje početi 24. marta ove godine u dvadeset sati i deset minuta. - Baš su tačni. - Oni su opasni i sa njima se ne treba igrati. Da li oni znaju koliko će ubiti ljudi, žena i dece? - Oni će napadati samo vojsku i policiju. - Biće tu više civilnih žrtava jer će vojska i policija znati da se brane. Prvo će krenuti u napad sa avionima pa će posle kopnenim putem stići u Srbiju i Kosovo i Metohiju. - To je kukavnička vojska u kojoj su pederi i narkomani, a takvi nemaju muda da se bore i bacaće bombe sa velike visine. - Ti sve znaš. - Oni će krenuti ko da idu na vikend, ali kad osete gusto bacaće bombe gde stignu. - To je velika sila. - Sila bez mozga ne vredi mnogo. - Ja se plašim. - I mene polako hvata strah i panika ako je to tačno što sam čuo od tebe. - Kakav si ti to muškarac?! - Oni će bacati bombe, a ja im ni lice neću videti. - Ti bi da se biješ sa njima. - Ja bi da ga uhvatim za jaja i da ih uvrćem u krug, a on da cvili i moli

za pomoć (milost)... - Ala si ti opasan! - Da ga pitam šta traži u mojoj zemlji. - Oni hoće Miloševića. - Jebao im on mater blesavu. Amerika je velika, ali i neodgovorna sila koja ide redom i kažnjava one zemlje koje se suprostave na bilo koji način. - Ko će biti sledeći? - Irak, Južna Koreja, a tu su i arapske zemlje. - Možda će joj neko stati na put. - Za sada bi mogli Rusi i Kinezi, ali i oni čuvaju svoje dupe. - Na zapadu se već duže vreme priča da će avionskim bombama srušiti sadašnju vlast. - Amerikanci su već pripremili svoju vlast uz pomoć nekih srpskih izdajica. - Jel ti veruješ u te priče? - Srbi su lažovi i prevaranti, a zbog vlasti ubili bi oca i majku. Ja samo znam da bi crnog i belog Amerikanca stavio na ražanj i peko ko vola. Njih ne zanima samo Milošević. Oni hoće našu teritoriju, hoće da budemo kolonija u kojoj mogu da rade šta hoće. - Ne vole oni Miloševića. - Napad na Miloševića je samo izgovor da se napadne cela zemlja. Od budala sa zapada mogu svašta da očekujem, ali napasti jednu malu zemlju koja nikog ne dira i koja hoće da napravi red u svojoj zemlji, to je previše čak i za Ameriku. Zapad nikad nije imao gore političare. Što bi naši ljudi kazali: „sve moj do mojega“, ali je to briga zemlje čiji su predstavnici. Šta je lepa doktorka još čula? - Da su Amerikanci odlučili da nas nauče pameti i nateraju da se poštuje stariji i jači. - Kad je naš car Lazar jeo kašikom i viljuškom, oni su kidali meso zubima. Kad smo mi imali državu, oni su živeli po šumama i lovili divlje zveri. Oni su danas sila, a gde smo mi. - Bilo bi dobro da zbog budućnosti planete zemlje imaju i malo više pameti. - To je sila koju ne treba potcenjivati. - Ginuće naši civili i vojnici, ali će i oni imati mrtve vojnike. - Oni će sa velike visine bacati bombe, jer se plaše naše odbrane. - Ući će oni na našu teritoriju i sa pešadijom. - Samo ako se naša vojska povuče. - Loša je to vojska kojoj je rečeno da ide na vikend. - Kako znaš kad ne čitaš novine?! - Sve sam ja to čuo pre tebe, a imam i satelitsku antenu...šta si ti još čula kod komšije? - Da su Amerikanci na čelu Alijanse. - U tu Alijansu ušle su fašističke zemlje koje slede politiku Adolfa Hitlera. - Zato ih je Amerika lako okupila, naoružala i spremila na sramni rat. - Sve se ovo radi da bi jednog dana Kosovo i Metohija jednog dana bila NATO država... Zveri kad osete plen skupljaju se u

čopor i napadaju svakog kojim stane na put. Te zveri u čovekovom odelu nisu čitali istoriju i ne znaju da batina ima dva kraja. - Mali smo mi za toliku silu. - Mali smo bili i za Hitlera ali je mnogo hiljada Nemaca ostalo da truli u našoj zemlji.. Doktorka, ostavimo politiku političarima, a ti mi reci kako si. - Nije mi dobro jer i dalje imam iste tegobe. - Biće bolje. - To bolje čekam nekoliko godina i nikako da stigne. Već sam izgubila strpljenje, jer bolest nikako da se smiri i ja uzmem nešto od života. - A sada nam prete i bombardovanjem. - Dođe čoveku da poludi. - I tu ništa ne možemo. Daj Bože da su sve ovo novinarske priče. - Doktorka, niko normalan ne želi rat. - Ima budala koje ne mogu da žive bez rata. - Imali smo Hitlera, sada imamo Klintona... Doktorka, pozovi me neki put. - Hvala što si zvao. - Ti i dalje vežbaj tri puta dnevno. – Hoću, jer mi je sada i komšija tu. - Iskoristi ga jer sam ja daleko. - On je profesor fiskulture. - On puno zna i može mnogo da ti pomogne.

Dan topao, ali je bez života jer se priroda nije probudila, a već je prošlo pola meseca marta. I ljudi se ponašaju čudno kao da su ovo već čuli i plaše se da se pretnje sa zapada ne ostvare. Bože, šta sve piše u današnjim novinama i ako se samo delić ovih pretnji ostvari, mi smo obrali zelen bostan. „Uskoro se očekuje napad NATO Alijanse„ pišu sve novine, ali se ljudi nadaju da će se u poslednjem času naći neko rešenje i izbeći rat koji će sa sobom doneti mnoge žrtve... Teško će se kauboji sa zapada zaustaviti jer oni vole da se igraju rata, i to se prenosi preko televizije i gledaoci to doživljavaju kao ratni film koji je snimljen pre mnogo godina... Danas je 17. mart godine 1999 god.,i ako je tačno ono što piše u novinama, do napada je ostalo još sedam dana. Iz dana u dan novine sve punije informacijama o skorom početku rata. Ako je verovati štampi, prve bombe možemo očekivati 24. marta u dvadeset sati i deset minuta. Mi smo krivi što volimo slobodu i što nećemo da budemo ničija kolonija i zato nas treba kazniti i pokazati ko je jači. - Marina, dete, gde si dosad?! - Imala sam razredni čas. - Mora da su kečevi i izostanci bili na dnevnom redu. - Ne. Moje odeljenje je najbolje u školi i mi sa tim nemamo problema. - Jako je važno kad imate

razrednu koja se bori za vaše ocene. - Mi joj učenjem i primerenim vladanjem samo pomažemo da bude najbolji razredni starešina u školi. - Šta ste onda toliko pričali? - O svemu i svačemu. - Ja se spremio da dođem u školu. - Tata, dugo sam čekala autobus sa sela. - U poslednje vreme nisu tačni. Ko da idu na dva točka. - Na stanici sam bila sa tvojom nesuđenom damom. - Mora da je to Milka. - Kako znaš? - Jer sam se samo njoj udvarao u selu. Ostavi sada Milku po strani i reci mi šta Vam je pričala Nada Vojinović. - Da se ne plašimo, jer su ove najave o skorom ratu novinske priče i da je vreme rata davno prošlo.
- Kako ti se sviđa Milka? - Lepa dama, nema šta. - Od tog posla nema ništa. - Pokušaj ponovo.
- Devojka ima svog čoveka sa kojim se i danas povremeno viđa...- Tata, ja da sam na tvom mestu, ja bih ponovo pokušala. - Godinu dana trčim za njom ko mačka za mišem, a ona me još nije ni primetila. - Za onakvom damom treba trčati još godinu dana. - Imam ja druga posla, a ti idi na spavanje. Pošto sve hoćeš da čuješ, ona ima doktora. - To mora da je stara ljubav. -Iz mlađih dana. - Što se nije udala za njega? - Većina muškaraca žive sa jednom, a ožene drugu pa tako uradi i njen doktor. Danas taj doktor ima ženu i dve ćerke, a ona mu služi za zabavu. Doktorova žena ima rak već deset godina i nikako da umre, a doktor mojoj simpatiji obećava da će je uzeti čim mu žena umre... Teško da će do te veze ikad doći, jer je ne vole njegove ćerke.
- Od koga je moj tata sve ovo čuo? - Šapnula mi ptica sa grane. - Onda kreni u akciju. - Posle svega što sam čuo, prestao sam da trčim za njom, iako je za mene najbolja prilika. Što ti ne ideš na spavanje? - Još je rano. - Da ti nemaš neki problem ili si se zaljubila? - Mnogo sam se uplašila. - Misliš na rat. - Šta bi drugo moglo da me uplaši... - I ja se plašim rata. - Šta oni hoće od nas? - Kosovo i Metohiju. - Što im to ne da Milošević? - Ne sme, jer to ne dozvoljava naš Ustav. - Onda ćemo da ginemo ko žuti mravi. Tata, biće mnogo mrtvih ljudi, žena i dece.- Biće, jer bombe ne biraju žrtve i njihove priče da će biti pošteđeni civili je najobičnija laž... Možda i neće doći do rata. - Tata, to bi bilo najbolje za sve nas. - Možda nas oni samo plaše, jer je

teško verovati da devetnaest zemalja u svojim redovima nemaju pametne ljude koji će sprečiti ovu sramotu. Sada idi da spavaš. - Ne mogu. - Onda gledaj u plafon i broj ovce do sto. Smiri se jer je i naš Vučko miran. - Kako će on osetiti nesreću? - Ja samo kad čujem njegovo zavijanje znaću da je rat stigao i u zemlju Srbiju. Dete, sada trkom na spavanje. - A ti, tata? - Ja idem napolje da udahnem malo svežeg vazduha. - I ti si se uplašio. - To je, valjda, normalno.

Vedra ali prohladna noć sa plavim nebom i bezbroj zvezda i zvezdica koje daju svetlost i nebu i zemlji. Vučko se ispružio koliko je dug i na moje prisustvo u dvorištu maše repom levo desno. Pošto sam ga pomazio i zamolio da mi javi kad dođu kerovi sa zapada, on se okrenuo u stranu i ostao mirno da leži, a ja sam ušao u kuću i pokušao da ukradem koji sat spavanja, ali od tog posla ne beše ništa. Cele noći sam mislio na novine, novinare i rat koji će uskoro doći i na naše prostore.

- Marina, vreme je da ustaješ ako danas ideš u školu. - Ništa nisam spavala. - Moje Bosanče se usralo od straha. - Ni ti nisi spavao. - Ja sam noć proveo razmišljajući o nekoj crnkinji i njenim velikim sisama i još većim dupetom. - Tata, koliko je sati? - Tek tri. - Pusti me još da spavam. - Bože, ja sam od straha navio sat da zvoni ranije. - Tata, jesi li čuo Vučka? - Nisam. - Što me lažeš kad se drao ko konj. - Možda je u blizini bila neka njegova devojka. - Zavijao je. - Jer si ti spavala? - Nisam i zato sam ga čula. - Kad god je trebalo nešto loše da se desi, Vučko to prvi objavi svojim zavijanjem. - Možda je čitao jučerašnje novine. Dete se ućutalo, možda je zaspala ili razmišlja o ratu koji se očekuje dok pas Vučko svojim zavijanjem ledi krv u venama. - Tata, idi smiri Vučka. - Ostavi kuče na miru. - Od njegovog zavijanja nisam mogla da spavam. - I ja sam noć proveo brojeći ovce. - Da nije bio gladan? - Bolju je večeru imao od mene. - I ja sam mu dala celo pile iz frižidera. - Naše kuče jede bolje od mnogih ljudi. Ja danas idem na posao. - Ja ću možda u školu, a možda u Topčider. - Šta ćeš tamo? - Sportski dan. - Ručak te čeka u frižideru. - A kad ti dolaziš sa posla? - Oko dvadeset časova. - Vidimo se.

I po selu kruže priče da će rat svakog trenutka početi, a novine su pune raznih informacija vezanih za NATO i Ameriku. Ljudi se sreću na ulici, u kafanama, u prodavnici i glavna tema njihovih razgovora je rat o kome svako ima svoje mišljenje i komentar. Jedni krive našu vlast što nije potpisala kapitulaciju jer su ljudski životi važniji, dok drugi krive siledžijsko ponašanje velikih sila. Naša vojska napustila kasarne i zauzela nove položaje po okolnim šumama i brdima. Vojnici povremeno dođu u seoske prodavnice, a ljudi ko ljudi postavljaju razna pitanja na koje ne žele ili ne smeju da odgovaraju. Iz sela su mnogi mladići otišli u rezervu i zna se gde su, dok su drugi na specijalnim zadacima i o njima se ništa ne zna. U selu zavladao neki mir, jer ljudi tiho razgovaraju ko da se plaše da njihov razgovor neko ne čuje. Povremeno kroz selo prođu tenkovi i motorna vozila pozdravljena i ispraćena dečijom vikom i aplauzom. Mnoga deca ne idu u školu i vreme provode družeći se sa vojskom koje u našem selu ima u nekadašnjoj seoskoj zadruzi "AVALA", a manje jedinice su u domu omladine i u staroj osmogodišnjoj školi. Manji deo i to uglavnom rezervisti smestio se po seoskim kućama očekujući napad Amerike i njenih saveznika. Dok sam prolazio seoskim ulicama na putu prema autobuskoj stanici setio sam se Dragice i njene priče, ali sam i dalje bio siguran da će Rusija i Kina sprečiti agresiju siledžija na malu Srbiju.

Nema još ni deset sati a u selu toliko ljudi i žena i dece kao da je vašar. U novinama, na prvoj strani, piše krupnim slovima da je Milošević odbio da potpiše kapitulaciju i da su mu Amerikanci dali telefon na koji može da se javi ako želi da promeni odluku... Posle dužeg čekanja stiže autobus koji se brzo napuni i, uz buku motora, krene prema gradu. Na poslu niko ništa ne radi već se samo priča o ratu, koji samo što nije počeo. Uz priču, strah, čitanju raznih novina prođe mi još jedan dan.

Noć mirna sa mnogo zvezda i mesečinom koja mi omogućava da vidim Avalu i TV Toranj. Tu je i povetarac koji donosi prolećne mirise sa okolnih brda i šumaraka kojima je bogato moje selo. Dete leglo da spava, a ja sa mojim Vučkom na terasi čekamo da se pojave

nezvani gosti. Pas se uznemirio i povremeno me udara svojom njuškom i ispušta glasove koji liče na sirenu. Zbog toga je dobijao po njuški pa se smiri, ali posle nekoliko minuta to isto ponovi. - Lepi moj ćuti. Spava Marina - i poljubim ga da bi posle on mene počeo da liže po licu svojim toplim i vlažnim jezikom. - Vučko, ti ostani na terasi, a ja idem da spavam jer i sutra moram da idem na posao. Samo što sam legao, on poče da zavija i ako sam ga zamolio da bude miran. Da li me je stigao umor ili san ne znam, ali mog ljubimca te noći više nisam čuo.

Osvanuo novi dan obasjan suncem, a ja izađoh iz kuće da se vidim sa Vučkom iako se još nisam umio. Pas se ispružio koliko je dug i na moj pozdrav i milovanje podiže kapak levog oka kao da je hteo da proveri ko ga to miluje po glavi i telu. Kada je ustanovio da je to njegov gazda, on se okrenu na drugu stranu i nastavio da spava. - Tata, gde si? - Tu sam kod Vučka. - I noćas se drao ko lud. - Što si ti ustala kad je tek šest sati? - Sanjala sam nekog mladog Rusa koji mi priča da se na plašim jer smo mi pravoslavci, a njihova je dužnost da nas brane. - Mala, znaš li ti koji je danas datum? - 24.mart. - Iz škole pravo kući. - Danas imamo skraćene časove. - Da ne idete da uz pesmu i muziku dočekate NATO i Amerikance. - Poslednja dva časa nećemo imati jer je profesor iz srpskog jezika otišao na vojnu vežbu. Već duže vreme se u školi priča da će doći Amerikanci i njihovi saveznici. - Videla si koliko je vojske u selu? - Ko žutih mrava.
- Onda ti je sve jasno. - I drugarice iz razreda pričaju da i u njihovim selima ima dosta vojske.
- Sve to meni govori da će uskoro početi da padaju bombe ko gnjile kruške u voćnjaku. - Moj tata ko Vidovita Zorka. - Čim se završi nastava ti pravo kući. - Danas i ne moram da idem u školu. - Idi prošetaj se. Dan je lep. - Baš mi je sada do šetanja. - Tata, ja danas idem po podne u školu. - Kući da dođeš pre mraka. - Mnogi profesori su na vojnoj vežbi. - Kakva vežba. Oni su pozvani u svoje jedinice da brane zemlju. -Tata, jel moguće da na kraju dvadesetog veka ima ljudi koji vole da ubijaju ljude, ženu i decu?! - Vidiš da ima. - Zar narod tih država sutra sme da nam pogleda u oči? - Posle agresije,

sve će to Amerika da sakrije i opravda. - Kako?!
- Osnovaće neki sud koji će za sve okriviti Srbe. Biće i Srba koji će pomagati agresoru da bi sutra uz njihovu pomoć došli na vlast. - Kakvi smo mi to ljudi?! - Prodane duše koje bi zbog para i vlasti prodali oca i majku. - Tata, što predsednik Milošević ne izađe na televiziju i kaže:
“Građani, danas počinje rat!“ - Neće čovek da nas plaši. - Bolje bi i to bilo nego da živimo u strahu i iščekivanju. Ako su Amerikanci odlučili da nas napadnu tako će i biti. - Nisu toliki idioti.
- Dete, ta velika zemlja je nastala od najgorih kriminalaca koji su došli sa svih strana. Posle ove agresije ništa neće biti kao pre. - Zašto, tata? - Ovo se radi bez odobrenja Ujedinjenih Nacija.
- To je skup staraca koji igraju po želji Amerikanaca. Za rasturanje velike Jugoslavije, Amerikanci i Nemci su najveći krivci. - Zašto su nam uopšte trebali Hrvati, Slovenci, Makedonci i Muslimani? - Naš kralj je hteo veliku zemlju, pa je pokušao da spoji ono što je nemoguće.
- Tata, doći će dan kada će i Crna Gora tražiti da bude samostalna država. - Kad su otišli drugi, mogu i oni. Mala, priči nikad kraja, a ja moram na kliniku. - Što tako rano? - Nemam mira i ne mogu da budem na jednom mestu. - Da te nije uhvatila PRPA? - Dete, ja ne volim rat ni na televiziji, a o pravom ratu ne volim ni da govorim. I ako se danas ništa ne desi, pamtiću ovaj 24.mart po iščekivanju i strahu koji se uvukao pod kožu.

Dan sunčan, ptice rade svoj posao, a ja se ne odvajam od ruskog tranzistora koji je star preko dvadeset godina. Ceo dan slušam izjave pojedinih stranih političara koji govore da vole srpski narod koji hoće da ga oslobode Miloševićeve diktature. Ako nas toliko vole i ako im je stalo do Srba, što nisu organizovali atentat nego kažnjavaju ceo srpski narod? U okolnim šumama vojska i borbena tehnika spremna da brani zemlju sa nadom da će nam i Rusi pomoći, jer sami protiv tolike sile nećemo da se odbranimo. I pored opasnosti koja visi u vazduhu, ljudi idu na posao a đaci u školu.

- Strina, šta ima novo kod Vas? - Živimo u strahu. - Zar se stara partizanka plaši Amerikanaca?
- To su muške kurve koje napadaju iznenada i sa velike visine. - Ti si mi jednom prilikom pričala da si lečila neke Amerikance. - Jesam i umesto da mi budu zahvalni, oni će me gađati bombama. - Možda žele da nas uplaše. - Juče je na kafi bio jedan kapetan koji tvrdi da će nas danas napasti. - Crkli da bog da. - Gde ti je ćerka? - U sobi sa unukom. - Jel se Maja uplašila? - Više nigde ne ide sama. - Gde su Ćira i Zorica? - Ćira je u rezerve, a Zorica čuva kuću... Da sam mlađa, ja bih prva otišla na front. - Kako, kad ćeš uskoro da napuniš devedeset godina?
- Samo da me ne bole noge, pokazala bih ja njima kako se bori stara partizanka. Kako sam ja nekada ubijala one žute Švabe. - Mogu da zamislim. - Štrojila sam svakog tupim nožem. - Zato nas i danas mrze i čekaju svaku priliku da nam se svete. Hoćeš kafu ili domaću?
- Neću ništa jer moram da radim. - Da su mi tvoje godine. - Sila je to strina i molimo se Bogu da do rata ne dođe. - Ginuće i oni... - Strina, šta čeka ovaj narod ispred prodavnice? - Stiglo ulje i brašno.
- Šta će im kad niko od nas ne zna šta nam donosi novi dan. - Ko zna koliko rat može da traje.
- Ko preživi, pričaće... Biće i Srba koji će se baviti švercom. - Strina, u ratu je sve dozvoljeno samo da glava ostane na ramenima. - Partizani su takve streljali. - Strina, biće mrtvih na obe strane. - Naše bi sahranjivali partizanski, a za njihove ne bi bilo dovoljno mrtvačkih sanduka.
- Kako se sahranjuje partizanski? - Uvijemo poginulog u šatorsko krilo ili ćebe i sve je brzo gotovo. Ti možeš da ideš u Bosnu kod ženine rodbine. - Strina, nisam ja od onih. - Spasi tebe i dete. - Ne bi to uradio i kad bi znao da će mi bomba pasti na glavu. - Da ja imam nekog u Bosni, ja bi poslala ćerku, unuke i praunuke. - Mene ćerka ne bi nikad ostavila. - Bilo bi ti lakše kad znaš da je na sigurnom mestu. - Ja se i dalje nadam da do rata neće ni doći. - Kad Nemac i Amerikanac kažu RAT onda će ga i biti. Gde si krenuo ovog lepog dana? - Na posao. - Autobusi dolaze na sat vremena. - Moram u bolnicu. - Zar su bolesnici još tu? - To su nepokretni i oni bez svesti.

- Blago njima. - Drugi su otišli kući pre tri dana. - Strina, idem ja. - Svrati večeras. - Zavisi dokle ću ostati u bolnici. - Čuvaj se. Rat samo što nije stigao. - Šta će biti biće i ja tu ne mogu ništa da promenim. U selu je puno vojnika, a tu su i ljudi koji čekaju autobus, tu su i stanovnici sela koji čekaju u red za ulje i brašno. Tu su i nezaposleni koji su napunili kafanu i, uz muziku i piće, pričaju o ratu koji će odneti mnogo žrtava.

- Ludi Mijo, što si se natovario ko seosko magare? - Moram da slušam i radim kako žena kaže. - Zar ona i dalje radi u seoskoj prodavnici? - Mora jer više nije mlada i ne može da bira radno mesto. - I nju su odjebali. - Stigle mlađe i lepše. Gde si pošao? - Idem da radim. - Ko te još drži na poslu? - Direktor kaže da sam još dobar. - Može da te jaše. - Jebao ti on Miru. - Jebi je ti jer ja imam mlađu dvadeset godina. Mora da je pobegla iz ludnice. - Medicinska sestra. - Želim ti svu sreću ovog sveta. - Ja sam mehaničar i znam sve o motorima. - A moj direktor poznaje ljude i žene. - Znam ja da u zdravstvu rade levaci i po koja budala kao što si ti, i zato ne idem kod doktora. - Mi takve pacijente šaljemo kod veterinara. - Da li si dobio poziv za rezervu ili su te pozvali da dežuraš u mesnoj kancelariji? - Nisam dobio nikakav poziv. - Onda imaš neku vezu u opštini. - Ja sam invalid. - Što se vidi i zato je bolje da ćutiš. Mene su pozvali da dežuram u mesnoj kancelariji. - Ti nisi sposoban ni ženu da zadovoljiš, a hoćeš zemlju da braniš. - Moja žena je sada tvoja briga. - Šta će mi sada kad si je osušio ko da je u PUŠNICI bila. - Za tebe je još riba i po. - Šta radiš u mesnoj kancelariji? - Nosim poštu i uključivaću sirenu kad mi jave iz Beograda. - Blago selu sa takvim junakom. - Tražiću i tebe da pozovu. - Neće moći jer ja imam radnu obavezu i svaki dan moram da se javim na posao. - Moji drugari živi i zdravi. - Gile, jedi govna. - Zar tako starom drugu? - Mijo, što Gileta ne zoveš u mesnu kancelariju. - On je invalid. - U glavu. - Jebote deda Stepan... Školski, idemo u kafanu. - Može Mijo, ali Gile da plati. - Neće moći. - Platiću ja. - Nemoj Mijo jer je ova pijandura po ceo dan u kafani. - Ja ne radim. - Gile, puši kurac. Što nas ti ne vodiš u kafanu? - Ja moram na posao. - Šta školarac misli o ovoj

situaciji? - Gile, rat je tu. - Ovako se samo plaše ljudi. - Ludi Gile, jel su te zvali u vojsku? - Jesu, a ti mi čuvaj Vidu. - Šta će mi baba. - Ovi govnari opasno prete. - Od njih možemo svašta da očekujemo. - Ludače, evo autobusa. - Drugari, drugi put kad se vidimo idemo na piće... Drugari, vidimo se. - Ne ulazi u ovaj jer ide do Zuca. - Ali se vraća u Beograd. - Da Bog da te neki crni vojnik poljubio u dupe. - Može i da ga popuši... Danas i ne moram da stignem na vreme pa mogu da se vozim do mile volje. - Ludače, ti nisi sam. - Poljubi Vidu u moje ime. - Čuvaće ribu samo za tebe, a ti gledaj glavu da sačuvaš.

U autobusu ljudi se raspričali ko da su na pijaci i svi psuju sve živo i mrtvo Amerikancima koji po treći put donose nesreću srpskom narodu. Neki govore da će nas napasti, a neki za koji dan, a čuju se i oni koji govore da su sve to političke igre sa ciljem da se zaplaši naša vlada na čelu sa Slobodanom Miloševićem. Neki pominju današnji dan i tačno vreme kada će prvi avioni poleteti na malu i nezaštićenu Srbiju... Priča se da je mnogo naše vojske po okolnim brdima spremno da brani zemlju, ali sa starom tehnikom teško da ćemo moći da se suprostavimo Amerikancima i njihovim saveznicima... Iz autobusa mogao sam da vidim tenkove, kamione i druga vojna vozila koja odlaze u nepoznatom pravcu. Autobus je prvo skrenuo u Pinosavu, gde sam pored njihove osnovne škole video vojsku i tehniku koja se čisti ko da će sutra na paradu, a ne u rat koji samo što nije počeo. Tu su i deca koje vojnike stalno nešto pitaju, a tu su i ona starija i hrabrija deca koja se penju na tenk i tu bi dugo ostali da zvono ne najavljuje novi čas...

Iz Pinosave autobus odlazi u Zuce gde smo prošli pored njihove nove crkve koju sam sada prvi put video, a koju su meštani ovog sela sami sazidali. Na poslednjoj stanici, uz zadržavanje od nekoliko minuta, autobus krenu na put ka Beogradu i na svakoj stanici ulazilo je sve više putnika. Kod kafane Lipovica autobus se pokvario i da bi nastavili putovanje, prešli smo u autobus četiristo jedan koji je čekao vreme polaska. Iz autobusa vidi se vojska i tenkovi koji su prekriveni zelenim ciradama da se zaštite od aviona koji sve vide. Ista je slika i

u Spomen - parku „JAJINCI“, a tako je i ostalim šumarcima oko Beograda. I u samom gradu vojska je napustila kasarne i sa borbenom tehnikom smestila se po parkovima i dobro zamaskirala. Na infektivnoj klinici u Beogradu je malo bolesnika, a osoblje obavlja svoje svakodnevne poslove. Po naređenju direktora ratno sklonište je očišćeno i spremno da primi sve one koji tu dođu sami ili sa svojim porodicama. U pauzi dok se pije kafa, sve priče počinju i završavaju se pričom o skorom ratu i kako da se zaštiti porodica... Sestra Draginji javili rođaci iz Italije da će večeras u dvadeset sati poleteti prvi avioni i istovariti smrtonosni tovar na nedužne građane, a sutra će govoriti da je za to kriv Slobodan Milošević sa kojim su do juče bili politički prijatelji. Da li će tako biti ili su to samo glasine, saznaćemo uskoro.

Prva smena uz pozdrave i poljupce napušta odeljenje sa nadom da se ništa neće desiti i da je sve ovo strana propaganda. Sa odeljenja otišao šef i glavna sestra, a to je prilika da sestre sednu i počnu da se ogovaraju. - Kolega, vreme je da popijemo jednu dobru kafu. Sada će servirka Jagoda da skuva za sve. - Ja bi malo i noge da ispružim. - Šta još želi Suzana? - Ono što ti ne možeš. - Sram te bilo! Zemlja je u opasnosti, a tebi je do seksa. - Ja sam mlada žena puna hormona i meni je seks ko hrana. - Večeras, kad odeš kući, ti uhvati muža. - Otišao je od kuće pre sedam dana i još se ne javlja... Kako vreme brzo leti, a mi još ništa nismo radili.
- Kolega, jebeš rad. Ko zna šta će sutra biti sa nama. Ne boj se. Živećemo mi još dugo jer smo sestre, a takve Bog čuva. - Da radim dok sam živa. - Takva ti je sudbina. Ko jebe sestre!
- Prošlo je vreme kad smo služile doktorima za zabavu. - I sada to radite. - Poneka. - Za njima trčite ko da im je kurac zlatan. - To vreme je prošlo. - Još ima belih gusaka. - Bilo je i biće samo su danas proredile i paze šta rade... Suzana, pali taj radio. - Ceo dan slušam iste vesti. - Ako ti se ne sluša ti stavi vatu u uši. - Nigde da nađem muziku. - Kome je sada do sviranja i pevanja.
- Meni. - Onda pevaj da te svi čujemo... Nema da dođe treća smena, a vreme je. - Samo što nisu stigli. - Ja ću, koleginice da idem, a ti

predaj smenu. - Nećeš da se poljubimo? - Hoću i da se volimo, ali kad sve ovo prođe. - Pazi šta si obećao... Što me ostavljaš samu? - Moram da stignem na autobus. - Ide i Jagoda sa tobom. - Mi živimo u istom selu. - Čuvaj se. - Mene više ni jedna neće. - Ovi sa zapada vole muško dupe. - Ali ja njih ne volim, a dupe čuvam ko devojka nevinost.

U gradu malo prolaznika jer su se ljudi povukli u svoje kuće i stanove čekajući šta će se dalje dešavati. U mom autobusu malo putnika i zato nema one uobičajene galame, nego je prisutan neki nenormalni mir i želja da autobus što pre krene i ljudi stignu svojim kućama. Na stanici STRELIŠTE uđe putnik visok dva metra i težak preko sto kila sa kesom punom pića i poče da psuje ko kočijaš kad mu konji otkažu poslušnost. - Neće ni njima da bude lako sa nama - poče novu priču i otvori novu flašu pića koju je povremeno počeo da prazni i nudi ljudima okolo. Znalo je naše rukovodstvo da će doći do napada ali je dugo ćutalo jer se nadalo da će Rusija i Kina pomoći da se zaustavi Amerika i njeni saveznici. Sve se unapred znalo pa su Beogradske bolnice bile spremne da prime ranjene i bolesne. I na infektivnoj klinici ceo jedan sprat sa petnaest postelja bio je spreman za ne daj Bože.

- Šta smo mi krivi i zašto hoće da ubijaju naše žene i decu?! - To je njima zadovoljstvo. - Ako su hrabri neka dođu. Ja čekam. - Tebe ne bi napali. - Od njih ništa ne bi ostalo. - To verujem. - Udaram, davim, a znam dobro i bezbolno da koljem. - Znaju oni to pa će nas napasti iz vazduha. Čoveka je rakija uzela po svoje i on poče da plače ko malo dete, a suze i slinavi nos briše rukavom od džempera. Čovek sede na drugo sedište i nastavi da psuje i pije, a ja siđoh u centar sela, sa željom da što pre stignem kući jer je dete samo. - Mala, dobro veče. - Tata, počelo je. - Sve znam. - Od koga si čuo? - Od jednog pijanog putnika koji kune i preti. - Mali smo mi za toliku silu. - U vestima su javili da su avioni poleteli iz Bosne, Albanije i Italije. - To su njihove baze. - Sutra ne idem u školu. - Sada je vreme da se čuvaju i sačuvaju glave, a škola je u drugom planu. - Danas sam dobila tri petice. - Pokaži Klintonu. - Što njemu? - Da vidi

narkoman da u ovoj zemlji ima pametne dece koju ne treba ubijati. Ovim napadom prestale su da postoje Ujedinjene nacije, a svet i Evropa dobile su novog HITLERA...

- Mala ti si se uplašila. - A ti nisi? - Biće gusto kad bombe počnu da padaju u našem selu. Dete, svako živo i normalno biće se plaši. - Meni će ovo da bude prvi rat. - I meni je... Živeo sam pedeset godina u miru. - Šta će moja generacija da kaže na sve ovo? - Još niste život upoznali, a već postoji mogućnost da mnogi stradaju u ratu koji nisu želeli. - Tata, ja se nadam da će nam Rusi pomoći. - Neće jer su dobili pare da se ne mešaju u cirkus koji dolazi i koji će trajati mesec dva, Rusi su krivi i za sankcije. - Čemu se ja nadam. - Oni su gori i od Amerikanaca, jer jedno govore, a drugo rade. Možda će se posle ove Američke i Evropske sramote ujediniti Indija, Kina i Rusija. - Tata, sada je važno da preživimo. - Živećemo mi i posle ove sramote i pričati o vremenu kad je Amerika bila vladar sveta. - Koliko će ovo da traje? - Ova sramota je tek počela, a do njenog završetka proći će mnogo vremena. Mala, odo ja na terasu. - Sedi još jer za nekoliko minuta počinje dobar film na Pinku. - Ne volim ja tu televiziju.

Nebo plavo, po kome klizi užareni mesec ko da se ništa nije dogodilo, a meni se pod kožu uvukao strah i ne da mi oči da zatvorim. Vučko mirno leži ispred svoje kućice, mačak BOLE seo na moje noge i prede. Noćnu tišinu povremeno narušavaju ptice koje još nisu otišle na spavanje. I vetar poče da duva i ja osetih još veću hladnoću pitajući sebe da li je to od straha ili je napolju toliko hladno... Zevnuo sam nekoliko puta i to je uplašilo mačka Boleta koji je ostavio moje noge i niz stepenice otrčao u prizemlje. - Tata, što i ti ne ostaviš terasu? - Zar se film već završio?! - Pre pola sata. - Zar sam toliko dugo sedeo na terasi?! - Više od tri sata. - Dete, što ne spavaš? - Plašim se da budem sama u sobi. - Dolazim na minut dva, a ti utišaj televizor... Dete se plaši, a kod mene glumi kako je nije strah, a ja sam velika kukavica koja se plaši sirena ko kokoške lisice. - Sada smo zajedno u sobi. Gasi taj televizor jer bi mogli malo i da spavamo.
- Meni se ne spava. - Broj ovce. - Tata, zar je ovo moralo da se desi?

- Pitaj političare. Oni na sve imaju odgovor... Amerikancima trebaju Šiptari jer sa njima mogu lako da izađu na kraj. Daće malo dolara, a oni će da švercuju drogu, belo roblje i napadati Srbe. - Šta kad Amerikanci jednog dana odu? - Neće oni nigde da idu, jer će to jednog dana biti NATO država u kojoj će glavnu reč da vode oni... - Pametni su Amerikanci. - Da, ali im je duša kvarna jer se bogate na tuđoj nesreći. Ne znam šta bih dao kad bi ko nekad mogao da spavam deset sati. - I ja se mučim. - Broj ovce do sto. - Brojala sam i koze, ali ne mogu da zaspim. - Dete, pokušaj da zaspiš, a ja odo na terasu da još malo uživam gledajući u plavo nebo, mesec i bezbroj malih i velikih zvezda i zvezdica. - Ostani pored mene dok ne zaspim...

Probudio me telefon i ja kroz prozor ugledam novi dan koji će zlikovci obeležiti na svoj način.
- Molim? - Koga moliš? - Ko ste Vi što ovako rano zovete i uznemiravate pošten svet? - Zar ne znaš ko te zove. - Samo što sam se probudio i ne znam ni kako se zovem. - Kako ti je prošla noć? - Bože, zar se doktorka mene setila. - Desi se rat. - Ja sam i verovao i nisam verovao. - Ni ja nisam verovala da u Americi ima toliko loših ljudi, ali sam posle prvog napada shvatila da je to zemlja kriminalaca i ludaka. - Ništa novo nisam čuo. - Smeta mi što se stalno kriju iza nekakve demokratije i borbe za ljudska prava, a napadaju tuđe zemlje i ubijaju ljude koji nisu ništa krivi. - Dok padaju bombe, s kim se krije lepa doktorka? - Sa komšijom sam svake noći u podrumu. - Tako je to u životu. - Šta ću kad sam lepa pa me komšija hoće. - Ja mu zavidim. - I treba jer se ovakva riba teško nalazi. - Rađa se jednom u sto godina. - I to je tačno. Jel su i u tvom padale bombe? - Bila sam sa komšijom i ništa nisam čula. - Posle provedene noći sa njim, ti ne znaš ni kako se zoveš. Čuvaj se. - Pazi mene komšija. - Sada mi je lakše jer si u pravim rukama.
- Mirno spavaj i čuvaj ćelavu glavu. - Još je ona meni dobra. - Kad ti se ukaže prilika, javi se jer želim da čujem kako si ti i tvoja ćerka. – Hoću, a ti se čuvaj komšije.

U sobi dete i mačak Bole spavaju, a televizor radi ko da sam u svadbi jer se smenjuju pesme i narodna kola. U uglu ekrana vidi se mali avion koji opominje da je napad u toku. Gde sada padaju bombe i kome će ovaj dan biti poslednji, saznaćemo u večerašnjem dnevniku. Ostavio sam dete da spava i krenuo na posao, sa zakašnjenjem od dva sata i ko zna kad bi stigao da me nije povezao komšija DIKA. - Ja ću te ostaviti kod mosta jer idem prema Avali. - Šta ćeš tamo? - Vojna tajna. - Hvala i za ovu vožnju. - Možda će naići neki autobus. - Vidimo se. - Ako nas Indijanac KLINTON ne skalpira. - Valjda neće... Na klinici sve po starom, samo što su se sada svi bolesnici skupili na jedno odeljenje i brojčano izjednačili sa osobljem... Tokom noći dežurna ekipa je bila u skloništu sa pokretnim bolesnicima, a one nepokretne pazila je jedna sestra. Prve noći bombardovanja i sestra Dragica je napustila odeljenje i sa osobljem drugog odeljenja provela noć u skloništu.

Tokom dana neki doktori su doveli svoje porodice i smestili u atomsko sklonište (među njima je bila Prof. Lesić sa decom), a to je bio povod mnogim radnicima klinike da počnu sa ogovaranjem iako su i oni mogli tu da se smeste. Atomsko sklonište je napravljeno u vreme TITA i pružalo je dobru zaštitu za više od dvesta duša. - Kolega, jel si se dovukao? - Jesam Majo. - Kako to izgledaš? - A šta mi fali? - Izgledaš ko pokisao pacov. - I ti bi ovako izgledala da cele noći nisi spavala. - Cvikaš da ti neka bomba ne razbije tu ćelavu glavu. - Možda si ti u pravu. - Ja legnem u osam i ustajem u šest sati. Hoćeš kafu da ti skuvam? - Idem na treće da vidim ko radi, a ti me zovi ako ti trebam. - Ja imam jednog oca.

- Dragice, ti si još na poslu? - Odradim dan i noć pa sam slobodna četiri dana. - Pametno. - Ovako je bolje zbog prevoza. - Kako ti je bilo protekle noći? - Bilo i ne povratilo se. - Stavi kafu. - Kad su se oglasile sirene, otišla sam na drugo odeljenje pa smo zajedno otišli u sklonište. Te noći sirene su se više puta oglašavale a čule su se i detonacije... Kakvu kafu voliš da piješ? - Slatku i tanku. - Moraćeš da piješ gorku jer nemam šećera. - Jesi li se čula sa tvojima? - Čim sam izašla iz skloništa. - Šta kažu tvoji? - Muž je jedva smirio

decu. - Ti si blizu aerodroma i tu je bilo žestoko. - Tresla se kuća. - Klintone stoko jedna! Ko ti je dao pravo da plašiš i ubijaš decu?! - Naša sreća je što je svekar napravio dosta dobro sklonište kad je sinu zidao novu kuću. U tom našem skloništu mogu da se smeste dve porodice. - Danas bi svako trebao da ima tako nešto. - Mene su u školi učili da je rat prošlost. - Koleginice, ima na ovoj planeti mnogo budala koji ne mogu bez njega da žive. - Kolega, imam ne načetu flašu nekog pića. - Od straha počela si i da piješ? - Kad sam sređivala apoteku našla sam ne otvorenu flašu vinjaka. - Moje piće. - Da ti naspem u šolju? - Ne. Ja više volim da pijem iz flaše. Kad ideš na šesto odeljenje? - Nemoj i ti da mi staješ na muku. - Svi moramo da kružimo. - Prvo da ovo preživimo pa ćemo posle videti gde će ko. - Odradila si centar. - Radili smo zajedno i nije nam bilo loše. - Pa si preko veze došla na treće odeljenje i tu si pustila korenje. - Ja volim svoj posao i ništa mi nije teško. - Tvoja glavna kaže da si prva na spisku za šesto odeljenje. - Ne plašim se posla, ali mi je krivo što neke sestre kruže, a neke godinama sede na jednom odeljenju i prodaju pamet. - To su zaslužne sestre. - Šta ja treba da uradim da bi ostala na ovom odeljenju? - Da nađeš nekog matorog ljubavnika. - Ovde nema muško koje nešto vredi. - Onda se udvaraj direktoru. - Ima ih na svaki prst po dve. - Mogla bi profesorki i glavnoj sestri da doneseš prase i korpu svežih jaja. - Od tog posla nema ništa. - Onda ćuti i kruži...Koleginice, moraju sve sestre da kruže. - Na klinici nikad to nije bilo niti će biti. - Moraće. - Ovo je trula klinika gde doktori mogu sve, pa čak i da javno imaju svoje ljubimice i ljubavnice koje štite i zadržavaju na lakšim odeljenjima. - Šta su sve tebi radili? - Ja sam za njih bio i ostao nedodirljiv. I danas kao najškolovanija sestra prosipaš guske i lopate, a srednje sede i lakiraju nokte. - Nisu one krive jer im je to dozvolila glavna sestra. Znaš li ti koliko ima srednjih sestara koje rade pre podne? - To pitaj direktora. - On kaže da o sestrama brine glavna klinika. - Tako bi trebalo, ali su šefovi na odeljenju zaduženi da prave cirkus i podstiču svađu među sestrama. - Da li si se čuo sa imenjakinjom? - Ne. - Što me lažeš kad mi je pre odlaska sa odeljenja rekla da ti je ostavila broj telefona. - Što pitaš kad znaš. - Znam i da joj se sviđaš. - Da nisi malo

preterala? - Sama mi je to pričala. - Ona ima momka. - Šta lupaš. - Ima komšiju. - Ona ne voli da ga vidi jer je dosadan i naporan ko zubna bolest...šta će biti sa njom? - Teško će se motorika popraviti jer je izgubljeno mnogo vremena. - Od kad ti nisi terapeut, niko na odeljenju nije prohodao. - Niko nije lud da vežba dva sata i više. Nisu, koleginice, loši ni ovi što dolaze iz kliničkog centra. - Zato nam bolesnici u ležećem položaju napuštaju odeljenje. - To je hteo Prof. Dr. Milan Šašić i njegovi saradnici. Koleginice, u mom poslu je važan prvi mesec dok su još mišići topli. - A posle ovog roka?
- Oporavak ide teže i duže traje. - Jel to znaju doktori? - Sumnjam iako oni misle da sve znaju. Jel ti se smirio muž? - Neće ni da čuje za šesto odeljenje. - Nemoj da napustiš kliniku.
- Ako me tamo pošalju, moraću jer muž hoće da se razvede. - Svi švaleri se plaše side. - On je menjao pre braka, a i danas voli tuđu ženu i devojku da odvede u krevet. - Čovek koji poznaje život ne sme tako da se ponaša. - Plaši se da ne zarazim decu i njega. - Jel si ga upoznala kako se prenosi sida? - Kupio je dve knjige i mislim da sve zna. - Nisi poludela majci da posle dvadeset pet godina staža sediš kod kuće. - Ostajem na klinici pa makar se i razvela. - Koliko ti je ostalo do penzije? - Deset godina. - Dotle ćeš ti da umreš. - Neću zbog dušmana. - Ako te pogodi neka bomba? - Ove barabe neće mene. - Čuvaj se kolega...

- Majo, da li me je neko tražio? - Niko. - Onda bi ja mogao da krenem kući. - Idi gde hoćeš jer danas nema šta da se radi. - Nisi se ni ti umorila. - Samo sam podelila sitnu terapiju. Onda se vidimo sutra u isto vreme. - Ako Bog da. - Ja ću prvo da prošetam gradom, a posle pravac kuća. - Zar nemaš ništa da nabodeš na štapić? - Sada je vreme da se čuva glava, a za seks biće vremena. Koleginice, polako idem i ja kući. - Žurim da stignem na autobus u tri sata. - Žuriš ko da su ti američki vojnici za petama. - Ne bi mi smetao neki mlađi sa puno para. - Još ako je crn. - Ti buše rupu u zidu. - Sve ste iste...Kako podnosiš noćne sirene i detonacije? - Ništa čula ništa videla. - Ti onda imaš dobre živce. - Tetka Jagoda spava ko dete kad se podoji. Na radiju sam čula da je naša vlada prekinula diplomatske

odnose sa zemljama koje nas bombarduju.
- Teško nama i našoj deci. - Ja nemam šta da izgubim... Vi školovani gubite kola, stanove,
velike plate, a meni sudopera i prljavi tanjiri ostaju do kraja...Vidiš ovu plavušu? - Dobra riba.
- Ona je napustila muža i dvoje male dece zbog onog rahitičnog vojnika. - Ja ga ne bi ni u njivu pustio da mi plaši vrane. - Ima muža ko anđela. - Možda ne može da jebe. - Sve su žene kurve.
- To si ti rekla... - Šta će joj onaj spečeni jer u njemu nema života. - Možda ima neke kvalitete koje nema njen muž. - Živ čovek mrtav kurac. - Ti sve znaš. - Kad ti kaže Jagoda. Niko ne može da bude toliko ludo ko zaljubljena žena.. Onaj spečeni vojnik je iz mog kraja.
- Šta traži paprikar na Banjici? - Tražio je raketnu jedinicu i upecao sebi lepu ženu. - Ostaviće brzo ona i njega jer je navikla da menja. - Žena je uvek u prednosti. - I možemo da promenimo sto muškaraca i za tog prvog da se udamo ko devojka. - Gadni ste Vi paprikari. - Moj zemljak tuca ženu o kojoj ti samo možeš da sanjaš. - Lepa jeste nema šta, ali joj fali neka daska. - Ja mislim ceo nameštaj, jer nema tog kurca zbog koga bi ostavila sina. - On je još momak. - Nije više. Oženio se pre deset dana i otišao sa ženom da živi u Francusku. - To nisam znao. - Kad budeš imao vremena Jagoda te vodi na čast. - Šta ću dobiti? - Sve što potražiš. - I ribu? - I nju ćeš dobiti. I u mom selu ima švaleracije. - Gde je vojska tu su i žene. - Uplašili se da ne poginu, pa uzimaju što im se da. - Ja znam za dve devojke koje se po ceo dan viđaju sa vojnicima. - Možda idu na kafu.
- Žene idu tamo gde će biti dobar seks. - Žene su opasne. - Samo ti nemoj da glumiš nevinašce. - I ja sam živ čovek. - Pojebao si pola klinike. - Pričaš gluposti! - Priča se, a i ja sam nešto videla. - Kakva si mi ti to komšinica kad bacaš manu na prvog komšiju. - Prvo si mene tucao pa kad sam te naučila kako se to radi prešao si na učenice i devojke. - Samo se ti žali. Komšija, ja moram na pijac pa možemo zajedno pa ako ne žuriš kući. - Meni treba malo sira. Jede mi se gibanica. - Kako je praviš? - Dosta sira, nekoliko jaja, dodam dve pavlake. - Možeš da se ženiš.
- Sve to pomešam i prste da poližeš... Gospođo, pošto sir ? - Sine,

zavisi koji ćeš. - Sir je sir.
- Mlađi sir je jeftiniji, a stariji malo skuplji. Hoćete da probate? - Dobar sir. Nema šta. - Probajte i stariji. - Svi traže mlađi, a Vi meni nudite stariji.- Zavisi sine, ko šta voli. - Ja volim i jedan i drugi, ali kupujem onaj koji je jeftiniji. - Ovaj mlađi sir dobar je za jelo, a stariji se prži sa jajima i od njega može dobra pita da se napravi. - Znam ja to jer često pravim četničku gibanicu sa dodatkom svinjske masti... Ja kuvam sedam godina. - Blago Vašoj ženi. Otišla je od mene.
- Ona ne zna šta je izgubila. Danas imati muža koji hoće da kuva, to je bogatstvo koje se nikakvim parama ne može kupiti. - Koliko košta ovaj mlađi sir? - Ako sve uzmete daću jeftinije jer i baba žuri kući. - Šta da radim sa ovoliko sira? - Rat je gospodine i niko ne zna kad će se završiti, a želudac traži svoje. - Baba, neću ja samo sir da jedem. - Njega možeš jesti i bez hleba. - Znam gospođo ali ja kod sebe imam samo petsto dinara. Daj to što imaš i nosi sve.
- Jagoda, šta da radim? - Uzimaj. Neće se baciti. - Lepo kaže gospođa. A sada da baba beži kući jer ovi zlikovci mogu iznenada da dolete. - Baba, neće oni po danu jer se plaše naše protiv avionske odbrane. - Ponašaju se ko kurve koje idu noću u lov jer bi danju bile viđene od poznanika i rodbine. - Njima ne treba ništa verovati. - Sutra deca ne idu u školu. - Baba, moja ćerka je jutros otišla. Mom unuku su rekli da do dalje nema škole i da ne izlaze na javna mesta, jer to može da bude opasno po njihovu bezbednost. - Odakle je baba? - Ja sam iz Borče. A Vi i Vaša gospođa? - Mi smo iz Belog Potoka. - Ja sam koleginica i živim sa mužem u Rakovici.
- Baš ste par. Moj unuk obara neprijateljske avione. - I u mom selu ima protiv avionskih topova. - Možda je tu blizu, ali ga Vi ne poznajete. - Ima puno mladića, a ima i ljudi preko pedeset godina. - Kad se brani zemlja svi su mladi i potrebni. Pre desetak dana došli su u kuću pred zoru i odveli ga u nepoznatom pravcu. - Ne znate gde su ga odveli? - Jedan brkati oficir je rekao da će se brzo javiti, a mi ni posle deset dana ne znamo gde je. - Oni su u Bubanj potoku po okolnim brdima i šumarcima. - Bakin mezimac. Samo da mi se živ vrati. Ćerku sam kasno dobila iako sam se rano udala i promenila

četiri muža. Tek sa Stevom sam ostala trudna i posle sedam i po meseci rodila se Dobrila sa kilo i po i dužinom četrdeset santimetra. Jedva je ostala živa i od kako sam se porodila, sa njom samo zdravstveni problemi. - Na moju i njenu sreću lako je ostala trudna i još se lakše porodila.- Lepo, baba. - Udala se za nekog matorca kome se svidela kuća i imanje. Zet je moje godište ali se lepo slažu i ja sam zadovoljna majka i baba.
- Tu su baba drugi problemi. - Ja sam ćerki rekla ako joj treba muško, neka završi posao van kuće, a u kući hoću mir, razgovor i dogovor. Za ovoliko godina nikad nisam videla niti čula da se ćerka i zet svađaju. - Ljudi mogu da se vole i bez oni stvari. - Sine, to ne ide jer priroda traži svoje. - Izvini baba. - I ti nisi u cvetu mladosti. - Meni je pedeseta. - Vreme je da se ponovo ženite. - Kad nisam imao sreće prvi put, neću je nikada imati. - Treba pokušati. - Vi ste se četiri puta udavali. - Hvala Stevi što mi je omogućio da budem majka i baka... Ja svako veče palim kandilo i pre spavanja obavezno se prekrstim. - Čovek kad ga stignu muke počinje da veruje i u samog đavola. - Ja sam, sine, stara pravoslavka koja slavi slavu i veruje u Boga. - On je, gospođo, komunjara. - I moj četvrti muž je bio u partiji, ali mi nije branio da idem u crkvu i slavim slavu. Kad dođe slava, on dva dana ode od kuće, a ja ko prava domaćica dočekam i ugostim naše goste. - Baba, da li je on išao na slave? - Treći dan kad se ugasi sveća. - Danas je puna crkva takvih komunista. - Došlo drugo vreme, a i ljudi se menjaju ko žena donji veš. - Gde radi Vaš zet? - On je poljoprivrednik. - Teško se danas živi od zemlje. - Ko hoće da radi može i da zaradi. I zeta su pozvali ali on ode pre zore, a dolazi kad padne mrak i tako svaki dan. - Da nije u vojsci bio šofer? - Auto jedinica. - To isto radi i moj komšija Milanče. - Moramo zemlju da branimo. - Moramo baba ali su oni mnogo jači. - Ja sam se nadala da će pomoći Rusi. - On samo priča. - Znam ja njih dobro. - Meni je moja baba pričala da su voleli rakiju i žene. - Kad uđu u selo ni jedna žena nije bila pošteđena čak su i bebe tucali. - To je poznata priča o kojoj se malo govori. Bili su pažljivi i uvek bi ostavljali pare i neki poklon. - U ratu se svašta dešava.
- Sine, ni jednoj ženi od seksa nije ništa falilo. - Žene su čudo. - Ja

znam da su neke otišle za vojskom i više se nikad nisu vratile u selo, iako su imale muževe i decu. - Juče je, baba, bilo mnogo vojske u Spomen parku „Jajinci“. - I u Borči ima više vojnika nego meštana. Juče mi baš ovde pored tezge Ciganka Mara gledala u dlan i rekla „danas neka velika nesreća“. - Ciganska posla. - Sine, znala sam ja Ciganku Vidu iz Ripnja koja mi je sve pogodila kad je ćerka otišla u bolnicu da se porodi. - Doviđenja, gospođo. - Ja sam Coka.- Kad pojedem sir, vidimo se ponovo. - Ako nas ne udari neka bomba po glavi. Na pijaci malo kupaca i prodavaca, a cene su već otišle u nebo što je loš znak. - Kolega, ti i ova baba mogli bi da razgovarate ceo dan. - Žena je željna da sa nekim porazgovara. - Pa tebe našla. - Fina neka bakica... Kad imamo sledeći autobus? - Kad naiđe. - Da li je dama žedna ili gladna? - Ja bih samo u krevet. - Mogli bi u prirodu. - Ja sam uvek za seks pa makar se to desilo i na betonskoj ploči. - Kad dođeš kući ti poveži glavu i pravo u krevet. - Ja bih prvo da se preznojim. - Zar ti nije dovoljna ova vrućina nego hoćeš još da te mučim. - To je slatka muka od koje ne beži ni jedna žena. Ja i muž već godinama ne spavamo zajedno. I sada treba ja da te smirujem. - Ja sam te naučila. - Ako je tako, ja ću da pomognem koliko mogu, a ti nemoj da se ljutiš ako nisam ko nekad. - Ti i kad budeš umirao tražićeš ribu. - To je valjda normalno. Jagoda, imamo sreće. Evo našeg autobusa! - Sada četiristo jedan ide do Avale, a Zučki i Ripanjski po starom. - Sledeća stanica je tvoja.
- Ideš sa mnom. - Gde ćemo kad su šume pune vojnika. - Idemo na naše staro mesto. - Milija, jadna ti majka, dokle ćeš da smiruješ tuđe žene? - Još nisam za bacanje. - Trajaćeš ti još dugo.
- A što su mi kolena krvava? - Za dva dana koža će da zaraste. - Sledeći put me vodiš u hotel.
- Posle ovakvog seksa zaslužio si da ti kupim kartu na put za mesec... Lepi čoveče, vidimo se sutra. - Ako Bog da. - Dođi na kafu, a biće nešto da se pojede i popije. - Nekada se posle dobrog seksa muškarcu nudilo pečeno pile i pogača. - To ćeš jesti sutra. - Mogao bi da popijem i čašu domaćeg vina. - Misli Jagoda i na to.

- Marina, dete, kako je bilo u školi? - Nije bilo nastave. - Zašto? - Više od pola razreda nije došlo. - Prpa, deco. - Ti se nisi uplašio? - Ja sam junak, junačina sa Avale. - Zato si noć proveo na terasi. - Da li nas je neko zvao da pita kako smo i da li smo živi i zdravi? - Zvala je samo moja razredna. - Možda joj treba moja pomoć. - Da nam kaže da se ne plašimo i da će ovo sranje brzo proći. - Imaš dobru razrednu. - Takva je Nada Vojinović. - Ona se i meni sviđa jer je uvek spremna da sasluša svakog roditelja i pomogne koliko je u njenoj moći. -Tata, da nije bilo nje mnogi učenici ne bi stigli do četvrte godine... Šta si kupio za večeru? - Pet kilograma mladog sira. - Šta će nam ovoliko sira? - Na pijaci jedna baka spustila cenu i ja uzeo sve što joj je ostalo od današnje prodaje. - Biće nam za tri meseca. - Brzo ćemo mi to da pojedemo. Hoćeš da ti ispržim sir sa jajima? - Mogu ja to i sama, a za tebe ima pasulj od tri dana. - Povadiću meso, a pasulj daj Vučku... Šta se ovo čuje? - Uključili u selu novu sirenu. - Jako se čuje. - Krenuli dušmani da ruše i ubijaju. - Dete, tek su počeli. - Teško nama ako nam Rusi ne dođu u pomoć.
- Mala, koliko je sati? - Devetnaest i dvadeset minuta. - Malo su poranili. - Hoće pre spavanja da se napiju ljudske krvi...Tata, nesta struje. - I u selu je mrak. - Zbog Klintona osta ja bez večere. - On je sada u svojoj kući gde jede šta hoće i gleda kako njegovi izmeti pale, ruše i ubijaju civile. - Možda jede pljeskavicu i pije koka kolu. - Presela mu da bog da.

Moj Vučko poče da zavija, a u daljini se čuju detonacije i naša protiv avionska odbrana. Nebo išarano zvezdicama i velikim okruglim mesecom koji se smeje mom strahu i gaćama koje se tresu na pojavu svake nove detonacije. - Tata, ja ću da spavam. - Kako možeš kad u okolini padaju bombe. - Ja za to nisam kriva. - Pa ko je onda kriv? - Ujedinjene Nacije i Amerika. - Za sve je kriv Indijanac Klinton... Šta ako nas pogodi neka bomba? - Ako nam je suđeno, bolje da poginem u krevetu nego na terasi. - Bože, ko te rodi tako pametnu. Ja idem na terasu, a ti spavaj. - I ove noći nećeš u tvoj krevet? - Nije da neću nego ne mogu. Tokom noći još dva puta su se oglasile sirene i detonacije koje obeležiše privatan rat koji vodi Amerika protiv Srbije

i Crne Gore... Noć prohladna. Ja sam sišao u sobu da uzmem džemper u nadi da mi dete spava, ali sam se prevario jer je dete sedelo pored televizora i smejalo se ko da se u zemlji ništa ne dešava.
- Mala, što ne spavaš? - Tata, dođi da gledaš Miju Aleksića. - Meni nije do smeha.
- Onda se vrati na terasu i gledaj u nebo. Na radiju javljaju da su heroji sa zapada tokom noći bombardovali mnoga mesta u Srbiji i tom prilikom su srušili mnogo kuća, a ima i mrtvih civila.

- Dobro jutro, curo! -Tata, našta ličiš? - Samo sam se toplije obukao.
- Što si povezao naninu maramu? - Noću mi zebe glava. - Kakav si ti to momak? - Nikakav. - A ja ti našla devojku.
- Hvala, ali ja ne bih da se ženim. - Sanjala sam da je bombardovana naša kuća i da si ti poginuo. - Kao što vidiš, zdrav sam. - Samo su ti se uvećale kesice oko očiju. - Za to je kriv Klinton, jebe mu se živo i mrtvo. - Bravo, tata. - Zbog njega cele noći nisam spavao. - Lezi. Sada ću ja da te čuvam. - Moram da idem na posao. - Kako, kad autobusi ne rade? - Tu je voz. - Od koga si to čula? - Gledala sam vesti. - Da li si čula i kad će da prorade? - Možda sutra. - Da ne bude to malo sutra. - Dok bombe padaju sve je moguće...Tata, hoćeš da ti skuvam kafu?
- Može. - Skuvaću ti puno lonče. - Pićemo zajedno. - Ja još nisam počela da se trujem. - Plašiš se da ti ne poraste rep. On je cele noći bio sa ženom u krevetu, a ja sam se tresao na terasi.
- Nije ti on kriv što si kukavica. - Jebem mu majku narkomansku. Kad bi mi pao u ruke, propišao bi majčino mleko. - Posle bombardovanja krenuće njihova pešadija pa idi da ga potražiš. Možda će ti i kafu skuvati. - Neće oni sa pešadijom da dođu na Kosovo i Metohiju, jer znaju da mogu ostati bez jaja i zato nam šalju bombe sa velike visine. - Tata, meni ovde nešto nije jasno.
- Meni je sve jasno i ostalo mi je samo da molim Boga da ova sramota što pre prođe. - Ako je Klinton narkoman, zašto su ga poslušali predsednici osamnaest zemalja? - Imaju svoj interes.
- Bez odobrenja Ujedinjenih Nacija ovako ponašanje Amerike i njenih saveznika mogu da prihvate samo psihijatrijski bolesnici.

Kada sve ovo prođe, mnogi Srbi će ovo pravdati i kriviti Slobodana Miloševića. - Tata, kakav smo mi to narod? - Volimo vlast i zbog nje smo spremni svašta da uradimo. - Da mi ovo preživimo, a posle neka svi sprski izdajnici idu u pičku materinu. - Kakva ti je ovo kafa? - Jaka i gorka. - Ja nisam ništa pio. - Nisi spavao, a jaka kafa treba da te rasani. - Ja sam gledao u nebo i brojao zvezde. - Čula sam da se napad na našu zemlju zove
„Plemeniti Anđeo“ pa me zanima šta su time hteli da kažu. -To je opet neka američka glupost koju niko normalan ne razume. - Dok si sedeo na terasi, da li si video neke avione? - Kako da vidim kad lete na visini od deset hiljada metara. Jedino se vide naše rakete koje lete prema njihovim avionima. U poslednje vreme mnogi ljudi se ne odvajaju od tranzistora i Te Ve aparata jer žele da vide i čuju šta su zlikovci uradili te noći ili tog dana. Dete, idem ja na posao, a ti ne idi nigde od kuće. - Jel stigao Zoran? - Sada će on iz treće smene. Počela si i ti da se plašiš. - Bolje je kad nekoga ima u ovom našem velikom dvorištu. -Tu ti je deka. - Šta ja imam sa njim da pričam. - Nađite neku temu. - Kad počnemo da pričamo o ratu, on svima jebe oca i majku, a i decu ne zaobilazi. - Mala, vidimo se večeras. - Tata, čuvaj se. - Ja sam svoje odsvirao. - Šta ću ja bez tebe? -To tebe muči, a ja pomislio da me stvarno voliš. - Malo ja malo neka baba, i živećeš ko bubreg u loju... Dobro juto, Božana. - Komšija, već je dan. - Više i ne gledam u sat.
- Gde si krenuo? - Moram na kliniku. - Kako ćeš kad voz ne radi. - Od koga si to čula? - Moja Mika jutros se vratila sa železničke stanice. - Šta je sa onim u osam sati. - Svi vozovi su danas otkazani. - Onda moram na autobusku stanicu. - Čula sam u vestima da i oni ne rade. - Čekaću pa će možda nešto naići. - Komšija, šta kaže radio? - Da se ljudi sklanjaju u skloništa i slušaju Radio Beograd koji će obaveštavati građane o daljim dešavanjima u zemlji... Miro, ti si se vratila kući? - Do sad sam čekala autobus ali se nije pojavio u selu. - Ja moram na posao. - Možeš peške. - Ako treba, idem preko Kumodraža i za sat sam u bolnici.- I komšinica Cica jutros nije otišla na posao. - Lako je njoj. Ona je glavna sestra. - I ja sam se javila

mojoj da ne mogu da dođem danas na posao. - A sutra? - Ako proradi prevoz ja ću da se javim na posao u sedam sati.

U selu malo ljudi i samo oni koji imaju neki posao da završe mogu se videti na seoskim ulicama. - Beži komšija. Javili su da će za desetak minuta avioni doleteti i do našeg sela. Ja krenu za grad.- Jebeš grad. Sada treba glavu čuvati. - Da li je ovako bilo i u Kninu? - Ovo je ništa od onoga što su nam radile ustaše. Hrvati su uvek bili genocidan narod, a Srbe su posebno mrzeli.
- Koga uhvate, kolju tupim nožem ii mu skinu malo kože pa to mesto posole. - Mogu da zamislim kako to boli. Znali su oni celu porodicu da zatvore u kuću i kroz prozor ubace jednu do dve bombe a voleli su i da pale. - Gadna braća Hrvati. - Mi smo mogli i imali smo želju da sravnimo Zagreb, ali je neki Srbin to sprečio. - Priča se da je to bio Slobodan Milošević. - Ko je da je, to nije smeo da zaustavi jer su oni zaslužili debelu i krvavu osvetu... Milane, gde se kriješ? - Imam šator iza ove zadružne štale, a radio ne gasim dvadeset četiri sata. - Ti ćeš i da propevaš. - U Kninu sam plakao jer su mi Hrvati svašta radili. - Kako si ostao živ? - Imao sam sreće jer su naišli neki crni vojnici i tako sam ostao živ. Tog istog dana seo sam na biciklu i pedesetak kilometara od Knina prema Beogradu naiđe vojni kamion i ja sa njim dođem u Beograd, a posle dva dana u ovo selo. - Strina, šta se ovo dešava u selu? - Što mene pitaš?
- U selu nema žive duše. - Sklonili se ljudi u mišiju rupu i čekaju najavljeni napad. Jutros, kada sam kupovala hleb, čula sam da će bombardovati zučki deo Avale. - Tu je podzemni aerodrom.
- Sve su oni to saznali pre napada na našu zemlju. - Ne može Srbin i Srbija bez izdajnika. Sada su sve tri prodavnice zatvorene jer sam htela za sutra da kupim jedan hleb. - Samo se ujutru otvori jedan sat i posle se zatvaraju. Ako hoćeš hleb, LOLINA prodavnica je otvorena od sedam do sedam. - Ko će da ide na kraj sela. Janić osetio da može da se zaradi pa širom otvorio vrata. - I ti si od te sorte. - Nisam ja nego moja majka Danica. - To je isto. - Gde ti je ćerka? - Jutros je rano otišla na posao. - Lako je njoj kad ima dobrog zeta koji je na posao vozi kolima. - Javila se majci pre tvog dolaska. - Uželela se

majke. - Javila je da će na poslu ostati do kraja radnog vremena. - Ko će je dovesti kući? - Ko drugi nego zet Ćira. - A ona neće ni kafu da mu skuva.
- Tu je njegova žena Zorica pa neka ga mazi i pazi. - Oni se vole ko pas i mačka.

- Može li u ovoj kući da se dobije jedna kafa? - Kada si strini poslednji put doneo sto grama kafe? - Neću da te vređam. Ovo je domaćinska kuća. - Samo ti donesi, neće strina da odbije. - Pošto nema šta da se popije, idem na autobusku stanicu. - Svrati večeras. Biće ti tu i sestra. – Hoću, a ti spremi nešto da se pojede i popije. - Isti si ko tvoj stric. - I volimo samo ono što je džabe. - Na šta će ovo zlo da izađe, to samo bog zna

Na stanici nekoliko putnika, a malo dalje vojnici sa puškama i deca koja se utrkuju ko će pre da dodirne kundak puške. Tu su i neki momci iz sela koji su pre mesec dva došli iz vojske pa su ponovo pozvani da uzmu oružje u ruke. Dan sunčan, a sunce greje ko da je juli mesec i retki prolaznici obukli košulje sa kratkim rukavima. Čak se i stražari malo raskopčali i skinuli opasače iako pravilo službe to ne dozvoljava. Posle čekanja od jednog sata, shvatio sam da danas neću stići na kliniku i ponovo sam svratio kod strine da popijem kafu i rakiju...

Petak 26.mart 1999 god. Sveže prolećno jutro. Sunca još nema da se pojavi jer se i ono uplašilo NATO baraba. Na mom satu je 4 sata, a ja sam i dalje budan jer ko bi mogao da spava u stolici bez naslona i svežinom koja traži zimsku odeću. Vučko i mačak su pored mene i čuvaju me od zlikovaca za zapada koji su željni srpske krvi...Dok sam ispijao još malo kafe što je ostalo u šolji, Vučko poče da mi liže ruku, a mačak Bole skoči u krilo. Oni se ovako ponašaju kad su gladni i to me je nateralo da odem do frižidera i pronađem nešto i za moje ljubimce. Dve velike kriške sira pomešane sa hlebom moji ljubimci smazaše za tren i počeše da se maze tražeći još nešto. „Sada kada ste jeli hoću da budete u dvorištu i čuvate kuću. Bole, ti prestani da mi dovodiš tuđe mačke u dvorište i švaleraciju ostavi za bolja

vremena...Vučko, kada si ti poslednji put video neku malu i lepu kucu ili postiš ko tvoj gazda...Za nas neće ni buva da se zakači, a o ribama možemo samo da sanjamo. Sad molim za malo tišine jer su počele vesti na Radio Beogradu. Zar je moguće da su ovu noć zlikovci prespavali ili su dobili slobodan dan! Kako to njima da se desi jer kriminalci ne mogu da zaspe dok ne naprave neku štetu ili ne ubiju ženu, dete ili nekog starca... Drugari, ja moram da radim a Vi se odmarajte i čuvajte dvorište pa ćemo večeras ponovo da budemo zajedno... na starom mestu"… Pomazio sam Vučka koji je počeo da laje kao da je hteo da kaže: "Gazda, čuvaj se jer ovi pederi sa neba ubijaju koga stignu"... Mačak Bole skače po njegovim leđima ko da je dušek dok ga Vučko gleda i pušta da luduje. Autobus više ne dolazi u selo i zato sam ga čekao kod kafane „KUMBARA" ako želim da stignem u Beograd. Na stanici ima mnogo putnika koji se ponašaju ko da su na vašaru i ne misleći da će nas i večeras bombardovati NATO avioni. Posle vožnje od dvadesetak minuta, stižem na kliniku gde se pričaju i prepričavaju zgode i nezgode koje je doživela noćna služba. Neki su se ponašali kao pravi heroji, bilo je i slabića, a bez kukavica Srbija ne može da postoji. Priča se da su neki doktori čim su se oglasile sirene, prvi otišli u sklonište dok su sestre ostale pored bolesnika. U ovome ima laži i ogovaranja bez kojih ne može naš čovek i kad je zemlja napadnuta. Čemu priče i ogovaranja kad svi želimo da sačuvamo svoje glave i ono malo imovine što imamo. Sinoć je bila mirna noć i ostaje nam da se nadamo da će se povući i ostaviti malu zemlju i njen narod da živi svoj život... Možda će se neki ljudi posle ovog bombardovanja opametiti i više poštovati druge i sebe, jer mrtav čovek ne vredi ništa, a živom je dovoljno i parče hleba. Srbin je čudan čovek jer sve brzo zaboravi, pa će se to desiti i sa ovim privatnim ratom koje je započela Amerika i njeni saveznici...Poleteli su ko guske u maglu sa nadom da će sve ovo biti samo jedan dobar trening koji će trajati dan dva. Možda će se jednog dana stideti sami sebe i svoje gluposti koja će doneti mrtve na obe strane i mnogo razrušenih kuća.

- Kolega, šta si se zamislio? - Ništa pametno ne mogu da smislim. - Ni pametniji od tebe ne znaju zašto nam se sve ovo dešava. - Radunka, ovako nešto mogu da rade samo ljudi bez mozga. Bože, da li ću i ovu noć provesti na terasi? - Možda će nas ostaviti na miru. - Osetili krv i dok se ne napiju dovoljno neće nas ostaviti na miru. Imam neko predskazanje da će noćas biti najgore. - Kako se ponaša tvoj vučjak? - I on se plaši. - Jel zavija? - Da, ali je sinoć bio miran. - Koleginice Radunka, ko te to zove? - Čistačica Živka traži lekove za muža. - Šta mu fali?
- Usrao se čovek od straha. Moja mlađa ćerka čim čuje sirene beži pod krevet, a starija je non-stop ispred televizora. Gde se Vi krijete. - Svekrva ima dobar podrum. - Tu je mračno i hladno.
- Muž uveo svetlo, doneli smo dva kreveta, televizor i tu provodimo noć. Noću se deca bude uz vrisak i plač pa moramo da smo uvek pored njih. - Zato ti ne radiš noću. - Od kad sam se zaposlila ja sam dnevna sestra. - Mora da te voli šef. - Pre bi dala čistaču na ulici nego kilavom i žvalavom šefu. - On je profesor. - Ništa nije bolji njegov đoka od đoke mog muža...Ova agresija kod mnoge dece ostaviće posledice. - Kako bi se oni ponašali kad bi naše bombe plašile njihovu decu. Kako ti se ponaša svekrva? - Baba se ničega ne plaši. - Koliko ima godina? Na dan početka agresije napunila je devedeset godina. - Nju je bolje da stigne neka bomba nego da čeka prirodnu smrt. - Neka živi dokle joj je zapisano. Svekrva kad čuje sirene počne da psuje, preti i kune. - Koji joj je ovo rat po redu? - Treći. U drugom svetskom ratu izgubila je muža, dva sina i ćerku. Ćerku su joj uhvatili četnici i možeš zamisliti šta su joj sve radili. - Ni jedna vojska nije dobra jer nasrću na devojke i žene. Čovek se osili kad obuče uniformu i tada je spreman na svašta. Pričala je svekrva da su ćerku četnici silovali iz dana u dan i kad im je dosadila, zaklali su je ko kokošku i ostavili da je pojedu psi lutalice. Muž i dva sina su joj poginuli na Sremskom frontu. - Nju je Bog kaznio i dao joj da živi i tuguje toliko godina. - Ja se divim svekrvi jer ja to ne bi mogla da izdržim. - Kako su četnici saznali za njenu ćerku? - Uvek je bilo i biće prodanih duša u Srbiji. One same u maloj kući sa jednom kravom i nekoliko kokošaka. Čim je počeo rat muž i

dva sina su otišla u partizane. Jovanka, tako mi se zove svekrva, bila je lepa i sposobna žena, a takve su uvek viđene i poželjne, pa je udvarača bilo i u tim teškim vremenima. Prvo komšije, a zatim ljudi sa strane počeli su da joj dosađuju i nude svoju pomoć, ali je svekrva sve seoske poslove sama završavala. U selo su često svraćali četnici po hranu i piće i kad oni dođu teško devojci ili mladoj ženi. Kad se napiju i babe su zanimljive. Ima u Srbiji ljudi koji bi i rođenu majku izdali ako bi od toga imali neku korist. Tako je jedan mutavko otkrio četničkom vođi da Jovanka ima lepu ćerku koju krije na tavanu u senu iznad štale. Toplo jutro, sunce tek izašlo, a svekrva sa motkom krenula u njivu da kopa kukuruz, a ćerku ostavila da spremi ručak pa će posle i ona u njivu. Mutavko javio četničkom vođi da je devojka sama.

- Dalje sve znam. - Mogu da zamislim kako je bilo toj devojci. Svakog siledžiju bi mogao da pečem na ražnju. - Kad se svekrva vratila sa njive, imala je šta da vidi. - Jadna majka. - Posle sahrane krenula je da traži ubicu svoje ćerke. - Koleginice, imaš hrabru svekrvu. - I danas sa devedeset godina baba je vitalna i ko ne zna koliko ima godina, pomislio bi da je tek ušla u šestu deceniju. - Baš si preterala. - Prijavila se moja svekrva ko kuvarica u četničku brigadu gde je ubrzo bila primećena od četničkog vojvode i drugih četnika koji su počeli da nasrću ko pčele na cvet. Četnički vojvoda je bio njeno godište. Kad krvi može da se zagreje a oči mu izletele ko kod sove kad ugleda plen, a počeli su i pokloni da stižu svaki dan i šta je svekrva mogla nego da se preda i oseti još malo lepog života. Muž i sinovi nisu znali za tragediju koja se desila niti da je Jovanka krenula da traži ubicu svoje ćerke. Dok su bili u krevetu i pili kafu, vojvoda poče da se hvali kako je imao mnogo devojaka i žena ali je ona najbolja i da će je posle rata oženiti jer je vreme da se i on smiri. Svaka žena voli da čuje lepu reč pa makar to bila i laž. - Jel su koleginice i tebe lagali? - Meni je jedna muška baraba obećavala brak i kad me kresnuo više puta, izgubio mu se svaki trag. - Jel ja to čujem sirene? - Kolega, lupaš ko otvoren prozor.

- Čim čujem neki jači zvuk pomislim na naše prijatelje iz Amerike i

Evrope. - To su belosvetske barabe. - Ko je ruše Srbiju i ubijaju naš narod.

Pričao je vojvoda da su za njim trčale devojke i žene, ali je on voleo samo seljančicu sa dugom kikom i vrelim dojkama sa mladežima na dugim bradavicama. - Bože, da li sam našla ono što tražim?! - Jovanka, tebi nije dobro. - Nemam vazduha. - Uzmi malo rakije. Biće ti bolje. - Da ti nisi ti ljubomorna žena? - Ne volim kad si sa mnom, a pričaš o drugoj ženi. - Da znam da me toliko voliš ne bih ti ništa pričao. - Što stalno spominješ tu seljančicu? - Gde god je pipnem ona meka i topla i da sam bio pametan ne bih je dao mojim vojnicima. - Kako si to mogao? - Vojska ako nema seksa neće da sluša. Sećam se toga dana. Bila je nedelja, a u kalendaru crveno slovo i mnogi vojnici su otišli svojim kućama. Samo njih dvadesetak ostalo jer nisu imali gde da idu. Donela seljančica rakiju, parče pečenog hleba ispod sača i kaiš slanine, a on se digo hoće gaće da iscepa... Kad sam dobio svoje, ja je dam mojim momcima koji su je odneli u prvi šumarak i tu su se menjali do kasno u noć. Kad su počeli prvo se čula vriska, posle plač da bi posle zavladala tišina. - Možda su je ubili. - Pala je u nesvest. - I ja bih se onesvestila kad bi me napalo deset muškaraca. - Ja te hoću samo za sebe. -Tvoja sam. Da je to bila moja ćerka, ja bih sve te kerove uštrojila. - Vi nemate žensku decu. - Imam dva sina. - Sigurno su u partizanima. - Sa mužem su odvedeni na rad u Nemačku. Šta je na kraju bilo sa tom devojkom? - Otišla je u raj. - Zar ste morali da je ubijete? - Nismo trebali ali je sada kasno za kajanje. Svekrvi je sve bilo jasno, ali je stegla srce i čekala priliku da se osveti. Četnici upali u jedno selo i počeli da biju, ubijaju i siluju, a harmonikaš počeo da svira kako se ne bi čula kuknjava i vriska nevinih devojaka koje su silovane u dvorištu kuća, na njivi ili nekom starom tavanu. One jače se nisu dale pa su ubijane na licu mesta, zaklane ko pile ili rasporene od pupka pa na dole. Nekim devojkama su četnici vadili polni organ i davali kučićima, uz vrisku i smeh, a sve to zalivali domaćom rakijom. Jovanka napravila gibanicu sa sirom, jajima i stavila puno svinjske masti, a četnici uz rakiju navalili da jedu dok im mast curi niz bradu.

Oni mlađi stavili devojke na krilo i podvukli ruku ispod suknje, a one skaču i podvriskuju ko da su na svadbi. Svekrva donela pun kazan vruće rakije pa sipa u prljave čaše i nudi redom...Njen vojvoda se napio i iz masnog novčanika izvadio sliku na kojoj on i Jovankina ćerka zagrljeni ispred nekog džipa. Ko zna gde i kad su se slikali, jer je slika izgužvana i po ivicama iscepana. - Vidi momak - reče vojvoda mladom četniku - ovo je poštena devojka i ja sam joj bio prvi. - Baš je lepa. - Ja biram - i isprazni punu čašu rakije. - Imala je vruće sise ko tek ispečen hleb i kad je uhvatim za kiku i pritisnem od pozadi, ja se sav istopim. - Gde je sad ta lepotica? - Ti bi hteo da je imaš? - Zašto da ne. - Kad sam se zasitio, ja sam je dao vojnicima...Kad je ponovo došla u moj krevet, mene je obuzela ljubomora pa sam izvadio pištolj i pucao u glavu. Posle sam je zaklao i bacio kučićima. - Kako ste mogli? - Nisam mogao da podnesem da su je i drugi imali. - Što ste je dali vojnicima kad ste je voleli? - Mora da sam bio pijan. - Šteta. Ovako lepa devojka. - Mislio sam da ću je zaboraviti jer su došle druge...

Kada je svekrva videla svoju ćerku, ispruži se po podu koliko je duga i rakija se prosu po njenim grudima. - Vojvodo, šta ovo bi sa Vašom ženskom? - Mora da se i ona napila. Oterao bih ja nju, ali ni jedna nije kao ona. - Lepa jeste ali Vama treba neka mlađa. - Šta ti znaš šta meni treba kad se još ni jednom nisi obrijao. - Izvinite. - Marš pseto jedno i nemoj više pred oči da mi izlaziš ako hoćeš da ti glava ostane na ramenima. Vojvoda je poljubio svekrvu i odneo je u sobu bez prozora i sa vratima koja su ličila na strašilo. -„Smiri se Jovanka. Sad je pravi trenutak da se osvetiš za smrt svoje ćerke“ - ponavljala je moja svekrva, čekajući da se pijani vojvoda vrati u sobu. “ Ubiću ga kuhinjskim nožem, jer hoću da umire polako dok gledam kako pogano pseto polako napušta ovaj svet“. Oko ponoći dođe pijani vojvoda i poče da je ljubi i hvata za sise, dok je ona u desnoj šaci čvrsto držala dršku kuhinjskog noža. Vojvoda slobodnom rukom podiže suknju i navali ko ker ne pitajući za dozvolu. Poče da stenje i grokće ko krmača kad traži vepra, a miris alkohola i znoja ispuni sobu. - Polako čoveče. Sačekaj gaće da skinem. - Što polako. Ti si

moja i ja imam pravo. - Bode me brnjica od tvog vojničkog kaiša. - Sada ću pantalone da skinem. - Mogao bi i tu prljavu i masnu košulju. - Hoće moja ženica da joj budem go. Krenuo vojvoda ko momak kad prvi put oseti devojku, a Javorka levom rukom uvati za rame, a desnom mu nabi nož ispod pupka i povuče ga malo naviše. Vojvoda podiže glavu i iskolačio oči ko da je video neko čudo i teškom mukom izgovori: "Kurvo jedna" i glava mu pade na njene grudi. Svekrva ga skide sa sebe, a zatim izvadi nož iz stomaka i krv joj isprska lice. - Ovo ti je za moju ćerku i sve njene muke koje si joj ti i oni tvoji neljudi uradili". Vojvoda podiže glavu i pokuša nešto da kaže ali mu glava ponovo pade i udari u pod prekriven krparom... Posle svega što je doživela, vratila se u svoje selo iako su komšije mislile da je ubijena ili su je četnici poveli sa sobom. Dok je bila odsutna, dolazio je dva puta muž i deca, ali od komšija nisu mogli da saznaju gde je Jovanka i njena ćerka. Kravu je muž dao komšiji, a kokoške je pojela lisica i obećali da će ponovo doći. Komšinici Branki ostavili su pismo za slučaj ako se njih dve pojave... Kako se rat bližio kraju ona sve sve više plašila za muža i dva sina, jer je pre neki dan u selu sahranjen otac i sin koje su ubili četnici iz zasede. U pismu braća prvo pozdravljaju sestru i kad isteraju Nemce iz Srema i dođu kući, prvo će udati sestru pa će se posle i oni oženiti. - Mogu zamisliti kako je bilo tvojoj svekrvi kad je ovo pročitala. - Dobro je i živa šta je sve preturila preko glave. Po povratku kući, posle dva meseca, stigla je vest da su joj muž i sinovi poginuli na Sremskom frontu. - Zna li se kako? - Krenuli su kući i naišli na Nemce koji su bežali prema granici. - Da li je sudbina ili nepažnja to ni Bog ne zna. - Na tom frontu mnogo je izginulo partizana. - Taj front, koleginice, bio je nepotreban jer su Nemci počeli da se povlače.

Koleginice Radunka, za danas je bilo dosta rada. - Šta smo mi to danas radili? - Došli smo na posao. - Morali smo jer je direktor zabranio svako odsustvo sa posla. - On nije ovde pa ću ja danas ranije kući, ali mi reci šta je dalje bilo sa tvojom svekrvom. - Dugo se nije udavala, ali je težak život i samoća naterala da se uda za nekog čoveka koji je služio po selu i radio razne poslove. Sa njim je

živela desetak godina i iz te veze rodio se moj muž. - Šta je bilo sa tim čovekom? - Poginuo je radeći u majdanu. - Koleginice, vidimo se sutra. - Čuvaj jaja trebaće ti kad sve ovo prođe. - Nisu mi više potrebna. - U ovakvim situacijama žene najlakše daju.

Koga ja to vidim! - Kako ste kolega i kako Vam prija ovo bombardovanje? - Plašim se da ne mogu da spavam. - Sve ovo nije trebalo da nam se desi. - Drugi su sve ovo zakuvali. Uvek i u svakoj prilici lepa i doterana Mikica. - Nije vreme za udvaranje. - Ja, koleginice, pričam samo ono što vidim. - Uvek si bio kavaljer. - Bio i ostao. Često se pitam, koleginice, da li su muškarci slepi kad ne vide damu koja šeta sama. - Otkud ti znaš da sam sama? - Kad god se sretnemo ti si sama. - Možda je moj dragi u gradu. - Radujem se ako je tako. Koleginice, koliko dugo čekaš autobus? - Samo što nije došao. - Jel znaš da ne idu više u selo? - Znam ali su otvorili stanicu na ulazu u selo pa ćemo manje da pešačimo. - Kako si pregurala ove noći? - Čim se oglase sirene siđem u podrum i tu čekam da opasnost prođe. - Naši stari su pametniji od nas jer su prvo zidali podrum pa te posle kuću. - Ja, kolega, u podrumu imam sve i on mi liči na jednosoban stan. - Pametna si ti devojka. - Rano legnem i odspavam sat dva, a posle gledam televiziju ili čitam knjigu. - Ti baš znaš da uživaš. - Moj tata se plaši zatvorenog prostora i cele noći je u dvorištu i tek kad se oglase prvi petlovi on odlazi na spavanje. - Ja noći provodim sa vučjakom i mačkom Boletom. - Ja imam neko malo kučence i čim se oglase sirene ili se čuju detonacije, ono beži pod jastuk. - Ako sve ovo preživimo. - A zašto ne bi? - Vodim te u restoran po tvom izboru, a možemo i u pozorište. - Pazi šta si obećao. To si mogao i pre ove agresije da mi predložiš. - Plašio sam se da me ne odbiješ. - Kakav si ti to muškarac koji se plaši žena. - Ja sam medicinska sestra. - Tako se i ponašaš. Kolega, evo dolazi neki autobus. -To je naš.
- Rade ko u najbolja vremena. - Jadan smo ti mi narod. - Zato nas niko ne voli. - Baš je pun. Koleginice, moramo da uđemo jer je sledeći za sat vremena. - Dokle ovako?! - Dok smo živi. Izvini, sestro, guraju me. - A ti koristiš priliku pa pritiskaš i gde treba i gde

ne treba. - Nisam ja kriv nego inercija. - Ja sam iz fizike imala pet i znam da ima i kočenja. - Ja se izvinjavam. Koleginice, silazimo na sledeću stanicu. - Sada hoću da vidim kako se guraš. - Ja ću napred, a ti za mnom ako ne misliš da ostaneš u autobusu...Polako gospodine. - Nas dvoje silazimo na sledeću stanicu. - I mi ćemo dole. - Dami je muka. - Ako je trudna što ulazi u pun autobus. Sledeći je tek za sat, a može i da ne dođe. - Pustite čoveka da izvede ženu. Zar hoćete da nam povraća u autobusu? - Hvala, gospođo. Autobus stade, ljudi napraviše mesta i nesuđena trudnica prva napusti autobus. - Kolega, što me brukaš? - Važno je da smo mi stigli u Beli Potok. - U autobusu je bilo i ljudi koji me poznaju. - Baš te briga. - Gde se seti trudnoće? - Bila bi lepa trudnica. - Ja sam za to zakasnila. - Nikad nije kasno ako se nešto želi. - Polako kolega. Gde toliko žuriš? - Mogu dušmani da nas napadnu. - Za njih je još rano. - Barabama ne treba nikad verovati. Molim te pridrži mi tašnu. Hoću da promenim cipele. - Baš su lepe sandale.
- One su za grad, a ove ravne za selo. - Ja nosim samo patike. - To je za muškarce najbolja obuća. - I ti bi mogla da nosiš patike. - Nosim po dvorištu i kad idem u njivu. - Trudnica mora da nosi obuću bez štikli. - Ti me slatko zasmejavaš. - Za tebe, koleginice, svi u selu govore da si lepa dama ali mnogo biraš. - Ne slušam šta selo priča. - I o meni svašta pričaju pa sam ja i dalje živi i zdrav. - Meni je bitno šta moj kolega misli o meni. - Ti si dobar čovek i žena po mom ukusu. - Šteta što se nisi ranije javio. - Hoćeš da kažeš da sam zakasnio. - Može biti. - Ja ili poranim ili zakasnim. - Kod mene si zakasnio. - Šta će noćas da nam se desi?! - To, kolega, samo Bog zna. - Držim te za reč. - Lako ćemo mi da izađemo u restoran, pozorište. Samo prvo da odu ovu lešinari. - Dok ne pobiju što više Srba neće nas ostaviti na miru. - Ja moram da skrenem u sledeću ulicu. - Možeš i da me ispratiš do kuće. - Kad bi me videle tvoje komšije, svašta bi pomislile. - Kad bih ja slušala šta pričaju i šta su sve ružno o meni pričali, ja bih već bila pacijent psihijatrijske bolnice. - Koleginice, vidimo se uskoro. - A ti čuvaj glavu. - Ti nemoj da zaboraviš obećanje. Znači istina je što se priča, a ja propustio toliko vremena u nadi da je sama i da za mene ima nade da

joj se približim. Bilo bi ludo da je tako lepa žena sama, a još je luđe što nije rodila barem jedno dete...

- Marina, ja stigao. - Vidim tata. - Kad bi samo znala s kim sam došao. - Da nisi sa Mikicom? - Da. - Blago tebi. - Obećala je da će posle rata imati više vremena za mene. - Uzalud se nadaš. Neće ona tebe. - Šta to meni fali?! - Ona je dama, a ti ideš u farmerkama i patikama pa više ličiš na nekog klošara nego na čoveka koji je najlepši i najpametniji. - Da li je moje dete nešto jelo? - Mrzi me da jedem. - Jesi li videla šta sve ima u frižideru? - Jesam ali mi se ništa ne jede.
- Meni je važno da imaš šta da jedeš, a ti gladuj ako hoćeš. - Ti samo misliš na jelo. - Ja sam domaćica i to je moj prvi zadatak. - Bolje ti misli na Mikicu. - Lako ću ja sa njom, jer će me odbiti ko krava mrtvo tele. -Tata, meni se spava. - Da te nešto ne boli kad tako rano ideš u krevet?
- Umorna sam. - Bože, šta će se noćas dešavati? - Sinoć smo lepo prošli. - Možda će nas i ove noći ostaviti na miru. - I meni se, dete, spava. - Zar nećeš na terasu? - Neću, ali prvo da nahranim Vučka i Boleta i dolazim da spavam u svom krevetu. - Desiće se nešto strašno. - Ćuti i ne baksuziraj.

- Mala, jel čuješ? - Šta to, tata? - Kao da negde u blizini padaju bombe, jebem im mater. Samo što sam zaspao. Marina, idemo brzo iz kuće. Ko zna šta se napolju dešava. - Samo da se obučem. - Nemamo vremena da čekamo jer svakog časa može neka bomba da doleti i do nas. Vučko cvili i grebe po vratima jer se i on uplašio i traži zaštitu ili možda želi da na ukaže na opasnost koja je tako blizu. Mačak Bole trči od zida do zida i traži izlaz iz sobe u nadi da će napolju biti bezbednije. - Brzo, dete. - Tata i ti si u pidžami. - Negde blizu bombe padaju ko gnjile kruške. Sigurno bombarduju selo. - Ne. Detonacije dolaze iz pravca Sremčice. Šta stojiš?! Trči za mnom. Zar ne čuješ kako grmi. - Šta ćemo sa Vučkom i Boletom? - Krenuće oni za nama. Ja sam prvi skočio u komšijski svinjac, a posle mene Marina i naši ljubimci. Iz pravca Avale i Sremčice vidi se ogroman plamen i čuju jake detonacije, pa mi se čini da se sve to dešava tu

pored mene... Marina me uhvatila za ruku i drhti ko dete kad ima groznicu, a meni se trese vilica i teškom mukom pitam sam sebe dokle će sve ovo da traje. - Tata, teško nama ako napadnu selo. - Mi smo se zaštitili. - Kakva ti je ovo zaštita?! - Čiča Mićin svinjac i njegove svinje su ovog trenutka najbolja zaštita. - Šta ovde toliko smrdi? - Marina, jel brojiš? - Jedanaest. - Šta si stala! Broj dalje. - Sedamnaest, osamnaest. - Ova se stoka ne šali. - Kada će da prestanu?! - Kad gazda kaže. - Jebem mu mater! Ostavila ga ženska i on se sada nama sveti. - Dete, gde su pale bombe tu trava više ne raste. - Ko zna šta su porušili i koliko su civila pobili. - Oni su došli da ruše i ubijaju... - Tata, mi smo u svinjcu. - Važno je da su prestali. - Što si me doveo ovde? - Gde smo mogli bolje da se sakrijemo. - Bolje da smo ostali u kući...Kako ovde smrdi! - Dete, više ne pucaju pa možemo da napustimo ovo mesto. - Da sačekamo još malo? - Ako odmah ne izađem ugušiću se. - Baš si pekmez, dete. - Da li ovi piloti imaju decu?
- Crkli da bog da. - Znaju li njihova deca da bombe ruše kuće i ubijaju žene, decu i starije ljude? - Briga njih za to jer oni sve ovo rade da se zabave i dobro zarade. - Tata, čula sam da su piloti i žene. - Takvim ženama Bog ne daje decu. - Baksuz žene. - Da imaju malo možda one ne bi bacale bombe. - Dete, to je plaćena vojska kojoj je ispran mozak i oni se ponašaju ko ćurani i slušaju naređenja svojih gusana koji nisu svesni koliko su glupi i jadni. Čim je pucnjava prestala, svinje se oglasiše i svojim prljavim njuškama guraju i teraju nas da napustimo njihov prostor što mi brzo i uradismo.

Uplašeni i umazani, ali sa glavom na ramenima, odlazimo da se očistimo i okupamo jer je smrad tek sada postajo sve jači...Mačak Bole počeo da se čisti na svoj način, a Vučko stavio njušku u seno sa namerom da se što pre očisti od svinjskih govana. - Marina, idi ti prvo u kupatilo. - Baš sam se umazala. - Prvo se dobro nasapunjaj pa se posle tuširaj. - Tata, nisam mala. - Požuri jer će me ovaj svinjski smrad ugušiti... Vučko, da li si se uplašio ili si gladan kad si se tako ućutao ko dete kad se upiški? Da li će nas ove belosvetske bitange napasti ponovo ili je sve ovo planirano za večeras...

Noć je duga, a njima se ne spava jer su piloti pod dejstvom droge i zato noću idu u lov, a danju spavaju. Lepi moj, reci mi nešto. Nemoj samo da me gledaš tim tvojim tužnim očima jer lepota nije prelazna. - Tata, ostavi Vučka na miru. Zar ne vidiš kako se trese. - Ti si se već okupala. - Ja to brzo radim. - Baš nam je kuca slatka. - Ovako umazan liči na američkog vojnika. Da li ću ga nekad videti i uhvatiti za jaja?! - Šta su vojnici krivi? Oni samo izvršavaju naređenje svojih starešina. - Svi su oni krivi! Jebao im Klinton mater i ona degenerisana baba. Želeo bih da mi u šake padne američki vojnik i da ga stavim na roštilj i pečem ko vola dok ispijam flaše hladnog piva. Najviše zla ljudima doneli su Amerikanci i Nemci koji su se lako udružili i napali malu i nezaštićenu zemlju. Vučko, idi na terasu i ako vidiš nekog američkog vojnika ti mi javi. - Tata, kako će Vučko da prepozna Amerikanca kad su nas napale još osamnaest zemalja? - Amerikanci su psi koji šetaju na dve noge i nose šarene uniforme. - Tata, mnogo sam se uplašila. - U licu si bela ko kreč. - Imala sam strah da će svakog časa neka bomba pasti u svinjac. - Jednog dana će se pričati kako su kukavice iz NATO alijanse sa velike visine ubijali ljude, rušili mostove i kuće. Ostaće zapisano da je velika Amerika, sa svojim poltronima iz Evrope, napala malu zemlju samo zato što nije htela da primi stranu vojsku na svojoj teritoriji. Marina, jel se ti još osećaš na svinjska govna? - Tata, ti to mirišeš. - Odo ja da se okupam, a ti nahrani Vučka i Boleta. Sada se lakše diše. - Tata, ispali smo smešni. - Bilo i ne povratilo se više. - Odo ja na spavanje. - I ja ću dete jer ko zna šta nas sutra čeka. - Zar nećeš na terasu? - Neće oni više da napadnu. - Jesi li siguran? - Za ovu noć oni su ispunili svoj plan. - Kako bi njima bilo kad bi naše bombe plašile njihovu decu? - To su kerovi bez mozga koji o tome i ne razmišljaju. - A ja sam bila ubeđena da u Americi žive pametni ljudi. - Tamo ima više budala nego mrava pred kišu. - Tata, ne mogu svi da budu ludi. - Nađe se i po neki pametan, ali su oni u manjini i ne mogu da zaustave narkomana i njegovu mašineriju. Jednog dana, ti pametni Amerikanci, stideće se što im je on bio predsednik. Spavaj ti, a ja prvo da pomazim Vučka i Boleta pre nego što legnem u krevet i ostatak noći provedem u krevetu. Vučko legao na terasu i jedno uvo

podigao u vis, pa mi deluje ko neko ko se plaši pa želi prvi da otkrije neprijatelja i da se skloni na vreme. Pored njega je mačak Bole koji šapama čisti svoje lice i prede ko neka devojka na prelima. - Vučko, budi miran i javi mi ako tvoji ponovo dođu, a ja odo na spavanje. - Tata, jel čuješ telefon? - Što ti ne spavaš? - Neće san na oči. - Onda broj do sto. - Ko nas to zove ovako kasno? - Sada ćemo čuti. Molim. - Koga i zašto moliš? - Boga za život. - Od kad si postao pobožan? - Od kada su ovi ljudski izrodi krenuli da ruše i ubijaju. - Jel znaš ko te zove? - Tako lep glasić i mrtav bi prepoznao. - Šta se to desilo kod Vas? - Užas. - I kod mene su se čule jake detonacije. - Ja sam pomislio ode mi glava. - Važno je da si živ. - Usrao sam se od straha. - Gde si se krio? - Od straha nisam znao gde ću pa sam sa detetom uskočio u komšijski svinjac. - Ti si spreman na sve. - Sa nama su bili pas i mačka. - Cela porodica u svinjcu. - Baš tako. - Na radiju sam čula da su gađali tvoj kraj. - Avala i Sremčica. - Pa sam se uplašila da te nisu pogodili. - Šta se to kod tebe čuje? - Sirene. - Da prekinem vezu, a ti beži od komšije u podrum. - Šta bih ja bez njega i podruma. - Lepa doktorko, čuvaj se. - Komšije ili NATO bombi? Nisi valjda i ti ljubomoran?! - Jesam, ali ko je sačuvao džak pun buva. - Kad budeš mogao, ti se javi. - Zvaću te sa posla. - Ako nisam tu, ti pitaj majku gde sam, jer u poslednje vreme imam neki privatan posao. - Biće kako dama kaže. Tata, s kim si to razgovarao? - Sa jednom lepom doktorkom. - A ja sam mislila sa Mikicom. - Nema ona naš broj telefona. Mala, mogli bi sada da spavamo. - Ne mogu jer čim zatvorim oči vidim onaj veliki oblak vatre i dima. - Ti si se baš debelo uplašila...Da isključim telefon? - Šta ti on smeta? - Može neko da nas zove. - Sada su svi u nekoj mišijoj rupi i čekaju da noć prođe. Meni se dete spava ali se plašim da zaspim jer svakog časa mogu ponovo da se oglase sirene pa da bežim ponovo iza kuće. Narkoman je u svojoj zemlji izjavio da je Srbija kriva za prvi i drugi svetski rat. - Tata, on više ne zna šta govori i ponaša se ko dete. - Tako nešto može da kaže čovek koji ne poznaje istoriju. Klinton je najgori predsednik Amerike. - Mi Srbi kažemo kakav narod takav je i predsednik. - Ljubi te, tata. - Zar nije tako?! - Ima on dete još dosta

glupih izjava.- U novinama je izjavio da su koncentracione logore izmislili Cigani i Srbi. - On više ne zna šta priča....

U pravu je Klintonova ćerka koja je izjavila da njen otac mora što pre na lečenje jer je bolestan čovek. Kada ovo prođe sutra će neki srpski izdajnik zbog para i vlasti pravdati ovaj privatni rat i krivca tražiti na drugoj strani. NATO će posle svega šta je radio i uradio srpskom i crnogorskom narodu tražiti da se gospodin Milošević proglasi za ratnog zločinca jer je branio svoju zemlju i ubijao vojnike iz NATO alijanse. Kad sve ovo prođe promeniće se vlast i doći njihovi ljudi koji će ga smeniti i poslati u zatvor. Sve oni mogu jer su jaki i bogati, a izdajnici vole pare i vlast i radiće kako oni kažu. - Oni ga mrze jer je imao hrabrosti da se suprostavi svetskim i evropskim kriminalcima. „Ko je on i ko mu je dao pravo da se suprostavi NATO mašini“, tako su govorili oni koji su ga mrzeli“. „Takvog Miloševića treba skinuti sa vlasti i proglasiti krivim što je ubijao vojnike koji su došli u Srbiju da zavedu zakon i pravo“, tako su oni sami sebi govorili i ako su znali da ih Srbi neće. Kada su svi drugi mogli da saviju kičmu pred tolikom silom, to je morao i Milošević da uradi. Oni su hteli što pre da se oslobode takvog čoveka koji nije hteo da potpiše kapitulaciju nego je krenuo u rat protiv devetnaest zemalja. Klinton, Bler, Solana, Klark su preko noći postali ratni zločinci jer su bez saglasnosti Ujedinjenih Nacija napali našu zemlju. Posle ovog cirkusa dobiće nove funkcije umesto da odu u zatvor i odgovaraju za ubistva koje su počinili njihovi vojnici. Pričaće oni kako su demokrate i uz pomoć bombi žele da nam uvedu neku njihovu demokratiju koji ni lud ne bi poželeo. Za ove kriminalce zatvor je banja, a smrt je suviše blaga kazna za ljude bez časti i poštenja.

- Ko mene zove ovako rano? - Ja sam, kolega. - Devojko, pusti me da spavam. - U zemlji je rat, a tebi je do spavanja. - Cele noći nisam mogao da zaspim. - Šta si radio? - Gledao u nebo i brojao male i velike zvezde. - Posle bombardovanja, ja sam legla u krevet i tako sam se sada probudila. - Lako je tebi kad imaš podrum i lepog komšiju. - Da zlotvori nisu srušili TV TORANJ? - Nisu još ali se

priča da će i on uskoro doći na red. - Šta im on smeta? - Tu su predajnici i radio stanica. - Pre deset godina bila sam na terasi tornja. - Sama? - Zar ovakva devojka da ide sama. - Imam pravo da pitam. Tada sam imala lepog momka. - Gde je sada taj lepotan?
- Oženio se čovek i napravio troje dece. - Kako je mogao takvu lepoticu da ostavi. - Hteo je decu da mu rađam, a ja sam tada bila student druge godine. - Nije bilo vreme. - Zato smo se i rastali. - Gde je on danas? - Otišao je kao dobrovoljac na Kosovo. - Dole je gusto. - Kad odem u crkvu ja mu palim sveću za zdravlje i dug život. Ako sruše TV TORANJ Avala će biti obično brdo. - On je ukras okoline. - Koliko je ljudi poginulo dok se gradio? - Ja sam u nekim novinama pročitao da je poginulo šest ljudi. Iz svinjca sam prvo video TORANJ pa tek posle kako nebo gori i osetio da zemlja podrhtava. - Gde je tvoja kuća? - U jednoj rupi blizu železničke stanice Beli Potok. - Imaš li gde da se skloniš? - Moje mesto je svinjac. - Baš si lud. - Ovi što nas bombarduju još su luđi i sutra će govoriti da su pomogli srpskom narodu da se oslobodi Miloševićeve vlasti. - Jebeš ti tu pomoć kad ruše i ubijaju. - To je zapadna demokratija. - Oni lažu ko kerovi. - Oni to i jesu ali ima Srba koji misle da će bolje živeti kad ode Milošević. Posle Miloševića, doći će lopovska privatizacija, a u zemlji će vladati surovi kapitalizam koji će dovesti do otpuštanja radnika i zatvaranja mnogih fabrika. - Tek smo tad najebali. - Kolega, i ovim idiotima doći će crni petak. - To je sila i njima ne može niko ništa. Moja ćerka je sinoć rekla jednu istinu. - Šta? - Nema MONIKE da mu puši pa nam se sveti. - Pametna na oca...Kako je ona podnela sinoćni napad? - Tresla se ko prut na vetru. - Ko ne bi. - Od straha se oznojila, a vilice su se tresle ko da ima Malariju. - Kad sve ovo prođe, doći ću da vidim gde živiš. - Ako ostanem živ, ja ću doći po tebe. - Kola nemaš. - Tu je taksi. - To će mnogo da te košta. - Za takvu damu ni avion nije skup. - Još da si mlađi. - Šta mi fali? - Ko zna da li nešto možeš.
- Proba se ne naplaćuje. - Probaćemo i to jednog dana. - Požuri jer mi biološki stan ubrzano radi. Jel i danas ideš na posao? - Moram ali ne žurim i kad god stignem dobro sam došao.
- Kako se to može?! - Malo je bolesnika, a i prevoz je loš pa je svaki

nedolazak opravdan. - Što bi bilo lepo da si kod mene da mi skuvaš kafu i doneseš u krevet. - I ja to želim ali nema ko.
- Šta radi komšija? - On ne zna ni jaje da isprži. - A hoće lepu doktorku. - I tu je pravi amater.
- Ti baš nemaš sreće. - Sve ono što valja to je oženjeno. - A tebi je ostalo da biraš između ćelavog i nesposobnog. Devojka je još u krevetu? Ležim i razmišljam šta će biti sutra. - Da nisam ja tema tvog razmišljanja? - Ima više kandidata, a ti si na začelju. - Važno je da sam na spisku... Šta planiraš danas da radiš? - Ne želim da ustajem jer danas sa majkom moram da idem u baštu. - Zabavan posao. - Treba posaditi dva džaka krompira. - Šta je to za mladu damu. - Da si bliži pa da mi pomogneš. - Tu je komšija. - On samo štrika, plete a počeo je i da prede.
- On ko da nije muško. - I nije jer su ga tri devojke ostavile. - Naći će drugu. - Neće jer se po selu priča da nije muško. I meni je potrebna tvoja pomoć. - U Beogradu ima puno doktora. - Ja hoću samo da me ti lečiš. - O tome ti razmišljaš. - Šta bi drugo. - Za ljubav ima vremena. - Ja znam jednog koji je čekao i umro. - Nisi ti te sreće. - Doktorka se drži pravila da je ljubav najlepša dok se čeka. - Ja ti nisam ništa obećala. - Jer imaš lepog komšiju. - Ljubav treba ostaviti za bolja vremena. - Pametno, lepotice. - A ti čuvaj sebe i dete. - Ovo je rat kukavica jer nam bombe šalju sa velike visine i tu čovek ne zna kako da se čuva. - Ipak se ti sklanjaj u svinjac jer je tebi tu najbolje. - Hvala što si zvala i što brineš o mojoj glavi. - Čućemo se mi još.

U mom selu malo ljudi jer su otišli na njive nešto da posade jer ko zna koliko će ovo potrajati, a stomak traži svoje. Samo su pijanice i seoske barabe ispred prodavnica i seoske kafane, gde love svaki ABAR da bi posle pričali i prepričavali na svoj način. Jedan od takvih je i gospodin Joca koji tako lepo laže da bi mu na tome i pisci skidali kapu. Više je pijan nego što je trezan, a popio je više rakije nego što je hleba pojeo. Svima voli da priča kako mu je majka umesto mleka davala rakiju, ali mi koji ga poznajemo, znamo da je to laž jer mu je majka žena od nauke (profesor na ekonomskom fakultetu).

Joco, barabo, šta radiš tako rano ispred kafane? - Pijem čaj. - Od šljive. - Jedan vojnik dao mi je flašu viskija. - Kad se vratim sa posla ti ćeš biti u nekoj bolnici. - Zna bata Joca da pije. - Zato sam te više video pijanog nego treznog. - Milija, ovi te još nisu uštrojili? - Više vole mlađa jaja. - Baš smo najebali. - Ne boj se. Oni vole pijane i lude. - Jebem im mater. - Joco, oni su naši spasioci. - Popuše mi kurac. - Nemoj tako. Oni vole Makedonce. - Ja sam veći Srbin od tebe. - Danas je sve moguće. Šta ima novo u selu? - Mladi brane zemlju, a mi stariji dežuramo u mesnoj kancelariji. Što tebe nema da da dežuraš sa nama? - Ja sam oslobođen vojne obaveze. - A možeš da juriš mlade sestre po bolnici. - Ko ti je to pričao? - Vidi ti se u očima. - Jebote Kiro što te je poslao u Srbiju. - Ja sam Srbin rođen u Makedoniji. - Da si bio dobar oni bi te zadržali. - Bio sam nekoliko puta zbog pijanstva u zatvoru i na kraju sam došao u lepu Srbiju. - Sve barabe vole Srbiju jer ovde mogu da rade šta hoće. - Ja sam se ovde oženio. - I postao pijanica. - Ja pijem svoje. - Ti i tebi slični treba da idu iz Srbije. - Možeš da mi pljuneš pod prozor, a možeš i za dojku da me uhvatiš. - To prepusti ženi jer imam žuljeve na ruci. – Šteta, jer bi video šta bata Joca ima u gaćama. - Ti si moj stari drugar. - Zato ja volim s tobom da se šalim. Šta radi moj drug Ivan? - Budala. - Mi smo odrasli zajedno i bili prvi švaleri u Belom Potoku. - On je i od tebe luđi. - Da ti nije sredio ženu kad ga ne voliš? - Pričao po selu da će NATO napasti selo. - U ratu je sve moguće. - Neki ljudi su u to poverovali i sa porodicama otišli od rođaka u drugo selo. Ovo je čula vojska i naš drug je prijavljen policiji. - U ovakvim situacijama treba voditi, paziti šta i kome se govori. - Vi, Srbi, ne možete bez izdajnika. - Joco, jedi govna. - I on je Makedonac. - Kakve to veze ima sa mnom? - Možda mu je Kiro Gligorov naredio da priča i plaši ljude. Po selu se priča i da je Joca pijanica. - Zar nisi? - Jesam ali sam za Srbiju i Jugoslaviju.
- Takvi nam ne trebaju. - Ako treba i glavu ću dati. - Prodao bi ti nas za flašu pića. - Jebi se! Nisam ja takav čovek... Znaš li ti, blesavko, gde si krenuo? - Idem da krečim. - Kome je danas do krečenja i farbanja? - Od posla nemam vremena da se napijem. Pazi da ti ne poverujem. Danas niko ništa ne radi, jer svi misle kako da se sklone

od ovih baraba. - Ja sam zadovoljan ako padne neka para i Joca ima i za hranu i za piće. Dođi večeras u mesnu zajednicu da se družimo. - Ne družim se sa seoskim barabama. Frižider je pun piva i možeš da piješ ko vo, a da te ništa ne košta. - Tako se ne brani zemlja. - Kad se napiješ, možeš da pišaš kroz prozor, a tu je i lavabo. - Jedi govna. - Kad bi to poželeo prvo bi pojeo tebe. - Tu ti je Klinton, Bler i drugi. - Joca se ne druži sa takvim barabama. - Oni su tvoje društvo. - Jebem ja njima mater. - Navrati po neki put. - Ko zna. Možda ću i doći. - Dođi da te zezam. - Doći ću ako je tu i tvoja žena.
- Dolaze mnogo bolje ribe od moje žene. - Makedonac, ljubomoran ko pas. - Kad bi znao kakve pičke dolaze, ti bi svake noći bio u mesnoj kancelariji. - Kod tebe možda dođe neka baba sa dva tri zuba u glavi. - Budalo! Svraćaju udate i devojke, kad ti kaže bata Joca. - I to sređuješ?!
- Bušim ko bušilica. - Ako ne lažeš, tim ženama nešto fali. - Muževi otišli od kuće, a ribe počele da svrbe. - Pa dolaze kod tebe da ih počešeš. - Kad budeš video kakve dolaze nećeš tako da pričaš. Svaka žena čeka priliku. - Ti si baš prava prilika. - Još bata Joca može. - Može da se upiša u gaće. - Kad se napijem i to mi se dešava. - Onda čuti i ne laži više. - Dođi večeras pa kad sve vidiš nećeš govoriti da Joca laže. - Vidimo se drugari, a ti i dalje živi u tvom svetu laži.

Tata, ti si se vratio sa posla. - Prošetao noge, obišao kliniku, i sa čika Mićom se vratio kući.
- Imao si sreće. - Sreli smo se na Banjici i kolima stigli za deset minuta... Sirene najaviše opasnost, a moj Vučko gleda u nebo i laje na svoju braću. - Tata, šta mu je? - I on se plaši pa moli svoju braću da ga ostave na miru. Večeras će opet da bacaju bombe i nekoga zaviti u crno. - Sada idem u kuhinju da sebi skuvam kafu. - Mogu i ja. - Ja to bolje znam. - Onda stavi i za mene. - Ti si pošla kod deke. - Prvo hoću da popijem kafu. - Budi spremna za bežanje. - Vidiš da sam se obukla ko da je januar mesec. - Noći su još hladne, a mi ne znamo šta nas noćas čeka. - Moja drugarica Jelena ne izlazi iz skloništa. - I ja bih voleo da uđem u neki i ne izlazim sve dok se ovo ne završi. Dete, zar ne čuješ da zvoni telefon? - Idem da se javim. -

Ko zove? - Nataša. - Dobro je da se javila... Šta kaže tvoja sestra? - Samo sam čula da se svi kriju kod ILINKE. - Ona je pre godinu dana zidala kuću sa podrumom. Dete, danas svako ko ima malo mozga zida kuću sa podrumom jer se ne zna kad može da zatreba. Kakvu sam kafu skuvao?
- Dobra. Možeš da se ženiš. - Ti si krenula kod deke. - Smem li da pomazim Vučka? - Zašto me to pitaš kad si sa njim svaki dan?! - On je sada uznemiren i može da me ujede. - Neće kuče na kuče. Kad si ga poslednji put nahranila? - To je tvoj posao. - Sve ja moram, a ti šetaš noge po dvorištu. - Zato tebe više voli nego mene. - Meni su, u vreme najveće inflacije za njega davali 300 maraka, a ja nisam hteo da ga prodam. -Tata, opet zvoni telefon. - Ja ću da se javim.
- Požuri da se ne prekine veza. - Nataša, dušo. - Ja sam, kolega. - A ja pomislio da je dete moje svastike. - Da to nije neka dama? - Još se nije rodila tvoja zamena. - Kolega, da li je tebi dobro? - Ne boli me ništa, a osećam se ko momak pred ženidbu. - Da li si se smirio? - Još mi se tresu gaće kad se setim prošle noći. - Onda skidaj. - Može i to, ali kad ti dođeš u moje selo. - To ćeš malo da pričekaš. - Ala si ti kukavica. - Nemam čime da se branim, a ne znam ko me i zašto napada. - Oni hoće Miloševića. - Mogu samo da mu popuše. Tebi je, kolega, lako. Imaš svinjac. - I posle kupanja, ja i dalje mirišem na svinjska govna. - Kupaj se ponovo. - Ništa to ne vredi. - U vestima sam čula da je bombardovana okolina iza Avale i Straževica. - Nju gađaju svake noći jer odatle lete naše rakete na neprijateljske avione. - Čula sam i da je gađan toranj, ali su ga promašili. - Oni su odlučili da ga sruše i to će se desiti kad tad. - Napravićemo novi. - Ljudi sve mogu, ali će to mnogo da košta... Dragice, jel me čuješ? i umesto odgovora čuo sam tu tu što je bio znak da je došlo do prekida na vezama. - Marina, što si se tako brzo vratila? - Deda je legao da spava. - Zar u šest sati?! - Kaže da je umoran i da se ne plaši baraba sa zapada. - Lako je njemu to da kaže kad je napunio 80 godina. - S kim si razgovarao? - Šta te briga. - Ja devojka bez momka, a moj tata svaki dan razgovara sa nekom damom. - Nisam ja kriv što ličiš na majku. - Ona je za tebe bila lepotica. - To ti misliš.

Vetar poče jače da duva, a iz pravca Beograda počeše da odjekuju detonacije pomešane sa sirenama koje se jedva čuju. - Tata, opet su počeli. - Da bežimo. - Kuda? - Idemo u naš čair.
- Da povedemo Vučka i Boleta? - Može jer ćemo sa njima biti sigurniji. Stara družina što je brže mogla, uz pratnju detonacija, stiže u šumu i zauzesmo mesto pored neke lisičije jame. Velika rupa u kojoj je moglo da se smesti nekoliko ljudskih duša pružala je odličnu zaštitu od bombardovanja. - Mala, ulazi. - Tata, ti idi prvi. - Šta se plašiš kad su Vučko i Bole već ušli i zauzeli svoje mesto. - Tata, kad bih videla ove ubice svašta bi im radila. - Ti si buduća dama i moraš da biraš reči. - Jebem im oca i majku. - Ala ti sočno psuješ. - Jebala ga MONIKA. - Ona da je dama, našla bi pravog muškarca, a ne glupog narkomana. - Našla krpa zakrpu... Dete, šta to svetli napolju? - Možda je buljina. - Ne. Ovo svetlo daje neki instrument koji napaja baterija.
- Da nije LOKATOR?! - Može biti. Lokator obaveštava pilote gde ima ljudi. - Onda da bežimo iz ove rupe. - Idem da ga bacim što dalje od našeg skloništa. Loši ljudi i izdajice za pare postavljaju lokatore i tako obeležavaju mesta koje piloti sa velike visine gađaju. - Ova mala spravica samo svetli i nije opasna po život. - Tata, treba biti oprezan. - U ovu jazbinu ne može da uđe ni jedna bomba. - Siguran si?! - Sto posto! - Tata, jel čuješ neke glasove? - Ne. - Ja sam čula neki razgovor. - Kad se čovek plaši on svašta čuje... Ova šuma sa dva velika BRDA i livadom u sredini, je skriveno mesto i zato je dobra zaštita od pogleda sa neba. - Kakvi su ovo razgovori? - Ćuti, tata. - Ljiljana, dođi kući da pomuzeš krave. Prošla je vazdušna opasnost.
- Tata, da i mi krenemo. - Da sačekamo malo. Vidi kako Vučko i Bole spavaju. - I meni se spava. - Za pola sata bićeš u tvom krevetu. Kad tvoja drugarica može da bude u skloništu dvadeset četiri časa, možeš i ti u ovoj jazbini da budeš sat vremena. - Tu je televizor, tu su knjige i njoj nije dosadno. - Nama je ovako bolje jer imamo čist planinski vazduh. - Tata, pričaj nešto da se uspavam. - Amerika, Engleska, Francuska i Nemačka testiraju neki svoj novi način ratovanja za osvajanje mnogih država. - Sile su to. - Jesu dete i zato

od njih treba bežati kod od BESNOG psa. Marina, idemo. - Jel sam spavala? - U snu si vikala ubite KLINTONA I NJEGOVU MONIKU. - Zbog njih ja spavam u ovoj SMRDLJIVOJ RUPI...

-Tata, dođi da vidiš. - Šta, dete? - Na televiziji narodna muzika. - Šta će da kaže EVROPA i Svet kad ovo vide. - Neko će se prekrstiti, a neko upitati kakav smo to narod kad se ni bombi ne plašimo.

Ponoć je prošla, a ja sa terase gledam u nebo išarano belim oblacima da vidim neki neprijateljski avion koji baca bombe sa velike visine jer se plaši naše odbrane. Moje selo spava, a u daljini se čuju detonacije, a moj Vučko se povremeno oglasi svojim zavijanjem pa nastavi da spava. Da li moje komšije spavaju ili dežuraju kao ja i čekaju da ovo zlo što pre prođe. Svakodnevno se čuju psovke, kletve na račun novog Hitlera koji je predsednik jedne velike kaubojske zemlje. On je gazda celom svetu i može da radi šta hoće sve dok se uspavana RUSIJA ne probudi. Rusi gledaju svoja posla, a mi se uzalud nadamo da će nam pomoći...

Posle ove agresije ništa neće biti kao pre, ali će Amerika i dalje biti prva iako je mnogi ne vole ali se plaše njene moći i moraće i dalje da je slušaju i igraju kako ona svira. Amerika primenjuje zakon sile prema zemljama koje neće da slušaju GAZDU Klinton. Danas smo napadnuti mi, a sutra će neko drugi jer Amerika živi i bogati se na tuđoj nesreći. Da li znaju Rusi da su oni sledeći jer imaju ČEČENIJU i druge oblasti koje ne žele život sa Rusijom?! Možda pričam gluposti, ali osećam da će i tu Amerika umešati svoje prste jer želi da oslabi veliku zemlju kako bi i dalje bila prva i mogla da radi šta hoće. Mi smo probni balon i ako nam Rusi ne pomognu, Amerikancima su otvorena vrata (put) za napad na neku drugu zemlju koja nije po njihovom ukusu...

U selu svetla pogašena, a na plavom nebu beli oblaci i bezbroj sjajnih zvezda i zvezdica. Mesec nije tu. Kao da se uplašio fašističkih aviona pa se sklonio na neko sigurnije mesto.

Dvadeset osmi mart 1999 godine pred zoru sirene se oglasiše, a radio javlja da su NATO LEŠINARI krenuli u napad. Kokoške se raspevale ko da je podne dok VUČKO i BOLE mirno spavaju na terasi.

- Tata, jel su krenuli? - Krenuli besni psi u napad. - Kad će prestati da ubijaju? Da li će nam neko pomoći? - Očekivali smo pomoć od Rusa ali nje nema. - Ako se sada ne suprostave Amerikancima i NATO agresiji, sutra će ginuti na svojoj teritoriji. Niko ne sme Ruse da napadne. - Tata, mi imamo Šiptare, a oni muslimane koji će postavljati bombe na javnim mestima. - Kad ginu Srbi neka se to desi i Rusima...

Sirene prestaše, a detonacije su učestale i u tihoj noći to izaziva strah od koga se i gaće tresu. - Tata, da idemo ponovo u šumu? - Ne jer je Vučko miran.,- Da nije bolestan? - On se oglašava samo kad je opasnost blizu.,- Baš je pametan.,- I on se plaši i gleda da se što pre skloni od ovih zlikovaca... Vedro nebo iznenada prekriše tamni oblaci i kiša poče da pada, a to je bio znak da se ja i moji drugari sklonimo na mesta gde nam kiša ne može ništa. Od kada je narkoman Klinton krenuo na našu zemlju, pas i mačka uvek su zajedno i ne razdvajaju se ni danju ni noću... - Tata, dođi da gledaš film. - Ne mogu da se zadržim na jednom mestu, a ti bolje spavaj. - Šta ćeš ti da radiš? - Šetaću po dvorištu i gledati u nebo. - Pokisnućeš ko miš. - Uzeću kišobran i tranzistor. - Svašta... Te noći se više nisu čule ni sirene ni avioni, pa je kraj noći obeležen kišom i muzikom sa mog tranzistora.

Osvanulo novo prohladno jutro sa oblacima koji negde ubrzo odoše i ostaviše plavo nebo i sunce koje se tek probudilo. Na svaki jači šum ili zvuk pomislim da je bomba, jer se u mene uvukao neki strah koji mi ne da mira. Ne mogu da spavam ni danju ni noću, a od straha i nervoze počeo sam i nokte da grickam. Ako ovaj prljavi rat brzo ne prođe, ja i meni slični sutra ćemo biti redovni pacijenti neke psihijatrijske ambulante. Ne znam šta misle drugi ljudi, ali ja ovo ne mogu da zaboravim i ko daje pravo da ove siledžije i kreteni ubijaju

moj narod koji je kriv samo zato što voli slobodu i čuva svoju državu. Pre ove agresije, po našoj zemlji su šetali domaći i strani špijuni i za šaku dolara, ne misleći na žrtve, obaveštavali neprijatelja gde se krijemo... Sve ovo govori da je neprijatelj spreman na sve i priče da su mu mete vojnici i policajci ne mogu se prihvatiti. Kad naši vojnici skinu avion, helikopter i poginu njihovi vojnici oni se svete civilima. Zato njih treba ubijati bez milosti, ali kako kad se ne vide, jer bacaju bombe sa velike visine. Njih je mnogo, a nas malo i ako siđu na zemlju, treba ih ubijati, a njihovi leševi da đubre našu zemlju. Priča se da je Srbija plodna zahvaljujući nemačkim i italijanskim leševima. Ovo i nije vojska već banda kukavica kojima još nismo videli lice. Priča se da su tu i žene piloti koje se dobrovoljno javljaju kad treba napasti kolonu u kojoj su deca, žene i starci. Da li su to nebeski đavoli ili psihijatrijski bolesnici, treba pitati njihovog gazdu i ljude oko njega. Dobro oni znaju šta ih čeka ako siđu na zemlju i zato su visoko ne misleći na našu poslovicu koja kaže:
"Ko visoko leti, nisko pada", a oni počeli da padaju. Za ovo kratko vreme mnogo je žrtava, a pomoći nema. Tu je i strah koji traži pomoć i zato je seoska crkva puna. Tu su i oni koji ne znaju da se prekrste, a sada su došli da traže božiju pomoć. - „Bog je milostiv" - tako govore vernici -
„i u svoj dom i pod svoju zaštitu prima i one koji su, koliko do juče, govorili da nema Boga i da su njega izmislili popovi da lepo žive i deru svoj narod". Kad god se oglasi sirena, oglasi se i crkveno zvono i to redovno traje od početka NATO agresije. Umesto da slavimo Dan Državnosti, mi se borimo da preživimo. Naši dojučerašnji saveznici krenuli su na nas i da se čovek zapita zašto to rade ne bi našli pravi odgovor. Naš seoski popa govori da je sledeća ČEČENIJA koja će odneti mnogo ubijenih. I Irak je na spisku Amerikancima i NATO alijanse, ali tu će ići teže jer je ovo muslimanska zemlja koja ima i atomsko oružje...

„NATO ČINI ZLOČIN" - to su poruke progresivnog dela Evrope i sveta. Demonstracije u mnogim zemljama jer je svima dosta

Američke SAMOVOLJE, ali ne znaju kako zaustaviti veliku i moćnu ali neodgovornu zemlju... Na televiziji gledamo razne poruke prema nekim političarima i zemljama čiji avioni ruše i ubijaju ne misleći na Boga. „SOLANA, američko đubre“ ili „KLINTON je novi HITLER“ i bezbroj drugih parola. Španija ima svoje Kosovo i, umesto to da rešava, SOLANA je došao da uči SRBE šta treba da rade u svojoj zemlji Srbiji. I ruski narod je na ulicama i poručuje „Srbi, izdržite! Mi smo sa Vama“, a mi želimo njihove avione i bombe jer samo tako može da se zaustavi Amerika i njeni saveznici. Od početka agresije zlikovci su gađali škole, vrtiće, bolnice jer tako treba. To je novi vid demokratije koji dolazi sa zapada. Briga njih što će ubiti dete u kolevci li što će mnoga deca, zbog njih, postati invalidi. Oni će i dalje da pričaju da vole Srpski narod, ali će i dalje ubijati žene, decu i stare ljude. Ludo razmišljanje velikih zemalja jer oni trebaju da štite i čuvaju male, a ne da ih uništavaju i porobljavaju. Nemaju oni mozga jer su nastali od divljaka i kauboja koji su jeli rukama dok smo mi koristili nož, viljušku i kašiku.

Vreme oblačno i prohladno, a mene ubija ovo iščekivanje i nemoć, jer ne mogu da dam svoj doprinos u odbrani zemlje. Ovo je raketni rat i za njega su potrebni obučeni stručni ljudi. Iz pravca Kumodraža čuju se sirene, a oglasilo se i naše crkveno zvono, što je znak da je opasnost blizu. Pas Vučko se uznemirio i počeo da se vrti u krug, ko pijan čovek kad ne zna na koju će stranu da krene. Prijatelju, dobro otvori oči i podigni uši jer su tvoja braća krenula u napad željni sveže srpske krvi. Ako nas ne napadnu, to će biti tvoja zasluga, jer su videli brata koga ne žele da povrede i zato ćeš za večeru dobiti pola pileta. Ja slabo jedem, a pre ovih budala mogao sam da pojedem ovcu sa runom... Šta sve strah može da uradi čoveku. Još samo da prestanem da pijem kafu i pivo, i mogu kod Svetog Petra na razgovor... Sirene se više ne čuju, a Vučko se ispružio koliko je dug i sve četiri podigao u vis, a tu je i BOLE koji se ne odvaja od svoje zaštite...

Do juče, najveći neprijatelji, a danas prijatelji za primer. Kad treba da se jede, prvi je BOLE, pa Vučko koji očisti tanjir. Ja i danas ne idem na kliniku jer mi glavna sestra duguje dva dana. Plaši se žena

da me ne stigne neka bomba pa hoće mirno da spava jer je dug najgori drug...

- Tata, telefon! - Ko je? Meni nepoznat glas. - Molim! - Da li znaš ko te zove? - Taj lepi glas ne mogu da zaboravim. - Tri dana pokušavam da te dobijem. - Šta ima novo kod tebe? - Sve je po starom. - Jel se muž smirio? – Mora, jer kad ima on svoje dane, mogu i ja da imam svoju ljubav. - Ko bi rekao da je već prošlo pet godina. - Ti si bio, ostao moja PRVA i jedina ljubav. - Ti si udata i imaš porodicu. - Samo me to vezuje i zato sam još uvek s mužem. - Kod mene padaju bombe. - Gde se kriješ? - Komšija ima dobar svinjac. - Ti se šališ. - Jednu noć smo ja i dete proveli u svinjcu. - Slušam na radiju da Vas ovi ZAPADNI kriminalci sve više napadaju. - Bili su i Vaši gosti. - Kako mi je bilo u šumi sa dvoje male dece to samo ja znam. - Kako je moja BOSANČICA? - Živi od starih uspomena. - A muž? - Pije, kocka se i svake noći dovodi novu žensku. - On baš uživa. - Dok su mu deca gola i bosa. Ja moram da namestim krevet, promenim posteljinu, postavim večeru, očistim kupatilo i, ako sve ovo ne uradim, dobijem batine. - On ne gubi vreme. - Kaže da sve to zbog mene radi. - Budala! Ko da si ti jedina žena koja je prevarila muža. - Ja sam volela, a ove KURVEŠTINE sve mu izneše iz kuće. - Ne daj ništa jer je danas sve skupo. - Kad se suprostavim, ubi boga u meni. - Kako dete? - Ništa novo se ne dešava. - Da li si ga vodila kod doktora? - Bila sam kod pedijatra. - I šta on kaže?
- Matora budala počela da mi se udvara. - Hoće čovek prvo tebe da pregleda. - Da je neki mlađi pa da zažmurim. - Muško je. - Sa jednom nogom u penziji, a drugom u grobu. - Hvala što si zvala. - Nisam i ne mogu da te zaboravim. - Ako ti bilo šta treba za dete, ti me zovi. - Sve imam. Samo mi ti nedostaješ. Puno te pozdravlja tvoja BOSANKA i misli na tebe. - Hvala, lepoto moja. - Šta ima novo na klinici? - Glavna sestra Radica je u penziji. - Jel radi profesorka Vujošević? - I ona je penzioner. - Šta ti radiš? - Nisam više fizioterapeut, sada sam SLATKA MEDICINSKA SESTRA. - Baš te briga i čuvaj se, jer ja moram da kad tad da te vidim. - I ja bih

to želeo. - Jel smem ponovo da te zovem? - Kad god poželiš. - Obećaj da ćeš da se čuvaš.
- Hoću, lepoto moja.

- Tata, ko je zvao? - Jedna moja prijateljica. - Odakle i kako te je dobila? - Sada je to druga država. - Onda znam ko je. - Mala, vreme je da gledaš svoja posla. - Danas je na trgu republike ROK KONCERT. - Da ne bi i ti išla? - Ja idem obavezno. - Gde ćeš da se skloniš kad se oglase sirene? - Nigde. Ja idem da slušam muziku. - Što si starija sve si luđa. - Geni su čudo. - Ko zna čije si ti dete. - Kad mogu druga deca mogu i ja. - Kad misliš da kreneš? - Kad me pozove drugarica Tanja. - Kad se vraćaš i kojim prevozom? - Vozom ili autobusom, ali ću kući biti pre dvadeset sati. - Ja ću malo da jedem, a mogla bi i ti. - Ja sam već jela. Tata, što noću isključuješ frižider? - Hoću sve da čujem. - Zato se meso pokvarilo. - Imaće Vučko šta da jede. - Kad sve ovo prođe, moram da se ženim. - Imaš li neku? - Za svaki prst po dve. - Blago tebi, ali zapamti da svaka traži bogatog muža. - Ja sam pun para ko brod pacova. Milkica je obećala da ide sa mnom na kafu. - Pazi da se ne potrošiš. - Dete, tako se počinje. - To obećanje ne znači ništa.
- Ja joj verujem. - Nemoj da gubiš vreme. Neće ona tebe. - Ko zna. Može tu i nešto da se desi.
- Šta ako te odbije pa padneš u DEPRESIJU? - Tu su doktori. - Zato bih ja volela da se ti oženiš i da više ne brinem o tebi. - Većina dece tako misli. - Ženi se! - Tri veze si mi upropastila.
- Znam i zato više neću da se mešam u tvoj privatni život. - U ovim godinama se teško nalazi normalna žena. - Uzmi koja te hoće. - Matorca neće niko. - Zvala te neka Dragica. - Šta hoće? - Pitala je gde si. - A ti si rekla da nisam kod kuće. - Jesam. Pa šta?! - Možda je to bila žena mog života. - Neka ovo ludilo prođe pa ćemo nešto naći za mog tatu. - Ta dama voli da postavlja pitanja i ne skida se sa telefona dok ne čuje odgovor. - Pitala je da li si očistio komšijski SVINJAC. - Ja sam joj ispričao našu bruku i ona se sada ruga. - Baš si naivan.
- Mala, pojačaj radio. - Tata, ponavljaju vesti od juče. - Hoću da

čujem šta pričaju. - „Rusi su poslali humanitarnu pomoć koju su Rumuni zadržali na svojoj teritoriji.“ - Tata jer su Rusi naši prijatelji? - Jesu i sa njima nismo nikad ratovali. - Onda bi bilo bolje da su nam poslali oružje ili da su nam došli u pomoć. - Politika je čudo jer se jedno govori, drugo radi a treće misli. Šta ovi na radiju pričaju? - Uskoro će kraj agresije. - Tek je počela i kraj joj se ne vidi. Što Klinton i njegovi razbojnici ne dovedu svoju decu da gledaju kako padaju bombe i ginu nedužni civili?!
- Nisu ludi. - Oni i ne znaju koliko su ludi i ako ima Boga za njih je rezervisan pakao. - Tata, ovi ne znaju ko su i šta rade. - Ja se često pitam kako je taj čovek postao predsednik velike i moćne Amerike. - Tamo je sve moguće i svašta se dešava. - Amerika je luda zemlja i nju mogu samo muslimani da opamete... Ja znam da mu SVINJAC i svinjska govna ne mogu nikad oprostiti.
- Nije te on terao da ideš kod svinja. - Jebem mu dete u kolevci. - I mene si odveo u svinjac. Ponovo se čuju sirene. - Oglašavaju da je prestala opasnost. Idem kod drugarice. - U vestima pričaju da Batajnicu četvrti dan za redom bombarduju i ubijaju SVINJE, KOKOŠKE, a po ulicama je mnogo ubijenih pasa lutalica. Heroji iz vazduha sa velike visine gađaju CRKVE, ŠKOLE, BOLNICE i DEČIJA OBDANIŠTA.

Gospodine Klintone, ako ste hrabri, dođite u Jugoslaviju pa da se muški pogledamo oči u oči kao što su radili nekada Vaši pretci. Sa pištoljem oko struka pa ko je brži ostaće da živi, ali su narkomani i kukavice i zato šaljete vojsku da ruši i ubija za Vas. Vi ste loš čovek. Loš predsednik velike zemlje koja se razvija i lepo živi ma muci malih naroda koje treba da čuvate, a ne da ih rušite govoreći da volite taj narod i da Vam samo smetaju njihove vođe. Bolesna ideja, bolesno razmišljanje u koje mogu da veruju samo deca iz VRTIĆA. Da ste pravo muško, ne bi Vas ljubavnica ostavila i o Vama svašta pričala. Gospodine predsedniče, ući će te u ISTORIJU kao drugi HITLER i čovek koji je obrukao svoj narod. Zar zbog šačice ALBANACA koji žive od šverca, a poznati su i kao veliki neradnici i lažovi, niste pomislili da će ova agresija ubijati l ljude na obe

strane. Tu sramotu Vaš narod nije zaslužio, kao ni saznanje da ste Vi najgori predsednik koga je Amerika imala. Ja lično nisam iznenađen ovom agresijom jer znam, jednom neprijatelj uvek neprijatelj... i o tome treba da misle sadašnje i buduće generacije.

- Mala, što si se tako brzo vratila? - Drugarica je otišla kod tetke u Bosnu. - Njoj sada više neće dosađivati avioni i bombe. - Tata, gledaj kako čovek ima lepo odelo. - Predsednik Milutinović položio cveće na grobu Neznanom junaku na Avali. - Ovakvo odelo da kupiš za ženidbu. - Kad dobijem na sportskoj prognozi. - Gde je Slobodan Milošević? - On je predsednik Jugoslavije, a venac polaže predsednik Srbije. - To nisam znala. - Dete, ćuti. Hoću da čujem šta priča spiker.
- „Ženski JASTREB OLBRAJTOVA JAVILA da se srušio njihov avion zbog nepažnje pilota“.
- Luda žena ne zna šta govori. - Tata, njega je srušila naša odbrana. - Zna ona to, ali neće da prizna istinu. Biće nam teško, ali su nam ovu SRAMOTU svesno NAMETNULI i mi nismo imali izbora. - Njih je mnogo, a nas malo. - Dete, biće teško ali mi moramo da se branimo. Zbog obaranja njihovih aviona, oni će izgubiti živce, pa će nas iz dana u dan sve jače bombardovati i neće gledati gde padaju bombe. - Biće mnogo civilnih žrtava. - Idi ti na spavanje. - Meni se ne spava. - CVIKAŠ. - Više se ne plašim. - Kako dani prolaze ja se sve više plašim. - Nisam znala da mi je otac kukavica. - Život me je naučio na opreznost jer se nikad ne zna šta nosi dan a šta noć. - Tata, kako ćemo mi sve ovo izdržati? - Biće teško ali ćemo kožu što skuplje prodati. - Da su sa nama Rusi, bilo bi lakše. - U mom prisustvu nemoj da spominješ Braću koja su nas zaboravila kad nam je najteže. Dete, ja idem na terasu. - Tata, sad će kaubojac. - Sve što je američko ja više ne mogu da gledam. - Kauboji i Indijanci. - Kauboji su na nebu, a Indijanaca više nema.

Gledam u nebo i brojim zvezde sa nadom da će ova noć proći bez AVIONA i BOMBI. Posle dugog sedenja na terasi, sišao sam u zastakljenu VERANDU sa nadom da odspavam sat dva, ali sna nema, a moje oči su iz dana u dan sve veće pa sam počeo da ličim na

BULJINU. Ustao sam da isključim zamrzivač u nadi da će me tišina uspavati, ali svi moji pokušaji ostaše bez rezultata. Vučko počeo da grebe po vratima i ja ga pustim da uđe i da mi pravi društvo. Vučko leže ispod poljskog kreveta, a mačak Bole zavuče se ispod jastuka. U njihovom društvu mislim da sam odspavao nekoliko sati i ko zna kad bi se probudio, da me Marina nije pozvala da zajedno DORUČKUJEMO.

Dete, zar je već svanulo? - Prošlo je osam sati. - Baš sam se lepo naspavao. - Što nisi otišao u krevet i spavao ko čovek. - Lepo je meni i ovde sa mojim drugarima. Svako je dobio svoje i, dok sam ispijao prvu jutarnju kafu, drugari su istrčali u dvorište i počeli da se igraju ko da su mala deca. - Tata, i ja sam noćas dobro spavala. - Protekle noći nisu se čuli avioni i detonacije.
- Možda nas više neće BOMBARDOVATI. - Neće oni tek tako odustati. Osetili kerovi ljudsku krv pa bi još malo da je piju. - Ja bih molio BOSANKU da mi skuva još jednu kafu. - Ja sam POLUTANKA. - Što ne ideš u Bosnu? Tamo je mirno. - Ne mogu tebe da ostavim. - Pazi da me ne rasplačeš. U Republici Srpskoj imaš dva ujaka. - Nisu me zvali, a i da jesu ne bih ostavila svoju kuću. - Upali taj radio. Možda su naši vojnici oborili još koji avion. - U vestima u šest sati čula sam da je pogođen helikopter. - Neka ginu zlikovci. - To je bilo na MAJEVICI u kome je bilo dvanaest komandosa. - Sada će oni da gađaju autobuse sa putnicima, vozove. - Neće valjda. - Tako radi Amerika i njeni zapadni saveznici. - Tata, gde je MAJEVICA? - U republici Srpskoj. - Prvo je oboren avion, a sada i helikopter. - Dete, imamo mi dobru vojsku. - Pilot oborenog aviona je pozvao u pomoć i kad su njegovi stigli na mesto udesa, naši obore i helikopter. Zlikovci, od straha da ne budu pogođeni, lansiraju iz okolnih zemalja. Oni više neće da biraju ciljeve. - Barabe ostaju barabe... Kad ovo prođe, nemoj da zaboraviš i oprostiš ovu agresiju. - Neću, tata. - Zbog zaborava i praštanja, Srbi su gubili glave. Doći će novi političari koji će da kritikuju Miloševića i, uz pomoć današnjih neprijatelja, doći na vlast i moraće da igraju kako oni sviraju. Agresori su u svojim zemljama govorili da

će tri dana, bez gubitaka, naterati Miloševića da potpiše kapitulaciju. - Kako da ne. - Da su znali da ćemo se ovako braniti ne bi krenuli na nas. - Ne znaju oni ko smo mi. - Biće mnogo mrtvih civila i vojnika. - I oni će ginuti. - Već su počeli i samo Bog zna dokle će sve ovo da traje. - Amerikanci do sad nisu dobili ni jedan rat.
- Kako, tata, kad imaju najbolju tehniku? - Nemaju jaja ni srce junačko jer je to plaćena vojska koja čuva glavu da bi prvog stala u red za PLATU. U toj vojsci su pederi, narkomani i crnci. U ratu sa JAPANOM bili su poraženi, pa su na grad HIROŠIMA bacili prvu atomsku bombu. - Baš su zlikovci. - To mogu samo Amerikanci... - Tata, da li će doći njihova pešadija? - Ne jer znaju da bi loše prošli, pa zato bacaju bombe sa visine od deset hiljada metara. - Baš su hrabri.

- Ko danas kuva ručak? - Ja, tata. - Ja ću da nastavim da kopam sklonište. - Čim završim sa ručkom, doći cu da ti pomognem. Dan sunčan, a u daljini se vide tamni oblaci pa nije nemoguće da u moje selo stigne i kiša, koja bi dobro došla mojoj bašti. - Marina, dete, peri uši. - Tata, brzo će ručak. - Zar ti ne čuješ sirene? - Čim zapržim ručak doći ću da ti pomognem. - Kome je sad do jela. - Ovakav paprikaš još nisi jeo. - Izlazi iz kuće! Zar ne čuješ detonacije? - Počeli su i danju da nas bombarduju. - Tata, lepo si ovo uradio. - Voleo bih ovde Klintona da sahranim.
- Jel se to čuje naša odbrana? - Naši se bore, ali je kerova mnogo više. - Kad ovo prođe da mi ručamo. - Nemam apetit. - Ja sam gladna ko vuk. - Ja bih dve tri čašice vinjaka. - Da spereš strah. - Ima i toga. Više se ništa ne čuje. - Jer sam rekla da će brzo da odu. - Barabe više ne biraju ni vreme ni cilj.

- EVO I KIŠE! - Samo nam je ona nedostajala. - Sve ti smeta. - Sve mi se smučilo. - Žali se Klintonu. - Kad bi ga uhvatio kako bih ga tupim nožem... - Ala je moj tata opasan! - On na mene da baca bombe, a ja da ga volim! - Hoće da te spasi od MILOŠEVIĆA. - Takav čovek se rađa jedom u sto godina. - Znaju oni to i zato nas bombarduju. Za sve je kriv Klinton i njemu slični.
- Oni su sila i mogu da rade šta hoće. - Očekujem da mu neko izvadi

oba oka. - To su radile ustaše pa smo sa njima pedeset godina živeli ko braća. – Za to je kriv TITO. Kada sve ovo prođe, volećemo i Amerikance. - Mi sve brzo zaboravimo i oprostimo. - Ti nemoj! - I da hoću ne mogu jer sam mnoge noći provela bez sna. - Mala, od ovog tvog ručka i KLINTON bi se usrao. - On jede punjenu ćurku. - To ćuranima i treba. Pošto je kiša stala, idem da nastavim kopanje. - Pojavilo se i sunce. - Pogledaj koliko je sati. - Tek je pola pet. - Do mraka mogu još mnogo da uradim. - Ja ću da gledam film. - Kad čuješ sirene, beži napolje. - Važi, tata.

Da li će i večeras nebo biti plavo sa zvezdama i velikim mesecom bez aviona ZLIKOVACA koji su došli iz devetnaest zemalja sa željom da ruše i ubijaju?! Ponovo se oglasiše sirene, a Vučko podiže uši kao da i on želi da čuje i proceni da li će bombe padati bliže ili negde daleko. Oglasi se i zvono naše crkve, a u daljini odjekuju detonacije i naša vazdušna odbrana. - Marina, jesi li gluva? - Pusti me da odgledam film do kraja. - Izlazi iz kuće! - Zar ti hoćeš da se prehladim?
- Treba čuvati glavu. Jel gotov film. - Kauboji pobili sve Indijance. - Sad smo mi na redu. Što ne izlaziš napolje? - Treba da se okupam. - Dok ovi IDIOTI ruše i ubijaju, tebi je do kupanja?!
- Deset dana se nisam kupala. - Ovo je rat a tebi je do ulepšavanja. - Mogao bi i ti da se okupaš. - Kad prođe rat. - On može da traje više meseci i godina. - Kupanje može da sačeka bolje vreme. Ovaj svet ne može bez budala. - I HITLER je bio kao danas što je KLINTON.
- Dete, ne spominji tog napuderisanog narkomana. - Tata, šta mu fali. On je predsednik AMERIKE. - I njega će svet zapamtiti kao novog HITLERA. Bolje da je voleo svoju MONIKU, a nas da nije dirao!

Uz rad i priču brzo pade mrak. - Tata, imamo li neku sveću u kući? - Dete, ja sam još živ, a napolju je mesečina i vidi se ko u pola dana. - Tata, mnogo si bistar i šteta je što KLINTON nije čuo za tebe. - Ja se ne družim sa pederima i narkomanima. - Tebi ne treba ni struja. - Doći će, ali ovi ljudski izrodi počeće sve i svašta da uništavaju. - Zašto? - Budale iz NATO Alijanse više ne znaju šta rade. Od ovih zlikovaca ništa dobro ne može da se očekuje. - Kako kad neki Srbi

govore da su došli da nas spasu od Miloševića. - To su BRANKOVIĆI koji čekaju da Amerika i NATO sruše Miloševića da bi oni došli na vlast. Ako ubrzo ne dođe struja, tvoj tata ima tri sveće, jednu džepnu bateriju i lampu bez gasa. - Što mi to nisi rekao kad sam te pitala?! - Hoću malo i ja da te nerviram. - Dosta mi je što me KLINTON ZAJEBAVA i što mi ne da da mirno spavam u svom krevetu. - Mala, baba Radmila je zvala da idemo kod nje. - Meni je najbolje u mojoj kući.
- Mala, društvo nam ne bi smetalo jer je čika Mića okrečio podrum i tu doneo televizor, radio i dva velika kreveta pa ko hoće može i da spava. - Tata, kako Sneža podnosi sve ovo? - Nije joj lako jer je ušla u šesti mesec. - Od straha može i da pobaci. - Za sada se dobro drži. Svake večeri dolazi Duletov otac i pravi im društvo. - Neki dobar čovek. - I sin mu nije loš, samo
mnogo pije.

Stric Gile do jutra popije sanduk piva, a brat Mića ne ulazi u kuću jer se plaši zatvorenog prostora i s Duletovim ocem dočekuju novo jutro. Jedino baba Radmila sa prvim mrakom odlazi u krevet iz koga ne ustaje dok se ne oglasi njen petao. Snajka Dobrila se ne odvaja od trudne ćerke i gleda je ko malo vode na dlanu. Ja na terasi, a oni u dvorištu i tako svake večeri. - Što se ne udružite? - Kad ti zaspiš ja odem kod njih i u društvu noć brzo prođe. - Jel vodiš Vučka? - Ne. Pravi pas nikad ne napušta svoje dvorište. Sa njim je uvek i mačak Bole. - Jadničak. Mnogo se plaši. - I ja se plašim pa šta. - On kad čuje sirene beži pravo kod Vučka. Jel nam to dođe struja? - Kako su naši stari živeli bez struje? - Sa prvim mrakom sve poslove završe i mirno odlaze u krevet. - Tata, ja ne bih mogla da zamislim život bez struje. - Kad je muka, čovek se na sve navikne. Koristila se prvo sveća, a posle lampa na gas. - Težak je to život.
- Svako vreme ima svoje dobre i loše strane. - Zar je ova agresija normalna? - Ne, tata. - Pa se opet živi. - Odgovaraće Klinton za nju. - Neće jer je moćan i može da radi šta hoće. Na kraju će za sve da bude kriv Milošević iako je branio svoju zemlju. Po našem zakonu niko pa ni predsednik Srbije nema pravo da potpiše kapitulaciju jer je

to krivično delo zbog koga se ide u zatvor. - Tata, ko može da sruši i uhapsi SLOBU kad ga narod voli? - Srbi se menjaju ko dan i noć i kad dobiju koju paru ili fotelju, izdaće i rođenog oca. - Tata, da uključim frižider? - Ne jer hoću da čujem sirene. - Ako ti je suđeno da pogineš, ništa ti ne može pomoći. - Ne dam se ja tek tako. - Tata, opet sirene. - Što nije ugašeno svetlo u selu? - Ljudi se više ne plaše. - U mraku se teže vide ciljevi. - Oni su pre početka ove agresije odlučili koje će ciljeve gađati. Mala, idemo kod čika Miće. - Ja ostajem kod kuće. - Odo ja da pomazim svoje ljubimce, a ti se obuci jer je napolju hladno. - Više voliš kuče i mače nego mene. - Oni me slušaju, a ti radiš sve kako ti hoćeš. - Ako mi je suđeno da poginem u svojoj kući. - Sereš ko ptica GRLICA. - Zar nisam u pravu? - Malo više opreznosti neće škoditi.

Vučko spava ispred svoje kućice, a to mi govori da su avioni daleko od mog Belog Potoka. Za večeru je dobio moj deo PILETINE i krompir jer od početka privatnog KLINTONOVOG rata, izgubio sam apetit. Da li je to od sirena ili je u pitanju nešto drugo, ne bih znao, ali je apetit otišao daleko od mene. Ja, koji sam znao da pojedem tri tanjira pasulja, sada ne mogu ni pola, ali se nadam da je ovo prolazno stanje...

Burazeru, što te nema da dođeš? Zar si se toliko uplašio da više ne izlaziš iz kuće? - Ne prija mi zujanje aviona i ove bombe. - Dođi na čašicu vinjaka. - Prvo da se toplije obučem. - Biće tu i Dule. - Onda će ti jedna flaša biti malo. - Ima kod gazda Miće raznog pića i možeš da piješ koliko hoćeš. Ovi naši se ne šale. Oborili pun helikopter marinaca. - Mićo, biće tu još žrtvi rata.
- Ona OLBRAJTOVA je opasna baba. - Mićo, ona je tvoj broj. - Pristajem da me pogodi bomba samo da ne idem sa njom u krevet. - Masna i bogata dama. To se danas traži. - Uzmi je ti, burazeru. - Nije pošteno da ja imam dve, a ti nijednu. - Bolje biti sam nego sa baba vešticom imati posla... Sirene se oglasiše, a zvuk aviona i detonacije odjekuju iz pravca AVALE.
- Burazeru, idem kući. Dete je samo. - Kad opasnost prođe, dođi u društvo. Kuvaću vruću rakiju, a ima i sveže prasetine... Dete spava, a

moj ručni sat pokazuje da je dvadeset dva sata. Čim sam ušao u dvorište, moji ljubimci dotrčaše da me pozdrave. Vučko digao uši, a dlaka mu se nakostrešila pa izgleda ko JEŽ koji je osetio neprijatelja i pripremio se za odbranu. - Tata, jesu li počeli? - Zar ti ne spavaš? - Pokušavala sam ali ne mogu. - Jesi li brojala ovce do sto? - Do petsto, pa ništa... Na televiziji Studio B govore o mogućem napadu na području Beograda. - Oni nam treniraju živce. - Jebem im mater fašističku. Kad bi mi pali šaka, nabijao bi im eksere ispod noktiju. - To su Turci radili. - I ja bih sa najvećim zadovoljstvom. - Tata, da li si nahranio VUČKA i BOLETA? - Bolje su večerali nego ja. Kako Evropa i SVET misle da uđu u dvadeset prvi vek sa VARVARIMA koji dolaze iz devetnaest zemalja? - Nisam znala da ima toliko loših ljudi.
- Ništa ti ne znaš. - Ja sam mislila da su Nemci i Amerikanci fašisti. - Ima još zemalja koje i danas sprovode HITLEROVU politiku. - „Gotovo. Prošao je napad“. - Sad idemo kod čika Miće.
- Ja ću da gledam televiziju. - Tamo su sve komšije. - Ti idi, a ja ću da budem sa Boletom.
- Vučko, ti sedi ispred ulaznih vrata i pazi da ne naiđe neki tvoj brat, a ja odo na vruću rakiju.

Dobro veče, radni i neradni narode! - Ja sam, burazeru, mislio da nećeš doći. - Ja sam ozbiljan čovek i kad mogu bežim od pijane braće. - Dule, naspi mom burazeru. - Imaš li ti manju čašu?
- To pitaj snajku. - Dve ovakve i ja odo pod sto.

U podrumu toplo. Na jednoj strani sede žene i gledaju televiziju, a na drugoj mokra braća koja, uz priču, piju ko da su na nekoj svadbi. Brat Mića stalno doliva i nazdravlja za pobedu koja samo što nije stigla, a snajka Dobrila donela kafu i onako usput popi dve tri čaše vinjaka da zagreje krv. Priča da je bolu noge jer ima duboke vene, a vinjak je najbolji lek. Iz upotrebe je izbacila sve lekove i razne masti jer joj je sada mnogo bolje. Ne bolu je noge i sada spava ko beba. Ponudi joj Dule još jednu čašicu, ali ona odbi dok su joj oči sijale ko u narkomana kad ugleda DROGU.

Seti se snajka Dobrila da me pita što nije došla Marina, ali nije dobila odgovor zbog sirena koje su se ponovo oglasile. Neki krenuše kući PRAVDAJUĆI SE da su im deca sama, a neki da bi se spasili od Mićinog stalnog dolivanja i nazdravljanja našoj vojsci i skoroj pobedi. Moj Vučko, svojim zavijanjem, uplaši i onako uplašene komšije koji ubrzanim koracima odoše u svoj zaklon sa nadom da će preživeti ovo zlo za koje su najveći krivci ALBANCI, da ne kažem ŠIPTARI, i njihov tata i brat KLINTON i njima slični kriminalci. - Gazda Mićo, i ja bih da idem. - Mog burazera čuva pas. - Od želje za osvetom pojeli bi dva tri Amerikanca. - Žive? - Ukusniji su kad su reš pečeni. Dule, naspi još jednu. - Čija li će majka noćas zaplakati? - Svi smo meta i svima nam visi glava o koncu. Ljudi, vidimo se. - Dođi, burazeru, da uz jelo i piće dočekamo još jedno jutro. - Vidimo se ako Bog da... Lepi moj, prestani da zavijaš. Probudićeš Marinu, a on seo na moja stopala i ne da mi da idem od njega. Selo osvetljeno ko da se čeka nova godina, a ne NATO ZLIKOVCI koji donose RUŠENJE i UBIJANJE. Nebo okićeno zvezdama koje se sakriju iza belih oblaka pa mi sve to liči na dečiju igru. Ponoć je prošla, a u daljini se čuju avioni i detonacije koje izazivaju bačene bombe...

Sa terase, pogled me vodi u osvetljeno selo odakle dopire zvuk autobusa koji je dovezao radnike i poneku izgubljenu osobu koja u ovim danima nema mira i jedva čeka da sve ovo prođe kako bi mogla da legne u svoj krevet. Komarci uznemiravaju mene i moju družinu, pa sam morao da zapalim krpu koja je donela potreban mir. Navikao sam da trpim miris dima jer sam često prolazio kroz BELOPOTOČKI TUNEL dok su radile parne lokomotive. Za koji dinar ili za čokoladu, ulazio sam u tunel sa maramom oko usta i tu čekao da prođe voz. Znao sam da skačem sa vagona na vagon dok je voz u pokretu, ležao između šina i trčao ispred parne lokomotive. O mojoj hrabrosti pričalo se po selu a i malo dalje, pa su roditelji svojoj deci zabranjivali da se druže sa mnom.

To vreme je brzo prošlo i o mojoj ludosti više niko ne priča. Beli Potok je imao i budalu CALETA koji je danas ugledni poljoprivrednik, pun para i nerado se seća svog detinjstva. Za

opkladu mi je obećao da me vodi u NIŠ i, na moje veliko iznenađenje, to je i uradio. Ukradenim vojnim autobusom stigli smo do NIŠA i tamo ostali nekoliko dana. Pošto nismo imali dovoljno para za hranu, krali smo po NIŠKIM samoposlugama i to veoma uspešno. Po povratku kući, policija nas je uhvatila na naplatnoj rampi BUBANJ POTOK. Šta su nam sve radili to samo mi znamo i onaj gore...ako ga ima. Od tada naši najveći neprijatelji su bili i ostali panduri... Posle ovog događaja, majka JELA je najurila svog jedinca iz kuće pa je nestašni CALE spavao po seoskim štalama. U to vreme u selo dođe neki oficir kome se lepa JELA svidela na prvi pogled i jedne noći ode sa njim. Niko nije znao gde je otišla i da li će se vratiti pa je sada CALE mogao da živi kod dede i babe. Ubrzo se čulo da se udala i da živi u jednom velikom gradu...

Deda ĆAKA, mali čovečuljak sa tamburom u ruci i dugačkim brkovima koje stalno gladi i velikim GUNJEM koji ne skida ni leti ni zimi... Deda je uvek veseo i stalno svira i peva samo jednu pesmu (drvo krivo a on se penje uz njega) i tako od jutra do mraka. Pored takvog dede CALE je mogao da ide gde hoće i da radi šta hoće po uslovom da kupi paklo cigareta. Živeli su u maloj kući od pruća, omalterisanoj od gline pomešanom sa plevom (to su čuvene ČATMARE koje se danas više ne prave). U kuću su dolazila deca i momci i tu ostajali do zore u piće i kocku koja je u to vreme bila u modi. Sve je ovo smetalo baba JEKI, ali ona tu nije ništa mogla jer je ĆAKA bio glava kuće. Baba je bila visoka, lepa žena i svi su se čudili što se udala za malog ĆAKU koga je mogla da nosi u zubima. Deda je redovno dobijao duvan i piće pa se pravio da ništa ne vidi i ne čuje. Uz svoju svirku i svoju pesmu živeo je svoj život, a o unuku je uvek samo lepo pričao. Ako bi neko od komšija rekao nešto ružno o njegovom unuku dobijao bi štap preko leđa. Ćaka je došao iz Like i zaposlio se na železnici kao pružni radnik.

U to vreme se na železnici dobro zarađivalo pa su i devojke to imale na umu (u pameti). Štedeći, vrlo brzo je kupio plac na kome je sagradio (sazidao) kuću sa dve male sobe i jednom kujnom. Ispred ulaznih vrata bio je jedan oraj koji je pravio DEBELU ladovinu iz

koje nije izlazio deda ĆAKA. Tu je sedeo na maloj stolici sa tri nogara, a ispred sebe je imao mali niski sto na koji je odlagao svoju tamburu dok pije kafu. Bez šibice i duvana nikad nije bio, a znao je i noću da ustane i zapali cigaretu a ponekad, naročito leti, ostajao bi ispod oraja do zore... Momak sa kućom i železničkom platom mogao je i, pored svog izgleda, da bira devojku ali mu njegovi drugari sa posla dovedu JEKU. Gde su je našli i da li su i oni sa njom bili u krevetu to ĆAKU nije zanimalo, ali mu se devojka dopala i on je zadrža za sebe. Žena lepa, mlada, puca od zdravlja, željna života nikako nije mogla sa čovekom, koga nije volela jer joj nije bio prilika, a udvarača na sve strane...

ĆAKI je bilo važno da ima da jede, puši, pije i krov nad glavom, a ženu je gledao kao domaćicu kojoj je mesto pored šporeta. Iz tog braka na silu rodi se ćerka JELA koja je nasledila majčinu lepotu. Porasla je u lepu devojku kojoj je i škola išla od ruke i po završetku fakulteta brzo se i zaposli. Lepa, ekonomski obezbeđena krenula je svojim putem i počela da živi po svojoj želji. Jeka je još uvek dobro izgledala i upozna TIKU, krupnog i lepog čoveka koji nije mogao da odoli njenoj lepoti. Posle nekoliko susreta on najuri svoju ženu i oženi se JEKOM. Sa ženom je imao tri sina ali ni to nije bilo dovoljno da ostane sa ženom jer ga je Jeka preko noći osvojila i on više nije mogao bez nje. Jeka je sa sobom povela i ćerku Jelu i tu su ostale i posle TIKINE smrti.

Jela se udala, ali veza brzo puče jer je muž uhvatio u krevetu sa drugim čovekom. Pokuša i drugi put ali kad neko nema pameti i sreće i ta veza puče iako je mnogo obećavala. Kad je saznala da je trudna, muž se iznenada razboleo i za sedam dana ode na onaj svet. Priča selo da trudnoća nije od muža jer je on navodno kilav i zato su ga ostavile dve žene. Komšinica MILOJKA je pričala da je Jelu često viđala sa šoferom ZLATKOM i da je to njegovo dete. Govorila je da sme i u crkvu da se zakune, ali u selu je važila za veliku LAŽLJIVICU pa joj selo nije verovalo. Porodi se Jela i dobi lepog sina, a žene ko žene počeše da pričaju i prepričavaju. Te liči na ZLATKA, te ima oči na muža, ima usta na magacionera MILU i tako

redom. Dete treba krstiti, a tu je LIGE koji se viđa sa Jelom. Videla je to i njegova žena, ali ne sme ništa da kaže jer zna kako muž ima tešku ruku. Kum Lige detetu dade ime CALE, a da ni sam nije znao odakle je i kome pripada. Dok je dete raslo, kumovi su se viđali i voleli. Kum LIGE je i dalje živeo sa ženom i bio bogat domaćin koga su ljudi poštovali, iako su znali za njegov švalerski život. Sina jedinca oženio je lepom i bogatom devojkom koju više voli od svog deteta. Nikad mu nije rekla ružnu reč niti je odbila neki posao, već je uvek bila prva i sve što je radila, radila je sa osmehom i pesmom. Kad se kopa ona je prva, kad se skuplja letina ili radi bilo koji drugi posao ona je tu i nikad nije umorna. Rodila mu dva unuka ko dve rumene jabuke, bez kojih deda ne bi mogao da živi. Žali se na sina jer ne voli da radi, a voli da se druži sa čašom i kad se napije hoće ženu da udari. Svoje kumče nije voleo jer je CALE znao da bude dosadan i dok ne dobije tražene pare ne ostavlja ga na miru. Mnogo puta se LIGE opirao, ali ga je CALE ucenjivao i šta je drugo ostalo kumu nego da izvadi novčanik. - „Ako nemaš pare, celo selo će da sazna da spavaš sa mojom majkom.“ Šta je kumu i ljubavniku ostalo? Da ćuti i daje pare...

Iznenada se LIGE razboleo i posle kraće ali teške bolesti, umre ko i ostali smrtnici u krevetu svoje JELE. Pričao je da je u svom životu voleo samo nju i bio spreman sve da joj da samo da bi bio sa njom. Domaćinska sahrana, došli rođaci i prijatelji i iz drugih sela jer je LIGE bio poznat kao veliki domaćin i DOBROTVOR čije je ime upisano i na crkvenoj ploči koja je pored ulaza u našu crkvu... Što je varao ženu i voleo kumu, to će i crkva i Bog da oproste ako se na ikonu stavi novčani prilog. Što veći, to je bolje i za umrlog i za njegovu crkvu. Uz trubače LIGE stiže do svoje večne kuće. Snajka plače, žena i sin ni suzu da puste, a kuma krijući briše oči i proklinje svoju sudbinu. Pop očita molitvu a prisutni se raziđoše svako na svoju stranu, jer život ide dalje jer niko od nas ne zna ko će prvi da pravi društvo čoveku koji je imao mnogo para, a tek pri kraju života je saznao da postoji i nešto vrednije što se zove ljubav...

Dugo su ljudi viđali Jelu na njegovom grobu dok je palila sveću i stavljala cveće u vaznu dok je oči brisala sa teget maramom. To je trajalo sve dok u selo nije došao mladi oficir sa malim brkovima ispod malog nosa i sočnim usnama koju su željni poljubaca. JELA više ne odlazi na njegov grob, a Lige sanja svoj san kome se ne vidi kraj. I Ćaletu je teško pala LIGETOVA smrt jer je njegovim odlaskom izgubio zlatnu koku koja je uvek imala šta da pruži, a to je CALETU mnogo značilo. CALE, što stariji, sve gori pa selo misli da je bolestan i da treba što pre da ide kod lekara. A on je bio samo jedno bezobrazno dete željno roditeljske ljubavi. U to vreme u modi su bili kaubojski romani i ja sam u svojoj štali sa jaslama napravio dva ležaja i tu smo provodili noći i dane uz kauboje i Indijance. Miris štale nam nije smetao jer smo na njega navikli, ali smo zato uživali u avanturama kauboja i Indijanaca ne sluteći da će nam jednog dana doći u posetu. Ovi današnji kauboji sa avionima i bombama nisu došli da održavaju red i mir nego da ruše i ubijaju. Kada su to radili svojim Indijancima mogu i nama. Radio javlja da je pre nekoliko minuta NATO avijacija napala Prištinu i Prizren i da je naša vojska oborila dva aviona i nekoliko krstarećih raketa. Napadnut je i Sombor ali su naši žestokom vatrom oterali neprijateljske avione.

Marina, jel ti misliš da napustiš taj krevet? - Baš sam lepo spavala. - Kako možeš? - Niko ne može da me zaštiti ako mi je suđeno da poginem. - Malo opreznosti ne bi škodilo. - Tata, ti treba da ideš kod doktora. - Ja sam zdrav ko DREN. - Oči su ti ko dve velike krofne. - I tvoje bi bile da si celu noć budna. - Jesi li obišao deku? - On je dosta živeo i NATO može da mu pomogne da lakše ode kod Svetog Petra. - Baš si grozan. - Bolje on da pogine nego ja. Šta nas danas čeka? - To niko ne zna. - Upali televizor da čujemo vesti pa ću posle obići deku. - Ni sinoć nisi bio kod njega. - Čim padne mrak on ide u čika Mićin podrum i tu ostaje do ponoći. Sinoć sam i ja bio ali ga nisam video. - Žalio se da ga boli glava i kad sam mu dala tabletu KOFEINA otišao je u krevet. - Lako je njemu kad ima dobru i pametnu unuku. - Ja sam mu zabranila da pije rakiju i jede svinjsko meso jer ponovo može da ga drmne šlog. - Bolje i to nego da umre

gladan. Deka je uvek radio šta je hteo. - I ti si takav. - Iver ne pada daleko od klade. - Kako si mogao da ubiješ male piliće? - Sve mi je deka ispričao. - Tako bi i KLINTONU zavrnuo šiju. - Dobro je što nisam na tebe. - Bravo naši! - Tata, šta se dogodilo? - Sada su javili da je oboren avion od Gornjeg Milanovca. - To su već javili na B televiziji. - Dete, šta se ovo čuje? - Avioni, tata. - Što se nisu oglasile sirene? - Ne znam ali komšijski psi i naš Vučko nikako da se smire. - Nema detonacije, a ne čuje se ni naša protiv avionska odbrana. - Možda su krenuli u izviđanje. - Neka idu što dalje od našeg sela... Napolju pada sitna prolećna kiša, a TV TORANJ se ne vidi jer ga je sakrila gusta magla. - Mala, idem kod deke. - Za pet minuta doći ću i ja. Kako je jutros GAZDA Radoje? - Dobro si se setio da dođeš! - Nemam vremena. Briga tebe kako sam i da li mi nešto treba. - Lako je tebi. Sve imaš, a da se podmladiš to ne možeš i šta ću ti ja. - Meni se još živi.
- Kako noga? - Jedva hodam. - Gde sada da te ta muka snađe. - Kad sam čuo da MILE Bosanac ne može iz kreveta ja sam i dobro prošao. - On je najebao. Kažu samo što nije umro. - Jel te mnogo boli? - Bolovi udaraju u glavu. - Jel piješ nešto za bol? - Imam lekove, ali oni ne pomažu. - Više se odmaraj. - Kad ovi ludaci ZAPUCAJU, ne možeš da izađeš napolje. Mogu ja i da potrčim, ali ne napuštam kuću. - Jebeš kuću! Čuvaj glavu. - Ja sam je teškom mukom sazidao i ako mi je sruše, ja ću se ubiti. - Ti si pio. - U ovoj kući sam se oženio i proveo svoje najlepše dane i noći. - Bilo i prošlo. - Da ali uspomene se ne zaboravljaju. Bolje mi je da poginem u svojoj kući. - Gini ako hoćeš. - I mi matori volimo da živimo. - Živi čoveče ko ti brani. - Hoćeš i ti jednu ŠLJIVU? - Može i dve. Šta kažu u vestima? - Cele noći su napadali širom Srbije. - Svete se. - Sine, ovo je rat. - Oni su mislili da idu na IZLET. Hteli su da se zabave i kući vrate bez mrtvih vojnika i izgubljenih aviona. - Tu su se zajebali. - Sada je i njima jasno, ali će ići do kraja. - Sine, trajaće ovo sve dok ne ostvare svoj cilj. - Poginulo je dosta ljudi na obe strane. Oni nisu došli da nas tapšu po ramenima nego da ruše i ubiju što više vojnika i civila. Sipaj.
- Oborili smo dosad nekoliko aviona. - Naši dobro gađaju. Matori,

kad bi imali rusko oružje niko nam ne bi mogao ništa. Jutros rano u vestima čuo sam da su Rusi krenuli. - To je samo propaganda. - Krenula njihova FLOTA sa nosačem aviona. - Da su hteli da nam pomognu do ove sramote ne bi došlo. - Sine, mi smo braća i imamo jednu veru. - Sve su to zaboravili kad su videli američke dolare... Mi smo hrabar narod, ali nas je malo i teško ćemo izaći na kraj sa ovim KRIMINACIMA. - Tu su Rusi. - Od njihove pomoći neće biti ništa. Za nas bi bilo bolje da ovo sranje što pre prestane jer smo ga najebali i ko zna koliko će još vojnika i civila, pre vremena, ostati bez glave. - Idi kod Marine. Ja moram na posao. - Svrati kod Milanke i traži štake, sa njima lakše hodam. – Važi, a ti smanji sa pićem. - Jednom se živi. - Jednom se i umire.

U selu mirno. Nema one gužve koja krasi svako naseljeno mesto. Na ulicama malo ljudi, a i oni koju su se tu zatekli, žure da što pre obave posao i sklone se u neki zaklon. Poznanici se javljaju sa „ZDRAVO, KAKO SI?“ jer im nije do priče. Iz seoske prodavnice ljudi izlaze noseći pune torbe jer su se uplašili da će ovo ZLO dugo da trajati pa stvaraju svoje kućne zalihe. U centru sela, vojska sa automatskim puškama, a na autobuskoj stanici ljudi čekaju dolazak gradskog autobusa. Grupa dečaka i po neka devojčica, istrčaše iz crkvenog dvorišta pucajući iz drvenih pušaka i posle kraćeg zadržavanja izgubiše se u nepoznatom pravcu. Moj komšija Dika skupio nekoliko dečaka i sa njima krenuo na Avalu da traže LOKATORE.

Od nekud doleteše avioni i u niskom letu napraviše veliku buku i posle nekoliko krugova odleteše u nepoznatom pravcu. Prisutni ljudi potrčaše da potraže bilo kakav zaklon. Vojnici su i dalje na ulici jer znaju da su to naši avioni, jer se heroji sa ZAPADA ne spuštaju tako nisko. Čim su avioni odleteli oglasi se sirena i ono malo ljudi što je ostalo na ulici brže bolje ode u svoj zaklon, a to isto učini i vojska...

Grupa dečaka, nezainteresovana za sve što se dešava oko njih, gledaju neki SEKSI časopis i smeju se na glas. Posle desetak minuta oglasi se sirena da nas obavesti da je prestala vazdušna opasnost i

ljudi su se ponovo vratili na glavnu ulicu, da bi videli, čuli i popili nešto u seoskoj kafani.

Oglasi se i crkveno zvono. Poslednji pozdrav baba MARTI koja je umrla u devedesetoj godini. Da li je umrla od straha ili godina, to sada i nije važno. Došlo je mnogo ljudi da isprati babu do njene večne kuće, uz sve počasti kako traži naša vera i naši običaji. Pop Viša, svojim muškim glasom, poslednji put čita babi molitvu i želi joj dug i miran san koji čeka sve smrtnike. Povorka napusti glavnu ulicu i uputi se ka seoskom groblju gde je babu čekao iskopan grob. Nekada su komšije ili prijatelji kopali grob u znak poštovanja prema umrloj osobi, a danas se to radi za pare. Menja se vreme, menjaju se ljudi, a smrt i dalje dolazi bez našeg poziva.

Ispred Doma Omladine, na velikim stepenicama, sedi moj školski drug Boško Bogdanović okružen dobrovoljcima koji nestrpljivo čekaju da se pojavi KOMANDANT od koga očekuju novi raspored. Sve tri prodavnice su otvorene i dobro snabdevene, a seoska kafana puna ko u vreme kad smo živeli na visokoj nozi (Titovo vreme). Tog vremena sećaju se stariji generacije, dok današnja omladina o tim vremenima može samo da sanja. Drug Žile u prolazu me upita šta ima novo na klinici i trčećim korakom pokušava da stigne grupu koja je krenula na AVALU po LOKATORE. Nisam stigao ništa da odgovorim jer dva dana nisam bio na klinici, a što bi to njega i zanimalo...

Gde si, doktore? - Ludi, Gile, što se dereš? Može da te čuje neki crnac. - Ludače! Kad ćeš da se opametiš? - Jebote crni i beli Amerikanac. - Neće oni mene. Imam šuljeve. - Jebu oni sve redom. Tebe, školski, ni krstareća raketa ne može da opameti. - Ne seri. - SPALE, vidi ludog doktora! Stavio kačket da se zaštiti od bombi. - Ćuti, pederu matori. - Gde si krenuo kad autobus ne radi. - Moram da radim, a ne ko ti da sedim ceo dan u kafani. - Idemo na po jedno piće. - Moram na kliniku. - Teško pacijentu kome ćeš ti da pomogneš. - Doći ćeš i ti u moje ruke. - Pre bih se ubio. - Nikad se ne zna i zato ćuti BUDALO. - Ja bih radije išao kod veterinara da se

lečim. - Stoki je tamo mesto. - Jedi govna! - Jel dolazi autobus u selo? - Pre sat vremena je jedan otišao. - Onda moram da čekam. Jel i ti ideš u grad? - Moram na BIRO. - Od kad ne radiš? - Već su prošle tri godine. - Sedi kući i čuvaj Vidu. Može neki crnac da je naguzi. - Bolje on nego ti. - Čim je budem video, tražiću ribu. - Jel radiš privatno? - Da mi nije tog posla, mogao bi da odem na Savski most i da skočim u Savu. - Svi bi rekli ludi GILE. - Svi možete da mi popušite...

Našu priču prekide autobus koji stade na stanicu uz škripu točkova. GILE je ostao da čeka drugi autobus, jer prvo mora da doručkuje pola litra ljute rakije, a ja sam ušao na zadnja vrata i zauzeo mesto pored brata Živka koji se obukao i namirisao ko da je krenuo na svadbu.
- Burazeru, gde ćeš tako udešen? - Koleginica ispraća muža u vojsku. - Ti bi da se ubaciš na listu čekanja. - Budala! Javio se u DOBROVOLJCE.- To je pravi Srbin. - Hoće čovek da se junači. - Kad bi znao, kako se čovek oseća kad mu meci sviraju oko glave, ne bi nikad obukao vojnu uniformu. - Ti to znaš jer si bio pandur na Kosovu. - Deset godina sam ratovao sa ŠIPTARIMA, a posle su i Hrvati želeli da me ubiju. Gde ide muž tvoje koleginice? - U Prištinu. - Tamo je gusto. - Ne zna on šta ga tamo čeka. Kako si ti prihvatio ovu glupost zapada i njihovih saveznika? - Od straha sam skočio u komšijski svinjac i tu ostao dok nije prošlo bombardovanje. - Bože, smiluj se ovoj budali. - Brate, šta sam drugo mogao. - Lepo kažeš. Kako tvoj treći šlog? - Bilo je opasno, ali ja prežive i treći udar. - Švalere čuva Bog. - Sada se dobro osećam. - Za tvoje godine i lepo izgledaš. - Mogu ja još dobro da udarim. - Budi srećan ako možeš uredno da PIŠAŠ... Kako je počelo? - I kod prvog i kod drugog, jezik se ukrutio ko ona stvar i počeo da trni i jedva sam mogao da ponovim azbuku. - Sada pričaš ko spiker. - Više ne pijem. - Popio si ti svoje. - Od lekova pijem samo ANDOL. - Kako seks? - I tu sam dobar. Kako je teča Radoje? - Nije dobro. Bolu ga noge i kreće se ko prebijeni mačak. - Priča se da je i njega udario ŠLOG. - On ima godine. - TEK SADA SAM SVATIO DA JE ČOVEK NIŠTA. Sad

ga ima, sad ga nema. - Čuvaj se burazeru, jer se ŠLOG ponavlja. - Jebi ga, burazeru, kad sam preživeo tri udara preživeću i sledeći. - Burazeru, nikad se ne zna. - Zato treba KRESATI redom. - I to dosadi. - Doktore, samo se jednom umire. - Ja, burazeru, silazim na sledećoj stanici. - Vidimo se, doktore. - Ti se čuvaj i žene ostavi na miru ako misliš još koju godinu da živiš. - Jebeš život bez ŽENA.

Na Banjici puno ljudi iako vazdušna opasnost još traje. U tržnom centru je puno mladog i starog sveta kao da se napolju ništa ne dešava. Pošto samo obišao centar uzduž i popreko, krenuo sam do početne stanice tramvaja jer je do početka mog radnog vremena ostalo još pola sata.
- Dobar dan, generacijo. - Milija, druže. Nismo se videli sto godina. - Veljo, otkud ti u vojnoj uniformi? - Idem u vojsku. - Zar su i tebe zvali? - Ja sam se dobrovoljno javio. - Imaš li vremena da odemo na piće? - Ne mogu. Moram u kasarnu jer me čeka kamion koji će me odvesti do položaja. - Čuvaj se. - Kad se sve ovo završi, pićemo tri dana. - Dogovoreno, školski.

Srbe je teško razumeti jer jedni brane zemlju, drugi su pobegli u inostranstvo, a treći mole NATO alijansu da pojačaju bombardovanje. Ove izdajice sutra će se junačiti i lupati u prsa kako su samo oni Srbi koji treba da smene Slobodana Miloševića... Moj drug Velja, do juče je bio protiv Slobodana, a danas je zajedno sa njim u borbi protiv Amerike i njenih saveznika.

Gde je krenuo ovaj narod jer od gužve teško se ulazi u autobuse i tramvaje. Uz dosta muke ugurao sam se u prvi tramvaj koji krete sa otvorenim vratima. Ljudi povikaše da se zatvore vrata, ali šofer ili nije čuo ili zna da je u pitanju kvar pa vozi i ćuti. Mlada žena se gura i okreće levo desno ne bi li joj nešto rekao, već sam se sve više približavao. Žena lepa i lepo obučena, a miris njenog parfema okreće izaziva mušku radoznalost. Svesna je ona svoje lepote pa povremeno okreće lepu glavu ne bi li se neko muško zagledalo u njeno lepo lice i upecao na lepotu i miris parfema. Ljudi ćute i oni što stoje rukama se pridržavaju za šipke pa mi izgledaju ko majmuni okačeni na grani

nekog drveta... Da je sreća da ne mislim na Klintona i njegove bombe, već kako da ovu lepu damu odvedem u krevet i sebi pružim još malo zadovoljstva jer život brzo prođe, a reprize nema...

Gospodine, ja bih da siđem na sledeću stanicu. - Za lepu damu oslobodiću izlaz. - Hvala lepo Ja idem kod brata u posetu. - Smem li da pitam gde leži? - Na sedmom odeljenju infektivne klinike. - Tamo i ja radim. Možemo zajedno do klinike. - Baš ste ljubazni. - Vi rekoste da je na sedmom odeljenju. - Kod profesorke LESIĆ. - Ona je dobar doktor ali je opasna i ljuta ko ljuta paprika.
- Moj brat ima herpes. - To se danas uspešno leči. Gospođo, silazimo na sledeću stanicu. - Baš ste zlatni. - Kad bi to čuo moj šef, rekao bi: "ženo, idi kod doktora"... Gospođo, ne tamo! - Idem prvo u Goricu da bratu kupim pribor za brijanje i neko voće. - Da Vas sačekam? - Ne. Sama ću jer sam se setila kuda treba da idem. - Kako hoćete. - Vama još jednom hvala.

- MILKA, šta ti ovde radiš? Zar nisi na odeljenju? - Čekam cigare. - Ovde nema trafike. - Prijatelj mog muža obećao boks cigareta i ja čekam da se pojavi. Šta bi od mog predloga? - Čekaj da prođe ovo sranje. - Šta ako me pogodi neka bomba? - Daću ti na onom svetu. - Baš ti mnogo hvala. Doktore GAVRO, kako ste? - Sestra živa? - Živa i zdrava. - A ja mislio otišla sestra u raj. - Sestre su žilave i sa njima je teško izaći na kraj. - Šta se dešava u tvom selu? - Svašta, doktore. Jel ti stanuješ na AVALI? - Ispred Avale, u selu po imenu Beli Potok. - Tamo se stalno puca. - Tu je STRAŽEVICA, odakle dejstvuje naša odbrana pa je NATO avioni stalno gađaju. Brdo je nemoguće srušiti i oni samo troše municiju i vreme. - Gadni su ti Amerikanci. - Jebo ih KLINTON. - Sestro, jebu oni nas. - Dokle, doktore? - Dok Slobodan Milošević ne potpiše kapitulaciju. - Kako je na Vašem odeljenju? - Sve sam bolesnike poslao kući. - Ko je sada na odeljenju? - Sestre i ostalo osoblje. Čekamo ranjene i povređene. - Doviđenja, doktore. - Došao si da radiš? - Naredio direktor da dolazimo na posao. Samo je oslobodio sestre i doktorke koje imaju malu decu. - Od početka agresije ja dođem kad hoću. - Vi ste šef i doktor. - Neka rade mlađe kolege, a ja odo na Savu da pecam ribe.

- Nije još sezona za ribolov. - Ja pecam ribe na dve noge. Zar nije dosta? - Ja bez ribe ne mogu da živim.

Na mom odeljenju radi se dvadeset četiri sata jer su tu najteži bolesnici koji ne mogu bez kreveta i sestrinske nege. U pauzi dok se pije kafa ili jede, sestre pričaju i prepričavaju svoje doživljaje i sve to komentarišu uz psovke upućene KLINTONU i njegovim saveznicima. Ima i rekla kazala, ali je to uobičajena pojava u ženskom kolektivu. - Kolega, moraš u grad da kupiš hleba. - Ja sam jeo. - Nema za bolesnike. - Zorice, ja nisam Crveni krst. - Daćemo svi po neki dinar, a ti kupi pet VEKNI. - Gde da nađem hleb? - Snađi se. Muško si. - Sad sam muško, a kad sam tražio ti si govorila da je moje vreme prošlo. - Kolega, šta se ljutiš? Zorica se samo šalila.
- Majo, ni ti nisi bolja. - Zar pored mene ti hoćeš i Maju. - Zorice, kolega se svim sestrama udvara. - Kako da ne. Moj đoka je ratni zločinac. - Kolega, kreni već jednom. Ručak samo što nije stigao. - Polako, Majo. - Šta će bolesnici da jedu? - To je briga direktora i glavne sestre bolnice. - Po njima, oni bi CRKLI od gladi. Od kako je ovo počelo, oni se kriju ko zmija noge.
- Zato će sutra, kad sve ovo prođe, tražiti da im se produži VLADAVINA jer je mnogo lepo sedeti u fotelji i gledati kako drugi rade. Takvi su Srbi. - Znam ja to pa me baš briga da li ću da nađem hleb. - Ti tako pričaš, a ja znam da tako ne misliš. - Sestro, dokle ću ja da budem devojka za sve, a drugi da sede u fotelji i primaju debele plate?! - Išli ljudi u školu. - A šta sam ja radio?
- Jurio žene i devojke.

Ako je gužva ispred trafike, kako je ispred prodavnice gde se prodaje hleb. Sa sve četiri strane nervozni pušači su opkolili malu kućicu koja se zove trafika i čekaju svoje cigare... Jedna starija gospođa oko vrata je okačila KLINTONOVU sliku preko koje zalepila kukasti krst a ispod njega piše NOVI HITLER. Klintone ubico! Jebem ti oca i majku. Bolje jebi MONIKU ako možeš, i još mnogo ružnih reči koje ne priliče dami od neki osamdesetak godina. Ljudi nervozni pa pričaju, kritikuju, psuju, u nadi da će doći do prodavca i kupiti svoje cigarete. I ja sam trebao da stanem u red jer su sestre naručile po

paklo raznih cigareta, ali sam procenio da ću na red da stignem tek sutra pa sam produžio u grad sa nadom da ću negde naći hleb. Obilazio sam prodavnice, ali su u prodavnici odgovarali da nema hleba i da dođem sutra u ranu zoru jer hleb stigne oko šest sati i za deset minuta sve se proda...

U drugoj prodavnici sam opet pitao, a prodavac mi je odgovorio „biće hleba kad Klinton umesi“. Šta sam drugo mogao nego da mu jebem mater i razbijem nos, ali se to nije desilo jer su ga zaštitili ljudi koji su se tu našli. Šta ću sad i gde da nađem hleb kad svi prodavci govore: “ Dođite sutra u šest sati“. Na kliniku bez cigareta mogu da se vratim, ali bez hleba ne, pa sam kao pas lutalica, krenuo kroz grad u nadi da ću negde naći hleb. Na Kalenić pijaci malo robe i još manje kupaca, ali su okolne prodavnice otvorene i dobro snabdevene raznom robom. Obišao sam pijac u nadi da ću negde naći hleb, ali je sve bilo uzalud i krenuo sam dalje da tražim jer na kliniku ne smem da se vratim praznih ruku. Na izlazu sa pijace pored izlazne kapije mala tezga pored koje stoji stariji čovek sa ŠLEMOM na glavi, velikim balonom i mnogo punih flaša. Šlem pravi vojnički i još je dobro očuvan jer se još ni boja nije oljuštila. Posle prvog i drugog svetskog rata zbog siromaštva i nedostatka noša, mnoga deca su odrasla PIŠAJUĆI u te nemačke ŠLEMOVE. Prodaje deda rakiju i priča da je njegov deda bio Solunac i da je još živ iako je ušao u desetu deceniju života. On je govorio da je njegovog dedu spasila šljivova rakija iz okoline ČAČKA koju je pio umesto vode. Neki su se čudili, drugi su govorili da deda pravi reklamu za svoju rakiju koja je dva grama jača od vode. - Dobar dan. Šta se ovde prodaje? - Domaća rakija. - Jel može da se proba? - Probaj sine, i reci ovim Beograđanima šta je prava domaća rakija.
- Deda, da me nisi precenio. - Te tvoje kese ispod očiju govore da znaš da CUGAŠ. - Pijem po potrebi. - Šta kažeš, sine. Kakva je? - Džibra. - Šta kažete?! - Pravljena rakija. - Vi ste jedna obična neznalica. - Ja sam seljak iz okoline i znam šta je prava domaća rakija. Onaj ko je pravio ovakvu rakiju treba ga obesiti o prvo drvo. - Deda, hoćeš da nas otruješ! Povikaše prisutni i počeše da vraćaju već

kupljenu rakiju. - Deco, ne slušajte ovu neznalicu. Rakija je domaća. Tako mi ove sede kose. - Vraćaj pare i ako te ovde još jednom vidimo, tim ŠLEMOM razbićemo ti glavu. Dok su se oni raspravljali, ja sam izašao na drugi izlaz i krenuo da tražim hleb bez koga ne smem da se vratim na kliniku.

U jednoj maloj prodavnici ugledao sam hleb i potrčao ko mačka kad ugleda miša plašeći se da ga neko ne kupi pre mene. - Dobar dan, gospodine. - Kome je danas dobro. - Da li je hleb svež? - Jutros je pečen. - Molim pet komada. Gospodine, on je tvrd ko kamen. - Ako ga nećeš, ti ga poljubi pa ostavi. Ima ko će da ga kupi. - Vi se MANGUPIRATE pod stare dane. - I ti si mi mlad ko rosa u podne. Da si nešto mlađi pa da ti izvučem uši i lupim koji šamar. - Kome ćeš ti da vučeš uši, SELJAČINO. - „Smiri se matora budalo“ i vrati mi kusur. - „Sad ću da ti pokažem ko je budala„ i istrča napolje po metlu koja je stajala naslonjena na zid pored ulaznih vrata. U tom momentu naiđe policijska patrola i on ko poslušni pas, ode u drugu prostoriju. U prodavnici se brzo pojavi starija gospođa i, uz izvinjenje, poče da priča kako je gospodin MIĆA nervozan jer mu je sin na ratištu, a žena teško bolesna. - Gospođo, danas svi imamo neku muku. - Uzmite Vaš hleb i kusur. - Hvala, gospođo.

Baš sam budala! Sam sebi pravim probleme i zato će me neko izlupati ko staru kantu pa neću znati gde mi je dupe, a gde glava. Sa kesom u ruci sreo sam ĐURU virusa, koji je glavni laborant na infektivnoj klinici u Beogradu. Onako mali i okrugao ko bure za kiseli kupus sa kačketom na glavi, dok mu male oči lete levo desno i u prvi mah Vas podseti na pticu grabljivicu koja svakog trenutka čeka priliku da napadne svoju žrtvu. Priča se da je švaler, a po izgledu onu stvar ne bi mu dala ni baba od sto godina. - Zdravo, Đuro. - Šta traži sestra u mom kraju?
- Došao sam po hleb. - Zar ne znaš da mesiš? - Ovo je hleb za bolesnike. Nisam znao da stanuješ u centru. - Ovde sam preko trideset godina. - Ti si onda pravi Beograđanin. - Kako sestra sve ovo podnosi? - Kao i svi. - Ja sam prvih dana išao u sklonište. - Ja nemam gde da se sakrijem. - Beži u šumu. - Tamo je hladno i nema

skloništa. - Zar ne možeš da nađeš neki zaklon? - U mom ZABRANU našao sam LISIČIJU jazbinu i tu sam se nekoliko puta krio od aviona i bombi. - Pametno. - Kad radi Đura virus? - Uzeo sam godišnji odmor. – Pametno, a ja moram svaki dan na kliniku... Kolege, dobar dan. - Veronika, dušo, što lepo izgledaš. - Matorac, smiri se. - Đura je mlađi. - Nije vreme za seks. - Pravi muškarci na to uvek misle. - Jebite se obojica. - Đuro, ja ću tebe da cinkarim kod žene. - Zna ona da ne mogu ni nju da zadovoljim, a kamo li neku drugu. - Kod tuđe uvek može. - Tako je, koleginice. - Koleginice, otkud ti ovde?
- Bila sam na pijac i sada idem kući. - Idemo zajedno do autobuske stanice. - Jel ti radiš?
- Svaki dan pre podne. - Šta onda tražiš na ulici? - Izašao sam da kupim hleb za bolesnike mog odeljenja. - Opasan kolega Đura. - Dobar drug i kolega. - Priča se da je švaler. - A koji muškarac nije? Tvoj je pošten ko časna sestra. - On voli samo mene. - Umrećeš slepa i zato prekini da lažeš sama sebe. Kad bi znala. - Bolje ćuti i nađi malo vremena za nas. - I ti bi da umočiš? - Bolje ja nego neki CRNAC. - Čula sam da dobro plaćaju. - Onda kupi buket cveća i čekaj da siđu na zemlju. - Ko im jebe mater. Od tih baraba ja ne nogu da spavam. - Oni su demokrate i došli su da nas oslobode od Slobodana Miloševića. - Više ne znam kad je dan a kad noć. - Svi smo u istim govnima. - Vreme je da gledamo sebe i što pre da se volimo. - Može ali posle rata. - Šta ako me pogodi neka granata?! - Opet će sunce da greje, a jebača ima na svakom koraku. - Lepo je rekla moja pokojna žena. - Šta, kolega. - Uvek ima ko može i hoće.
- Kolega, ovde se rastajemo. - Kad se vidimo? - Rekla sam posle rata. - Koleginice, čuvaj se crnaca. - Ja bi u krevet sa KLINTONOM.
- On je peder. - Neka. Još me niko nije tucao u DUPE... - Gde si dosad, muko moja? - Zevao sam okolo tražeći hleb i vreme prođe. - Prošlo je četrnaest časova, a ručak još nije podeljen. - To ćeš ti, slatka Majo. - I ti si sestra. - Ja sam završio za danas. - Gde si našao ovako tvrd hleb?! - U jednoj maloj prodavnici blizu pijace.
- Ovim hlebom možeš konja da ubiješ. - Bolje KLINTONA. Jel me neko tražio? - Jeste. - Kome ja trebam? - Crnim i belim

Amerikancima. - Šta su hteli? - Pitali su kad si slobodan. - Ti me zezaš. - Može mi se. - Ja idem kući. - Nisi trebao ni da dolaziš. - Čuvaj se sestro. - Za koga?
- Posle ovog rata osetićeš šta je pravo muško. - Kolega, nemoj da me zasmejavaš.

Marina, stigao tvoj tata. - Kako si? - Nije loše. - Oči ti porasle, a u licu si žut. - I ti bila takva da danima ne spavaš. - Nisam ti ja kriva što te NATO voli pa ti svake noći pošalje neku bombu. - Ti to mene zajebavaš. - Šalim se tata. - Ja se osećam ko momak kad krene kod devojke. - Jel si danas nešto radio? - Bio sam u gradu i tražio hleb za bolesnike mog odeljenja. - Jesi li našao hleba? – Jesam, ali sam obišao pola Beograda. - Ko je to platio? - Sestre. - Jadne sestre o svemu moraju da brinu. - Da nije sestara bolnice ne bi ni postojale. Bolesnik kad krene kući, on se zahvaljuje doktorima, a sestre usput pozdrave. - Ja ne bi mogla da budem sestra. - Lep je to posao, ali u našem društvu sestra se slabo ceni. - Tata, doktor je doktor. - Da li će bolesnik da ozdravi zavisi i od medicinske sestre. Ja da sam neka vlast, ja bih otvorio SESTRINSKU BOLNICU za negu bolesnika i tek tad bi se videlo koliko sestra vredi. - Ko će to da plati? - Može i država, a mogu i sami bolesnici. - Šta će da rade doktori? - Oni neka otvore svoju bolnicu i ako im treba nega za svoje bolesnike, tu su sestrinske bolnice. - Ne bi na to doktori nikad pristali.
- Znam to dete jer im sestre završavaju više od pola posla, a oni primaju dobre plate, odlaze odmorni i još rade privatno. - Tata, da li je istina da doktori na zapadu daju injekcije i uključuju INFUZIJE? – Da, ali se nega najviše ceni i tamo su sestre dobro plaćene za svoj rad. Kod nas prvo država ne ceni SESTRU, a za doktora je niko i ništa. - Nisu svi takvi. - Jedna dobra većina se tako ponaša. - Tata, jesi li kupio novine? - Nisam. - Htela sam da pročitam šta zapad misli o ovoj agresiji. - On je opravdava i pokušava da ubedi Evropsku i svetsku javnost da sve ovo radi za dobro Srpskog naroda.
- Zar je rušenje i ubijanje DOBRO? - Svi dobro znaju da je ovo privatni rat KLINTONA, ali to ne sme niko javno da kaže. - U Beograd dolaze ruski političari, a isplovila je i njihova mornarica. -

Gde si to čula ? - U vestima televizije Beograd. - Ako je to tačno, rat može uskoro i da se završi. - Deda ide od kuće do kuće i hvali Ruse. - Bolje da mu nisam doneo štake. - Tata, on je stari komunista. - KOMUNJARA. - Ko još veruje bratskoj Rusiji. Ja ne verujem u njihovu VOJNU POMOĆ. - Zašto, tata? - Čitao sam istoriju i tamo lepo piše kad god nam je trebala njihova VOJNA POMOĆ, oni su nam okrenuli leđa. - Ja to nisam znala. - U politici nema ljubavi, sve je INTERES. - Šta si kupio za jelo? - Svinjsku prepečenicu.
- A neku salatu? - Jedi crni luk, a mogu i salatu od kiselog kupusa da ti spremim. - Ti si moja domaćica. - Matora kuvarica. – Mora, jer sam ja dete bez majke. Mogao si i nešto bolje da kupiš. - Mala, prestani da biraš i izmišljaš jer je ovo vreme preživljavanja. - Kad nema ništa bolje ješću ovo što si doneo. - Skuvaću ja tebi pasulj bez mesa pa ćeš ga jesti tri dana. - Što je ova prepečenica žilava? - Jedi. Nećeš se otrovati. - Tata, dosta mi je suve hrane. - Onda ćemo početi da kuvamo razna jela. Ti si razmaženo derište. - Možeš jedno dete da hraniš. - Svako ko želi decu mora da ima dvoje ili još bolje troje i više jer se takva deca ne maze i ne izmišljaju i jedu sve što se stavi na sto. - Ko tebi brani da imaš još dece. - Ja sam star čovek koji ni sa tobom ne može da nađe zajednički jezik. - Tata, sada je u modi da matorci čuvaju malu decu.
- Zbog te mode desi se i ovaj rat. - Za njega je kriv Klinton. - Šta mi stalno spominješ bolesnog čoveka? - Od njega zavise mnogi životi. - Kako je moguće da takav čovek bude predsednik velike i moćne AMERIKE? - U toj ludoj zemlji sve je moguće. - Dok ti jedeš, ja idem napolje da pozdravim moje ljubimce...

- Stric, jel gotov posao za danas? – Jeste, ali i sutra moram na kliniku. - Zar ima posla? - Uvek će biti bolesnog sveta. - Kako je u Beogradu? - Mirno ko da se u zemlji ništa ne dešava. - Kako su snabdevene prodavnice? - Svega ima ali se slabo kupuje. - Čiko, jesi li čuo da dolaze Rusi?
- Jesam ali od te posete ne očekujem mnogo. - Mi smo braća. - Da jesmo, do ove agresije ne bi došlo. - Deka mi je puna dva sata pričao o ruskoj dobroti u drugom svetskom ratu. - Jesu pomogli, ali su zato

jebali redom ne birajući da li je žena mlađa ili starija. - Naši partizani nisu bili takvi. - Svi su vojnici isti, a rat je dobra prilika za takve stvari jer niko ne odgovara za ono što je uradio. - Hoćeš da zapališ? - Od tvog duvana meni se vrti u glavi. - Ovo je hercegovački duvan. - Kao što je KLINTON Srbin. - U vestima su javili da će sutra u svim trafikama biti dovoljno svih vrsta cigareta - Mene to ne zanima. - Zašto se onda od mene stalno grebeš? - Samo da ti pravim društvo. - Sutra kupi neko paklo pa da pušimo zajedno. - Kako da ne. To mi je prva briga. - Čiko, dođi na kafu. - Imaš li neku rakiju? - Imam neku brlju koju sam kupio na pijaci.
- Nju pi ti!

Marina, idem kod ZORANA, a ti kad čuješ sirene dođi kod nas. - Tata, pogledaj se u ogledalo.
- Još sam ja dobar. - Čuvaj se jer u tvojim godinama nastaju razne bolesti. - Za ovo moje bledo lice kriv je KLINTON. Jebem mu oca i majku. - Bolje MONIKU. - Mala, i ti si se iskrvarila. Dok ti spavaš, ja gledam u mesec i zvezde. - Misliš da spavam. - Ležiš u krevetu. - I ja ne mogu da spavam. - A ja sam mislio da je moja ćerka hrabra. - Ja sam kukavica na oca. - Kad sve ovo prođe, biću mlađi deset godina. - Obećao si da ćeš da se ženiš. - Šta će žena ženi.

Zorane, jel se to čuju sirene? - Da, čiko. - Krenule barabe u napad. Idem kod Marine, plaši se kad je sama. - Što je nema da dođe? - Glumi hrabrost, a kad čuje avione i detonaciju, trese se ko prut na vetru. U selu se oglasi i naša sirena ali se svetla ne gase. Da li će smeti večeras da napadaju kada su Rusi došli u Beograd. - Čiko, oni će namerno da pucaju jer da su se plašili Rusa, ne bi nas napali 24.marta ove godine. I njima će neko doći glave. - Ko Zorane, kad su se svi sakrili u mišju rupu i čekaju da sve ovo prođe. Kad bi Rusi ispalili samo jednu raketu, rat bi odmah stao. Ovako ko zna šta će se sve dešavati ove noći i ko će izgubiti život. - Čiko, dolazak ruskih političara je zakazan za sutra u deset sati. - A ja pomislio da su već došli. - Do sutra NATO zlikovci mogu svašta da urade. - I u Rusiji ima nacionalnih manjina, pa će i njima NATO zakuvati čorbu. - Neka. Tako im i treba. Da su sprečili sankcije, do ove agresije ne bi

ni došlo jer bi se Amerikanci SMIRILI i počeli da poštuju reč velike zemlje. Čim završe posao sa nama, krenuće na Rusiju, IRAK, u LIBIJU i druge zemlje koje nisu po njihovom ukusu. - Ti si ko neka vračara. Vidiš šta će se sutra desiti. - Amerikanci su kvarni ko šuplji zub, ali poštuju hrabre i sa njima ne dolaze u sukob. Dok su Rusi imali muda, u Evropi je vladao mir, a sada strepe i za svoju slobodu. - Jaki su oni. - Jesu, Zoranu, ali ne vole da rade i mnogo vole američke dolare. - I mi nismo ništa bolji. - Dok nije bilo MARAKA mi smo bili ljudi, pravi Srbi hrišćanske vere, a sada se kupujemo i prodajemo ko krompir na pijaci. Svašta će se kod nas još dešavati. - I ovo je mnogo. - Biće još gore kad ove gorile prestanu sa rušenjem i ubijanjem. - Čiko, šta ima gore od avionskih bombi. - Kad se završi rat, dovešće na vlast srpske izdajnike koji će rasturiti preduzeća i predati privatnicima koji će početi da otpuštaju radnike. - Gde će mladi i školovani da rade? - Ako misle da žive i rade, moraće da uzmu puške u ruke pa u borbu protiv izdajničke vlasti i novopečenih bogataša. - Čiko, ovaj rat ne može večno da traje. - Trajaće jedno vreme i prestaće kad ovi zlikovci odu na Kosovo i više ih niko neće moći isterati. - Tu je naša vojska.
- Ona će se povući i NATO će okupirati Kosovo, a Srbi će početi da se iseljavaju ako im je do života. - Čiko, ti preteruješ. - Ja znam, dete, da će se sve ovo desiti. - Kako znaš? - Ja sam vidovit. - Ja u tvoju priču ne verujem. - Živ bio i jednog dana ćeš da kažeš da sam bio u pravu. Idem, a ti ćeš sutra dobiti boks cigareta. – Ako se to desi, rat prestaje. - Cigare stižu sutra, a rat će još da traje. Marina, izađi iz kuće. - Gledam crtani film. - Jesi li čula sirene? - Ja sam stavila vatu u uši jer ne želim više ništa da čujem. Dođe i prođe ponoć, a od napada ništa. - Tata, ja ću da spavam. - Ja dežuram i ove noći. - Legni pored mene. - Samo ti spavaj.

Čiko, šta radiš na terasi? - Gledam u nebo. - Hoćeš sa mnom da popiješ kafu? - Hoću, ali dođi kod mene. Da ponesem duvan? - Za mene nemoj, jer ti pušiš otrov. Uzmi, zapali. Ide uz kafu.
- Gde si kupio ovaj otrov? - Na Zelenom vencu. - Zajebao te prodavac. - Žena prodaje duvan. - Onda si pao na njenu lepotu,

pa ti je uvalila ovo đubre od duvana. - Kaže da je pravi domaći. - Ko što sam ja Lepa Brena. - Što nisi pokušao da je muvaš? - Izašli smo nekoliko puta, ali ona hoće da se uda. - Uzmi je. Ti si već mator momak. - Ne da ribu pre braka. Prvo me je pitala gde živim, imam li kuću ili stan pa da li imam kola, gde radim i kolika mi je plata. - Kad bi znala da si neradnik i da nemaš pare, oterala bi te u pičku materinu. - Hoće da dođe. - Što je ne dovedeš? - Pa kad vidi gde radim, pobeći će ko zec kad ugleda lisicu. - Zašto onda dovodiš ove sa ulice? - Njima ne treba mnogo. - Sve su iste. - One prespavaju jednu noć i idu dalje. I sad u drugoj sobi imam žensku. - Jel to neka nova? - Vratila se Branka. - Šta će ti takva devojka? - Samo se ona jebe bez para. - Za tebe je najbolje da uzmeš neku seljanku. - Te su najgore. - Šta je bilo sa onom iz KOVAČICE? - Otišao ja da je posetim i čujem da se udala. - Sve je to život. - Stručno se zajebala. - Što je hladna noć! - I ja sam se, čiko, smrzo. - Ja idem u krevet, a ti kod tvoje Branke. - Sad kad se popenjem ne silazim dva tri sata. - Udri dok si mlad.

Novo jutro. Novi dan i nove vesti na radio Beogradu. Ruski političari nose poruku Slobodanu Miloševiću koju mu šalje ruski predsednik. Da li Rusi predlažu da se preda i dozvoli ulazak ovih bandita na Kosovo, ubrzo će i to da se sazna. Narodu je dosta rata i besanih noći, ali zemlja mora da se brani. Mnogo će života nestati, mnogo rušenja ostaće za nama, ali mi nemamo izbora jer kapitulaciju ne sme ni predsednik da potpiše. Pravo je svakog naroda da se brani i sačuva svoju državu, a rat ne može bez žrtava i razaranja. I ove protekle noći sam slabo spavao pa se pitam da li se nesanica zove NATO i dokle ću na njega misliti... Ja nemam priliku da se branim, dok su na nebu ljudi bez mozga koji svakog momenta mogu nekoga da ubiju ili da mu sruše kuću. Pre Klintonovog rata, ja sam u krevet rano odlazio i spavao ko beba, više od deset sati, a sada ne mogu ni dva sata da budem u krevetu. Nije hrabrost poginuti, nego ostati živ i čekati priliku da se neprijatelju vrati milo za drago.

U vestima javljaju da je bombardovano PANČEVO. Mora da su gađali UTVU, (to je fabrika koja proizvodi poljoprivredne avione). -

Tata, vrati se u krevet, a ja ću sa Vučkom i Boletom u šetnju. - Doručak je na stolu. - Meni se ništa ne jede jer sam pojela onu tvoju svinjsku prepečenicu. - Snaga na usta ulazi. - Sanjala sam majku. - Nešto ti je rekla? - Samo me je gledala. - I ja ti kažem da se čuvaš. - Od koga? - Od agresora. - Kako?! Kad ne znam ni kako izgleda. - Ni ja ga nisam video, a od njega se plašim ko žaba zmije. Tebi je, dete, do šetnje, a ja ne vidim prst pred očima. - Nisam ti ja kriva što ne smeš u krevet da legneš. - STRAH se uvukao pod kožu pa se plašim svakog zvuka. - Zato ja isključujem frižider. - Tata, ja više neću da idem iz kuće.
- I dosad si jedva izlazila, ko da sa neba padaju bombone, a ne bombe. - Ja ne mogu da ih zaustavim, i ako mi je suđeno da poginem neka se to desi u kući. - Ti si mnogo pametno dete. Pre šetnje probaj moje kuvanje. - Nije loše. - Mogla bi i ti da se družiš sa šerpama i loncima.
- Ima vremena. Jel danas ideš na posao? - Ne. - Onda spavaj, a ja odo da prošetam naše ljubimce.

- Milija, Milija! - Ko je? - KLINTON došao da te pita kako si. - Burazeru, jesi li to ti? - Šta si se zaključao u podne?! - Mićo, samo što sam zaspao. - U zemlji rat, a tebi je do spavanja. - Cele noći sam ZEVAO u nebo i čekao goste da dođu. - I ja sam pa šta. - Ti si mlađi čovek i ovo nespavanje bolje podnosiš. Koja te muka muči? - Radmili skočio pritisak pa sam došao da te pitam imaš li neki lek. - Nisam ja apoteka. - Zna tvoj brat da ti uvek imaš sve vrste lekova. - To je profesionalna deformacija. - Platiću koliko treba. - Ti da si hteo da platiš, ne bi došao kod mene. Uđi, sedi i posluži se sam. - Žuta rakija. - Takvu još nisi pio, a ja odo u drugu kuću da vidim šta sve imam i da li mogu da pomognem. - Lako je tebi. Imaš dve kuće, a meni pričaš da si siromašan. - Šta ako to sruši Klinton? - Tu je opština i mesna zajednica. - Imaš sreće. Ove tablete se piju jednom dnevno uz dosta tečnosti. - Hvala, burazeru pa se vidimo večeras.

Tata, što ne spavaš? - Probudio me čika Mića. - Ja te zaključala da se malo odmoriš, a ti sediš na terasi i gledaš u nebo. - Mene bi i u zatvoru našli. - Šta da ti radim kad si veliki stručnjak. - Samo se

ti rugaj. - Tata, čula sam lepu vest. - Sigurno je umro FRANJO TUĐMAN. - Otkud znaš? - To je vic koji se danima priča u Zemunu. A od koga si to čula? - Od drugarice Jasne koja živi u Zemunu. - Da je to istina ja bih od sreće zaplakao. - Što ga toliko mrze mnogi Srbi?

- Zato što hoće da proširi svoju jebenu Hrvatsku do Zemuna. Njegov zet je Srbin iz Zemuna pa su zato počeli da pričaju o njegovoj smrti. - Njegova ćerka je rodila dva sina. - Sve je to urađeno zbog bratstva i jedinstva. Nekada su iz političkih razloga sklapani mešoviti brakovi. Tuđman je bio TITOV general u vreme kada se o bratstvu i jedinstvu mnogo govorilo. - I ti si mi o tome govorio. - Svako vreme ima svoje gluposti pa sam i ja verovao da je to najbolje za sve narode i narodnosti koji žive na ovim prostorima. - To Vaše bratstvo se istopilo preko noći. - Ništa nije večno i kamo te lepe sreće da do njega nikad nije došlo. Pošto su Hrvati genocidan narod, trebali su Srbima da plate ratnu odštetu, njihov čovek je izmislio bratstvo i jedinstvo. Srbi i Hrvati nikad se nisu voleli, niti mogu da žive zajedno. - Što se onda nisu razišli posle drugog svetskog rata? - Nije dao JOSIP BROZ TITO. Dok su drugi zadržali svoje nacionalno obeležje vremenom samo Srbi su postojali Jugosloveni. Mala, zar ti misliš da TUĐMAN voli što mu se ćerka udala za Srbina?! - Devojka se zaljubila. - Moguće ali je trebala da bude primer drugim Hrvaticama da krenu njenim putem. Vreme je pokazalo da je to nabeđeno bratstvo i jedinstvo najviše koštalo Srbe i Srbiju. - Zar smo mi toliko glup narod da nismo mogli da predvidimo posledice takve politike? - Oni koji su to osetili preko noći su nestajali sa političke scene. Čim je počeo rat u Hrvatskoj, TUĐMANOVA ćerka napušta muža i, sa dva sina odlazi u njenu lepu domovinu. Hrvati su nacionalisti jer ih prati i uvek će biti u senci JASENOVCA i svega. Želja da ga zaborave biće jalov pokušaj. - Tata, nisu svi Hrvati isti. - Ogromna većina i zato je smešan svaki srpski političar koji pokušava da ih opravda. I danas kada nas NATO bombarduje, avioni poleću i sa njihove teritorije. Neprijatelj uvek ostaje neprijatelj i njima ne treba ništa verovati. - Ti bi samo da se biješ. - Ne. Već se sa njima ne treba družiti niti trgovati. Šta će biti sa hrvatskom kada umre

TUĐMAN? - I TITO je umro pa opet greje sunce. - Cela Jugoslavija je plakala. - I ja sam plakao i čekao dva dana i dve noći u redu da bi stigao u Skupštinu i prošao pored mrtvačkog sanduka. Možda se danas kajem i stidim, ali sam morao jer su sa mnom bili drugovi i drugarice koji su danas u vladajućoj partiji. - Da li je bilo opozicionara? - Dete, u redu su čekali i jedni i drugi. Mala, donesi onu flašu sa stola. - Već si je pola ispraznio. - Šta ću kad me strah tera da pijem. - Što ne uzmeš neki bensedin? - Ništa bolje ne smiruje od domaće šljive. - Tata, mene nešto drugo brine. - Reci šta te muči. - Kako će nam Rusi pomoći kad su dobili pare od Amerikanaca? - To pričaju oni koji hoće da nas zavade. - Misliš da je to laž. - Siguran sam sto posto, jer Amerikanci teško daju, a lako uzimaju. Tako radi NATO i Amerika. - Zar je ovo bombardovanje po zakonu? - Ovo rade zlikovci i kriminalci najgore vrste, ali će doći dan kada će i oni odgovarati. - Jaki su. - Zar to nije sramota?! - Jeste, ali ko sme javno da se suprostavi najjačoj sili na svetu. - I njihovo će proći. - Propalo je RUSKO carstvo, ali je sa sobom odnelo mnogo žrtava. - Tako će biti i sa Amerikom. - Taj dan će sigurno doći, ali će to osetiti mnogi ljudi na ovoj planeti. - I neki naši iz opozicije traže da se pojača napad. - Misliš na ZORANA ĐINĐIĆA? - Tata, on radi za NEMAČKU. - Pobegao iz zemlje da zaštiti svoje dupe. Kad sve ovo prođe, on će uz njihovu pomoć i pare doći na vlast. - To je nemoguće. - Pazi šta ti je rekao tvoj tata. - Ti si vidovit. - Vidim ja da će njega sa vlasti skinuti samo metak iz puške. Danas Milošević brani zemlju, a sutra će ga takvi optužiti da je ratni zločinac. - Tata, što ne otvoriš agenciju za gatanje? Dobre bi pare zaradio. - Sve je to prljava politika koja se teško i nikad ne opere i zato od nje treba bežati što dalje. Milošević je naš Kraljević Marko, jer je imao hrabrosti da se suprostavi ovolikoj sili. - Svi kažu da je to LUDOST. - Nije imao drugi izbor. Njemu se treba diviti, a zločinci su Klinton, Bler, Širak, Šreder i drugi koje treba pozvati na odgovornost. - Tata, na kraju će biti krivi samo Srbi. - Tito je Nemcima oprostio RATNU ŠTETU, a Milošević to ne bi nikad uradio i zato će Amerikanci, uz ponoć opozicije, sve uraditi da ga skinu sa vlasti.- Tata, jel ti to izmišljaš? - NATO i Amerika neće se smiriti dok je on na vlasti. Ovo

bombardovanje kod svakog normalnog čoveka izaziva strah. - Trebali smo da podvijemo rep i slušamo starije i jače.
- I da smo to uradili, opet bi nas bombardovali. - Zašto nas toliko mrze? - Ima mnogo razloga... Zašto se tele vodi na klanje? - Zbog mesa. - A nas bombarduju jer je u pitanju neki interes.
- Hoće NATO DRŽAVU na našoj teritoriji. - Ljubi te tata. Ti si mnogo pametno dete. - Mene nije pravio Amerikanac, nego Srbin. - Ima tu i istine. Marina, šta imamo mi, a oni nemaju? - Imamo ŽVALAVE i GLUPE ŠIPTARE koji nisu još shvatili da će biti američko roblje. - Služiće kod njih kao što su nekad kod SRBA. Mala, idem da radim. - Ti reče da si slobodan. - Imam neke obaveze. - Opet privatna praksa. - Od nečeg mora da se živi i preživi. - Pa ti posle nije dobar direktor. - Više mrzim njega nego ove kriminalce. - Zašto? - Godinama kradu mi platu i pokušavaju da me ponize, a ja sve jači i moćniji. - Da si bio dobar, oni bi te poštovali. - Ja sam samo tražio da se poštuje zakon. I ja, mala, znam da je zakon na strani jačeg. - Kod dobrih ljudi, zakon je na prvom mestu i važi za sve zaposlene. Dosad sam promenio osam direktora i nijedan nije poštovao zakon. - Zašto su takvi? - Zato što misle da sve znaju i da su najpametniji. Oni poštuju zakon samo ako od toga imaju neku korist. - Nisam znala da su takvi. - Doktori su najveći neprijatelji svakoj vlasti. Idem ja, a ti uživaj. - Baš je vreme za uživanje. - Šta da se radi kad nam Amerikanac diktira kako živimo i šta da radimo.

Dobar dan, strina. - Gde si? Nema te da svratiš. - Sakrio sam se u mišju rupu i čekam da sve ovo prođe. - Dugo ćeš da čekaš. Gde ti je ono blesavo dete? - Sedi kod kuće? - Šta radi? - Uči. Ljubi je tata. - Biće pametna na oca. - Već jeste i blago meni sa njom. - Ona MIRINA mlađa ćerka ne izlazi iz podruma. - Dete se plaši. - Trese se ko prut na vetru kad čuje sirene. Kako moj drug MIJA? - On je počeo da pije. - Uvek je pio. - Sada zna za noć da popije pun sanduk piva.
- I on se uplašio da ga ne pogodi neka raketa. - Hoćeš da mi izmeriš pritisak? - To košta. - Zar strini da naplatiš?! - Danas se sve plaća. - Vidi da li će strina uskoro da putuje. - Nećeš ti još dugo u sanduk. -

Ja ga i ne želim. - Kome je danas do umiranja?! - Strina je napunila 75 godina pa ne žali sutra da umre. - Nemoj. Danas više košta sahrana nego svadba. - Kad umrem, spakujte me u džak i bacite kučićima. Ja ništa ne vidim i ne čujem. - Ne bi dala tvoja ćerka i šta bi rekao narod. - Pričaće se dva tri dana, a i posle se niko ne bi setio stare Milanke. - Tvoja sahrana bi i mene koštala, a morao bi i oči da kvasim vodom. - Kupi mi jedan venac i to će biti dosta. - Moram i sveću da ti kupim. - Šta je to za tebe bogataša. - Strina, ja bih prvo da pokvasim grlo. - Imam dobru rakiju, ali mi prvo izmeri pritisak. - Kako dama kaže. - Reci koliki je. - Sto pedeset sa devedeset. - Nema više?! Jutros je bio preko dvesta sa sto. - Ko ga je merio? - Unuk Dejan. - Ne zna on da izmeri kako treba. - Ti i tvojim bolesnicima kad umiru govoriš da će ozdraviti. - To ništa ne košta. Jesi li popila neki lek? - Kad je ćerka krenula na posao, dala mi je jednu malu tabletu. - Kad je to bilo? - Pre dva sata. I komšinica DUDA dala mi je tabletu za izmokravanje jer i ona to pije kad joj skoči pritisak. - Strina, u tvom komšiluku sve sami doktori, ali se ti čuvaj. - Došlo vreme da se umire. - Ne žuri tamo. Ko ode više se ne vraća. - Baš me briga! Jednom moram i ja da umrem. - Nemoj da piješ lekove bez znanja doktora i drži dijetu.
- Malo jedem u poslednje vreme. - Samo pun tanjir čvaraka. - Šta ću kad sam gladna. - Strina, moram da idem. - Svrati večeras. Biće kod kuće i Milena. - Šta će mi ona? - Da vidiš sestru i opet nešto da popiješ.

Kolega, stigao novi bolesnik. - Samo što sam došao, a posao me juri. - Nisi došao da sediš nego da radiš. - Ko mi kaže?! - Glavna sestra SLAVICA NIKOLIĆ. - Ko bi radio da me je juče pogodila bomba? - Našli bi drugu sestru. - Jedva čekaš da mi se to desi. - Bolje da pogineš ti nego ja. - Dosad nisam znao da imam tako pametnu glavnu sestru. - Ako pogineš, klinika će ti podići spomenik. - Zbog takvih baksuza Bog me čuva i zato ću živeti sto godina u INAT svojim dušmanima. - Kolega, treba umreti na vreme. - Ja ne žurim. - Ti si u centru najstariji i red je da odeš prvi. - Ja sam kavaljer pa ću damu da pustim preko reda. Jesi li videla kako spomenik KOSTE

TODOROVIĆA ovih dana lepo izgleda? - Usrali ga vrapci i golubi. - Niko do 350 radnika nije našao vremena da ga očisti i opere. - Ja ću tvoj spomenik da čistim svaki dan. - Hvala, koleginice, ali ja još ne mislim da idem na kafu kod Svetog Petra. Gde ti je pacijent? - Sa osmog odeljenja dolazi devojka. - Zar još ima devojaka? - Kažu da je nevina. - Ti si nešto pila? - Pričaju sestre. - Bolje da gledaju svoja posla. Gde da je primimo kad smo puni. - Sneža je namestila krevet u sobi TRI. - Kod one izlapele babe?! - Samo kod nje ima slobodan krevet.
- Takvu devojku treba poštovati i držati je ko malo vode na dlanu. - To je neka glupača. - Nemoj tako da pričaš. - Misliš da će joj muž reći hvala. - Njeno dupe njen problem, a ja gledam kako da preživim ovaj KLINTONOV RAT. Što je nema da dođe? - Prvo je otišla u klinički centar na neki preged. - Da li oni primaju pacijente? - Po dogovoru sa doktorkom STOJOM. - Ti dogovori nisu vredeli ni pre agresije, a danas ne daj Bože da tamo ima nekog. Šta ako se oglasi sirena? - Mora da bude pregledana. - Daj Bože da si ti u pravu.

Neko zvoni! - Idi otvori vrata. To je ona. - A ti doguraj krevet. - Ne mogu sama. - Na odeljenju rade još tri sestre. - Lenje bube. - Nisam najgora sestra. - Ima gori i od tebe. - Što ne otvarate vrata? - Lepa Miro, što se nisi najavila pa da ti skuvam kafu? - Zvala je sestra Slavica. - Koga?! Sa mnom nije razgovarala. - Čula se sa tvojom glavnom sestrom. - Ja ništa ne znam o ovom prijemu. - Što si se ukrutio ko kurac u hladnoj vodi. - Gledam u tvoje lepe sise. - Bolje se uhvati za nosila. - Ne smem da dižem više od pet kila. - A mene si mogao sa pedeset kila. - To je bilo nekada. - Bio si dobar. Sad sam još bolji. - Ja sam udata. - Lepo, koleginice. - Ti bi opet ali ne dam. - Čuvaš je za onaj svet. Tebi ne dam i šta mi možeš. - Sačekaj da doguram krevet pa će dama sa nosila sama ustati i preći na krevet. - Da li može? - Mogu. Ja hodam. - Jesi li čula? Lepa dama može sve. - Crni Milija, i bolesnicama se udvaraš. - I one su žene.

Evo ih opet. Crkli da bog da! - Neka, Miro, oni rade svoj posao, a mi ćemo naš. - Šta ako nam pošalju bombu? - Još nisu počeli da

bombarduju bolnice. Od njih možemo svašta da očekujemo jer su to ljudi bez duše i srca. - Miro, ova dama je lepša od tebe. - Ona je devojka, a ja sam dva puta rađala, imala mnogo kiretaža i menjala muškarce ko Ciganin konje. - Kakva je tvoja ribica? - Još lepša i slađa. - Da se nadam? - Nadaj se. To ništa ne košta. Šta znaš o ovoj bolesnici?
- Došla je sa Kosova, verena je za momka koji živi i radi u Švajcarskoj i trebala je da ide kod njega. Na kliniku je došla preko veze. - Ala se neki doktor OPARIO. - Direktor je veza. - Nikad im nije dosta para. Jel je pregledana u kliničkom centru? - Bili smo u zakazano vreme i, osim čistačica, niko ne radi. Kolega, ja sada idem na odeljenje. - Miro, čuvaj se pa kad ovo prođe, idemo u park. Samo u LUKSUZNI hotel. - Ko će to da plati? - Riba košta. - Tako je, sestro!

Zorice, javi se doktorki Julijani. - A ti spremi još jednu flašu fiziološkog rastvora. - Zašto sve moram ja? - Ti si stara sestra i treba da slušaš za primer. - Dok mlađe sestre sede, ja radim. - Ti ćeš uskoro u penziju i treba te što više iskoristiti. - Pametno, nema šta. Zašto je ova dama došla u centar? - Pala je u nesvest, bila u šoku i posle date terapije, mora da bude pod kontrolom. - Da li je urađen skener? - Niko ne radi. - Pa u CENTAR. - Ona je naš pacijent. - Koliki je pritisak? - Sada će Milka da izmeri. - Kolega, ja ništa ne čujem. - Daj mi te slušalice. - Koliki je? - Ni ja ne čujem ništa, a devojka je obojena. - Što si uzeo taj pokvaren aparat? - Nisam ja. To je Milka uradila. - Zorice, što kolega zna da iznervira to ne zna niko. - Milka, ti imaš neki problem? - Što me jebeš u mozak kad i ti ništa ne čuješ. - Koristiš pokvaren aparat. - Ne znam gde mi je dupe, a gde glava. - Milka, donesi drugi aparat, a ti kolega pusti ženu na miru. - Šta sam loše rekao?! - Ništa, kolega. Maja neka uzme krv, a Živka odmah da je odnese u laboratoriju. Kolega da ne izlazi iz sobe. - Zorice, pošto znaš da naređuješ, bićeš ti dobra glavna sestra. - Tu curu što pre da izvučete iz šoka. - Ona se pomera, a i tenzija je porasla. - Vidim, Milka. Gde je otišla ona histerična Maja? - Kolega, što si tako bezobrazan. - Ništa nisam rekao. - Muž joj je na

Kosovu. - To nisam znao. - Oni su radikali. - Ja nisam naručio ovaj rat. - Kad je čula da je ovde bolesnica ALBANKA, počela je da psuje ko kočijaš. - Nije njoj lako. - Mi smo Milka, profesionalci i svi su nam pacijenti jednaki. - Vidi se da redovno gledaš dnevnik televizije BEOGRAD. - I ja mrzim Albance, Šiptare ali mi ne pada napamet da joj dam pogrešnu injekciju, jer mi ona nije ništa loše uradila. - Ti bi je i u oči KRESNUO. - Svaki muškarac voli to da uradi. - Ti nisi muško, ti si sestra. - I sestri se ponekad digne ona stvar. - Šiptari su ubijali i sada ubijaju Srbe na Kosovu i Metohiji. - I ja sam spreman da ubijem ali moj neprijatelj ŠIPTAR treba da ima mogućnost da se brani. Srbi su sami krivi. - Kako i zašto, kolega?! - Od nacionalne manjine sebi smo stvorili najvećeg neprijatelja SRBA i srpskog naroda. - Kolega, kad si toliko pametan šta treba uraditi za budućnost ove zemlje i ovog naroda? - Prvo treba ukinuti obe pokrajine i uvesti američki zakon. - Šta ćemo sa našim? - Njega treba što pre zaboraviti. U Americi su svi Amerikanci i svi govore jednim jezikom i imaju jedno pismo. Kod nas svako radi šta hoće pa se onda čudimo otkud toliko nacionalizma u maloj zemlji. - Mi težimo demokratiji. - To je, sestro, obična glupost, jer na zapadu vlada pravo jačeg i bogatijeg.

Gospođice, jel me čujete? Jel Vas nešto boli. - Ne razumem srpski. - Sad mi je sve jasno. Vi ne želite da govorite srpski. - Nama je to zabranjeno. - Sada mi odgovaraj na pitanja jer je to za tvoje dobro. Jel te nešto boli? - Muti mi se pred očima, a glava hoće da mi pukne. - Dobila si potrebne lekove i uskoro će bol da prestane. - Neću da umrem? - Za nekoliko dana bićeš na svojim nogama. Pokušaj da zaspiš. - Gde je moja sestra? - U hodniku. Čeka da ti dođe verenik iz inostranstva. - Neka uđe da je vidim. - Prvo se naspavaj pa ćeš posle da je vidiš. - Kolega, izađi iz sobe. Hoću nešto da ti kažem. - Šta hoće lepa Milka od mene. - Ona ima tumor materice. - Od koga si to čula? - Od profesora. - Matori jarac više ne zna šta priča i vreme je da ide u penziju. Otkud tumor kad nema krvarenja, a nije bila ni kod ginekologa na pregled. - To kaže profesor. Treba da joj ubacim kateter. - Šta čekaš, sestro? - Devojka je nevina pa se plašim da je ne

povredim. - Sada ću ja da ti pokažem kako se to radi. - I matorac nešto zna. - Ja sam išao na sve časove kad se ti još nisi rodila. Milka, jel nam je stigla smena? - Tu sam kolega. - Slađo, ovo je nova bolesnica. - Sve mi je ispričala ZORICA. - Onda ti je samo ostalo da ćutiš i radiš. Koleginice, šta ima novo kod tebe? - Otišao momak na Kosovo. - Ako je pametan, znaće da se čuva i sačuva svoje dupe. - Ja sam se uplašila za njega. - Ako je pametan, znaće da čuva svoje dupe. Slađo, sad imaš Kosovo na odeljenju. - Kad bi smela.
- O tome ne smeš ni da misliš. - Što oni ubijaju naše? - Ti si medicinska sestra i za tebe su svi bolesnici isti. - Ako se mom momku nešto desi, ja ću znati da se osvetim. - Ala si ti opasna sestra. - Ja sam prvo Srpkinja koja ne voli ŠIPTARE. Kolega, lako je tebi da pričaš jer si na sigurnom, a moj MILE je u prvim borbenim redovima. - Kad može da TUCA, može i pušku da nosi. - Tamo se puca i danju i noću.- Ja sam slobodan, a tebi želim mirno dežurstvo i da se MILE što pre vrati. - Zbog njega sam krenula i u crkvu. - Tu je Bog da pomogne. - Jel radi prevoz prema AVALI? - Na svaki sat ima autobus za moje selo. - Vidimo se, kolega. U autobusu gužva. Ljudi su nervozni i traže priliku za svađu jer svoj strah i bes moraju na nekog da izbace. Posle spore vožnje, stižem u centar Belog potoka a ljudi, žene i deca ko u najboljim danima, ko da je vašar samo što nema muzike.

Mala, kako si? - Dobro sam, tata. - Šta ima novo? - Zvala je Nataša. - Kako je kod nje? - Sirene, avioni, detonacije. - Jel se plaši? - Kaže da je nije strah, ali im tetka psuje sve po spisku. - Gde se kriju? - Kod čika Mileta u podrumu. Nataša vodi dnevnik. To je dobro jer jednog dana može i u knjigu sve to da prepiše. - Ona nema te ambicije. - Nikad se ne zna. Da li je neko dolazio?
- Deka je imao posetu. - Ima li ta poseta ime? - Deda ŽIKA. - Oni su stari prijatelji. - Deka me je poslao kod čika Miće po lozovu rakiju. - Otkad on pije? - Pije krijući se već duže vreme. - Ja sam mu govorio da prestane jer alkohol može da izazove novi šlog ali, on ne sluša i pravi se da je pametniji od mene. - I ti se ponašaš ko da si najpametniji i da niko ne zna više od tebe. - Ja se ne pravim. Ja jesam

najpametniji i najlepši. - Dok sam bila sa njima, pio je samo deda Žika.
- Pije on kad je sam. - Što mu ne kažeš da ga piće može odneti. - Baš me briga. Dosta je živeo. - Kakav si ti to sin? - On nije dete i neka radi šta hoće. - Tata, ako pije može bolest da se povrati. - Pio alkohol ili vodu, šlog će se ponovo javiti i on će od toga umreti. - Kakva ste to Vi familija? - Šta nam fali? - Niko nikog ne poštuje. - Grešiš. Mi smo realni i ko se nije rodio neće ni da umre. Gde si ti bila kad su se oglasile sirene? - U kući. Gledala televiziju Košava jer se u to vreme prikazivao dobar film. Šta ima novo na klinici? - I dalje se radi. - Ti radiš? - Nikad više nisam radio. - Nemoj da me zasmejavaš. - Primili smo jednu Albanku. - Šta ona traži u Beogradu? - Devojka je bolesna i došla je da se leči. - Oni i njihovi prijatelji saveznici Amerikanci nas ubijaju, a mi je lečimo. - Ona ima državljanstvo Srbije. - Albanci ne priznaju državu u kojoj žive, a ne poštuju ni naše zakone. - Shvatiće oni jednog dana da su im Srbi najveći prijatelji, ali će biti kasno. - Dok se to desi, Srba će biti upola manje.

- Mala, ima li nešto da se jede? - Pasulj koji si kuvao pre tri dana.- Hvala. - Samo ga preprži i može da se jede. Tata, kako radi prevoz? - Bolje nego pre AGRESIJE. - Jesi li slušao vesti.
- Ne. Morao sam da radim. - Naši se bore hrabro, ali je kriminalaca mnogo više. - Ginemo mi, ginu i oni. - Idem kod Zorana. - Da li si nahranio VUČKA i BOLETA? - Još nisam ali sam doneo kobasicu i slaninu. - Imaće super večeru. - Šta se to priča u vestima? - Do sad je oboreno desetak aviona i ubijeno mnogo vojnika na obe strane. - Njima je govoreno da idu na izlet. Dva tri dana. - Što nas ne ostave na miru i da mi sami rešavamo naše probleme. - To ne može. Mi smo mali, a oni su SILA i mora da bude kako oni kažu. Jel čuješ kako VUČKO zavija? - Osetio svoju braću koja su krenula u lov na ljudske glave. Mala, spremi se da bežimo. - Gde? - Tu je ZABRAN, LISIČIJA JAZBINA. - Meni je najsigurnije u malom kupatilu. - Nigde nismo sigurni.
- Nama će Bog pomoći. - Kako da ne. - Te barabe ubiće BOG. - Dok

se on seti da mu je to obaveza pašće mnogo glava na obe strane. Mala, da čujem vic koji ti je ispričala drugarica iz ZEMUNA. - Monika više ne puši pikavce. - Lepo ali bezobrazno rečeno. - To je glavna vest u Zemunu. - Idem kod Zorana, a ti dođi ako hoćeš. Nije kod kuće. - Gde sad ide? - Otišao sa Brankom u grad. Jer to ona sa crnom kosom? - Da, tata. Branka je pravnica. - Pa šta.
- Intelektualka sitno zna što je sa Zoranom. - Dete, ako neko ima fakultet ne mora da bude i pametan. - Trebala bi, jer je napunila i trideset godina. - Ti sve znaš. - Nas dve smo juče dugo razgovarale. - Ja znam neke žene sa fakultetskim diplomama, a rade ispred ekonomskog i na plavom mostu.

Dobro veče, brate. - Mićo, gde ti vidiš dobro. - Došao sam da mi izmeriš pritisak. - Brat se usrao. - Ko ne bi kad nam ovi DIVLJACI ne daju mira ni danju ni noću. - Marina, gde je aparat? - Sad ću ga doneti. - Može li brat da proba rakiju iz Šumadije? - Što ne bi. Ja dnevno popijem najmanje litar rakije. - Kažeš da ti je skočio pritisak. - Ja ga sa rakijom skidam. - Kakva je? - Baš dobra. - Tvoj brat ne pije svašta. Gde si je kupio? - To je MITO. - Ovakvu još nisam pio. - Brate, šta kaže ta tvoja tehnika? - Samo dvesta sa sto deset. - Zato mene boli glava. - Jesi li popio lek? - Prvo sam došao da ga izmerim. - Jel imaš lek? - Pre dva dana sestra JAGODA donela celu kutiju. - Ti si mlad čovek i ovoliki pritisak nije dobar. - Kad se iznerviram on skače ko lud.
- Treba da ideš kod doktora. - Sad treba glavu sačuvati, a za doktora ima vremena. - Kako pišaš? - Normalno. - Imaš oči ko bubrežni bolesnici. - To je, burazeru, od nespavanja. - Spavaj. Ko ti brani? - Ne mogu od ovih kriminalaca i tvog VUČKA. - Čika Mićo, i ja ga čujem svake noći. - Dajte mu neki bensedin pa da se slatko naspavam. Dođite večeras kod mene. - Ako imaš nešto da se pojede i popije, eto nas. Kod gazde Miće nema šta nema.

Tata, kako se Vi ponašate na poslu kad se oglase sirene? - Neki to i ne čuju, a nekima se tresu gaće. - Kao mom tati. - Normalan čovek se plaši, a budala je hrabra. - Čula sam od tetka ŽIVKE da je bilo panike i da su se neki zdravstveni radnici kukavički ponašali.

Osoblje tvog odeljenja je prvo pobeglo u sklonište. - Ne kaže se pobegli neko su otišli. - To je isto. Priča se da je profesor MILAN Šašić prvi napustio odeljenje, a za njim krenule sestre i pokretni bolesnici. - One nepokretne povremeno je obilazila sestra. - Svašta sam čula. - Gledaj, dete, svoja posla i kako da sačuvaš živu glavu. Doktor MILAN nikada nije hteo da napusti odeljenje. - To je pravi čovek i doktor. - Tata, jesi li ti ulazio u to sklonište? - Više puta. - Kako je unutra? - Tu su strunjače sa ćebadima i jastucima. - Jel ima neka muzika? - Tu je radio i veliki televizor u boji. U ovo sklonište se išlo prvih nedelju dana, a sada doktori i sestre ostaju pored bolesnika.

Kišna noć sa pojačanim vetrom. Hladi uplašene duše koje ne znaju šta će se desiti ove noći. Ljudi se plaše i nadaju se da ovaj privatni rat što pre prođe. Nikom nije jasno zašto Rusi samo prate nesreću koja se ponavlja iz dana u dan, bez želje da pomognu. Zašto pred Amerikancima savijaju kičmu kad oni nijedan rat nisu dobili sami. Zar da nam na Kosovo i Metohiju demokratiju donosi zemlja koja je pobila svoje Indijance, a crnci su građani drugog reda?!

Tata, zvao je gospodin SILJANOVIĆ. On je dobar čovek. - Pitao je da li se plašim i gde se krijemo. - Ja bi voleo da ga vidim. - Kad sve ovo prođe, idemo kod njega. Hoćeš da idemo kod čika Miće? - Ja ostajem u svojoj kući. - Onda ne idem ni ja. Ti spavaj ili gledaj televiziju, a ja ću na terasu sa svojim ljubimcima. - Zar ne čuješ kako pada kiša? - Brzo će prestati. - Bolje ostani sa mnom jer za pola sata počinje kaubojski film. - Dete, pogasi sijalice, a ja idem u dvorište. - Zar po kiši? - Nisam od šećera da bih se istopio. - Uzmi kišobran. - Važi, dete.

Marina ugasi sijalicu u svojoj sobi, a ja sam uzeo kišobran i izašao napolje gde me je čekalo NEBO sa crnim oblacima koji su prosipali kišu na ovu našu napaćenu zemlju. Tu je i blagi povetarac koji me podseća da je stiglo proleće i s njim i ove BARABE koje nam ne daju mira. U selu tišina obojena sa mnogo svetlosti, pa me sve to za trenutak podseti na novogodišnje slavlje. Da li su se moji

BELOPOTOČANI sakrili ili mirno spavaju u svojim krevetima to samo oni znaju. Prođe još jedna noć i ništa se nije desilo osim što su tamni oblaci napustili selo, a mesec i zvezde zauzeše svoje mesto. Upalio sam tranzistor da čujem koga su noćas gađali i da li je naša odbrana bila uspešna. Oglasi se spiker Studija B i poče da priča o zločinima koje su tokom noći počinili NATO zlikovci. Po njihovom starom običaju, napadaju samo noću i najviše ubijaju decu, žene i stare ljude. Tako rade heroji sa zapada na čelu sa AMERIKOM. Na kraju spiker reče da je našim košarkašima zabranjeno učešće na EVROPSKOM PRVENSTVU. Pre dve godine Nemci su postali prvaci EVROPE jer nas nije bilo. Sada se i Francuzima pruža prilika da osvoje prvo mesto jer mi ne možemo da učestvujemo jer smo najbolji. Mesec dana, pre početka ovog ludila, servirka Sadika me pitala da li u kući imam brašna i soli, ko da je znala da će se ovo desiti. - Ja živim na selu i sve imam. - Blago tebi. Ja sve moram da kupim. Biće opasno, a mi smo mali. - Šta to pričaš, ženo? - Zar ti nisi ništa čuo?! - A šta sam trebao da čujem? - Amerika i njeni saveznici hoće da nas bombarduju. - Od koga si to čula? - Moj muž radi u Nemačkoj i tamo svi znaju dan i sat kada će nas napasti. - Ako je to istina, što sa decom nisi otišla u Nemačku? - Neće deca da napuste Srbiju. Sve što je tada rekla, to se i ostvarilo.
- Šta ja to čujem? - Avioni, tata. - Zašto ne spavaš? - Probudila me buka avionskog motora. - To su sigurno naši jer samo oni lete ovako nisko. I zato prave veliku buku. - Gde su odleteli? - Ko bi to znao. Hoćeš da ti skuvam kafu? - Idi na spavanje. - Gotovo je sa spavanjem. - Ja moram i danas da radim. Vidimo se, tata.

Dobro jutro, kolega MUJO. - Kolega, on više neće da priča srpski. - Majo, ti se šališ. Čoveče, govori srpski da te ceo svet razume. Do juče smo se družili, išli zajedno u švaleraciju i nije ti smetao Srpski jezik. - Mi Albanci. - Ti si ŠIPTAR. - Ne priznajemo Srbiju za svoju zemlju. - Stan i posao ti dali Amerikanci. - Sada su oni naša braća. - Sad im trebate, a sutra će da od Vas da naprave robove. Mi Vas mazili i pazili, a Vi sada ne volite Srbiju i Srbe. Jebao Vas TITO! On je izmislio bratstvo i jedinstvo. - Nas od malih nogu uče da ste Vi

okupatori. - Zašto ste živeli sa nama? - Doći će dan kada ćemo uživati u našoj državi i govoriti samo Albanski jezik. - Ludi Srbi i to će dozvoliti. - Moraće. Amerika tako hoće. - Jebao te Klinton! Živka, jel čuješ šta priča naš kolega? - Jebao i Milošević što ta govna nije pobio. Sutra treba da vodiš onu Albanku kod ginekologa na pregled. - Od koga si to čula? - Od doktorke Julijane. - Sve što se mora nije teško.

Ko sutra vodi Albanku kod ginekologa Markovića? - Ja, profesore. - Nemoj da zaboraviš da ga pozdraviš i reci mu da mi se javi. Reci Zorici da idem na sastanak. - Ne. - Lako je Vama. Vi ste šef i možete da izađete kad hoćete. - Može mi se pa šta. - Gde ode profesor? - Boli me ona stvar. I on je usrao motku. - Majo, čovek ostario i osedeo, a oči samo što mu ne izlete iz očnih duplji. - Ko zna kako ćemo mi izgledati u njegovim godinama. - Zorice, jel može kafa? - Sadika već kuva. - Od njene kafe i konj bi crkao. - Ona kuva najbolju kafu na odeljenju... Neke sestre se ljute jer im ne ostavljaš kafu. - Kad god dobijem ja podelim svim smenama, a one svoju kafu nose kući. Što ova nova bolesnica toliko kuka? - Dženi joj vadi krv. - Ko da je dere. - Odi. - Idi vidi šta se dešava. Možda joj treba tvoja pomoć.

- Šta joj to radiš kad se toliko dere? - Samo sam uzela krv. To si mogla nežnije. - Jebala te ona. Naši na Kosovu ginu, a ti se brineš za ŠIPTARKU. - Mi smo profesionalci. Ako je toliko voliš, ti je vodi kući. Pizda im materina. Oni na Kosovu i Metohiji siluju i ubijaju, a ja treba da ih lečim.
- Ona je još dete. - Svi su oni isti. - Ne bi se ona ONOLIKO DRALA od uboda igle. - Rekla sam da će joj otvarati stomak i svaki dan se molim bodu da UMRE. - Ti si luda žena. - Kad god je vidim, meni padne mrak na oči. Da je neka riba ne bi bila nevina sa devetnaest godina. - To nije tvoja stvar. - Ja sam sa petnaest godina dva puta bila na kiretaži. - Ona nije savremena ko što si ti nekada bila. - Crkla da bog da.

Gospođice, prestani da plačeš. - Šta će sutra da mi rade? - Samo će te pregledati ginekolog. - Ja ne dam da mi otvaraju stomak. - Ko ti je to rekao? - Ona sestra što mi je vadila krv. - Ja idem sa tobom. - Ko će me pregledati? - Jedan stari profesor. - Ja bi da me pregleda žena. - I to ćemo srediti ako prestaneš da plačeš. Moram da pohvalim tvoje znanje srpskog jezika. - Imala sam peticu i u osnovnoj i srednjoj školi. - Vidi se.

Osvanu novo jutro, a ja umoran i neispavan krenuo da radim. Šta će biti sa ŠIPTARKOM, da li će biti pregledana i šta će reći stari profesor čuću posle pregleda. Na odeljenju mirno, a u sobi za sestre sedi Maja RADIKALKA i šofer Vlada i piju svoju prvu jutarnju kafu.

Dobro jutro, omladino. - Kolega, ti si već stigao? - Ja se držim radnog vremena. - Vlado, jesi li čuo šta kaže dedica? - Koleginice, ja uvek dolazim na vreme. - I sa posla odlaziš dva tri sata ranije. Jel noćas bilo nešto? - Ako misliš na avione bilo je mirno. Da nisi bio sa nekom damom? - Svake noći druga. - Što lažeš kad znam da ne možeš ni da pišaš. - Još mogu. - Kolega, ne laži sam sebe. - Ako ne veruješ, ti se postavi. Ne bi dala mog BOSANCA ni za ceo NATO pakt. - Tu su pederi i narkomani i oni neće tako lepe dame. - Svi su loši samo si ti dobar. - Davio bih te ko zmija žabu. - To samo i možeš. - Ne daj Bože da mi padneš u ruke. - Ti koji mnogo pričaju od njih nema ništa. Ja sam mu, Vlado, preko veze nabavila nekoliko katetera, neka mu se nađe.
- Milija, zar si ti toliko ZATAJIO? - Kad bi koleginica znala kakav sam majstor ne bi tako pričala. Vlado, vreme je da krenemo jer više ne mogu da slušam ovu udatu ženu. - Što me onda juriš ko lisica kokošku? - Svaki muškarac koji ima jaja tako se ponaša. - Gde ti je pacijentkinja? - U sobi. Dženi joj vadi krv. - Neka požuri jer moram i u Zemun po kiseonik. Dok sestre sve završe, idem u laboratoriju da detetu podignem rezultat. - Šta mu fali? - Jebao mu ti mater, već deset dana boli ga grlo i ima visoku temperaturu. - Jesi li dete vodio kod pametnog doktora? - Otkud ja znam ko je pametan a ko nije. Daj mi krvnu sliku. - Stari nalaz. - Krv je krv. - I šta kaže doktor Milija? -

MONONUKLEOZA. - Kako znaš? - Ima preko dvadeset hiljada belih zrnaca i pet posto VIROCITA. - Ti si neka pametna sestra. - Sve znam još samo da naučim da lajem na zvezde. Kolega, vodi i Milana na ušnu kliniku kad su kola tu. - Može ako ima uput. - Sve je dogovoreno. Šta se ovo čuje? - Srce, to su sirene. - Šta je Milija? Šta si se usrao? - Da mi sačekamo da opasnost prođe. - Moram da žurim jer danas moram da stignem na mnoga mesta. - Vlado, čuvaj moje srce. - Ne brini se, sestra Dženi, tvoje srce je u sigurnim rukama. - Jebi te se oboje...

Milan i mlada Albanka uđoše u sanitetska kola i Vlada da gas. - Tebe, Vlado, nije strah? - Moje je da vozim. - Šta ako su nas odozgo videli? - Samo nas čekaju. Zlikovcima je do rušenja i ubijanja. - To su obični pilićari. Da su muškarci, oni bi sišli dole pa da se pogledamo oči u oči.
- Znaju oni da mi hvatamo za jaja, pa se plaše da ne ostanu bez njih. Milija, možda i ne znaju gde je Jugoslavija. - Pa što su onda došli?! - Da zarade svoju platu. Gde su Beograđani kada su ulice prazne?! - Svi su se zavukli u neku rupu i čekaju da se ovo završi.

Vlado, stani ispred ovog ulaza, a ja ću da skoknem do ambulante i vidim ima li nekog... Sestro, jel Vi radite? - Šta misliš zašto sam ovde. - Doveo sam bolesnicu kod specijaliste na pregled.
- Šta joj fali? - Treba da je pregleda profesor Marković. - Kako, kad on danas nije došao na posao. - Na uputu piše po dogovoru sa njim. - Mi na pregled i u bolnicu primamo sam porodilje. Vratite bolesnicu na kliniku. - Dama krvari. - Tu su Vaši doktori. - Svašta, sestro. Ovo je rat. - I u ratu se bolesnici leče. - Ja ne smem da vratim bolesnicu dok mi ne potpišete da sam bio u ambulanti i da doktor ne radi. - Ja to ne smem da uradim. - Ja ne smem bez potpisa da je vratim. - Olga, hoćeš ti da potpišeš? - Ne pada mi napamet! Ja sam doktorka zadužena za porodilište. - Možda je i ova dama trudna. - Dovedite je sutra. - Ona krvari! - Vratite je na kliniku i ako nastavi da krvari, ja ću je primiti u bolnicu. - Ne radite Vi, ne radi ušna klinika, pa ko onda radi?! - NATO punom parom. - Sestro, šta je bilo? - Vlado, niko neće da radi. - Rat je i svako čuva svoje dupe.

Kad pre, momci?! - Niko ne radi. - Kako?! Kad sam ja, pre vašeg odlaska, zvala, rekli su mi da rade dvadeset četiri časa. - Koleginice Dženi, radi samo porodilište. - Šta je bilo na ušnoj? - I tu smo poljubili vrata. - Milane, jel te boli uvo? - Sada ne. - Da ti nas ne zajebavaš? - Pusti momka na miru i stavi kafu za mene i Vladu. - Kakva je kafa? - Možeš da se udaš. - Čekam da me zaprosiš. - To nećeš da dočekaš. - Šta meni fali? - Imaš veliki jezik. - Znam ja i da ćutim. - Idem koleginice na šesto odeljenje. - Šta ćeš tamo? - Da vidim moju simpatiju Branku, Bosanku.
- Tebi takva i treba. - Riba i po. - Jednog muža je sahranila, drugi je poginuo na ratištu, a trećeg je otrovala švalerka. Reci joj da ću oči da joj vadim, a neću žaliti pare ni za živu sodu. - Ti se šališ? - Ja kad volim, ja sam spremna i da ubijem.

Gde si kolega?! Odavno te nisam videla. - I nećeš dok ne vidim test na sidu. - Jebeš TEST, koga on danas zanima kad svakog časa možemo glavu da izgubimo. Kolega, JEBO NE JEBO kurcu vreme prolazi. - Zbog takvih dama, SIDA šeta Beogradom. - Jebe mi se. - I meni ali tebe neću. - Sto maraka pa kreši od jutra do mraka. - Kad bi znala kako dobro jebem, ti bi meni dala sto maraka samo da me imaš. - Pederčino matora, ti bi crkao kad bih te uhvatila BRANKA. - Zna Milija kako treba sa matorim ženama. - Ja sam za tebe još dete. - Možda si i nevina. - Jedi govna. Nisi ti nikad imao ovakvu ribu. - Bolje na goli otok nego s tobom u krevet. Ko jednom legne sa mnom, on više ne traži drugu. Ja sam vruća mačka koja zna i da prede, a po potrebi i da grebem. - Kad bi te čiča uhvatio, sve bi ti koske polomio. - Kad je crkao miš ispod plasta sena. - Jel dama još radi po kućama? - Spremam stan. - Zar sestra i to radi? - Dete krenulo na fakultet pa moram. - Ima li sin i oca? - Ima ali ja brinem o njemu. Knjige, školarina, sve je to moja briga. - Znao je da ga napravi. - Ko zna da li je to njegov sin. - Onda ćuti i radi. Kolega, digni telefon. - Ja ne radim na šestom odeljenju. - Digni slušalicu. Neće ti otpasti ruka. - Molim? - Milija, šta ti radiš na šestom odeljenju? - Udvaram se Branki. - Koja ti je to po redu? - Više ne brojim. Sestra Radice, ko Vam treba? - Ti. - Zar i tebi treba švaler. -

Imam ja mog brku. - Pa šta onda hoćeš? - Dođi na treće odeljenje da vidiš jednu bolesnicu. Ja moram kod pravnika. - Prvo dođi kod mene jer hoću da čujem da li mlada doktorka može na noge. - Više nisam terapeut.
- To sam čula na sestrinskom sastanku. Rekla je profesorka da te zovem. - Vi hoćete da za jednu platu radim dva posla. - Šta ti fali? Mlad si pa radi. - Sestro, to neće moći. Branka, jel ti čistiš kod ove doktorke što leži na trećem odeljenju? - Teška je ko crna zemlja i moraš što pre da je digneš na noge. - Da bi ti imala manje posla. - Daću ti ribu. - Hvala. Ima još žena.

Milija već stigao. - Koleginica Radica kaže da ste me zvali. - Želim da pregledate mladu doktorku koja leži u sobi osam i da mi kažete kakve su šanse da ona ponovo stane na svoje noge. - Ja više nisam terapeut na klinici. - Sve sam čula. - Pogledaću je samo zbog Vas. - Ona je ćerka moje dobre prijateljice. Ja sam joj obećala da će te je Vi podiči na noge. - Profesorka, nisam ja mađioničar. - Mnoge ste digli pa ćete i nju. - Videću šta mogu da uradim. - Ja sam Vas hvalila.

Kolega, šta ćeš sada da radiš? - Vreme je da i ja budem glavna sestra.- Neće moći jer te profesorke ne vole. - I ne treba BABE da me vole. - Od njih zavisi da li ćeš biti glavna sestra. - Onda je bolje da guram kolica i nosim nosila. - Teško je biti glavna sestra. - Svašta ja znam. - Ne bi znao to da radiš. - Teško je doktorima kuvati kafu i pitati kako su noćas spavali ili otvarati vrata i primati pune kese. - Ne pričaj svašta i pogledaj doktorku...

- Jel slobodno? - Izvolite, gospodine. - Mene su poslali da vidim mladu damu. - Vi ste Milija?
- Da. - Profesorka je o vama sve najlepše pričala. - Videćemo šta se to može uraditi. - Ja sam mama Draga. - Jel dama spava ili odmara oči? - Budna sam, gospodine. - Može li dama da se okrene na leđa? - Pazite na njenu levu nogu. - Mogu ja sama da se okrenem i na stranu i na leđa ako mi pomognete. - Gospodine, moja Željka, još kao beba, volela je da spava na stomaku. - Od kada su noge ovoliko otečene? - Ima dve nedelje. - Šta pije od lekova? - Svašta. - Mogu obe ruke da

pokrećem. - To je dobro, a sada prema sebi povucite desnu nogu. - Mogu da je savijem i u kolenu ali osetim jak bol. - To je dobro i sa njom neće biti problema. Šta možete da uradite sa levom nogom? - Ništa. - Kad spadne otok i ona će proraditi. - Vi ste optimista. - Da nisam, ne bih se bavio ovim poslom. Sve ovo što sam video nije loše, samo mora puno da se radi. - Moja ćerka je radna, a Vi recite šta treba da radi. - Da miruje dok otok spadne, pa ćemo krenuti sa vežbanjem i za mesec dana dama će koristiti svoje noge. - Svi su nam govorili da više neće moći na noge. Samo Vi dajete nadu. - Gospođo, ja znam šta govorim. - Daj Bože da ste Vi u pravu. Bila je najbolji student i specijalizaciju je završila na vreme i eto šta je snađe. - Gde Vi, gospođo, radite? - Ja sam u penziji deset godina. - A gde ste radili? - I ja sam doktor, ali sam poslednje četiri godine bila direktor u jednom domu zdravlja. - Svi ste lekari? - Muž je bio inženjer i profesor Beogradskog univerziteta, ali je umro pre dve godine.

- Imate li još dece? - Imam samo nju. - Moja mama je jurila karijeru i zaboravila da je žena.

- I ja imam samo jedno dete. - Ja ću imati troje. - Gospođice, prvo da ozdravite i stanete na svoje noge. - Ja znam da ću ozdravim. Ja moram da ozdravim jer mi je ostalo još mnogo godina na ovom svetu. - Samo još sto godina. - Ja bih što pre da stanem na svoje noge, jer ne volim krevet. - Nikad se ona nije izležavala, nego je samo radila i radila. - Zato je završila fakultet na vreme. Ja više ne radim na klinici kao terapeut, ali ću dolaziti da Vas vežbam. - Mi ćemo znati da Vam se odužimo. - Na kliniku dolaze terapeuti iz Kliničkog centra. - Bila je jedna mala, puna sebe i ponaša se ko da sve zna. - Takva je današnja omladina. - Ušla je u sobu bez dobar dan, uhvatila je za desnu nogu i počela sa njom da mlatara levo desno ko da je tuđa. - Znaju oni svoj posao, ali ne vole da rade. - I ono što urade nije dobro. - Što bi rekli naši ljudi RADE OD BEDE. - Šta Vam je mala sve ispričala? - Da je bolest ozbiljna i da me nikakve vežbe neće dići iz kreveta. - Jel je bio fizijatar? - Bio je pre nekoliko dana. - Jel je vežbala šaku i prste? - Ne. - Jel Vam je pokazala vežbe koje sami da radite? - Ne. Samo je rekla da ih

pokrećem jer ako ništa ne radim mogu još više da se ukočim. - Htela je i otečenu nogu da vežba ali nisam dala, da bi se ona naljutila i pitala što sam je zvala kad sam toliko pametna. - Na klinici se priča da ste težak bolesnik. - Naša posla. - Misle da imate MULTIPNU SKLEROZU. - Gospodine Milija, ne znam šta da mislim. - Ovo je školski primer Lajmske bolesti. - Moja majka je plašljiva ko zec.
- Doktorka, svi su roditelji takvi kad im je bolesno dete. Vaša ćerka je stradala od krpelja. - Vi se šalite, gospodine. - Ja nisam doktor ali sam ovakvih bolesnika imao dosta i čim se približim znam šta im je.
- Mama, mene su često ujedali krpelji. - Iskustvo je na mojoj strani i dosad nisam grešio. - I to je opasna bolest. - Da li su uzeli krv na analizu? - Jesu. - Videćete da sam u pravu. Kod ove bolesti je napadnuta motorika. - Jel to može da se izleči? - Kod većine pacijenata nema problema sa hodom. Kad Vam bude bolje imate pravo i na banjsko lečenje.
- Hoću kući! - Ko će da Vas pazi i pomaže? - Tu je sestra Branka. - Ona je dobra i čovek. - Radi kod Vas na šestom odeljenju. Jedva čekam da sednem u očevu fotelju. - Jel čuješ ove nebeske baksuze. - Poludeo ceo svet. - Gospođice, uvek je bilo i biće budala. - Kako Vi dolazite na posao? - Moj prevoz dobro radi. - Gde živite? - U BELOM POTOKU. - Tu je negde i ČARAPIĆEV BREST. - Da, gospođice. - Nekada se tu okupljala Beogradska omladina. - Sada su tu izbeglice sa Kosova i Hrvatske. - Kad sam ja išla tamo radio je konobar Šilja. - Mama, da li sam se ja rodila? - Još sam bila devojka. Imao je plave oči ko more. - Gospođo, Šilja je umro od neke bolesti za koju ni doktori nisu znali. - Tu su dolazile i žene iz inostranstva i možda je nešto od njih dobio. - Nije važno od čega je umro jer njega više nema. - Moj muž ga nije voleo i nazivao ga šarlatanom i cirkuzantom, iako je ŠILJA prijatan i kulturan čovek. Da li bi gospodin dolazio u stan da vežba moju ćerku? - Vremena imam ali ova situacija ne dozvoljava slobodno kretanje. - Ja bih sve to platila..

Milija, još si tu? - Video sam Vašu koleginicu i malo smo se raspričali. - Šta će biti sa koleginicom? - Za mesec dana moći će na noge. - Ja ću je već sutra poslati kući. - Jel stigao rezultat? - Vratili

su krv jer nema reagensa. Ja ću Vam napisati otpusnu listu, a Vi vidite kako će organizovati prevoz. - Tu je hitna pomoć. Za davanje injekcija imamo sestru Branku, a Milija je obećao da će dolaziti svaki dan da me vežba. - Lepa doktorka, ja sad moram da idem. - Evo naše adrese. - Vidimo se sutra..

- Srce, gde si dosad? - Dženi, jer sam ti nedostajao. - Javi se sestra Branki. - Šta ta dama hoće od mene? - Možda seks. - Tebi, gospođo, ona stvar ne izlazi iz glave. Branka, dušo, što si me zvala? - Kako moja doktorka? - Staće na noge. - Kad će kući? - Još danas. - Jadna ja sa njom.
- Dolaziću svaki dan da je vežbam. - Kada? - Kad stignem. - Onda ćemo se viđati. - Jel će biti seksa? - Nikad se ne zna. - Što te Dženi ne voli? - Ta mala pičkica se zaljubila u tebe.- To nisam znao. - Priča po klinici da si njeno srce. - Vidimo se, koleginice. - Gde si sada krenuo?
- Idem kod CICE. - Šta ti imaš sa njom? - Treba mi godišnji odmor. - Direktor je zabranio svako odsustvo sa posla. - Mogu da je pitam. - Idi pa je pitaj kad meni ne veruješ. Hoću da znam gde ideš i s kim se družiš. - Da li je ona dolazila na posao? - Bila je jutros. - Otkud znaš? - Bila sam kod nje da overim zdravstvenu knjižicu. - Idem kod CICE. - Brzo da si se vratio. - Vidimo se sutra. - Dođi večeras kod mene. - I dete da povedem? - Možeš.

CICO, još si na klinici? - A gde bi bila?! - Ja se uplašio da te nije ukrao neki Amerikanac. - Šta hoćeš i što si došao pri kraju radnog vremena? - Ti radiš do tri sata. - A ne pitaš me kako ću da se vratim kući. - Stopiraj. - Ko će da stane staroj ženi?! - Meni treba godišnji odmor. - Šta će ti sad? - Da kopam ROV. - Neće na tebe bomba. - Nikad se ne zna. - Došla je naredba da se zabranjuju odmori dok traje NATO agresija. - Onda mi daj nekoliko dana. - Niko ne sme da napusti radno mesto i, da znaš, ni na bolovanje ne smeš da ideš. - Zašto koleginica SEKA ne radi? - Njen muž je na ratištu i ona ima pravo da sedi kući i čuva dvoje male dece. - Da sam lep ko ti ne bi bilo problema. - Kad sam ti odbila, ti si me slao na DISCIPLINSKU komisiju. - To je davno bilo. - Ja to pamtim. Da si bio pametniji, ja bi

ti dala jer si moj tip. - Sad mi se rugaš.
- Cica uvek govori istinu.

Srce, gde si dosad? - Jel me neko tražio? - Tražila te glavna sestra klinike. - Šta sad ona hoće?! - Idi pa je pitaj. - Jagoda, može li jedna gorka kafa? - Druge tucaš, a od mene tražiš kafu. - Ti si gora od Dženike. - Nemoj sa njom da me upoređuješ. - Šta to njoj fali, a da je ne znam? - Svaki dan menja muškarce. - Pun grad je vojnika. - Jer se ti to žališ ili iz tebe izvire ljubomora?!
- Smuvala je mog bratanca i uzela mu sat i tranzistor. Čudi me da i od tebe nije nešto uzela.
- Takva se još nije rodila. - Ti si gori od Piroćanca. Ja sam se nadala da ćeš me pozvati, a ti juriš druge žene. - Sada nije vreme za seks. - Meni jeste. - Doći ćeš i ti na red. - Onda kuvaj kafu sam. Meni trebaš sad, a kad ostariš, traži drugu sa kojom ćeš šetati KALEMEGDANOM. Kad ideš sa klinike? - Prvo moram da odem kod glavne sestre. - Opet kriv Milija. - Možda joj se sviđam ili trebam nekog bolesnika da vodim na drugu kliniku. Ona je zgodna ženska. - Znam ja RADUNKU iz mlađih dana. - Mora da je bila zgodna. - Prava lepotica. Hoćeš da te sačekam pa da idemo zajedno? - Da se ne plašiš nekog crnca? - Volela bih da me jedan napadne. - Svake večeri je iznad tvoje kuće. - Što bih volela da dođe na kafu. - Nisi ga pozvala. - Tebe zovem, a ti me stalno odbijaš. - Tebi treba neko mlađi, a ja sam za staro gvožđe. Idi ti kući jer ne znam koliko ću se zadržati kod Radunke. - Onda se vidimo sutra. - Čuvaj se i ne daj da ti neki crnac dođe u goste.

- Dobar dan, glavna sestro. - Dugo te čekam. - Morao sam na treće odeljenje da vidim jednu doktorku. - Zašto baš ti? - Zvala je profesorka Vujošević. - Proveriću sutra. Opet radiš ono što nije tvoj posao. - Ja samo slušam starije. - Što praviš probleme? - Ja nikog ne diram. - Mi moramo da slušamo doktore. - Ja se sa njima ne družim, nikoga ne slušam, a oni me ne diraju. - Oni su vođe tima, a mi smo tu da slušamo i odradimo ono što oni narede. - Ja sam sestra sa MOZGOM i uvek ću da uradim ono što mi se naredi. - Ti si pametan čovek, i dok si radio kao terapeut, mnoge bolesnike si digao na noge.

- Šta ja imam od toga? - Kod mene su roditelji i rođaci dolazili da te hvale. - Neki su me stavili i u novine, pa šta ja imam od tog? - Ima klinika.
- A mene su šutnuli ko deca iscepanu loptu. - Sam si tražio da radiš ko sestra. - Morao sam jer više nisam mogao da trpim da mi se doktori mešaju u posao jer su obični DUNSTERI. - Šta to znači? - Neznalice. - Sad ti meni reci zašto si napustio Hepatološku kliniku i samovoljno se vratio u centar? - Tamo sam bio i šta sam sve video o tome ne želim da pričam. - Meni možeš sve da kažeš. - Neki ljudi ne zaslužuju da nose beli mantil. Glavna sestro, kad ću ja da budem neko u ovoj kući? - To pitaj direktora. On postavlja glavne sestre. - Nije ovo njegova kuća. Ja sam stariji po godinama i stažu. - Ne pravi se lud kad i sam znaš da on može sve. - Gde mogu da ga nađem? - Čovek je zauzet raznim poslovima. - Od kad je ovo počelo, on se zavukao u neku mišju rupu i čeka da sve ovo prođe. Sirene, koleginice. - Ovi gadovi nam ne daju mira. - Gde ću sutra da radim? - Ostani na drugom odeljenju, jer te ni jedno drugo odeljenje neće. - Zamolite Veru da me ostavi na miru. I da ne brine koju sestru volim. - Vi se ponašate kao deca. - Ja gledam svoja posla, a ona neka pazi šta priča.

Petnaest sati prošlo, a ja sam i dalje na klinici. U centar su stigle majka i ćerka. Tako mi zovemo Radicu i njenu pomoćnicu Jasminu. One su na poslu uvek zajedno i zato su dobile ime Majka i ćerka. I jedna i druga su ljubimice prof. Vujošević i svako ko bi pokušao da ih razdvoji, došao bi u sukob sa profesorkom...

Kolega, dobar si lažov. - Šta sam ja to, Radice, rekao što nije istina? - Lažeš Željku da ćeš je dići na noge za mesec dana. - Kad sam rekao tako će i biti. - Ti stvarno misliš da će stati na noge?! - Ići će i u prirodu da vodi ljubav. - Ti lupaš. - Tamo je i dobila KRPELJSKU bolest. - Ja i Jasmina smo je stavile da sedi na ivici kreveta i jedva je izdržala deset minuta. - Ti zaboravljaš da više od mesec dana leži u krevetu. Kad je otišla kući? - Juče smo je stavili u kolica i odvezli do sanitetskih kola. - Kako ste mogle? - Pomogle čistačice, servirke, a tu su bili i rođaci. Hvalila sam te kod njene majke. - Blago meni. - Ti,

koga uhvatiš da vežba, mora kad tad da prohoda.
- Za mesec dana, a možda i pre, biće na nogama. - Daj Bože da si ti u pravu. Jel ideš u stan da je vežbaš? - Dobio sam adresu i od nedelje sam njen svakodnevni gost. Što ti dosad nisi otišla kući? - Čekam da muž dođe po mene. - Šta je čekala ćerka? - Ide kod mene jer je tamo njena ćerka. - Gde je muž? - Puca na ove barabe. Ti ćeš uskoro u penziju? - Od koga si to čuo? - Od glavne sestre. - Da li znaš ko će da me menja? - Devojka ANJA. - Ti bi mogao sa njom. - Samo mi još ona treba pa da skačem sa savskog mosta. - Ti dočeka penziju, a mene će na nosilima izneti sa klinike. - Što se nisi na vreme zaposlio? - Jurio sam sve što je imalo suknju. - Sve su žene iste. - Sad i ja to znam ali pre mnogo godina su bile slatke i medene. - Ti si lud!
- I to znam.

- Sklonite se da prođem! - Polako, Veronika. - Žurim da mi ne ode voz. - Jel ti radiš? - Ko dragstor. - Doći ću sutra na kafu. - Čekam te. - Ti se svakoj udvaraš. - Samo tebe volim. - Kad odlučim da prevarim muža, tražiću piletinu da se sutra ne kajem. - Pravi muškarci su ružni i ćelavi. - Ajde k vragu. - Radice, ti si sestra starog kova i zaboravila si da je višak hormona ćelavost. - Tu je kolega u pravu. - Onda mu ti daj seks. Mator je on za mene. - Dete, bez starca nema udarca. Sada je najvažnije da preživimo, a o ljubavi i seksu mislićemo kad sve ovo prođe. Gde ćeš sada da radiš? - Posle kraće avanture od dva dana napuštam hepatološku ambulantu i vraćam se u centar. Za bolesnike bi bilo bolje da si radio ko terapeut. Kao sestra ti ćeš hvatati ZJALE. - I mora neko da radi. - Da sam ti ja neka vlast, ti bi radio i bio dobar primer mlađim sestrama. - Neka rade mlađi. - A ti da uživaš? - Dosta sam ja radio i niko mi nije rekao HVALA... Ja hoću da budem glavna sestra. - Težak je to posao i velika obaveza jer moraš sve da imaš u malom prstu. - Vidim sve su crkle od velikog posla. Sestra Radice, evo ponovo napadaju. - Sve nam je ovo zakuvao đavo zvani KLINTON. - On je SVETAC i njega će sutra deo Srba pominjati kao velikog heroja. - Kakvi smo i to može da se desi. Pričali su da vole Srbe i da su došli da unište tehniku i oslobode

narod od Miloševića. Ovi idioti sve jače bombarduju. - Padaju i njihovi avioni, ginu i njihovi vojnici pa su počeli da se svete civilima. - To se zove američka demokratija. - Tako je, koleginice! - Ja sam mislila da su to ljudi. - To je samo sila bez mozga koja ugrožava druge narode, ne bi li se još više obogatili uzimajući tuđe. - Takvi su Nemci, Italijani, Englezi. - I druge zemlje iz NATO alijanse. Što mi nema muža?! - Čovek se negde sklonio i čeka sirene koje će oglasiti prestanak vazdušne opasnosti... I one se oglasiše. - Meni su sve sirene iste.
- Strah je čudo. - Ako ovo duže potraje, odoše moji živci u aut. Ti se kolega ne plašiš? - Kad čujem avione i bombe, meni se tresu gaće. - Kako bi se sa njima tukao? - Seko bi džukele na komade i davao kučićima za ručak. - Bože! Ja nisam znala sa kakvim se patološkim tipom godinama družim. - To je moja patriotska dužnost... Radice, zove te Maja. - Sigurno je stigao moj muž. - Vidimo se sutra. - Ako Bog da...

Marina, dušo, kako si? - Ja dobro, tata. - Zašto se ne javljaš na telefon? - Bila sam kod deke. - Opet se kockate. - Sve sam mu pare uzela. - Vi niste čuli sirene i avione? - Mi smo se na to navikli. - Ludo dete i senilni starac se kockaju dok drugi gube glave. Jel me neko zvao? - Kome ti trebaš? - Možda nekoj crnkinji. - Ni ona te ne bi htela. - I njoj bi presekao vratne žile. - Ala je moj tata opasan! - Kad ona može da ubija ženu i decu, zašto ja to ne bi vratio istom merom. - Ona je dama. - Ona je američko GOVNO jer je za dolare došla da ruši i ubija. Da li si ručala? - Nisam gladna. - Ja ću da ručam na brzinu pa se vraćam u grad da vežbam jednu mladu doktorku. - Zašto ti? - Zato što sam najbolji. - Kad se vraćaš? - Ti kažeš da se ne plašiš. - Bolje kad si kod kuće. - Ako me ne pogodi neka crnkinja, kući sam pre mraka.

U Beogradu puno ljudi koji su se razmileli ko mravi pred kišu, a u rukama nose pune kese jer ko zna kakvi dani dolaze. Ja treba da stignem do Slavije pa da uđem u Deligradsku ulicu i tu je veliki soliter u kome, na zadnjem spratu, stanuje Željka i njena majka. Čim sam ušao u pomenutu ulicu, video sam veliki soliter oko koga su

manje zgrade pa izgleda ko džin među svojim patuljcima. Ovako visoka zgrada moda da ima dva i više liftova, a problemi nastaju kad nestane struje. Iako je zgrada u centru, ja ovde ne bih nikad živeo. Pored velikih ulaznih vrata nalazi se INTERFON i imena svih stanara koji ovde žive. Čim sam pritisnuo dugme pored koga je prezime RISTIĆ, čuo sam poznat glas. - Ja bih da uđem u Vašu zgradu. - Izvolite, gospodine. - Da li radi lift? - Moraće te peške do desetog sprata. Od kada je počelo ovo ludilo, često nam isključuju struju. - Za nekoliko minuta evo mene ispred Vaših vrata. Sprat deseti i pored stepenica je stan, a na vratima lepim slovima ispisana je titula i ime i prezime moje pacijentkinje. Pored vrata, sa desne strane, pritiskao sam crno dugme i posle nekoliko trenutaka pojavila se Željkina mama. - Dobar dan. Jedva sam se popeo. - Važno je da ste Vi došli. - Visoko ste se popeli. - Mi živimo ko Orlovi. Moj muž je bio profesor i zato smo kupili stan u centru. - U slučaju bombardovanja nema te gde da se sklonite? - Dole u podrumu imamo dobro sklonište, ali ja i ćerka ne idemo iz stana. - Ja nisam jedini gost? - Tu je ćerka sa mužem i sinom. - Niste pomenuli da imate još jednu ćerku. - Niste me pitali. Oni već duže vreme žive u Rusiji. - Oni mirno spavaju. - Nije lako raditi u tuđoj zemlji. - Dobar dan, gospodo. - Ovo je Željkin terapeut. - Ja sam njena sestra, a gospodin je moj muž. - Mali što si ti lep i što samo ćutiš? Ja ne volim decu koja imaju mali jezik. Željka, ja stigao po dogovoru. - Kako je moja sestra i šta će biti sa njom? - Tek počinjemo sa radom. - Ima li šanse da ozdravi? - Da mislim isto ko Vi, ja je ne bih vežbao niti dolazio u ovo ptičje gnezdo. Kako je Željka danas? - Moglo bi i bolje. - Vreme radi za Vas. - Daj Bože. - U Boga treba verovati ali naš rad i upornost stavljamo na prvo mesto. Kako je babino unuče? - Ne razume srpski, ali će njega baba da uči. - Moj sin je rođen u Rusiji i još nismo počeli da ga učimo da govori srpski. Hoće li, gospodin, nešto da popije? - Ja bih da krenem sa radom. - U ovoj kući, a tako je i u Rusiji, gosta treba prvo poslužiti - Ako je tako mlada damo, može jedno pivo. - Milija, bila je moja prijateljica samo što je otišla. - Da li je nešto rekla što ja treba da znam. - Sada svi znamo da moja ćerka ima bolest KRPELJA, lajmsku bolest. - Onda

nam je ostalo da što više vežbamo. Željka, da mi počnemo sa vežbanjem. - Kad odu gosti. - Oni meni ne smetaju. - Idemo mi u grad, a Vi radite. Moja ćerka i njena porodica večeras se vraćaju u Moskvu pa pre odlaska hoće da prošetaju gradom i još nešto kupe. - Na ulicama je mnogo ljudi. - Dosadilo ljudima da se kriju, pa izašli da se nadišu vazduha i još nešto kupe jer je noć bez sna duga i obeležena sa mnogo straha jer opasnost vreba iz vazduha. Blago Vama. Vi mirno spavate. - Teško je, gospodine, raditi u tuđoj zemlji ali kad se mora ništa nije teško. - Kod nas se gine. - Politika je opasna rabota. - Da su braća Rusi hteli da pomognu do svega ovoga ne bi došlo. - I kod njih je cirkus. Jedni hoće da nam pomognu, a drugi vole američke dolare i zato padaju bombe. - Kad drugi put dođete u Jugoslaviju, Željka će doći na aerodrom da Vas pozdravi. - Moja sestra će uspeti. - To i ja znam, gospođo.

Željka, sada me pusti da radim. - I ja sam pre podne radila neke vežbe. - Pokaži koje. Bravo! Vi želite što pre iz kreveta. - Čeka me moj fića. - Koliko dugo ga vozite? - Više od deset godina.
- Jel bilo nekog sudara? - Hvala Bogu nisam čak ni zapisana. - Onda ste Vi dobar vozač. - Moj brat Steva je za godinu dana platio nekoliko kazni. - Onda je bolje da ne vozi kola. - To sam mu i ja više puta ponavljala. - Jel možeš da izdržiš ove vežbe? – Teško, ali moram da ćutim i trpim. - Možeš i da kukaš. - Koja je korist od toga? - Ja moram da zapnem, jer samo tako mogu da izazovem upalu mišića. - Bole će me noge. - Ja to i hoću. - Vi ste SADISTA. - Boli samo ono što je živo. Imaš lepu sestru. - Ona je šef jednog gradilišta u MOSKVI. - Šta ti zet radi? - On je inženjer i radi u ženinoj firmi. - Onda dosta zarađuju. - Da ali se tamo mnogo troši jer je život skuplji. - Da vidim kako savijate noge u kolenu. - To sam jutros vežbala. - Bravo! - Skoro ceo sat. - Svaki dan toliko, a može i više dok ja ne dođem. Svaki dan po sto puta. - Jel dosta? Ne mogu više. - Družimo se tek dva sata. - Ja više ne mogu ni u krevetu da se pomerim. - Ja tako radim. - Na klinici su vežbali od pet do deset minuta. Meni su terapeuti govorili da ne treba više jer se oštećuju mišićna vlakna. - Pričaju gluposti samo da ne bi radili. Još pola sata

vežbi i za danas će biti gotovo. - Ne mogu više. - Jel Vas bole mišići? - Ne ali mi trnu. - Svaki dan ovoliko i malo više i pojaviće se bol. - I šta tada? - Njihov rad je na vidiku i Vi ćete početi bolje da stojite, a kad se to desi i hodanje je tako blizu. - Onda vežbajte koliko hoćete. Dođite i sutra. Ja ću Vaš rad pošteno da nagradim. - Da li ću doći to zavisi od ovih ODOZGO što se igraju ubijanjem civila. - Brzo će oni prestati. - Kad sve poruše i ubiju što više civila. Kad prohodate idemo u neki park. - Ne smem. Plašim se KRPELJA. - Onda ćemo naći neko drugo mesto. - Samo da se dočepam ulice i ceo svet će biti moj. - Neko zvoni. - Otvorite. To su moji. - Vi ste se već vratili. - Moramo da se spremimo za put. - Kako Vam se sviđa grad? - Meni je Beograd lep grad. - Ona je beogradsko dete. - Ja sam, zbog prirode posla, obišla mnoge zemlje i mnoge gradove, ali je meni najlepša Srbija i grad Beograd. Mom mužu je svejedno gde živi, a ja jedva čekam da se vratim kući. - Vi ćete doći i sutra? - Majko, dolaziću sve dok Vaša ćerka ne bude hodala sama ili uz pomoć jedne štake. - Milija, moja ćerka je igrala košarku, a u atletici je imala zapažene rezultate. - Život je pun iznenađenja i niko od nas ne zna šta će mu se sutra desiti. Ja dolazim sutra u isto vreme sem ako ove barabe ne pogode moju kuću. - Šta to pričate, gospodine? - Gospođo, ovo je rat, a oni ne biraju ciljeve. Ovi ludi Amerikanci obrukaše sebe i Evropu.
- Briga mene za njih. Ja želim da mi osvane sutrašnji dan. - Oni su gospodari života i smrti. Dame, vidimo se sutra u tri. - Milija, sačekaj da ti iz kuhinje donesem ključ od ulaznih vrata.
- Doviđenja do sutra. - Neka te Bog čuva i nemoj da zaboraviš moje dete.

Tata, gde si dosad?! - Ja radim. - Blago nama sa dve plate. - Mala, ti samo na pare misliš. - Od njih se živi. - Kad porasteš da upišeš ekonomsku školu. - Ja sam sebi već izabrala zanimanje. Tata, danas svi rade za pare. - Sada treba sačuvati glavu. - Što ne sediš kući? - Nisam ja kriv što me ljudi traže. - Nisi ti jedini terapeut. - Možda sam najbolji. - Znam te kao humanistu. - Vremena se menjaju pa sam i ja počeo visoko da letim. - Dokle će ovi da ruše i da

ubijaju?! - Oni samo izvršavaju naređenje svojih oficira koji će sutra dobiti nove činove, a ovi piloti mogu da poginu od naše odbrane. - Sami su krivi. - To je luda nacija i sa njima ne treba imati posla.
- Oni su došli kod nas. - Ja se nadam da će brzo i otići. - Sa dekom sam gledala vesti. - Šta si videla? - Užas. - To mogu samo oni, ali će im muslimani kad tad doći glave. Posle nas napašće oni još neku zemlju. - Zašto su takvi? - Oni se bogate na tuđoj muci i zato stalno izazivaju razne sukobe širom sveta i uglavnom napadaju male i bogate narode. Jedno mesto u južnoj Srbiji sravnili su sa zemljom, kuća nigde nema samo se vidi cigla, crep i grede. - Oni nisu došli da se maze. - Zašto ubijaju decu? - To je njihova sramota. Osim što si se kartala sa dekom, da li si još nešto radila? - Gledala sam TV KOŠAVU. - Samo vesti. - Daju i dobre filmove. - Mala, imam lepu vest za tebe. - Da se nisi oženio? - Još nisam, ali je dama pristala da se uda za mene. - Da nije Milkica? - Baš ona. - Tata, trebao si to ranije da uradiš. - Aprilili! Danas je prvi april 1999.godine. - A ja ti poverovala da te Milkica stvarno hoće... Tata, telefon! - Ko je? - Neka dama sa PISKAVIM GLASOM. - Sada ću ja. Samo da zakuvam kafu. - Požuri. - Molim. - Na telefonu je Željkina mama. - Prepoznao sam Vaš glas. - Željka je dobila visoku temperaturu. - Koliko visoku? - Trideset osam. - To nije za brigu. Jeste li zvali profesorku Vujošević?
- Jesam. - I šta Vam je odgovorila? - Samo da joj dam tabletu BRUFENA. - Vi ste se uplašili jer ste pomislili da je temperatura posledica dugog vežbanja. - Da. To sam pomislila. - Možda je u pitanju urinarna infekcija. Imala je jezu, zimu i tresla se ko prut na vetru. - Sve je jasno. - Kako se toga nisam setila. - Vi ste majka i kad je dete bolesno, Vama je mozak stao. - Baš sam se spetljala ko pile u kučini. - Treba uzeti mokraću na pregled. - Sada znam šta ću, a Vi sutra dođite da zajedno popijemo kafu. - Ja dolazim da radim. - Samo Vi dođite i izvinite što sam Vas uznemirila. - Tata, s kim si razgovarao? - Sa jednom starijom damom koja brine o svojoj ćerki.
- Počeo si i sa babama da se družiš. - Mala, budi pristojna. - Šalim se, tata. - Treba znati kad i sa kim smeš da se šališ. Vežbam doktorku

koja ima lajmsku bolest. - Kako hoda? - Još ne može na noge, ali ima neke pokrete koji daju nadu. Treba što više da je vežbaš kako bi mišići što pre ojačali. - Vežbam je i do dva sata. - Što je nisu poslali u neku banju? - Morali su prvo tebe da pitaju. Njena majka je stara doktorka, a u nju gleda ko u Boga. - Zar nema oca? - Umro je pre dve godine. Ima li muža? - Ne. Još je starija devojka. - Ko je gleda? – Majka, a imaju i kućnu pomoćnicu. - Tata, sirene. - Majku im jebem! Kad će nas ostaviti na miru da i mi živimo svoj život?! - Kad nas sve pobiju. - To neće moći jer i mi imamo vojsku koja zna da se brani.

Zorane, prpa. - Već su mi dosadili. - Zorane, ti si isti ko moj tata. - Ja se plašim i nije me stid. Kako bi ste se Vi branili kad bi došli u Beli potok? - Prvo štrojenje, pa posle bih klao tupim nožem. - Stric, zalužuju oni i veću kaznu. - Ala ste Vas dvojca opasni na jeziku. - Ćuti, mala.
- Čiko, ona se ne plaši. - Ne. Ja spavam celu noć. - Laže. Kad čuje sirene ili avione ona se pokrije jorganom preko glave. Ala naši gađaju. - Šteta što nemamo bolje naoružanje i ovi bi zlikovci padali ko gnjile kruške. Deco, idemo u kuću jer je napolju hladno, a ovo proleće nikako da dođe. - Stiglo je, tata. - Kalendarski da, ali su temperature niske. Sedi, sinovče, a ja ću doneti rakiju da probaš. - Da nije pravljena? - Dobio sam je od jednog bolesnika. Marina, idi i vidi ko me zove. - Tetka VIDA. - Mora da ima neku muku. Vido, sestro slatka, uđi i posluži se sa jednom domaćom rakijom. - Sad bi mi i čaša otrova dobro došla.

- Komšija Milija! - Da se nije nešto desilo? - Moj direktor (tako je zvala sina) dobio visoku temperaturu, a ja u kući nemam ni jedan aspirin. - Nisam ti ja apoteka. - Znam ja kome da se obratim. Išao Sveta u grad da kupi ali je sve zatvoreno. - Ti mu veruješ? - Jebem mu mater Ciganski. Zna i on da laže. - Svratio je on kod Mile konobarice na jedno piće. - Moguće, komšija. - Baraba uvek ostaje baraba. Popi ti jednu sa mojim sinovcem, a ja idem u drugu kuću po lek. - Šta imaš, komšija? - Izvoli punu kutiju aspirina i zovi hitnu pomoć, detetu treba i neki antibiotik. - Zvala sam ali nemaju ni jedna

slobodna kola. - Zbog ove sramote. - Cigani će Klintonu da jebu i oca i majku. - Da naspem još jednu? - Ubiće me onaj GARAVI kad oseti da sam pila. - Tvoj Sveta je u kafani dočekivao zore pa šta mu fali. - Jadan on. Od čireva ne može da spava. - To ga Bog kažnjava zbog švaleracije. - I ti, komšija, nisi bio bolji. On se nije danima treznio, ali je bio muškarac bez mane. - To pričaju i druge žene. - Ja sam menjala i znam da nijedan nije ko moj GARAVI. - Neka je on tebi živ i zdrav jer je švaleracija za vreme.

Šta se ovo desi, sestra Vido?! - Negde je pala bomba. - Detonacija dolazi sa Avale. - Sigurno su gađali vojnu kasarnu u ZUCU. - Lele! Kuku meni! Šta je sa mojim MIŠKOM? - Smiri se. - U toj kasarni služi vojni rok. - Sve su kasarne prazne. - Ljubim ti karakter jer govoriš istinu. Bilo na televiziji, a pisalo je i u novinama da je vojska napustila kasarne, a tehnika sklonjena po šumama. - Šta ako lažu? - Da ja, komšinice, naspem još jednu? - Naspi pa da idem. Dugo sam se zadržala. - Čim stigneš kući, neka popije jednu tabletu i tvog direktora što pre da vodiš kod doktora. - Ja sam i sa tvojim ocem bila u dobrim odnosima. - Pričalo se i da ste se voleli. - Bili smo mladi pa šta. Davao je robu na veresiju jer nije lako nahraniti jedanaest duša. - Što nisi nosila gaće? - Šta sam mogla kad sam i ja volela seks, a onaj moj kad krene ne zna da stane.
- Topla ciganska krv. - Četiri sina su na Kosovu, a Miško je u ZUCAMA, dok mi je ovaj najmlađi bolešljiv i njega su vratili sa regrutacije. Volimo mi našu zemlju Srbiju i ako treba da izginemo samo da se Klintonova vojska ne šeta po zemlji Srbiji. - Kako ti se zove sin sa temperaturom? - Moj kilavko je non-stop bolestan. - Što ga bolje ne čuvaš? - Napolju hladno, a on bos i sa košuljom bez rukava. - Topla krv. - Zato je stalno bolestan. Kako je, Vido? - Hvala, komšija, i jedva napusti sobu, a ja pođoh za njom da je ispratim do kapije jer sam se uplašio da ne padne, a tu su komšijski kučići koji su od pojave agresije postali opasni i napadaju sve redom. - Da li je sada bolje? - Da. U život me je povratio ovaj hladan vazduh. - Da te ispratim do kuće? - Još može Vida i brzim koracima napusti moje dvorište. Sinovac sedi i drema i kad me ugleda, on

ustade i krete ka izlazu. - Stani, čoveče. Gde si krenuo? - Idem da spavam. - Zar ovako rano? - Tata, zar ne vidiš da je pijan. - Gde je rakija iz flaše? - Sve su to popili Zoran i Vida. - Svaka im čast. Piju ko da je voda. - Tata, i meni se spava. - Idi, dete, a ja ću još malo da se družim sa BOLETOM i Vučkom. Noć je protekla sa sirenama, bukom koju su pravili avioni i bombe bačene na STRAŽEVICU i delovanjem naše protiv avionske odbrane. - Marina, dete, odo ja na posao.
- Ja ću još malo da spavam, a ti nahrani tvoje ljubimce. U frižideru ima dovoljno hrane. - Ja ću doći ranije kući. - Ti kad odeš ne znaš da se vratiš.

Gde ide ovaj narod kad su autobusi puni ko u najboljim danima?! U autobusu gužva i ljudi pričaju kako je kome prošla noć, a ima i onih koji se hvale i od muve prave magarca. Zučanke i Ripanjke ne zatvaraju usta, a ja se pitam kako njihovi muževi sa njima izlaze na kraj. Jedna žena hoće da kašlje i ja se setih Željke i mog današnjeg odlaska kod nje. Da li je spala temperatura i da li će doći njen drug pa da zajedno pokušamo da je dignemo na noge. Pre nego što pokušamo sa hodanjem, prvo mora duže da sedi, pa da stoji, jer je to put koga moram i ja da se pridržavam jel ako tako radim uspećemo. Mišićni test odgovara devojci, a za hodanje uz pridržavanje treba SLABA trojka. Zato ja hoću da je što više vežbam. Na klinici sve po starom, samo što je moje odeljenje praznije za dva bolesnika koji su tražili da idu kući jer su nezadovoljni hranom koju dobijaju. Sestre, doktori sede, piju kafu i puše uz smeh koji se daleko čuje. Moja pojava je pojačala smeh, ali se ja na njihova dobacivanja nisam uznemirio jer znam da sve što oni pričaju odgovara istini. U veselom i raspuštenom društvu redovno radno vreme brzo prođe. Na odeljenje dođe i sestra Radica da me pita da li sam bio kod Željke i da li sam video profesorku, jer su nju zvali na njen novi broj telefona. Oko četrnaest sati svako ode na svoju stranu, a ja krenuo kod moje pacijentkinje sa nadom da nema temperaturu i da će danas pokazati neki novi pokret koji je uspela sama da izazove...

Izvinite, gospodine, što ste čekali. - Ja sam kriv jer sam zaboravio ključ od ulaznih vrata. Kako je Željka danas? - Osećam se ko da je kompozicija voza prešla preko mene. - Hoćemo da krenemo sa vežbama? - Prvo da zajedno popijemo kafu. - Jel ovo ta čuvena fotelja o kojoj ste pričali kad ste bili u bolnici? - Jeste. - Smem li da sednem? - Samo izvolite. - Baš je dobra.
- Sedeći u njoj, ja sam završila fakultet i specijalizaciju. - Kad prohodate, Vi je odnesite u muzej. - Sve ovo što vidite mogla bih da prodam, poklonim ali će fotelja ostati sa mnom dok sam živa.
- Neko zvoni. - To je sigurno moj drug. - I on mi treba jer sam danas poželeo da te stavim da sediš i stojiš. - Da li ću moći? - Ništa ne znam dok ne probaš.

U stan uđe krupan i lep mladić koga bi mlađe dame uporedile sa nekim omiljenim glumcem. Momak nabijen ko da je bokser a malu, lepu glavu krasi malo duža kosa zlatkastog izgleda. Tu su i plave oči i sve ovo je dovoljno da ga poželi svaka mlađa osoba. - Jel stigao Milija? - Ja došao pre Vas. - Moja drugarica kaže da će uskoro igrati balet. - Zašto da ne. - Moj drug Dragan. - Izvinite, ja se nisam predstavio. - Zar je to važno? - Treba poštovati neki red. - Da li je dama spremna? - Samo mi fale krila pa da poletim. - Biće i to jednog dana... Željka, dajte mi levu ruku, a gospodin neka levu nogu spusti sa kreveta. Jel bolelo? Sada će gospodin da spusti i desnu nogu, a meni dajte ruku i polako počnite da se uspravljate. - Neću moći. - Ja ću pomoći. Sada će dama sama da sedi na ivici kreveta, a obe ruke da stavi iza leđa i tako održava ravnotežu. - Milija, pašće mi dete! - Neće, gospođo. - Željka, jel možeš? - Mama, nisam verovala da mogu sama da sedim. Dokle ću ovako da sedim? - Dok popijem još jedno pivo.
- Gospodine, da stanem pored drugarice? - Zar ne vidite da bez napora sedi? - Plašim se da ne padne.

Prođe pola sata, a dama i dalje sedi. - Mogla bih ovako do sutra. - Sada ćemo pokušati da te stavimo na noge. - Ja se plašim. - Pored ovakvih momaka?! - Ja verujem u Vas ali imam neki veliki strah. - Milija, pazite da joj se nešto ne desi. - Vaša ćerka hoće, a ja mislim i

da može da stoji. Gospodine, Vi je uhvatite za levu, a ja ću za desnu ruku, a Željka neka se odupre nogama dok Vas mi podižemo. Jel može, gospođice? - Klecaju mi kolena, a osećam i vrtoglavicu. - Brzo će to proći. - Jel to moja ćerka stoji?! Više puta tog popodneva smo stajali da se njoj sve to dopalo i stalno je ponavljala još samo jednom i posle ću u krevet. Nisam smeo da je forsiram pa sam posle dvadesetak stajanja po pet minuta vratio damu u krevet sa osmehom koji sve govori. Dođe i dan kad Željka poče da hoda i od tada nju više niko nije mogao da zadrži u krevetu.

- Marina, upali televizor. Vreme je za DNEVNIK. - Bolje gledaj televiziju KOŠAVA. Tamo se emituju dobri filmovi. Hoću da vidim i čujem šta se dešava kod nas i u svetu i zato hoću da gledam prvi program. Ljubi te tata, jer čuješ?! Krenuli ruski BOJNI BRODOVI. - To su pričali i pre neki dan. - Neće nas Rusi da ostave ne CEDILU. - Tata, od njihove vojne pomoći nema ništa. - Zašto bi pokrenuli toliko brodova ako ne misle na nas? - Sve je to politika od koje mi nećemo imati koristi. - Dete, ti sve znaš. - Vreme će pokazati da sam ja u pravu. - Tata, na televiziji se svašta govori. - Dete, ti slušaj šta kaže HAVIJER SOLANA. - SOLANA, stoko, SLANA. - Prihvata se ruski predlog u rešavanju kosovske krize. - SOLANA, SOLANA, stoko slana! - Gde si to čula? - To pevaju deca na ulici. - Ima tu mnogo istine. Mala, ti treba da studiraš političke nauke jer voliš da TURAŠ nos i tamo gde mu nije mesto. - Politika je za neznalice i nezrele ljude koji samo slušaju i rade kako im se kaže. - Dete, to su visoki intelektualci. - Sa ispraznim mozgovima. Ko kaže da američki i evropski političari imaju mozga posle ovog SRAMNOG RATA. - Oni nemaju mozak ali imaju silu. - Mala, mogla je samo Amerika da nas napadne. - Neće sami jer znaju da bi mnogo njihovih vojnika đubrilo našu zemlju. Tata, u vestima radio Beograda čula sam da su naši oborili avion i helikopter pun marinaca. - Sada će američki heroji napasti neku kolonu ili naselje gde žive nezaštićeni civili.
- Bravo naši, ubijajte stoku! - Smiri se, dete. - Ko je njih zvao da dođu kod nas? - Jebem im sestru poganu! - Tata, oni samo izazivaju

ratove. - Nijedan nisu sami dobili. - Sve njihove pobede su dobijene za zelenim stolom uz pomoć UJEDINJENIH NACIJA... Čitala sam da imaju savremenu tehniku. – Da, ali je to skup kukavica i LJUDSKOG ŠLJAMA koga u Americi ima i za izvoz. Sada će krenuti da se svete. - Tata, ti si ptica ZLOSLUTNICA. - Sada će da se oglase sirene, a neko će osetiti BES njihove osvete... Što ne dođu peške pa da vidim na koju životinju liče. - Znaju oni da živi ne bi napustili zemlju Srbiju pa nas zato gađaju sa velike visine (deset hiljada metara).

Mala, koliko je sati? - Samo što nije dvadeset sati. - Čudi me da se sirene još nisu oglasile. - Sad će one. - Idem kod čika MIĆE na pivo. - Nemoj dugo. - Šta je, mala? PRPA? - Nisam kukavica ko moj otac. - Lažeš. U očima ti vidim STRAH, ne boj se. Tu je VUČKO i BOLE i kad barabe zapucaju, dođi kod nas. - Ja se ne družim sa pijanicama. - Pijemo jer se plašimo.

Zdravo, momci i devojke. - Gde si dosad, burazeru? - Šta to proslavljate? - Naši oborili avion i dva helikoptera punih marinaca. - To sam čuo. - Zar to ne treba proslaviti i zaliti pivom uz onu moju svežu prasetinu? - Bravo naši. - Šta oni traže kod nas? - Mićo, treba tu gamad ubijati ko zečeve. - Kad se spuste na zemlju, videće kako Srbi jebu bez one stvari. Oni nas dobro poznaju i zato beže što dalje, na sigurnije mesto, odakle nam umesto pozdrava za laku noć šalju bombe i rakete. - I Nemac je tako počeo i na kraju ostao bez JAJA. Ženo, donesi mom burazeru još jedno pivo. - Dobrila, malo hladnije. - Biće kako dever kaže. Mićo, što ne pustiš ženu da ide krevet? - Moram da je čuvam od nekog belog ili crnog Amerikanca. - Znala bih da se odbranim. - Ako ti ponudi sto i više dolara, ti ćeš da odbiješ?! - Dobiće ribu besplatno. - Moj brat dobro poznaje žene i zna da za pare nijedna ne odbija. - Ništa loše ne bi se desilo. Lepo njemu, lepo meni. Devere, Vama je u familiji švaleracija normalna pojava. - Grešiš snajka. Mi smo pošteni ko devojka pred udaju. - Današnje devojke bolje poznaju muškarce nego ja koja sam trideset godina u braku. - Snajka, ko ti je kriv kad nisi savremena. - Nisam smela da mrdnem jer bi me moj ŠIPTAR ubio. - Mićo, jesi li čuo da

je SOLANA prihvatio ruski predlog? - To je bilo pre pogibije četrdeset američkih marinaca. - Sada će oni da se svete, a Rusi mogu da pričaju šta hoće. - Devere, ja više mrzim Ruse nego Amerikance. - Ženo, šta to pričaš? - Amerikanci nas ne vole i to svakodnevno dokazuju. - Ženo, Rusi su naša braća. - Obične pizde koje se plaše da pokažu kurac Amerikancima. Ja vidim da će SOLANA jednog dana mirno šetati zemljom Srbijom. - Ženo, šta si pila? - Burazeru, i ja mislim da ti je žena u pravu. Ta stoka u muškom odelu je odobrila napad na Jugoslaviju. - Priča se da je Španac. - Jeste, snajka i njegov narod će jednog dana imati svoje probleme. - Da li sam ja u društvu filozofa? - Mi samo iznosimo naše mišljenje. - Boli njih dupe šta priča jedna SELJANČURA i IZLAPELI MATORAC... Popijeno treba da se plati pa da idem na spavanje. - Danas ja častim. - Hvala. Burazeru.

Mile, šta ti na sve ovo kažeš? - Trebali smo da ubijamo redom da nijedan Šiptar ne ostane živ.
- Pogani su Šiptari jer sam imao priliku sa njima da se družim. - I ovi na nebu nisu ništa bolji.
- Oni se vole. - Dokle će da traje ta ljubav?! - Ja vidim da će se Kosovo jednog dana podeliti i da će Šiptari najebati jer će biti američke sluge ko što su pre nekoliko decenija služili kod Srba.
- Deveru, šta su tražili to su i dobili. - Mile, šta ti kažeš? Kakvi su Šiptari? - Ja sam, kao rezervista, nekoliko puta bio na Kosovu i dobro sam upoznao tu sortu ljudi. - Kako treba sa njima? - Treba tu gamad pobiti jer sa njima nema razgovora. Ako se tako ne uradi na Kosovu i METOHIJI, nikad neće biti ljudi. Oni su doveli Amerikance i NATO barabe da ruše i ubijaju, ne misleći da će i oni ginuti. - Mićo, donesi za Mileta još jedno pivo. - Samo jedno jer sam pun ko brod pacova. - Kako to da ti nisi? - Ovog puta su me odbili. - Zbog pića i krađe. - Svašta sam tamo radio. Bez hleba mogu, ali bez rakije i piva ja ne mogu da živim. - Tako pijan ne možeš ni da pucaš.
- Još pijaniji bio sam u OBILIĆU i tucao dve mlade Albanke. - Lažeš, Mile. - Dok sam to radio, drug je sve to snimio. - Zar to nije greh? - I oni su tucali Srpkinje, pa šta. - To ne rade pravi ljudi. - Ja

sam gledao kako njih šestorica na smenu tucaju devojčicu koja nije bila punoletna pa opet greje sunce. - Ja bih Vam odsekao kurčeve. - Šiptari, kad uhvate nekog mladog vojnika, prvo ga siluju pa onda uštroje. - Što tebe nisu sredili? - Znao je Mile da se čuva. - Ti si pravi lešinar, čekao si da sve prođe pa onda ideš da kupiš plen. - Mene su samo zanimale ŠIPTARKE i njihova ko mleko bela i glatka koža. - Ti si pijan i ne znaš šta pričaš! - Bilo je Šiptarki koje su same dolazile da se tucaju. - Kod toliko muškaraca, one su želele samo tebe? - Mnogo vole srpski kurac. To nisam radio samo ja. - U svakom ratu to rade svi vojnici.
- Jedan kolega je oženio Šiptarku. - Sve su žene iste. - Komšija, kad bi znao kako ruka klizi po glatkoj koži. Ja verujem da bi se i ti uzbudio kad bi ti u krilo sela mlada ŠIPTARKA. - I ja sam se nekada družio sa njima. - Da li si neku SREDIO? - Nisam ja lep ko ti. - Mićo, naš Mile opasan švaler. - Burazeru, on laže i kad spava.

- Dobro veče, dobri ljudi. - Kako je, VUK? Dugo se nismo videli. - Radi se, a na vrat su nam sele ove drkadžije i ko zna kad će da sjašu. - Ovi naši znaju svoj posao. - Nije mala stvar oboriti avion i dva helikoptera. - Sad će da ubijaju redom. - Kad sam to čuo od žene, došao sam u Mićinu kafanu da popijem neko pivo. - Milija, stari druže, tek sada ćeš videti koliko su to loši ljudi. - To je odavno poznato ali su sila, pa mnogi savijaju kičmu samo da ne bi i njih bombardovali. - Vuk, jel se to čuju sirene? - Da, brate. - Da mi bežimo kući. - Šta si se usrao? Ne mogu oni nama ništa. - Treba biti oprezan. Kad vidiš neprijatelja ti ga čekaš i kad ti se približi ti pucaš, a ove ne vidiš i ne znaš odakle će doleteti bomba. - Ima tu istine.

- Momci, razlaz! Za danas je dosta pića. - Dobro, gazda Mićo. - Vuk, čuo si sirene. - Samo da popijem pivo. - Mile, što dremaš? - Molim, gazda! - Ti nisi čuo sirene? - Ne. Ja sam sanjao kao sam tucao mladu Šiptarku. - Tucali te đavoli. - Moj Gruja je napravio nas petoro. - Ti si najbolji. - Do kurca! - Ko nije popio piće, neka nosi sa sobom, a sutra da vidim vraćene flaše. - Da nećeš i da ih operem? - Mile, ti donesi sanduk sa praznim flašama da ne bi bilo problema. - Ja sam vratio. - Meni nisi i nemoj više da me lažeš jer sam opasan

kad se naljutim. Sutra otvaram u osamnaest sati, pa se ponovo vidimo, a sad svako na svoju stranu. - Mićo, koliko je sati? - Mile, koliko ti treba? - Treba mi tačno vreme. - Blizu je ponoć.

- Marina, jesi li čula sirene? - Jesam. - Dokle će ovo da traje. - To samo bog I KLINTON znaju. Moj Vučko poče da zavija po kome je poznat u komšiluku i dosad je uvek bio tačan. Prvi put kad sam čuo ovo zavijanje pred ženinu smrt, pre pojave zemljotresa i zato i dalje verujem samo njemu. Oglašavaće se on sve dok ne prođe ovaj kaubojski rat u režiji najgoreg američkog predsednika. Ova druga aprilska noć prošla je povremenim zavijanjem mog Vučka i lajanjem komšijskih kučića.

Bombe su padale u okolini VRANJA i Kuršumlije sa okolinom. U vestima je javljeno da su nastradali vojni objekti, a srušeno je i više mostova. Klinton je obećao svom narodu da će dobiti rat za tri dana i da neće stradati ni jedan vojnik, ali je već ispalo onako kako on nije želeo. Za kratko vreme već ima dosta žrtava na obe strane, a koliko će biti za mesec dva, to niko ne zna da kaže. Da su Amerikanci znali da će se njihovi vojnici vraćati u limenim sanducima, pitanje je da li bi do ovog kukavičkog rata došlo. Pokvareni su oni i ko zna šta se sve nalazi u bombama kojima gađaju zemlju Srbiju Ako su ovi HITLEROVI naslednici mogli da bace atomsku bombu na zemlju Izlazećeg sunca, zašto bombe koje nam šalju za laku noć nisu napunjene osiromašenim Uranijumom. Kad sve prođe, umiraće ljudi od raznih bolesti ne znajući da je to delo pokvarenjaka sa zapada i nekih evropskih zemalja. Stradaće i njihovi vojnici, ali su to ljudi treće klase koji idu u rat da bi zaradili svoju platu.

Tata, zvala te je DRAGICA. - Šta hoće? - Pitala je kako si i gde se kriješ. - Ništa nisi rekla?
- Morala sam. - Ti nisi normalna. - Preko radija je čula da su gađali AVALU i okolinu, pa se uplašila za tvoju glavu. - Jel vidiš da ima dama koje o meni brinu. - Ti reče da ti je koleginica.
- Danas jeste, a šta će sutra biti to samo mi znamo. - Tvoja koleginica kaže da od tebe može svašta da očekuje, ali da se kriješ u svinjcu, to

ne bi nikad pomislila. Njen govor mi govori da ima neki poremećaj u glavi. - Ima centralnu dislaliju zbog osnovne bolesti. - Tebe samo takve hoće. - Bolje i takva nego da sam sam. - Kako hoda? - Zbog poremećene ravnoteže i slabosti u nogama, ide ko pijana kokoška. - Nju je ujeo krpelj. - Bila nevaljala i sa momkom je išla u prirodu. - I mene su ujedali krpelji pa mi se ništa nije desilo. - NIJE TE UJEO ONAJ PRAVI.
- Šta kažu doktori? - Lajmska bolest. - Tu nema leka. - To zna i ona. Mala, mogli bi sutra kod tvoje tetke u VOJKU. - Ti idi. Ja neću. - Zašto? - Ti si rekao sve dok traje ovo sranje ne napuštamo kuću. - Jel ideš sutra na koncert? - Idu svi pa moram i ja. - Ja ću sutra na groblje, a ti idi ako hoćeš.

Marina, dušo, ti ne čuješ telefon? - To je moja drugarica TANJA. - Šta hoće? - Da se čujemo i dogovorimo da se nađemo. - Podigni slušalicu, možda mene neko traži. - Kako da ne. Važi, vidimo se sutra u deset. - Ko je to? - Moja drugarica Tanja. - Šta hoće? - Zove da sutra idem na trg. - Ko peva? - ZABAVNJACI. - Da je narodna muzika, išao bi i ja sam Vama. - Tata, tvoje društvo nam nije potrebo. - Znam ja to, a sada idem napolje da se nadišem svežeg vazduha.
- Da li si nahranio VUČKA i BOLETA? - Svi su jeli jedino ja ne mogu. - Da li ti je dobro? - Dete, zaboga, kakvo je to pitanje?! - Pre agresije si jeo za dvojicu. - Od kako su ovi došli, ja sam izgubio apetit.

SUBOTA. Na seoskom groblju nema žive duše iako će uskoro podne. Ljudi se uplašili za svoje živote i o mrtvima više i ne misle. Oni su na sigurnom mestu, imaju sve što im je potrebno i nemaju ovozemaljske brige. Pre agresije, groblje je imalo svoje redovne posetioce, a od kad ovo poče, nikome ne pada napamet da poseti mesto gde leže njihovi rođaci i prijatelji. Groblje je obraslo u travi, a tu je i đubre koje nije na vreme odneto pa je sačekalo proleće. Nekada je naše groblje bilo za primer dok je radio ŽIKA Ciganin, a od kad njega nema, groblje liči na zapušteno dvorište u kome niko ne živi. Mesna zajednica svakog meseca smanjuje platu ali Žika i dalje

radi, i ko zna koliko bi još radio da jedne nedelje nije ugledao žutu zmiju, debelu ko ruka i dugačka dva metra. Kad je ugledao on poče da beži, a ona za njim i da nije preskočio ogradu ona bi ga sigurno ujela. Tako je on pričao ljudima u kafani gde je bio redovan gost. Bio je Žika i kod VRAČARE koja mu je rekla da više ne radi na groblju i od tada niko da se pojavi. Tražila mesna zajednica drugog čoveka ali niko ni da čuje jer se ŽIKINA priča daleko čula.

Na malom brežuljku, ispod srebrne jelke, odmara se moja MILJA u koju za života nema ko je nije pogledao i divio se njenoj lepoti. Kad sam joj podigao spomenik, stavim i svoju sliku koja je kod mnogih ljudi izazivala smeh, a služila je i za razne komentare. Ljudi ko ljudi, pričaju i prepričavaju, a ja sam zauzeo sebi mesto i čekam poziv koji će sigurno doći.

- Miljo, ja došao. Imam puno novosti da ti kažem a ne znam odakle da počnem. Nisam ispunio tvoju želju jer nijedna nije kao ti, a ne znam ni kako bi se ponašala Marina kad bi u kuću ušla druga žena. Neka dete raste u miru pa jednog dana, ako Bog da, ja ću se oženiti. Govorila si da uzmem GOCU sa klinike i dok sam se dvoumio, ona nađe drugog i Bog je nagradi sa troje dece. Našu zemlju su napali Amerikanci i njihovi saveznici koji nas svakodnevno bombarduju a da mi ne znamo zašto nam to rade. Velika je to zemlja, velika sila pa zato radi šta hoće... Rat traje i niko ne zna kad će prestati, a mi se i dalje nadamo da će nam neko pomoći. Naša braća Rusi okrenuše nam leđa kad nam je njihova pomoć najpotrebnija. Njihovi političari osuđuju rat ali ništa ne preduzimaju da ga spreče, zaustave, a nas dvoje svake noći se krijemo je ne znamo gde će bombe pasti. Napali su nas novi i stari FAŠISTI sa željom da nas unište i to samo što predsednik Milošević nije hteo da potpiše KAPITULACIJU. Po našem zakonu NIKO pa ni predsednik države to ne sme da uradi. Danju je mirno, a sa pojavom prvog mraka prvo se čuju sirene, a posle zvukovi aviona i detonacija koje izazivaju bačene bombe. Nije mi lako, noću ne spavam, a svaki dan moram da idem na posao. Mali Vučko postao je pravi pas i on nas svojim zavijanjem obaveštava da je opasnost blizu. Sećaš se kad je bio mali, kad sam ga doneo od mog

druga LOLE, a ti si ga prozvala moje ZRNO GRAŠKA? Ti si ga unela u kuću i uvila u ćebe dok sam ja spremao mleko i tražio CUCLU jer nije mogao sam da jede. Posle nekoliko dana, on je živnuo i po kući je pravio nered, ali ti nisi htela da ga izbaciš napolje jer si se plašila da ga ne napadnu psi lutalice. Tek kad ti je popio mleko koji si ostavila za kolače, ti si ga izbacila u šupu a ja sam ga stavio u RERNU starog šporeta... Danas je to veliki i lep pas sa kojim se družimo i ne znam šta bi da njega nema. Posle tvoje smrti, mesec dana je patio za tobom pa su mi rođaci savetovali da ga ubijem ili nekom poklonim. Ovih dana svi se plašimo i čim nešto čujem pomislim da su avioni ili bačene bombe. Ne plašim se za sebe, već za dete jer ne znam kako da ga zaštitim. Prve noći kad su nas napali, uvukli smo se u GILETOV svinjac i tu ostali sve dok napad nije prošao. Sada se krijemo u ono naše malo kupatilo ispod ploče u nadi da nam je to dobra zaštita jer je ploča debela i sa mnogo gvožđa. Sećaš li se kako si me grdila što stavljam mnogo gvožđa i mešam šljunak sa mnogo cementa? Sa nama je i ZORAN, a često i VUČKO pa je društvo kompletno. Marina je na putu našla jedno izgladnelo mače i dala mu ime BOLE. Čim čuje sirene beži kod Vučka ili u kuću ako su vrata otvorena. Od kako je počelo ovo zlo, na trgu Republike svakodnevno se održavaju koncerti narodne i zabavne muzike, na koje ide i naše dete iako se ja PROTIVIM. Idu deca iz komšiluka i ja ne mogu da je zadržim da sedi kod kuće. Sa njom ide TANJA, ćerka pandura ČASLAVA, a tu je Ljubica, Nela i obe Milunove ćerke. Dobra su to deca koja će za mesec dana postati punoletna. Pošto su se oglasile sirene, moram da žurim kući pa ću ponovo doći“.

Dan sunčan. Tu i tamo čuje se ptičiji cvrkut dok pčele neumorno lepe od cveta do cveta. Ovog proleća malo je zelenila i cveća pa se pitam da li se i priroda uplašila ovih zlih ljudi koji VRŠLJAJU iznad naših glava. U selu mirno jer su se ljudi sklonili na sigurnija mesta. Neki pas, jureći mačku, pretrča ulicu a ona se vešto pope na prvo drvo. Sedi ona na drvetu i mirno se umiva dok pas laje i pokušava da se popne na drvo.

Tata, gde si dosad?! - Bio sam na groblju. - Što si se toliko zadržao? - Dok sam čekao da izgori sveća i malo očistio oko groba, prođe vreme. - Mene čekaju drugarice, a tebe nema. - Čula si sirene? - Ja to više ne slušam. - Gde su ti drugarice? - Čekaju me kod TANJE. - Kojim prevozom idete? - Za petnaest minuta imamo voz. - Kad se vraćate? - Onim u osamnaest sati.
- Vi ste blesava deca! Proći ćete pored Rakovice, a tu je brdo koje svake noći bombarduju.
- Znam, tata. - Straževicu ne mogu da sruše i plaše se ko žaba zmije jer odatle dejstvuje naša odbrana. - Vidimo se, tata. - Kad se oglase sirene, ti lezi. - Ti se rugaš. - Za Vas je najbolje da sedite kod kuće. - Kad idu druga, još manja deca, idem i ja. - Ako drugi skaču u reku SAVU, moraćeš i ti. - To sigurno neću.

U vestima u petnaest sati na radio Beogradu, javiše da su Amerikanci preko SKOPLJA i GRČKE poslaše svoje poginule vojnike kući. U limenim sanducima, prekrivenim njihovom zastavom. Tiho bez vojnih počasti Ispratiše svojim kućama. U svojoj domovini biće heroji iako su došli da ruše i ubijaju narod koji njima nije ništa loše uradio. Njihove porodice biće materijalno obezbeđene, a oni mogu da nose crninu pale sveće i ćute jer je svaki komentar zabranjen... Ovih dana se napada samo Amerika, a zaboravljamo da su još veći kriminalci doleteli iz Italije, Nemačke i Engleske. Današnji dan polako troši svoje poslednje sate dok mrak i oblaci prekrivaju nebo. U dnevniku se govori da su fašisti i danas radili svoj prljavi posao i nabrajaju sva zverstva koja su učinili civilnom stanovništvu. Na Kosovu su i danas pale bombe, a pobunjeni Šiptari uz pomoć Amerike i NATO baraba, napadali su vojsku i policiju. Oko pola osam Vučko poče svoju pesmu, a ono moje ŠAŠAVO dete još nije stiglo kući.

Gde si dosad?! - Voz je kasnio u polasku pa smo na stanici čekali ceo sat. - Kako je bilo na koncertu? - Super. Pa ćemo i sutra da idemo. Prave zabave jer škole ne rade. - Bilo je mnogo lepo. - Pogledaj u ekran. - Ako misliš na mali avion, on je tu. Šta će noćas da gađaju i koga će zaviti u crno? - Otkud ja znam. - Ti si vidoviti Milija.

Njihova specijalnost je da napadaju nezaštićene i nenaoružane. - Misliš na žene, decu i starce. - Fašisti uživaju kad tako ubijaju. Oni su došli da ruše i ubijaju, a ne da mire SRBE i ŠIPTARE. - Ubijanjem se ne postiže mir. Ono proizvodi osvetu i tako u krug. Sve ovo dobro znaju Amerikanci pa su došli da zavade sadašnje i buduće generacije SRBA i ŠIPTARA. Oni nemaju ni srca ni dušu. Oni samo žele da ubiju što više vojnika, policajaca, žena, dece i staraca. To rade svi agresori, a KLINTON i njegovi saveznici se ponašaju kao da im je Hitler bio učitelj. Fašisti nisu imali milosti ni prema tek rođenoj deci, ali je sreća ili Bog spasio tek rođene bebe. Ova deca će jednog dana saznati za ubice po imenu Klinton, Bler, Širak, Šreder, Solana i drugi koji su poslali avione da bombarduju porodilišta. Nama ostaje da se nadamo da će jednog dana i njih stići kazna i da će za svoja nedela odgovarati Bogu i svom narodu. U vestima radio Beograda SERGEJ BABURIN tražio od NATO alijanse momentalni prekid agresije na Jugoslaviju, ali ko sluša Ruse i ko su oni da se mešaju u politiku velike Amerike i njenih saveznika. Za svaku srpsku žrtvu krivi su i susedi jer sa njihovih teritorija doleću bombarderi i seju smrt. Kad sve ovo prođe, glavni krivac biće Slobodan Milošević, a ovi i opozicije, uz pomoć zapada doći će na vlast. To je Srbija. Takvi su Srbi i zato nam se sve ovo i događa. Marina, dete, idi da spavaš. - Ne mogu. Doći će mi drugarice. - Našli ste vreme za ŽURKU. - Tata, mi nemamo pedeset godina. - Ima li kafe u kuhinji? - Idi kod čika Miće i kupi kesu pića. - Šta želite? - Po tvom izboru. - Brzo se vraćam.

Dobro veče, burazeru. - Gde si? Nema te da svratiš. - Ja radim. - A moj Mića po ceo dan pije i gleda u tuđe žene. - Neka gleda. To mu je još ostalo. - Ženo, donesi piće i kafu za mog brata.
- Treba mi sve što piše na ovom papiru. - Devere, šta to slaviš? - Marini dolaze drugarice. Doviđenja, snajka. - Vrati se, deveru, jer još nismo večerali, a imamo svežu prasetinu.
- Burazeru, nemoj da dolazim po tebe. - Vidimo se.

Dobro veče deco. Vi se ne plašite aviona? - Sami su došli. - Opasne barabe, a Vi ste mislile da na zapadu žive pametni ljudi. - Priča se da

je Amerika demokratska zemlja i da nam ona treba da bude uzor. - Svaki dan Tanja, gledaš u njihovu demokratiju. Kako je bilo na koncertu?
- Super. Samo je šteta što su ga sirene prekinule. - Deco, idem ja na terasu. Čekaju me moji ljubimci. - Sedi tata sa nama. - Šta ću Vam ja. - Šta ima novo na klinici? - Koga još bolnica zanima. - Kako su SIDAŠI? - Oni se množe ko pečurke posle kiše. - Tata, ispričaj nam neki interesantan slučaj. - Ne bih želeo da Vas plašim. - Meni tata svaki dan ispriča po neki zanimljiv slučaj. - Deco, to je danas moderna bolest kojoj nema leka. Treba da znate da se SIDA dobija i uzima i zato morate da vodite računa s kim se družite i volite. - Tata, njemu ne piše na čelu da li ima sidu. - Da, ali treba da koristi zaštitu. - Šta to znači uzima? - Menjanje partnera. - A dobija? - Preko krvi. - Hvala, tata. - Ja znam jednu doktorku koja ima SIDU. - Čika Milija, nije valjda spavala sa bolesnikom?! - Ne, Tanjice. Ima momka sa kojim se druži više od pet godina. - Kako je dobila sidu? - Muškarci su kvarni ko šupalj zub. - To znamo. - I zapamtite dobih nema. Samo od gorih ima malo bolji... Doktorkin momak se zaljubio u jednu uličarku i dobio sidu koju je dao ženi sa kojom je trebao da se oženi. Što se on zarazio baš me briga, ali je zarazio i devojku, i sada zajedno obilaze doktore i traže lek. - Čika Milija, može li tu nešto da se uradi? - Nema tu leka, ali postoje lekovi koji mogu život da produže. - Tata, pričaj dalje. - Zašto da slušate tuđe nesreće? - Koliko ima obolelih, bolesnih? - Mnogo, dete. I ja sam mogao da stradam. - To mi nisi pričao. - Ne moraš ti sve da znaš. Otišao ja u ambulantu gde se testiraju sumnjivi i oboleli od side, a koleginica Mara pokazuje prstom u pravcu jedne devojke, kojoj bi mnoge žene pozavidele na njenoj lepoti. Šta kažeš kolega? - Dobra riba. - Hoćeš da ti je nabacim? - Meni si i ti dobra. - Ja imam svog čoveka. - Teško njemu sa tobom. - Ti nemaš ni ovakvu. - Šta ovako lepa dama traži ovde? - Bila nemarna, išla bez gaća i dobila sidu. - Samo Bog zna koliko se muškaraca upecalo na njenu lepotu. U ambulantu uđe i kolega Vlada i poče da psuje glavnu sestru klinike. Mlad kolega iz okoline Mladenovca kad me ugleda, ujede se za usnu i smirenim glasom nazva dobar dan. - Vlado, ko te naljutio? - Glavna sestra mi

ide na pičkin živac. - Sve glavne su iste i samo traže da se radi. - Hoće da, u okviru radnog vremena, radim dva posla. Samo što sam došao iz Kliničkog centra, ona me poslala u ambulantu da vadim krv. - Ćuti, trpi i radi kad moraš. - Kolega, ko je ova lepa dama što stoji pored prozora? - Pitaj Maru. Ona joj je vadila krv. - Momci, Vama je sperma udarila u glavu. - Ja bih dao ceo Mladenovac za nju. - Idi. Udvaraj se. Možda možeš i da je osvojiš. - Ja sam mlad i neiskusan. - Pazi da ti ne poverujem! Vlado, ona ima sidu. - Maro, otišao bi s njom u krevet i da ima sto SIDA. - Ti si lud! - Bolje da umrem ko švaler nego ko seronja.

Deco, što se smejete? - Moj tata ništa ne zna da sakrije. - Ja mogu i da ćutim. - Šta je dalje bilo? - Pametniji sam kad ćutim. Maro, šta čeka lepa dama? - Ja sam došla po rezultate. - Jel gotov? - Jeste kolega ali dama čeka doktora. Gde Vi radite i šta ste po zanimanju? - Ja sam doktorka i radim u jednom domu zdravlja u Leskovcu. - Vas je neko zarazio. Tako govori rezultat krvi. - Tako mi i treba kad sam bila naivna. - Ovo može svakom da se desi. - Pričalo se da je šaren, a ja guska hoću da ga imam ne misleći na posledice. - Mora da je neka muškarčina. - Čovek sa plavim očima i nema te žene koja ne bi sa njim otišla u krevet. - Takvi su danas najgori. - Ženama je važno da je lep i da ima para. Za svoju nesreću sama sam kriva. - Život je pun iznenađenja. - Kada su mene zarazili, sada ću ja druge. - Nemojte. Ima još dobrih ljudi. - I ja sam bila dobra i poštena i eto šta mi se desilo. Sada ću mnoge da zarazim pa neka se i oni pate kao ja.

Tata, ispričaj nam još neki slučaj. - Kasno je. - Škole nema pa možemo sutra da spavamo duže. - Još samo ovu priču pa razlaz.

Gospođa Živka i njen muž Rade, više od dvadeset godina žive i rade u Nemačkoj. Sin jedinac, ostao da živi sa babom Milenijom koja je udovica četrdeset godina jer joj je muž poginuo u ALBANIJI. Unuk lep momak, sa puno para koje mu slali roditelji, krete pogrešnim putem. U društvu omiljen jer je imao para i mogao je da čašćava poznate i nepoznate koji bi se našli u kafani „Tri Grozda“ gde je provodio najviše vremena. Prvi u kafani. Prvi kad su devojke u

pitanju, ali česte promene vremenom dovede do zasićenja i razočarenja. Naš Nemac se krijući sastajao sa devojkom koju je voleo više od ostalih devojaka i kojoj je obećao da će je oženiti. Možda bi tako i bilo da je mogao da ostavi kafanu i devojke sumnjivog morala. Nije trebalo mnogo vremena da prođe da bi njegova devojka shvatila da je sa pogrešnim momkom. Kad ga je ostavila devojka ANĐA, on poče da se opija i koristi drogu. U međuvremenu baba umre, ne dočekavši da joj se unuk oženi i naš Nemac osta sam. Došli roditelji da ga vode u Nemačku i da ga tamo ožene, ali on neće ni da čuje jer je naučio na noćni i barabski život, a tu su devojke i drugari koje ne može da ostavi. Pare svašta mogu i neki postaju srećni i bogati, a ima i onih kojima su donele nesreću jer nisu znali sa njima. Para je ko devojka: ili je imaš ili je nemaš; ili znaš sa njima ili ne znaš sa njima, i zato ostaješ sam i nesrećan.

Na seoskom vašaru naš Nemac upozna devojku Zoricu, jedinicu u oca i majke. Momak izgubi glavu i hoće da se ženi iako se poznaju tek nedelju dana. Zorica je imala momka, koga brzo zaboravi, jer je Nemac bio lepši i pun para. Lepa devojka, bogati roditelji i eto prilike da se napravi velika svadba na koju dođe pola sela. Zoričini roditelji vredni i skromni ljudi, stekli bogatstvo, a ljudi ljubomorni jer mnogi nemaju ni za svakodnevni život. Majka mirazinka, a otac nasledio deset hektara plodne zemlje i još toliko šume. Zorica je završila visoke škole i kao najbolji student, prva je dobila posao ali se nije stidela da u slobodno vreme sa motikom na leđima ode u njivu. Svi uslovi za srećan i bogat život su tu, ali sudbina radi svoje. Ubrzo Zorica osta trudna i njeni roditelji i Nemac znali su to da proslave. Život ide svojim tokom, a sudbina je spremna da uradi ono što je Bog namenio svakom živom stvoru. Dođe svekrva iz Nemačke da vodi snaju da se tamo porodi, ali otac ni da čuje jer je već našao vezu ko će da je porodi.

Nemac bled u licu, ništa mu se ne jede, a temperatura sve veća. Zorica rodi sina i veselju nigde kraja. Sledećeg jutra, da li zbog bolesti ili što je popio malo više, žena ga nađe bez svesti na podu. Njeni roditelji i prve komšije smestiše ga u sanitetska kola i naš

Nemac ode u ambulantu na pregled. Doktor ga je odmah primio i pregledao jer je dobio dobar BAKŠIŠ. Posle pregleda napisao je uput i sanitetom dolazi na kliniku da se leči. Novopečeni otac i dalje ima visoku temperaturu, a dobio je i uvećane žlezde po celom telu. Deco, jel Vi spavate? - Čika Milija, pričaj dalje. - Tanjice, ti gutaš svaku reč. - Kako se zove naš Nemac? - Sve je ovo istina i ne smem da kažem njegovo ime. Zabrinuti i uplašeni roditelji dođoše iz Nemačke i počeše da jure razne doktore, ne žaleći pare da im dete ozdravi.

Ubrzo saznaše roditelji. Sazna žena i njeni roditelji da Nemac ima SIDU. Molili doktore i sestre da čuvaju tajnu ali Srbi ne znaju da drže zatvorena usta. I Zorici uzeše krv i saznaše da je virus napao i njeno telo. Otac čupa kosu i proklinje dan kad se rodio, a majka je više puta pokušavala da se otruje. Vrhunac nesreće je saznanje da je i beba obolela. Naš Nemac je i dalje u bolnici i seća se ludih noći svog grešnog života koji mu je doneo bolest i nesreću svojoj porodici. Kad je otac saznao od čega mu sin boluje, ispalio je sebi metak u glavu, a majka se leči u psihijatrijskoj bolnici. Ubrzo i beba umre od visoke temperature, a za njom i Zorica. - Čika Milija, šta je bilo sa Zoričinim roditeljima? - Prvo je umro otac a majka se ubila ili obesila. - To je isto. - Da, Tanjice. Posle nekoliko godina umre i naš Nemac. - Ovo je užas! - Mala, što si tražila da pričam. - Kakva sudbina! - I sada, deco, trk u krevet jer Vas čeka novi dan. - I koncert na TRGU REPUBLIKE.
- Mala, ti samo misliš na muziku.

Noć sam proveo malo na terasi, a malo i u krevetu. Novo jutro sunčano i toplo, a ja moram na posao. Na klinici sve po starom. Ima bolesnika, a svi zaposleni redovno dolaze i odlaze sa posla.

Kolega, telefon za tebe! - Kome ja trebam? - Mislim da je tvoja ćerka. - Hvala, Majo. Šta hoće malo DERIŠTE? - Prestaće rat i mi više ne moramo da se krijemo. - Ko te je to slagao? - Javili su na radiju. - To mora da je neka šala. - Stigli Rusi u Beograd i doneli neku PONUDU koju Milošević treba da potpiše i rat odmah prestaje. - Neće. Ne sme on to da potpiše. - Ima dva dana da razmišlja. - To je

kapitulacija koju on neće nikad da potpiše. - Ako prestane rat, ti ćeš ispuniti obećanje. - Svašta sam ja obećao. - Da se ženiš. - Pusti sad to. - Tata, nema povlačenja. Obećanje je obećanje. Ti, tako lep, pa ne možeš ništa da nađeš. - Mogu, ali će ta dama tražiti da se venča i nešto da joj prepišem. - Pa venčaj se. - Uzeće ti pola kuće. - Onda nemoj! Ja ne idem iz moje kuće. - Ovako je bolje i za tebe i za mene. Skuvam šta hoću, idem gde hoću, legnem da spavam kad mi je ćef i šta mi fali. - Kakav si ti to muškarac kad se žena plašiš?! - One su opasnije i od ovih gore. - Ti se šališ. - Kad porasteš, saznaćeš da sam bio u pravu. Kako da uklopim tebe i tu damu pod istim krovom - Šta ja imam sa njom?! - Živećete u istoj kući i gledaćete se ko mačka i miš. - Možda bi nas dve našle zajednički jezik. – Možda, a dotle bi meni porasli rogovi i zato živi i uživaj u slobodi. - Ja bih volela da se ti oženiš. - Znam da govoriš istinu jer sutra ne bi brinula o meni. Ta žena može da bude ljubomorna i da ti pravi probleme. - Znala bih ja sa njom da izađem na kraj. - Ja bi ćutao, trpeo i na kraju bi pokazao gde su vrata. - Nisu sve žene loše. - Ima i dobrih, ali ja hoću da budem slobodan i da joj ne pokazujem šta sam ti kupio i koliko para potrošio. Svaka žena, mlađa ili starija najviše ceni pun novčanik, i što je on puniji, ljubav je sve jača. - Onda nađi neku bez dece. - Takve su najgore jer do podne mrze sebe, a od podne ceo svet. - Šta je bilo sa MILKICOM? - Prvo je obećala, a posle me kulturno otkačila. - Što nisi bio uporniji? - Možda sam trebao da klečim ili noge da joj ljubim?! Mala, ostavi me na miru. Mene čeka posao. - Ti si obećao. - Jesam a ti budi strpljiva. Možda će se neka pojaviti. - Tata, svako je kovač svoje sreće. - Ja se ne žalim na sudbinu.
- Sreća ne dolazi sama. Po nju treba ići. - Na Mars? - Ako treba i na Mars. Jesi li našla pečeno pile? - Jesam ali nisam još jela. - Šta čekaš? - Tek sam ustala. - Ima i kiselih krastavaca. Šta hoćeš da ti kupim? - Nešto slatko. - Doći ću do dvadeset sati. - Ja idem na TRG. - Idi ali se vrati što ranije. - Doći ću onim vozom koji sa glavne železničke stanice polazi u petnaest sati. - Nemoj više da me zoveš. - I da hoću ne mogu jer neću biti kod kuće. - Ponesi mobilni.

- Ispraznila se baterija. - Vidimo se večeras. - A ti razmišljaj o mom predlogu.

Kolega, sirene. - Majo, sviraće one i kad se završi ova bruka. - Ko hoće u sklonište neka ide, a ja ću ostati na odeljenju! - Ja sam najstariji i ja ostajem, a Vi čuvajte Vašu ribicu za bele i crne Amerikance kad siđu sa neba. - Kad nećeš ti, ne idemo ni mi. - Vi ste mlade, a moje vreme ističe. - Kolege, idemo u kuhinju da pijemo kafu. – Ima li, Majo, nešto da se popije? - Ima vinjak. Donela SALETOVA majka. - Doći ću ali prvo da previjem LALU iz Novog Sada. - Može on da sačeka. - Samo njega da previjem i ja sam za danas završio svoj posao.

Čoveče, dokle ćeš da se izležavaš i glumiš budalu?! - Ja bih voleo ovog trenutka da ustanem, a ne da se kiselim u sopstvenom urinu. - Jel dolaze terapeuti? - Od kad je počeo ovaj cirkus, oni ne dolaze. - Upišao si se ko malo dete. I smrdiš ko tvor. - Da sam zdrav ja ne bih pišao i srao u krevet. Ja sam bio DISK DŽOKEJ. - A ja MIKI MAUS. - Ja sam radio u radio stanici i bio prvi jebač u kraju. - A sada si seronja i upišanko. Ako misliš da ozdraviš, moraš što više da vežbaš.
- Što me ti ne vežbaš? - Ja imam druga posla. - Da juriš sestre. - Lalo, ako nisi znao, ja skupljam sestre. - Neće ona tebe. - A tebe obožavaju i jedva čekaju da te vide. - Ovi terapeuti ništa ne znaju. - Sedam godina se školuju i svašta znaju. - Dođu pet minuta i odu. - Ako mi daš tetku i hiljadu evra, ja ću da te vežbam. - Daću ti i teču. - Jebi se LALO. Hoćeš da te stavim u kolica? - Prvo me operi i presvuci pa posle možemo u kolica. - Imaš li još neku muzičku želju?
- Injekcija u podne. - Jebao te Čanak što te poslao u Beograd. - Doći će on Srbima glave.
- Može da nam popuši. - Ja sam već otpisan. - Ti sam sebe otpisao. - Vidim ja da svima smetam. - Normalno. Ovde si više od tri godine. Tvoja bolest se leči od tri do šest meseci i posle ideš u centar za rehabilitaciju. - Nisam ja kriv što ne znate da me lečite. - Tebe leči čuveni profesor Milan Šašić. - Jebem ja i tebe i njega. - Hvala Lepo.

Ja mogu da te stavim na noge ali neću jel si LALA. - Dobro plaćam. - Gde su ti pare? - Doći će one. - Kad na kurcu nikne nokat. Tebi se ne ide sa klinike. - Zaljubio sam se u tebe. - Jedi govna i počni da dišeš svojim plućima. - Kasno je za moj oporavak. - Još ti nisi za staro gvožđe. - Kakav sam ja frajer bio. - A tek moj pokojni deda Stepan. - Ti me zajebavaš. - Dobro si primetio. Čim jedeš ko vo, a đoka ti se diže do pupka, ima u tebi života. - Mora da se diže kad mi je tek dvadeset četvrta godina. - Kad je glava bolesna tu godine ništa ne znače. - Ti misliš da ću ja ozdraviti? - Da je profesor bio pametniji, ne bi te od poliradikulo neuritisa lečio više od tri godine. Ti si ovde pustio dubok koren. - Kolega, dođi na kafu! - Drkadžijo, idem da popijem neku čašicu vinjaka pa dolazim da te stavim u kolica. - Mogao bi i napolje da me izvedeš. - Lep je dan. Jedino nas ovi govnari uznemiravaju. - Ko njih jebe! - Jebu oni nas bez one stvari...

Majo, jel se muž vratio sa ratišta. - Ne. - Vidi se. - A šta se to vidi?! - Obukla si bele pantalone pa si se stegla ko devojka kad krene u život. - Malo sam se i našminkala. - Ništa ti to ne vredi kad si sama. Što posoli ovu kafu?! - Ja sam mislila da je šećer u prahu. - Sada je pij sama, a meni naspi jedan vinjak. - Flaša je na stolu pa sipaj sam. - Jesi li se čula sa mužem? - Nema da se javi, a već je prošlo sedam dana. - Mora da je našao neku Šiptarku. - Neka je on živ, a koga će da tuca to nije važno. Hoćeš da ti skuvam drugu kafu? – Hvala, ali nemam vremena jer hoću SALETA da izvedem napolje. Lep je dan. - Ti si ga mnogo razmazio. - Njega je profesor razmazio. - Jer ga je otpisao. - On će još biti jebač i juriti cure po Novom Sadu.

Šumadinac, kako je napolju? - Lepo. - Da imam noge, šta bih ja sve radio. - Noge imaš ali ti je glava prazna, i da znaš da nisi zajebavao doktore i sestre, već sebe budalo! - Ispao sam velika budala. - Još pre dve godine ja sam ti govorio da možeš bez aparata, a ti si pišao uz vetar i zato nosiš taj metal ispod grla. - Matorac, gde idemo? - Nemoj da ti okrpim majku. - Ne možeš ti ništa. - Mogu da skupim sto potpisa. - Sa njima možeš da obrišeš dupe. Gde ćemo? - Mogu da te vozam po krugu, a mogu i u Klinički centar ako platiš dva piva i

veliku pljeskavicu.
- Šumadinac, ništa ne radi džabe. Pitam se da li i jebanje naplaćuješ.
- Da, budalo. - Jesi li nekoga pitao da li možemo da napustimo odeljenje? - Koga briga za BLESAVOG SALETA i ludog Miliju. Vidi LALO kakva riba. - Da mi padne u šake, pocepao bi je ko svinja džak. - Vidim da ti se i đoka ispravio ko antena studija B. - Matori, ti je ne bi kresnuo? - Meni je ostalo samo da gledam. - Daću ja tebi moju tetku. - Šta će mi matora baba. - Žena i po. Samo joj fale krila i može da leti. - Gde tetka radi? - U kafani. - To je neka fina domaćica. - Pre mesec dana umro joj muž. - Jadna ona. Kako može bez one stvari? - Kad bi je video i ti bi potrčao za njom. - Čuvaj ti tvoju tetku i gledaj da što pre ozdraviš. - To ne zavisi od mene. - Od tebe najviše, a mi smo tu da ti kažemo šta treba da radiš. - Jel smem i ja da pijem pivo? - Ne jer piješ punu šaku lekova.
- Ja bih popio jedno, a ti da ćutiš. - Ako platiš. - Evo ti pare i kupi dva piva, a mene ostavi ispod ovog drveta. - Nećeš da pobegneš? - Matorac, jedi govna! - Kad bi nas videli naši doktori da zajedno pijemo pivo, dobio bi radnu knjižicu. - Šta ti mogu? - Pravim stručnu grešku. - Boli te đoka za mene. - Crkao da bog da kad si šašav. - Ti si mnogo pametan. - Pametniji sam od tebe. - Idi kupi još dva piva. - Dosta! Primaš TRODON. - Ja sam znao za jedno veče da popijem sanduk piva. - Ni ti nisi bio cvećka. - Bio sam OPAK momak. - A sada si veliki SERONJA. - Idi po pivo pa kad ga popijemo, idemo na kliniku. - Dva sata je prošlo od kad smo napustili odeljenje. - Ja bih još malo da gledam ove PIČKICE. - Pa posle u krevetu da ga maziš ko mačka miša. - Tri godine i malo više nisam napustio odeljenje. - Ne bi ni sada da se meni nije pilo pivo. - Hvala, matori. - Moja obaveza je da te očistim, nahranim, previjem rane, a ne da te vozam po krugu Kliničkog centra. - Šta ti fali? Bilo nam je lepo. Šta ja treba da radim kako bi što pre napustio ovu JEBENU kliniku? - Da ne vadiš čep iz kanile. - Ja pokušavam. Ja se trudim ali ne mogu dugo jer se gušim. - Što lažeš? - Ja više volim sebe nego tebe. - Dva sata je čep u kanili, a ti se ponašaš ko momak kad krene po devojku. Ja sam dovoljno star da vidim kad bolesnik normalno diše, a kad se guši. - Meni se čini da ću umreti ako mi se stavi čep u kanilu. - Čista

psihotična reakcija. - Jedva čekam da Vas napustim. - Mi ćemo se svi ubiti kad ti odeš sa klinike.

Kolega, gde ste dosad? - Šetali okolo i gledali RIBICE. - Sale, jel te slušala ova matora sestra? - Dobra je. Zato ću je jebati kad ozdravim. - To će se desiti kad na vrbi zasvrbi. - Matora budala ne zna šta priča. Kolega, pomozi mi da momka vratimo u krevet. - Meni je isteklo radno vreme. - Meni nećeš da pomogneš, a pričaš mi da sam tvoj tip i zoveš me da izađemo. - Ne bih te odbio. - A ne pitaš da li te ja hoću. - Neću još u krevet. - Sale, moram da te previjem. - Hoću da sedim pored prozora. - Pusti ga, koleginice Majo. - Šta ćemo nas dve site kad ti odeš. - Doći će noćna smena. - Kolega, ubedi ga nekako da se vrati u krevet. - Ja sam ga stavio pored prozora neka ga, gleda ljude na ulici. - Šta ako padne? - Bolje i to nego da leži u krevetu dvadeset četiri sata. Momak, evo ti ruka. Slušaj sestre ako misliš da i sutra idemo u šetnju. - Hoću opet na pivo. - Ako ti platiš. Doviđenja, Majo. - Kolega, vidimo se sutra u sedam sati. - Ako te ne napadne neki crnac. - Ne daj Bože dugog čekanja.

Mala, gde si? - U sobi tata. - Ja pomislio da si na koncertu. - Nismo bile jer čika ČASLAV nije pustio Tanju da ide sa nama. - Hvala Bogu da ima i pametnih roditelja. - Ako je suđeno mi možemo i u kući stradati. – Da, ali ne treba izazivati sudbinu. Šta si danas radila? - Deka mi je pokazao kako se igra MICA. - To je igra sa pasuljem. - Vrlo zanimljiva. - To sam ja igrao kao dete dok sam čuvao svinje i krave. Ti reče da više nema rata. - To mi je javila drugarica iz Zemuna. - Nemoj da si naivna. Oni imaju cilj i dok ga ne ostvare, neće stati. I danas su napadali, rušili i ubijali. - Kakvi su to ljudi?! - Demokrate koje vole da ubijaju. - Tata, u vestima su javili da Milošević nije hteo da potpiše i da su Rusi ljuti napustili našu zemlju. - Bolje reći nije smeo jer bi to bila izdaja zemlje. Upali prvi program studija B. Sada će vesti. - Tata, dosta mi je politike. - Dete, bez nje više ne može da se živi. - U Americi mnogi ne znaju ko im je predsednik pa lepo žive. - Žive od tuđeg bogatstva i zato stalno izazivaju sukobe. To je velika kapitalistička zemlja gde bogati jedu

siromašne. - Nisu valjda ljudožderi?! - Kapitalizam je sreća za bogate, a veliko zlo za sirotinju. Jesi li čula da je oboren nevidljivi avion? - Bravo, naši! - Imaju oni još takvih letelica koje seju smrt i rupe sve pred sobom. - Ko je objavio da je oboren nevidljivi avion? – Francuzi, a naši su počeli da sakupljaju delove aviona dok Amerikanci i dalje ćute. Ovaj svet ne može bez ludaka jer se Hitleru sada pridružio i Klinton. Posle nas napašće neke pokrajne u Rusiji, a tu je i IRAK, bogat naftom. Opasan je Klinton i njemu se ne sme ništa verovati. - Tata, on može da radi šta hoće jer nema ko da mu izvuče uši. - Silan jeste, ali padaju i njegovi avioni i ginu njegovi vojnici. Mene je sada više strah nego na početku agresije. - Moj tata kukavica! - Oni su očekivali da će ovo biti dobra zabava, ali kad su počeli da padaju avioni shvatili su da se ovde radi o životu i smrti. Oni su spremni da se svete, a koliko su LUDI mogu i atomsku bombu da bace. Opet sirene. - Tačni su ko Švajcarci. - Dete, koliko je sati? - Dvadeset sati i jedan minut.

Staro društvo na okupu i čeka šta će se desiti. - Tata, meni se spava. - I meni ali ću još malo da ostanem napolju, a ti zagrli jastuk i sanjaj nešto lepo. Do zore ja i moji drugari smo bili na terasi dok je tranzistor malo svirao malo obaveštavao gde su zlikovci napali, rušili i ubijali. Dok smo mi sedeli, Fašisti nisu gubili vreme već su svoje bombe bacali ne misleći ko će da strada, jer za njih svaka žrtva je ista imala jednu ili sto godina. Oni uživaju dok ubijaju jer su mnogi među njima robijaši i narkomani koji su tu da zadovolje ubilačke nagone. Kad sam krenuo da ispružim noge i odmorim oči, čuo sam jednu, pa drugu, a posle nekoliko minuta i treću detonaciju koja me je uplašila pa sam istrčao napolje. - Tata, gde si? - Zar ti ne spavaš? - Gde su pale bombe?
- Mora da su gađali vojnu kasarnu u ZUCAMA. - Čiko, šta se ovo dešava? - Gađali su kasarnu. - Kako se jako čulo. Ko da je granata pala u dvorište. Mala, što si ustala? - Od ovih odozgo i Vas dvojice ne mogu da spavam. - Nisam ja bacao bombe. - Baš me briga ko je. Hoću da spavam. - Da si Klintonova ćerka, spavala bi u svili, a sluškinja sedela pored tebe i pazila da te ne ujede muva ili komarac.

Da li ovi što nas gađaju imaju svoju decu? - Imaju Zorane, ali su oni tu da zarade dolare kako bi njihova deca imala bolji život. - Gde je Bog?! Jel on ovo vidi? - Vidi ali ćuti, jer se plaši za svoju glavu. Zorane, idemo u kuću. - Stric, ja bih da gledam ovo plavo nebo išarano sa mnogo zvezda i zvezdica. - Vidi koliki je Mesec. Oko dvadeset časova kada su se oglasile sirene, nebo je bilo prekriveno tamnim oblacima, a ne pada ni kap kiše. Daj da zapalim jednu. - Imam samo uvijene. - I dalje kupuješ duvan na Zelenom vencu? - Tu se prodaje najbolji hercegovački duvan... Zašto nas napadaju samo iz vazduha? - Fašisti su u duši kukavice i oni su hrabri samo kad vide žene, decu i stare ljude. Oni dobro znaju kako su prošli Nemci u prvom i drugom svetskom ratu pa čuvaju svoje ugojene guzice. Zorane, idi da spavaš. - Prošao san, a uskoro će i novo jutro. - Najveći fašisti su Nemci i Amerikanci jer su napadali, rušili, ubijali bez razloga. - Čiko, opet sirene! - Ove noći fašisti imaju dobru produktivnost. - Jebem im oca i majku. - Možeš da psuješ koliko hoćeš. Oni se plaše samo jačeg od sebe. - Tu je Rusija. - Ona gleda svoja posla. - Zašto? - Ne bi znao da ti kažem. Zorane, moramo da se sklanjamo. - Gde da bežimo? - Idemo u šumu, ali prvo da pozovem Marinu. Dete, ustaj! - Zar opet napadaju? - Ovi idioti kad krenu ne znaju da stanu. - Samo što sam zaspala. - Požuri! Fašisti neće da čekaju. - Čiko, ja ostajem u kući. - U šumi je sigurnije. - I ja bih ostala u kući. - Dete, ideš sa mnom! - Šta ću u šumi? - Onda idemo kod čika MIĆE, jer smo u društvu sigurniji. - Ako nam pošalju bombu svejedno je da li ginemo sami ili u društvu. - Mnogo si ti pametna.

Dobro jutro, burazeru. - Još je noć. - Ovi mangupi nikako da nas ostave na miru. - Još će oni da nam kidaju živce... Devere, tvoja se sirena nije čula. - Možda se VUČKO uspavao ili je procenio da kod nas neće biti zalutalih bombi i raketa. - Čoveku i kučetu ne treba nikad verovati. - Moj VUČKO me dosad nije prevario. Marina, idi kod Dobrile. - U mojoj kuhinji je toplo jer ja cele noći ložim. - Lako je tebi kad imaš drva. - Gazda Mića ima sve. - Gazda, daj jedno piće. - Može li vinjak? - I sirće bi pio. - Vinjak pere grlo i greje dušu. Šteta

što nemamo neko sigurno sklonište. - Ima u Vojnoj pošti, ali je zapušteno. - Zašto ne idemo u njega? - Počeli su da ga čiste i kad bude dovedeno u red, tu može da stane više od hiljadu duša. - Dotle će i ovo sranje da prođe. Mićo, dobro sklonište je i u osnovnoj školi. - To je daleko i dok stignemo, ode glava. - Nama ostaje tunel i šuma. - Tata, ja bih kući. - Dete, sačekaj još malo. - Ženo, daj detetu neki sok i ponudi TORTU. - Marina, imam mnogo lepe kolače, a ni torta nije loša. Samo je kupljena.
- Burazeru, napolju je mirno. - Gazda, daj još jednu pa da idem kući. - Tata, požuri. Meni se spava. - Marina, idemo! - Što si me dizao iz kreveta? - Avioni, bombe, sve se čulo pa sam se uplašio za naše živote. - Burazeru, budi vojnik! Daj život za svoju domovinu. - Pametnom vojniku je glava na ramenu, a herojima se dižu spomenici i pale sveće. - Tako je, deveru.

Nebo plavo. Mesec u punom sjaju, a moj sat pokazuje četiri sata. Petao počeo svoju pesmu koja me vrati u vreme kad nije bilo sirena, aviona i bombi. Moj KRIVI. Tako sam zvao petla. Uvek je u četiri sata počinjao da peva. Nije voleo mačka BOLETA i kad god mu se približi, kljucne ga u glavu, a on uz MJAUKANJE trči kod Vučka da mu liže povređeno mesto.

Te Ve Toranj je i dalje na svom mestu, jer njega za sada neće da ruše ali ko može budalama da veruje. I danas treba da idem na posao, umoran i neispavan, ljut na ceo svet, a najviše na Ruse jer sam očekivao njihovu vojnu pomoć. Naši se bore ali je pomoć potrebna jer su nas napali najgori zlikovci, gori i od samog HITLERA. Dok sam živ, želeću da im jebem mater i koljem tupim nožem. - Tata, ne mogu da zaspim. - Broj ovce do sto pa opet iz početka... Pre ove agresije oni su nas kritikovali što nema demokratije za ŠIPTARE. A šta je ovo jebem im dete u kolevci?! Zašto naši nisu uveli američki zakon na Kosovu i Metohiji pa da ŠIPTARI vide ko da je veća prava. U Americi svi govore jedan jezik, imaju jedno pismo, a mi smo naše manjine razmazili, da li velika prava a to nam se vraća avionima i bombama NATO pakta. Fašisti ne poštuju ni svog duhovnog poglavara PAPU da se na katolički Uskrs prestane sa ubijanjem.

Fašisti nemaju dušu, ne znaju za Boga, nego i dalje rade svoj prljav posao za koji su dobro plaćeni. Kad im je rečeno da idu u šetnju i da neće biti gubitaka to su znali da proslave, a sada kad padaju ko gnjile kruške, oni se pitaju šta traže u našem vazdušnom prostoru.

Dani se nižu jedan za drugim, a ova sramna agresija ne prestaje već su napadi sve jači, a žrtve se uvećavaju. Evropa i svet ništa ne vide i ne čuju, jer ko je ta Jugoslavija i koju koristi oni od nje imaju. NATO je došao da Srbe nauči pameti, demokratiji, a da bi se gradivo bolje naučilo baca bombe napunjene osiromašenim uranijumom. Doći će oni na Kosovo i Metohiju i pomoći će Šiptarima da proteraju preostale Srbe koji su preživeli njihovo bombardovanje. Ginuće Srbi od komšija ŠIPTARA dok će NATO sve to gledati i javno govoriti kako se stanje na Kosovu i Metohiji popravlja. Bez Amerike, Šiptari bi bili mirni i čuvali bi Srbiju kao svoju zemlju, a sada im je obećana nezavisnost i oni su ko besni kerovi, krenuli u avanturu koja kad tad može i njima da dođe glave. Znaju Šiptari da su Amerikanci 1999. godine bacali bombe sa osiromašenim uranijumom u Bosni, gde su se posle toga pojavile nove opasne bolesti, pa se plaše da se to i njima ne desi. Radio stanice u Evropi veličaju ovu agresiju govoreći da je bila neophodna kako bi se uspostavila demokratija na Kosovu i Metohiji i Srbiji. Kakve veze ima rušenje i ubijanje sa demokratijom i koji normalan čovek hoće da poveruje u njihove priče?! Ovo je čisto divljaštvo, zakon DŽUNGLE gde jaki mogu sve a mali i slabi moraju da slušaju ili im sledi kazna. Ja znam, ja vidim da će KLINTON dobiti rak i umreti u najtežim mukama. To mora da se desi. To mu je kazna za sve ubijene, žene, decu, starce i druge koje ga ne poznaju i nikad ga nisu videli.

April mesec, godine 1999., sunčan dan. Niko ne može da zabrani cveću da cveta, pticama da pevaju ni Srbima da se brane od NATO kriminalaca predvođeni Amerikancima. Godinama smo živeli u zabludi da su nam Francuzi prijatelji, a oni bez pardona krenuše da ruše i pale Srbiju. Amerikanci ne vole nikog. Njih zanima samo profit za koji su spremni svakog da napadnu i unište ako im stane na

put. Kako je lep dan. Još da ovi dušmani nisu na nebu ljudi bi mogli da uživaju u proleću koje traje.

Šta radi Dragica, kako ona se ovo podnosi i gde se krije? - Dobar dan, lepa damo. - Ko Vam treba? - Viša medicinska sestra. - Da. To sam ja. - Zar te nije uhvatio neki američki peder? - Ja bih želela pravog muškarca. - Oni se kriju u oblacima i do njih je teško doći. - Seronje, muške kukavice. Plaše se oni žena. - Imaju pun džep para, a to žene danas traže. - Oni više vole muško dupe. - To je danas u modi. - Kako si provela noć? - Nisam mogla da spavam, jer su i moje mesto bombardovali. - Jel su imali neki razlog? - Tu su predajnici Radio Jugoslavije. - Ne žele kučići da se o njihovim junačkim ubijanjem civila čuje u Evropi i svetu. Srušiće oni i TV TORANJ na Avali. - To bi bio veliki zločin jer je to kulturno dobro jednog naroda. - Na njemu su predajnici radio i TV stanica. I zato će kad tad biti srušen. Gde se kriješ? - Moj komšija ima dobar podrum. - Kako je lepo imati dobrog komšiju. - Što se tiče lepote mogla bi da zažmurim ali je glup sto posto. - Mogla bi da se udaš za njega jer su glupi momci na ceni. - Ne zna da se ponaša, a oblači se gore od tebe. - Ti, sestro, imaš zabavnog komšiju. - Kod njega jedino vredi pun novčanik. - To se danas traži. - Hvala, kolega, ali ja ne želim da mu budem druga majka i da ga učim kako se oblači i ponaša u društvu. Meni treba normalni muž sa kojim mogu da razgovaram i da se dogovaramo kroz život. - Kakav je to podrum? - Liči na spavaću sobu.
- Pravo ljubavno gnezdo. - Nikad nismo sami, a i da jesmo ne bi sa njim otišla u krevet. Sa nama je i jedan mali čovečuljak koji priča masne viceve na račun Klintona i ostalih kriminalaca. U ovom kraju zovu ga Milan ptica. - Ima lep nadimak. - I mladu i lepu ženu. - I ovaj Bog ne radi kako treba. - Ti se i dalje kriješ u svinjcu? - Sada idem u šumu, a tu je i tunel. - Kad kreneš u šumu dobro se obuci da te ne ujede neki KRPELJ. - Neće jer zna da imam otrovnu krv. - Na radiju se često pominje tvoj kraj. - Oko mene su vojne kasarne i STRAŽEVICA, pa svakodnevno čujem detonacije. - Moje selo je brdovito sa mnogo šuma i tu je smeštena naša odbrana. - Ti si

sigurna. - Nemam mira od njihove stalne pucnjave. - Kad sve ovo prođe, doći ću u tvoje selo.
- Ako ostanem živa, bićeš pozvan. - I ja mogu da poginem. - Tebe se i Bog plaši. - Ne bih se ljutio i kad bi me ti napala. - To june neće da te mune. - Sestro, nikad se ne zna. - Jedino ako mi Bog uzme pamet. Kad bi znala da će rat sutra da stane legla bi sa tobom. - Teško bi ustala. - Ti koji se hvale malo vrede. - Mogu da skupim sto potpisa. - Da si opasan ko što se hvališ, ne bi bio sam. Kako dete sve ovo podnosi? - Glumi heroja, a u očima se vidi strah. - Samo je budali ravno odavde do KOSOVA. Kako tvoje noge? - Komšija kaže da su super. - Mislio sam kako hodaš. - Onako. - Šta ti to znači?! - Nisam zadovoljna ali se krećem. - Tebi trebaju moje vežbe i moja masaža. - Ne bi smetalo. - Ali to košta dvadeset maraka. - Ja da imam pare tražila bih nekog mlađeg i lepšeg terapeuta...a tebi hvala što se nudiš. Ovih dana treba da dođem na kliniku. - Zašto? - Da proverim krvnu sliku. - Sedi kući dok ova sramota ne prođe. - Ja bih već došla, ali zet ne može da nađe benzin. - Ima li komšija benzina? - Taj ima sve. - Što nisi tražila desetak litara na zajam? - Ja sam htela, ali zet neće ni da čuje. - Zašto je takav? - Komšija neće da naplati, a zet ne želi nikome da bude dužan. - Mnogo je ponosan. - Takav je od rođenja. - Komšiju treba čuvati za ne daj Bože. - On je tu ko rezerva ali ga duša neće. - Vreme će učiniti svoje. Pre nedelju dana doneo je punu torbu raznih kolača i sokova. - On te voli i ti ćeš, kad tad, leči na rudu. - Grešiš, kolega. Nisam na prodaju i do mene se teško dolazi. - Nisam ništa loše mislio. - Do mog srca se dolazi samo ako se rodi ljubav, a sve drugo pada u vodu. - Kad planiraš da ideš u banju? - U junu. Ako ovo zlo prođe. - Koliko dana? - Samo tri nedelje. Šta si mi nabavio od lekova? - Sve što si tražila. - Još kad bi ga doneo, bio bi pravi drug. - Samo reci kad i gde. - Reći ću ti drugi put. Kako je na tvom odeljenju? - Tu sam što moram. - Kako se slažeš sa šefom i glavnom sestrom? - Ko mačka i miš. Ja sada moram da idem na posao. - Zar i ti nešto radiš? - Moram da se javim na vreme. - Hvala što si zvao. - I ti bi trebala da zoveš.
- Čim se stvore uslovi. - Možeš na ovaj broj, a možeš da zoveš i na kliniku. - Svima sam pričala za SVINJAC. - Šta ljudi kažu? - Od

smeha se hvataju za stomak. - Zato ćeš platiti jednog dana. - Ja sam uvek spremna.

Na poslu više sestara i doktora nego bolesnika jer su se neka odeljenja spojila zbog odlaska bolesnika kući. Dan sunčan. Na odeljenju sam višak pa sam poželeo da odem do TOPČIDERSKOG groblja gde moj gospodin DUŠAN uživa u miru sa svojom suprugom ANOKOM. Do groblja sam dugo putovao zbog lošeg prevoza pa sam se pitao da li je prevoz loš zbog nastale situacije ili je na ovoj liniji uvek ovako. Ovo je lep kraj, sa mnogo zelenila, a tu je i neki mir koji plaši čoveka ako je sam. Groblje veliko. Spomenici postavljeni i sa leve i sa desne strane puta koji služi samo posetiocima groblja. Puno je zelenila, a otpada ima pored svakog groba. U vazduhu se oseća trulež i miris parafina od izgorelih i sveća koje gore. Ispod velikog hrasta leži čovek sa raširenim nogama i rukama koje je stavio pod glavu, a pored njega je prazna flaša. Malo dalje leži alat za rad pa sam pomislio da je radnik koji održava groblje. Da li da ga probudim ili da se sam snalazim idući od groba do groba tražeći gde leži gospon Dule. - Gospodine? - a on otvori oči koje su krvave od mnogo popijenog pića i okrete glavu na drugu stranu. Oko njega se širio miris loše rakije i meni bi jasno da je pijan i da od njega ne mogu ništa saznati. Jedna bakica, lepo obučena i začešljana sa mašnicom u koci, kada ga ugleda pljunu na njega i nastavi svojim putem. - Gospođo? - Molim. - Zašto pljujete čoveka? - Taj, što se izležava ko šarov na suncu, je hronična pijanica i ceo dan sedi i pije. - To je njegov izbor. - Da, gospodine, ali je on plaćen da radi. Vidite kako je groblje?! Otpada na sve strane, a od trave i korova ne vide se neki grobovi. - Možda i on ima neku muku pa utehu traži u piću. - Možda, ali je on plaćen da radi. Od kada je dolazim na groblje, više je pijan nego trezan. Kad je trezan ide od groba do groba i traži jelo i piće, a kad ga upitaju što ne čisti groblje, on odgovara sutra i svaki dan je sutra i vidite koji je ovde nered i prljavština.

Gospođo, znate li gde su sahranjeni MURIĆI? - Sine, jel vidite onu jelu? - Da. - Iza nje prvi grob desno. - Hvala, gospođo. - Da Vi niste

njihov zet. - Mi smo bili dobri prijatelji. - Često viđam malog, bucmastog čoveka, prijatne naravi koji mi uvek ponudi kafu i piće. - To mu je stariji zet. Njegov mlađi zet je visok i uvek lepo obučen, obrijan i miriše ko apoteka, boemski čovek. - I njega sam viđala ali mi se ne sviđa jer stalno viče na ženu. Tu pored Murića leži moj treći muž. - Šta mu bi kad Vas ostavi? - Poginuo u saobraćajnoj nesreći. - Tako je to kad je imao kola.
- Pregazilo ga je neko derište na pešačkom prelazu. Prvi je umro od raka i sahranjen je u jednom selu od Mladenovca. Drugi je pao sa skele i sahranjen je na Bežanijskom groblju. - Vi, gospođo, nemate sreće. - Sudbina, dete. Hoćete da Vas odvedem do groba? - Može. - Ovaj veliki spomenik je najveći na groblju i tu leži Vaš prijatelj sa ženom. Veliki i lep spomenik.
- Ćerke i zetovi nisu žalili pare. - Sve je to uzalud. - Ali se priča da Murići imaju najveći i najlepši spomenik. - Naša posla. Bolje da su davali za života. - Gospon Dule i njegova žena, živeli su bogato i umrli u dubokoj starosti. - Onda nemaju za čim da žale. Moj život je bio težak i stalno sam živela u bedi i siromaštvu, jer nijedan od trojice muževa nisu mogli da mi ulepšaju život.
- Ovde je već neko bio jer je upaljena sveća, a tu je i sveže cveće. - Ima unuku koja redovno dolazi svake subote, i po kiši i po snegu, a ni letnja vrućina ne može da je spreči da dođe, upali sveću i donese cveće. Jedno vreme redovni posetilac Duletovog groba bila je jedna crnomanjasta žena, a sada je više ne viđam. - Da li znate kako se zove? - Ima neko čudno ime. - Da nije FIKI? - Baš se tako zove. Nju je gospodin Dule mnogo voleo. - Što više ne dolazi? - Iznenada se razbolela i pre šest meseci je umrla. - Gospođo, jel može još jedna čaša vinjaka? - Piće me i održava u ćivotu. - Živi mora da žive, a mrtvi neka se odmaraju. Tri muža sam promenila i nemam decu. - Neko je kriv. - Kao devojka, otišla sam na kiretažu i više nikad nisam ostajala trudna. Meni je sada devedeset druga i još me Bog ne zove. - Ne žurite. Svi ćemo tamo. Neko pre neko kasnije. Ja znam neke žene koje su deset i više puta bila ne kiretaži, pa su i dalje ostajale trudne. - Ja sam jednom pogrešila i proživela ovolike godine

bez dečijeg smeha i plača. Sine, ja sada moram da idem. - Hvala gospođo. - Želim i Vama dobro zdravlje i dug život.

Gospodine Dule, ja došao! Trebao sam i pre ali se radi, i vremena nema. Žao mi je što mi tvoji nisu javili pa ti nisam došao na sahranu. Lepo smo se družili i mnogo pića popili zajedno. Od tebe sam svašta čuo i naučio, ali za sada ne mogu da ispunim dato obećanje. Roman FIKI je napisan po tvojoj želji, a imena su po tvom izboru. Šteta je što si otišao jer bi zajedno, do sad, izdali roman. Tvoja ljubimica je umrla pre šest meseci, a tvoj prijatelj CVEĆAR pare je vratio tvojim ćerkama. Ja sam se snašao, pozajmio pare za lekove ali pomoći nije bilo. I sam si znao da je bolest teška, ali si se nadao da će je neko čudo spasiti pa si ostavio pare. Njena smrt me obavezuje da što pre izdam ROMAN i ja ću to za mesec dva to i uraditi. Po tvojoj želji ponovo sam pokušao da osvojim ANĐU ali od toga nema ništa i zato se radujem jer se smanjila, i ono malo lepote što je imala nestalo je preko noći. Rado se sećam naših izlazaka u SKADARLIJU na ljute kobasice i pivo iz velikih čaša. Znao si da živiš, da se raduješ životu i evo gde si stigao. To čeka i mene ali ja ne žurim jer imam još dosta toga da uradim a smrt neka čeka.

Sada si pored tvoje žene koju si najviše voleo i časno se odužio za sve ono lepo što ti je pružila kao žena i majka tvoje dece.

Nisi žalio pare ali pomoći nije bilo i ona je prva otišla. Zašto si požurio za njom to samo ti znaš, Iako su doktori govorili da si zdrav i da nećeš umreti pre stote godine. Meni si govorio da je ljubav samo jedna jedina, koja se desi ili se ne desi, a sve druge su avanture koje se brzo zaborave. Pravi ljudi se uvek vraćaju prvoj ljubavi, a oni drugi idu po sudovima i traže razvod. Tvoja garaža je i dalje zatvorena i čuva tajne o ženama koje si tu dovodio. Ova tvoja večna kuća je na lepom mestu, a spomenik je jedan od najlepših, okružen cvećem i zelenilom. Samo ti i ja znamo da je sve ovo urađeno tvojim parama, iako rodbina i prijatelji hvale tvoje ćerke i zetove.

Jedna starija gospođa pokazala mi je tvoj grob i ako ti kažem da je sahranila tri muža, možda znaš i kako se zove. Lepa bakica koja je

napunila devedeset i neku i o tebi sve lepo priča, ko da ste rod rođeni ili ste nekad bili drugari. Ali u to ne verujem jer si ti uvek voleo devojke i mlade žene. Možda si se setio o kojoj ženi je reč, ali to više nije važno jer si otišao na put bez povratka, a nju su stigle godine. Gospođa lepo izgleda i mali broj ljudi bi rekao da je ušla u desetu deceniju svog teškog života.

Na slici lepo izgledaš sa šeširom na glavi koji je okrenut više na jednu stranu pa se čini da će svakog trenutka pasti. Nisam bio otkako si umro, a i da jesam ne bih mogao da te vidim u mrtvačkom sanduku. Nisi ti za njega. On ti je tesan jer si ti naučio da si stalno u pokretu. Takav ti je bio posao. Lutao si Evropom i svetom tražeći nove avanture ali si se uvek vraćao ženi i deci.

Čuo sam od Mire da je FIKI bila pored tebe do poslednjeg dana i da joj je tvoja smrt teško pala. Ona te je volela, a znala je to i da ti pokaže što je kod tvoje dece izazivalo ljubomoru. Uvek je govorila da te voli ko svog oca, i da bi za tebe sve učinila. Ni ona ni njena ljubav prema tebi nisu mogle da te sačuvaju od smrti koja nas sve vreba i samo čeka trenutak kad će da nas ŠČEPA. Mira mi je otkrila tajnu, a ja sam se ponadao da su doktori pogrešili jer znaju oni to. Dok sam čitao pismo koje si dao Miri, dugo nisam verovao da je to njoj moglo da se desi. Tvoj prijatelj Cvećar ispao je loš čovek jer je tajnu ispričao tvojim ćerkama. Kad je muž saznao da je bolesna, on ju je ostavio, a ona do odlaska u bolnicu živela je u jednom ciganskom naselju. Kad su je svi odbacili, ona se setila mene i ja sam bio sa njom do kraja. Uspeo sam da nabavim pare, kupim potrebne lekove ali sve to nije pomoglo i ona je umrla u bolnici. Često prolazim pored stana i poželim da svratim ali su tu sada neki drugi ljudi koje ne poznajem.

I dalje čuvam mali TV aparat koji si mi poklonio za novu godinu. U zemlji je rat, jer Milošević nije hteo da potpiše kapitulaciju i zato nas NATO banditi i Amerikanci svake noći bombarduju. Devetnaest zemalja a tu su i naši stari neprijatelji, bez objave rata iznenada napadoše, a ti napadi traju već mesec dana. I tvoji prijatelji

FRANCUZI došli su da ruše i ubijaju Srbe. Sećam se kad smo na Kalemegdanu pored velikog spomenika podignutog u znak Srpskog i Francuskog prijateljstva pili pivo. Sve prođe, a ova ljubav se istopi i mi dobismo ljutog neprijatelja, koji zajedno sa fašističkim zemljama ruši Srbiju i ubija dojučerašnjeg saveznika.

Dok smo se družili, bilo nam je lepo ali prođe i tvoj život, a meni je ostalo da se sećam starine plemenitog srca. Dan za danom pa će i moj proći, tako treba, a da li će se mene neko setiti pokazaće vreme. Da popijem još jedan vinjak pa da idem ali ću doći prvom prilikom. Mi smo znali da uz ljutu kobasicu popijemo i ceo sanduk Beogradskog piva i da zapevamo sa OVČARA i KABLARA.

Sada će ovi banditi da krenu u lov jer oni bez toga ne mogu. Oni su ko prostitutka koja ne može da spava dok prethodno ne uradi ono i zarađeni novac ne stavi u nedra.

Zbogom, stari prijatelju i uživaj u zasluženom miru.

Marina, dušo. - Tata, samo što sam zaspala. - Izvini, dete. - Danas si zakasnio. - Malo.
- Dosad si ranije dolazio kući. - Danas nisam ništa radio. - Kakva je to bolnica? - Malo je bolesnika, a nas je dosta pa ne znamo šta ćemo od dosade. Bio sam kod gospodina Duleta.
- Gde taj gospodin stanuje? - On je umro i sahranjen je na Topčiderskom groblju. Pričao sam ti o njemu. - Sad se sećam. - Vežbao sam njegovu ženu. - Ona je umrla. - Prvo ona, pa on. - To su stariji ljudi. - Imali su preko osamdeset godina. Kako je bilo na koncertu? - Super. - Kad si došla kući? - Voz je na vreme krenuo, ali smo u Rakovici čekali dvadeset minuta i kući sam stigla oko pola pet. - Sad znaš gde je Rakovičko brdo. - Videla sam ga prošli put kad smo išle vozom za Beograd, a danas mi je Tanja pričala o njemu. - Duboko u brdu nalazi se naša odbrana koja šalje rakete na Fašističke avione. - Da nisi kupio novine? - Ne. - Šta si kupio za jelo? - Puna je torba pa biraj. - Lepo. Vidim da si kupio ono što ja volim. - Upali radio i nađi neku veselu radio stanicu. - Odnela sam radio kod Zorana jer je prestao da svira. - On je majstor ko što sam ja momak.

Idem da vidim šta mu radi. - Obećao je da će ga popraviti za sat vremena...

Majstore, jesi li živ? - Živ i zdrav ali se mučim sa ovom tvojom starudijom. - To je dobar radio ali je padao više puta. - Što ne kupiš neki novi radio ili muzički stub? - Biće i to, a ti požuri jer će mi ove noći trebati. Kad završiš sa opravkom ti ga donesi. - Za pola sata biće gotov, a ti striče nađi nešto da se popije. - Tata, šta je bilo? - Za pola sata radio će da bude ko nov. - Našla sam radio stanicu gde su i danju i noću narodnjaci. - Kako se zove ta stanica? - Radio „M“ iz Resnika. - Danas sam, dete, ispao kukavica. - Šta se desilo?! - Video sam MILKICU na autobuskoj stanici i umesto da joj pridem i stupim u razgovor, ja uđem u prvu prodavnicu. A ona u naš autobus. - Crni tata, ti se stvarno plašiš žena. - Sledeći put kad je vidim zalepiću se ko taksena marka. - Neće ona tebe. - Ja se dvoumim jer ima jedna mlađa i lepša. - Da nije ona što te zove? - To je dama za mene.

Tata, zar ne čuješ telefon? - Molim. - Zdravo, jarane. - Otkud ti da se mene setiš?! - Jel ti smeta što sam te pozvao? - Ne. Samo si me prijatno iznenadio. - Čuo sam na televiziji da su bombardovali tvoj kraj. - Pa si poželeo da me pogodi neka granata. - Ne daj Bože! Ti si moj prijatelj. - Nadam se, a i Bog čuva švalere. Odakle zoveš? - Iz svoje kuće. - Kako je u Bosni? - Mirno. Sve smo mi to doživeli. - Ovi su opasni i sa njima nema zajebavanja. - Ginu i oni. - Crkli da Bog da. - Da se nisi oženio? - Imam neku. - Ja sam počeo novi život. - Već si se oženio?
- Imam i dete. Ćerka je sa mnom, a MILA je sa sinom kod majke. - Gde oni sada žive? - U SRPSKOM SARAJEVU. Hvala ti, jarane, što si me spasio bede jer da tebe nije bilo, ja bih se i dalje patio sa njom. Jarane, nisi raspoložen? - Nije mi do priče. - Šta si se uplašio? Neću ti ja ništa. Ti si moj drug i ja ti mnogo dugujem. Ovih dana dolazim u Beograd, pa možemo da se vidimo. - Ti znaš gde možeš da me nađeš. - Ja sam sada srećan čovek jer sam našao ženu koja me voli. - Dok ne naiđe neki drugi Milija. - Ti me zezaš, JARANE. Čudi me da ništa nisi naučio. - Mlad sam, a i vreme radi za mene. Mom sinu si mnogo pomogao i da imam neke pare ja bih tvoj rad i nagradio. Zna šta bi

mi ti uradio ali se ja ne plašim. - Ne budi lud. Ti si pomogao da na vreme otvorim oči. Živ bio, jarane, i čuvaj se ovih zlikovaca. - Šta ću s tobom? - Mene se ne boj. Ja sam ti večiti dužnik i prijatelj.

Ko je ovde luđi i ko bolje laže. Da li sam ja luđi jer sam mu zaveo ženu ili on što laže da se oženio i dobio dete. Pre sedam dana zvala je njegova žena da mi kaže da su se pomirili i da sada lepše žive.

Deseti dan aprila prolazi bez sirena, a ljudi izašli na ulice i pričaju kako sve ovo podnose i gde se kriju. Svako ima svoju priču, svako daje savete misleći da su njegovi najbolji i da su samo oni u pravu. Čuju se psovke i razni komentari upućeni Americi i NATO alijansi. Ima i oni koji misle da smo trebali da podvijemo rep i potpišemo kapitulaciju jer je ovo velika sila koja se igra sa nama ko mačka sa mišem.

Na njivama se vide ljudi koji su išli da nešto poseju jer je godina duga a treba jesti tri puta dnevno. Komšija GOCE, doživotni socijalista, ne ispušta tranzistor iz ruke i svakome priča: "Jebaćemo mi njima majku. Ne znaju oni s kim imaju posla". Ljudima pokazuje svesku u kojoj piše koliko je oboreno aviona, helikoptera i ubijenih marinaca. Neki ljudi beže od njega jer neće da ga slušaju, a on ko pas trči za njima i priča šta se desilo protekle noći. Tu je JEFTA, koji je spreman da ga pažljivo sluša ako treba i ceo dan za dve tri flaše piva. Često je sa Gocetom i komšija STANKO, vukov simpatizer, i kad oni počnu da pričaju to se daleko čuje. Priču prekida samo sirena koja oglašava vazdušnu opasnost i tada se svi uplaše i ko deca, koja su napravila neku štetu, beše da se sakriju svako u svoju rupu.

Sa prvim mrakom oglasiše se sirene, a u večernjem dnevniku spiker saopštava vest da Rusi i dalje mole VARVARE da prestanu sa rušenjem i ubijanjem. Spominje se i sastanak sa agresorom ali posle žrtava koje oni imaju, od toga neće biti ništa. Proći će mnogo godina da Rusi povrate ugled velikog SOVJETSKOG SAVEZA, koga su se svi plašili i poštovali. Tada je Amerika bila mirna ali nije bilo ni ovoliko TERORIZMA za koji je najveći krivac Amerika.

Novi dan je osvanuo sa plavim nebom i prohladnim vetrom pa sam morao i jaknu da obučem. - Marina, dosta spavanja. - Probudila sam se pre desetak minuta. - Ti spavaš, a ovi ruše i ubijaju do mile volje. - Tata, dođi da vidiš kako su porušili ALEKSINAC. - Oni samo to i znaju. - Baš su stoke. - Sve oni to rade za pare, a mi smo mislili da su to demokratske zemlje. Ima Srba koji brane ove varvare i govore da je za sve ovo najveći krivac Slobodan Milošević. - Tata, ovako nešto ne bi ni ludaci uradili. - Šta sve ovi divljaci mogu da urade videlo se u VIJETNAMSKOM ratu. Amerikanci su takva zverstva činili da ljudski um to ne može da shvati niti da opravda. - Koliko znam i taj rat su izgubili. Tata, zašto sve zemlje mogu da se bore protiv terorizma, a samo je nama to zabranjeno? - Tako hoće Amerikanci. Albanci (ŠIPTAR) su dobili zeleno svetlo od Amerike i zato se tako i ponašaju, ali će jednog dana ispaštati zbog svoje naivnosti u veri da im je Amerika prijatelj. Da nije tih SKOTOVA, Šiptari bi priznali zemlju Srbiju kao svoju domovinu i u njoj gradili sebi i svojoj deci budućnost u zajednici sa drugim narodima. Neće oni više imati ona prava koji su imali pre agresije. - Oni žele nezavisnu državu. - I ja želim mladu damu ali ona neće matorca. - Tata, idem na koncert. - Ko još ide sa tobom? - Staro društvo. - Kad mislite da se vratite? - Vozom u petnaest časova. - Ručak će biti u frižideru.

Koncert na trgu Republike slikom i muzikom ide u svet, ali se Amerika i NATO alijansa ne obazire već iz noći u noć pojačava svoje napade. Ima protesta u Evropi i svetu ali sve to ne utiče na ljude koji su se ovo zakuvali i za njih više nema nazad sve dok ne stignu do svog cilja. Mislili su da će se samo prošetati našim vazdušnim prostorom, a posle svega što im se desilo sada je sramota da se tolika SILA povuče pred odbranom jedne male nikakve Srbije. Devetnaest prema jedan, takav rat još nije viđen na brdovitom Balkanu. Svet je na ivici trećeg svetskog rata, ali Amerikanci znaju da do njega neće doći ako se ne umešaju Rusi. Bez Rusa nema trećeg svetskog rata jer su svi drugi sitne ribe koje oni mogu lako da progutaju. Velike zemlje treba da čuvaju male, a ne da napadaju i

uništavaju. Ovo ne znaju ili neće da znaju Amerikanci i njihovi saveznici, već se ponašaju kao velike ribe koje jedu male ribe.

Protekle noći gađali su koga su stigli ne birajući ciljeve i ne misleći o žrtvama. Iza njihovih divljanja, ostali su porušeni objekti i žrtve koje nisu stigle ili nisu imale gde da se sakriju. Neki naši političari iz opozicije traže od agresora da pojača napade i da što pre slome otpor vojnika i policije. Šta će biti sa nama ako nam takvi sutra dođu na vlast i nastave saradnju sa ovim divljacima koji ruše Srbiju i ubijaju Srpski narod?! Ne može Srbija bez svojih BRANKOVIĆA koji se množe ko puževi posle kiše. Ovo je vojska kukavica i bandita, sa mirisom droge koja čeka prvi mrak, da ruši i ubija. Njihovo najveće zadovoljstvo je kad ubiju ženu i dete. Po tome su poznati svi fašisti na zemljinoj planeti... Bravo momci i devojke! Sa Vama Amerika treba da se ponosi jer se dokazujete ko heroji verni svojoj zemlji i svom narodu. Ja bih bio idiot kad bi kazao ili pomislio sram Vas bilo jer Vi niste ljudi i ovu rečenicu ne bi razumeli.

Napolju prohladno, a ja bih da odem do strine koja živi u centru sela i čujem kako ona sve ovo podnosi. Stara žena, a pritisak iz dana u dan sve veći, pa više ni lekovi ne pomažu. Da li je ovo bombardovanje krivo za njene muke, to ne znam, a ona svakodnevno ima jake glavobolje.

Dobar dan, strina. - Ljubi te, strina. Gde si i što te nema da svratiš? - Krijem se od ovih sa neba. - Ništa ti to ne vredi, jer ako ti je suđeno naći će oni tebe. Naš narod kaže: „Ko se čuva i Bog čuva“. - To više ne važi. Ima li u ovoj kući neko posluženje? - Sedi. Sada će sestra doći pa traži od nje. Gde ti je ćerka? - Ona kad uhvati telefon teško ga ostavlja na miru. - Slobodna žena pa ima koga da zove. - Nju zovu koleginice sa posla. - Da li samo koleginice? - Daj Bože da se pojavi i neko muško. - Vreme je da i ona ima nekog da ne da ostari sama. Sada sam sreo njenog momka iz mlađih dana. - Lige je bio dobar momak i ja sam kriva što sam rasturila tu vezu. - Deluje mi ko čiča od sto godina. - Nije njemu lako. Ima čir, a žena mlada. - Što o tome nije mislio kad se ženio? - Tomići vole miraz, a žena mirazinka i on

preko noći posta veliki gazda. - I dobi čir. - Strinino, ne mogu zajedno i jare i pare. - Znam ja to pa bežim od žena ko đavo od krsta. - Moja ćerka je dvadeset godina bez muža i ko je reko hvala. - Podigla je decu sama. - To je bila njena obaveza, a ja joj nisam branila da sebi nađe drugog čoveka. Pokušavala je sa Jovićem, a deca ni da čuju. - Znam tu priču. - Ćerka joj je otišla od kuće, a sin je prestao da jede. - Luda deca. Neka ona što pre nađe nekog dok još na ženu liči ako sutra ne želi da služi kod snaje. - Jer to bata stigao? - Zar ga toliko voliš kad ne silaziš sa telefona?
- Bato, jedi govna. - To je lepo meko pa možemo zajedno. - Jel ti strina dala nešto da popiješ?
- Ni vodu mi nije ponudila. - Rat je, bato, i treba da se štedi. Kako Marina? - Plaši se ali neće da kaže. - Reci joj neka svrati. - Nema vremena jer svaki dan ide u Beograd, na trg Republike.
- Čula sam i ja za te koncerte. Opasan je političar. - Priča za tri žene.
- Na koga je? - Isti otac.
- Ti si bio najgori u selu. Jel se sećaš kad je policija došla po tebe? - To je bilo zbog dukata.
- Tri dana se nisi pojavljivao. - Bio sam u svinjcu i sve sam gledao šta se dešava u dvorištu.
- Onog šećerdžiju su uhapsili i posle predali na sud. - Od njega sam dobio celu korpu slatkiša za MECINE dukate. Neki kažu da je na robiji, a neki da je posle vraćenih dukata otišao u Makedoniju. Sećam se i danas batina koje sam dobio od oca. - Pričao je bata RADOJE da te oklagijom bio i da nekoliko dana nisi mogao na noge.
- Bio je on mene i sa obramicom, ali ja sam i dalje radio šta sam hteo. LELI sam razbio sve prozore na kući jer me je ona prijavila pandurima. - Na koga si bio blesav? - Mladost ludost. - Ti si bio ubedljivo najgore dete u selu. - Na to sam danas ponosan. I čika Žika me prijavio miliciji da sam krao grožđe, ali me milicija nije tražila. Kad sam se zaposlio u ZEMLJORADNIČKOJ ZADRUZI, čekao sam priliku da se deda ŽIKI osvetim i to sam uradio kad smo okopavali zadružni vinograd. Pošalje on mene u ŽUČKI POTOK po svežu vodu, a ja se popišam u TESTIJU i to popodne sam gledao kako čiča slatko pije vodu. Jednom je pao sa kola natovarena senom

jer sam konja MALIŠU uradio TRNOVITIM prutom. Konj poskoči i poče da traži, a deda ko dulek pade sa kola. Mesec dana je stavljao neke obloge na ubijena mesta i od tada me više nije dirao. - Takav baksuz se ne rađa svaki dan. - Ćuti, sestro, i ti nisi bila bolja. - Ja sam cvet u familiji Radovanović. - Zaboravila si kad si sa Borom vodila ljubav u VRANOVCU, a još si išla u osmogodišnju školu. - To ne pričaj nikome. - Znam ja da je Bora bio i sa ŽIKOM. - Oni su rod. - Tad su bili momak i devojka. Bora je bio veliki živac i još veći baksuz. - Gde bi ja danas bila da je on živ?! - Bio je kicoš, uvek lepo obučen i namirisan ko da radi u apoteci. Bato, jel si dobro? - Zdrav sam. - Oči su ti ko u buljine. - To je, sestro, od nespavanja. Dete legne da spava, a ja sa mojim ljubimcima dežuram i čekam da mi u krilo padne neka CRNKINJA. - Meni su odvratne. - Ja bih je pojeo ko zrelu krušku.
- Muškarci su svinje i lepe se na svaku ženu.

Ja i tvoja strina protekle noći bile smo u MIJINOM podrumu. - Kako je moj školski? - I on se uplašio. - On je nekoliko godina bio na Kosovu i mogao je svašta da vidi. - Čim zagrmi, on leže u krevet i pokriva se ćebetom preko glave. - Ko da mu to nešto znači. - Njegova mlađa ćerka pije bensedine. - Ja pijem rakiju. - Stigla mitologija. - Slatka sestro, niko ništa ne donosi. - Kad si tu, mogao bi strini da izmeriš krvni pritisak. - To košta. - Skuvaću ti kafu, a biće i rakije. - Kad god svratim kod Vas, Vi nešto tražite. - Hoću bato da naplatim kafu i rakiju. - Sestro, na koga si cicija? - Na brata. - Strina, podigni rukav pa da zaradim kafu i rakiju. - Isti si ko tvoj stric. - Znao je da živi. - Bio je švaleraš i jurio je samo mlađe žene. - Bato, naša familija je po tome čuvena.
- Nas pradeda KRNTIJA ženio se desetak puta i dugo je živeo. - Svi švaleri kasno umiru. - Što ja nisam na njega? - Imaš ti još vremena. - Da, sestro, ali nisam bogat. - On je uzeo mirazniku i sav miraz potrošio na žene. - Sve žene su bile mirazinke. - Ti znaš? - Pričala baba TALA.
- Kakav mi je pritisak? - Ne vidim dobro. Moram da stavim tvoje naočare. - Kako misliš da se ženiš? - Danas se samo ćoravi i gluvi

žene. - Šta kaže tehnika? - Sto četrdeset sa sedamdeset. - Majka, danas je pritisak dobar. - Ne boli me glava. - Strina, zdrava si ko devojka. Sestro, ova kafa miriše na buđ. - Ja drugu nemam. - Onda je pij ti, a meni naspi još jednu čašu vinjaka. Devojke, ja bih da idem kući. - Sedi, bato, gde žuriš? - Imam neka posla u dvorištu. - I moje je neuredno, ali nemam volju za rad. - Gde ti je sin? - U mesnoj kancelariji. - Šta tamo radi? - Ne znam, ali je pre neki dan bio na razgovoru i rekli su da sedi kod kuće jer, za sada, ima dovoljno vojnika. Naša vojska je smeštena po seoskim kućama. U VOJINOJ i VASINOJ kući je cela četa. - I u zadružnim štalama ima vojske. Idem ja kući pa ću doći za dva dana. - Javi se, bato, po neki put. - A ti, sestro, pazi šta radiš jer i naša vojska voli slobodne žene. - Više trče za udatim ženama.

Tata, kako je tetka? – Dobro, ali se ljuti što ne svratiš kod njih. - Svratiću sutra. To popodne sam proveo slušajući radio "M" i razmišljao o danima kad sam bio momak. Pade i mrak. Ne vidi se prst pred očima, a poče da duva i hladan vetar. Ja i moji drugari napuštamo terasu i dolazimo u letnju kuhinju da se malo ogrejemo. Vučko zauze mesto pored vrata, a Bole se podvukao ispod njega. Ja sam zapalio cigaru ne bi li se malo ogrejao moj smrznuti nos. - Tata, šta tu radite?!
- Mogla bi da skuvaš kafu. - Dođi u kuću, a oni neka ostanu u letnoj kuhinji. - Nama je ovde lepo. Vučko, što si se uznemirio? Zar ti sa mnom nije dobro? - Tata, što tužno zavija? - Sedi pored mene i budi miran. - Kako te sluša! - Mi smo se uvek dobro slagali. Mačak Bole poče da mjauče i da pokazuje svoje sitne bele zube. Vučko poče da šeta po kujni i da reži, a prednjim šapama pokušava da otvori vrata. Sirene prekidoše našu sedeljku i ja sa svojim ljubimcima istrčah u mračnu i hladnu noć. Ubrzo sam čuo nekoliko detonacija, ne zna se koja je od koje jača. Bombe su tu negde blizu pale, a ubrzo se oglasi i naša odbrana. Zbunjen i uplašen pogledao sam u nebo ali ništa nisam video jer je gusti mrak pokrio moj BELI POTOK.

Marina? - Molim, tata. - Izađi napolje. Mogu ovi ponovo da napadnu. - Pusti me. Gledam dobar film. - Kako možeš? Mala, mogli

bi i da večeramo, jer ovi kučići ne misle da spavaju. - Meni se ništa ne jede. - Prpa, dete. - I ti nisi neki heroj. Samo što sam završio sa večerom, oglasiše se sirene, a čula su se i crkvena zvona pa buka para uši i uteruje strah pod kožu. Prohladna crna noć bez meseca i sa grmljavinom na nebu, nikome ne da mira. Moje dete stalno pominje Ruse i nada se da će nešto uraditi za nas ali, ali kad je čula novu detonaciju i lupanje prozora, počela je da im psuje sve po spisku.

Novi dan osvanuo bez oblaka koji su otišli ko zna gde, ali je ostao vetar i temperatura vazduha samo plus deset stepeni. U komšiluku se čuju kokoške koje obaveštavaju gazdaricu da su snele jaja. Tu i tamo čuje se lavež pasa, a na ulicama nema ljudi jer su neki otišli na posao, a neki dremaju jer su zoru dočekali budni.

Radio javlja da je bombardovan centar PRIZRENA, a gađan je NIŠ, Novi Sad i druga mesta širom Srbije. Priča se da je među ovim divljacima ima ljudi sa srcem koji bombe bacaju u šumu ili na neku poljanu gde nema žive duše. Takođe se priča, a tu su i snimci, da se bombe bacaju i u Jadransko more. Solana i Širak traže da se napadi pojačaju, a to traže i neki ljudi iz opozicije jer smatraju da je to jedini način da se sruši režim SLOBODANA MILOŠEVIĆA. Danas je gađan i SOMBOR, a ima povređenih Srba i Mađara. To su mešovita naselja koja se namerno gađaju da bi se posvađale komšije i sutra napadali jedni druge. Hitlerova taktika kojom se služi KLINTON i njemu slični. Danas je bombardovana i Podgorica u dva i šesnaest sati iako je TONI BLER obećao da će CRNA GORA biti pošteđena. Šta će sada da kaže jadni MILO koji je više u inostranstvu nego sa svojim Crnogorcima.

Crna Gora je nekada imala svoju državu i svoj ponos, a dolaskom MILA preko noći je izgubila sve. Sreća je što je narod ostao isti, a MILO i njemu slični ostaće zapamćeni kao velika sramota Crne Gore. Ići kod neprijatelja koji bombarduje njegovu zemlju i ubija njegov narod mogu samo ljudi bez časti i vere. Ovo je rat gde ZLOČINCI svoje žrtve ubijaju noću, tako da žrtve ne vide svog ubicu. Žrtve nema, a ubica će biti heroj, dobiće medalju i pare od

kojih će svom detetu da kupi čokoladu. Ti heroji su deci izvadili oči, rezali ruke i noge, prepolovljavali na pola ili prosuli creva. Sve će ovo Amerika i zapad uz pomoć medija uspeti da sakrije, govoreći da su oni borci za ljudska prava i demokratiju koju treba uspostaviti na Kosovu i Srbiji.

Da sam juče umro ne bi znao da se demokratija zove vađenje očiju i ubijanje civilnog stanovništva. U tim zemljama doći će do promene vlasti i sadašnji zlikovci otići će, a oni koji dođu davaće nam pomoć, ali nikad neće priznati da je njihova vojska rušila i ubijala, niti će svoje zlikovce proglasiti krivim.

Zorane, gde si sinoć? - Rano sam otišao u krevet i spavao sam ko beba. - A bombe i avioni? - Već sam se navikao. Jel imaš skuvanu kafu? – Ne, ali mogu da je skuvam. Što si se tako udesio? - Idem na sudar sa Brankom. - Zato si se obrijao dva prsta ispod kože i namirisao kao mlada. Odlučio sam da Branku dovedem i pokušamo ponovo da živimo zajedno. - Današnja ljubav se zove pun novčanik. Gde će žena da ti spava, kuva a i kupatilo nemaš? - Važno je da se mi volimo. - Ti ne voliš da radiš. - Živećemo od socijalne pomoći, a ja ću nešto da zaradim od popravke radio i TV aparata. Znam ja da me ona voli. - Žena sa četrdeset godina ne voli ni sebe, a voleće golog Zorana. Kafa ti je bila super. - Mogu da se ženim? - Samo napred.

Vreme je da krenemo, jer na autobus polazi za petnaest minuta. - Samo da zatvorim prozor i zaključam vrata. Čiko, mi smo u školskom autobusu. - Škole ne rade, a deca lutaju po gradu, a tu je i koncert na trgu. - Mogao bi i ja sa Brankom da odem do trga Republike. - Mogao bi damu da vodiš i na utakmicu. - Ko igra? - Partizan i grčki AEK. - Prvo idemo u park da se volimo, a posle videću gde ćemo.

Na klinici poznata lica, a među njima je i dosadni Saša, koji poče da viče: „Gde si, sestro? Jel znaš koliko je sati i kad počinje tvoje radno vreme?“ Jel i danas idemo u šetnju? - Ako imaš para da platiš piće, može. - Pogledaj u moju svesku. - Gde si ukrao ove pare. - Dali ljudi.

- Ja znam da budalu hoće kurac, a za pare nisam znao. - Ništa ti ne znaš. Koliko da uzmem? - Za četiri piva i dve pljeskavice. - Lala samo pije, jede i sere. - Ne seri matora budalo. - Ti si ko onaj tvoj ĐOKA. - On je autonomaš. - Lud je ko struja ali lepo peva i ja imam sve njegove ploče. - Nisam ga dugo čuo na radiju. - Srao je protiv Miloševića pa su ga izbacili iz programa. - On priča političke viceve. - On je zajeban tip. - Ali su njegovi koncerti puni ko kutija šibica. - Svako voli budalu da sluša. - Jednog dana, kad gospodin koji viče: „pojačajte bombardovanje“ dođe na vlast, ti si ga najebao. - Zašto ja? - On će uvesti kapitalizam i takvi kao ti umiraće gladni i žedni. Bora Čorba ništa nije bolji od mog ĐOLETA. - Jebote on. Šta ja imam sa njim? - Od njega je i Bog digao ruke. – Ćuti budalo - Ovo je život! Pivo, pljeskavica. Još da mi je neka riba i Sale bi bio car. - Ja sam znao da živim i uživam. - Kad si imao vremena kad si se juče rodio. - Idi u NOVI SAD i pitaj koje ŠIRBIK SAŠA. - Rekli bi seronja koji ne može sam ni da diše. - Ko kaže da ne mogu?! - Ja. - Stavi čep u kanilu i ako ne izdržim nekoliko sati, ti me gurni iz kolica.
- Nećeš izdržati ni pet minuta. - Ako ne bude pet sati, ja ću se uhvatiti za struju. - Nemaš ti muda da to uradiš. - Ja hoću da živim. Hoću da stanem na svoje noge i da prošetam sa starim drugarima. - Napio si se od jednog piva i ne znaš šta pričaš. Znao sam da za jedno veče popijem sanduk piva. - Smanji malo i laži ko svi drugi. - Donesi još jedno pivo. - Jel ti hoćeš da ja izgubim posao? - Jebeš ovakav posao. - Ja nemam bolji. - Ovo rade najgori ljudi. - Jebao te moj direktor. - Onaj peder? - Priča se da je sve sestre i doktorke kresao. - On ne zna gde mu se nalazi ona stvar. Meni se za budalu ne ide u zatvor. - Boli te kurac za mene. - Ako ti se ne živi, umri na klinici, a ne ovde na ulici sa flašom piva u ruci. - Neću da umrem tebi u INAT. - Skoči sa prvog sprata. Reci šta hoćeš. - Još ćeš ti meni da pereš dupe i da mi stavljaš đoku u gusku.
- Lalo, nešto si mi bled u licu, a nokti su ti plavi ko ljubičica. - Dobro se osećam. - Mirišeš na ilovaču, a i mrtvaci bolje izgledaju. - Mnogo sereš, sestro. - Jel te zvala tetka? - Svaki dan me zove. - Jebaću ti tetku. - Možeš. Ona je slobodna žena. - Da nije i nevina? - Kako da ne. Samo je čekala tebe da vidi. - Gde dama radi? - Ima svoju

kafanu. - Baš mi takva treba. - Ne bi ona s tobom u krevet. - Ko zna? Možda bi se tetki dopao. - Bez tebe ne može da živi. - Šta si se oznojio? - Nije mi lako. - Ako ne možeš da dišeš da izvadim čep? - Možeš, ali kad pođe i peti sat. - Vidi ti mangupa! - Ne znaš ti mene koliko sam ja uporan. - Što si onda ovoliko godina zajebavao sestre, doktore i sebe? - U bolnici je lepo, a kod kuće samo problemi. Ja mogu bolove da trpim ko konj. - Ti i jesi konj. - Ja sam trenirao boks i znam šta je bol. - Možda u nekoj ženskoj ekipi. - Bio sam u prvom timu i da se nisam razboleo, ja bih daleko dogurao. - Pederu, vreme je da se vratimo na kliniku. - Guraj, sestro, guraj vole. - Težak si ko slon. - Nisam ti ja kriv što nisi gospodin, sa crnim odelom i belom košuljom. - Lalo, idiote. - Sestro, vidi kava riba!
- Sram te bilo! Gledaš u tuđu devojku. - Imam oči. - Nemaš đoku. - Što ima dupe a tek noge.
- Sram te bilo! - Liči na moju curu. - Nema je da dođe. - Od sestre sam čula da se još nije udala. - Čeka tebe. - Šta ću joj ovakav. - Čim je čula da si bolestan, ona je otišla sa drugim. - Nekad me je zvala dušo, srce, samo tebe volim. - Nekad je i moja baba tako pričala. - Svi ste mi se smučili. - Šta si uradio da odeš sa klinike? - Sada sam odlučio da Vam što pre vidim leđa. - Da si hteo, ti bi dosad već ozdravio i jurio devojke po Novom Sadu.

Momci. Gde ste dosad bili? - Šetali po kliničkom centru. - Zvala je Saletova majka. - Beti, šta je htela? - Pitala je kako je njen sin i kada će u banju. - Kad se oslobodi ove kanile, a to će se uskoro desiti. Lala ima svoje disanje i kad bude hteo da koristi svoja pluća, kamila ide napolje.
- Kolega, ne može on još sam da diše. - Mogu, sestro. - On je zajebavao profesora Šašića i doktorku JULIJANU. - Jesam sestro, jer me rodbina nije želela da se vratim kući. - Budalo, gde ćeš kad te mi otpustimo? - U SLANKAMEN pa posle idem kod sestre. - Imaš majku. - Ona me ne voli ovakvog jer ima ljubavnika. - Vi ste neka ŠAŠAVA porodica. Lalo, vidimo se sutra.
- Hvala, ćelavko. - Samo me ti zajebavaj. - Nisam ti ja kriv što nisi učio za popa. - Jebao te ČANAK. Beti, ja idem. - Nisi trebao ni da

dolaziš. - Morao sam da vidim tebe. - Nisi ti za mene.
- I tvoj dasa je moje godište. - Ali je bogat. - Sestro, u tom grmu leći zec. - Golih KURACA ima gde hoćeš, a bogati ljudi se broje na prste. - Videćemo se sutra u sedam.

Marina, VUČKO i BOLE bili su na kapiji. - Mora da su gladni. - Čekaju svog gazdu. - Ja im nisam dala da jedu jer u frižideru nema ništa. - Doneo sam ja kostiju za tri dana. Mala, šta ima da se jede? - Ćufte u sosu, a tu su i tri flaše piva. - Nadam se da me neće zaboleti stomak.
- Prvo probaj pa posle GUNĐAJ. - Odlično! Ni ja ne bih mogao bolje da skuvam. - Ovo je rađeno po tvoj receptu. - Samo fali više belog luka. Kako ti je prošao dan? - Odgledala sam dva filma i vodila VUČKA u šetnju. - Da li je bio dobar? - Išao je pored mene i slušao moje komande. Pametna je to kuca. - Šta ima novo na klinici? - Malo se radi jer nema bolesnika, a sestre se dosađuju i ujedaju ko besni psi. Neka odeljenja su spremna za prijem ranjenih i povređenih vojnika i civila. Desila se i jedna nesreća o kojoj se priča na klinici. - Da nije neko poginuo od bombe? - Jedna naša radnica je u svojoj kući izgubila život. - Svi možemo da stradamo jer ne znamo kome je namenjena sledeća bomba. Sin ubio majku iz očevog pištolja. - Taj ili je lud ili je bio drogiran. - Njegove majke više nema. Priča se da se igrao sa pištoljem i da je hteo majku da uplaši. -Taj klinac nije čist. - Stavio je pištolj majci na čelo i pritiskao obarač u pokvarenom svetu. Ta nesrećna žena imala je dva sina, a stradala je od mlađeg koji je bio njen ljubimac. - Tata, jel si poznavao tu ženu? - Znao sam je iz viđenja. Što bi se reklo viđao sam je u prolazu. Bila je mnogo lepa i uvek obučena ko da ide na svadbu, a volela je da se šminka i koristila je razne dezodoranse. Muškarci su je merili od glave do pete raširenim očima, a i za njom UZDISALI ko čovek kad se prejede jer želudac ne može da svari unetu hranu.

- Kako si došao na tu opasnu kliniku? - Zašto misliš da je opasna? - Pričaš da te ne vole i da ti kradu platu. - I dalje je sve isto kao kad sam se zaposlio. Za sve ovo i ja sam malo kriv jer nisam slušao starije i uvek sam radio na svoju ruku. Klinike raspišu konkurs za

prijem jednog medicinskog tehničara i ja napišem molbu. - Sigurno si imao VEZU. - Deka je bio partijski čovek ali nije ni prstom mrdnuo da mi pomogne. - Zašto, tata? - Nije smeo jer su u to vreme KOMUNISTI bili protiv veza i vezica. Za vezu se izbacivalo iz partije. - Ova današnja partija se zato i osniva. - Zato se množe ko pečurke posle kiše.

Kao redovan student došao sam na kliniku da bi zaradio neku paru. - Kad je to bilo? - Davne 1972 godine. - Ja se tada nisam ni rodila. - Bio sam dobar i vredan student pa mi je ponuđen posao i ja ostao na klinici do današnjeg dana. - Te godine pojavile su se VELIKE BOGINJE. - I ti se prijavio da radiš? - Brzo sam shvatio da sam pogrešio jer sam mogao i sam da se zarazim, ali me je Bog sačuvao. Sa pojavom Velikih boginja pojavio se i veliki strah jer je bolest smrtonosna, pa su ljudi davali velike pare samo da prime vakcinu. Neku su se zaključavali u kućama i stanovima, a mnogi nisu išli na posao. Svako ko bi imao bilo kakvu ospu proglašavan je da ima boginje i dolazio je na kliniku. Karantin je bio na klinici, čim se čulo da su se pojavile Velike boginje. - Jesi li ti bio u karantinu? - Jesam. Sa jednom devojkom koja je imala neku ospu po koži, a doktori posumnjali da su Velike boginje. - Tata, mogao si da umreš. - Mogao sam, ali Bog čuva dobre ljude. Karantin je bio u MOTELU „Hiljadu ruža“ i Čarapićevom brestu. Kad su prošle boginje, ja počinjem da radim u prijemnoj ambulanti. - Kako je bilo? - Od prvog dana počinje rat sa doktorima i glavnim sestrama. Kad sam video da sa njima ne mogu da izađem na kraj, ja sam pišao uz vetar, počeo sam da se svađam sa profesorima jer sam sve druge gledao kao sitne ribe, ribice. - I šta si time dobio? - Ništa ali sam radio šta sam hteo, a oni su mi uzimali od plate. Danas ja moje profesore i direktore ne mrzim. Ja ih samo žalim jer će i mene i njih pojesti oni mali beli sitni crvići. Znam mnoge koji su se ponašali kao ILIJA Gromovnik i na kraju se završili kao obični ljudi koje su svi zaboravili... Marina, ja se raspričao, a treba veš da okačim. - To sam ja uradila. - Što ja imam dobro dete. Gde ćemo večeras? - Ja u moj krevet. - Priča se da će

napasti Bubanj potok i kasarnu pored nas. - Neka rade šta hoće. Ja ne idem iz kuće!

Noć osvaja moje selo, a mene hvata jeza ko da sam bolesnik koji će uskoro dobiti temperaturu. „U Beograd stigli neki ruski političari da obiđu bombardovana mesta“ javljaju radio i TV stanice, koje ovoj poseti daju veliki značaj. Da li će ova noć proći u miru jer su tu ljudi iz Rusije ili fašisti iskoristiti njihovo prisustvo i napasti još jače, ostaje da se vidi.

Sirene poremetiše noćnu tišinu, a njima se pridruži i moj Vučko. Od aviona, bombi, detonacija i naše odbrane nasta buka koja bi i mrtvog probudila. Tata, šta se dešava? - To ni Bog ne zna, ali mi treba što pre da napustimo kuću. - Gde ćemo po ovom mraku? - Ne znam ni sam ali negde moramo da se sklonimo. Dete, jel čuješ kao im naši jebu mater? - Tata, kakav je to rečnik?
- Klinton je kriv što su došli kod nas. - Oni su na svom radnom mestu. - Pa su došli mene da love i ruše moju zemlju. I zato im jebem sve po spisku. Ova vojska je puna pedera, narkomana i ljudi najgore vrste. - Ljudi rade za pare. - Dete, oni ruše i ubijaju za pare! Mala, postalo je opasno i moramo da bežimo što dalje od kuće. - Čekaj da se obujem. - Požuri jer fašisti neće da čekaju. - Pička im materina, ne daju mi da gledam dobar film. - Ala su ovi Klintonovi pederi večeras ŽESTOKI. - Tata, negde blizu padaju bombe. - Daj mi ruku pa da potrčimo. - Kako se jako čuje avionski motor. - Nisko su sleteli. - Sada će naša odbrana da pokaže šta zna. Dosad je oboreno preko trideset aviona i helikoptera, a poginulo je preko sto vojnika. - Zato su ovako ŽESTOKI jer su krenuli da se svete. -,Tata, gde smo mi sada? - U našem voćnjaku. - Čuje se žubor potoka. - Ovih dana je bilo dosta kiše pa se višak vode izlio u okolne livade.

Iznenada se pojavi avion. Video sam jako svetlo, a zatim se čula jaka detonacija koja nas je bacila u hladnu vodu. - Tata, šta ovo bi?! - Ne znam ali smo živi. - Meni je voda do grla. - Meni do kolena. Ponovo se čuo avion koji je bacio bombu ali daleko od nas, a ja sam i dalje slušao našu odbranu da bi ubrzo zavladao mir, kao da se ništa nije

desilo. Vučko je pored mene kao da se plaši da ga voda ne odnese, a Bole se popeo na moja leđa i svojim kandžama grebe po mojoj kožnoj torbi. - Tata, meni je hladno. - Daj mi ruku pa da idemo iz ovog potoka. - Što sam se uplašila. - Šta je moglo da nam se desi. - Bolje da sam ostala u kući, a ti na tvojoj terasi. - Dete, živi smo! Mokri i blatnjavi, sa našim ljubimcima, dolazimo kući i nastavljamo sa psovkama koje upućujemo Klintonu i njegovim saveznicima. Marina nije zatvarala usta govoreći najcrnje kletve na račun NATO alijanse i Amerike, a čitaoci neka znaju da bi im jebao dete u kolevci jer sam, pre desetak minuta, sa detetom mogao da odletim na nebo. Što su njihova deca vrednija od moga i druge dece, jebem im sve po spisku. - Tata, samo jednog da uhvatim pa da ga seckam na komade. - Smiri se, dete. Iz tebe govori strah. - Nikad se nisam ovoliko uplašila. Tata, meni je i dalje hladno. - Sad ćeš ti u kadu. - Ne čuju se više. - Otišle zveri po nove žrtve ili su se umorili pa otišli na spavanje. - Ja više neću da bežim iz kuće. - U onoj buci gde su se čuli avioni i bombe nisam znao ništa drugo nego da bežimo iz kuće. - To je moglo da nas košta glave. - Dobro smo prošli. - Bolje da smo otišli kod čika Miće. - Šta je bilo, bilo je, a nama ostaje sećanje i želja još više psujemo i da im jebemo seme iz kojeg su nikli. - Kad se okupaš idi na spavanje, a ja ću da sedim na terasi i brojim zvezde. - Zar ti nećeš da se kupaš?
- Prvo se ti sredi, a ja idem kod Miće i kad se vratim i ja ću se okupati.

Dobro veče, gospodo. - Deveru, gde si se tako isprljao? - Burazeru, gde si bio kad si se tako isprljao. - Prvo mi daj dupli vinjak da se zagrejem. - Deveru, pričaj šta se desilo. - Kad je počelo da grmi i seva, ja i dete pobegli u voće. - Zašto dole kad se izlio potok? - Kad čoveka uhvati panika on ne zna gde ide i šta radi. - Šta je onako lupilo? - Bomba, Mićo. - Ja sam mislio ode kuća. - Nas je ta detonacija bacila u potok. - Crni devere, mogao si da izgubiš glavu. - Sa mnom je bila i Marina. - Sve je dobro kad se dobro završi. - Dobrila, naspi još jedan vinjak. Mogao sam da odem kod Svetog Petra. - Neće on tebe. - Burazeru, nikad se ne zna. - Smiri se. - Sa

mnom je bilo i dete. - Jel može još jeda vinjak? - Može, snajka pa da idem kući na kupanje. - Posle dođi da se družimo. - Vidimo se.

U vestima su javili da je gađan centar Beograda, bez obzira što je tu Ruska delegacija. Njima su Rusi smešni, a ovo je bila prilika da im se u lice nasmeju. Jelcin zna da se ovi zlikovci plaše ruskog oružja, a li ne mogu da ga upotrebe jer imaju svoj interes i sada mogu samo da gledaju i trpe uvrede Evrope i sveta. Nekada smo imali zajedničku rečenicu „slovenska braća“ koju su sa ponosom izgovarali i Srbi i Rusi ali su američki dolari sve to poništili.

Noć polako odlazi, a dolazi novo jutro, novi dan, a ja sam i dalje na mojoj terasi. Novo jutro obećava da će dan biti vedar sa mnogo sunčanih sati i temperaturom od dvadeset pet stepeni. Ovo proleće ne može da se pohvali visokim temperaturama, a noći podsećaju na početak jeseni. Kao da se i priroda uplašila ovih zlikovaca na nebu pa ni vesnici proleća nisu u svom punom sjaju.

Juče na klinici jadni otac, zbog bolesti, izgubio sina jedinca, a mnogi drugi roditelji ostaće bez svoje dece zbog ludog Klintona, Širaka, Blera, Solane, Šredera i drugih kriminalaca iz NATO alijanse. Ova deca neće nikad saznati zašto su pomenuti kriminalci baš njih proglasili krivim i osudili na smrt. Kako bi se oni ponašali kad bi neko ubio njihovu decu i ko njima daje pravo da to rade?! Neko će reći oni su sila i mogu da rade šta hoće, ali zašto ubijati decu. Zar oni ne mogu da se bore prsa u prsa i pokažu svoju snagu i hrabrost. To nije odlika kukavičke vojske koja ide u rat da dobro zaradi. Ovako sa velikih visina, ko poslednji BEDNICI, ubijaju decu, žene i starije ljude i sve to pravdaju nekom svojom demokratijom i borbom za ljudska prava. Ovakvo njihovo razmišljanje govori da su Grci bili u pravu kada su svoje ludake bacali lavovima, jer ovi ništa bolje i ne zaslužuju. Više nema pravde jer je Evropom i svetom zavladala SILA koje se i BOG plaši pa dozvoljava ovim DŽELATIMA da ubijaju ženu i decu. Od ovog bombardovanja stradaju i Šiptari koji su prvo platili i pozvali Ameriku i NATO da im oslobodi pokrajnu od Srba i da nezavisnost.

Drugari, ja moram na posao, a Vi čuvajte kuću i pazite da ni jedan Vaš brat ne uđe u dvorište, ako mislite da Vam donesem doručak. Marinu nisam hteo da budim, a moji ljubimci me ispratiše do kapije i tu ostaše, a ja ubrzanim koracima žurim ka autobuskoj stanici jer je sedam sati prošlo.

Dobar dan, DŽENIKA. - Gle ko nam je došao! - Prvo idem u sobu pet da obiđem onog seronju iz NOVOG SADA. - Danas ne možeš da ga vozaš jer moraš sa novom bolesnicom da ideš kod ginekologa. - Što se mora nije teško... Dobar dan, momak i kako je danas? - Ove mi sestre idu na pičkin živac. - Svima si dosadio i došlo je vreme da promeniš bolnicu. Kako si proveo noć? - Bez TRODONA i sa zatvorenom kanilom. - Ako govoriš istinu, ti si već ozdravio. - Pitaj sestre ako meni ne veruješ. - Kolega, gde si? - Tu sam, BETI. - Zar ne čuješ glavnu sestru? - Završavam razgovor sa SALETOM pa ću se javiti.

Šta od mene hoće glavna sestra? - Treba da vodiš mladu bolesnicu kod ginekologa. - Šta joj bi kad je ostala trudna? - Žena je super i pazi kako se ponašaš jer ima muža pandura. - Onda je vodi ti. Ja sam profesionalac i dobar čovek. - Znam ja tebe. Ti bi jebao muvu u letu, ali ne možeš da je uhvatiš. - Ko je ta bolesnica? - Sinoć je spuštena sa trećeg odeljenja. - Zato je ne znam. - Kad si jutros došao na posao, trebao si da obiđeš sve sobe. - Hvala na savetu.

Kolega, gde ste dosad? - Čekao sam da se dama pregleda i uradi kiretaža. - Zar je za sve to trebao ceo dan? - Takvo je naše zdravstvo. - Glavna sestra je mislila da si je ostavio u bolnici i da lutaš gradom. - Gluposti! - Ja sam se uplašila da te neka crnkinja nije odvela u park. - Beti, neće to june da me mune.

Gospođo, idemo u Vašu sobu. - Kolega, sačekaj da joj namestim krevet. - Šta si, Beti, dosad radila? - Glavna je rekla da će ostati u bolnici nekoliko dana pa sam skinula posteljinu i poslala na pranje. - Čika Milija, pomozite mi da se popnem u krevet. - Za koji dan sve će biti u najboljem redu. - Jel mogu da dobijem još jedno ćebe? - Ja ću ga doneti. Gospođo vidimo se sutra, a Vi se odmarajte i zaboravite

sve muke. - Jadno je svako žensko. - Šta bi mi bez Vas. Kolega, idi kući. - Još samo da vidim usranog i upišanog LALU. - Otišao je u banju. - Lepa vest. Još da nas kukavice ostave na miru.

Marina, vreme je da ustaneš. - Budna sam tata. - Ja idem na groblje, a doručak je na stolu. - Danas ne ideš na kliniku? - Imam slobodan dan. - Koliko je sati? - Devet. - Kako je napolju? - Hladno i pada sitna kiša. - Kad se vraćaš? - Za sat vremena, ali moram da svratim i u poštu po dekinu penziju.

Lepa Miro, gde si? Nigde ne izlaziš, nisam te video više od godinu dana. - Što me nisi tražio. - Šta što si ti žena mog najboljeg druga. - Kakve to veze ima. - Ne bih mogao sutra da mu pogledam u oči. - Baš si lud. - Kako je moj drug MIJA? - Kakvi ste Vi drugovi kad hoćeš ženu da mu jebeš? - Bolje ja nego neko sa strane. - Da niste isto godište ja bih ti dala ali ne mogu.
- Zašto? Šta meni fali? - Ne znate šta sa njom treba da se radi. On počne i pojave se bolovi u leđima, on prestane, a ja bih oči da mu izvadim. - Ja teram dok ne završim. Kad ovo prođe, doći ću na kliniku. - Videćeš šta je pravi muškarac. Kako sve ovo podnosite i gde se krijete? - Imamo dobar podrum, ali svi jedva čekamo da ovo prođe. - Što bi voleo da vidim ko ruši i ubija. - Ja bi želela da uhvatim jednog crnca. - Njihov đoka je ko u konja. - Oni i jesu konji. - Oni su mazge bez mozga jer ne znaju šta rade. Kad drug ide na posao? - Svaki drugi dan. - Ja bih došao na kafu. To mi svaki put obećaš kad se vidimo, a nikako da dođeš. - Plašim se jer ti je muž ljubomoran ko pas. - Gde si krenuo po kiši i to bez kišobrana? - Idem na groblje ženu da obiđem. - Dok je bila živa JEBAO si joj i oca i majku. - Bilo je i toga, a bilo je i lepih trenutaka. Svrati ću u nedelju na piće. - Onaj moj ima više RAZNOG pića od seoske kafane. - Mora da ima jer su tu dve devojke za udaju. Šta čeka starija ćerka? - Kaže da ima još vremena. - Video sam budućeg zeta. - Lep je. Ljubi ga tašta. - Gde radi? - U NIS-u. - Oni imaju dobre plate. - Zato se nosi ko maneken. - Nosi zlatan lanac. - Lako je njemu...jer je jedinac, a tu je i velika plata. - Neka žive kad mogu. - Miki moj, čuvaj se. -

Samo zbog tebe. - Doći ću na kliniku kad sve ovo prođe. - Pozdravi druga pa se uskoro vidimo.

Brate svrati. Pokisao si ko crkveni miš. - Žurim. - Gde žuriš po ovoj kiši? - Krenuo sam na groblje. - Svrati da ti dam kišobran i popijemo po jednu. - Brate Živko, šta sam to čuo. - Pusti priče. - Celo selo priča da te je drmnuo ŠLOG i da ti je glava visila o koncu. - Ne dam se. Neću još na onaj svet. Šta hoćeš da piješ? - Daj šta imaš. - Kod konobara još može da se bira. Ako je tako... Molim dupli vinjak. - Bravo, burazeru. - Ja sam još momak i po. - Zato si se oženio. - Na svaki prst imam dve. - Samo se ti hvali. Ja ti ništa ne verujem dok te ne vidim sa nekom damom. - Biće i to. - Kad na kurcu nikne nokat. - Pokušavao sam više puta, ali ni jedna neće da se uda. - Kome treba matorac koji piša u gaće. - Mogu ja još. - Mogao sam i ja ali se desi ŠLOG. Sipaj, burazeru. - Flaša je na stolu. - Pravi RUBINOV vinjak. - Tvoj brat ne pije bilo šta. - Šta je to bilo? - Gledao sam dnevnik i odjednom sam osetio malaksalost, jezik je počeo da trne. Pokušao sam da pozovem ženu ali glasa nema. - Burazeru, otekao jezik i glasne žice.
- Smračilo se pred očima i ja se više ničega ne sećam. - Što ti je život?! Sad nas ima, sad nas nema. - Živeo sam kako sam hteo. - Bio si velika baraba. - Jebao sam sve što ide na dve noge.- Sad si lupio kurcem o zid. - Ništa nije večno, a ja sam spreman i na ono najgore. - Još ćeš ti da budeš jebač. - Šta je bilo, bilo je, jer je bolest opasna i niko ne zna kad može da me lupi drugi, treći i tvoj brat ide u raj. - Još je rano burazeru. - I tvoja žena je rano otišla, a sunce i dalje greje. - Svi ćemo tamo, ali mora da se poštuje red. - Kad sam se probudio, pored kreveta video sam sestru i popa. - Pop i komunista. - Tako je bilo. Tog dana sam saznao da su me kolima hitne pomoći, bez svesti, doveli u bolnicu „Sveti Sava“. Prvo sam pomislio da mi je u posetu došao POP VIŠA, ali kako sam svakodnevno u jutarnjim satima viđao istog popa, svatio sam da je to njegovo radno mesto. - Ti si sa VIŠOM bio dobar drugar. - Često smo u kafani sedeli zajedno. - A selo je pričalo desiće se neka nesreća, jer Božiji čovek i komunista sede zajedno.

- I mene udari šlog. - Nisi ti voleo popa nego popadiju. - Ko je ne bi kad je onako lepa. - Priča se da se pobila sa tvojom ženom. – Da, ali je izvukla deblji kraj. Ova moja škorpija tako ju je IZUDARALA da je bila u bolnici deset dana. - Šta kaže pop? - Šta je tražila to je i dobila. Ja sam znao da živim. - Kako SIDU nisi dobio? - Ja sam se družio sa domaćicama. - Jebeš takve žene. - To sam i radio. - S tobom vodi ljubav, a kad dođe kući ona je poštena žena, dobra majka i još bolja supruga. - Danas su sve žene takve. - Koliko si dana bio u bolnici? - Tri nedelje. - Pazi šta jedeš, a piće zaboravi. - Sve znam. Na prazan želudac popi jedan mali vinjak. - Ne smem jer pijem punu šaku lekova. Dobijam i neke injekcije već deset dana. - Pune te ko sremsku patku pred klanje. - Ako ovako nastave neću ja dugo. - Koliki je? - Može tvoj brat još. - Pitam se koliki je pritisak. - U granicama normale. - Tako treba. - Brate, kod mene je sve pod kontrolom. - Pazi se, slušaj doktore i redovno uzimaj lekove. - Najbolji lek je seks koji se dešava tri puta dnevno.
- Toliko ne možeš ni da pišaš, a o seksu možeš samo da sanjaš... Konobar sipaj. Šta dremaš ko buva na kurcu! - Tako ti tvom bratu. - Nisi se valjda naljutio?! - Boli me dupe šta budala priča.
- Još samo ovu čašicu i ne nogu više. - Lečiš strah? - Ima i toga jer u poslednje vreme dosta pijem. Ja se ne plašim i kad se oglase sirene, ja sednem u moju fotelju i gledam televizor. Žena i deca sa prvim mrakom odlaze u podrum i odatle ni traktor ne može da ih izvuče. - Ja sam na terasi sa kučetom i mačetom, a dete je ispred televizora. Ja se sa tobom raspričao, a vreme leti. - Prestala je kiša i pojavilo se sunce. - Teško je vreme pa će kiša opet. - Kako znaš? - Pada mi pritisak. - Tebi je lako. Ti si doktor pa se leči. - Burazeru, i moja krštenica je požutela. Ja bih da krenem. - Sedi još malo. - Izađi, prošetaj. Svrati kod komšija na kafu. - Ovi doktori su ludi. - Šta su ti uradili? - Kažu da sam najebao. - Šale se ljudi. - Ko ima jedan, dobiće i drugi, a od trećeg šloga se obavezno umire.

Brat Živko, nekad čudo od titovog omladinca, koji je uvek bio prvi i služio kao primer. Kao najbolji omladinac primljen je u partiju, a posao konobara dobija čim je završio školu. Kao partijski kadar

ubrzo je postao direktor jednog velikog i poznatog ugostiteljskog objekta. Na vreme se oženio mirazinkom iz BOLEČA i od tada je krenuo pogrešnim putem koji se zove „ŠVALERACIJA“. U čestim svađama koje su u početku smirivale komšije, a kasnije i milicija, rodio se sin i ćerka. Brat Živko je počeo da pije, a ubrzo se pročuo kao veliki švaler. Često je dolazio u sukob sa muževima čije je žene zavodio, a posle otpuštao sa posla. U tuči sa mužem jedne svoje radnice zadobio je teške telesne povrede pa je morao u bolnicu gde je ostao više od mesec dana. Svi su mislili da će ga ovo opametiti, ali je po izlasku iz bolnice postao još gori. Na red su došle mlade žene, devojke, a kao desert služile su učenice koje su dolazile na praksu. Znao je da pohvali i nagradi svoje radnike, a znao je da bude ljut ko leskovačka paprika. Jedna ostavljena švalerka bacila mu je u oči neku kiselinu i on se uplašio da ne izgubi oči, ali Bog čuva švalere i osim male opekotine, ništa opasno mu se nije desilo. Ta švalerka, ko zna koja po redu, samo je htela da ga uplaši i u vodu je stavila nekoliko kapi jabukovog sirćeta.

Godine su prolazile, a on je menjao restorane i uvek bio samo direktor. Žene je i dalje menjao ko prljave čarape, a piše je ostavio tek kad je jetra počela da otiče. Posle jebanja nema kajanja pa je moj brat Živko krenuo da posećuje doktore i traži lek koga nema. Neposredno pred početak rata, udari ga prvi šlog i prikova za fotelju.

Seosko groblje je staro i niko tačno ne zna kad je nastalo i ko je prvi sahranjen. Pričaju stari ljudi da je na mestu današnjeg groblja nekada živeo oficir sa ženom i troje dece. U selu se pojavila JEFTIKA, u narodu poznata kao tuberkuloza, od koje oboleše deca. Dolazile razne vračare, koje su kuvale čaj od osušenog slepog miša, gasile upaljeni ugarak u hladnu vodu, pričale nekim nepoznatim jezikom ali sve to nije pomoglo i za kratko vreme troje dece se presele na onaj svet. Deca su sahranjena pored kuće, a roditelji podigli veliki spomenik. Posle TROVANJA oba roditelja, tadašnji meštani sela sve to sruše i na to mesto ljudi mnogo godina nisu dolazili. U svakom selu, pa i u mom ima po neka pijanica o kojoj niko ne brine. Kada je seoska pijanica umrla, neko ga je noću sahranio na ovom mestu i to

obeležio sa žutim krstom. Tek posle prvog svetskog rata, ovde su sahranjivani nepoznati borci, skitnice. a ubrzo i meštani ovog sela.

Na groblju ima spomenika koji su se nakrivili na jednu stranu, a tu su i oni koji su pali ili su se prepolovili. Tu su i novi spomenici od TERACE i pravog italijanskog mermera. Nijedno groblje, pa ni ovo naše, ne može bez pasa lutalica, koji čekaju subotu ili neki verski praznik, ne bi li i oni nešto dobili.

U blizini groba gde leži Milja, koja mi ljubomorno čuva mesto, nalazi se i grob dečaka koji je poginuo u svom dvorištu. Kupio otac kamion šljunka. a šofer ne znajući gde se dete nalazi iskipuje šljunak i ubije dečaka koji se igrao sa malom kucom pored kapije. Spavao otac tri godine na groblju u nadi da će dete oživeti. ali sve osta samo nada. Majka nije mogla da prežali pogibiju deteta, pa je od tuge tiho i nečujno jedne julske noći, sa nadom da će tamo negde na drugom svetu sresti svoga sina. Nesrećni otac je išao od kafane do kafane više pijan nego trezan pokušavajući sve da zaboravi. Alkohol je velika VARKA koja dovodi čoveka do očaja i ludila pa su nesrećnog oca našle komšije obešenog u štali.

Kiša ponovo poče da kvasi moju jaknu i moj spomenik, koji se i dalje uspravno drži iako je već prošlo šest godina od kad sam ga podigao ženi i meni. Tu sada leži moja žena, ne misleći kako je meni..

„Lepa gospođo, od kako si ovde došla. meni se svašta desilo. a ovaj rat je dolio ulje na vatru koja je tinjala. Tebi je lako. Ti si na sigurnom mestu. a ja svake noći gledam u nebo i nadam se da neka bomba ne doleti do naše kuće. Da li se sećaš malog VUČKA koji je danas veliki pas pitome naravi? Nepoznatog gosta neće da napadne ali je tu pored njega da ga upozori da je on čuvar svog dvorišta. Mnogo je pametan iako nije dresiran, a nas dvoje smo postali dobri drugari i zato smo često zajedno. Kad sam ga doneo kući, ti si se ljutila jer te noći od njegove kuknjave nisi mogla da spavaš pa si ustajala da mu daješ mleko.

Početkom marta ove godine pričalo se. a i pisale su novine. da će Amerika sa svojim saveznicima napasti našu zemlju. Malo je ljudi verovalo da će demokratska zemlja napraviti takvu glupost jer je obaveza velike zemlje da štiti male zemlje. Dva tri dana pre početka ove velike sramote, Vučko je počeo svoj koncert i ja sam znao da će se nešto strašno desiti. Tako je lepo zavijao da bi čovek pomislio da je završio muzičku akademiju. I kad si otišla u bolnicu, on je zavijao i ja sam znao da se nećeš živa vratiti u Beli Potok. Nisi videla njegove suze kad sam te u kovčegu doneo iz kapele, ni kako je sedeo na klupi i gledao u tebe dok su mu suze tekle niz njušku. Videli su to mnogi koji su došli da ti upale sveću i krstili se levom i desnom rukom. Nisam mogao da ga odvojim od klupe na kojoj je sedeo pa sam morao da ga uzmem u naručje i odnesem u svoju kućicu. Opirao se Vučko, počeo je da me ujeda, grebe svojim kandžama i da laje ali je morao da napusti sobu jer su ljudi počeli da dolaze.

Ljubiša, zvani Kreja, prvi je došao da ti upali sveću i sve je ovo video. Čovek je iznenada umro, a ja mu nisam upalio sveću jer sam bio na službenom putu, ali sam nekoliko puta bio na njegovom grobu i palio sveće.

Vučko se ni posle tvoje smrti nije smirio, već je ceo mesec zavijao ko čovek kad dobije napad obolelog slepog creva. Neki ljudi su govorili da ga pustim sa lanca i on će se smiriti. Ode on u voće, ode i do ČAIRA, pas se vrati pa sedne ispred našeg ĆUMEZA i počne da zavija. Nekim komšijama njegova pesma je dosadila pa su pokušali da ga ubiju. Možda bi to i uradili da ga ja nisam čuvao ko majka tek rođeno dete. Bezbroj puta smo sedeli zajedno do ponoći dok si ti bila u bolnici. Marina spava, a ja izađem napolje i sednem pored njega pa razgovaramo ko dva dobra drugara. Ja plačem i pričam mu moje muke, a on me jezikom liže po licu.

Vučko je najavio i smrt strica Blagoja, koji je živeo BOEMSKI dok je strina Milanka morala da ćuti i trpi. Zavijao je Vučko i nekoliko dana pre dekine bolesti, a ja se uplašio da me ti ne zoveš da dođem kod tebe. Prvog januara jedne nove godine svratim kod deke da mu

poželim puno zdravlja u novoj godini. On sedi na maloj stolici, loži smederevac, a desna mu ruka visi ko okačene gaće na ŠTRIKU.

Šta ti je sa rukom? - Ne znam. - Jel možeš da je podigneš? - Ja je ne osećam. Ko da nije moja.
- Čoveče, ti si se ŠLOGIRAO. - Nije mi ništa. Šlog obično udari pred zoru, a može da udari i u bilo koje doba dana i noći. Dok smo pili kafu koju sam skuvao, pričao je da se iznervirao jer je imao sukob sa sinom MILOVANOM. Da li je brat kriv za ovaj šlog ili bolesni krvni sudovi to samo Bog zna. Hitno pozovem sinovca Belog i deku odvezemo u bolnicu „Sveti Sava“. U bolnici je ostao mesec dana i posle je otišao na rehabilitaciju u STARI SLANKAMEN. Starog čoveka koji nema para niko nije vežbao, ali su se ruka i noga spontano povratile i deka je posle tri nedelje na svojim nogama došao kući. Danas živi sam, ima dobru penziju, a Dragan (Beli) brine o njemu pored dva živa ali nevaljala sina. Stariji neće da čuje za njega, a i ja nisam hteo da ga gledam iako je hteo da mi prepiše njegov deo. Ti ne znaš da je deka na sudu rekao da snaja Ljubinka nije učestvovala u izgradnji kuće pa je sud sve dao Milovanu. Dedu je grizla savest što je lagao na sudu pa je hteo da se opravda pred Bogom i unuku prepisao pola kuće i pet ari placa. Marina je stalno kod deke, a on kad primi penziju zna i kavaljer da bude, a ona svaki put traži sve više. Kad se oglase sirene i počnu da padaju bombe on ne izlazi iz kuće. I dalje voli samo Ruse i nada se da će nam oni pomoći.

Više niko ne zove i ne dolazi, a tvoja KETI je živa i zdrava jer je Đole i dalje mazi i pazi. Komšija Miša je umro, a njegova žena je otišla da živi u jednom selu kod Valjeva. Nana je dugo tugovala za tobom i umrla je pre dve godine. Danima je išla po dvorištu i plakala za tobom, a i ti znaš da se niste dobro slagale. Sve se desilo iznenada i kratko je trajalo. I ti znaš da je govorila kako bi želela da umre brzo, jer nema ko da je gleda i želja joj se ispunila. Petak, a ja po običaju svako jutro krenuo na prvu jutarnju kafu. Ona je znala od sto grama kafe da skuva više od desetak šoljica kafe. Nani si govorila da je to šerbet, a ne kafa ali si pila. Samo što smo popili kafu kad se

Nana uhvati za stomak i poče da kuka, a lice joj oboji RUMENILO. Otrčao sam u komšiluk da potražim kola, jer brat nije bio kod kuće, ali niko nema benzina. Vraćam se kući i tu zatičem baba Radmilu, koja vrti glavom i ništa ne govori. Nani se oči uvukle u očnu duplju, pa se jedva vide, a lice je iznenada dobilo neku žutu boju koja me podseti na tek pokošenu pšenicu. Odem kod Lale Bogdanovića jer sanitet ne može da dođe, ali i on nije kod kuće. Tu je Boško Bogdanović koji dade sinu ključ od kola i sad sam imao prevoz, ali sam znao da mojoj majci Danici nema života.

Boškov sin dođe za pet minuta i mi nanu odvezemo u bolnicu "Dragiša Mišović" u kojoj je, kao pas, sam u toku noći umro stric Blagoje. U bolnici su je otvorili i odmah zašili kad su videli koju bolest boluje. I njenu smrt je najavio Vučko, koga je deka počeo da mrzi, a meni je govorio da ga ubijem ili nekome da ga poklonim. Brat Milovan i ja, preko veze, dobijemo ključ i ulazimo u mrtvačnicu bolnice sa željom da majku nosimo kući. Mama gola i žuta ko limun sa rezom od pola metra leži na plehanom stolu. Pored nje je ležalo dete od sedam godina, koje je imalo neku intervenciju na stomaku jer se vide konci i gaza koja viri iz stomaka. Oko njih su motke, kofe i četke kojima se čistačice služe u svom svakodnevnom poslu.

Ti ne znaš da se oko srebrne jele okuplja rodbina Radovanović i ti više nisi sama. Ja ne žurim jer mi je ostalo još mnogo posla koje treba da završim.

Prošle godine u septembru Vučko je najavio i zemljotres. Oko ponoći on se otkinuo sa lanca i počeo da grebe po vratima, da laje i zavija, a sve to je probudilo mene i Marinu. Čim smo ustali, zemlja je počela opasno da se trese dok smo mi bili u staklenoj verandi. Bilo je strašno i ja sam pomislio da će se kuća srušiti ali na, našu sreću, ovo podrhtavanje zemlje kratko je trajalo. I prvog dana rata bilo je strašno i mi smo se mnogo uplašili, a i sada se plašimo i nadamo da će rat ubrzo prestati. Noćima ne spavam, šetam po dvorištu i gledam u nebo dok Marina spava. Avioni se iznenada pojave, bace svoj teret, a zatim beže što brže jer se plaše naše odbrane. Vučko je tu da najavi

dolazak aviona, a mi se krijemo u malom kupatilu ili bežimo napolje. Iskopao sam i dubok šanac, ali Marina neće u njega jer ima vode. Naš kraj je podvodan i već na pola metra ima vode. Moj šanac je dubok dva i širok šest metara. Sa nama je u društvu i Zoran koji i dalje traži devojku, a moli Boga da je ne nađe.

Naše dete više nije malo dete. Porasla je i lepa je na tebe. U junu puni osamnaest godina i to ćemo proslaviti kako treba, samo da ovaj rat što pre prođe. Ima tvoju kosu, mali nosić, a tu su i mesnate usne, rumene ko tek zarudela trešnja. Od mene je dobila mladež na levom obrazu i široke obrve. Prgava je na tebe, a tu je i moj inat. U školi je odličan đak i vole je nastavnici i drugari jer puno priča i voli da je u centru pažnje. Ako me pitaš da li ima momka, ja mislim da je rano, a voleo bi da bude na mene jer sam ja znao u svakoj prilici da se snađem. Ima tvoju dobrotu i naivnost, a to je danas velika mana jer je došlo neko ludo vreme u kome se ljudi sve manje poštuju.

Ja sam i dalje onaj stari, samo mi je kosa obolela, a češalj i ogledalo više ne koristim. Štedim i na šamponu jer dve tri dlake na glavi može i sapun da opere. Volim i lepu ženu da pogledam, ali nemam želju da ponovo krenem iz početka. Od kad si ti otišla svašta sam video i doživeo, ali kući dolazim pre mraka, i dete čuvam i vodim računa gde ide i s kim se druži. Dete je tačno, uredno i sve svoje obaveze završava sama, a ja sam tu da dajem pare, a za sve ostalo ona brine. Tera me da se ženim, a ja se plašim jer ko zna na kakvog ću baksuza da naiđem i zato bežim od žena ko đavo od krsta. Za sada nam je ovako lepo, a šta će biti za koju godinu, ostaje da se vidi. Ona Goca sa klinike koju si želela da uzmem, udala se za gazdu i rodila troje dece. Video sam je pre neki dan sa decom i mužem, koji je ružan ko ja, ona se prolepšala pa izgleda ko devojka pre udaju.

Zašto samo ja pričam, a ti ćutiš ko da ti je maca pojela jezik? Kako je tu? I čuvaj mi mesto jer je danas SMRT unosan posao i može dobro da se zaradi. Ja sada idem, a ti ne brini za dete. Doći ću i sledeće subote i ostaću malo duže, a ti se odmaraj i čekaj svog Miliju“.

Tata, gde si dosad? - Bio sam kod brata Živka, a posle sam otišao na groblje. - Idi presvuci se. Mokar si ko miš. Jesi li bio u pošti? - Ja zaboravio da svratim. - Deka je dva puta dolazio da pita za pare. - Zaludan čovek. - Ko je taj Živko? - To je onaj krupni crni čovek koji je više puta dolazio da obiđe deku kad je došao iz SLANKAMENA. - A meni doneo veliku čokoladu. - Mala, počni da gledaš svoja posla. Čuo sam da se šlogirao pa sam svratio da vidim kako je. - Onako rumen čovek. - Pre sedam dana je došao iz bolnice. - Kako mu je sad? - Prima injekcije, pije lekove. - Šta je bilo oduzeto? - Leva strana, ali može pomalo i da hoda. Mala, hoćeš današnje novine. - Daj da vidim šta u njima piše. - Prvo mi donesi onu flašu sa ormana, suvo mi je grlo, a posle čitaj do mile volje. - Slušaj, tata. - Naspi mi još jednu. - „Predsednik republike Slobodan Milošević održao sastanak sa najvišim rukovodstvom zemlje! - Čitaj dalje. - „Na sastanku je razmotrena i ocenjena vojno politička situacija nakon brutalne agresije NATO alijanse predvođene Amerikom. Državno rukovodstvo je ocenilo da je zlikovačkim udarcima vazduhoplovstva agresor izvršio težak zločin protiv našeg naroda. Vojska Jugoslavije pruža odličan otpor našim neprijateljima pri čemu je ispoljila visoku patriotsku svest, hrabrost i požrtvovanje. Utvrđene su mere koje treba primenjivati na unutrašnjem i međunarodnom planu u cilju dalje odbrane naše zemlje“. - Mala, šta tu nije jasno? - Ovo pišu novine. - Šta još pišu? - Prekinuti svi vidovi saradnje sa Amerikom, Nemačkom, Engleskom i Francuskom. - Boli njih dupe za nas. Ja sam verovao u prijateljstvo sa Francuzima, a oni nam zabiše nož u leđa.

- Slušaj ovo, tata. - Naspi ti meni još jednu, a novine pišu ono što gazda hoće da plati. - „Vlada Nemačke povredila još nezalečene rane iz prvog i drugog svetskog rata. U Skoplju je zapaljena američka ambasada“. - Ima li u novinama neka lepa vest? - Iznad Fruške gore oborena su dva aviona. - Slaba je to uteha jer aviona i zlikovaca ima ko puževa posle kiše. - I u Prištini je oboren avion, a predsednik Milošević je pohvalio našu odbranu. Dobrovoljci se, u velikom broju, javljaju u vojsku Jugoslavije. - Marina, dosta sam čuo. - Na čelu velike zemlje nalazi se bolesni Klinton koji izaziva i vodi male i

velike ratove da bi njegov narod bolje živeo. - To znaju i psihijatrijski bolesnici. - Tata, u novinama piše da ceo miroljubivi svet kritikuje ovo SRANJE. - A oni se uplašili i prestali da rušenjem i ubijanjem. - Možda će i prestati ako se umešaju Rusi. - Možda i hoće, ali kad potroše bombe i rakete osiromašene uranijumom. Svi oni koji prežive cirkus, počeće da umiru od nepoznatih bolesti. - Kakvi su to ljudi?! - Najgore vrste. - Šta će biti sa Šiptarima? - Boli njih dupe za glupe i žvalave Šiptare. Kad ostvare svoj cilj, oteraće Šiptare u pičku materinu. - Tata, jel vidiš ko je sve sa Amerikom? - Nemci su jedva dočekali poziv. - Tu su i Francuzi, naši nekadašnji prijatelji. - U politici nema prijateljstva. Sve je interes. - Tata, da čitam dalje? - Ja bih da spavam, a ti prošetaj Vučka.

Marina, dušo, gde si? - Gledam Klintona kako igra tenis. - Lepo sam spavao. - Hrčeš tako jako da bi se i NATO uplašio. - Dosta je pomogla i domaća rakija. Dok on igra tenis, njegovi vojnici ubijaju ženu i decu. - Oni samo to i znaju. Peder pobegao iz VIJETNAMA, a sada se kurči i prosipa silu, a usput priča o nekoj svojoj demokratiji. - Kakva je to demokratija gde ginu civili? - To pitaj dezertera. I kad sve ovo prođe, on će da igra tenis, jer Amerika nikad nije kriva, a Srbija i Srbi će kriviti Miloševića za rat koji je izazvala Amerika i njeni saveznici. - Tata, Vučko se ne javlja, a na ekranu je mali avion. - Nema opasnosti dok je on miran i ja samo njemu verujem. - U vestima javili da je srušen i drugi most u Novom Sadu. - To planski rade jer hoće sukob Srba i nacionalnih manjina. Komšija, beži u kuću. Sad će oni. - Diko, moram da prošetam kuće.
- Često ga čujem kako ZAVIJA. - Oseti svoju braću pa me upozori da tražim mišju rupu kkao bi glava ostala na ramenima.

Mrak polako dolazi i u moje selo, a ja i Vučko trčimo ko da nas juri neki crni Amerikanac. Od umora seo sam na zemlju, a Vučko se svom težinom baci na mene i mi počesmo da se valjamo po vlažnoj zemlji. Ko zna koliko bi se valjali da se nisu oglasile sirene, a mi opet trčeći stižemo do kuće.

Mala, jel si čula sirene? - Tata, gledam dobar film i ne zanima me šta se dešava napolju. - Opet su počeli. - Koliko je sati? - Moj stari sat pokazuje osam i petnaest minuta. - Kasne. - Nisu na vreme primili svoju drogu. Priča se da piloti, pre poletanja, dobiju drogu kako bi lakše ubijali civile. - Svi fašisti vole da ubijaju žene i decu, jer im to dođe kao specijalitet. Koga će noćas napasti ovi belosvetski bolesnici? - Dete, ćućemo u vestima. Mala, odo ja na terasu. - Legni pored mene, jer su ti oči ko tek ispečene krofne. - Kako kad nema sna. - Popi nekoliko čašica rakije. - Neću da se navikavam.

Iz pravca Beograda diže se gust dim, a radio javlja da su pogodili toplanu na Novom Beogradu i da su vatrogasci krenuli da gase požar. Zemlja se ruši, civili i vojska ginu i to sve po želji američke vlade i naroda te velike i lude zemlje. Opet smo sami jer niko ne sme da pomogne niti da se pita zašto smo mi uvek krivi kad je za rat potrebno dvoje.

Rusi i Kinezi samo pričaju, ali nema vojne pomoći, jer bi to kako oni kažu, dovelo do trećeg svetskog rata. Nama ostaje da se branimo i da im psujemo oca i majku što su rodili takve kriminalce koje ni Bog neće.

Noć prođe kao sve prethodne, a ja se na terasi smrzao pa sam ušao u kuću da se ogrejem. Dete spava, a na televiziji muzika ko u najboljim danima. Smenjuju se pevači, čas narodnjaci pa zabavnjaci, pa sam se pitao da li je ovo stvarnost ili ja sanjam. Sada bi mogao da pozovem DRAGICU, ali se plašim da je ne probudim jer ne znam kad je sinoć otišla na spavanje.

Jel ja to čujem Višu medicinsku sestru? - Ja sam ,kolega. - Da te nisam probudio? - Ja rano ustajem. - Biće od tebe dobra domaćica. - Ja sam to uvek i bila. - Noćas sam te sanjao. - Zar si počeo da spavaš? - Sedeo sam na terasi i san me je prevario. - Zar i tebe može neko da prevari? - I ja sam čovek od krvi i mesa. - A ja mislila da si žena. Kako si me sanjao? - Trčao sam za tobom i nisam mogao da te stignem. - Samo da znaš, mene je teško uhvatiti. - Doći ćeš ti sama. - Samo se ti nadaj. - Nema te ribe koja se nije upecala na moju udicu. -

I ja sam tebe sanjala. - Jel sam bio dobar? - U snu jesi. - To mora da je bio neki opasan seks. - Strašan, jer sam posle morala u kupatilo. - Kad dolaziš na kontrolu? - Možda u sredu ako zet nabavi benzin. - Dođi kod mene. Ima puno bure. - Otkud tebi benzin kad nemaš kola? - Vojska hoće da pije i ja njima piće, a meni benzin. Kad ćeš u banju? - Čekam da sve ovo prođe. - Ovo zlo se oteglo ko svinjska creva. - Kako je danas? - Teško hodam i kad duže govorim počinjem da mucam.
- Manje pričaj. - Sve su žene iste. Moraću da bežim od tebe. - Šta sam ti loše uradio? – Ništa, ali je s tobom teško izaći na kraj. - Ja sam ko dete. Čim dobijem traženo, ja sam miran. - To treba zaslužiti. - Ako hoćeš što pre da ozdraviš, radi vežbe. - Nemam s kim. - Tu je komšija.
- Nemoj da mi ga spominješ. - Šta je? Pukla ljubav?! - Zajeban tip. - Što ga ne prevariš? - Njega zanimaju muškarci. - Koliko puta dnevno radiš vežbe? - Tri puta. - Samo napred. - Sestra me tera da se udam. - Pametno i da rodiš što pre - Kako ću ovakva da gledam dete. - Prvo ga rodi. - Sestra kaže da će da pomaže, ali ja o udaji i rađanju neću da razmišljam sve dok ne stanem na svoje noge. Kako ti provodiš dane i noći? - Danju spavam na klinici, a kad padne mrak idem u kafanu. - Zar si od straha počeo i da piješ. - Svašta ja radim. - Još malo ti je ostalo pa iskoristi to vreme. U moje selo došle mlade Ruskinje pa je svake noći u seoskoj kafani veselo. - Ko ima para ima i mladu ribu iz uvoza. - Ti si težak na parama. - Ja sam ozbiljan čovek i ne odlazim u kafanu. - Znam i zato sam ti dala broj mog telefona. - Oko osam sati pokušao sam da te dobijem, ali se javo neki muškarac i ja sam pomislio da je komšija. - Dobio si pogrešan broj.
- Sestro, kako da stignem do tvog srca. - Budi uporan i nadaj se. Javi se po neki put. - Ne smem od komšije. - Pazi se jer i tu može da se rodi ljubav. - Neće, jer moj komšija voli samo mlade momke. Ja te sada pozdravljam i javiću se što pre. - Očekujem tvoj poziv. - A ti se čuvaj jer uvek ima ko može i hoće. - Zna to sestra Dragica.

Dobar dan, gospodine Pavloviću. - Sestra živa? - Živa i zdrava jer se krijem ko zmija noge. Kako je gospodin profesor? - Ko svaki

profesor. - Ništa ne radiš, a plata velika. - Ne zajebava, burazeru. - Zajedno smo došli na kliniku. - Živeli smo ko bubreg u loju. - Vama je i tada i danas lepo, a ja ostao sestra. - Ko ti je kriv što nisi završio fakultet. - Kad vidim ko je danas doktor i nije mi žao. Doktor je doktor, znao ili ne znao medicinu. - Šta su sestre? - Burazeru, ko jebe sestre.
- Doktori. - Mi ne tražimo. One same daju. - Koja će tebi ribu da da? - Ja mogu koju hoću i kad hoću. Bože, zar ovako ružnom čoveku neka može da da. - Ja sam profesor. - Da ti je đoka od zlata, ja ne bi mogao da legnem pored tebe. - Šta ćeš mi ti?! Meni treba lepo žensko. - Čuo sam, profesore, da si bio opasan švaler. - Ko to priča? – Ptičice, a ja imam dobre uši i sve čujem. - Tvoje klempave uši bolje rade od naših radara. Vi seljaci iz Pinosave volite da brinete tuđu brigu. - Ja sam iz Belog Potoka. - Ista govna. - Hvala, profesore. - Jel radiš? - Što pitaš?
- Što nisi otišao da braniš zemlju? - Neće vojska mene, više voli profesore koji čuvaju dupe kako bi sutra tražili još veću platu. U centru ima posla, a ja radim ko u najboljim danima. - I kad si sa mnom radio bio si dobar, ali imaš dugačak jezik.- Jebem ja sve doktore i profesore. - Da si ćutao i slušao daleko bi dogurao. - Ko Vas jebe. Važno je da sam zdrav.- I blesav. - I to je bolje nego da sam doktorska ulizica. Na našoj klinici ulizica i poltrona ima za izvoz. - Da tebe nije udarila neka granata kad sereš ko ptica GRLICA? - Neće sestre. Više vole doktore. Sestra Milija, osim lude glave, nema šta drugo da izgubi, a ti gubiš fotelju, veliku platu i švalerke. - Ne seri, burazeru! - Zar profesor to sme da kaže? - Ti si moj drug. - Kad si počeo da radiš ništa nisi znao i nije te bilo sramota da pitaš starije sestre, a danas si digao nos i nikoga ne poznaješ. Da ti nije bilo profesora ŠUVAKOVIĆA, ti bi i danas jedva bio neki specijalista. - Što i ti nisi ljubio Šuvakovića u dupe pa bi danas bio neko. - Ja sam srećan što imam mozga. - Sestri mozak ne treba. - Ja sam Viša sestra. - Jebeš tu školu. Samo Vam uzimaju pare, a Vi i dalje nosite guske i lopate. - To nam rade tvoje kolege. Viša škola je za profesore koka koja nosi zlatna jaja. - Da se ja pitam tu školu treba ukinuti. - Jednog dana ona će biti fakultet za sestre. - Kad na

kurcu nikne nokat. - Grešite, profesore jer na zapadu Više škole ne postoje. - Ne treba ni nama. Burazeru, reci ti meni kako ti je dete i kako sve ovo podnosi. - Teško, jer oko nas su vojne kasarne i svaki dan se čuju avioni i detonacije. Plaši se dete, plašim se i ja i od straha pišam ko zec. - I ja se plašim, ali popijem bensedin i tako prespavam noć. - Da li je profesor video JELENU? - Juče sam je video. - I šta kaže veliki stručnjak? - Mlada je ona i brzo će se oporaviti. Za nesreću uvek ima vremena. - Sestre su bile nepažljive. - Ko se nadao da će popiti tečnost za pranje poda.
- Sreća je što je rastvor blaži i nije došlo do opekotina i unutrašnjeg krvarenja. - Sreća u nesreći. Jel danas dolazite na odeljenje? - Imam neka posla u gradu pa ću malo da kasnim. - Lako je profesorima. Mogu da idu gde hoće i na posao da dođu kad hoće. - Šta sestrama fali? - Mi moramo da dođemo na vreme i sa posla odlazimo kad nam dođe smena. - Čuvaj se, sestro.
- Viša sestra. - Da te neka granata ne lupi po toj ludoj glavi. - Hvala, drkadžijo.

Dobar dan, šefovice. - Mićko, ti si stigao.- Kasnim deset minuta jer sam u gradu sreo profesora Pavlovića i dok smo se ispričali, prođe vreme. - Idi na odeljenje i pazi Jelenu. - Kako je ona danas? – Dobro, ali zbog nepažnje dežurne sestre, moglo je svašta da se desi. - Naše sestre su servirke, fizički radnici, a po potrebi i čistačice. - Same su to izabrale. Zato što sve to radimo nije fer da nas kritikujete. - Ti si najgora sestra. - Ja sam glavna, a doktori neka povedu računa koga drže na odeljenju. Ovo je bolnica otvorenog tipa i ovde se leče infektivne bolesti, a ne psihijatrijski bolesnici. - Ko će ovde da leči o tome odlučuju doktori. - Onda neka o njima brinu doktori. Glavna sestro, kada će u ovoj bolnici biti reda i kada će svako raditi svoj posao? - Nema dovoljno osoblja. - Samo doktori rade svoj posao, a svi drugi su svaštari. - Ne možemo mi sa njima. - Zorice, sestre samo traže posao za koji su se školovale. - Biće i to jednog dana. - Nikad nije bilo i neće, jer cirkus na infektivnoj osim doktora prave i glavne sestre. - Kad ti budeš glavna sestra, ti zavedi red. - Za deset minuta moje vladavine svako bi radio svoj posao. - Mićko, ti ne znaš koliko

su doktori teški i zajebani. - Ne bih ja njih ništa pitao i svako ko mi stane na put, imao bi posla sa manom. - Kolega, ti bi mogao nešto i da radiš. - Zorice, idem prvo da vidim Jelenu. - Otac je stalno tu, a muža odavno nisam videla. - Kome treba bolesna žena.

Kako je lepotica danas? - Kolega, ostavi je na miru. - Danas si lepa ko procvetala ruža. - Ostavite me na miru jer mi svi smetate i ne mogu očima da Vas gledam. - Jelena, dušo. Ja sam čika Milija. - Hoću odmah da svi napustite sobu i da mi pozovete mog TAJU. - Zorice, ko je TAJA? - Njen otac koji se dvadeset četiri sata ne odvaja od nje. Jelena, čika Milija hoće da ti pomogne da što pre ustaneš iz kreveta. - Ne treba meni ničija pomoć. Ja sam zdrava i mogu sve sama. Neka dođe profesor u moju sobu. Hoću sa njim da razgovaram. - Sada će doći. - U viziti je, rekao je da dolazi za deset minuta, a već je prošlo pet sati. - Ima on druga posla. – Ćuti babo jedna. - Mala, kako se to ponašaš? Ona je glavna sestra. - Matori konju, nju treba jebati jer ne vidiš kako su joj oči sjajne. - U pravu si, Jelena. - Nju ni tri muškarca ne mogu da zadovolje. - Mićko, idemo iz sobe. - Šta je baba Zorice? Stidiš se, a promenila si preko sto muškaraca. - Šta se to dešava? - Profesore, Jelena je vređala i mene i glavnu sestru. - Ostavite je na miru! Ona je bolesna i ne zna šta priča. Profesore, dođite da Vas poljubim. - Svaki dan pita za Vas. - Šta hoćeš, Jelena? - Da Vas zagrlim i poljubim pa ću posle biti dobra. - Šefovice, ova mala nam jebe i oca i majku, a mi ćutimo. - Čuo si šta je rekao profesor. - Jelena je pametnija i od njega. - Ćuti. Nemoj neko da te čuje pa da imaš problema. - Boli me đoka za nju i profesora.

Dežurne koleginice su došle, a to je prilika da napustim bolnicu i bolesnike. Sve mi se smučilo, ali do penzije ima još dosta vremena, a ja se pitam kako ću sve ovo izdržati jer su bolesnici iz dana u dan sve gori i bezobrazniji, a ja moram da ćutim i gledam kako me zajebavaju. U gradu puno ljudi, a prevoz radi kao da se ništa ne dešava u zemlji Srbiji. U mom seoskom autobusu gužva iako škole i fakulteti ne rade. Deci dosadno da sede kući i skitaju gradom, do pojave prvog mraka. Tu je i mnogo starog sveta koji vuče neke kese,

putne torbe, koje su teške pa traže pomoć od mlađih ljudi da ih unesu u autobus. Ljudi se uznemirili i pričaju sve i svašta, a šofer pustio tranzistor i nakrivio kačket na jednu stranu pa vozi ko da je LAUDA ili ŠUMAHER. Ljudi ga mole da sporije vozi, neki mu sve po spisku, a on juri ko da je na trkačkoj stazi. Uz nagli trzaj i škripanje točkova, staje na svaku stanicu, a zatim nastavlja po starom. Što bi naš narod rekao „svako je lud na svoj način".

Marina, jesi li kod kuće? - Iz grada sam stigla pre sat vremena. - Opet si bila na koncertu.
- Danas su pevali narodnjaci pa sam sa društvom šetala gradom. Bile smo i u Domu sindikata.
- Šta ste tamo radile? - Gledale domaći film. - Mnogo lepa sala. - Danas sam bila prvi put. Kad se završio film, trolom smo stigle do Banjice i našim autobusom otišle smo na Avalu. Što je lepo na Avali! - Da li ste išle do vrha? - Nismo jer smo se plašile. - Koga? - Priča se da je Avala puna vojnika. - To je naša vojska. - I među njima ima baraba i pijanica. - Kao u svakoj vojsci. - Prošli smo pored naše škole i u dvorištu je bilo puno žena i dece. - U školi je dobro sklonište i došli su tu da provedu noć. - Šta si ti radio na poslu? - Skoro ništa. - Što onda ideš na kliniku? - Jer je direktor naredio da svi moramo da budemo na radnom mestu. - Baš svi? - Samo majke sa malom decom čiji su muževi na frontu ne moraju da dolaze na posao. Sada ću da se ispružim. Nešto mi se prispavalo, a oči se same zatvaraju. - Nećeš večeras da gledaš u nebo? - Probudiću se do dvadeset sati, a ti nahrani Vučka i Boleta.

Osvanuo novi dan, a ja u krevetu jer dete nije htelo da me probudi. Radio javlja loše vesti koje su već obišle Evropu i svet. Na američkoj televiziji gledaoci, uz pivo i hamburger, gledaju kako padaju bombe i ruše sve pred sobom. Vole demokrate da gledaju kako ginu žene, starci i tek rođene bebe, jer je to za budale zabava bez koje oni ne mogu da žive.

Dobro jutro, tata. - Dete, što me nisi ranije probudila? - Ja sam te budila, a ti hrčeš ko da te neko davi. - Jel me neko zvao? - Nije. - Jel

je kod tebe neko dolazio? - Bile su moje drugarice. - Opet negde idete. - Danas sviraju zabavnu muziku. - Opet su narkomani na sceni. - Svira Bajaga sa svojim gostima. - Idem kod tetka MILENE jer se nismo dugo videli. - Kad se vraćaš? - Malo ću biti kod nje pa idem na kliniku. - Ja idem na koncert. - Vrati se vozom.

Zdravo, druže Srbo. - Kako si, Milija? - Dugo te nisam video pa sam se uplašio da ti se nešto nije desilo. - Kao što vidiš, živ sam i zdrav sam ko dren. Čuvaj se ovih baraba ako misliš da te upoznam sa jednom lepom damom. - Jel to neka tvoja? - Nekad bila, a sada želim tebi da je dam. - Ti menjaš žene ko ja čarape. - Našao sam sebi mlađu i lepšu. - Odakle ideš? - Iz kafane. - Šta si tamo radio? - Od sinoć pijem. - I tebe su uplašili ovi sa neba. - Ne plaši se Srba nikog. Ja sam bio oficir i znam kako treba sa ovim barabama. - Šteta što nisi na frontu. Ti mogao da nas naučiš kako se pije i valja po ulici. - To može svako. - Samo ti možeš da ideš bos i go po ulici. - Srba se ČELIČI. Vidi moje mišiće. - Dobri. Nema šta. - Kad zamahnem levicom, svi se sklanjaju sa puta. - Što brukaš onako dobru decu? - Jebem im mater. Za sve je kriva ona moja veštica. - Jebeš muškarca koji pije zbog žene koja ga neće. Zlatka je dobra žena, a ti si baraba koja se retko rađa. - Kad je dobra što je ne uzmeš? - Mene su učili da ne serem oko kuće jer mogu da ugazim. Dokle ćeš biti ludi Srba? - Šta te briga? Ja pijem svoje i nikome ne polažem račune. - Šta rakija može da uradi čoveku. - Ja pijem sedam dana, a posle sam trezan mesec dana i tako u krug. - Doviđenja, Srbo. - Doviđenja, Milija. Kad je trezan, duša od čoveka, a kad se napije spreman je na sve i zato je zbog tuče mnogo dana proveo u zatvoru.

Ima li koga? - Gde si, brate? Da se nisi oženio kad te nema da svratiš? - Beli ti lukac u oči, a crni u dupe. - Zar tako tvojoj sestri? - Ženiću se kad prođe ovo sranje. - Jel si našao devojku? - Tu je Mikica. - Neće ona tebe. - Nikad se ne zna kakva je ženska pamet. - Jesi li sreo onog opančara? - Misliš na Srbu. - On je lud kad šeta go i bos po selu. - Pijan čovek ne zna šta radi. - Šta se to desilo sa njim? - Sestro, priča se da ga žena vara. - To nije razlog da pije. - On misli da jeste. - Bolje da nađe drugu ženu nego da bruka decu. -

Sestro, on je bo najveći švaler.
- I šta je dobio? - Dva sina i ženu koja ga vara. Može on i danas dobro da se oženi. - Bato, koja žena hoće pijanicu. - Kad bi prestao da pije i devojka bi se za njega udala. - Lep jeste. - Bio je najlepši momak u selu. - I otac mu nije bio bolji. - Znam ja BOŽU jer sam kod njega nosila cipele na popravku. - Ima li, sestro, nešto da se popije? - Prvo kafa, rakija, a u rerni se peče pita. - Da ti, sestro, ne očekuješ nekog ŠVACU? - Šta će mi matorac?! Da mu perem upišane i usrane gaće. - Moja seka voli piletinu. - Kao moj brat. - Ja sam star čovek i od žena bežim ko zec od lisice. - Šta ti radi ono šašavo dete? - Svaki dan ide na koncert sa drugaricama iz komšiluka. - Luda deca. Ne znaju šta nam ovi sa neba sve bacaju. Noćas je, brate, bilo mirno. - Posle dužeg vremena i ja sam spavao u krevetu. - Brate, gde si krenuo? - Idem da radim. I ja moram na posao, ali ja radim drugu smenu. - Vidimo se sestro.

Komšija BOGDANE nisam te sto godina video! - Juče sam došao iz kasarne da se okupam i vidim ženu i decu. - Zar i matorce zovu da brane zemlju? - Trebaju im vozači. - Gde si sada krenuo? Da nećeš ponovo na front? - Moram da se javim u firmu jer su moja tri meseca prošla. - Kako je bilo u vojsci? - Toliko dobro da ne bi želeo ponovo da me zovu. - Ako nije tajna, gde si bio? - Tamo gde svakog dana padaju bombe i lete glave. - Na Kosovu. - Najebao sam ko niko i jedva sam dočekao smenu. - Mora da je bilo žestoko. - Ovo što se prikazuje na televiziji nije ni delić stvarnog stanja na terenu. - Ne može sve da se objavi jer bi to izazvalo još veću paniku kod naroda. Ko zna čime su napunjene bombe i rakete jer kad eksplodiraju, širi se neki čudan miris. - Možda je to atomski otpad. - Ko će to znati. Ja nisam mogao da se naspavam. - Jesi li ti otišao da spavaš ili da braniš zemlju? - Kad ne vozim ja sam u skloništu i počnem da zevam ko da nisam godinu dana spavao. Kad zaspim, jedva me probude. - Jel se i drugi vojnici tako ponašaju? - Isto. - Onda nešto stavljaju u bombe i rakete. Nešto si oslabio, bled si u licu, a imaš i velike kesice ispod očiju. - Dobro sam i živ. - Jel te nešto boli? - Zezaju me bubrezi, a mokraća ima neki čudan miris. - Jesi li bio kod doktora? - Oni misle

da sam se prehladio i rekli da što više pijem Uvinog čaja. - To bi ti rekla i moja baba Tala da je živa. Kad počinješ sa radom? - Mogu odmah, ali prvo da se odmorim jedno deset dana. - Na kojoj liniji? - Kao i ranije. Prema Batajnici. - Prijatelju, evo autobusa. Nismo dugo čekali. - Radi moj gradski ko švajcarski sat.
- Vidi koliko je ljudi na stanici! Ko da nije rat. - Pravi se vodi na Kosovu i Metohiji. Milija, treba otići tamo i videti šta divljaci rade. - Jebem im mater. Ljudi sa zapada došli pare da zarađuju.
- Da smo imali bolju tehniku, bilo bi mnogo mrtvih i na njihovoj strani. - Zar nam Rusi ništa nisu dali? - Ne smem ništa da pričam, ali sam svašta video. - Jel ima dovoljno municije? - Ona ruska se čuva za ne daj Bože. - Čime ste se onda branili? - Imamo mi dobru protiv raketnu odbranu. - Zato su oni bacali bombe sa velike daljine. Komšija, ja silazim na sledeću stanicu. - Čekam te sutra na kafu i piće. - Čim se svane eto mene kod tebe.

Jagoda, dušo, što mi danas lepo izgledaš. - I ti nisi loš samo su ti oči otečene. - Danima ne spavam. - Nisi ništa tuđe? - To mi sada ne pada napamet. - Kakav si ti to muškarac? - Noći provodim na terasi i čekam da mi bomba padne u krilo. - Spavao ili ne spavao, oni rade svoje. - Znam ja to gospođo, ali ne smem da spavam u krevetu. Sutra će neka politička BUDALA proglasiti Miloševića za ratnog zločinca i tražiti da mu sude Amerikanci koji vode svoj rat i ubijaju koga stignu. - Gde se kriješ? - Bežim napolje kad se oglase sirene, a imam i malo kupatilo ispod debele betonske ploče. - Ja sam samo jednu noć bila u skloništu i više ne idem. - U mojoj osnovnoj školi je dobro sklonište, ali ja ne idem jer je preko dva kilometra udaljeno od moje kuće. - I mene je zvala učiteljica IVANKA, ali ja ne idem i vreme provodim ispred televizora. Gde sada radiš? - Na trećem odeljenju. - Sada si prve komšije. - Dođi na kafu.
- Vidimo se.

Dobar dan, Zorice. - Dobar dan, kolega. - Šta se desilo?! Što si tužna? - Otišao mi muž na ratište. - Smiri se. Ja sam tu. - Ti si poranio. - Idem na treće da vidim ko radi od sestara. - Brzo se vrati

jer je odeljenje puno. - Do početka mog radnog vremena ostao je ceo sat.

Dobar dan, lepa Snežo. - Gde si, kolega? Ja se uplašila da te nije smuvala neka crnkinja. - Dobre ljude čuva Bog. - Zar postoji dobar muškarac? - Ja sam jedan od takvih. - I sve što si mogao ti si odveo u krevet. - Sestro, jednom se živi. - I ja moram u akciju. - Šta se kod tebe desilo? - I moj muž je počeo da šara. - Ti si zaljubljena i imaš lepog muža. - Mislila sam da voli samo mene dok mu u džepu nisam našla ljubavno pismo. - Jel on to zna? - Ne i neću mu reći.
- Zaboravi to pismo i život srećno udate žene. - Ja sam još uvek poštena žena, ali mu ovo neću oprostiti. Zapamtiće on mene. - Ne budi seljanka jer su svi muškarci takvi. - Zašto i ja ne bi imala prijatelja? - Ti si lepa žena i na svaki prst možeš da imaš muškarca. Moj ti je savet da čuvaš dete i brak. - Ja sam mislila da moj OBRAD voli samo mene, a on ima švalerku. - Vrati mu istom merom, ali čuvaj brak jer su svi muškarci takvi. - Jebaću mu mater. Kad bih je videla, oči bi joj izvadila. - Šta ti je ona kriva? - A ko je kriv?! - Tvoj muž. Da ona nije htela on ne bi otišao sa njom u krevet. - U pravu si, kolega. - Prestani da se ponašaš ko dete jer se svi švalerišu, a brak je potreban da se produži vrsta. Neko te zove. - To je servirka Jagoda. - Ona je radila na četrnaestom odeljenju. - Od kad je počela ova Evropska sramota, ona radi na trećem odeljenju. Ti znaš Jagodu? - Danas smo se sreli u autobusu i pozvala da dođem na kafu. U centru se svašta dešava. - Mi smo veliki cirkus. - Hvala Bogu što sam napustila to odeljenje.
- Ko zna. Možda ćeš se jednog dana vratiti jer do penzije imaš još dvadeset godina. Kako ti je dete i kako sve ovo podnosi? - Mala je veliki đavo i sve ovo što se dešava kod nje izaziva smeh. - Zbog nje čuvaj brak, a muškarca možeš da nađeš kad hoćeš. - Nisam ja takva žena. - Onda ćuti i trpi. - Teško je biti roditelj. - Zašto? - Moju malu je boleo zub i nisam spavala. - Zar u Zemunu nema zubara? - Kad se oglase sirene, svi pobegnu u neko sklonište i čekaju novi dan.

Jagoda, ja došao. - Samo da operem sudove pa ćemo sesti da popijem kafu i da se ispričamo ko dva dobra drugara. - Požuri. Imam malo

vremena. - Dođi sa Snežom u kuhinju. Ima sveže piletine. - Snežo, idemo. - Samo da vidim šta mi rade babe. - Šta ona ovde traži? Ovo nije starački dom. - Nemaju gde pa došle na kliniku. - Jagoda, od kada si na trećem odeljenju, kad si uvek govorila da je na četrnaestom super. - Vremena se menjaju pa sam pobegla od glavne sestre Slavice i šefa prof. Delića. - Pukla ljubav. Koliko se sećam, ti si uvek hvalila tvog šefa i govorila da je dobar doktor i čovek. - Dobar je za sebe. Pre neki dan su sve radnike terali da čistimo krug, a oni su gledali film na televiziji. Na infektivnoj sistematizacija važi samo za doktore. - Tako je bilo i kad sam ja počeo da radim. Kako se ljudi menjaju kad sednu u fotelju. - Uvek je on bio loš čovek. - Zato je dogurao do profesora. Komšinice, dobra kafa. - Kod mene je sve dobro. - Što si onda sama? - Čekam da uhvatim jednog crnca. - Ima li nešto od pića? - Servirka ima i vino i rakiju. - Ja bih rakiju. - Može ali samo jedna čašica. - Dobra rakija. - On je stručnjak za sve vrste pića. - Mora da ima cirozu jetre. - Stari pacijent koji dolazi svake godine po dva puta. - Na šta taj čovek liči? - Ko trudnica pred porođaj. - Neće taj dugo. - To mu je rekao i profesor Delić. - Tvoj ljubljeni šef. - Jebao te on! - On je veliki stručnjak. - Ko i ti. - Šta je rekao profesor tom pacijentu? - Da sprema šta nema, a on već petnaest godina dolazi na lečenje. - Šta ti kažeš? - Sahraniće on i mene i profesora. - Komšinice, kako sve ovo podnosiš? - Teško ali nemam gde da se sklonim. - Tebe Bog čuva. - Ja sam to i zaslužila. Najteže mi je bilo prvog dana. - Taj dan sam i ja zapamtio. - Od straha su mi se oduzele noge i dva dana nisam mogla da hodam. - Strah je čudo. - Teraju nas da čistimo sve od poda pa do plafona. - Nisi godinama ništa radila i sada je prilika da se pokažeš. - Ti ćuti jer od tebe nema većeg neradnika. - Ja sam išao u školu. - A ja sam jurila muškarce. - Sve u svoje vreme. - Kad sam se žalila šefu, on je štitio glavnu sestru, a o nama je pričao sa smo lenje i da ništa ne radimo. - Oni se iživljavaju na sirotinji. - Sirotinju treba jebati. - Oni Vam to i rade, ali na pogrešnom mestu. - Jagoda, naspi još jednu. - Kolega, idem da obiđem moje babe. - Ja ću još malo da ostanem kod moje drugarice. - Ako se danas više ne vidimo, čuvaj se. - Švalere čuva Bog. - Ja više ni njemu ne verujem. - Snežo i Bog radi kako mu

Amerikanci hoće. - Sve je otišlo u pičku materinu jer kauboji mogu da napadnu koga hoće i da mu zavrću uši do mile volje. - Njihova demokratija.

Glavna sestra klinike je naredila servirkama i čistačicama da ne idu sa klinike pre devetnaest sati. -To važi za sestre i doktore. - To nije istina! Naši doktori i sestre. - Ne svi. - Čim se oglase sirene beže u skloništa, a mi ostajemo na odeljenju sa bolesnicima. Neki doktori su doveli svoje porodice u sklonište. - Šta je tu loše? - Da sam ja to uradila svi bi me ogovarali. - Sada je vreme da se čuva glava, a za ogovaranja ima vremena. U skloništu su bile i dve čistačice sa decom i došle su u sukob sa jednom doktorkom koja je dovela bolesnog muža kome je smetala dečija igra i smeh. Dok je bio na odeljenju, doktorka je tražila da ga ja gledam. - Ti znaš sa muškarcima. - Samo sa mladim i lepim. - Tvoj posao je da mu daš da jede. - Morala sam krevet da namestim, da mu donesem gusku i lopatu. - Šta rade sestre? - On je samo mene zvao. - Možda se zaljubio. - Ženu je jebavao, a sada hoće ja da ga pazim i mazim. - Tu je žena. - Ona mu ne prilazi jer se plaši da se ne zarazi. Mogla je godinama da bude sa njim, a sada treba Jagoda da ga gleda. - Ona je sa njim bila zbog debelog novčanika jer je čovek bio krupna zverka. - U toku napada morala sam da idem u Zavod za transfuziju krvi. - Ja nisam sestra, ali znam da naši bolesnici nisu životno ugroženi i mogu da sačekaju sat dva. - O tome doktori odlučuju. - Što onda nisu išli sami nego su svoje dupe sklonili na sigurno mesto, a servirke i čistačice ko jebe. Ja sam plakala i molila da se sačeka da prođe opasnost, a doktori su tražili da se krv donese što pre. - Oni su zaduženi da brinu o lečenju svojih pacijenata. - A ko će da brine o mojoj deci ako se meni nešto desi?! - Lepa Jagoda, hvala na kafi i piću. - Kad ideš kući? - Mogu kad hoću ali nigde ne žurim. - Dođi i sutra na kafu i rakiju. - Ako preživim ovu noć. - Ne brinem se ja za tebe. - Mene čuvaju žene.

Od kako je počelo ovo AMERIČKO iživljavanje nisam ni primetio da je proleće obuklo svoje novo odelo koje svojim izgledom ulepšava prirodu. Zelenila i cveća ima na sve strane, a pesma ptica ulepšava ovo tužno proleće godine 1999 koja će se dugo pamtiti. U

mom selu život ide svojim putem i ljudi se pitaju zašto se ovo desilo i kad će da prestane. U seosku kafanu dolaze i oni koji dosad nisu bili gosti, pa je njihovo prisustvo iznenađenje, za sve stare lole kojima dan ne znači ništa ako nisu bili u kafani. Svi oni, uz piće, pričaju i prepričavaju zgode i nezgode koje su doživeli ili doživljavaju od početka agresije. Neki to rade zato što ih je uhvatilo piće, a drugi zbog bujne mašte pa i sami misle da je to što pričaju istina.

Gradski autobus stade ispred seoske kafane, a putnici počeše da izlaze, gurajući se ko ovce kad napuštaju OBOR, željne trave i sveže vode. Stariji odoše u kafanu, a mlađi odoše kući da jedu i posle se vraćaju u centar sela i tu ostaju do ponoći.

Sestro, gde si se sakrila? - Tu sam, brate. - Izađi da te vidim. Napolju je pravi prolećni dan.
- Plašim se da me ne vide ovi sa neba. - Neće oni babe. - Barabe ne biraju žrtve, već ubijaju sve što se kreće na dve i četiri noge. - Da li je dolazila Marina? - Ono tvoje dete kad vidim svašta ću da joj kažem. - Ostavi dete na miru. Ima ona svoje društvo. - Ja sam joj tetka i treba da svrati. - Nema vremena. Čuva tatine ovce. - Hoćeš nešto da jedeš? - Hvala. Jeo sam na poslu. - Imam pečeno pile. - Čuvaj ga za sutra. - Kad dođe moj sin, ostaće samo krila i trtica.
- Opasan kapitalista. - Ljubi ga majka. - Jel vidiš šta nam ovi rade? - Sila može sve. - Doći će i njima crni petak. - Treba to dočekati. - Sedi. Šta stojiš. - Moram kući. Danas ja spremam večeru. - Da dođem? - Ako voliš ćufte u sosu, ti dođi. - Juče sam ga i ja spremala i sve smo pojeli. Brate, svrati sutra. - Hoću a ti čuvaj neko parče piletine. - Biće nešto.

Šta radi Dragica? Da li je u kući ili je izašla u šetnju? - Burazeru, šta si se zamislio? - Milane, mislim na jednu damu i pitam se kako ona sve ovo podnosi. - Dok ti misliš, drugi je voli. - Daj Bože da je tako.
- Gde bi devojka nego u krevet. - Tako je, burazeru. - Ljut sam na tebe. - Nema razloga. - Brukaš familiju. - Oženiću se jednog dana. - Neki se žene više puta, a ti ne možeš da nađeš snajku. - Ja hoću. -

Ako ti treba pomoć, tu je brat. Ja sam kod učiteljice DOBRILE uradio pola posla. - Njoj treba muškarac. - Šta si ti? - Pola čoveka. Naša familija je na daleko poznata. – Naši dedovi se ženili više puta, a očevi su bili švaleri za primer. - Na koga se umetnuo moj brat? - Na majku. - Od danas ti ja tražim ženu. - Možeš. Sve možeš samo traži mlađu. - Milka, tvoj muž me tera da se ženim. - Vreme je, deveru. - Još sam mlad i neiskusan. - Burazeru, samo ti mene slušaj i učiteljica je tvoja. - I da mi stalno ponavlja da ponovim lekciju. - Šta je tu loše? - U ovim godinama ja bih crkao za tri dana. Dođi sutra na kafu, a ja ću ti reći šta sam uradio. - Brate, budi miran i nemoj da ljutiš komšinicu. - Ona jedva čeka da se uda jer joj je gazda dao otkaz. - Zato sam sada i ja dobar. Milane, vidimo se. - Sutra obavezno da dođeš. - Jel ima još one tvoje rakije? - Gazda sve ima. - Onda se vidimo.

Učiteljica DOBRILA je dobra žena, ali ja imam Dragicu i želim da što pre stane na svoje noge iako znam da će to ići teško, a ja sam tu da pomognem koliko mogu. Dama je nervozna i uznemirena, jer je svesna svoje bolesti, a želi što pre da stane na noge, kako bi mogla da izlazi sa starim društvom jer više nikad neće imati trideset godina. Pre bolesti stizala je na sve strane i nijedna svadba, igranka, rođendan i drugi skupovi nisu mogli da prođu, a da ona ne bude tu. Prva među drugaricama, a u školi sve petice. Jedna mala crna buba u narodu poznata kao KRPELJ zaustavi njen život u najboljim godinama.

Da je doktor, kome se prvo obratila, znao znanje i na vreme počeo sa lečenjem, ona bi danas bila zdrava i živela svoj život. Zbog KRPELJA izgubila je ljubav u koju je verovala i mislila da je prava i jedina koja se javi jednom i nikad više. Svog Peru je volela više i oca i majke, a on joj okrete leđa i ljubav nesta ko mehur od sapunice. Kad je momak video kako mu devojka hoda, on diže sidro i ode kod druge.

Pričao je Pera da je to uradio zbog roditelja jer oni nisu hteli snajku invalida. Prava istina je što su mu našli MIRAZINKU, a to je bila

prilika da uveća svoje bogatstvo. Ljubav i bogatstvo ne idu zajedno pa veza ubrzo propade i Pera poče da ide od jedne do druge. Nije Pera ni prvi ni poslednji muški lažov, a devojkama i ženama ne ostaje ništa drugo jer samo laganjem mogu da žive i prežive muške prevare.

Bože, šta je sa ovim telefonom? Ja ga vrtim ko majstor burgiju, a traženi broj nikako da dobijem. - Najzad sam te dobio. - Ko ste Vi i koga tražite? - Na telefonu je sestra Milija. - Ja takvog gospodina ne poznajem. - Ja se mučim da te dobijem, a ti me zajebavaš. - Kakvo je to ponašanje?! Zar Vas roditelji nisu naučili kako se razgovara sa damom?! - Od kada je sestra dama? - Uvek bila i ostaće takva. - Vi ste Dragica. - Tako me je krstio kum. - Trebao je i da te nauči kako se razgovara sa momkom. - Ja ne poznajem ni jednog momka koji se zove Milija. - Upoznaćeš ti mene kad dođe vreme. - Da li ću to i dočekati? - Kad ovi pederi odu, ja krećem u napad. Zvao sam te više puta, ali nikako da te dobijem. - Mene je teško dobiti. Kako si i šta radiš ovih dana? - Došli lepi dani a to je prilika da krenem u život. - Ti si ko ptičica kad se pusti iz kaveza. - Tako se i ponašam. - Kad šetaš, to je dobar znak. - Ne mogu samo da sedim u kući. - Noge te nose, a to je dobra prognoza. - Nije loše ali sam ja i dalje ne zadovoljna. - Ti sumnjaš u svoj oporavak. - Sve me boli. - U rehabilitaciji bol je dobar znak. - Hoćeš da kažeš da sam još živa. - To je normalna reakcija na vežbe koje radiš. - Prošlog petka sam šetala više sati i kad sam stigla kući, od bolova nisam mogla da sedim. Bila sam sa sestrom u Obrenovcu. - Zar tako lepa dama nije mogla nešto muško da nađe? - Ti si daleko, a komšija je bio zauzet. - Nije komšija jedini. - Nije, ali kad nema kiše dobar je i grad. Ovako bolesnu ni ti me nećeš. - To si ti rekla. - Kome treba žena koja jedva hoda. - Dragice, jel me čuješ? Šta se to kod tebe dešava?! Ali odgovora nema. Pokušao sam ponovo da dobijem vezu, ali umesto Dragice dobio sam zauzeće. Mora da se tamo nešto desilo kad se veza naglo prekinula. Možda je granata udarila u centralu ili je negde prekinut telefonski kabl. Nekoliko dana sam zvao Dragicu ali nisam mogao da je dobijem. Da telefoni rade javila bi se ona. Znam ja nju.

Prođe još jedna noć i ko zna koliko još noći, a ja i moji drugari i dalje gledamo u nebo. Ja se i dalje pitam dokle će sve ovo da traje i zašto smo uvek samo mi krivi. Uskoro će zora, a dete i dalje spava. Mora da se umorila od ovih svakodnevnih koncerata koje redovno posećuje. Možda je dugo gledala TV Košavu koja iz noći u noć emituje dobre filmove. Kako li je Dragica provela noć i zašto se prošli put prekinula veza? Možda je bila sa komšijom u podrumu?! Možda u svom krevetu, jer govori da lepo spava i da se ne plaši aviona. Možda je bolje da je ostavim na miru, nego što je zivkam i uznemiravam. Dosta je njoj problema vezanih za bolest koja dugo traje i kojoj se ne vidi kraj. Da li je u pitanju samo LAJMSKA bolest ili nešto drugo, vreme će znati.

Jesam li to ja dobio najlepšu damu u okolini Obrenovca? - Nisi i ko zna da li ćeš je dobiti. - Ja se nadam. - Jedan se nadao pa umro. - Kako si danas? - Bolovi ne prestaju. - Da li nešto piješ? - Samo brufen. - Što ne piješ rakiju? - Poneki put poželim da se napijem i za trenutak sve zaboravim. - Danas pričaš ko slavuj u gori. - Mogu bolje i da hodam. - Šta je sa ravnotežom? - I ona je pod kontrolom. - Profesor Jovanović je govorio da ti ništa ne fali. - Da je tako gde bi mi bio kraj. - Ti si lepa, mlada i tebi treba... - Ja seks mogu da nađem kad hoću, ali su tu i drugi problemi. - Ti imaš hroničnu bolest sa kojom treba živeti. - Zar celog života da se teturam ko pijana kokoška?! - Ti malo preveličaš. - Jebeš ovakav život! - Da li ja, sestro, ne dosađujem sa svojim zivkanjem? - Volim kad mi se javiš. - Onda ću te zvati svaki dan. - Sutra idem kod sestre i ostaću nekoliko dana. Kolega, zvaću ja tebe. - Ja sam samo noću kući. - Uhvatiću te na legalu. Lako je mene uhvatiti kad ne mogu da bežim. - Vi, matorci, ste žilavi i znate ponekad i opasni da budete. - Čudo može da se desi jednom mesečno. - Bolje ikad nego nikad. Kad god sam te pozvala, ćerka kaže: „Tata, nije kod kuće“. - Ja radim. - I drugi rade pa na vreme dolaze kući. - Oko devetnaest sati sam kod kuće. - Zvaću te u dvadeset sati. - Nemoj. Tada se oglašavaju sirene. - Jel i dalje bežiš u svinjac? - Sada se krijem u kupatilu ili bežim u prirodu. - Šta je bilo sa s tvojim rovom? - Prestao sam da kopanjem. - Čudan

si ti neki čovek. - Samo se borim da preživim ovo sranje i da im usput psujem sve živo i mrtvo. - Boli njih đoka što ti psuješ. Oni rade svoje i staće kad ostvare cilj zbog koga su sve ovo i počeli. - Da li je sestra Sneža sišla u centar? - Nije i neće. - Ona je neka čudna osoba. - Žena u velikim problemima sa sinom koji neće da sluša. - Ima lepog muža. - Šta vredi kad je pobegao od nje i deteta. - I ja bih to uradila da sam muško. Naša koleginica je bolesna i treba da se leči, a ustanova treba da joj pomogne i nađe lakše radno mesto. - Kod Vas ne zna se ko koga jebe. - Loši međuljudski odnosi su delo iskompleksiranih doktora. - Mnogi su ljubomorni i sujetni. - Koji ih jebe i oni će umreti ko i svi drugi. Kad bi mogao ponovo da te vidim. - Tebi je do susreta, a bombe padaju i ubijaju. - Šta ja tu mogu. - Uzmi pušku i idi na Kosovo. - Hvala na savetu. - Kad prođe rat doći ću ponovo na kliniku. - Možemo mi i u prirodi da se volimo. - Pa da me opet ujede krpelj. - Nabavio sam ti lekove i vitamine. - Pa hoćeš da naplatiš. - Bog te čuo. - Odavno je on mene zaboravio. - Da ove naše razgovore ne prisluškuje komšija? - Po njemu ja bih mogla u krevet da te dovedem, a on bi se pravio da ništa nije video. - Takav tebi treba. - Mnogo mrzim proste muškarce. Moji roditelji te hvale. - Gde su me videli? - Na klinici. - Što mi se nisu javili? - Niko ne voli matorce. A ti? - Ja od matorih bežim ko đavo od krsta. - Nećeš da me muvaš? - Ti si žilav i najbolje je sa tobom nemati posla. Šta bih ja da nije tebe. - Pomogao sam koliko sam mogao. - Sve što si mi dosada rekao, bio si u pravu. - Ja sam, sestro, išao u školu. - I drugi su ali ništa ne znaju. - Možda nisu bila na svim časovima. Ja sam stari profesionalac. - Pa se udvaraš pacijentkinjama. - Kad mogu doktori, zašto ne bi i sestre. - Zato nas bije loš glas. - Svi spominju loše sestre, a niko da spomene loše doktore. - O njima se uvek priča kao da su sveci, a oni gori i od najgore prostitutke. Čuvaj se sestro komšije i njegovog podruma. - Da nisi ljubomoran?
- Malo jesam. - Javiću ti se od sestre a ti čuvaj sedu glavu.

Mala, ti si ustala? - Baš sam se naspavala. - Šta danas imaš u planu? - Slede telefonski pozivi pa ćemo se dogovoriti. - Opet ćete smisliti neku budalaštinu. - Nama i našim godinama sve liči. - Bolje da ste

išli u školu nego što se skitate po gradu. Idem ja u prodavnicu, a ti mi skuvaj kafu. - Kupi nešto slatko. I nemoj dugo da se zadržavaš jer sam stavila gibanicu da se peče.

Kad si se pre vratio, tata. Ja još nisam ni vodu stavila. - Mora da si nekog davila preko telefona. - Zvala me drugarica iz Zemuna. - Mora da je nešto važno kad ste toliko pričale. - Užas. Jedna njena rođaka naletela na narkomana. - Taj sigurno ima sidu? - Ti sve znaš. - Samo pitam. Takvi su spremni sve da urade i da puze ako treba, samo da bi se bolest širila. Mnoge devojke ponašaju se ko da im je svraka popila mozak i trče za muškarcima koji imaju kola i para ne misleći s kim imaju posla. Jel ti poznaješ tu devojku? - Videla sam je dva tri puta i nije ništa posebna. - Devojka ko i sve druge. - Malo je uobražena i puna sebe. Uvek je želela da ima najlepšeg momka. - Narkomani su takvi. - Ona se mnogo žrtvovala. - Mladost ludost. Mala, to može svakoj devojci da se desi. - Pametnoj ne može jer se prvo momak upozna, pa posle ide u krevet. - Danas se pri prvom susretu radi svašta. - Što ne koriste zaštitu? - Taj narkoman je želeo da se venčaju, ali otac nije dao jer mu se budući zet nije dopao. - Mi matorci imamo nos i kvarnog i bolesnog čoveka otkrivamo ko pas tragač. Da li su bili na pregledu? - Jesu i nemaju sidu. - Za sada ne, ali ko zna šta će se desiti u budućnosti. - On koristi finu drogu. - Svaka droga je prljava i u sebi ko zna šta nosi. Svi su muškarci sumnjivi i njime ne treba verovati. - Jel ti to, tata, znaš iz iskustva? - Da. Ta cura jer ostavila momka? - I dalje su zajedno. - Mora da ga mnogo voli. - Preti da će je ubiti ako ga ostavi. - To je velika idila začinjena sa mnogo batina. Takvi prvo vole pa posle biju. - Sama je kriva što se spanđala sa takvom budalom. Tata, šta si kupio? - Kifle i euro krem pa maži. - Mleko? - Nema. Kaže Borka da su se i krave uplašile pa daju manje mleka. Šta to miriše? - Peče se gibanica. - Kupio sam jogurt. - Dobro ali nisi trebao jer ima kiselog mleka. - Popiće se i jogurt. Gde si se tako sredila? - Kako mi stoji komplet? - Izgledaš kao devojka koja je krenula na vašar. I danas ideš u grad? - Što da ne. Kad idu druga deca mogu i ja. - Ako neko skoči u Savu da li ćeš i ti za njim? - Toliko sam pametna i znam šta je dobro, a šta

loše. - Ja samo pitam. - Tata, od kako je počeo rat ja od tebe svašta čujem. - Šta sam ja to loše rekao što nije istina? - Psuješ. - Klintona i njegove saveznike. - Jebem im dete u kolevci. Tata, to je mnogo ružno i jedan intelektualac ne sme tako da psuje. - Pička im materina, jel sam ih zvao da dođu? - Nisi. - Ko im onda da je pravo da ruše i ubijaju?! Sutra će te životinje izmisliti neki sud koji će da juri i hapsi samo Srbe jer su digli oružje na 19 zemalja koje su mislile da nas mogu pokoriti bez napora. Pokvaren je ovo svet koji je odavno izgubio deo mozga, pa i dalje misli da se silom sve može rešiti. I ovi Vaši odlasci na mitinge i koncerte nisu mnogo pametni. - Ti se plašiš da nam se nešto ne desi. - Nije u pitanju strah koliko opreznost, jer ovi ljudi bez srca na sve su spremni. - Večeras idemo na Brankov most. - Ponovi ponovo nisam dobro čuo. - Društvo iz komšiluka ide na most. - Još jedna budalaština. - Branimo most od fašista. - Vi ćete da ga odbranite. - Tata, na mladima svet ostaje. - Šta ako padne bomba? - Ako stradaju drugi mogu i ja. - Jebem ti filozofiju! Čija je to ideja? - Neću da ti kažem. - Koja je drugarica to predložila nema mnogo pameti u glavi. - Jel mogu da idem? - Možeš ali mi reci ko sve ide. - Tanja, njen brat i društvo iz komšiluka. - Blago ovoj zemlji sa takvim braniocima. - Tata, i ti možeš sa nama. - Ja još imam mozga u glavi. - Tamo su svake noći bake i deke.- Pate od nesanice pa su došli na most. Njih i treba da lupi koji geler po glavi jer su dugo živeli, ali se još nisu opametili. Šteta je da mladi stradaju. - Tata, biće i muzike, a možeš i neku baku da sretneš. - Hvala. Ja ne idem u gužvu. - Ti se plašiš. - Hrabri se trude da ostanu živi, a kukavice se prave heroji. Kad će ta kafa? - Sada ću da je zakuvam. - Požuri mala jer dan odmiče, a ja još ništa pametno nisam uradio. Što ovu kafu nisi pošećerila? - Zaboravna tvoja ćerka. - Šta ti dete misliš i zašto ti služi glava. - Pitam se da li bi ti stranom uhvaćenom Amerikancu vadio oči, pekao na ražnju i seckao na komadiće. - To bih radio sa najvećim zadovoljstvom. - To je užas. Ko je njega zvao da dođe u naše i da ruši i ubija. - To mu je posao. - Što onda ne ubija svoj narod, nego se junači ubijajući decu i žene sa velike visine? To je najgora i najslabija vojska na svetu. - Kako, kad stalno ratuju?! - Kriju se iza dobre tehnike, a kad treba da se suoče u prsa u prsa, ona

su obične strine koje uvek izvuku deblji kraj. Jel mogu večeras na Brankov most? - Možeš ali ti je bolje da sediš kod kuće. - Pa da me društvo zove "Marina kukavica" i izdajica roda svog. Mi smo hrabri i hoćemo da damo svoj doprinos. - Ne znate Vi šta je hrabrost. - Sigurno nije sedeti kod kuće i gledati televiziju. - Hrabrost je ostati živ jer se heroji brzo zaborave i ti koji su sedeli pored televizora postaće priznati i počeće da se bave politikom. Neki se danas druže sa agresorom da bi sutra, uz njihovu pomoć, srušili Miloševića i došli na vlast. To se zove pametna politika, gde se uz malo muke dobija mnogo. Hrabrost je, dete, da ti ubiješ njega, a ne on tebe. - Kako kad ga nisam ni videla? - Kukavice se kriju i nemaju lice jer nose crne kapuljače navučene na glavu. - To su radili i Nemci. - Ovi su sto puta gori. Kad sve ovo prođe, oni će proglasiti Miloševića za najvećeg krivca. - Zašto? - Ko je on i ko mu je dao pravo da se brani i ubija Amerikance i druge fašiste koji su krenuli na malu Srbiju sa željom da je nauče pameti i pokažu ko je gazda. Kriv je što Monika više neće Klintonu da puši. - Opametila se. - Kriv je što avioni svake noći ruše i ubijaju, sa bombama i raketama. Kriv je i što nije potpisao kapitulaciju i zato će morati na sud. - Svet je poludeo. - Došlo je vreme da je Amerika svet i jedini gazda i ko pokuša da joj se suprostavi, biće ovako kažnjen. Ko je Srbija?! Ko je Jugoslavija i ko im je dao pravo da se suprostave Americi i njenim saveznicima?! Samo je Milošević kriv i takav će ostati sve dok je na vlasti i zato ga treba što pre skinuti i poslati u zatvor. NATO i Amerika osnovaće svoj sud i tražiti Miloševićevu glavu, a usput i Srbiju se proglasiti krivu za ovu agresiju. - Tata, kako to može? - Oni mogu sve jer su sila. - Oni se ne plaše Boga? - Oni su od rođenja grešni i njima niko, pa ni Bog, ne može pomoći. To su đavolji fanatici i ljudi najgore vrste, a od takvih i Bog beži.- Ja sam mislila da je Amerika zemlja napretka i budućnosti. - Oni žive i bogate se od tuđe muke i zato stalno izazivaju sukobe i ratove širom planete. - Tata, ti reče da žele Miloševićevu glavu. - I dobiće je, jer u Srbiji ima dosta Brankovića. - Danas nema ko da ga skine sa vlasti. - Tu su izdajice koje će, uz pomoć američkih para, sve uraditi i zato je glupo izlagati vaše mlade živote zbog nekog političara koji samo želi da dođe na vlast, a za Vas

boli ga dupe. Šta ako se desi neka nesreća na mostu?
- Ko mi, tata, garantuje da neće pasti na kuću. - Niko, dete ali se ne treba igrati jer je glava čoveku najveće bogatstvo. - Ja bih da krenem.
- Rano je za most. - Prvo idemo u bioskop, pa na Kalemegdan i pre mosta idemo u posetu zoološkom vrtu. - Zar celo popodne u gradu?
- Ostaćemo do zore na Brankovom mostu. - Luda deco, zbog koga i za koga se izlažete opasnosti?! Marina, telefon! - Javi se, tata. - Molim. - Čika Milija, jel se Marina spremila? - Sada će. - Neka požuri. Čekamo je na krivini. - Ko je zvao? - Tvoji drugari su već krenuli. - Sad ću i ja samo da popijem belu kafu. - Jel ti trebaju pare? - Ako možeš da mi daš neću da odbijem.
- Koliko ti treba? - Jedno petsto dinara. - Ko da ideš na vikend. - Moram triput da jedem, a treba platiti bioskopsku kartu i ulaznicu za zoološki vrt. Ćao, tata. - Luda deco, što se igrate heroja?
- Vidimo se ujutru. - Čuvajte se. - Nismo mi male.

Da li sam trebao da je pustim i šta bi mi sada rekla Milja. Morao sam, jer idu druga deca, ali je sve to velika ludost koja može i loše da se završi. Škole ne rade, a decu uhvatilo neko ludilo pa nikako da se smire. Ili su u gradu ili na koncertu u dvanaest sati, a sada su počele i na mostove da idu. Šta ako neki ludi Amerikanac, pod dejstvom droge, baci bombu na most?! Tu dolaze i mladi i stari ali ni jedan skup ne može da prođe bez prisustva studenata. Tu su i matori senilni profesori koji pričaju da su patriote, a ja znam da su tu što moraju i sve druge priče su čista laž. Mator čovek više voli da živi i čuva se od svega i svačega dok mladi ljudi srljaju u nesreću, misleći da je to njihov doprinos u odbrani zemlje.

Dan sunčan, nebo plavo a povetarac miluje zabrinuta lica. Po želji glavne sestre i danas radim po podne jer mnoge sestre dolaze iz udaljenih mesta pa trebaju što pre da se vrate kući.

- Vučko, odo ja na kliniku, a ti čuvaj kuću i pazi da tvoja braća ne naprave neki cirkus. Ja ću ti za uzvrat doneti dobru večeru. - Devere, s kim to pričaš? - Dobrila, tako mi pričamo. - Da nisi nešto popio? - Jesam. Čaj od šipka. - Vidim ja da sa tobom nešto nije u redu. Gde je

burazer? - Spava ko zaklan. - Danju spava, a noću pije i juri ženske. - Takva ste familija. Dođi. Večeras slavim rođendan. - Koji po redu? - Tek pedeseti. - Jel će biti nešto da se pojede i popije? - Toga uvek ima. Danas ne radiš? - Radim po podne. - Čim se vratiš sa posla, dođi do nas.

- Strina, dobar dan. - Ljubi te strina. - Ima li nešto da se pojede i popije? - Ti znaš da kod strine svega ima. Hoćeš pivo ili domaću rakiju? - Ja pijem sve što se stavi na sto. - Ti si ispičutura kao tvoj stric. - On je bio i ženskaroš, a ja sam dobar. - Čula je strina sve o tebi. - Ja sam udovac i mogu da radim šta hoću. - Ljubi te strine. Nek si ti meni živ i zdrav i kolji sve na šta naiđeš.
- Dobra ti je ova rakija! - Tu je kupila tvoja sestra. - Teška je ona na dinaru i pre bi se reklo da je ovu gromovaču od nekog dobila. - Hoćeš da ručaš? Imam dobar pasulj. - Hvala, nisam gladan.
- Da i ti nisi izgubio apetit od straha? - Svega ima. - Jutros su na televiziji o tome razgovarali. - Samo se budale ne plaše. - Što bus stoji u stanici? Da se nije pokvario? - Zar ne znaš? - Šta ja to trebam da znam? - On se parkira na stanici i tek kada se napuni kreće za Beograd. Bilo juče, dete. - Znam, strina. - Jedva smo je naterali da jede sa nama. - Mnogo se stidi. - Ista je bila i njena majka. Zar i dalje radiš? - Mora se. - Poranio si na posao. - Radim po podne. - Svrati večeras. Biće mesa i kostiju za tvoju džukelu. - Strina ... - To treba ubiti jer tvoje komšije pričaju da cele noći zavija. - To mu je posao. Komšije ko komšije, malo lažu malo uveličavaju. - Ne mogu od njega da spavaju. - Ja sam svake noći sa njim i on se oglasi kad i sirene, a posle je miran. - Čula sam da noć provodiš sa kučetom i mačetom. - Ko ti je to rekao? - Tvoje dete.- Kako da spavam kad su mi oni nad glavom. Idem ja, strina. - Svrati večeras. - Ako dođem ranije, planiraj i jedan tanjir i za mene. - Čekaće te pun pečenja.

Ludi Gole, gde si krenuo tako pospan? - Idem da radim. - Koja te budala prima u dvorište? - Naš drug Mija. - Budala nađe budalu. - Ludače, ti još radiš? - Krenuo sam na kliniku. - Ti si luđi od onih koje lečiš. - Ćuti. Može neko da te čuje. - Da nisam pogrešio? - Sve je istina, ali nemoj da bacaš manu na momka. - Ličiš na mog

pokojnog oca. - I on je bio baraba, ali uvek doteran i sređen, a ti ideš ko pocepana vreća. Gde noću kriješ tu budalastu glavu? - Legnem u osam i spavam dok se ne oglase petlovi. - Čuvaš jaja. - Jebeš glavu bez njih. - Čujem da pre spavanja popiješ litar rakije. - Imam dobru domaću i kad možeš ti svrati. - Plašim se Vide. Može da me napadne. - Šta će joj mrtav kurac. Ja imam pedeset kila sa sve krevetom. Kod nje je rano stotina. - Kad bi legla na mene ja bih ispustio dušu. - Kad je crkao miš ispod plasta sena. - Dođi na piće. - Doći ću. - Kako te nije sramota te sede glave. - Nemam vremena. - Koliko puta si obećao da dođeš pa te nema. - Ovog puta dolazim sigurno.

Ulazi, komšija. Autobus samo što nije krenuo. - Bogdane, volim kad sretnem školskog druga i tada se ispričamo ko trudne žene. - Vi se dobro iščašćavali. - Znamo mi i gori da budemo. - Galamite ko da ste kod ovaca. - Takvi smo mi seljaci iz Belog Potoka. - Ima i gorih od Vas. - Još smo na broju, godine stigle i samo nam je ostalo da pričamo.

Lep dan i ljudi umesto da su na svojim njivama oni lutaju gradom ko psi lutalice, gledajući zgrade i ulice koje su stare i po dve tri decenije, a neke su odavno napunile pedeset i više godina. Pre trideset pet godina prvi put sam došao u Beograd, ali se i danas sećam starih zgrada i treba mi mikroskop da pronađem neku novu tek izgrađenu stambenu zgradu. Za taj odlazak priprema je trajala pola godine jer u to vreme odlazak u grad bila je prava atrakcija. Nije mala stvar otići u Beograd autobusom koji je tog dana došao pola sata ranije. Osnovna škola
„Bora Stanković“ organizovala je naš boravak u gradu dva dana koji su nama ostala u dubokom sećanju. Dve noći sam prespavao u nekoj gospodskoj kući i prvi put jeo kiflu namazanu margarinom i ispunjeno salamom. U kući je živeo neki deda sa velikim brkovima i žena koja je bila visoka i mršava i kad je trebala da izađe iz kuće, ona se saginjala na vratima i uz bolnu grimasu, hvatala se za krsta. Deda je bio strog i iz usta nije vadio lulu koja se stalno dimila i širila oštar miris od koga sam počeo da kašljem. Bila me sramota da se pred njim skidam kad sam odlazio na spavanje, jer sam na sebi imao duge

gaće sa podvezicom i debelom šlofjankom. Malo je koje dete to nosilo svaki dan, osim kad se pođe u goste ili kod lekara.

Komšija, dama stoji, a ti gledaš kroz prozor. - Nešto sam se zamislio pa nisam gospođu primetio. - Vidim ja, pa nisam hteo odmah da te opomenem. - Jel ja to vidim lepu Danu? - Tako pričaju. - Ti si mlada i lepa i treba da stojiš da bi te ljudi videli. - Imam ja mog Ivana. - On, koliko je mršav, ne bi ni na vatri smrdeo. - Ti misliš da si bolji. - Teži sam barem dvadeset kila, a što se lepote tiče za njega sam marka. - Moj Ivan je mršav, ali je dobar i ne bi ga ni po koju cenu promenila. - Ja, Dano, ustajem samo trudnicama. - Možda sam i ja trudna. - Sa klimavim Ivanom nema leba. Dano, ja se šalim. - Znamo se dugo godina. - Tvoj muž je dobar čovek ali sam ja bolji i lepši. - Kad si imao priliku ti nisi znao da je iskoristiš. - Znao sam da je Ivan ludo zaljubljen u tebe i nisam hteo da mu budem smetnja. Hoćeš da sedneš? - Nikada ne sedim u autobusu. - Mora da imaš lak posao. - Radim na šalteru jedne banke. - Lepo izgledaš. - Jel se ti to meni udvaraš? - Kasno je za mene, a tu je moj drug Ivan koji još može. - Nije loš ali bi mogao još bolji da bude. Ako si muško ti me potraži. - Kad sve ovo prođe. - Ali ne znaš gde radim. - Ne brini. Naći ću te i da si se u mišju rupu sakrila. Vidimo se Dano, a ti pozdravi druga. - Nećeš do kraja? - Silazim na sledeću pa ću trolom do klinike.

Gde nju da sretnem i da li da je potražim?! Nekada me je jurila, a ja ko noj zabio glavu u pesak i pravim se kao da mi nije stalo. Na lepoti nije ništa izgubila, već je dobila onu potrebnu finoću koja nedostaje svakoj mladoj devojci. Nije potrebno biti samo lep, nego treba znati pokazati lepotu, a za to su potrebne godine i iskustvo. Iskustvo je stekla pre braka, a dosta ga ima i u vremenu kad joj je muž bio u vojsci. Tri godine je Ivan služio u mornarici, a za to vreme i najveće ljubavi se gube kao led na suncu. Krenula sa momcima, oženjenim ljudima i ko zna gde bi stigla da se nije svekar umešao. Mlad čovek sa bolesnom ženom gasio je vatru koja je buktala i koju je jedva uspevao da ugasi. Ubrzo mu umre žena da li od bolesti ili sramote, to samo ona zna. Snaja sve lepša, a svekar užuteo u licu pa su se ljudi uplašili da li je to od bolesti ili prevelike ljubavi koju je dobijao od

snaje. Ivan, vojnik u Splitu, zaboravio da ima ženu kod kuće jer se ona ne javlja, a ni pismo da piše. Kad mu se otac razboleo, žena se setila da ga obavesti da mu je otac bolestan i da se leči u bolnici, pa mu je vojska dala sedam dana odsustva. Snaja ne krije tugu ni suze u očima, a Ivan je teši govoreći da će otac ozdraviti, a on se iz dana u dan sve više topi i sprema na put bez povratka. Iako je Ivan pored nje, ona se ponaša kao da ga prvi put vidi i čim se svane, ona odlazi u bolnicu i ostaje do prvog mraka. Spasa mu nije bilo i jednog jutra stiže vest da je umro i da je prebačen u kapelu. Sahranjen je po seoskom običaju na malom groblju uz pratnju velikog broja ljudi i žena. Ode svekar, a ubrzo i snajki se izgubi svaki trag, a Ivan ostao sam. Selo ko selo, priča i smišlja ne vodeći računa o tuđoj muci, ali priče ubrzo prestaše jer se Dana vrati svom mužu. Ubrzo dobiše i ćerku i njihov život uplovi u mirne vode. Ćerka dobro dete, dobar đak, a ubrzo i fakultet završi, a moj drug Ivan se ne odvaja od lepe Dane. Sa Ivanom sam proveo detinjstvo i jedan deo momačkog života i znao sam da je bio miran i plašljiv momak. Sa Danom ga upozna otac i posle kraćeg upoznavanja oni se uzeše iako nisu bili par. Velika svadba trajaše tri dana, devojka mirazinka. Ne zna se ko je bogatiji otac ili majka. Ivanov otac beše muško na glasu pa se pričalo da je imao nekog posla sa sadašnjom prijom. Nešto je se desilo i prijatelji se posvađaše ali tu je snaja koja teši svekra i, kako u životu ništa nije večno, ovu sramnu vezu prekide smrt. Danas je Dana sa Ivanom, a kako oni žive i kakvi su njihovi međusobni odnosi to samo oni znaju.

Gospodine, koliko je sati? - Pola jedan. - Hvala. - Zašto pitate? – Treba na vreme da stignem na posao, a trebao bih i na pijac da svratim.

Na pijaci puno ljudi, prodaje se i kupuje ko da će sutra smak sveta pa ljudi žele da kupe sve što im je potrebno. Ljudi se uplašili da ne potraje ova agresija, pa iz slamarica, vade i poslednje pare da kupe hranu, jer se plaše da ne dođe do nestašice, pa se kupuje brašno, ulje i druge potrepštine. Ja svratio da kupim sir kome je cena skočila i prodaja loše ide pa su prodavci nervozni jer za ceo dan prodali su

kilo ili dva. - Pošto je kod Vas sir, lepa damo? - Ja sam baba. Imam unuka starog dve godine. - Vi mi izgledate ko devojka. - Hvala, gospodine. Ja imam ogledalo kod kuće. Hoćete mlađi ili stariji sir? - Da ste me pitali koju damu hoću, ja bi mlađu. - Opasno je to za Vaše godine. - Dovoljno je da je gledam. - Vama treba neka od pedeset godina. - Pa da zajedno plačemo. Neka kao Vi dobro bi došla. - Ja imam svog Žileta. - Čuvajte ga i poneki put uhvatite nešto. - Kad bi saznao, on bi me bio. - Izmerite Vi meni kilo starijeg sira pa da idem na posao. - Gde radite? - U bolnici. - Tamo je opšti jebarnik. - Ko Vam je to pričao? - Bila sam u bolnici više puta i svojim očima svašta sam videla. - Doviđenja, gospođo. - Kad imate vremena, svratite. Ja sam ovde od jutra do mraka. - Što dalje od očiju bolje i za mene i za Vas. - Kako hoćete. Ali ja bih volela da dođete. - Videćemo se, gospođo.

Glavna, došao je Mićko. - Ostavi ženu na miru. - Sad je prilika da je smuvaš. - Šta će mi baba. - Ti nisi za mlađu. - Ja bih i s tobom bio zadovoljan. Šta ima novo na odeljenju? - Ništa i ono malo bolesnika je otišlo kući. - Što sam ja dolazio? - Mora da neko dežura. - Mogao bi Dragicu da pozovem i čujem kako je danas. Šta je sa ovim telefonom? - Moraš da ga uhvatiš za gajtan i povučeš prema tebi. - Hvala, Žina. - Ima neki prekid. - Dokle ja da hvatam. Ima još muškaraca. - Tebi, kolega, treba telefon. - Dobar dan, gospođo. - Ko Vam treba? - Da li je tu gospođica Dragica? - Sada ću je pozvati. - Hvala. - Kolega, ti si. - Lepi Milija. - Niko me do sad nije nasmejao. - Ja govorim istinu, a to mogu mnoge dame svojim potpisom. - Bio nekad neki muškarac po imenu Milija. - Još ja nisam za staro gvožđe. Gde si, sestro, nema te da se javiš? Pa sam juče dva puta zvao, a od tebe ni glasa. - Ti si se uplašio da me komšija nije priveo kod sebe. - Ne bi mi bilo sve jedno. - Ja tražim nešto bolje jer od tebe i njega nema nikakve koristi.- Da te nisam probudio? - Danas sam malo spavala. - Imaš neki problem? - Ima ih puno i ova bolest me muči već deset godina. - Proći će. - Kad? - Kad ode u hronicitet. - Godine ne stoje već lete. - I ja starim, koleginice. - Tvoje je prošlo, a ja u najboljim godinama idem po lekarima. Sve mi se smučilo i dođe

mi da prestanem sa uzimanjem lekova. - Smiri se i slušaj starije. - To isto priča i profesorka. Zašto mi ne kaže pravu istinu. - Sve što je trebalo da znaš tebi je rečeno. Zašto mi ne kaže dokle će sve ovo da traje. - To niko ne zna. Kako provodiš ove dane? - Gledam televiziju, povremeno se čujem sa drugaricama, a jutros sam bila u komšiluku da dam jednoj baki injekciju. - Zar i to radiš? - Ja sam viša medicinska sestra. - I ja sam. - Pa te niko ne jebe ni dva posto na klinici. - Šta mogu kad sam pametan pa me ljudi mrze. - Što ne tužiš direktora što ti svakog meseca krade platu? - Može mu se. - Zašto samo tebi? - Zato što sam muško i ne može da me jebe. - Kakva je to klinika gde se glavna sestra postaje u doktorskoj sobi? - I u drugim bolnicama se tako radi. Koliko ja znam za ove godine koliko sam na klinici, svaka glavna je imala prijatelja. - Vi ste neki napredni kolektiv. - U tvom domu zdravlja nije bilo ljubavnih afera? - I neke udate žene sa jednim ili dva deteta bile su u šemi sa mlađim doktorima. - Što bih ja rekao doktori učili pa nisu imali vremena za švaleraciju, pa su im sada i udate žene dobro došle. - Ti si cvećka. - Ni bolji ni gori od drugih muškaraca. - Svi ste isti i treba Vas iskoristiti, a posle odbaciti ko toalet papir. - Jesi li probala da hodaš na petu? - Mogu ako me neko pridržava. - Možeš li sama? - Zanosim se i padam. - U koju stranu? - Više desno.- Ravnoteža je oštećena. - Ništa novo mi nisi rekao. - Treba što više vežbati. - Radim tri puta dnevno. - Jel možeš da hodaš na prste? - Mogu ali se brzo umorim i osetim bolove u celom stopalu. - Nadam se da sada ranije ustaješ. - Zašto bi to radila? - Treba nahraniti kokoške, ići u pekaru po hleb. - To radi moja majka. - Mogao bi i komšija da pomogne. - Nemoj njega da mi spominješ. - On ti je najbliži rod. - Kad njega spomeneš dobijem ospice. - Ima tu nešto. - Ne volim ja takve muškarce. - Šta mu fali? - Lepši je od tebe i mlađi. - Onda ga čuvaj i ne puštaj iz ruku. - Ima kuću na tri sprata, novu Ladu, deset hektara zemlje i para da ne zna šta će sa njima. - Šta čekaš? - Ništa mu to ne vredi kad je glup. - Pare i pamet nikad ne idu zajedno. Danas takvi imaju bogatstvo. - Naći ću ja sebi. - Biće neki matorac bez prebijene pare. - Jel se ti to kandiduješ? - Ja sam svoje odavno završio. - To si lepo rekao, jer ti je ostala još koja godina. - Kako ti je majka? - Ona

vena se povukla. - Šta sam ti rekao. - Poslušala sam tvoj savet i davala lekove. - Mene ko posluša on se obesi ili skoči u Savu. Šta ima novo u tvom selu? - Dobrovoljci odlaze na Kosovo, a oni drugi se kriju po šumama i podrumima. Jel vidiš šta nam radi Klinton? - Ljudi ginu za čije babino zdravlje. - Ginu i njegovi vojnici. Odakle zoveš? - Sa klinike. - Šta tu ima novo? - Veze, vezice, kršenje zakona i doktorske samovolje. - Dokle tako? - To traje od mog dolaska i nikad neće prestati. - Kad si došao na kliniku? - Pre dvadeset pet godina. - Ala si mator. - Ko kornjača, koja će mnogima da srkne čorbicu. Tražio sam od direktora da uvede obavezno kruženje, a srednjim sestrama da zabrani rad na odgovornom mestu i da poštuje invalidska rešenja. - I šta je bilo? - Ništa. Direktor mi nije pismeno odgovorio, ali je glavnoj sestri klinike rekao šta hoće onaj ludi. - I jesi lud kad si ostao sa ljudima koji te ne vole. - Ja i danas poštujem zakon. - Ti si lud sto posto. Mnogo para su ti ukrali. - Mogao sam da kupim Jugo .- Ti si lud. - Šta sam trebao da uradim? - Ja bih ga skratila za glavu. - Nisu oni vredni da ja sedim u zatvoru. - Ti u zatvoru, a oni sa crvima dva metra ispod zemlje. - Ne bih ja to nikad uradio. - Onda nek te jebu. - Da hoće bio bi glavna sestra. - Kad ćeš da napustiš tu rupu? - Kad krenem u penziju. - A kada će to biti? - Uskoro. Ja sam došao na kliniku koja ima četrnaest odeljenja. - Šta time hoćeš da kažeš? - Da je rukovodstvo normalno, svi radnici bi šetali sa odeljenja na odeljenje i ne bi bilo veza i vezica. - Oni ne mogu bez toga da žive. - Dragice? Dragice, da li me čuješ? - Slabo. Ko da govoriš iz bureta.- Ja ću da prekinem vezu pa ću te ponovo zvati.- Kolega, što daviš tu ženu? - Ona je naša koleginica. - Jer to ona što je ležala na trećem odeljenju? - Da. - Lepa devojka. Šta je ona videla na tebi kad ti je dala broj telefona?! - Šta, Slađo, meni fali? - Ona je dama i njoj treba neki pristojan muškarac. - Mi smo samo kolege. - Kako je ona? - Za sada nije dobro, ali se nadam da će lekovi i uporno vežbanje dati rezultat. - Nju je ujeo krpelj. - Da. - Lajmska bolest se teško leči. - Sa njom se živi. - Ali teško hoda, kolega. - Idem ja kući. Dosta sam radio. - Došao si na ručak, obavio razgovor i već hoćeš kući. - Slađo teško tvom mužu. - On je moje srculence. - Teško njemu sa tobom. - On voli samo mene. - To ti

misliš. - Ne bi ga menjala ni za šta na svetu. - Ludo dete, dok saznaš da muškarci varaju i lažu, poješćeš još sto kila pasulja.

Na autobuskoj stanici poređali se autobusi jedan pored drugog, a putnici ne znaju u koji da uđu jer nisu postavljeni brojevi. Kad bi ovoliko autobusa bilo posle agresije mi bi se vozili ko ljudi.

Šašavi. - Otkud ova budala u Beogradu. - Kupovao sam materijal. - Da li će gazda to da plati? - Ja sam majstor. - Ko ja muškarac. Gile, idemo u onaj crveni autobus. - On ide za Zuce. - Šta bi nam falilo da se provozamo i obiđemo selo? - Tebi nije dobro. - Možda bi sreli nekog drugara iz škole. - Ti si lud ko struja. - Ne seri, babin. - Ti si, Milija, velika budala. - Gile, tebe kad vidim pomislim da je čovek nastao od majmuna. - Lud si bio i lud ostao. Jebote onaj ko te drži na klinici. - Kad bi hteo imao bi veću platu. - Jer je Delić još direktor? - Jebao te on. Vi ste isti. - On je dobar doktor. Lečio je moju najmlađu ćerku. - Ja ga ne volim. - Šta ćeš mu ti kad oko njega ima onoliko lepih sestara. - Nije dobar čovek jer se ponaša ko da je klinika njegova. - Tako su hteli socijalisti. - Ja nisam partijski čovek. - Onda ćuti i slušaj. Ja sam svog direktora hteo da izlupam ko staru šerpu jer mi je dao otkaz. - Trebao si rebra da mu polomiš. - Ima oko sebe mnogo neradnika koji ga štite i zato primaju veliku platu. - Proći će i njihovo. - Posle ove agresije socijalisti idu sa vlasti. - Niko njih ne može da ukloni. - Oni će sami sebi doći glave. - Ludi Gile, jel ti znaš šta pričaš? - Živi bili pa videli. Ludače. Što se ne ženiš? - Šta će žena ženi. - I ti znaš nešto pametno da kažeš. - Možda žena treba tebi. - Ja imam svoju Vidu. - I hteo bi nešto sa strane. - Što da ne? - Ja sam još muško. - Sram te bilo, drtino matora. Dođi i vodi moju Vidu. Mi se više ne prcamo. - Neće te više? - Šta će mi baba. Ja tražim nešto mlađe. - To mnogo košta. - Uvedem struju džabe i pička je na dlanu. - Ludače, stigli smo u selo. - Puno je ljudi ko da je vašar. - Lepo vreme pa ljudi izašli na ulicu. Šta misliš dokle će ovo da traje? - Nisam pametan. - Ja našao koga da pitam. - Gile, ko zna šta nam sve bacaju sa neba. Priča se da su bombe punjene atomskim otpadom. - Oni su human, civilizovan narod koji tako nešto ne bi nikad radio. - Ti si budala nad budalama. Danas je na čelu mnogih

zemalja najveći ljudski šljam. - Oni su demokrate! - Da nije tako što bi devetnaest zemalja krenulo da nas ubija i ruši ovo malo muke. Gile, ja ću na sledećoj da siđem. - Ideš kod reke. - Obećao sam strini da ću svratiti. - I dalje si grebator. - Popiću jedno dva piva. - I nešto pojedeš. - Biće i pečenja. Vidimo se budalo jedna.- Ko mi kaže. - Šalim se, generacijo. - Zamoli Vidu da mi se više ne udvara. - Vi ste par. - Jedi govna.

Strina, jesi li tu? - Ti već stigao. - Nema posla pa sam napustio kliniku ranije. - Bolje da si sedeo kući nego što cepaš cipele. - Ručao sam i obavio jedan telefonski razgovor. - Kakav je to posao? - Kako me plaćaju i ovo je dosta. - Stigao bih ja ranije nego sam sreo Gileta i svratili smo u jednu kafanicu na pivo i tu smo izgubili ceo sat. Gde je sestra? - Samo što je izašla. - Otišla kod unuke? - Samo je sa babom sigurna. - Ona ko da nema roditelje. - Ostaće Milena da spava sa njom. - Što je ne dovede u selo? - Tamo imaju sklonište. - Blago njima. Tu su sigurne. - Kaže Milena da je sređeno i čisto, a od stana je udaljeno stotinu metara. Jel može rakija? - Ovo je domaćinska kuća koja treba da se drži reda. - Imam i pivo. - Prvo rakija pa pečenje, a posle može i pivo. - Kad ćeš ti strinu da častiš? - Kad dođeš kod mene. - Svaki dan dolaziš, a strini nisi nikad doneo ni sto grama kafe. - Plašim se da se ne uvrediš. - Samo ti donesi. - Milanka! - Strina, neko te zove. - Milanka, ko ti je to došao? - Stigao grebator. - Sestro Dudo, svrati. Kuva se kafa. - Žurim. Krenula sam unuku po viršle. - Paziš ga ko da je carsko dete. - I ti ćeš svog unuka da paziš i maziš. - Ima vremena. - Tako sam i ja govorila, a moj unuk već momak. - Sestro, ti si u poslednje vreme stalno na nogama. - Ostalo je još malo vremena pa bi i sestra nešto mlađe da vidi. - Ode voz u kukuruz. - Zna sestra to i zato po ceo dan sedi na pragu i čuvam kuću. - Strina, jel istina da ima neke promene na koži? - Bila je kod doktora i rekli su da ima rak kože. - Nije to ništa. - U prvi mah se uplašila, ali sada zna da se to leči. Zbog Dude ja umalo da izgubim glavu. - Treba se čuvati. Život je samo jedan. - Zaletio Borivoje konja, a on oklizne i sa sve kolima sletimo u reku. - Kad je to bilo? - Mesec dana pre svadbe. - Kako ja o tom udesu ništa ne znam?! - Kad

smo se izvukli iz nabujale reke, dogovorili smo se da o ovoj nezgodi nikome ne pričamo. Konj se udavi, kola je odnela bujica, a mi smo se spasili zahvaljujući vrbama koje su bile u vodi. Kako ti je otac, jel može da hoda? - Došla si da ga vidiš. - Nemam vremena. - A ja sam imao kad si bila u bolnici. - Ja te nisam zvala. - Ali ja znam red. Dejan nikad nije kod kuće, sestra radi, a kad je slobodna ode u komšiluk. - Milanka je dežurna u trafici. - On ti je dever, a ti ni u bolnicu nisi otišla da ga vidiš. - Ima on sinove. - Da nije mene i Marine niko ne bi znao gde leži. - Posećivala ga je njegova sejka? - Redovno. Svakog četvrtka i nedelje. Ni ćerka ti se nije pretrgla u obilasku strica. - Ona je stalno na poslu. - Da je htela, našla bi slobodnog vremena. - Neka dođe do nas. - Šlogiran čovek koji se kreće uz ponoć štake treba da hoda jedan kilometar, a Vas dve zdrave ne možete da dođete kod njega. - Neka prošeta.
- Njemu je najbolje kod njegove kuće. - Jedi. Ima još mesa. - Nešto mi se ne jede. - Sve što je u tanjiru mora da se pojede. - Mora samo da se umre. Meso je dobro pečeno. - Doneo neki Milenin kolega. - Da nije momak? - Otkud ja znam. Ona je slobodna žena i može da radi šta hoće. Da otvorim pivo? - Posle ovakve klope ni dva nisu dosta. Idem sada. Počeo je mrak da pada. - Svrati sutra da mi izmeriš pritisak. - Mogu i sada. - Merio je Dejan pre pola sata. - Ako bude pića, svratiću. - Biće tu i sestra. - Onda se vidimo.

Komšija, gde skitaš svaki dan? - Stevo, druže, bio sam na poslu. - Ko danas radi? - Beli mantili. - Vi niste radili u miru, a sada se krijete i uzimate dnevnice. - Doći ćeš ti kod nas. - Ne daj bože! - Svi smo mi smrtni. - Pre bih se ubio nego kod Vas da dođem. - Znam ja takve i kad dođe gusto, Vi trčite kod doktora ne pitajući za cenu. Priča se da će bombardovati Vojnu poštu. - Od koga si to čuo? - Od vojnika koji dolaze u prodavnicu. - Tu nema ništa. - Ali je vojni objekat. Mogu samo zgrade da ruše. - Šta je tu je. Mi smo ga najebali. - Neće ovo dugo da traje. Milija, svrati na piće. - Drugi put. - Kad god te pozovem, ti stalno govoriš drugi put. - Stevo, pio sam kod strine. - Onda sutra svrati. Dogovoreno.

Dobro veče, deco. - Tata, ovo su moje drugarice iz razreda. - Jel ima straha? - I ima i nema. - Deco, ja se plašim. - Moj tata svake noći sedi na terasi i gleda u nebo. - Kad ste stigle? - Tata, tu su već četiri sata. Kako će te kući? - Tata, ja im predlažem da ostanu. Ne moramo kući jel smo rekle da ćemo stići do 19 sati. - Ako morate kući požurite, jer će ubrzo ovi zlikovci krenuti u napad. Mislim da imate voz u 18 sati. - Samo da popijemo kafu. - Zar deca to piju? - Tata, mi onako iz dosade da pogledamo kako šolja kaže. - Šolja laže, ljudi lažu, svi mi lažemo. - Moj tata je filozofski raspoložen. - Odo ja na stanicu da proverim kada imate voz, a vi gatajte u šolju. - Tata, hoćeš i tebi da skuvam kafu? - Ne, ja sam popio nekoliko, a kafa kvari izgled lica.

Gde si, Grujo, barabo stara?! - Ti si još živ! Nisu te ubili ovi zlikovci? - Kad me lupe od mene će ostati samo kurac. - Ti ga i nemaš. - Ovi gore nemaju muda da siđu jer znaju da će ostati bez njih. - Priča se da će gađati Vojnu poštu. - To sam čuo od Steve, a sumnjam jer u njoj nema ničega. - Još pre agresije sve je odneto i sklonjeno na sigurno mesto. Železnica radi. - Ovi iz Makiša regulišu saobraćaj, a ja ovde drkam kurac. - Ništa ne radiš i ideš kući kad hoćeš.
- Moram jer žena traži svoje. - Jak si mi ti jebač. - Idi pa je pitaj. - Već mi se žalila na tebe da si slab jebač. - Našla je crkvu u kojoj će da se krsti. - Hoće muško. Dosta joj je kilavog Gruje. - Ti da nešto radiš ne bi bio sam. - Tvoja Mika bolje da je legla pod voz. - Ne bi ona mene menjala ni za šta na svetu. - Jel još uvek radi onaj u 18 sati? - Gde si krenuo? - Tu su Marinine drugarice pa moraju kući da stignu pre mraka. - Voz radi i uvek dolazi na vreme. - Koliko sada ima sati? - Sada će Grujica da ti kaže. - Koliko? - Ne vidim pa moram cvikere da stavim.- Prdnuo si ti u čabar. - Sada je pola šest. - Jel to sranje tačno radi? - Ovo je najtačniji sat na svetu. - Zato je kod ludog Gruje. - Imam ga trideset godina i za to vreme ni jednom nije zaostao ili pokazao više, nego je uvek tačan. - Evo ti dvadeset dinara da ga baciš. - Ne bi ga dao ni za kilo zlata. - Dala ti neka ženska. - Pogodio si. Nekada davno radio sam u Zagrebu. - Velika je to

stanica. - Bilo mi je teško raditi sa njima. - Nikada nas nisu voleli, a glupi Srbi su hteli bratstvo i jedinstvo. Leto. Noć, a ja dežurni otpravnik vozova. - Nije to za tebe. - Za deset godina koliko sam radio u Zagrebu, nisam imao ni jednu grešku. Oko ponoći voz uđe u stanicu, a kondukter, neki matorac, iz voza izvede plavušu i dovede je u moju kancelariju. - Nije platila kartu? - Neko joj je ukrao tašnu sa svim dokumentima i nije imala para da plati kartu, pa je kondukter od mene tražio da zovem policiju. Kakva je to bila riba! I dalje mi je njena slika pred očima jer se takva ženska sreće jednom u životu. Platim ja kartu i kondukter ode, a šta mi se dalje dešavalo možeš da zamisliš. - Gruja jebač. - I danas kada se nje setim, đoka se digne. Viđali smo se pola godine, a to su dani koje ne mogu nikada da zaboravim. - Imao si ženu i tri deteta. - Bio sam mlad, pa sam mogao na obe strane. - Dokle je sve to trajalo? - Iznenada došla, a tako je i otišla. - To mogu samo žene. - Ovaj sat mi je poklonila posle prve naše noći. - Njoj nešto fali kad se vezala za tebe. - Jebe Gruja, a oči ispadaju. - Da si bio dobar jebač ne bi te ostavila. - Dođi da mi vidiš ženu. - Šta njoj fali? - Mlađi i tvrđi. - Ja joj tu ne mogu pomoći. - Pritisak i šećer, brate, ko momku kurac. - Navratiću nekog dana, a sada moram da idem jer do 18 sati ostalo još petnaest minuta.

Deco, krenite jer voz dolazi na vreme. - Tata, ja ću ispratiti drugarice. - Čuvajte se deco i idite pravo kući. - Nisu one male. - Još Vi mirišete na mleko. - To meni tata stalno priča. - Kad sve ovo prođe dođite ponovo pa neka Vas Marina odvede na Avalu a možete i na Toranj da se popenjete, jer su počeli da primaju posete. Pre ovog zla, ja sam sa koleginicom iz Novog Sada bio na terasi Tornja. - Kako je gore? - Dete, selo se vidi ko na dlanu, a vidi se i termoelektrana u Obrenovcu. - Tata, možda ti je to poslednja poseta. - Ja, dete, mislim još trideset godina da živim. - Srušiće njega ovi majmuni. - Jezik pregrizla!- Da li je Steva čuo istinu li je to još jedna šala, koja me tera na razmišljanje da li da ovu noć provedem u kući ili kod nekog da odem.

- Marina, otkud drugarice u ovo ludo vreme? - Htele da prošetaju pa sam pozvala da dođu kod mene. - Jel si imala nešto da im ponudiš? -

Jele smo jaja, pile koka kolu. I napravila sam dobru gibanicu. - Lepo, baš lepo samo još ovi da prestanu sa bombardovanjem. Neke cure sam prepoznao. - Sve su to drugarice iz razreda. - Jel si videla čika Gruju? - Ti znaš kakav je. - Mora da ti je kazao da si lepa na majku. - Čudi se kako ružan otac ima lepu ćerku. - Budala matora svašta priča. Večeras idemo kod strina Ljubinke. - Zašto? - Priča vojska da će bombardovati Vojnu poštu. - Pa šta mi imamo sa njom? - Mi smo tu. Deli nas stotinak metara. - Ja sam umorna i hoću da spavam, a ti idi gde hoćeš.

Još jedna noć prođe u društvu mojih ljubimaca slušajući zujanje aviona pomešanih sa detonacijom i našom odbranom. Vučko s vremena na vreme proverava svoje glasne žice da ne bi zaboravio svoj posao.

Tata, što me nisi probudio? - Još je rano i vrati se ponovo u krevet. - Jel sam ti ja sinoć rekla da moram u grad? - Ja zaboravio. - Čeka će me Sanja u deset. - Ima vremena jer je sada tek šest sati. - Onda još malo da odspavam, a ti pazi da se ne uspavam. - Kad te nisam probudio? - Jednom si se i sam uspavao. - I bi da si popila pola litra vinjaka.

Na radiju samo crne vesti i svako obaranje njihovih aviona kod mene izaziva dečiju radost sa željom da i među njima bude što više poginulih vojnika. Oni su krenuli na izlet sa nadom da će se Srbi uplašiti. ali desilo se da padaju njihovi avioni i ginu njihovi ljudi.

Marina, vreme je za ustajanje! - Lepo sam se naspavala. - Čeka te doručak. - Nisam gladna. - Popi belu kafu. - To mogu. Tata, ima li sada neki bus sa Beograd? - Idemo preko pa će nešto naići. - I ti ideš u grad? - Idem u poljoprivrednu apoteku da kupim semenski krompir. Treba nešto posejati, jer se ne zna šta nosi noć, a šta dan. Kod Kumbare staju svi autobusi. - Tanja mi je pričala da je videla veliku zmiju na putu. - Ideš sa mnom i nema čega da se plašiš. Kao dete voleo sam da ih hvatam i pečem na vatri. - Crni tata, šta sve nisi radio. - Jedne godine, tvoja majka stavila meso da se suši, a ja naložio jaku vatru i sve je izgorelo. - Kako ti se to desilo?

- Žurila ona na posao i ja nastavi da okačim meso i slaninu. Pošto više nije bilo metalnih kuka, ja sa kanapom obesim nekoliko komada mesa i slanine. Zbog jake vatre meso se upalilo i sve ode u pepeo. - Zar nisi osetio miris paljevine? - Nisam bio kod kuće. Kad sam se vratio iz sela, tvoja majka sedi i plače, a nana čisti pušnicu. Jebeš meso to može svakom da se desi. - To se dešava samo pametnim ljudima. - Mala, ne seri. U životu čovek ne sme da se nervira jer ono što se desilo proći će, a ono što će posle doći trajaće pa će i ono proći. - Ala ti je filozofija. - Ovo je život koji je pun opasnosti i iznenađenja. Jel ostaješ dugo u gradu? - Prošetaćemo i pogledati neki film. - Imaš li para? - Uzela sam sa gomile. - Evo ti busa. - Vidimo se tata. - Pazi šta radiš i dođi kući pre mraka.

Kako je gospođa danas? - Kakva sam gospođa kad mirišem na stajsko đubre. - Tako je kad voliš mleko i sir. - Ove moje krave su uvek gladne. - Znam ja, Dobrila, koji je to posao. - Otkud ti znaš? - Kad sam ja imao kravu, ti si vukla šerpe. - Nisam ja tako mlada. I gde si ti, deveru, sinoć? - U kući. - Mi te čekali, a tebe nema da dođeš. - Bio sam u društvu Vučka i Boleta.
- Jebali te oni. Ono tvoje kuče kad počne da zavija, diže mi se kosa na glavi. Gde si to bio? - U apoteci po krompir. - I mi treba da kupimo. - Ja ću posejati pedesetak odžaka. Nek se nađe, jer ko zna kakva će godina biti. - Noćas nas nisu uznemiravali. - Ali ja nisam mogao oči da sklopim. - Isto je i sa mnom. - Ti možeš danju da spavaš. - A ko će da radi umesto mene?! Jel ti i dalje radiš? - Svaki dan idem na posao. - Jel bolnice rade? Moj Mića je dobio slobodne dane.- Koliko? - Sedeće kući sve dok ovo traje. Dođi večeras. - Sada idem kod Milene pa posle na posao. - Kad ima autobus? - Svaki sat. - Ako Mića dođe ranije iz Ripnja, treba da idemo na pijac po grašak - Ima ga u apoteci koliko hoćeš. - Kakav si krompir kupio? - Semenski jer ovaj naš domaći slabo rađa. - I naša zemlja je posna. - Kupio sam i džak veštačkog đubriva pa ću stavljati oko odžaka. - Ja sam to radila prošle godine i bila sam zadovoljna sa rodom. - Sve zavisi od kiše. - Ovoj našoj zemlji kiša treba dva puta nedeljno. Gde je burazer? - Otišao je u Ripanj na pijac. - Šta će da kupi? - Hoće da

prošeta i ako naiđe na neko mlado jagnje ili prase, treba će nam za slavu jer Đurđevdan je na pragu. - Vidimo se snajka. - Dođi devere. - Ako negde ne odlutam biću Vaš gost.

Zdravo, neradnici! - Evo mog bate. - Danas gospođa ne radi? - Imam slobodan dan. - Šef je mlad. a ja iskusna i znaš kako se to radi. - A ja mislio moja sestra ovčica. - Kad zatreba znam da budem i vučica. - Te matore žene su najgore. - Mi znamo šta hoćemo. - Ti iskusna. a šef snažan i eto belaja. - Nisam ja ko moj bata. - Od poštenih ja ne mogu dođem na red. Kako je gospođa Duda? - Dobro sam brate samo da ovo već jednom prođe pa bi se ponovo rodila.
- Zbog tebe umalo da se udavim. - To si mi, brate, pričao sto puta. - Bato, ti si počeo da vetriš.- Ćuti, Milena i daj nešto da se popije. - Nije ti ovo kafana. - Nemoj da se brukaš pred Dudom. - I ona i svi u komšiluku znaju da je moj bata grebator. - Jel čuješ, Dudo? - Nisam ja odavde. - Jel ima neki za Milenu? - Mogu ja, bato, i sama da nađem. - Da si mogla ne bi dvadeset godina bila sama. - Evo kafe. - Dokle će strina biti najmlađa? - Dok ne umrem. - Ona je moja sluškinja. - Jel čuješ šta ti kaže ćerka? - Njoj fale rogovi. - I pameti, strina. - Jel može pivo? - Ja ne bih. ali je sramota da odbijem. - Brate, ne moraš ako ti se ne pije. - Donesi strina. Popiću pa makar me posle stomak zaboleo. - Prskao da Bog da. - Hvala, sestro. Ti si, sestro, veliki baksuz. - Najbolja sam u familiji. - Koliko si dobra ni strica nisi došla da obiđeš. - Ima on dva sina, dva unuka i unuku. Jel je počeo bolje da hoda? - Dođi pa vidi. - Za sada nemam vremena. - Dok se ti smiluješ, njega će udariti i drugi šlog. - Svaki dan idem na posao. a subotom i nedeljom plašim se da napustim kuću. - A ne plašiš se da ideš sa šefom po Avali? - Šta pričaš?! - Videli te ljudi.
- Ja sam udovica. - A on je taze oženjen čovek. - Na poslu nema dovoljno osoblja pa se radi po ceo dan. - On ti je neki jebeni stric.- Ja ga najviše volim. - I da nije bilo kola ne bi otišla u bolnicu da ga posetiš. Kad je strina bila u bolnici ja sam išao svaki dan. - Zato ti sada kuva kafu, nudi piće i tu je i hrana. - Moja seka se folira da nema vremena ko da je jedina radnica u firmi. Ni u banju nisi išla da ga obiđeš. a sada ti je teško da prepešačiš petsto metara. - Čim

ugrabim vremena, doći ću. - Sad mu i ne trebaš jer hoda sam. - Doći ću sa Majom. - Kad je trebao da ti pozajmi pare, koje još nisi vratila, dolazila si svaki dan. Kad misliš da mu vratiš pare? - Uskoro. - Ili čekaš da umre i dug se briše. - Ne lupaj, brate. Ja nikome nisam ostala dužna. - Samo da znaš mnogo je ljut na tebe. - I sam vidiš da imam mnogo problema. - A ko ih danas nema. - Zorica se stalno svađa sa mužem, treba to slušati. - Oni su besni i treba im usrana motka. - Ja sam joj majka i pokušavam da ih smirim ali me slabo slušaju. - Ostavi ti njih na miru jer će se samo tako srediti. - Dejan se spanđao sa nekom špicom pa mi i on pravi probleme. - Pusti ga da luduje dokle može. - Ali ja ispaštam na kraju i za sve sam kriva. - Šta imaš ti sa njim? - Traži pare. a plata mala i stalno se svađamo. - Znam, sestro, sve znam. Nije hteo ništa da mi kaže. ali kad se šlogirao rekao je da ti je pozajmio dve hiljade. - Dejanova devojka ostala trudna. a ja nisam imala para sa kiretažu. - Pa si pošla od starog čoveka da tražiš. - Morala sam jer niko od mojih nije imao da mi da. - Imali su. ali nisu hteli jer si slaba na vraćanje. - Čim prodam dukate, vratiću mu dug. - Što mu dosad nisi vratila? - Ne mogu da nađem kupca. - Pun grad zlatara. a ti nemaš kupca. - Slabo plaćaju. - Neće on te pare nikad videti. - Vratiće njemu Miljana sve do dinara. - Ja znam da je i od usta odvajao samo da bi nešto uštedeo. Sestro, ne valja ti posao jer ima Boga i zato ne treba uzimati tuđu muku. Niko više ne valja. - Samo je moj sinovac dobar. - Strina, i Bog više ne radi kako treba. Da je sreće, moja sestra bi svaki dan bila kod strica. - Ima on svoju decu i unuke. - Ni jedan mu sin nije dobar. Jedino ga unuka obilazi i pravi mu društvo. - Zna ona da će deku kad tad pogoditi i drugi šlog i zato čim ustane ide da vidi da li je živ. - Od Milanke i Milene čula sam da ti je otac dobar. a od tebe čujem da može preko noći umreti. - Dudo, ko je dobio šlog umreće od drugog ili trećeg jer tu života više nema. - Moj otac je posle prvog šloga imao smetnje u pražnjenju creva i ubrzo je umro. - Sasvim je svejedno od čega ćemo umreti. - Brate, ne mora od šloga. - Ja bih voleo da me ubije neki ljubomoran muž. - To tebi ne može da se desi. Duda, nije on cvećka. - Ja ne idem sa udatim ženama kao neke udovice koje jure decu. - Brate, jedi govna! - Hvala, sestro. Ja sam

za mojim stricom trčao ko ker i pomogao koliko sam mogao. a moja sestra nema vremena da obiđe svog strica. Da je umro, ti bi došla. - Brate, znam reda. Bolje mu ti pomozi i pruži i dok je živ. a kad umre njemu ne treba niko. - Naša posla. Živ gladan. a mrtvom se nosi puna torba kao da će ustati. - Tako se radi od davnina. - Sve su to, Duda, izmislili popovi koji od tuđe muke imaju najviše koristi. Kako je ruka? - Služi se sestro sa njom. a noga radi ko pre šloga. - Kad bi ga sada videla kako hoda, ne bih verovala da je bio nepokretan. Neka dođe u subotu kod mene. - Kako će uzbrdo?- Poslaću ja Dejana da ga doveze. - Zar nije lakše i jednostavnije da ga ti posetiš? - Ako mu trebaju štake imam. jer su ostale od mog oca. - Može on bez njih. ali izbegava da dugo hoda jer oseća bolove u listovima obe noge. - Kako je Marina? - Dobro. - Što ne dođe? - Kako kad nikad nije kod kuće. - Obećala je da će doći. - Svaki dan negde ide. Od kako škole ne rade, deca se proskitala i u krevetu su samo kad spavaju. - Gde je sad? - Otišla je u grad da se vidi sa drugaricom iz razreda. - Jel si nešto sadio? - Tek sam kupio krompir. - Što nisi došao kod mene? Mi ga imamo i za bacanje. - Prvi put sam kupio semenski krompir. - On dobro rađa.- Kad je rodna godina od deset ari može prikolica da se napuni. - Ove godine biće suša jer si ti počeo da se baviš poljoprivredom. - Moram i ja nešto da radim. - Što se ne ženiš pa kopajte zajedno. - Ja sve volim sam da radim. - Hoćeš da ti pravim posla za učiteljicu? - Ona je dobra prilika ali neće da se udaje. - Baba tvrdi pazar. Tu joj dolaze neki. - Daj Bože da se i ona za nekog zalepi. - Pričalo se jedno vreme da joj noću u kuću dolazi neki brka. - Ona je slobodna i može da se viđa s kim hoće. - Nije ona naivna. - I ne treba da bude. jer su godine i iskustvo na njenoj strani. Šta misliš, brate, da li se ona udavala? - Bila je udata. ali joj je muž bio pijanac pa su se brzo rastali. - Ko ti je to ispričao? - Ljilja, Krletova žena. - Jel to ona što je nekada stanovala kod Šilje? - Baš ta. - I o njoj sam svašta čula. - Svi loši samo moja sestra dobra. - Što se ne udvaraš Milkici? - Probao sam pa sam se usrao. - Ružan si, brate. - Šta mogu kad nisam lepši. - Naći će tebi, sestra, neku kuvaricu. - Meni je svaka dobra. - Ali te neće ni jedna. - Mi se raspričali. a ja sam već trebao da budem na poslu. - Ostani na ručku. - Moram da idem,jer je

uvedena radna obaveza. Sestro, nađi vremena i poseti strica dok je još živ. - Jak je on ko jazavac. - Neće dugo čim je počeo da pazi od zatvora. - Jel mu daješ nešto od lekova? - To je iz mozga i tu više ništa ne može da pomogne. - Čudan je mozak. - Počeo je da propada i gubi kontrolu nad radom svih organa pa i creva i zato ima zatvor.

Gde smo se tako doterali, lepa Jagoda? - Idem na posao. - Ko te ne zna pomislio bi da si sada izašla iz nekog butika. - I ti nisi loš samo šta će ti te kese ispod očiju? - Noćima ne spavam. - Da nemaš neku? - Imam ove pedere nad glavom koji mi ne daju mira. - Koliko te ja poznajem, ti si voleo žene. - Volim ja i sada. - A ja se uplašila da nisi zbog zračenja ostao impotentan. - Još ja dobro udaram. - Više me ne zoveš u park pa sam pomislila da imaš drugu. - Miran sam ko dete posle podoja i samo čekam da mi neka padne šaka. Ako ne juriš na posao, ja bih da pokušam, ali nemoj da se ljutiš ako je metak ovlažio i nema paljenja. - U mojim rukama svaki metak pali. Ti si zaslužio i zadužio pa ću ti svaki kiks oprostiti. - Idemo u onu šumu. - Šta ako naiđemo na vojsku? - I oni su željni seksa. - Ne mogu ja ni tebe da izdržim, a kako bi tek nekog zagorelog vojnika. - Treba ljudima pomoći. - Nisam ja crveni krst. Požuri, može neko da naiđe. – Polako. Ne treba žuriti već uživati. - Sačekaj da ovo zlo prođe. - Dotle bi se đoka osušio. Kad se vidimo sledeći put? - Ja sam tu, a ti me zovi. Pazi da ne naletiš na nekog crnca. - Oni su na nebu kod anđela. Ako bi te crnja uhvatio, pomerio bi ti oba bubrega. - Ni ti nisi loš. - Njih bije glas da imaju velikog đoku. - Meni nije važna veličina nego tehnika. - Ti hoćeš da kažeš da sam dobar tehničar. - Najbolji si jer da nije tako, ja ne bi se družila sa tobom. Više me ne boli glava. - Bio ti je mali pritisak. - Šta je bilo ne znam, ali se sada osećam ko da imam krila. - Pa leti. - Drugi put. Da svratimo na piće? - Nemamo vremena. Moramo da žurimo na kliniku. - Koliko je sati? - Tek dva. - Dok mi stignemo, prva smena je otišla. - Šta nas briga. Važno je da je nama bilo lepo.

Kolega, gde si dosad? - Zorice, prevoz ne radi i da nije bilo mog komšije ne bi danas došao na posao. - Trebala sam već da krenem a tebe nema. - Tu su dežurne sestre. - Idem ja sada, a ti se uključi u

posao i ne zaboravi da odeš do trećeg odeljenja. - Treba im fizikalac. - Zvala te sestra Radica. - Šta ću ja njoj? - Ja sam ti prenela poruku, a ti vidi šta ćeš.

Dobar dan, sestre. - Otkud ti ovde kod nas? - Reče glavna sestra da se javim na treće odeljenje. - Želela sam da vidim da li si živ. - Živ i zdrav, sestra Radice. Ti još nisi otišla u penziju? - Ajde k vragu, barabo jedna. - Ja se ponadao da si dobila krila i odletela u miran penzionerski život. - Još ja treba i mogu da radim. - Ne puštamo mi našu glavnu sestru. - Veronika, treba da dođe neka mlađa i lepša. - Šta meni fali?! - Ja ti se udvaram, a ti me gledaš ko tele u šarena vrata. Ako ti treba da promenim, onda ću da tražim nešto što vredi a ne da se kačim za čoveka koji je jednom nogom u grobu.- Radica, nemoj da kudiš konja kod nisi jahala. - Da si konj, ja bih i zažmurila ali si gori i od mulca. - Hoćeš da kažeš magarca. - Sam si rekao. - Znam ja sve vaše izraze jer sam bio vojnik u Benkovcu i Kninu. - Ja sam rođena u Kninu. - Sada je to Tuđmanova država, a Vi ste ko ovca bez čobana napustili svoje kuće i došli u Srbiju. - Da smo znali da je ovde beda ne bi došli, a Tuđmana bi ljubili u ruku. Srbi su stalno nekog pomagali i izgrađivali, a mi ostali najgori. - Ko Vam je kriv kad niste znali prvo sebe da izgrađujete. - Uvek smo imali neke leve političare koji su se zalagali za bratstvo i jedinstvo dok je Srbija propadala. Sada su se i ovi idioti okomili na nas i hoće i ovo malo muke da nam unište. - Oni su sila. - Mi moramo da se borimo jer su oni to želeli. - Biće mnogo žrtava, a Kosovo će pripasti Albancima. - Koleginice, i Vi ste Tuđmanu poklonili Kninsku krajinu. - Za to je kriv Beograd. - Morali su političari da pregovaraju. - Kolega, jel može od prostitutke da bude žena? - Teško. - Tako ni Srbi ne mogu da žive sa Hrvatima. Zar je trebalo da prođe 50 godina da bi ste to saznali.- Znali smo mi to ali je u vreme Josipa Broza Tita formiran zajednički život svih naroda i narodnosti na ovim prostorima. Sve je to bilo veštačko. - Zato je i izbio građanski rat. - Ne možemo više nikad zajedno. - I danas ima nekih političara koji bi da se ponovo udružujemo. - To su budale koje ne vide dalje od nosa. Ovi zlikovci su plaćeni da ovo rade i njih može samo samo sila da zaustavi. -

Nema ko. - Zato ovo i rade. - Nekad davno imali smo jak Sovjetski savez i Amerika je bila mirna ko bubica. Oni mnogo danas govore o terorizmu i teroristima a sami se tako ponašaju. - Znaju oni da se ovo. - Pa su krenuli na Srbe dok su Šiptare proglasili za anđele. - Oni si ista govna. - To pokazuje i ova agresija. Naši političari treba da primene američki recept kako istrebiti Šiptare ako hoćemo da vratimo mir na Kosovu. - Kako? - Oni su istrebili Indijance, a Crnci su građani drugog reda i u svojoj zemlji više nemaju problema. Šiptare je trebalo Milošević davno da pošalje dva metra ispod zemlje. - Krenuo je ali je stao. - Zašto? - To samo on zna. Šiptari danas treba Miloševića da skinu, jer da je bio neko drugi oni bi danas bili mirni i poštovali državu Srbiju. Kakvo je ovo odeljenje gde gost treba da traži kafu?

- Kolega, jesi doneo? - Imam ja u butiku, ali nisam hteo da Vas uvredim. - Veronika, stavi lonče za kafu, a ja idem do ormana jer sam juče dobila pola kilograma kafe. Kolega, nešto te gotivi moja glavna sestra. - Ne zna šta će. - Budi uporan jer između Vas nešto ima. - Godinama pokušavam da joj se približim, a ona beži ko divlja koza. Na ovom odeljenju jedino kafa može da se dobije. Ovde rade poštene sestre. - Ko Vam je napravio decu? - Naši muževi. - Nisam siguran da su samo oni stavljali čep u rupu. - Evo kafe pa mu skuvaj što jaču ne bi li što pre crko. - Koleginice, šta ti je? Što me napuštaš? - Dosta je bilo rada, a i neke face ne nogu više da gledam. - Ako je tako onda beži što pre u penziju. Već sam trebala da odem ali se ove budale pojaviše i moj se odlazak odloži do daljeg. Ja sam sestra starog kova koja voli rad, red i disciplinu, a ove mlade slabo hoće da rade i slušaju, pa je bolje da se uklonim dok sam još zdrave pameti. Veronika, kuvaš dobru kafu. - Ja popijem jednu ali vrednu i zato kuvam jače kafe. - Meni je svaka dobra. - Kolega, u kafi treba uživati i piti je, a ti je piješ ko čaj. - Ja volim kad mi se kafa donese u krevet. - To volim i ja, ali se muž za ovih dvadeset godina, još nije setio da je skuva i donese u krevet. - Dođi kod mene na vikend i ja ću ti donositi kafu u krevet. - Šta da kažem mužu gde idem. - Snađi se. Slaži jer to rade sve žene. - Rade i muškarci. - Danas niko ne valja. Radice. kako si ti zalutala u sestre kad imaš visinu, struk i lepo lice? -

Pobegla sam iz sela, a kao dete sam volela ljude sa belim mantilom. - Mogla si da budeš pevaljka ili glumica. - Volim što sam medicinska sestra. - Ti ćeš biti jedna od retkih koju niko nije tucao.
- Možda sam pogrešila. - Ja mislim da jesi. - Jedno kajanje uvek postoji. Ja volim svoj poziv, ali ima doktora i sestara koji su zalutali u zdravstvo. - Takvi su najbolje prošli jer su na rukovodećim mestima. - I ti si veliki neradnik, ali naš posao i kad hoćeš ti ga profesionalno odradiš. - Ja nikad nisam bio u sukobu sa bolesnicima.
- Šta radiš tim bolesnicima kad luduju za tobom?
- Samo se smejem i delim komplimente. - Šta one vide na tebi? - Dobar čovek se vidi i kroz mantil. - Od kad si došao na kliniku ti se svađaš sa doktorima i sestrama. - Sa poltronima koji bi doktoru ušle u dupe samo da bi ostvarile neki svoj cilj. Ovde se radi pogrešno, a zakon se krši u svakoj prilici i na svakom mestu. Doktori su najveći neprijatelji zakona i ja mogu da nabrojim bezbroj primera gde je zakon prekršen da bi neki doktor i njihove ljubavnice imale neku korist.
- Šta tebe briga kad je tu pravnik. - On je samo fizički prisutan, a o pravu i zakonu brinu doktori. Svaki dobar pravnik boravio je na klinici do mesec dana, a oni loši ostajali su i više godina. Sećam se nekog Pandurovića, Brašica i neke Milice. - Svi su oni glumili voštane figure, a o pravu i zakonu brinuo je direktor i njegovi najbliži saradnici. Velika je greška što je zakon dao velika prava doktorima bez ikakve odgovornosti jer se veruje u njihovu reč. - Možda tako treba.
- Zato ima mnogo grešaka i raznih propusta u lečenju bolesnika. I sama znaš kao glavna sestra o mnogi greškama koje su radili doktori i o tome javnost ništa nije čula. Veronika, jel ja to čujem sirene? - Ove nakaze od ljudi krenuli su da me plaše i ubijaju decu. - Tako treba. To je američka demokratija. - Kako bi se oni ponašali kad bi mi to radili njihovoj deci. Kolega, jel si ti došao da radiš ili da ideš sa odeljenja na odeljenje i vodiš abrove? - Samo sam na Vaše odeljenje svratio jer ovde radi najlepša glavna sestra. - Šta ćeš i koju ćeš da gledaš i da se udvaraš kad odem u penziju? - Pati ću. - Pazi da ti ne poverujem. - Radice, slatka sestro, i u penziju otići ćeš ćorava. - Šta

sam ja to trebala da vidim na klinici? - Mene. - Jak si mi ti muškarac. - Bolje i ja nego niko. - Ako se predomislim, zvaću te pa možemo na Kalemegdan. - Stojim ti na usluzi. Pre nego što napustim odeljenje, ispričaj mi kako si se upisala u medicinsku školu. - Nemoj. Glavna, ona će to da stavi na papir. - Neka ,Veronika, to mi ne smeta, a istine se ne stidim. - Da te Radice nije neko prisiljavao jer od toliko dobih i lepih zanimanja ti postade sestra? - Ja sam to želela od kako znam za sebe. Rodila sam se u jednom malom selu blizu Knina. - Ti si onda Hrvatica.
- Šta pričaš?! Vrag te odneo. - To je Tuđmanova država. - MI smo veći Srbi nego Vi u Beogradu.- Nikad više Srba i nikada manja teritorija na kojoj živimo. U Beogradu se skupilo sa svih strana i raznih nacionalnosti. - Zato je glavni grad neuredan i prljav. - Zato što su pare iz Srbije išle u druge republike, dok se o Beogradu i Srbiji nije vodilo računa. - Ko Vam je kriv kad niste znali da budete gazde u svojoj kući. Kriv je Josip i političari poput Markovića i Stambolića.
- Ko su ti oni? - Nekad visoki srpski političari koji su gledali samo sebe i svoj interes, a o Srbiji su brinuli ko o lanjskom snegu. - Ni ovi današnji nisu ništa bolji. - Kad ovo prođe, dovešće NATO dželati nove koji ništa neće biti boli od ovih danas. Ne zna Srbin da gazduje.
- Ali zna da ratuje. - Dosta je bilo rata! Treba misliti o budućnosti. - Doći će i to ali prvo moramo da damo Kosovo. Moji roditelji su seljaci i u to vreme se teško živelo, ali je otac bio snalažljiv i kuća nije trpela. U selu je postojala samo četvorogodišnja škola koju sam završila sa odličnim uspehom. Škola je bila na kraj sela i do nje se stizalo posle dužeg pešačenja. - Kako si uspevala da odgovoriš obavezama? - Kad dođem iz škole ja ne idem u krevet dok ne napišem domaći zadatak. Nije bilo struje i to sam radila uz lampu iako se majka ljutila što trošim gas. - Mene su roditelji mazali sa gasom zbog buva. - Njih je bilo i u mom selu. - Male, sive i dosadne.
- Samo što zaspim one krenu u akciju i od svraba i češanja ogulim kožu. U to vreme, umesto dušeka, spavalo se na slamarici. - Koju smo prekrivali ponjavom ili vojničkim ćebetom. - Prođe vreme sirotinje ali dođe vreme siledžija i kriminalaca. Tek kad se pojavio pepin, buve su nestale.

- Sećam se i vašiju koje su bile mnogo veće i mogao sam da ih hvatam i ubijam. Sestro, ti si imala težak život. - Težak nego šta, a ona moja tri parazita čekaju da dođem sa posla i da im postavim sto i serviram ručak. - Što si toliko razmazila decu i muža. - Sama sam kriva ali tu više ne može ništa da se popravi. - Koliko ja znam, tvoji sinovi su završili fakultete i rade. - Imaju neke devojčure koje dođu, naprave nered i odu, a Radica mora da čisti i za njima. - Ti si majka muške dece. - Dokle ću samo ja da radim i kad će mi stići odmena?! - Kad ti se sinovi ožene.
- Ove devojke neće ništa da rade. - Radiće muževi umesto njih. - Da sam ja takva bila ne bih u braku sastavila ni dva meseca. - Danas je drugo vreme i više nije sramota da se i muž uključi u ženski deo posla. - Jedva čekam kada će se oženiti. - Polako, koleginice, sve će doći na svoje mesto. - Ovaj mlađi ima stalnu vezu, a stariji menja ko žena gaće. - Kad se ožene imaće nove obaveze i uvek će za tebe biti posla. - Ja sam radila i njih čuvala pa mi nije ništa bilo teško. - Jel ti je muž pomagao? - Kad dođe sa posla prvo se hvata za tanjir, a posle za novine dok ja moram da čistim i perem. - To je neki težak parazit. - I stariji sin je isti otac. - Gde si ga našla?
- Upoznali smo se na radnoj akciji. - Htela si da ti čovek bude komunista. - U to vreme devojke su trčale za momke sa crvenom knjižicom. - Znan i zašto. - Ti sve znaš. - Prvi su dobijali posao i ubrzo zauzimali rukovodeća radna mesta. Prvi su dobijali i stanove. - Zato sam se za njega udala. - Imala si nekog? - Zvao se Pavle, a došao je iz Kragujevca. - Tako je to u životu. Voliš jednog a udaješ se za drugog. U njega sam bila zaljubljena do ušiju. - Stan je stan i to u Beogradu. I kom mestu si završila još četiri godine? - Otac me je poslao kod strica u Skoplje.
- Šta ti je stric po struci i gde je radio? - On je vojno lice sa završenim fakultetom, a imao je i veliku funkciju. - Stric budža. - Njega su vozila kola. - Sestro slatka, sve bude i prođe. - Umro je prošle godine i na sahrani sam bila samo ja. - A muž? - On ga nije nikad voleo i kad se sretnu tu sevaju varnice. U makedonskoj školi morala am da učim francuski i makedonski jezik. - Dva nova jezika. Koji si učila u selu? - Nemački. Makedonski profesori bili su mnogo

zajebani i svaku grešku debelo kažnjavali. Njihovim đacima davali su petice ko od šale, a srpska deca su morala da znaju gradivo od korice do korice i jedva bi dobili prelaznu ocenu. - Zar su toliko zajebani Makedonci? - Od tada sam ih zamrzla i ne volim ni ime da im čujem. Teško da bi dobila prelaznu ocenu da stric, preko svojih ljudi nije intervenisao. - Jadni Makedonci. - Još tada sam shvatila da među njima ima mnogo nacionalista koji ne vole bratstvo i jedinstvo. Još tada su želeli da budu nezavisna država. - Ko njih jebe. Oni su mali i danas su država na silu koju će pojesti Šiptari, Bugari a i Grcima su preko kurca. Vidiš, koleginice, kako nam pomažu. - To što demonstriraju i skupe nam neku krpicu ne znači ništa. - Da su imali mozga, nikad ne bi otišli iz Jugoslavije. - Šta će nam oni. - Zajedno bi bili jači. - Oni ne mogu ni sebi da pomognu. - Ja o njima imam loše mišljenje. - A ja sam lud za njima. - Kod strica sam morala da radim sve kućne poslove. - Šta je strina radila? - Mazala nokte i kritikovala moj rad. Najteže je bilo pranje i kuvanje. - Kad si učila? - Kad svi odu u krevet ja prvo sredim kuhinju i počnem da se družim sa knjigom. Strini je smetalo što trošim struju, pa je često dolazila u sobu da gasi sijalicu. - Opasan baksuz. - Čim čujem njeno hrkanje, ja ponovo palim sijalicu i nastavljam sa učenjem. Ujutru moram prva da ustanem i odem pekaru po hleb. - Jel ti se desilo da nekad prespavaš zoru?
- Nije jer sam ja i kod kuće rano ustajala. U to vreme nije bilo bojlera nego se ložio šporet i grejala voda u velikom loncu. - Kako ste se kupali? - Imali smo veliko korito teško da su ga dva čoveka jedva nosila. Posle kupanja, morala sam svu vodu da izbacim iz korita, a to je dug i naporan posao. Njih četvoro i ja peta. - Ti nisi ni morala da se kupaš. - Leti sam išla u bazene, a često sam se samo tuširala. - Bolje i to nego da prosipaš vodu iz korita. - Strina se često kupala a od mene je tražila i braću da kupam tri puta nedeljno. - Ti kupaš a ona gleda. - Stalno je ponavljala da čist čovek zlata vredi. Bili su to moji teški dani ali su i te četiri godine brzo prošle. Strina je javno pričala da stric ima švalerku koja radi u školi pa sam posumnjala da mi je ona dala peticu iz makedonskog jezika. - Ljubav sve može. - Stric je bio ljudina. Muškarac kakvog zamišljaju sve devojke. - Jel

bio lepši od mene? - Ti ne možeš ni cipele da mu čistiš. Visok, pravi atleta sa začešljanom kosom, obrijanim licem i zategnutim odelom pa je milina čoveku da ga vidi. Strina je bila opasna žena i od nje sam često dobijala po koji šamar tek da se vidi koje gazda u kući. - Jel je znao stric za šamare? - Ja se nisam žalila. Strina je Hrvatica. - Te su najgore. - Ne mora da znači. Ima i njih dobrih. - I ja ih poznajem. - Da i tvoja žena nije iz Hrvatske? - Deset godina imao sam devojku u Milnima i dobro sam upoznao tu sortu žena.
- Imam ja dve drugarice sa kojima se i danas čujem. - Gde žive? - U centru Zagreba. - Jel bi smela da odeš kod njih? - Ne znam. - Da li bi one došle kod tebe? - Već su dva puta bile. - U Srbiju može svako da dođe, a mi ne smemo nigde da odemo. Gde je stric sreo vešticu? - U Šibeniku. - Mora da je bila lepa čim se tako zgodna čovek zaljubio u nju. - Lepa nema šta. Kad bi je ti, kolega, video nikad ne bi pomislio da je žena sa puno godina i majka dva odrasla sina. Imala je lice ko u deteta a struk je ostao i pored dva porođaja. - Takva žena je mogla da bira.- Neću da se hvalim ali je moj stric bio marka. - Na koga si ti tako ružna? - Meni ništa ne fali.
- Kolega, tako se ne govori dami. - Veronika, ona da je riba imala bi nekog švacu. - Svi ste mi se smučili. - I ja? - Tebe ne mogu očima da gledam. - Znam ja da si luda za mnom. - Zato mi se i ne ide u penziju. Moj stric nije mnogo pričao, jer je bilo dovoljno da pogleda i ja znam šta treba da uradim. - Jel se tako ponašala i njegova žena? - Kako kad. Od njegovog pogleda ja se sledim i ne mogu ništa da kažem niti da se pomerim sa mesta. - On je neki čarobnjak. - Samo dobar čovek koji je navikao na red i disciplinu i to traži i od svojih ukućana. Ujutru sam prva ustajala jer sam morala da naložim šporet pa da odem u prodavnicu po mleko. Svojoj razmaženoj braći morala sam da donesem vruće kifle koje se puše. Kad bi donela hladne ili, ne daj Bože, od juče u kući bi nastala vika i dreka i tad sam ja na udaru. Sve moje priče da sam obišla više prodavnica i pekara tražeći vruće kifle, nisu mogle da smire moju braću. Kad donesem hladne kifle, strina je izgovarala kletve i bezbroj psovki na moju adresu. Jedno jutro je počela ali je brzo ućutala jer joj je stric udario tako jak šamar da je sela na dupe. - To je najbolje vaspitno sredstvo - Prišla

sam da joj pomognem a ona meni “seljanko, dokle ćeš da mi praviš svađu u kući“. Od tada sam od oca tražila da se vratim kući ali su moje molbe padale u vodu.
- Čovek je bio u pravu. - Nisam mogla da se upišem u srednju dok ne završim osnovnu školu.
- Blago nama što imamo tako dobru glavnu sestru. - Meni je sve jedno gde i šta radim. - Ajde da se zamenimo. - Tebi je najbolje na klinici. - Ja sam jedina i najpametnija viša sestra sa najmanjom platom. - I ovu platu koju primaš nisi je zaradio. Ja skuvam doktorima kafu, i ne trčim za njima ko pas za gazdom. - Ja moram jer od ove plate živim. - Nije ovo njihova klinika. - Oni su gazde i mogu da rade šta hoće. - Zato nam ovi odozgo jebu i oca i majku. Vremenom sam se navikla na strinu i njena dva razmažena sina. - Mnogi roditelji greše kad su deca u pitanju.
- Strina ih je učila ovako a stric onako. - Zato su razmaženi i kroz život praviće sebi probleme jer nisu odrasli. - Najteže je padalo glancanje vojničkih čizama. - To se radi uveče. - Tako sam i radila, ali se preko noći nakupi prašina pa ujutru sledi glanc. Pomagala sam stricu da ih obuje i on mi je uvek davao neku paru. - Mogla si u bioskop. - Kupovala sam čarape i donji veš. - Prava domaćica. - Kolega, da nije takva ne bi bila glavna sestra. - Veronika, u ovoj kući dovoljno je da sestra namigne doktoru ili podigne suknju poviše kolena i preko noći je postala glavna sestra. - Jebo te otac. Ja nisam takva. - Tebe ni jedan nije hteo pa su te stavili na odeljenje gde je šef žena. - Grešiš, kolega. Moju glavu su mnogi hteli ali je ona i do dana današnjeg ostala poštena. Veronika, to nije za pohvalu to je za najcrnju kritiku. - Kolega, ne tupi više. - Radice, moram nešto da pričam kako bi nam što pre prošlo vreme. - Pričaj nešto domaćinsko.
- Ja nisam ništa izmislio. Ovako se godinama radi na Infektivnoj klinici, samo se menjaju glumci i glumice. - Kao svaki baksuz i moja strina se razboli i ode u bolnicu na lečenje. To su bili teški dani za mene jer sam morala svakog dana da je posećujem, da bi mi ona govorila šta ću deci da kuvam, i njoj donesem ono što želi sledećeg dana. Trebalo je tada stići na više strana ali sam uspevala i stric me je često hvalio. - Ti si se baš namučila. - Braća su me izluđivala, ali šta

je mogla siromašna seljančica nego da sluša i trpi. Moj otac je slao pare ali za četiri godine koliko sam bila kod strica i strine, nisam dinara dobila. Jedva sam čekala da se završi školska godina i da se vratim u moje selo. - Ne voliš grad a voliš selo. - To nije moj grad niti su to ljudi sa kojima bi volela da živim. - Više voliš Tuđmana. - Ja sam se rodila u Hrvatskoj ali sam Srpkinja pravoslavne vere. U osmom razredu na dan kada su se delila svedočanstva, strina je ponovo otišla u bolnicu. Doktori rekoše ženska bolest kojoj leka nema i da se nadamo njenoj skorašnjoj smrti. - Doktori sadisti. - Nije prošlo ni tri nedelje a strina umre. Skupila se rodbina, prijatelji a tu si bili i moji roditelji i uz muziku strinu sahraniše na skopsko groblje. Sa roditeljima i svedočanstvom vratimo se u moje selo. - Šta je bilo sa stricem? - Posle godinu dana dobi prekomandu i sa žutom Makedonkom nastavi novi život. Opet sirene. - Odo ja na svoje odeljenje. - Šta je, kolega? Usrao si se od straha? - Ne plašim se ali me je malo strah. - Nije šija nego vrat. Dođi i sutra. - Doći ću Radice ako preživim noć. - I bombe biraju. - Nadam se da nisam njihov ljubimac. Koliko je to sati? - Prošlo je četrnaest. - Ovi su danas nešto poranili.

Gde si, kolega? - Vesna, bio sam na trećem odeljenju. - Dok mi ovde radimo, ti se udvaraš babama. - Radica je za mene filmska diva. - Nije ona za tebe. - Ali sam zato ja za nju prava prilika. - Zar ona nije još otišla u penziju? - Čeka da ovo prođe. - Zbog tih i takvih baba, mi mlade ne možemo da se zaposlimo. - Vesna, da je više Radica ova klinika bi cvetala. - Glavnim sestrama se ne ide u penziju jer ništa ne rade. - To, Vesna, važi i za druge, a Radica ne zna da zabušava. Šta ima novo na odeljenju? - Stigao bolesnik iz Republike Srpske. - Mlađi ili stariji? - Mlad momak samo što je napunio dvadeset godina a nepokretan. - Najebao mali ko žuti.
- Udarila ga granata i od tada ne može da pokreće ni ruke ni noge. - Rat samo donosi nesreću. - U krevetu izgleda ko trupac u šumi. - Tako ga još nisam video. Po tvojoj priči nema njemu života ali zašto je došao na našu kliniku? - Primio ga profesor da mu leči upalu pluća pa će ga posle poslati na vojnu akademiju. - Kome treba nepokretan

bolesnik?! - Ima i visoku temperaturu. - Sigurno je dobio sepsu iz koje će se teško izvući, ali ko sam ja da o tome mislim, kad su tu veliki stručnjaci. U poslednje vreme bolesnici umiru ko od šale. - Vesna, o tome neka brinu doktori. - Oni samo misle o parama i koji će položaj dobiti, a bolesnike nema ko da leči. - I oni bi imao više uspeha nego naši doktori. - Ćuti, dete! Nemoj da te neko čuje. - Ja govorim samo ono što vidim. - Ako misliš da ostaneš na klinici, moraš da ne vidiš, ne čuješ i jezik da skratiš.

Momak, kako je? - Loše. - Biće bolje jer ste došli kod pravih majstora. - Sve one koje ste izlečili davno su otišli na onaj svet. - Opet sirene, majku im jebem! - Meni su one dobro poznate. - Ovi nikako danas da nas ostave na miru. - Kad su nas bombardovali, Srbi nam nisu pomogli. - Nije dao tata. - Zato sada Vas bombarduju. - Jebu nas pa nam zavrću uši. Moj mladiću, kako ste se povredili? - Nagazio sam na minu i poleteo kod Svetog Petra. - A stigao si na infektivnu. - Bolje da sam poginuo na licu mesta nego što trulim u krevetu. - Ozdravićeš. - Što me zezaš? Nisam ja dete. - Ovde su dobri doktori. - Svi me lažete, a ja znam da su mi dani odbrojani. Znao sam da će posle Vas na red doći Kosovo i neka ruska državica. - Nisu sav otpad bacili na nas pa su iskoristili Miloševićevo ime da nastave započeti posao.

Sestre na dežurstvu se smeju kao da se sve ovo njih ne tiče i da će već sutra ovi divljaci napustiti naš vazdušni prostor. Tu je i doktorka Gvozdenović koja se pridružila sestrama, i pričama i smehu ne vidi se kraj. Pokretni bolesnici napustili svoje krevete i izašli u hodnik i svako priča svoju priču u nadi da bolnica neće biti bombardovana. I mene uhvatio neki strah pa svakog časa trčim u WC ko žena pred porođaj.

Šta li moje dete radi i kako sve ovo ona podnosi?! Jutros reče zašto je stalno sama i kako to da i u vreme rata moram na posao. - Mala, ti si se uplašila. - A ko ne bi? - Tvoj deda je stari komunista koji se ničega ne plaši. - Šta može šlogiran čovek?! - Da ti pravi društvo. - Zar moraš na posao? - Čula si na televiziji da je uvedena radna

obaveza. - Ja se plašim da ostanem sama. - Dosad to nisi pričala. - Zar sve mora da ti se kaže. - Praviš se važna i kad te zovem, ti nećeš iz kuće. Ja to kažem, ali je u meni puno straha i zato želim što pre da zaspim. Dokle ću ja da budem sama?! - Ako preživim ovo ludilo, odmah se ženim. - Šta ona meni može da pomogne? - Imaćeš društvo. - Ja volim kad si kod kuće. - Mora da se radi. Od nečega treba živeti. Nisam ja kriv što ti je Bog uzeo majku. - Ja ne znam ko je kriv ali mi mnogo nedostaje. - Znam ja to, ali ne mogu da ti pomognem. - Druga deca pričaju o svojim majkama, a ja bi od muke pukla na pola. - Ona je otišla i više se neće vratiti. - Mnogo puta sam plakala kad me niko ne vidi. - Moraš da budeš hrabra i da ideš napred jer je život pred tobom. - Tata, sedi kući. Ionako te na klinici niko ne voli i jedva čekaju da te se otarase. - Ima ljudi koji me cene ali je takvih malo. Direktori i glavne sestre dolaze i odlaze, a klinika je i dalje tu. Volim ja nju jer sam tu odrastao, ispekao zanat, upoznao ljude i život, a to ne može ni u jednoj školi. Tu sam upoznao dobre i loše ljude, čuo i video veze i vezice, bez kojih Srbi ne bi znali da žive. Video sam da neke sestre idu u krevet ne birajući partnera samo da bi postale glavne sestre. Neke preko kreveta završavaju višu školu i fakultete. - Kakvi ste Vi to ljudi?! - Ubrzo ćeš i to videti. Moram na kliniku. - I kad bi znao da će je bombardovati? - Ona je naša krava muzara bez koje meni i tebi nema života. - Sada je meni najvažnije da ostaneš živ. - I to je važno jer sam na klinici proveo preko dve decenije i zato sam dužan da je čuvam i sačuvam. - Od klinike ništa nisi dobio. - Ja lično ne, ali je volim dok su drugi dobijali stanove, šefovska mesta a mnogi su i studirali o trošku klinike.
- Neka je ti čuvaju. Oni bi je prodali za sve pare. Sve ovo meni dete reče pa ću danas pravo kući.

Kako je lep dan, a mi živimo u strahu da nam se nešto ružno ne desi. Narod se vraća sa posla, a automobili lete levo desno ko da se u zemlji ništa ne dešava. Gradski prevoz radi ko u najsrećnijim danima a ljudi pričaju, iznose svoje komentare i misle da su samo oni u pravu. Deca i đaci žive svoj život ko da se ništa nije desilo ili se to njih ne tiče. Neki ljudi uključili tranzistor i glasno navijaju kad spiker

saopšti da je pao neprijateljski avion, oborena raketa, ko kad Partizan da gol Zvezdi svake prestupne godine.

Tata, otkud ti ovako rano sa posla? - Ti reče da se plašiš. - Ja sam se samo šalila. - Baš si bezobrazna. Jel neko zvao? - Usijao se telefon od poziva. - Ja samo pitam. - Da ne očekuješ neku damu? - Možda će se neka setiti da pita kako sam i da li mi nešto treba. - Neku bole dupe za tebe. - Ko zna možda će se neka setiti. - Kojoj treba čovek sa pedeset godina?! - Nikad se ne zna. - Danas, tata, svako prvo gleda sebe. - Uvek je tako bilo. - Šta je bilo sa onom što mi je poklonila narukvicu? - Nema je dugo da se javi. - Ni ti je ne zoveš. - Zovem je sa klinike. - Videla je da si mator i da od tebe nema koristi pa digla sidro i otplovila u neku mlađu luku. - Sve je moguće jer su žene đavoli koje ne možemo uhvatiti ni za glavu ni za rep. - Vi ste anđeli. - Kako ko. Neću se ja ubiti, obesiti niti planiram da skočim sa trećeg sprata. - To se tebi ne može desiti. - Meni je važno da se što pre izleči i sve drugo je nebitno. - Tu damu je ujeo krpelj. - Dobila je lajmsku bolest. - Jel je bolest prelazna? - Ne, to je lična bolest, kao crveni vetar. - Kako se bolest dobija? - Nju je ujeo pravi krpelj koji je otrov izbacio u krv, i posle određenog vremena, on se vezuje za neurone i tada se javljaju motorne smetnje. - Šta je to? - Mišići se skupljaju i bolesnik hoda ko pijana kokoška. - Jel se bolest leči? - Ne. Samo se zaleči i posle određenog perioda imamo iste smetnje. - Doživotna bolest. - Tako nešto. - I mene su ujedali krpelji. - Nije te ujeo pravi. - Sa nanom sam čuvala koze kad me je ujeo krpelj. - Oni vole runo životinje jer im je tu toplo i odatle odlaze u travu, trnje i razno žbunje. - Mazila sam Belku kad me je krpelj ujeo za ruku. Nana ga je jedva izvadila iglom za šivenje jer se podvukao pod kožu. - Lajmska bolest je hronična, daje posledice i mnogo košta lečenje i zato se treba čuvati krpelja. Kad se podvuče pod kožu, treba ga što pre izvaditi i preventivno popiti dve kutije antibiotika ili primiti deset penicilina. - Tata, pre rata, dama te je često zvala. - Mala, gledaj svoja posla. - Ima tu nešto.- Ja sam imao jednu bolesnu. - Dok je bila na klinici, ti si bio po ceo dan odsutan od kuće.
- Morao sam da radim. - Ne po ceo dan. Bolje ti nju pozovi. Neka

ona mene zove. - Jel zna novi broj telefona? - Zna jer sam je zvao više puta. - Osećam da će se tu nešto desiti. - Da nisi vidovita? - Imam nos. - Takve su žene. Dok im trebaš one te zovu i kad ostvare ono što su želele, okrenu ti leđa kao da se nikad nismo sreli. - Šta bi ti hteo? - Malo više poštovanja. - Dugo si je vežbao i šta misliš na šta će sve to da ispadne? - Ako se nisu skratili mišići i tetive, hod može biti u granicama normale. - Kako može da se zna da li je došlo do skraćenja? - Po hodu jer skraćenje daje hod koji liči na hodanje robota. - Zar onako mali krpelj može sve to da napravi?! - Kad bi ljudi znali sve ovo javljali bi se kod doktora čim vide krpelja na svojoj koži. Mnogo sam radio sa koleginicom, ali je napredak mali. - Zašto, tata? - Bolest je zajebana i tu se ne može postići mnogo. - Tata, ta tvoja koleginica mora da je lepa čim si se ti toliko muvao oko nje. - Mala, mnogo pričaš. - Ne bi bio prvi slučaj da se terapeut zaljubi u pacijentkinju. - Kad to mogu da rade doktori, što ne bi i mi, sitne ribe pljuckavice. Mala, samo da znaš da sam profesionalac. - I drugi su, pa se u bolnicama i banjama svašta radi. - Ja nisam takav. - O tvom poštenju i ptice pevaju. Ti si je vežbao i ona ti se odužila koliko je mogla i šta još hoćeš? - Da me zove i kaže ima li nešto novo. - Ako je trebaš, ona će te zvati. - Mala, gde ćemo noćas? - Ja u svoj krevet, a ti idi gde hoćeš. - Šta ćemo sa tvojim strahom? - Pokriću se preko glave. - A ja ću sa svojim prijateljima na terasu. - I ja sam čula da će bombardovati vojnu kasarnu. - Moramo da bežimo što dalje. Ko ti je to rekao? - Čika Mića je čuo od kapetana koji dolazi na pivo. - Idemo kod strine Ljubinke. - I gore može da nas pogodi neka bomba. - Da se mi udaljimo od kasarne pa neka bude kako je sudbina odredila. I pre ovoga što smo čuli, baba Mileva te već treći put poziva da dođeš kod nje. - I meni je to rekla u autobusu. - Pa što ne ideš? - Sada nemam vremena. - Smeta im Milošević. - To su samo priče. Njima treba teritorija za atomski otpad, a naš predsednik to neće da dozvoli jer zna kolika je opasnost po zdravlje ljudi. - Tata, mi smo mali i jadni i oni su sila i izginućemo ko mravi. - Oni hoće rat, mi se samo branimo. Nisam se nikad bavio politikom, ali ovog puta je Milošević u pravu. - Da nas ruše i ubijaju. Milošević nije smeo da potpiše kapitulaciju jer mu to zabranjuje naš Ustav. -

Onda da ćutimo i gledamo kako nas ubijaju, ruše kuće i mostove. prvo ćeš čuti da oni, koji danas brane zemlju, biti proglašeni za ratne zločince, a ovi koji nas danas ovako zločinački bombarduju važi će za velike demokrate i borce za ljudska prava. - Kako je to moguće? - Sila i pare sve mogu, a tu su i domaći izdajnici koji će, uz pomoć američke vlade, doći na vlast i slupati svog novog gospodara. Gde je deka? - On ne izlazi iz svoje sobe. - Idi i reci mu da večeras ide kod čika Miće. - Njega ni dva buldožera ne mogu izvući iz kreveta. - Reci mu da će napasti vojnu kasarnu i da treba da beži iz kuce. - On samo priča o Rusima i nada se da će svakog trenutka priskočiti braći u pomoć. - Izlapeli komunista nikako da svati da su se Rusi prodali. - Idi ti, tata. Mene neće da sluša. - Prvo da nahranim moje drugare. - Šta si im doneo za večeru? - Meso sa roštilja. - Ti bolje njih hraniš nego mene. - Bolesnici hteli da bace meso, a ja uzeo i doneo njima. Bolje da oni jedu nego da se baci u đubre. - Ja sam im sipala nekoliko puta svežu vodu i bili smo malo u voću. - Oni su ko deca i sa njima treba znati. Vidiš kako halapljivo jedu. - Gladan je Vučko. Hraniš ga jednom dnevno. - Oni dok su manji hrane se ujutru i uveče, a kad odrastu jedu jednom dnevno. - Ja sam Boletu davala mleko. - Vidi se da je sit čim neće meso da jede. Idemo sada kod deke. - Ja neću jer sam ga više puta zvala da ustane, a on po ceo dan leži i bulji u televizor.

Kako je komunista? - Meni je dobro. - Što si se vezao za krevet ko pijan za plot? - Meni je u krevetu najbolje. - Večeras gađaju kasarnu. - Ko ti je to rekao? - Neki kapetan koji dolazi kod Miće na piće. - Znam ja tog kapetana koji je veliki lažov i voli da širi lažne vesti. - Zar i takvih ima u našoj vojsci? - Taj je za flašu piva ubio rođenog oca. - Odakle ti ove informacije? - Bio sam više godina komandant civilne zaštite pa smo se često viđali i jedan drugog dobro poznajemo. - Ja ga nisam video. - Jedan mali čovek sa širokim ramenima i krivim nogama i čizmama koje su uvek izglancane. - To je neki uredan kapetan. - Ima on svoje kvalitete ali zbog pića nije mogao da napreduje. - Mi večeras idemo kod Ljubinke. - Obradovaće se prija Mileva kad Vas vidi. - Zvala je Marinu da dođe

kod nje. - Bolje vi sedite u Vašoj kući. - Šta ako gađaju vojnu poštu? - To je kapetanska priča u koju ja ne verujem. Ja ostajem u svom krevetu, a Vi idite gde hoćete. - Bio si i ostao tvrdoglav. - Jesi li slušao vesti? - Stalno pričaju jedno te isto. Rusi će zaustaviti ovaj rat. - Jebali te Rusi! Oni su veća govna od Amerikanaca. - U mojoj kući neću da čujem ni jednu ružnu reč upućenu Rusima. O Amerikancima možeš da pričaš šta hoćeš i da im psuješ sve po redu jer je to pogan kapitalistički narod. - Važno je da su Rusi dobri i da gledaju kako nas NATO kasapi. Ustani i odšetaj do Miće. - Ostaću dole. - U društvu vreme brže prolazi, a čovek se oseća i bezbedniji. - Tu su žene, deca, ceo komšiluk, a meni se svakog časa ide u WC. - Pišanje nije zabranjeno. - Komšije dobacuju i svašta pričaju. - Sedi malo pa se vrati kući. - Ja ću da čuvam kuću a Vi idite. - Doći ćemo čim svane. - Jesi li nahranio kuče?
- Jeo je Vučko bolje nego ja..

Tata, šta je bilo? - Matorac neće iz kuće. - Deka nije kukavica kao neki. - Njemu je svejedno da li poginuo od bombi ili umro od bolesti kad se približio osamdesetoj godini. Uvek i u svakoj prilici treba biti prezan i ne izazivati sudbinu.

Nebo prekriveno oblacima a noć polako pokriva Beli potok.

- Tata, kiša samo što nije a mi nemamo kišobran. - Šta će nam jer smo za desetak minuta kod tvoje strine. - Zašto je ona otišla iz kuće? - Moj brat je bio baraba i kad je ona to saznala, nastale su prvo svađe, a posle su počele i tuče. I tako iz dana u dan. Brat Milovan imao je neku Cviju sa kojom se tajno viđao i neki su pričali da sa njom ima muško dete. Sazna to i strina, i tog dana su se tako žestoko potukli da je njoj brat izlomio ruku i od tada je ona kod svoje Milice. - Šta je sa njim i što se tako ponaša? - Sigurno mu Cvija kuva čaj od lijandera. - Ona je vračara - I to je moguće. - Kakav je bio kao momak? - Fin i ponašao se ko devojka. - Takvi su najgori. - Otac i majka su u njemu videli dobrog muža i domaćina pa su počeli da mu traže devojku mirazinku. Ljubinkin otac Cile i deka bili su komunjare i dobri drugari pa su hteli da se sprijatelje i tako je došlo

do braka između tvoje strine i mog brata. Oni su godinama lepo živeli i često su odlazili preko granice. Za propast braka i strina snosi deo odgovornosti. - Gde je ona pogrešila? - Ne znam pojedinosti ali znam da ne treba nikog slušati. - Tata, tvoj brat je imao ženu i dete. - Lud čovek. - Kako to misliš? - Mogao je da ima prijateljicu, ali nije morao dete da ima sa ludom ženom. Strinu je Tala sve pogrešno savetovala pa se i ona osilila i na vatru koja je gorela dosipala je ulje, a to je uvek opasno. - Ne razumem. - Ima vremena. Još si ti mala. - Što se nisu lepo razišli? - Nema tu lepote kad se u njihov brak umešala druga žena i drugo dete. Moji roditelji nikako nisu hteli da prihvate da im je njihov ljubimac i ponos kuće baraba koja ima drugu ženu i dete sa njom. - Što ne nađe neku normalnu ženu nego se veza za ludu i debelu Cviju?
- To je njegov problem, a mi da se molimo Bogu da ovo zlo što pre prođe. - Ima da nam zagade vodu i vazduh. - Oni sve mogu ali ničija nije gorela do zore.

- Dobro veče. - Gle Marina došla. - Prija Mileva, Vi ste je zvali. - Kad sam je videla u autobusu ona mi je obećala da će doći. Otkud Vi kod nas? - Strina, moj se tata uplašio da će bombardovati vojnu poštu, pa smo zato došli kod Vas. - Ko to priča? - Vojnik koji dolazi kod Miće na piće.- Tamo nema nikog. Svi su otišli. - Ljubinka, ostali su samo portiri. - Dobro je što ste došli. - Marina nije htela jer ne želi smetamo. - Mi imamo žensku sobu a ti, devere, idi kod Dragana i Zorana. U njihovoj sobi ima mesta za desetoro ljudi. - Jel je još puna sa raznom tehnikom? - Moj Dragan i dalje samo kupuje. - Svako je lud na svoj način. - Šta će mu dva televizora, dva muzička stuba i još mnogo raznih aparata?

- Čiko, dugo te nema da svratiš. - Tu je i neradnik. - Radi on, čiko. - Zato nas i ovi bombarduju.
- Samo Vi radite. - Smešno. Zoran radi! - Neće on, čiko, sastaviti ni dve nedelje. - Znam ja to, Dragane. - Moj Dragan noću ne spava. - I ja sam takav ali pred zoru uvek zaspim. - Kako to?! Ti si navikao rano da ležeš. - Od kako su nam došli gosti ja svake noći sedim na terasi. Znao sam ja nekada da odem u krevet sa prvim mrakom. -

Blago tebi kad možeš da spavaš. - Šta ću. Po ceo dan radi i noć je najbolja prilika da se odmorim. - Mogao bi da se ženiš. - Strina, nađi mu neku. - Nije tvoj tata ćorav. - Plaši se da pita. - Ćuti, mala. Zar ti ovako nije bolje. - Ona će otići jednog dana, a ti ćeš ostati sam. - Znam ja da se snađem, a mogu i neku babu da dovedem.
- Šta će ti baba? - Starija žena koja još može da pomogne sebi i meni. Dragane, jel radiš sutra?
- Ceo dan sam na poslu. - Ima li posla? - Kako kad. - Ovi ruše a Vi treba te da popravljate. - Ima nas dosta i svaki kvar se brzo otkloni. - I ja moram svakodnevno na posao jer su uveli radnu obavezu. - Ima bolesnika? - Ostali su najteži i oni koji nemaju gde. Moja klinika je spremna za veći prijem povređenih i bolesnih ljudi. - Imate li neku zaštitu? - Imamo dobro sklonište i ko hoće može da ga koristi. Gde se Vi iz pošte krijete? - Imamo i mi dobro sklonište. - Negde van grada? - Tu je na minut hoda. - Onda je u parku. - U skrovištu ima krevet, telefon i sve što je potrebno za duži boravak. U poslednje vreme čim dođemo na posao, mi se presvučemo i idemo u sklonište i čekamo dalja naređenja. Ako treba na teren, samo nas pozovu i mi smo već krenuli da otklonimo kvar. - Vi ste ko vojska. - Uvek smo spremni i nema kvara koji ne možemo da otklonimo. - Evo kafe! - Ne treba kad ću da zaspim. - Dragane, donesi stricu nešto da popije.
- Čiko, hoćeš vinjak ili domaću? - Meni je svako piće dobro. - Onda ću doneti domaću koju sam kupio u Valjevu. - Oni imaju dobru rakiju. - Ova peče. Hoće grlo da izgori. - Sipaj do vrha.
- Kakva je? - Dobra! Pravi lek i ovakva rakija se ne prodaje. - Ovu flašu dao mi je neki matorac kad smo mu uveli struju u kuću. Ljubinka, što ne ideš u krevet? Vreme je za spavanje. - Cele noći sam budna jer ne mogu da spavam od aviona i naše odbrane. - I ja sam takav. Kome je danas do spavanja. Svi smo uplašeni i čekamo da ovo prođe. - Ala ste zadimili u sobi! - Mala, što ne spavaš? - Sutra me budi rano. Moram u školu. - Kakva škola dok rat traje. - Preko televizije javili su da sutra počinje nastava u svim školama i na fakultetima. - Ja to nisam čuo ali ću te probuditi. - Hvala ,tata. - A sada idi da spavaš. - Mogao bi da mi doneseš torbu sa knjigama. - Dete, prvo da nam svane sa glavama na ramenima, a za školu lako

ćemo. Čim se svane, ja idem do kuće po torbu, a sada idi u krevet. - Smetam strini i baba Milevi. - Zamisli da si došla u goste u drugo selo i da ne možeš da se vratiš kući. - Marina, dosadna si sa tvojom školom. - Zorane, ti ćuti jer te nije niko ništa pitao. - Ja sam stariji. - Pa šta! - Čiko, kako je ova mala bezobrazna. Zar ne vidiš da nam smetaš i zato trk u krevet. - Neće oni bombardovati vojnu poštu. - Da ti to nije Klinton javio. - Ima on svoju Moniku. - Prestanite da se raspravljate! - Tata, Zoran je opičen. - Nemoj tako o bratu da govoriš. - Čiko, kad je uhvatim dobiće ona svoje. - Daj Bože da i ti,dete, jednom budeš u pravu. - Šta se ovo čuje, tata? - Avioni. - Ala naši pucaju.
- Moraju da se brane i svoju kožu što skuplje da prodaju. Idi, Marina, u krevet i ne brini jer čim se probudiš, knjige će biti pored tebe. - Ponesi sveske i neku olovku. - Biće sve kako si ti kazala. - Beli, koliko je sati? - Sada će jedan posle ponoći. - To je njihovo vreme. - Čiko, malo su poranili jer obično kreću u napad oko tri sata. - Ti si uhvatio red vožnje. - Ja noću često ne spavam pa beležim njihov dolazak. - Ovi zlikovci su bez savesti i morala. - Čiko, mogu oni i atomsku bombu da bace. - Od ovih budala možemo svašta da očekujemo. Beli, da mi malo i spavamo jer nas sutra očekuje novi dan. - Kako?! Moj bata hrče. - Blago njemu kad može da spava. - I kad bi bomba pala u dvorište on se ne bi probudio. - Samo da mu nađemo neku žensku. - Čiko, on ih traži preko oglasa. - Takve idu na pare a on nema ni banku u džepu.
- Imaće. Tek je počeo da radi. - Koliko čujem redovno kasni na posao. - Čutite Vas dvojica!
- Vidi ti našeg novopečenog radnika! - Ne mogu od Vas da slušam tranzistor. - Ja mislio da spavaš. Šta kažu u vestima? - Naši oborili avion. - Bravo, majstori! - Mogu li da upalim televizor? - Što se mene tiče, možeš. - Šta ti kažeš, Beli? - Samo ti gledaj jer si sutra slobodan, a mi ćemo da spavamo.

- Čiko, vreme je za ustajanje! - Zar je već pet sati?! - Noć nam brzo prođe. - Kad imaš autobus za grad? - Oko šest sati. - Odo ja kući po torbu i knjige. Ljubinka i ti si ustala? - Ja spavam sat dva i tako svake

noći. - Gde je moja ćerka? - Otišla je u kupatilo.- Blesavo dete hoće u školu. - Jutros sam u vestima čula da nema nastave. - Neka ide. Možda će videti neku svoju drugaricu. Reci joj da sam otišao kući. - Čiko, imaš pola sata vremena. - Dok ti popiješ kafu, ja sam se vratio.

U dvorištu mir koji poremeti moj Vučko kad me ugleda na kapiji. Dekina vrata zaključana, a kroz otvoren prozor čuje se njegovo hrkanje koje me podseća na Vučkovo zavijanje. U Marininoj sobi ne mogu da nađem torbu, pa sam uzeo samo jednu deblju svesku i olovku, jer nisam verovao da će u školi biti nastave.

- Čiko, ti već stigao?! - Idem ja brzo. - Tako je i nana išla. Ja ne znam da idem polako. - Devere, kakvu kafu piješ? - Slađu. - Čiko, ti onda pij čaj umesto kafe. - Dragane, probudi Zorana. On dnevno popije i po desetak kafa. - Njega ne može ni top da probudi. - Sigurno je ostao dugo pored televizora. - Tata, jesi li poneo ranac i knjige? - U tvojoj sobi je sve razbacano ko da je pala bomba, pa sam ti doneo samo svesku i olovku jer znam da nastave neće biti. - Ja moram da idem. - Idi ali niko neće doći. - Neka prošeta, biće lepo vreme. - Ljubinka, ja joj ne branim, ali će naići na zaključana vrata. Marina, idemo! - Dragane, kad se vraćaš? - To ni Bog ne zna. - A ti dete prošetaj i vrati se pre mraka. Devere, nije htela ništa da jede. - Ona je kicoš u hrani.
- U mom Zoranu nikad dosta. - Nek jede kad može. - Pustio stomak ko trudna žena. - Zorane, lenštino jedna, uskoro će podne! - Gde je Dragan i Marina? - Otišli svako na svoju stranu.
- Upali televizor da čujem gde su noćas gađali. - Ustaj! Moramo kući da idemo. - Čiko, što me lažeš? Tek je sedam sati. - Dosta si spavao. - Zaspao sam pred zoru. - To je tvoj problem. - Šta li radi deka?! - Sedi na pragu i igra se sa mačkom. - Dok je on živ imaće ko kuću da čuva. Sad mu je dobro. - Od kad se ti razumeš u medicinu? - Na televiziji sam čuo da je apetit dokaz da je čovek zdrav. - Kod zdravih da, ali je on imao šlog i takvi pacijenti halapljivo jedu. - Zašto šlogirani toliko jedu? - Zbog bolesti. - Deka može za trojicu da pojede. - Oni ne znaju koliko im je dosta. Jesi li se spremio? - Još nisam ni kafu popio. - Devere, ima još. - Hvala. Ljubinka, meni je

jedna dosta i ne mogu više. - Moj sin može da popije puno lonče - Stric, gde se žuriš kad je ceo dan pred nama? - Ja moram popodne na klinku. - Ti si stari radnik i ne moraš da ideš svaki dan. - Ja moj posao i radno mesto poštujem. Ljubinka, izvini na smetnji. - Dođite opet. Video si da ima mesta. - Doći ću ako Marina bude htela. - Nek navrati kad ima vremena. - Ja joj ne branim, ali bez mene ne ide nigde. - Nije ona više mala, a ja sam se udala u njenim godinama.
- Bila si mlađa. - Tako je onda bilo vreme. Devojka je išla u osmogodišnju školu. - I požurila da se uda. - Otac nije hteo da idem u Beograd u školu nego me je udao za tvog brata. - Bilo je to neko glupo vreme. - Ni ovo danas nije sjajno. - Ali je omogućeno da i ženska deca idu na dalje školovanje. - Kakav si bila đak? - Odličan. - Šteta to se nisi školovala. - Koja devojka ode u Beograd o njoj se svašta pričalo i one se u selu nisu mogle da udaju. - Gluposti! - Tako je bilo.
- Znam. Nisam ni ja mlad i svega se sećam. Zorane, idemo! - Čekaj stric, da stavim još koji zalogaj u usta. - Ugojio si se ko jazavac. - Šta ću kad volim da jedem. - Ti bi mogao ovcu sa runom da pojedeš za jedan obrok. - Zdravlje na usta ulazi. - I bolest. - Što je lepo jutro. Trebao si da me pustiš još da spavam. - Kad stignemo kući, ti nastavi. - Devere! - Čiko, zove te moja majka. - Molim, Ljubinka. - Vrati se po sliku. - Kakvu sliku sada spominješ? - Marini je ispala iz džepa. - To je slika njene majke. Ovih dana kad negde idemo ili bežimo, uvek nosi ovu sliku ko da joj ona može nešto pomoći. - Neka. Šta ti smeta. - Meni ne. Ona je njena majka. - Bila je lepa. - Nje više nema a život teče dalje. - Sa slikom spava. - Nedostaje joj majka. - Znam ja to pa se zato i ne ženim. - Šta će ti. Bolje ti je ovako. - Nije, ali dete ima svoj mir. Ko mi garantuje da ta druga nije neka škorpija. - Traži neku bez dece. - Te su najgore i sa njima ne treba graditi budućnost. Kad ti, radniče, radiš? - Sutra u treću smenu.
- Imaćeš vremena da se naspavaš.
- Ja spavam i na poslu. - Što neku ne odvedeš da ti pravi društvo. - Biće i to. Još sam ja taze radnik. Čiko, eno Voje. Odakle on ide ovako rano? - Mora da je noć proveo kod KUCE. - Ko mu je taj? - Naš drugar. - Kako ga ja ne poznajem? - Kad bi ga video, setio bi se

da si ga često viđao kod Voje. - Mora je neženja koji plaća agencije da mu nađu neku ribu. - On je oženjen i ima dva sina, a žena mu je ko boginja. - I šta kod njega traži Voja? - KUCA ima dobar podrum i tu provode noć igrajući šaha i bulje u televizor. - Ko je u Vojinoj kući? - Vojnici. - Mora da dobro plaćaju čim je on izašao iz kuće. - Pametan Voja, jer je sada prilika da i on nešto zaradi. Vojska u kući spava, igra karte i bilijar. - Moraju i oni na neki način da skrate vreme. Što se ne ženite? - Mi umetnici imamo vremena. - I vaše vreme polako ističe. - Nama je tek trideset peta. - Kada će Vam deca u školu? - Prvo da mi nađemo nešto za seks pa ćemo posle da mislimo
na budućnost.

Familijo, kako je? - Nije dobro. - Odakle putuješ ovako rano? Da nisi bio kod neke? - Biće i to jednog dana. - Ako još čekaš, pobelećeš ko ovca. - Seda kosa danas je u modi. Nikako ne mogu da se naspavam. - Kad noću ljuljaš neku snašu. - Nije to u pitanju. Nego karte i šah koji svake noći igram sa drugom. Usput smo gledali kako naši biju. - To im je posao. - Dobro su ispekli zanat. - Šta to vredi kad je tehnika slaba. - Mi obični građani ne znamo šta sve vojska ima. A Vas dvojica, gde ste bili? - Kod Dragana.- I Vi podvili rep pa bežite od kuće. - Javili da će bombardovati vojnu poštu pa smo uhvatili tutanj. - Treba se čuvati. - Vojo, bolje je biti kukavica u ratu, a živ u miru. - Nisam se nadao da će nas Amerika napasti. - Nisam ni ja jer sam verovao u njihovu demokratiju. - Sigurno su Šiptari dobro platili kad su im došli u pomoć. Vidimo se, familijo! - Živ ti meni bio i oženi se posle ovog sranja. - Daj Bože.

Zorane, jel on stalno ide kod KUCE? - Od kako je počeo rat, a pre su bili dobri drugari.
- Pametan čovek. Oženio se na vreme i šta uhvati sa strane. Vas dvojica ko dve strine idete od kuće do kuće i trošite vreme. - Voja ima uslove za ženidbu. - NI on ni ti nemate dovoljno pameti za obaveze koje traži brak. - Da sam ja njegovom mestu, dosad bih se triput oženio. - Ja sam imao Branku. - Pa je pobegla od tvoje muškosti. - Nju su samo zanimale pare i ništa drugo.

- Zapamti, luda glavo, da svaka žena prvo misli na pare, a tek onda na red dolazi seks. - Shvatio sam da su sve iste. - U ljubavi da, ali se u ponašanju razlikuje žena od žene. - Voja je imao neku iz Ripnja pa je najurio. - Traži čovek nevinu. - U današnje vreme to više nije važno.
- Možda nije bila po njegovom ukusu. - Onakvu devojku svako bi poželeo da ima pored sebe. Stric, čudan je on i hoće da bude gazda. - Takvu je teško naći jer devojke i žene nisu ovce za šišanje. - Njemu treba žena koja će noge da mu pere. - Jel ti takvu tražiš? - Meni je važno samo da ima rupu. - A što joj je u glavi promaja, to tebi nije važno. Jadna je ovo zemlja sa takvom omladinom. - Šta ste nam Vi matori ostavili? - Mi nismo čekali pomoć sa strane nego smo zasukali rukave i radili ko konji, a Vi čekate američku milostinju. - Mene je i otac zajebao. - Što se onda ljutiš na državu.,- Kod oca sam radio od jutra do mraka i on mi danas kaže da ništa nije moje. - Sačekaj da umre ili da ga udari granata. - Neće na njega ništa. - Dao ti je jednu sobu i obećao drugu kad se oženiš. - On to samo priča. - Što se ne oženiš? - Tražim preko oglasa ali nijedna da se javi. - Samo nesposobni i bolesni traže ženu u novinama. - Mogao bi i ti, stric, da se javiš na oglas. - Ja sam još normalan. - Ima dosta intelektualki koje traže muževe. - Sve što je valjalo to se udalo, a ove jadnice traže a mole Boga da ne nađu. One da su htele obavezu, već bi bile udane. - Čekale su princa na belom konju. - Danas takve mogu samo konja da nađu. Koliko košta taj oglas? - Čiko, prvo moraš da se učlaniš. - Kolika je članarina? - Sto maraka.
- Ja bi ga pre odsekao nego ove pare dao agenciji. - Oni ti nađu devojke, a ti samo biraš.
- Nema tu hleba i ako čekaš da ti drugi nađu devojku ostaćeš neženja do kraja života. - Naći ću ja sebi neku seljanku. - I te su završile fakultet ali još nisu dobile diplomu. Dobro juto, crveni.
- Gde ste bili cele noći? - Što pitaš kad znaš. - Jebala te Mileva. - Ona je tvoja prija. - Šta će mi matora debelguza. - A ti si mladić koji piša u gaće i nosi jaja u rukama. - Vi otišli a mene ostavili samog. - Ti nećeš iz kuće. - Meni je lepo u mom krevetu. - Što me onda zajebavaš? - Jel sa Vama bio i Zoran? - Bio je tvoj ljubimac. On

treba večeras da radi. - Čuo sam da se zaposlio.
- Kad bi se opametio. - Budala ostaje budala. - Zorane, zove te deka.
- Ustaj! Šta ležiš. - Idi kupi mi jedan hleb. - Ne treba. Imam ja dva od juče. - Čiko, treba meni. - Ako ti treba, idi kupi. Dokle ću ja Vas da finansiram. Niko da mi spremi doručak. - Ti bi da jedeš. - Gladna usta traže.
- Deko, što ne uzmeš moju babu Milevu? - Šta će mi? - Da ti pravi društvo, da ti kuva i pere i ostalo. - Matora je ona za mene. - Čiko, hoće deka mlađu. - Nisam ja još za bacanje. - Što se ona ne ženiš? - Nisam lud. Ona bi mi uzela penziju. - Uzmi Novku. Ona je trojicu sahranila.
- Dobra je ona žena samo se savila do zemlje. - Zorane, ti i deka niste sami sa sobom. - Čiko, bolje neka se ženi pa nek žena misli o njemu.
- Koja bi njega. Vidiš na šta liči.- Kad ovo prođe idem u Ripanj, tamo ima žena. Možda znaš neku iz mladih (proveriti poslednji red sa strane 314) dao stan. Gde je Marina? - Otišla je u školu. - Kakva škola kad su jutros javili da se raspust produžava?! - I ja sam joj govorio ali nije htela da sluša. - Slavca joj njenog! Ala ću je izribati kada dođe. Zorane, idi skuvaj kafu, a ja ću doći kod tebe za desetak minuta. - Da stavim i za deku? - Pitaj njega. - Nisu moja usta rutava. Imam i cigarete. - Deko, ko ti je dao? - Niko. Imam penziju pa mogu da pušim. - Zorane, vidi ti njega. - I deka se promangupirao. - Pušio sam, sine, ja i mnoge bolje cigarete. - Sve priče o tvom mangupskom životu su istinite. - Ja nisam uštrojen. - Zato si ti smotao popadiju. - I ti nisi bolji. - Ja nisam napadao crkvena lica. - Popadiju je mogao da ima ko god je hteo. - Samo si joj ti dao stan. - Bila je prva na rang listi. - I kod tebe je bila prva. - Ko još tako razgovara sa ocem?! - Sve ovo zna selo. - I o tebi se svašta priča. - Nisam kriv što nam je takva loza.

Bećari tu ste. - Uđi mala i gledaj svoja posla. - Ala ste zadimili ko da se u kafani. - Reci ti tvom tati što si se tako brzo vratila. - Škola ne radi. - Šta sam ti rekao. - Šetnja mi je prijala, a očekivala sam i nekoga da vidim. - Druga ili drugaricu? - Ako te baš zanima. - Šalim se, dete. - Očekivala sam da vidim Milančeta. - Jel to onaj što

stalno zove i kad se ja javim on mi zalupi slušalicu? - Baš taj. - Jebem mu mater mangupsku. - I ja sam preko radija čula da se raspust produžava, ali sam htela lično da se uverim. - Jel ima nekog u školi? - Puna je vojske, a ispred ulaznih vrata stoji stražar sa mašinkom u rukama. - Mala, što nisi tatu poslušala? - I on ne sluša deku i zna svašta da mu kaže. - Tako je, Marina! - Ti, matori, da ćutiš. - Deko, što i ti pušiš kad si mi obećao da više nećeš da zapališ cigaretu?! - Dete, njegovo obećanje možeš da okačiš mačku o rep. - Deko, baci tu cigaretu! - Pusti čoveka da puši. - Kakav si to sin kad truješ oca?
- Bolje nek umre on nego ja. Marina, ti si dobro dete. - Zorane, ti ćuti i skrasi se u mišju rupu.
- Oca ne slušaš i praviš se najpametnija. - Zorane, takva su današnja deca. - Ja ne davim piliće ko moj otac. - Ko ti je to rekao? - Sve ja znam. - Ljubi deka svoju pametnicu. - Tata, mogu li da idem kod Tanje? - Šta ćeš tamo? - Da gledamo film. - Ja u jedanaest idem na posao, a ti kad se vratiš provetri kuću i skuvaj nešto za jelo.

Kad bi mogao Dragicu da pozovem ili je bolje da je ostavim na miru jer njena majka kad čuje moj glas govori da joj ćerka nije kod kuće. Da li baba laže ili govori istinu to samo ona zna. Poslednji put kad smo razgovarali, žalila se da je sve boli i da jedva hoda. Da nije otišla u bolnicu ili banju kad njena majka govori da nije kod kuće? Možda je otišla kod ujaka da živi na Zlatiboru, da bi se sklonila od ovih zlikovaca, koji ne ostavljaju na miru ni jedno mesto ove napaćene zemlje. Možda je kod kuće i neće da se javi jer je zaljubljena u komšiju pa joj više nisam važan. Ona je lepa, prava lepotica i ko je prvi put vidi ne ostaje ravnodušan, ali njen pijani hod odvraća svakog muškarca. Da li ću je zvati sve dok je ne čujem, a posle ću je ostaviti na miru.

Dobar dan, gospođo. - Opet Vi! - Mogu li dobit Dragicu, ako je kod kuće. - Tu je samo da je pozovem. Šta se to dešava sa babom kad je danas tako ljubazna?! - Alo! - Gde si, devojko?! Nema te da se javiš. - Svi me nerviraju. - Šta sam ti ja skrivio? - Da su svi kao ti ja bih se samo smejala i život bi bio pesma, ali tu su drugi koji mi ne daju da

živim kako ja hoću. - Da se nisi zaljubila u komšiju? - Kod ovoliko problema samo mi još ta budala nedostaje. - Udvoje život je lepši. - Sve mi se smučilo. - Kako dama hoda? - Nikako. - Slabo vežbaš. - I ne vežbam više.
- Kako onda možeš da očekuješ poboljšanje. - Upoznala sam mnoge bolesnike koji boluju od moje bolesti, a hodaju normalno a ja se zanosim ko pijani Miša. - Ko ti je taj? - Seoska baraba koja ne izlazi iz kafane. - Taj zna da živi! - Vadi onu stvar na školsku decu. - Što ga selo ne odvede na lečenje u neku psihijatrijsku bolnicu? - Bio je više puta ali uvek uspe da pobegne.
- Ima li on nekog i zna li se ko mu je otac, a ko majka? - Priča se da mu je deda prvi gazda u selu ali on to poriče. - Nije lud da kaže da mu je ta pijanica unuk. - Njegov sin Mita ima ženu i troje dece. Ne zna se koje je lepše. Žena lepa, deca još lepša a za oca, celo selo kaže da je bio prvi momak u selu koji je mogao da bira devojku koju je hteo. Dok je bio momak, u seoskoj kafani je pevala BOBIKA bez koje nije moglo da prođe ni jedno veselje. Bila je vraški lepa i za njoj su trčali i momci i oženjeni ko muve na govno. Mita, kao najlepši najbogatiji momak u selu, brzo osvoji njeno srce. U početku se ljubav krila, ali istina kad tad izađe na videlo i selo poče da priča i prepričava. Mitin otac prvo ne veruje jer seljaci su ljubomorni i žele da mu okaljaju sina, ali kad se lično uverio, on odreši kesu i preko veze posla sina u vojsku. BOBIKA je i dalje pevala, a stomak je iz dana u dan postajalo sve veći pa su ljudi verovali da je to Mitino dete. Tako je mislio i njegov otac i tražio je način kako da se ukloni BOBIKA i njeno dete. U početku je pokušavao i davao pare da se očisti sramota njegovog sina, ali BOBIKA nije htela ni da čuje. Jednog dana selo poče da se pita gde je pevačica ali odgovora nije bilo. Bobika otišla u drugo selo i tamo se porodila, a selo je mislilo da je otišla zauvek iz njihove kafane. Jedne julske noći se ponovo pojavila u kafani i nastavila da peva dok su se posetioci pitali šta je sa detetom. U kafanu je dolazio i Mitin otac koji je pokušavao da sazna šta je sa detetom, ali mu ona nije ništa govorila nego je gledala svoja posla i radila posao za koji je bila dobro plaćena. Njen gazda je znao da ceni njenu pesmu koja mu je, iz noći u noć, donosila dobru

zaradu jer je kafana uvek bila dupke puna. BOBIKA nikad lepša pa su mnogi pokušavali da joj priđu, ali ona nije gledala nikog pa su se mnogi pitali da li je i dalje zaljubljena u Mitu ili je sebi našla nekog drugog dilbera. BOBIKA ponovo iznenada nestade pa je njen gazda potražio pomoć od policije. Posle nekoliko dana po selu puče vest da je izvađena iz seoskog bunara. Ko je to uradio i za koje pare, saznaće se jednog dana iako je selo šaputalo da je to delo Mitinog oca. Izašlo selo, a povorka se otegla, dok je pop pevao i posle duže šetnje svi se okupili na seoskom groblju gde je sahranjena Bobika. Te noći kad su nepozvani gosti uradili ovo što su uradili, beba je bila kod komšinice Zore čije je dete umrlo, a ona je imala mleka ko kiše u proleće. Da joj ne bi obolele dojke, ona je uzimala Bobikino dete dok je ona bila u kafani. Zahvaljujući toj okolnosti nepoznati zlikovci nisu u bunar bacili i tek nerođeno dete. Mita je ubrzo čuo za nesreću i utehu je tražio kod Mađarica koje su znale da se naljute ako ne želite njihovu ljubav. Mladom vojniku ljubavi nikad dosta, a otac želeo da mu sin što pre zaboravi pevačicu.

Čudni su i jadni ti muški stvorovi koji umesto mozga koriste đoku misleći da je on najvažniji na svetu. Majke nema pa je Zorka nastavila da se brine o detetu. Godine prolaze, dete raste a priča je izbledela tako da se danas malo ko seća čuvene pevačice i nesreće koja joj se dogodila. Po dolasku iz vojske, Mita se ženi devojkom iz susednog sela, a o svadbi i veselju, koje se i danas pamti, nije potrebno ništa reći, Mitin otac se počeo razboljevati i ubrzo ode na onaj svet dok su se mnogi pitali i govorili da je to Božija kazna za zločin koji je počinio. Mita ubrzo dobi prvo pa drugo i ubrzo se rodi i treća ćerka. Želeo je on još dece i terao bi sve dok se ne rodi naslednik, ali mu žena oboli od neke ženske bolest i posle dugog lečenja i ona se pridruži svekru. Miša je napunio 14 godina i svojim likom svakom meštaninu je davao do znanja da je Mitin sin jer su ličili ko jaje jajetu. Mita to nije mogao da prihvati pa je pokušao da ga ukloni, ali u begu pogine Zorka, a Miša osta nepovređen.

Miša je po selu radio sve i svašta, a ubrzo je počeo da obilazi kafane i da se druži sa starijim ženama. Mnogi su se pitali odakle mu pare i

ubrzo su saznali da mu daje Mita koji je želo da se opija, ne bi li mu se neko zlo desilo. Ko drugome jamu kopa sam u nju upadne, pa se tako Mita utopi u seoskoj reci. Seo pijan Mita u tek kupljena kola i na jednoj krivini sleti u reku. Dugo nisu znali za ovu nesreću njegove ćerke i tek posle desetak dana ribari su pronašli kola i mrtvog Mitu u njima. Miša i dalje radi po selu ne birajući posao, ali sada manje obilazi kafane jer nema para. Ubrzo je saznao ko mu je bila majka i gde je sahranjena i počeo je svake subote da obilazi njen grob. Za Mitu i njegove ćerke nije mnogo mario i uvek je gledao da izbegne susret sa njima jer su ga mnogo puta jurile metlama iz dvorišta. - Šta je dalje bilo sa Mišom? - Čudo se desilo jer je postao pop. - Oni su pametni i opasni švaleraši. - Koju oni požele ta će se teško izvući iz njihove mreže. Nama je Bog odredio da pomažemo muškarcima. - Kada ću ja osetiti tvoju milostinju? - Mi smo kolege. - I kolege se vole. - Bolje je imati dobrog kolegu nego najboljeg i najbogatijeg švalera. Dugo me nisi zvao. - Zivkam te svaki dan, a tvoja majka govori da nisi kod kuće. - Poslednjih mesec dana bila sam u kući. - I kod komšije. - Šta ću kad me zove. Njoj je krivo što me zoveš jer nisi prilika za mene. - Žena je u pravu. - Kaže da nisi ni za nju, a kamo li za njenu ćerku. - Ja sam muško i imam pravo da pokušam. - Jedan pokušavao pa se usrao. - Ja znam da ću uspeti. - Mnogo si siguran u sebe. - Takav treba da bude svaki muškarac. Da ti nisi kazala da me otkačinje? - Ja sam kriva. - Zašto to radiš? - Ne želim da te vezujem za sebe, jer za ovu bolest nema leka, a ti si već jednu ženu sahranio. - Mnoge ćeš ti poslati na onaj svet. - Ti želiš dete, a ja ne smem da ostanem trudna. - Imaš ti nekog? - Tu je komšija za gašenje vatre. - Ako je tako onda neka ti je sa srećom, ali na mene uvek možeš uvek da računaš. - Odakle zoveš? - Od kuće. - Jel danas ideš na posao? - Već sam trebao da krenem. - Volim da te čujem, pa me nazovi neki put.

- Tata, s kim si toliko razgovarao? - Zvao sam koleginicu. - Jadna je ona kad želi s tobom da razgovara. - Šta mogu kad joj se sviđam. - Neke žene imaju slab vid. - Šta time hoćeš da kažeš? – Ništa, ali želim da te podsetim da ti je vreme odavno prošlo i treba da nađeš

nekog babca, a ne da gubiš vreme sa nekom mladom ženom. - Danas je piletina na ceni. - Pa je kilogram samo sto dinara. - Što si se ti tako brzo vratila? - Tanja mora u grad. - Što nisi išla i ti? - Ona ide sa dečkom. - Da nije poranila? - Tata, gde ti živiš? - Na zemlji i znam da ne treba žuriti. - Oni su zajedno dve godine. - Ko polako ide uvek stiže na cilj. - Bolje da držim knjigu u rukama. - Ona studira, radi i polaže ispite. - Vredna na mene. - Ti tvoj fakultet možeš da okačiš o klin. - Ja sam neponovljiv. - Sa najmanjom platom na klinici. - Nisam ja kriv što su doktori ljubomorni na mene. - Oni su školovaniji. - Da ali sam ja lepši i pametniji. - To ti misliš.
- Bolesnici o meni govore sve najbolje i prvo mene pitaju kad će da ozdrave. - Završiću i ja fakultet. - Nisam siguran. - Kad si ti iz večernje škole stigao do akademskog zvanja, moći ću i ja. - Daj Bože! - Tata, mogu li sa društvom u grad? - Vi se ponašate ko da ste na letnjem raspustu.- I jesmo. - Tek je april i do juna ima još vremena. - Ovi majmuni u ljudskom odelu omogućili su nam raniji raspust. Oni umesto banana bacaju bombe koje i nas mogu da pogode. - Oni su drogirani i ne znaju šta rade. - Narod gine a broj ubijenih se povećava. - Ako ima Boga za sve ovo će jednog dana odgovarati. Šta ćete danas u gradu? - Šetaćemo, a svratićemo i na Kalemegdan. - Neko gine a Vama je do šetnje. - Šta smo mi tu krive? - Ništa, ali je opreznost majka sigurnosti.

Dan sunčan, a ja moram na kliniku. Na njivama vide se seljaci koji seju kukuruz, pasulj jer treba misliti i na zimu koja će doći. Na autobuskoj stanici puno ljudi koji nestrpljivo čekaju da se pojavi autobus. Sunce peče, a ja i još neki ljudi sedimo na klupi koju je neko izneo iz kafane i slušamo razne komentare vezane za ovu sramnu agresiju. Uhvati me neka pospanost ko pijanca posle popijene flaše dobre rakije.

Doktore, što spavaš? - Molim?! - Gde si noćas bio u švaleraciji? - Šiljo, budalo stara, šta to pričaš? - Ulazi u kola. - Ja sam krenuo na posao. - Ulazi. Šta čekaš jer i ja idem u grad. Odavno te nisam video. - Od kad su ovi majmuni počeli da se igraju sa avionima i bombama nisam te viđao. - Svake večeri sam u kafani do ponoći, a često i zoru

dočekam. - A ja mislio da si se sakrio u neku mišju rupu. Ako tako nastaviš izbaci će te Lela iz kuće. - Baš me briga. MI više i ne spavamo zajedno. - Zato će naći drugog. Kad bi htela da ode, slavio bi tri dana. - Nema gde a i takva budala se teško nalazi. - Ako hoćeš, daću je tebi. - Hvala, druže, ali ja više volim da budem sam. - Ti si lud kad odbijaš onakvu ženu. - Bolje tebi nego nekom koga ne poznajem. Tvoja žena je lepa i dobra. - Gde stanuju te dobre žene pa da iz ovih stopa odem po nju. - Žena je onoliko dobra koliko je muž poštuje i voli. - Mogu i na dlan da je držim, a ona će terati po svome. - To pričaj nekom klincu. - Ja zaboravio da si ti stara lola. - Šiljo, ima i dobrih žena.
- Drugar, takva se još nije rodila. Što ne znači da neće. - Sereš, Šiljo, ko usran golub. Kako je snajka i ima li nešto novo? - Ako misliš na unuče od toga nema ništa. - Biće. Važno je da se deca vole. - Kažem ja onom mom klimavom sinu da je najuri i dovede drugu. - Biće dece ko puževa posle kiše. - Ustane u deset, zapali cigaretu i tako iz dana u dan. - Dugo ti nisam video sina. - Budala otišao na Kosovo kao dobrovoljac. - Ko mu sada čuva ženu? - Zar ti ne znaš?
- A šta bi ja to trebao da znam?! - Otišla snajka! - Mlad je on. Oženiće se ponovo. - Neka on živu glavu donese kući, a za ženidbu lako ćemo. Rođeni kum uze snajku. - Nema više sramote. - Ima ženu ko boginja i sa njom dva sina. - Drugar, ljubav je čudo! - Moja snajka njegovoj ženi ne može ni cipele da čisti. - Od kad je gavran pocrneo, druga žena se više voli i poštuje. - Neće oni dugo ostati zajedno jer nema tog muškarca koji voli lenju ženu. - Ko zna. Možda će se provredniti. - Od tog posla neće biti ništa. Dok smo bili deca i kasnije kad smo se pravili frajeri, živeli smo ko bubreg u loju. - Drugar, sve dođe i prođe. Ko bi nekad mogao da pomisli da će ove demokrate rušiti kuće, mostove i ubijati ljude. - Baš su preterali. Posle rata imaće oni svoje sudove kojima će glavni zadatak biti da hvataju samo Srbe. - Mogu za kurac da nas uhvate. Prvo će Miloševića da proglase za ratnog zločinca i eto nove podele među Srbima. - Ne mogu nam ništa. - Ima Srba koji će ga izdati i prodati za debele pare, koje nikad neće doći u našu zemlju. On brani svoju zemlju, rušeći neprijateljske avione i ubija njihovu živu silu. - To bi

svako normalan radio. - To mogu svi drugi osim Srba. Zato Rugova i Tači nisu krivi. - Šiljo, to su njihovi ljudi i oni rade kao peder Klinton naredi. - Kad bi mi neki Amerikanac ili Šiptar pao u ruke, jebao bi mu mamu i sve žensko u kući. - Šiljo, i ja im ne mislim ništa dobro. Gde si krenuo? - Idem kod ćerke u Rušanj. - Onda mi stani kod tržnog centra na Banjici. - Važi, stari druže.- Stani kod one bandere. - Čeka te tramvaj. - Nisam ti ja mala zverka. - Ti si naš doca. - Vidimo se, Šiljo. - A ti, druže, čuvaj tu ludu glavu.

Na odeljenju vlada mir koji povremeno remete sirene koje oglašavaju vazdušnu opasnost.

Kolega, stigao na posao. - Zorice, bolje da sam sadio luk nego što gubim vreme na odeljenju. - Što se mene tiče, možeš odmah da ideš kući. - Šta ćemo sa naredbom? - Papir trpi sve. Hoćeš kafu? - Ne. Idem na terasu. - Evo ti današnje novine. - Šta će mi kad u njima ne piše kad će ovo sranje da prestane. - Gde se kriješ? - Gde stignem. - Ja u mojoj ulici imam dobro sklonište. Čim se oglase sirene, ja i dete idemo u sklonište i ne dolazimo dok ne svane. - Šta je sa mužem? - On ne napušta svoju kuću i razmišlja o ovim pederima. Za njega je sve ovo narkomansko iživljavanje jednog bolesnog čoveka po imenu Klinton. - Padaju glave. - Platiće on sve ovo jednog dana. Idem na terasu. - Ponesi gaćice za sunčanje. - Ala si, koleginice, postala nezgodna. Neću da kažem bezobrazna. - Kolega, ti si došao da radiš. - I ti si se ubila od posla.- Idi gde hoćeš jer od tebe nema nikakve koristi. - Kad sam ja radio, ti si se igrala po pesku.
- Nisam ti ja kriva što si se rano rodio. - Mene su učili da poštujemo starije. - Šta smo mi dobili od Vas? - Radite pa ćete imati. - Vi matorci ste doveli zemlju do svega ovoga što se dešava pa nije nikakvo čudo što nas svet mrzi. - Amerika nije svet, ona je samo jedan deo. - Ali veliki i moćni. - To je tačno, a ona što radi je van svake pameti. - Naša deca hoće hleb bez motike i svakog će da podrži ko daje pare, a oni će sedeti u hladovini i piti hladnu limunadu. Više nikog nije briga za Srbiju i Jugoslaviju, a o patriotizmu ne treba ni govoriti. Došlo je vreme da ljudi gledaju sebe i svoj interes a o nesreći koja nas je zadesila neka brinu drugi.

Gde je sada Dragica i šta će sa njom biti?! Da li zna da je njena bolest teška i ne izlečiva? - Još ne zna da li je u pitanju Lajmska bolest ili multipna skleroza ali **se zna** da su bolesti neizlečive, a prisutne tegobe se iz dana u dan pogoršavaju. Da li joj treba reći istinu ili se treba ponašati kao da će sutra ozdraviti. Ne treba joj uzimati NADU jer dok nje ima, ima i života. Da odem do trećeg odeljenja, jer tu mi niko neće smetati dok budemo razgovarali. Telefon je pod ključem, a ključ je u mojim rukama.

Kolega, da li želite kafu? - Od tebe ni otrov ne bi uzeo. - Ko ti ga nudi? - Ti, sestro, jer sam ti okrenuo leđa. - Hvala Bogu! Našla sam normalnog čoveka. - S tobom može da se druži samo čovek bez glave. - Moj Žile me pazi i mazi. Ako tako ostane, ja sam najsrećnija žena na svetu. - Navikla si ti da menjaš. - Stavila sam tačku na dosadašnji život i krenula iz početka. - Svinja ostaje svinja. - Jebao te otac što te napravio tako blesavog. Iako si lud dođi na kafu. - Prvo moram da obavim jedan telefonski broj. - Opet neku daviš? - Ja samo tražim. - Teško njoj ako ti sedne u krilo. - Kad je crkao miš ispod plasta sena. Jel to najlepša devojka u okolini Obrenovca? - Jeste, kolega. - Ja došao na posao, a posla nema. - Pa si odlučio da uznemiravaš jednu poštenu damu. - Ponovi. Nisam dobro čuo. - Čuo si, barabo jedno. - Čuo sam na vestima da su i u tvojoj okolini padale bombe. - Bilo je strašno. - Rat ne bira ciljeve ni žrtve. - Mislila sam srušiće se kuća. - Mora da si se dobro uplašila. - Da znaš i jesam, ali je na sreću sve to kratko trajalo. Cele noći nisam mogla oči da sklopim. - Mora da si mislila na mene. - Šta bih ja jadna bez tebe i tvoje lepote. - Tebi treba terapeut. - I još nešto. - Lako ćemo za to ali ti nisi zainteresovana. - Otkud znaš? - Da ti nešto značim, ti bi se češće javljala. - Sada nije vreme za emocije. - Nego za šta? - Sada treba sačuvati glavu. - I dupe, sestro. - Baš si bezobrazan. - Jesi li bila na komisiji? - Jesam. - I šta su ti kazali? - Dobila sam mesec dana banjskog lečenja. - Kad planiraš da ideš u banju? - Kad sve ovo prođe. Moja doktorka je rekla da trebam što pre da se udam. - Pametna žena zna šta ti nedostaje. - Mogla bi da te upoznam sa njom. - Na šta liči?

- Visoka metar i žilet, sa malo sede kose na glavi i uvek namazanim usnama. - Zgodna riba. - Ima oko četrdesetak kila i noge ko u rode. - Šta da radim sa tako lepom ženom? - Šetaj je po selu, vodi je u grad, a možeš i u zoološki vrt. - Pa da je tamo zadrže. - Ti, kolega, bolju i ne zaslužuješ. - Zbog mene su neke mlade žene pile živu sodu, vešale se o prvo drvo, a znam neke koje su skakale sa mosta. - Mislila sam da svratim na kliniku, ali se zet žurio da stigne u Vojni odsek. - Doći ću ja kod tebe. - Imaš adresu, pa me potraži. - Naći ću ja tebe i bez adrese.
- Gori si od lovačkog psa. - Za takvu damu vredi se potruditi. - Gde ti je ponos? - Za devojkom treba trčati jer samo tako se stiže do cilja. - Nisam ja od juče. - Moram da pokušam pa šta bude. - Nisi ti za mene. - Mnoge su tako govorile pa kad su videle kakav sam majstor počele su da me napadaju ko pčele cvet. Čuvaj se, sestro, jer možeš da mi zatrebaš. - Ne pitaš da li te ja hoću.- Znam da si zaljubljena u mene. - Da se ti nisi pojavio ja bih se već ubila. - Kad sam te prvi put video, ja sam ti predložio da pravimo posao a ti tvrdiš Pazar. - Meni je važno da si ti živ i zdrav, a ljubavi biće jednog dana. - Ja znam jednog koji je čekao i nije dočekao. - Imaš ti sreće. Ipak se plašim da me ne pogodi neka granata. - Bolje ona nego ja. - Zar si ti toliko opasna? - Ja ubijam iz prve. - Bež te deco sa prozora. Zar si ti toliko opasna? - Videćeš kad dođe vreme. - Ne daj Bože dugog čekanja. Sada imam telefon i mogu te zvati svaki dan. - Čuvaj se, kolega. - Ako mi padneš u ruke, proklinjaćeš dan kad si se rodila. - I to da doživim pa neka me i granata pogodi. - Gori sam od ovih što bacaju bombe. - Ako si takav, šta ćeš mi? - I oni nose pantalone. - Oni su pederi i narkomani. Bolje tebi da dam nego njima. - Pametno, sestro. - Šta ako ne možeš? - Probaću pa šta bude. Čujemo se ponovo za dva dana. - Ako nam se ništa ne desi. - I Bog čuva zaljubljene. - Još se nismo ni poljubili, a ti govoriš o nekoj ljubavi. - Ja znam da me voliš. - Neka bude kako ti kažeš.

Marina, dete, kako je bilo u šetnji? - Lepo.- Kad ste došle kući? - Onim vozom u šesnaest sati. - Mora da je kasnio? - Otkud znaš?! - Požarevački voz ili uvek kasni ili ne saobraća i to je tako godinama.

Koliko je kasnio? - Samo jedan sat. - Zna on i više. - Ljudi se bune, jebu oca i majku direktoru, ali na to niko ne obraća pažnju. - Jel me neko zvao? - Od kako sam došla kući, niko. - Šta si jela? - Pasulj od juče. - Jel je nešto ostalo za mene? - Sve sam pojela. - Sad ću sebi da ispržim dva jaja na oko. - Neka ja ću, tata. - Danas sam video...- Razrednu? - Ne.- Reci već jednom. - Fildanu - Što je nema da se javi? - Ima neke svoje probleme. Puno te pozdravila i čudi se što nisi otišla u Bosnu. - Šta ću ja tamo? - Da se skloniš od ovih idiota. - Ja sam ovde rođena i ne idem nigde. - Kažem ja njoj da nećeš mene da ostaviš, a ona mi ne veruje. - Ne bih nigde išla bez tebe. - Evo ih opet! - Crkli da Bog da! - Oni su sila i zato sve ovo rade jel znaju da im niko ne može ništa. Da imamo ruske rakete, mi bi im pokazali čija majka crnu vunu prede. - Ko zna šta mi sve imamo. - Što ih više ne obaramo? - Možda se plašimo opšteg napada.

Nebo plavo a mesec i zvezdice u punom sjaju, pa me se to podseća na prolećnu noć. Nije uzalud neko rekao da je proleće najlepše godišnje doba i da se nestrpljivo očekuje ko trudnica svoju bebu. Na nebu je još mirno jer vampiri čekaju ponoć da bi krenuli u lov. Drugari, ima li straha kod Vas jer ponoć samo što nije. Recite nešto i nemojte da ćutite ko student kad izvuče pitanja o kojima ne zna ništa da kaže. Znate li, životinjska gospodo, da ove bezbožnike može samo Rus da zaustavi ali neće jer se plaši, a možda je plaćen da ćuti i ništa ne vidi.

Lako je prosipati silu na jednu malu zemlju, koja mora da se brani jer je napadnuta. Devetnaest bolesnih zemalja, sa bolesnim predsednicima i u velikoj većini bolesnim narodima, a bez objave rata krenuše da ruše i ubijaju. Da li ti ljudi imaju dušu, jer o obrazu nećemo govoriti, kad su ko najveći kriminalci krenuli na nejaku žrtvu sa željom da je što pre unište. Govore oni da sve ovo rade u ime demokratije i zaštite ljudskih prava ali sve to pada u vodu kad svakodnevno slušamo o ubijanju žena, dece i staraca. Zašto nas nije napala samo Amerika pa da hiljade njihovih pedera i narkomana đubre plodnu srpsku zemlju?! Znaju kurve da bi tako prošli pa su sa sobom poveli mnogo bezbožnika i kriminalaca iz drugih zemalja da

im čuvaju dupe. Da su znali da će biti ovoliko njihovih žrtava, nikad ne bi krenuli u avanturu zvanu Jugoslavija. Svaka sila je za vreme, pa će i ovoj doći crni dani. Što pre to će biti bolje za budućnost ove napaćene planete. Zašto se deo Evrope i sveta pasivno odnosi prema ovoj ničim izazvanoj agresiji?! Ni najluđi psihijatrijski bolesnici ne bi ubijali, palili i rušili bez razloga, dok je ovima svejedno gde padaju bombe.

Na ovim prostorima dolazili su razni agresori ali nikome nije padalo na pamet da svesno uništava vodovod, elektro postrojenja i sredstva javnog obaveštavanja. Ove nove demokrate ruše sve pred sobom, a u slobodno vreme igraju tenis, idu u crkvu sa nadom ne bili im Bog oprostio nedela koja su činili i sada čine civilima. Ovo nije rat već divljaštvo koje su Amerikanci preneli sa divljeg zapada i asfalta njihovog gradova. Velika je i divlja Amerika koja hoće da vlada svetom ne birajući sredstva kako bi do tog cilja stigla. Amerika puca u pogrešnu metu jer je ovo Srbija gde su mnogi polomili zube. Sa ovih prostora buknuo je Prvi svetski rat koji je uništio Austrougarsko carstvo i ojačalo neman koja je ubrzo krenula da osvaja Evropu i svet. I opet je Srbija bila ta koja je novoj nesreći stala na put i to platila sa milion i više poginulih civila i vojnika. Samo na ovim prostorima Hitler je brojao svoje mrtve dok je kroz mnoge evropske gradove i sela dočekivan pesmom i cvećem naroda koji je položio oružje. Samo je ludi Srbin uzeo oružje i krenuo u borbu sa tek stvorenim fašizmom. Hitler je, kao vođa tog ludila, ostao zapamćen i zapisan, a to će se desiti i sa ovim novim firerom po imenu Klinton. Danas smo napadnuti mi, a sutra će neko drugi i zato Evropo probudi se dok još nije kasno, jer od ove agresije korist će imati Amerikanci i njihova braća Nemci. Kosovo je put prema istoku odakle Mafija uzima drogu i prenosi je u Evropu i zato Amerika i njeni saveznici štite Šiptar u borbi protiv Srba.

Vučko, šta ti na ovo kažeš, a možda te boli dupe zbog njihovog prisustva i moje priče? Šta ja ovde serem ko da će mene neko pitati?! Možda više voliš Ruse koje sam ja omrzo i više ne želim ime da im spomenem. Kad bi oni ispalili koju raketu, ova usrana vojska bi se

povukla i mi bi spavali ko ostali normalan svet i ne bi sedeli na terasi i molili Boga da nas čuva od njihovih bombi i raketa. Francuski predsednik Širak na televiziji izjavio je da će ove nedelje prestati rat ali mu ja ništa ne verujem jer sve zavisi od gazde Klintona. Kako je ovaj narkoman uspeo da oko sebe okupi ove lešinare koji ga slepo prate i izvršavaju njegova naređenja?! Mora da im je nešto obećao jer lešinari neće tek tako da krenu u napad ako unapred ne znaju šta će dobiti.

Nekad smo bili veliki prijatelji sa Francuzima, pa smo im u znak prijateljstva podigli spomenik na Kalemegdanu, a oni nama danas zabiše nož u leđa. Ko je Francuska?! Ko je bedni Širak, koji je potrčao za Klintonom, ne misleći na da će obrukati sebe i svoj narod?! Zar su Šiptari važniji od srpskog prijateljstva koje bi i dalje trajalo da na vlast nije došao Širak koji je sa drugim banditima krenuo da ubija dojučerašnje prijatelje i saveznike. Zemlja se okreće, a sa njom i neprijatelji pa će doći dan kada će glupi Šiptari razapeti svoje vođe, a Amerikanci će im postati najveći neprijatelji. Taj dan će brzo doći i mnogi u svetu i Evropi saznaće da Šiptari nisu ništa bolji od Amerikanaca i da je Milošević bio u pravu kad je pokušao da ih dovede u red, i nauči da poštuju Srbiju i naše zakone. Devetnaest zemalja krenulo je u lov na nevidljivog neprijatelja ne pitajući zašto i koga treba uloviti. Možda su želeli da se zabavljaju pa su krenuli sa rušenjem i ubijanjem, jer nemaju mozga i ne mogu da misle svojom glavom. Svi su oni veliki neizlečivi bolesnici kojima više ni lekovi ne mogu pomoći. Nisu samo oni krivi već je tu i priroda uradila svoje i od njih napravila robote, koji ne misle svojom glavom nego slepo izvršavaju naređenja svojih bolesnih starešina. Lako je poslati bolesnog i drogiranog da ruši i ubija, jer on ne zna šta radi ali će jednog dana odgovarati oni koji su ga poslali u tuđu zemlju da ubija žene, decu i stare ljude.

Svi su nam prijatelji okrenuli leđa ali ćemo mi, Vučko, izdržati i uskoro će na ovim prostorima ponovo zavladati mir. Jer veruješ Grcima? Reci nešto. Nemoj samo ja da pričam. Oni su pice sa dva

lica jer jedno pričaju, a i dalje su u sramnom savezu sa NATO alijansom.

Ponovo sirene. Krenuli vampiri po svežu ljudsku krv. Avioni za trenutak poremetiše noćni mir, ali se ubrzo izgubiše u nepoznatom pravcu. Njihovo prisustvo na nebu Vučko nije primećivao nego je i dalje mirno ležao. Ubrzo se oglasi naša odbrana i u daljini se čuše dve jake detonacije koje su dolazile iz pravca Pančeva, praćene velikim oblacima dima. Moj Vučko i bole skočiše na noge, spremni da se brane od nevidljivog neprijatelja. Vučko poče da laje, a njegovi beli zubi se sijaju ko biser na suncu. Mačak Bole se nakostrešio ko jež i trčkara oko Vučka ko da traži sebi zaštitu. Ubrzo se i iz pravca Zuca čuše dve detonacije pa se nebo išara ko uskršnje jaje. Ne bi se dobro proveo Amerikanac ili neki drugi peder kad bi mu pao pod noge, jer je Vučko bio spreman na sve. Ko je njima dao pravo da uznemiravaju psa dok spava?! Smiri se Vučko. To su tvoja braća i Vi biste brzo našli zajednički jezik. Oni vole ljudsku krv a ti meso i eto zadovoljstva i za tebe i za njih. Verujem da bi ste se brzo zavoleli i postali dobri prijatelji jer su svi psi isti. Ova zbrka i galama trajaše dvadesetak minuta, a zatim ponovo zavlada mir na nebu i zemlji. Jedino ostadoše veliki oblaci dima koji se brzo širi i nosi neprijatan miris, koji nas natera da napustimo terasu i potražimo sigurnije mesto u kući. Mačak Bole otrča na krevet gde je spavala Marina, a Vučko i ja zauzmemo naša mesta, misleći šta su ovi degeni porušili i koliko ljudi ubili.

Tata, telefon! - Molim. Ko me to zove? - Ja sam. Zar ne čuješ telefon? - Da li sam ja spavao.- Otkud bi ja to znala. - Koliko je sati? - Šest i petnaest minuta. – Ko me ovako rano zove. - Neki ženski glas. - Zar ima i takvih dama kojima sam ja bitan. - Ova je više puta zvala. - Kad me dame zovu, reci mi. Možda je nešto važno. - Si, šefe. Zar ti je ova dama važna? - Čim sam joj dao broj telefona, tu ima nešto. - Nisam znala da je ozbiljna veza. - Ćuti, mala, i gledaj svoja posla. - Sledeći put kad se javi, biću ljubaznija i pevaću ko slavuj na grani. - Tako treba dama da se ponaša. - Još sam ja dete. - Lepo ponašanje se uči od malih nogu. Što se mene tiče, treba da znaš da

sam još uvek tražena roba. - Kad bi znao šta ti sve fali. - Čim me dame zovu, znači da vredim. - Nju je muka naterala a ne tvoja lepota. - Postoje i drugi kvaliteti .- Para nemaš, džip nemaš, i ne znam šta je ta dama videla na tebi. - Imam dušu, a to je danas najveće bogatstvo. Još sam ja držeći starac. - Hvala Bogu što ne koristiš štake. - Ne da se Milija tek tako. - Lepo je tata što misliš da si još uvek mlad i što veruješ u sebe. - Niko od moje generacije nije vitalan ko ja. - Samo se ti teši. To je dobro u tvojim godinama. Što ovu damu ne dovedeš da je vidim? - Ja hoću ali ona neće. - Jel to ona što je stradala od krpelja? - Da. - Kako sada hoda? - Sva se ukočila. - Tebe samo takve i hoće. - Baš si bezobrazna. Nije ona za mene. - Još si počeo da biraš. - Lepa je ko slika, ali je za mene mlada. - Danas se ne broje godine. - Pametni broje, a budalama je sve ravno do Kosova. Pa zato danas brakovi traju mesec-dva. Meni treba neka pokretna baba. - Ne bi odbio ni mlađu. - Nisam ja u tom fazonu. - Neće mačak slaninu. Tata, mi se raspričali, a dama čeka. - Možda je sve čula. - Pa šta. Molim. - Gde si, kolega i šta mi radiš?- Kopam ruže. - Zar ovako rano? - Šta ću kad mi ove nebeske budale ne daju mira i ne mogu da spavam.- Nisam znala da si toliko vredan i radan. - Još ti mene ne poznaješ dovoljno. - Čula sam tvoj razgovor sa ćerkom. - I šta kažeš? - Ima dosta istine u tvojoj priči. - Ja sam ti, sestro, čudo od čoveka. - Pa te zato ni jedna neće. - Bacio sam udicu i čekam da se neka ribica upeca. - Kakav ti je mamac? - Dobar, sestro. - Na taj mamac ribice se teško upecaju. - Šta treba da radim? - Zar treba ja da te učim?! - Današnja omladina sve zna, a ja sam od onih koji slušaju mlade. - Danas se ribe pecaju na kola i marke. Kolega, jer znaš da ruže vole žensko prisustvo?- Znam da vole muziku. - Ništa ti ne znaš. - Ja sam mlada domaćica, a vreme radi za mene.- Udaj se, kolega. - Želim da budem prava domaćica, ali mi to slabo ide od ruke. Gde si provela noć? - Kod mog lepog komšije. - Mora da je nešto bilo kad si tako vesela. - Kako da ne. - Hvataj ti njega pa će nešto da ispadne. - Nisam ja crveni krst. - Ti si medicinska sestra i tvoja je dužnost da pomažeš ljudima. - Neće moći ove noći. - To se radi i po danu. - Bira sestra. - Ja znam jednu koja je birala i osta baba devojka. - I to je bolje nego da se udam za nekog krelca (kretena). - Kako je bilo u

tvom selu? - Gusto, kolega. - Tebi je lako jer imaš podrum. - Ovo je bila prva noć koju sam provela u komšijskom podrumu. Cele noći su avioni kružili i povremeno bacali bombe. - Oni nisu došli na izlet. - To je stoka! - Koja može da radi šta hoće. - Jebo im Klinton mater. - Sestro, sve ovo oni rade za debele pare. - Ima Boga. Platiće oni jednog dana. Jednog dana Solana i drugi kriminalci doći će na mesto zločina. - Ne pričaj gluposti. - Živa bila pa videla. - Zar će to narod da dozvoli? - Dočekivaćemo ih sa cvećem i raditi kako nam oni budu naređivali. - Toliko je ovaj narod nije lud. - Srbi se menjaju ko vreme i kod nas važi „ko da više“.
- Sad si preterao. - Sutra će vojska i policija biti krivi što su branili zemlju. - Kolega, jel si ti nešto pio? - Milošević i njegovi saradnici biće kriminalci jer će to želeti Amerika. - Mi žrtve, mi kriminalci, kako je to moguće?! - Tako mora da bude jer smo krenuli da branimo zemlju, a to nismo smeli. - Kolega, ti ko da si jeo bunike i ne znaš šta pričaš. - Ja sam, sestro, vidovit i znam da će ovako biti. - Pričaš gluposti! - Srbi će Solani i ruke da ljube ako sutra donese koji dolar.
- Nisu svi Srbi prodane duše. - Ima i poštenih ali se takvi mogu na prste izbrojati. Odakle, sestro, zoveš? - Samo što sam ušla u kuću pa da ti se javim. - Lepo od tebe. - Plašim se da ti se nešto ne desi. - Jel si dobro? - Nisi neki ali kakvih ima, možeš da prođeš. - Bio bi greh da nas neka granata zakači, a mi nismo ništa uradili. - Ti bi bio na šteti. - I ti bi m nogo izgubila. - Ja sam mlada i vreme je na mojoj strani. - Reci ti meni kako si i da li ima nekog poboljšanja? - Sve me boli. - Šta najviše? - Leđa, a noge su teške ko da su od olova, a ne od krvi i mesa. Kad hodam osećam jake bolove u leđima. - Jel piješ lekove? – Da, i kada će bolovi da prođu?
- Uskoro. - Ti me tešiš, a ja znam da ću ovakva biti do kraja života. - Voleo bih da te vidim. - Šta ću ti ovakva? - Opet si počela da jadikuješ. - Šta će mi ovakav život? - Vreme i lekovi rade za tebe. - Nisam ja mala i nemoj da me lažeš kad sve znam. - Ako ti treba moja pomoć, ti me pozovi. Ja volim da te čujem, ali imam osećaj da se tvoja majka ljuti. - Posle mog razgovora sa njom, ona je obećala da će biti ljubazna i zvaće me na telefon. - Da tebe ne zove još neko pa žena nema mira? - Kako da ne. - Tako lepa dama ima bezbroj

udvarača. - Kolega, ti to mene zajebavaš. - Ja samo istinu govorim. - Ja se još uvek ne zakopčavam na leđima. Jel ti hoćeš da se ja naljutim na tebe? - Samo sam pitao. - Takva pitanja su nepotrebna. - Zaljubljeni čovek uvek sumnja i plaši se da ne izgubi voljenu osobu. - Ti si kao zaljubljen? - Do ušiju, sestro. - Baš si me nasmejao. - Tebi je lako jer je komšija pored tebe. - Ovakav život ne bih poželela ni najvećem dušmaninu. - Nemoj tako, jer tvoje vreme tek dolazi. - Kako možeš to da mi pričaš kad hodam ko baba od sto godina. - Zar ti je toliko loše? - Uplašila sam se i sve više verujem da mi nema leka. - Kod tebe treba muški da se radi. - Kad bi znala da bi to pomoglo, poslala bi taksi po tebe. - Samo je to u pitanju i ništa drugo .- Zovu me roditelji i moram da prekinem vezu. - Mogu li da te zovem? - Do šesnaest sati, jer posle idem kod komšije, a roditelji kod sestre i u kući nema nikog. - Sestro, smiri se i glavu gore jer će sve to proći ko ružan san. - Plašim se a i doktorima više ništa ne verujem. - Važno je da nije multipna skleroza. - I Lajmska bolest je teška i dugo se leči. - Ko ti je to rekao? - I ja sam, kolega, išla u školu. - Vidi se da nisi bila na svim časovima. Multipna skleroza je hronična bolest kojoj nema leka i uvek se završava smrtnim ishodom. - I to je bolje nego što ću se celog života družiti sa lajmskom. - Ali si živa... - Zar je tebi ovo neki život? - Čim mi se ukaže prilika, zvaću te. - Samo do šesnaest sati. - A ti mi se čuvaj komšije. - On je bezopasan. - Takvi su najgori.

Tata, zar si i ti počeo da lažeš? - A šta sam ja to slagao? - Kopaš ruže. - Morao sam nešto da joj kažem. - A mene učiš da ne lažem. - Kad je reč o laganju, treba da znaš da je svaki muškarac veliki lažov. Moje vreme je bilo ono pravo, sa mnogo romantike i ljubavi ali se i tada lagalo. - Vi ste živeli kako ste hteli. - I jesmo. Nije bilo side i drugih boleština, a plata je bila solidna i moglo je lepo da se živi. Mogao sam sa platom da odem u Pariz sedam dana i još da mi ostane za život do kraja meseca. - Vama je bilo lepo jer ste išli gde ste hteli. - Moglo se. Bilo je para. - A mojoj generaciji poklonili ste rat. - I zračenje od koga će mnogi pre vremena otići na onaj svet. Ovaj rat se ne vodi zato što NATO voli Albance nego zbog teritorije gde će se

odlagati atomski otpad. Njih Šiptari zanimaju ko kriminalca pravda. - Šta su hteli to će i dobiti. Stradaće i Srbi a ni njihovim vojnicima neće biti dobro. - Tata, šta je bilo sa tvojom molbom? - Pusti sad to. Zar ne vidiš da se ovi ne šale. - Oni su došli da ubijaju a mi treba da se branimo. - Lako je to reći ali kako protiv sile. - O tome smo trebali da razmišljamo mnogo ranije. - Ko je mogao da pomisli da će nas demokrate napasti. - Šta ti je odgovorio direktor? - Priča mi bajke ko da sam ja dete, jer zna da sam u pravu pa vrda ko devojka pred udaju. - Jel ti je odgovorio na molbu? - Nije ali me je zvao na razgovor, i da nisu bili i drugi rukovodioci, ja bih ga sigurno napao iako znam da je on u pravu. Po sadašnjem zakonu koji je na snazi on odlučuje ko će mu biti glavna sestra. - Kad je tako, što si se žalio? - Zato što se zakon poštuje samo kad treba radnika oštetiti. - Zar zakon nije isti za sve radnike? - Tako bi trebalo da bude ali nije i nikad neće biti, jer se oni pišu da bi se kršili. - Tek sada ništa ne razumem. - I ne treba. Sa sudom i zakonom nemoj da se družiš jer tu nema i ne može biti pravde. - Zašto? - Zato što sudije i advokati vole pare i pravda se deli po principu ko da više. Danas avioni i bombe padaju zbog para. - Solana je kriv. - Svi su oni krivi i kvarni ko šupalj zub. - Mora da su i oni od strane Šiptara dobili velike pare. - To je sigurno jer su pare danas jače i moćnije i od aviona i bombi koje svakodnevno padaju po našim glavama. Sutra će ovi zlikovci doći na mesto svojih zločina.
- Neće to dozvoliti naš predsednik. - Uz pomoć para i domaćih izdajnika, on neće biti na vlasti. Ti novi političari tražiće da se Miloševiću sudu i glavni krivci će biti zaštićeni. - Kako to može?
- Sila je to i ko sme da traži da se sudi Klintonu, Solani i drugim kriminalcima. - Tata, šta si napisao u tvojoj molbi? - Zar te to toliko zanima? - Da. - Onda slušaj. Ja sam, gospodine direktore, najluđi čovek na klinici jer sam tek posle trideset godina staža shvatio da se zakon u našoj kući zove Vašim imenom. U pravu je bila profesorka Kostić koja je predlagala da me pregleda neuropsihijatar jer sam tražio pravdu i poštovanje zakona. Možda bi i Vi trebali da me pregledate jer mi svakog meseca uzimate deo ličnog dohotka. Na Vašu sreću i sramotu koja će ostati zabeležena, ni Vaši prethodnici

nisu bili ništa bolji, jer su gledali samo sebe i svoj interes. Mala, jel dosta čitanja? - Čitaj dalje. - Mala, ti si dosadna. - Zanima me šta si sve napisao. - Tražim da mi se vrate pare i da me postavite za glavnog tehničara. - I šta si još tražio? - Da budem direktor svim radnicima i da za sve važi zakon. - Misliš da će te poslušati? - Znam da neće niti ja bilo šta očekujem. - Što si mu onda pisao? - Možda će mu proraditi savest. Nisam ja više važan, nego generacije koje će raditi na klinici. - Neće oni dozvoliti da se iko igra sa njima.
- Samo je Milija ćutao i radio. Bilo ko drugi, da je na mom mestu, takvi direktori ne bi živi sačekali zoru. - Ti si ćutao i zato su te vukli za nos. - Sada vidim da sam ispao ovca, ali tu je Bog pa neka im sudi. - Tata, od tvoje molbe nema ništa. - I ja to znam pa sam pred njim iscepao molbu. - Ja bi mu razbila nos. - Bog sve vidi i ne prašta. Šta ćemo mi, dete, danas da jedemo?
- Pun je frižider. - Ja na poslu imam ručak i večeru, a ti se snađi. Dete, idem u baštu. - Zar nećeš na posao? - Imam vremena. - Ja ću kod Tanje da gledam film. - Ponesi tvoj ključ. - Kad dolaziš kući? - Sa prvim mrakom, ja sam tu.

Dobar dan, devere. - Ti si, Dobrila. - Da nisi zakasnio sa riljanjem? - Stigao mesec april, a ja još ništa nisam uradio. Vidiš kako mi je bašta neuredna. - Trebao si jesenas da je očistiš i izriljaš. - Nikad nemam slobodnog vremena. - Što skitaš? Zar ti nije bolje da nađeš neku babu? - Šta će mi? - Da ti pomaže u kući i bašti. - Bolje je ovako. - Teško je živeti sam. - Kad prođe ovo zlo, krenuću u lov. Možda ću nemu uloviti. - Danas je lako jer ima puno izbeglica. - Snajo, hvala ti na lepim rečima ali je ovako mnogo bolje. - Navikao si ti da menjaš. - Kad mogu oženjeni mogu i ja. - Ima mladih žena koje su ostale bez muževa. - I ja toj deci treba da glumim oca. - Imao bi mladu ženu pored sebe. - Matorac se neće upecati na mladost i lepotu. Svaka je žena ista.
- Čujem da si hteo jednu iz sela. - Od koga si čula. – Priča se. - Što je tvrda zemlja. - Što ne pitaš brata da ti poore to parče. - Ovde ima oko desetak ari. - Sve bi on to završio za desetak minuta. - I popio sanduk piva. - Ne može džabe da radi. - Ja ću sve ovo za nekoliko

dana da izriljam pijući pivo jer ni moja usta nisu rutava. - Ala si stipsa. - Snajka, život je skup. - Moj Mića ne pije. - Znam. Prazne a kad padne noć on pije i ne gleda koliko flaša popije.
- Otkako je imao krvarenje u želucu pije samo sok. - Možda ne sme od tebe. - On me ne zarezuje ni dva posto. - Dobro si se ti udala. - Kriv je moj otac. Govorio je da bežim od školovanih jer oni samo zavedu devojku pa je ostave. -Nisu svi isti. - Ja poslušala oca i ostavila mog Gorana. - I udala se za Miću. - Tako je suđeno. - Da li si ga posle viđala? - Više puta na vašaru u Rušnju. - Mora da ti je srce zaigralo. - I dalje je lep, ali sam ja udata žena. - Ljubav je, snajka, opasna. - On je prošlost. - Ljubav i kašalj se ne mogu sakriti. - Deveri, pusti sad to. Mi smo ostarili. - Ja nisam. - Ti si momak sa pedeset leta. Da pozovem Miću pa neka on to čas poore? - On je lenj ko lenja buba. - Nemoj da bacaš manu na mog muža. - Ja ga bolje poznajem. - I ja sam ga dobro upoznala. - Dobar jeste ali ima šarene oči. - Takvi ste svi u familiji. - Nismo mi krivi što smo tražena roba. - Kamo te lepe sreće da moja noga nije nikad kročila u Beli potok. - Naše selo je nekad bilo najbolje u okolini Beograda. - Daleko vam lepa kuća. - Prvo selo sa razglasnom stanicom. - S velikim zvučnicima okačeni na bandere. - Tako je, snajka. - I muzikom koja se čula od ranog jutra do kasno u noć. - Ja sam kao momčić često dolazio ispod vaše bandere da što bolje čujem Silvanu, Safeta i druge pevače. Imali ste razglasnu stanicu ali su Vam putevi leti bili puni prašine, a zimi blata do guše. - Tako je bilo. - I danas ova naša ulica je sva u rupama. Da li, snajka, znaš koje je selo prvo imalo bioskop? - Beli potok sa velikim platnom. - Ti si čak iz Rušnja dolazila da gledaš „Skupljači perja“. - Tada sam bila devojka pa sam mogla da izlazim. - Da te moj brat nije dovodio kolima, ti nikad ne bi videla ovaj film. U to vreme je počela i televizija da radi. - Sećam se da mi je otac te nove godine kupio televizor „Major“. - Tada je postojao samo prvi program. - Ali je bilo puno muzike i humora. U to vreme glavne zvezde su bile Čkalja i Mija. - I njihovo vreme prođe. - Proći će i ovo zlo. Unučići ne mogu da spavaju od straha, a kad zaspe obavezno se upiške u krevet. - I meni se gaće tresu kad čujem sirene, avione i bombe. - Svako ko je normalan se plaši. - Onda nemoj da se

čudiš što ti se unučići tako ponašaju. Najgore je što ne vidimo ko nas napada. - Šta bi i mogli i kako bi se branili i da ga vidimo? - Pitao bi šta to radi i koga je poslao da ruši i ubija Snajka, šta ti je to na obrazu? - Posekotina od pada. - Da nije brat vežbao ruku? - Šta sam tražila to sam i dobila. Žene ne znaju da ćute. - Nisam se nadala, a on iznenada ispruži ruku i tako me je jako udario da sam pala na zemlju. - Jer to on često radi? - Ovo je prvi put. - Mora da si preterala sa pričom. - Sama sam kriva. - Da nije bio pijan? - Ne ali mu je sinoć bila Ruskinja. - Došla devojka na piće. - Tvoj brat je stavio u krilo i ljubio ko da mu je žena. - Šta je tu loše? - Kako bi se ti ponašao kad bi video ženu sa drugim muškarcem? - Okrenuo bih leđa i otišao svojim putem. Brat je popio koju više pa nije video da li si ti ili Ruskinja. - Svi ste vi muškarci isti. - Uhvatila sam je za ruku i povela iz sobe kad tvoj brat skoči i udari me po obrazu.
- Jesi li bila kod doktora? - Šta će mi on pomoći? - Da ti da injekciju protiv tetanusa. - Kamo te lepe sreće kad bi me pogodili ovi sa neba. - Zar zbog jedne Ruskinje da ideš kod Svetog Petra? - Sve mi je preko glave. - Ostaviće nju moj burazer samo hoće prvo malo da se poigra sa njom. - Neće ona njega. Nju zanimaju pare. - Takvi su Rusi. Vidiš šta nam ovi rade, a Rusi ćute i gledaju. - Dobili su pare. - To je narod koji se lako kupuje. - I mi Srbi nismo bolji. Snajka, nemoj sve da vidiš. - Još nisam ćorava. - Nekada je zbog mira u kući dobro biti ćorav i lud. - Dosta sam ja trpela i gutala ali više neću. - Radite šta hoćete. Vi ste muž i žena. Kakav je promet?
- Ima posla. Tvoj brat ne izlazi iz radnje. - Strah se uvukao u ljude pa danas piju i oni koji nikada nisu ni pomislili na čašu pića. - Piju ko stoka. - Rakija smiruje, i kad se popije malo više, nema straha. - I žene dolaze da piju. - Više se ne zna ko više pije. Uplašili se ljudi jer je svima glava u torbi. - Ovi idioti više ne biraju ciljeve, a bombe padaju i na stambene objekte. - Ovo je rat i tu milosti nema. Ludim ljudima je sve dozvoljeno, a u NATO savezu takvih ima ko mrava pred kišu. Normalan čovek neće da ide u tuđu zemlju da ruši i ubija. - Avioni, Dobrila. - Beži, devere. - Ala nisko lete. Jebao im otac mater. - Idemo u naš podrum.

Šta je brate? - Zar ne čuješ avione? - To su naši. - Ja sam se usrao od straha. - Gde mi je žena? - Ona je pobegla u podrum. - Žena je ko avion. Sad je vidiš, sad je ne vidiš. - Brate, šta bi mi bez njih? - Da je dobro ženu imati i ti bi se oženio. - Ja tražim. - A moliš Boga da ne nađeš.
- Vi oženjeni ne znate šta imate pored sebe. - Samo muku i glavobolju. - Ne daj Bože da ostaneš bez žene. - Bolje da pogine ona nego ja. - Bež žene nisi čovek. - Ima žena koliko hoćeš. - Sve čekaju samo tebe. - Sa deset maraka mogu da biram. - Pa si našao Ruskinju. - Sama je došla. - Uželela se tvog kurca ili debelog novčanika? - Zna svoj posao i nije mi žao da platim. - Zašto ti služi žena? - Da kuva i pere. - Čula je da imaš pare i kad ti sve pokupi, otići će od tebe. - Brat koju uhvati ta ga teško ostavlja. - Ruskinja je to i ona će ostati dok ima koristi.
- Mića dobro tuca i plaća. Hoćeš i tebi da namestim Ruskinju? - Goni ih u pičku materinu. - Zar braći tako? - Dok mi ginemo oni samo pričaju umesto sa su nam stigli u pomoć. - Jebe se njima za nas. - Znam ja to i zato neću da čujem za njih. - Šta ti je kriva Ruskinja? - I one se ponašaju ko njihova država. - Brate, seks nikad nije bio džabe. – Pre bi tucao crnu Amerikanku. - Mi smo jedan narod. Kad nam treba njihova pomoć, njih nigde nema. - Zar hoćeš da izbije Treći svetski rat? - Kad ginemo mi neka ginu i oni. - Cela planeta bi otišla u propast. - Neka i ovako je na zemlji mnogo kretena. Dođi večeras. Daću ti moju Ruskinju. - Nemam para i neću da punim njenu ribu. - Ja ću da platim. - Neka je jebe Amerikanac koji je platio da Rusi ćute dok nas oni bombarduju. - Brate, kakav si ti to muškarac? - Strah se uvukao pod kožu pa mi ona alatka služi samo za pišanje. - Pre nego što odeš da mi popijemo po jednu. - Mogu i ja više. - Gazda Mića ima rakije i za kupanje. - Bež te deco sa prozora. Mnogo se hvališ. - Doneo sam desetak buradi domaće rakije iz Prokuplja. - Neka mućka. - Čist posao. - Lako je biti pošten kad imaš pare. Ženo, gde si dosad? - Bila sam u podrumu. - Natoči jednu flašu rakije. Hoće moj burazer da proba. - To je pravljena rakija. - Skoro ovakvu nisi pio. Šta kažeš, brate? - Dobra je. - Čista šljiva. Ne kupuje tvoj brat bilo šta. - Dovoljno je dve čašice pa da čovek spava ko jagnje. - Ona se

najviše i prodaje. Mićo, pojačaj tranzistor. - Pre pola sata sam čuo da su naši oborili još dva aviona. - To će zlikovce naterati da nas još žešće napadaju. - Mi nemamo izbor i moramo da se branimo, i što skuplje prodamo našu kožu. Znaju oni zašto su došli. Glupi Šiptari su poslužili kao alibi da nas napadnu, ne misleći i na svoje žrtve. Nije ovo Hrvatska, ovo je Srbija gde se gost dočekuje sa pogačom, a neprijatelj sa puškom u ruci. Biće ovde još mnogo žrtava sa obe strane, a zlikovci će osnovati neki svoj sud da bi mogli da se svete onim Srbima koje ne mogu pobediti u ratu. To će biti cirkus koji će mnoge zabavljati i služiti kao anti propaganda suda i pravde. Može li još jedna? - Sipaj brate. Šta se stidiš. - Danas ne ideš na posao? - Radim od dvanaest sati. - Kako ćeš pijan da radiš? - Ove tri čašice ne mogu ni da me zagreju, a kamoli obore na zemlju. Niko ništa ne radi i bez veze šetamo noge. - Ko brine o bolesnicima? - Sve što je moglo na noge otišlo je kući. - Ima li povređenih? - To zbrinjavaju druge bolnice. - Jel ima ko da radi? - Tu su sestre i doktori. - Na radiju su javili da žene sa malom decom ne moraju da dolaze na posao. - To važi za sve majke čiji muževi su na ratištu. Na mom odeljenju ima mnogo teških bolesnika koji ne mogu bez bolnice. - Ima li lekova? - Nešto ima, a nešto mora rodbina da kupi. - Šta ako bolesnik nema nikoga? - Uvek se neko nađe, i nijedan bolesnik nije bez terapije. - Kakva je hrana u bolnici? - Toliko dobra da ni moj Vučko neće. - Da sipam još jednu? - Biće mnogo. - Mnogo je samo kad biju. Danas je lep dan. - Sutra će gazda Mića na oranje. - Radi brate. Ko zna kakva će godina biti. - Moraću nešto i da posejem. - Kod tebe je puna kuća i treba tri puta dnevno jesti. - Napunio sam dva zamrzivača od 450 litara. - Dobro je jer će ova godina biti sušna. - Ko ti je to rekao? - Jedna nesreća prati drugu. - Šta mi tu možemo. - Možemo samo da zasadimo bašte i njive, i da ne mislimo šta ćemo zimus jesti. Sve to košta. - Mićo, ako hoćeš da imaš moraš da uložiš pare za seme, đubrivo i gorivo. - Ali gde pare da nađem? - Snađi se, jer ako ima za Ruskinju mora da ima i za porodicu. - Jedino da počnem sa obijanjem trafika.
- To je danas u modi ali od poštenih ne možeš da stigneš na red. - Danas ko god može on krade. - Brate nema više sramote. Idem da

uhvatim autobus u 11 sati. - Devere, nisam ti ponudila kafu. - Hvala. Ko da sam je popio. - Jel možeš da hodaš? - Brate, ti mi se rugaš. - Samo pitam. Na poslu se puši i pije kafa. - Jadni vaši bolesnici. - Snajka, danas smo svi jadni. - Dođi večeras da sedimo. - Ako ne odem kod Ljubinke eto mene sa prvim mrakom. Moj burazer se uplašio da ne bombarduju vojnu poštu. - Ako bi to uradili odoše naše kuće. - Jebeš kuće. Važno je da mi ostanemo živi. Vidimo se večeras ako bog da. - Na ovu familiju neće ni bombe. - Kad smo toliko loši zašto si se uvukla u naše jato? - Bila sam mlada pa nisam znala šta radim. - Znala si da zavedeš mog brata. - Nisam smeo da je ostavim jer je pretila da će skočiti u Savu ako je ne oženim. - Ne znam ko je za kim trčao. - Pusti sad to snajka. - Svake večeri je dolazio u Rušanj. - Ljubav je čudo. - Nije mu smetala ni kiša ni sneg. - Jel istina, brate? - Nije smeo da uđe u kuću nego me je čekao u šumarku. - Idila. Mi Radovanovići smo poznati kao romantičari. - Bolje da sam noge izlomila nego što sam došla u ovu familiju. - Ugledala si svet i osetila gospodski život. - Kažem joj ja to brate, ali mi ona ne veruje. Evo ih opet. - To su naši čim ovako nisko lete. - Počeo sam da se plašim svakog zvuka. - Kakav bi ti bio vojnik. - Kad bi video neprijatelja ja bih se manje plašio, a ovako ne znam odakle bomba može da padne. Dođi večeras. - Vidimo se, brate. - Devere, nemoj na nas slažeš. Mi ćemo te čekati. - Moj brat laže i misli da govori istinu. - I to je bolje nego biti ženu. - Neka skrati jezik i živeće ko gospođa. - Jesi li čula, Dobrila? - On neka se švaleriše, a ja ću sve to mirno da gledam. - Ako ti se ne sviđa, ti traži gde ima bolje. - Kad si me osušio ko meso u pušnici sad ti nisam dobra.

Ovoliko putnika na autobuskoj stanici nije bilo ni u najsrećnijim vremenima. Ljudi ne rade a đaci ne idu u školu, pa krenuli svako na svoju stranu ne želeći da ovog sunčanog i toplog dana sede kod kuće. Na klinici svi dani liče jedan na drugi. Bolesnici u svojim sobama, a sestre zauzele svoja mesta koja teško napuštaju. Gde su sestre tu su i cigarete koje se ne gase, a šolje iz kojih se pije kafa uvek su pune. Povremeno se oglasi i neki bolesnik koji traži pomoć, ali ga sestre ne čuju, pa mu ne ostaje ništa dugo nego da ćuti.

- Dobar dan, neradnici. - Ko je ovaj - upita sestra Beti prisutne koleginice. - Mora da je neki civil - reče Zorica sa osmehom na licu. - Jel vi to mene zezate? - Gospodine, ako ste došli na pregled morate u našu prijemnu ambulantu da se javite dežurnoj sestri, a ona će pozvati doktora. - Zar vi ne čujete bolesnika koji se dere ko da mu skidate kožu? - Napustite sobu, gospodine. - Ko sve radi na infektivnoj klinici. Što nisam vlast. Ja bih znao kako da Vas nateram da radite. - Ne daje se vlast svakome. - Jel ima kafa i za mene? - Ovo je soba za sestre i Vi ovde nemate šta da tražite. - Lude sestre. - Samo kad si ti pametan. - Jaoj Beti šta bih ti radio. Što dolazite na posao kad ništa ne radite? - Tu si ti kolege pa zasuci rukave. - Što vam nisam direktor samo dva dana. - Da ga imamo ti bi već dobio radnu knjižicu. - Tako je sestra Beti. Šta je sa direktorom Delićem? - Od njega nema koristi. - On stalno govori da ga sestre ne zanimaju. - Njega klinika zanima ko prostitutku brak. On je Beti preko noći postao profesor, a to ne bi mogao da nije direktor. - I njegove švalerke su brzo dobile položaj. - Pravi švaleri misle i za druge. Kad bi mogao da mi pomogneš da izađem iz centra dala bih ti bez razmišljanja. - Ne pitaš, Beti, da li bi ja hteo. - Neće mačak džigericu. - Još ja biram. - Šta ti možeš i koja tebe hoće. - Nađe se za lonac poklopac. - U mom selu se kaže da svaka krpa ima zakrpu. Sedi i zapali. Ti si naš kolega. - Meni se još živi i ne bih hteo na onaj svet. - Pušio ne pušio, ti si kolega gotov. - Još sam ja vitalan starac koji još može da radi. - Ti da si neki radnik ne bi ostao na klinici. - Ovde je raj za neradnike i ulizice. - Kome ja mogu da se ulizujem? - Doktorima ako hoćeš funkciju ili neko lakše radno mesto. - Nađem li nekog daću mu ribu samo da više ne sedim u ovoj rupi. - Sestra Beti, priča se da imaš jednog. - Ovaj je mlad doktor. - I on može ako hoće. Na ovoj klinici vlada doktorski zakon. - Ljudi su pametni. - Oni mi i dalje kradu platu. - Ko te jebe kad si glup i sebi nisi našao neko lakše radno mesto. - Ja neću da igram kao doktori sviraju. - Onda ćuti i radi. - Što ti nisi izašla iz centra? - Ne dam pičku matorcima. - Zato će ti ruke biti u govnima. - I to je bolje nego da me neki matorac gnjavi i muči. - Beti, ovaj sadašnji direktor je muškarčina. - Sav je pederast. - Tebi ni jedan ne valja. - Pre bi dala tebi nego njima.

- Neke sestre trče sto na sat da bi ga uhvatile, a ti mu nalaziš mane. - To su obične guske, koje misle da je njegov đoka od zlata. Doktori su gadan kadar i sa njima ne volim da imam posla.
- Sestro, odo ja na treće odeljenje, a Vi me pozovite kad počne spremanje bolesnika. - Tebi nije dobro kad voliš da radiš. - Udarila radijacija u glavu. - Idi gde hoćeš, a nas pusti da živimo.
- Kad ti, Beti, budeš glavna sestra ja neću ništa raditi, a na posao dolaziću samo jednom mesečno. - Tada ćeš ti biti dva metra ispod zemlje. - Kako je tvoja viša medicinska škola?
- Dobro, i dalje stoji na istom mestu. - Jesi li dala neki ispit? - Tri ispita. - Teška je to škola i mora dosta da se uči. - Jedna od najtežih škola. Sve sam videla. - Ti si upisala školu da učiš i nešto više naučiš. - Suknju dignem poviše kolena i šestica je već u indeksu. - Tako je bilo i u moje vreme. - Vole profesori i marke. - Znam mnoge koleginice koje ništa ne uče, a već su stigle do kraja. - Ova škola je javna kuća za doktore. - Kolega, mislim da se u ovoj školi najviše polaže preko veze. - I na drugim višim školama i fakultetima prolazi se uz pomoć seksa i dojče maraka. - Beti, mi smo ti kvarni ko smrdljivo meso. - To ste nas Vi stariji iskvarili. - Hoćete diplome bez znanja, i sutra kad počnete da radite ne znate ništa. - Znanje se stiče radom.
- Donosi iz škole, a radom se usavršava.

Da li da zovem Dragicu ili da malo odspavam. Ko zna šta me noćas sve čeka. Mogao bi prvo da okrenem njen broj, pa ću posle otići u krevet jer je bolesnika malo a sestara dosta. Od kako je došao NATO agresor na naše nebo, telefon se slabo koristi. Ranije devojke i žene u belom nisu silazile sa njega, a sada je prekriven prašinom.

- Kako je danas moja slatka sestra? - Nisam dobro. - A šta to dami fali? - Osećam jake bolove u nogama. - Mora da si dugo šetala. - Bila sam u gradu. - Sa nekim dasom? - Nisi i ti ljubomoran. - Ko ne bi bio, kad je takva dama u pitanju. - Ja mnogo mrzim ljubomorne ljude. - Onda nikad nisi bila zaljubljena. - Ti si bio. - Tamo gde ima ljubavi ljubomora je normalna pojava. - Gde si to pročitao? - Tako mi

je govorila učiteljica života. - Mora da si bio dobar đak.- Najgori u Belom Potoku. - Kako ti se zvala škola? - „Vasa Čarapić“. - Jel to onaj junak iz prvog srpskog ustanka koji je otvorio kapije grada? - On junak, a ja dvojkaš i neznalica. Nisam bio samo najgori đak nego sam svašta radio i bio poznat u tri sela. - Po čemu? - Pustio sam učiteljici osu pod suknju, a ona je uz vrisak istrčala iz učionice. - Ti si stvarno lud. - Zbog toga sam godinama sedeo u magarećoj klupi. Bio sam decu slabiju od sebe, a često sam se tuko i sa starijim drugarima. - Ja bi tebe umirila. - Karao sam jaja po selu, a voleo sam i devojke da napadam. - Šta još nisi radio? - Krao sam im dukate. - Dragice, beži što dalje od ovog izroda. - Ja i ovi gore, mogli bi da se udružimo. Za jednu čokoladu ležao sam između šina, trčao ispred voza, i skakao sa vagona na vagon kad je voz još bio u pokretu. Da bi me smirio, otac me je sa trinaest godina zaposlio u zemljoradničku zadrugu gde sam radio ko konj. - Šta si sve radio? - Kopao kukuruz, zalamo vinograd, vezivao i utovarivao džakove u vreme vršidbe. - Jel te rad smirio? - Ne, jer sam i dalje svašta radio. Drug Cale i ja ukrademo vojni autobus i odemo u Niš. - Zar Vas milicija nije uhvatila. - Tek kad smo stigli u Beli Potok. Tada sam prvi put osetio šta su prave batine jer mesec dana nisam mogao da ustanem iz kreveta. Batine koje sam dobio vrangijom, obramicom i oklagijom je maženje u odnosu na pandursku palicu. Mislim da su me pandurske batine opametile za sva vremena, jer samo počeo da živim mirno i povučeno. Mnogi koji su me poznavali čudili su se mom ponašanju i pitali se dali sam bolestan, jer više nisam pravio nikakve ispade. Nisam išao na igranke u dom omladine, ali sam redovno posećivao seoske vašare. Voleo sam da sedim u šatoru, uz hladno pivo i vruće pečenje i slušam pevačice sa sisama do pupka. - Voliš sisate žene. - Ja sam muško. - To ne znam. - Ako i dalje nastaviš da tvrdiš Pazar nećeš ni saznati. Dođe poziv za vojsku i ja ostavih njive i motiku. - Gde si služio? - U lijepoj njihovoj. - Jel si i tamo bio problem? – Jesam, ali je životno iskustvo bilo na mojoj strani, pa sam se izvlačio

i snalazio na razne načine. Uvek sam govorio „razumem druže kapetane“, a zadatke nisam izvršavao i zato sam pola vojnog roka proveo čisteći vojničke klozete. Koliko sam dobro radio svoj posao dobijem odsustvo u trajanju od sedam dana. - Dođi i moj klozet da središ. - Tu ti je komšija. - On kad vidi muvu na stolu povraća ceo dan. - To je neki veliki seronja. - Zato ga neću. - Voliš ti samo mene. - To znaju i ptice na grani. Radeći u WC steko sam ugled kod vojnika koji su me pozdravljali kao da sam medijska zvezda. Pre mene je bio neki Makedonac koji nije ništa radio i prljavštine je bilo na sve strane. - Oni su prirodno neuredni. - l među njima ima dobrih i vrednih Ijudi. Tek moj dolazak na ovo radno mesto vojnici su osetili svežinu i čistoću pa su se i sami trudili da iza sebe ne ostavljaju nered. Po povratku sa odsustva pošalju me na kurs za vojnog bolničara, i ja napustim mesto klozet majstora. Jednog jutra kad je sunce krenulo na svoj put nas nekoliko vojnim avionom stižemo u Split. Lep je to i velik grad koji bi svako želeo da poseti jer ima šta da se vidi. Blizu centra nalazi se kasarna Gripe u koju smo ušli oko podne. Tu je nekada davno bio zatvor koji je preuređen u vojnu kasarnu. Velika zgrada sva od kamena, ograđena sa sve četiri strane visokom kamenom ogradom na čijem vrhu je žičana ograda pa sve to podseća na zatvor iz nekog amerîčkog filma. Na ulazu gvozdena kapija pored koje je mala kućica sve od kamena, a u njoj sede dva vojnika koji su tek počeli da se brijaju. Tu je i veliko popločano dvorište, koje služi za jutarnju smotru i povečerje koje de oglašava trubom. Posle prozivke dežurni vodnici nas odvedoše u trpezariju gde smo bili posluženi dobrom i obilnom večerom. Od trenutka dolaska u kasarnu, i odlaska u vojničke sobe pratila nas je muzika sa razglasa, pa sam se pitao zar je moguće u ovom kamenu i betonu, vojnicima da bude lepo i prijatno. Boravak u ovoj kasarni meni je bio najlepši iako sam za 18 meseci mog vojevanja promenio šest kasarni. Sobe čiste, sa dva kreveta i ormanima u koje sam složio svoje stvari, i nešto zaostale hrane koju sam doneo sa sobom. Sa mnom u sobi

beše i jedan Šiptar koji je ćutao i iz nosa nije vadio desni kažiprst. Taj mučenik se stideo da obuče pidžamu kad sam u sobi, pa sam izlazio u hodnik dok on ne legne u krevet. Nisam ga voleo jer je samo ćutao, a smetao mi je i njegov miris tela koji moj nos nije podnosio. Dok smo mi razgovarali i prosipali razne šale on je samo ćutao i gledao u neku tačku nezainteresovano za sve što se dešava oko njega. Mnogim vojnicima su smetale njegove velike i sočne žvale pa su izbegavali da odu u trpezariju kad je on tu. Stalno sam pokušavao da iz njega izvučem koju reč, ali su svi moji pokušaji ostajali bez rezultata, i tek kad sam počeo da mu psujem ženo on je počeo da se govorom brani. Imao je neki piskavi ženski glas koji je kod nas izazivao smeh, a on bi odlazio da nas prijavi kod kapetana, koji bi dolazio i pričao o bratstvu i jedinstvu. Od njegove posete sam saznao da ima ženu i petoro dece, pa sam se pitao da li je on otac, jer je skoro napunio devetnaest godina. Boravak u ovoj kasarni sa čestim izlascima u grad, bila je lepša strana mog vojničkog života. Danju sam u okolini Splita učio za doktora, a uveče smo izlazili u grad koji je uvek pun i u njemu se živi dvadeset četiri časa. Ko je imao pare mogao je da uživa i da bira curu koju hoće. U to vreme vojnik je osim zadovoljstva mogao samo da dobije TRIPER koji se sa sedam penicilina uspešno leči u vojnoj ambulanti. Kad nisam odlazio u grad gledao sam striptiz, posle koga sam trčao u WC. Pitate se kako, je to moguće, ali kakav bi ja to bio vojnik kad ne bih znao da se snađem. Među vojnicima je počela da kruži priča da se devojke iz susednih zgrada skidaju gole. - Šta je tu neobično. - Gole devojke na terasama i balkonima kod vojnika izaziva želju i potrebu za olakšanjem. Kasarna Gripe sa strane koja je okrenuta prema stambenim zgradama nema prozore, pa priču koja je križila nisam mogao da vidim. Priče su me toliko uzbudile da sam mesec dana krijući se od Šiptara kopao rupu, samo da bi ugledao ono što svakom čoveku i vojniku nedostaje. Još tada sam znao da je Bratstvo i jedinstvo najveća glupost koja će jednog dana Srbima doći glave. Danas mogu da kažem da sam bio u

pravu jer su mnogi pod zemljom verujući u ovu glupost koja se godinama veštački održavala, da bi sve to danas puklo ko probušeni balon .Svi drugi su bili ono što jesu, samo smo se mi Srbi zanosili jugoslovenstvom. – Kolega ostavi politiku i reci mi nešto o tom striptizu. - Bezobrazne devojke posle ponoći se skinu ko od majke rođene i na terasi se uvijaju ko mlade breze na vetru. - One su vas izazivale. - Nama je bilo lepo. - Muškarcu daj ono što hoće i posle sa njim može svašta da se radi. Kad se završi predstava nastaje trka u WC. - Glupi muškarci. - Da nije bilo njih mi bi pošandrcali. Ubrzo sam saznao da i Šiptar viri kroz zid. - I on je od krvi i mesa. - Zatekao ga vojnik iz susedne sobe. - Gde si ti tada bio? - Na straži, sestro. I Šiptari su ljudi koji vole seks. - Oni su verni i vole samo svoje žene. - U mom selu je bio jedan LATIF koji je za pičku dobro plaćao. Priča se da su čak i neke ugledne žene išle kod njega. - Oni su kurati i zato me ne čudi što se Srpkinje sa njima švalerišu, a ima i udatih. - Imaju neki čudni miris, a tu su i žvale. Ne volim ja takve ljude jer su podmukli i nikad ne znaš šta ti misle. - Dragice po završetku predstave i on trči u WC. - Jer to rade svi muškarci. - Samo normalni, a oni drugi nađu devojku pa uče znanje. Bilo je u Splitu i žena i devojaka koje su prodavale ljubav, ali je za to zadovoljstvo trebalo mnogo para. Na Marjanu, to je veliko brdo iznad Splita, umalo da nastradam. - Šta ti se desilo? - Jedna baba sa raširenim rukama krenula na mene i jedva sam se isčupao iz njenog zagrljaja. - Jadan ti, baš mi te žao. I ja sam sa ekskurzijom bila u Splitu. - Imala si šta da vidiš.
- Lep grad, ulice su pored mora, a palme se njišu pod udarom vetra koji dolazi sa mora. Bila sam i na Bačvicama. - To je lep kraj, a plaža je divna. - Posetili smo i zoološki vrt na Marjanu. Sa vrha se vidi ceo Split.

Ja ih nikad nisam voleo jer su loši ljudi, a znaju da se ponašaju ko da im je Hitler otac. - Ja ih ne poznajem dovoljno, ali je njihovo more lepše od crnogorskog. - Daleko im lepa kuća, jer danas sa njihove

teritorije doleću avioni i ubijaju naš narod. Kao student nekoliko puta sam letovao u studentskom odmaralištu „GORAN“. - To je u Makarskoj. - Da nisi i ti bila na letovanju. - Ne ja sam se tada tek rodila. - Otkud znaš za ovo odmaralište? - Pričala mi je sestra, jer je i ona bila student. - Opasna seja. - Baš je briga, obišla je celu Jugoslaviju, pola Evrope i stigla je da se uda i rodi dve ćerke. - Šta ti čekaš? - Princa na belom konju. - A pojavio se konj po imanu Milija. - Lepo rečeno.

- Koliko je trajao kurs za bolničare? - Punih šest meseci. - Za to vreme nešto si i naučio. - Bio sam poznat po lakom davanju injekcija, pa su mi svi tražili. Viđao sam razna dupeta. - Blago tebi. - Umalo da postanem peder. - To se tebi ne može desiti. - Mene samo žensko dupe zanima-još ako je devojačko, to je poseban užitak. - Šta je bilo sa Šiptarom? - Poslat je u neku ambulantu, ali ne znam gde i šta bi on mogao tamo da radi. - Možda i on daje injekcije. - On nije ni ovce da čuva koliko je glup. - Možda se samo pretvarao. - Oni su genetski glupi i zato je njihov boravak u školi ili na fakultetu gubljenje vremena. Oni su doktori, pravnici, profesori, inženjeri - Papir sve trpi, i kad su nekada dolazili na kliniku nisu znali ko su i odakle su došli. - Oni hoće nezavisnost. - To traži Amerika da bi oni služili njima. - Možda si kolega u pravu. - Ameri ne vole ni sami sebe, a voleće Šiptare, smešno zar ne? Šiptar je pre vremena napustio kasarnu, jer su kapetani videli da je nezainteresovan, a nije mogao ništa da nauči nego je bio samo prisutan član. Nije hteo da govori, nije znao da piše, a o medicini je smešno i govoriti jer nije znao ni zavoj da otvori, i pripremi za upotrebu. Umesto njega u sobu dođe neki Slovenac, koji je bio toliko dobar da sam poželeo da mi se vrati Šiptar. Kao bolničar sa lakom rukom, odlazio sam u oficirske stanove i davao injekcije ženama i deci. Imao sam dozvolu koja je bila neograničena pa sam više vremena provodio u gradu nego u kasarni. U to vreme desila se i ljubavna romansa o kojoj ne želim da pričam. - Reci meni. - Nije za javnost, iako sam mesec dana živeo i uživao ko

paša u haremu. Kao nagradu za dobro datu injekciju, zadržavan sam na ručak, dobijao piće i cigarete, a nekoliko puta i karte za utakmice koje je igrao Hajduk u Splitu. - Seksa nije bilo. - O tome se ne priča sestro, i nemoj da budeš radoznala. - Ti da me potražiš. - Tada sam bio mlad i neiskvaren. - Ti se ponašaš ko mačak kad mu se približi miš. - Varate se sestro, nisam ja takav... - Pričaj to nekoj drugoj, jer ja nisam od juče. - Šta mogu kad volim žene. - Tebi se u očima vidi ona stvar, i zato ti ne verujem ništa. - Kako hoćeš sestro.

U centru Splita nalazio se stadion Hajduka, mislim da se zvao PLINARA i kad dođe Zvezda, tribine se pune, a navijači ne zatvaraju usta svih devedeset minuta. U to vreme u Zvezdi je igrao Džajić, a u Hajduku Šurjad, dva dobra krila. Po nekom nepisanom pravilu Zvezda je redovno gubila, a ja sam dobio takve batine koje i danas pamtim. Iz ovog lepog, nemirnog grada obojenog sa mnogo šovinizma i nacionalnih strasti, nerado odlazim u PLOČE, gde radim u garnizonskoj ambulanti. Malo mesto sa kasarnom u brdima i veliko vojnoj menzi. U samom centru su stambene zgrade i velikim vojnim domom sa bioskopskom salom. U to vreme gradila se železnička stanica odmah pored pristaništa jer je skoro trebala da se otvori i pusti u rad pruga Sarajevo-Ploče. Moj kapetan Stanić Ivica, čovek koji se retko sreće, i koga su voleli svi vojnici. Pravi doktor i gospodin, svakog jutra je pio kafu sa osobljem ambulante, i uvek nalazio mogućnost da nam izađe u susret. Sa njim je bio život, ali da ubrzo premestiše u Mostar. Kažu po potrebi službe, ali se ubrzo u ambulanti čula vest da je napustio vojsku i otišao da radi u jednoj civilnoj bolnici. I u Pločama je bio život koji se ne može tek tako zaboraviti. Danju obilazim mesto dajući injekcije, i ubodem po koju oficirsku ženu, a noću spavam ko da sam u banji jer nisam imao nikakva dežurstva... Tu sretnem školskog druga, čuvenog švalera iz Beograda, i moj život u vojsci posta još lepši i zanimljiviji. Nije bilo devojke u okolini koja nije čula za lepog Miću koji nije birao nego je išao redom, i ko zna dokle bi stigao da ga deda Buzdić nije po

dolasku iz vojske oženio, sa mirazinkom iz okoline Kraljeva. Sestro takvi smo mi iz Belog Potoka. - Ni ti nisi mnogo bolji. - Ja sam naivac. - Ti nećeš kad ne možeš. Mića je bio vezista pa smo svakodnevno razgovarali sa roditeljima i drugarima. - Kako ste mogli? - Telefon zakačimo za telefonske žice koje su desetak santimetara iznad kameni stena, i mi krenemo sa razgovorom koji je znao da traje i više sati. Upoznao je lepi Mića i devojku iz Šapljine koja je radila u centrali i kad god je imala vremena dolazila je u kasarnu. Lepa devojka na koju su svi vojnici bacili oko, a ona je čvrsto držala svog druga za ruku, ne obazirući se na vojnička dobacivanja. Kad je proradila pruga Ploče-Sarajevo, mi smo skinuli vojničku uniformu koju smo zamenili sa novim odelom i mašnom koja je stezala, i mislio sam da ću se svakog trenutka ugušiti. Sećam se da je bio kišni dan, a mi u novim odelima kao momci kada krenu na venčanje. Posle dužeg čekanja dođe voz koji je mileo prema Sarajevu jer je priga bola nova i postojala je ograničena brzina, pa smo posle sat vremena stigli u stanicu Čapljina. Mića otvori vrata i iskoči na peron, a ja ne pitajući ništa kretao za njim. Na peronu Mićina devojka, i meni bi jasno da su se oni nešto dogovorili, ali tog trenutka nisam mogao ništa da znam. Oni se grle i ljube, a prisutni gledaju, a oni ništa ne vide i ne čuju. Ja se ukipio pored njih i nemam šta da kažem i kuda da krenem očekujući da mi neko priđe i ponudi pomoć. Najzad se Mića seti da sam i ja tu, i posle kratkog upoznavanja mi krenusmo u obilazak mesta. I danas mislim iako se sve ovo dešavalo ’76-u godine, da su u Čapljini najlepše devojke.

Sunce pripeklo, a mene mašna steže i ne da mi da dišem, pa sam morao da je skinem i njome hladim lice. Oni zagrljeni i puni priče žure kao da se plaše nekoga, pa žele što pre da napuste ovo mesto. Oni uđoše u veliku kuću, a ja ko zver ostao ispred vrata. Ubrzo izađe mlada i veoma lepa žena koja me uvede u veliko dvorište obraslo travom i raznim zelenilom. - Ovde je lepo.
- Možemo i u baštu, tamo je veća hladovina. I krenu u pravcu gde je

stajao sto i četiri stolice.
- Ovde je kao u bajci. - Da nije ove zelene bašte kako bi podneli ovu vrućinu. - Imate puno raznog cveća. - Ja ga volim i puno vremena trošim za njegovo održavanje. - Ja sam želeo da u mom vrtu imam vodu, a kroz vašu baštu teče potok bistre i hladne vode. - To je voda sa Neretve. - Kako je bistra i hladna. - Sada je malo zagađena, a ja sam kao dete pila ovu vodu. - Ja iz ove bašte ne bih danima izlazio. - Ja i moj muž ovde provodimo puno vremena, a veći deo godine spavamo u bašti. Nisam Vas pitala da li ste oženjeni. - Još sam mlad. - Imate li porodicu? - Majku, oca i starijeg brata. - Jel vas devojka čeka? - Nemam je, ali će se brzo naći. - Ovo dvoje se zaljubilo do ušiju. - Gde su, nema ih da nam se pridruže. - Otišli su po stvari. - Molim, o kakvim stvarima govorite? - Zar Vi ne znate? - Drug mi nije ništa pričao. - Moj ćerka hoće sa vama u Beograd. - Ćerka Vam je prava lepotica. - Ja sam se bunila jer ništa ne znam o Mići. - Dobar je on momak, a roditelji su domaćinskog kova. - Nije mi bilo lako da pustim dete na tako dalek put. - Nisam roditelj, ali se divim Vašoj hrabrosti, iako znam da ide u dobru kuću. Jel imate još dece? - Ona mi je sve na ovom svetu. - Zašto tako lepa žena nije još rađala? - Muž se razboleo i ostali smo na jedno dete. - Gde Vam radi ćerka? - U pošti, tek se zaposlila. - Naći će Mića njoj posao u Beogradu. - Pre pola godine diplomirala je u Mostaru. Ja se raspričala, a nisam pitala gosta šta želi da popije? - Samo čašu hladne vode. - Doneću Vam pun bokal. - Puno hvala. Ovo je voda. - Polako, ima još vode. - Skoro nisam bio ovoliko žedan. - Ova voda je i dobar lek za one kojima želudac slabije vari. - Ja nemam tih problema... - Šta ste vas dvojica? - Školski drugari, a pomalo i rođaci. - On spominje deda Buzdu koji će se najviše obradovati njegovoj ženidbi. - Opasan neki dedica koji ne zatvara usta. Mićini roditelji u selu važe za dobrostojeću familiju, dok sam ja iz siromašne porodice. Moj otac je stari komunista koji je dobio mesto u trgovini, ali su tu plate male i teško se živi. - Šta Vam radi majka? - Ona je seljanka, bez posla i udala se za mog oca sa

nadom da će bolje živeti. Kao devojka bila je najlepša u selu i uda se za mog oca koji liči na ugojenog Švabu. Jel vaš muž zna za odlazak ćerke u Beograd? - Ne, on je na poslu. - Šta će biti kad sazna? - Odraće me živu, i prvim vozom eto njega u Beogradu. - Gde si drugar do sad. - Dok se dama spakovala, vreme ide. - Ne mogu sve potrebne stvari da stanu u jednu torbu. - Kad stigne u svoju novu kuću neka svekrva odreši kesu. - Lako ćemo, samo da mi stignemo u Beli Potok.

Ćerka i majka padoše jedna drugoj u zagrljaj, a suze i plakanje ispuniše zelenu baštu, a momak se smrkao ko crni oblaci iz kojih će početi da pada kiša. I ja osetih tugu ko da je reč o mojoj ćerki koja se krijući udaje i napušta kuću u kojoj se rodila i odrasla. - Idemo drugar. - Ima još vremena. - Gospođo ako Bog da, vidimo se u Belom Potoku.

Ona mahnu rukom i okrete glavu na drugu stranu da joj se ne bi videle suze u lepim plavim očima. Novopečeni mladoženja u jednoj ruci nosi putnu torbu a drugom rukom zagrlio svoju dragu i opet žurnim koracima idu ka železničkoj stanici. Na stanici puno putnika koji čekaju voz koji je po redu vožnje već trebao da je tu. Dragi putnici zbog iskliznuća tri vagona danas ne saobraća ni jedan voz za Sarajevo. - Milija, jesi li čuo? - Jebiga drugar. - To nije moguće, i zašto danas da mi se desi? - Smiri se Mićo, ako ne radi voz, tu je autobus. - Ne, tamo radi moj otac i video bi nas na stanici. - Šta onda da radimo? - Moramo da prenoćimo, pa ćemo sutra prvim vozom za Beograd... - Ja ću da spavam u hotelu, a vas dvoje kod Nere u kuću. - Ne smemo od oca. - Onda neka Mića ostane sa mnom, a ti sutra rano dođi na stanicu. - Šta ćemo sa putnom torbom? - Neka ona ostane kod nas. - Ne, ja ne smem da idem kući. - Samo prespavaj i sutra si sa nama. - Mićo, šta da radim? - Poslušaj mog druga. - Ako odem kući otac me neće pustiti.
- Majka je na tvojoj strani. - Ko zna može i ona da promeni mišljenje.

- Možda otac ništa ne zna.
- Čim je došao sa posla ona mu je sve kazala. - Gospođice, nemamo drugo rešenje. - Idem kući pa ćemo se sutra videti na stanici.

Tužno je bilo gledati kako se rastaju, a ja sam još tada znao da je ovo njihov poslednji zagrljaj i poslednji poljubac, jer ona sutra neće doći... Te noći smo spavali u hotelu, ili bolje rečeno ja sam spavao, a momak je proveo noć šetajući po sobi. Tako mi je kasnije pričao moj drug, a čitaoci mogu da veruju a i ne moraju. Još se nije ni svanulo, a mi smo već bili na stanici, očekujući da je i devojka tu... Samo nas dvojica i otpravnik vozova koji nije mogao a da nas ne upita gde ćemo ovako rano jer prvi voz za Sarajevo dolazi tek za tri sata. - Idemo Mićo u železnički bife da popijemo kafu i po jedan vinjak. - Nešto mi govori da neće doći. - Ne pričaj gluposti. - Neće je pustiti. - Ako je suđeno ona će doći. - Takva se teško nalazi. - Ima devojaka gde hoćeš. Ja nisam moma od juče i znam koliko koja vredi. - I druge imaju ribu. - Nije sve u seksu. - Šta ti znaš o ljubavi kad ti je tek dvadeseta godina. Ti si sreo prvu možda si osetio i njenu ribu pa misliš ako ne dođe propašće svet. - Ne znaš ti drugar šta je to ljubav. - I mene su ostavljale, pa sam i dalje živ i zdrav. Trebao sam da idem sa njom i ocu da kažem da je volim i da hoću da je oženim. - On bi rekao, u redu momak, ali prvo neka dođu tvoji roditelji da se mi upoznamo.
- Moji ne bi nikad došli. - Onda je najbolje i za tebe i za nju da se više ne viđate. - Njena majka je pustila da ide sa mnom. - Možda se sada pokajala i želi da je zadrži. - Njen otac je musliman. - A majka? - Ona je kaže naše gore list. - U tom grmu leži zec. - Ja je volim i ne mogu da zamislim život bez nje. - Lepa jeste, ali je druge vere. - Pa šta? - Šta bi rekli tvoji? - Ne bi oni ni znali. - Ništa se ne može večno sakriti. T si moj drug i ja hoću da ti kažem istinu, a ti se ljuti koliko hoćeš. - Ako je pametno ja ću te poslušati. - Bolje je da ne dođe, jer ćeš imati mnogo problema koje nećeš znati da rešiš jer si još klinac.

Uz razgovor i piće brzo prođoše tri sata, a od devojke ni traga ni glasa. Mića se uznemirio, a u očima se vidi bes i mržnja pa ga je opasno i pogledati. - Ostani drugar tu, a ja odo da obiđem stanicu. - Idemo zajedno. Obišli smo stanicu nekoliko puta , a nismo zaboravili da uđemo i u ženski WC, misleći da se tu nije sklonila od opasnog oca, ali devojke nema ko da je propala u zemlju. I on i ja smo znali da je nisu pustili roditelji, ali to javno nismo smeli da izgovorimo. Stiže voz, putnici počeše da ulaze, uđoh i ja, a Mića i dalje stoji na peronu ko kip koji čeka da se preveze do mesta gde će večno stajati. - Ulazi drugar, javiće se devojka. Ali on ni da trepne nego i dalje stoji i gleda negde u daljinu kao da očekuje da će se njegova Nera pojaviti. Ču se pisak lokomotive i moj se drug trže ko da se ovog trena probudio iz dubokog sna i utrča u zadnji vagon voza koji je napuštao železničku stanicu. - Šta ti je čoveče i šta se sa tobom dešava?
- Što nije došla kad je obećala. - Možda je htela ali je roditelji nisu pustili. - Mogla je da pobegne kroz prozor. - Ti si poludeo od ljubavi.
- Izgubi ja svoju Neru. - Mogao si da ostaneš na stanici.
- Došao bi ja drugim vozom. - Uvek sam govorio da su budala i zaljubljen čovek jedno te isto.
- Moj lančić i prsten su ostali kod nje. - Nek joj je sa srećom. - Možda će doći u Beograd ili će se javiti. - ti si jedino muško, a tvoj đoka je nezamenljiv. - Da me je volela, ona bi došla. Šta ako je ostala trudna? - Snaći će se ona. - Ja sam joj obećao brak ako ode sa mnom u krevet. - To rade svi muškarci i danas svaka druga devojka pre vremena zatrudni. - Jel mu se nekada javila?
- Nikad se više nisu čuli, iako je radila u pošti i imala je njegov broj telefona. - Što je on nije zvao? - Zvao je dva puta dnevno, a odgovor je bio da takva ne radi u toj pošti. - Što te tako loše čujem. - Ja tebe odlično. - Kad se derem ko da mi zabijaju klinove pod nokte. U poslednje vreme telefoni loše rade. - Da nisi dvojnik? - Ne ovi idioti su pogodili poštu. - Onda je dobro što se i ovako čujemo. Zvaću te kad god mi se pruži prilika. - Volim da te čujem. - Ja bih želeo i da se

vidimo. - Sada za to nije vreme. - Čuvaj se komšije. - A ti kad se oglase sirene beži u svinjac i čuvaj tu ludu glavu. Lud jesam, ali sam još uvek tražena roba. - Priča se o tebi i tvojoj lepoti, a čitala sam i u kupusnom listu. - Čujemo se Dragice uskoro. - Zovi kad možeš...

- Šta radiš u toj sobi kolega? - Razgovaram. - Sat vremena čekam da završiš razgovor. - Ako treba nekog da zoveš telefon je slobodan. - Šta ste toliko pričali? - Zaljubljenima nikad nije dosadno i uvek nađu teme o kojima razgovaraju. - Opet si našao neku žensku. - Milena ti znaš da ja volim ženski svet. - Nešto mi to nije poznato. - Zato što se krije. - Da si neki jebač, to bi se čulo na klinici. - Nisam ja ko neki glupi doktori koji tucaju sestre a posle i ogovaraju. Koliko se sećam i tebi sam se udvarao. - Meni se muškarci zgadili. - Zato ćeš ostati sama. - Kad mi treba muškarac ja ga nađem. - Znači istina je što se priča po klinici. - A šta se to priča? - Da se tucaš sa šoferom. - Ja sam slobodna žena i mogu sa kim hoću. - I nije ti neki izbor. - Šta mu fali? - Mator je i ima sto kila, i kad se lepota delila on je bio u nekoj rupi. - Važno je da zna posao. - Da nije zlato u pitanju? - Sve je kolega moguće. - Ja sam za njega Ričard Gir. - Lepši jesi, ali si stipsa ko da te je pravio neki Jevrejin. - Za seks nema para jer se ja tu trošim. - Zato ćeš ostati suva kurca. - Priča se da su mnoge sestre dale ribu za zlatni lančić, minđuše i drugu robu. - Kolega, gledaj svoja posla i pusti narod neka živi kako zna i ume. Ko tebe jebe na klinici iako svašta znaš i imaš sve moguće diplome iz zdravstvene struke. - Jel se ti to meni udvaraš?
- Ovo pričaju i oni koji te ne vole. - Sve je to šarena laža. - Kažu sestra Milija sve zna. - Pa me zato jebu i zavrću mi uši. Za to si sam kriv. - Video sam još prvi dan da na klinici za mene nema hleba, ali razne okolnosti su me naterale da ostanem ovde. - Ostao si sa vukovima. - Ja bi pre rekao sa ovcama. Lako je tebi Milena, jer se sada svaki muškarac tvoj. - Što bi se sa budalom svakodnevno svađala i bila? - To sve žene pričaju. - Pokušavala sam da sačuvam brak zbog dece, ali nije bilo moguće jer je on svakodnevno dolazio

kući pijan i napadao decu i mene. Sada sam slobodna ko ptica na grani. - Priča se da si i u braku menjala muškarce. Možda je to čovek znao pa je počeo da pije. - Ja sam se razvela i on me više ne zanima. - Ti si sada koleginice ko pas kad se pusti sa lanca, pa ne zna gde će i sa kim da krene u avanturu. - Kad mogu udate, zašto ne bi i ja. Kad si toliko pametan, što se ti nisi oženio? - Ne mogu od oženjenih da stignem na red. - Ko ti je kriv kad si nesposoban. - Nemam minđuše, lančiće... - Smiri se koleginice dok si još lepa i nađi nekog matorca sa puno para. - Takvi imam. - Pa što se onda na udaješ? - Hoću malo da živim, jer život nema reprizu. - Ko zna, možda si u pravu. Mlada sam se udala. - Gde si požurila? - Nisam znala ni nos da obrišem kad dođe prvo dete. - Zato si danas mlada majka. - Muž ide gde hoće, a ja se družim sa pelenama. Kad dođe kući legne na krevet i digne noge, a ja od posla padam na nos. Kad beba zaspi, on navali ko mutav ne pitajući da li sam umorna. Posle prvog porođaja videla sam da mi sa njim nema života i poverlia sam se roditeljima, ali oni ni da čuju, nego su me još grdili što je on noćna ptica i pijanica. Majka je bila na strani zeta jer je on muškarac i njemu je sve dozvoljeno. - Kako je reagovao otac? - On je uvek slušao šta majka kaže. Svinja ostaje svinja, pa se po selu pričalo da ide sa nekom Micom Trofrtaljkom, ženom nekog visokog oficira. Znao je po nekoliko dana da ne dođe kući, a ja sama sa malim detetom. - Kako su reagovali tvoji roditelji? - Govorili su da selo laže i da želi da nas zavadi. - Nisu hteli da priznaju da si bila u pravi kada si im rekla da tebi kod njega nema života. Kako je meni tada bilo to samo ja znam. - Gde si gledala kad si se udavala? - Majka je imala glavnu reč, i ja sam morala sa slušam. Moj muž je bio jedan od lepših momaka, a njegovi roditelji su bili bogati, i majka je htela da se udam u tu kuću. Kasnije sam saznala da je majka volela prijatelja, ali do veze nije moglo doći jer je ona bila ćerka seoskog opančara koji nije mogao da da miraz. - Svi smo mi sestro grešni na svoj način i nema ni jednog čoveka bez putera na glavi. - Ja sam bila prava devojka i nevina sam ušla u brak. - Ni to ti

nije pomoglo da živiš u ljubavi sa mužem. - Kad dođe kući muž bi samo da se svađa, i bije. Koliko puta sam dobila batine to samo Bog zna. - Zašto te je tuko? - Hteo je seks, a ja nisam htela. - Zašto? - Pijan me uhvati na sred sobe i zabalavi kao seoski vepar. Jednom nas je videla svekrva i od sramote nisam smela u oči da joj gledam. - Nisi ti kriva što je njen sin divljak. - Zamolila sam ga da ne dolazi pijan i da pazi šta radi, ali je on i dalje radio isto. Žalila sam se i kod svekrve koja mi je rekla da ga ja izazivam i hvala Bogu što je takav. - Opasna svekrva. - Njen sin je za nju bio najbolje dete, najbolji momak i danas je pravi domaćin. - Takvi su roditelji, svoje hvale, a tuđe kritikuju...- Ponovo ja ostanem trudna i to su bili najteži dani u mom životu. Jedno dete u rukama, a drugo u stomaku, a pomoći ni sa jedne strane. Muž ide kod švalerke, ostaje dan-dva, a svekrva jutrom ode od kuće i vrati se kad padne mrak. - Što ti tvoji roditelji nisu pomagali? - Neće majka da se meša u tuđu kuću. Otac je često krijući dolazio i donosio sve i svašta i zvao da dođem kod njega, ali na to nisam smela ni da pomislim jer sam dobro poznavala svoju majku. - Jel ti svekrva negde radila? - Ona je bogomoljka i ne izlazi iz crkve, a svekar je dobar čovek ali voli flašu i šarene žene. - Ono što nije imao u kući tražio je u kafani. - Svekrva je lepa žena i koliko ja znam ona nikad nije volela svekra, i o njemu je uvek sve najgore govorila, i kad smo bile same i kad je kuća bila puna ljudi. Ja mislim da je imala popa koga je ludo volela iako je on bio oženjen i imao troje dece. - Opasni popovi. - Njegovo je da traži. - I oni su od krvi i mesa. - Ja sam se udala iz osnovne škole. - Ti nisi znala gde ti je dupe, a gde glava. - Muž je bio stariji od mene petnaest godina, a možda i koju godinu više. - Iskusan lovac na ženska srca. - Šta sam ja tada znala- ništa, a on je znao kako ovčicu treba zaklati. Sećam se, ali o tome ne bih da pričam. - Biće ti lakše. - Uzeo me je u naručje i odveo u krevet. - Znao je kako treba.

- Stavio mi je ruku između nogu i ja sam se izgubila. Ubrzo sam osetila jak bol i neku toplu i lepljivu tečnost koja mi se slivala niz

butine, dok je dahtao na meni ko krmača kad hoće vepra. Dva dana nisam mogla na noge, pa je dolazio doktor da me pregleda i da mi nešto za krvarenje. Tako je počeo moj ljubavni život. - Baš mi te je žao. - Nije lako biti žena. - Zato imate i muža i švalera. - Nismo sve iste, a i zašto bi bile poštene kad je život samo jedan. Svekrva je nedelju dana držala čaršav na žici. - Gluposti. - Krvav čaršav je znak da sam bila nevina. - Danas toga nema. - Šta sam ja dobila što sam bila poštena. Kad se napije govori da sam nešto vredela imala bi muškarca pre njega. - Muškarci su velika deca. - Treba vas zajebavati i koristiti jer vi ništa drugo i ne zaslužujete. - Koju si to zvao i da li ona zna sa kim ima posle? - Mala zna šta hoće. - Jel radi? - Naša koleginica. - Jel će biti nešto? - Nije za mene. - Šta joj fali? - Puno je mlađa od mene. - Ne biraj i ne tvrdi pazar nego tucaj sve redom.

- Kolega ti tu pričaš priče, a mi imamo hitan prijem. - Sad ću ja. - Ko ti je ova mala sa očima na vrh glave? - Zar ti ne znaš sestra Betu? - Ima dosta balavih sestara na klinici i nisam sve upoznala. - Mala je dobra sestra. - Nije ona za ovaj posao. - Lepo radi. - Verujem, ali od dame sa očima na vrh glave nema dobre sestre. - Doktori je obožavaju. - Dok je ne presaviju na pola pa će posle pričati i ogovarati. - Ne jebe ona njih ni dva posto... Milena ostavi šofera jer je baraba, a ima ženu i troje dece. - Ko ga jebe, dok mogu da ga muzem ostaću sa njim, a kad prestane da daje oteraću ga u pičku materinu. - Vidimo se koleginice. - Gde žuriš? - Stigao je novi bolesnik. - Mogu one i bez tebe. - Znam, ali hoću da vidim o čemu se radi. - Svrati na moje odeljenje. - Gde si sada? - Na sidi. - Ti si sestro uznapredovala. - Zajebali sestru, ali ni ja nisam od juče. - Radi koliko možeš. Gde je novi bolesnik?. - Nije bilo nikakvog prijema. - Što me Beti zekiš? - Danas se šolja najbolje otvara pa pogledaj imam li nekog švacu. - Medicinska sestra bez švalera, smešno zar ne? - Jebi se kolega. - S kim? - Nađi neku babu... - Jel ti nešto radiš? - Ja sam svoje odradio. - Što onda ne ideš u penziju, nego se vucaraš ko prebijen pas. - Još nemam ni jedan uslov. - gde si do sad bio? - Jurio

takve kao što si ti. - Jesi li stizao neku da uhvatiš? - jesam ali ti je žensko ko jegulja koja isklizne i ode kod drugog muškarca. - Nije to više za tebe. - Ja volim žene. - U tvojim godinama od uzbuđenja može srce da otkaže. - Srce neće, ali me on izdaje. - Onda ćuti i sedi pored mene. Sada mi reci šta ima u šolji. - Ne znam da gledam. - Laži me, bar to znaš. - Imaš nekog udvarača. - Da nisi to ti. - Ne, ali bih hteo da te kresnem. - Još si mali i kad porasteš javi se. Meni je sevap pomoći. - Nisam ja crveni krst. - Ali si zato medicinska sestra. - Nas bije loš glas, a ja imam prijateljice koje se ne skidaju sa one stvari. - Toga je uvek bilo i biće. - Ja dok sam bila devojka kresala sam se s kim stignem, a kad sam se udala ja se krešem samo sa mužem. - Kakva si ti savremena žena kad nemaš ljubavnika. Svaki muškarac treba da zna da mu je žena imala, ili će imati švalera. - Ja sam to radila dok sam bila devojka. - Svinja ostaje svinja. - Ja nemam. - Pa ga zato tražiš u šolji... - Pre neki dan video sam ti muža. - I kako ti se sviđa moj debeli? - Lep i opasan muškarac. - Neka dok ima za mene, imaće i za druge žene. - To samo kažeš. - Znam da samo mene voli. - kako ja mogu bez žene? - Ti više i nisi muško. - Zato neću da ti gledam u šolju. - Još samo ovaj put i više nemoj.

Šta si radio na trećem odeljenju? - Bio sam na telefonu. - Kad ćeš da se smiriš? - Kad odem na onaj svet. - Zar ti pička nije dojadila. - Da nije nje, ne bi sada ti i ja razgovarali. - kakva je, jel na nešto liči? - Lepa ja, ali se razbolela. - Zato tebe hoće. - Hoću ja nju, ali me ona izbegava.
- Pametna žena, šta će joj kilavi muškarac. - Kilav je tvoj otac što te blesavu napravio, pa se smeješ matorcima. - Moj otac je za tebe filmski glumac. - Jebao mu ja ženu. - Moja majka ne bi ti dozvolila ni čarape da joj opereš. - Znam ja takve. - Ona je za tebe dama. - U početku tvrdi pazar, a posle ide od ruke do ruke. - Probaj pa ćeš videti šta će da te snađe. Priča se da se muvaš sa nekom medicinskom sestrom. - Da, ali mi slabo ide. - Nisu sestre laka roba. - Ovu sam jedva uspeo da poljubim. - Samo napred, jer nema te žene

koja ne voli seks. - Hvala učiteljice. - Budi uporan i pička će ti biti na nosu. - Kad sam ja ti znao, ti se nisi ni rodila, a sada mi deliš savete. - Meni je baba pričala da su i u njeno vreme neke žene bile opasne. - Seks produžava život. - Onda ću ja kratko živeti. - Imaš ti još mnogo vremena, pa menjaj muškarce.
- Ne mogu jer volim samo mog debelog. - Posle dužeg vremena video sam koleginicu Milenu.
- Lepa je to žena, ali beži od nje. - Šta joj fali, nema rogove. - Ostavila muža i jebe se sa kliničkim švalerom. Obrad je opasan jebač. - Otkud znaš da je on? - To znaju i ptice na grani.
- Čovek prodaje zlato. - Ne bih ja sa njim legla ni za kilo zlata. - Nećeš ti, ali ima ko hoće. - Da se jebem za minđuše ili zlatan lanac. - Nije ti sapun da se istroši. - Pre bih se ubila nego to uradila. - Znam ja da samo mene voliš, i sve bi za mene učinila. - Možeš otac da mi budeš.
- Mogu i život da ti ulepšam. - Video si mog muža. - ja hoću tebe. - kad mi svraka popije ovo malo mozga javiću se. - Ja čekam. - Jedan je čekao pa se usrao. Svaka bolnica ima svoje ljubavnike. - Kolega, nisi ništa novo rekao. - I u drugim ustanovama dešava se isto, samo smo mi na glasu. - Na vuka vika, a lisice jedu meso. Zašto se o nama ružno priča kad i drugi nisu bolji? - zato što su sestre naivne, a doktori glupi i mne znaju da čuvaju tajnu. - Ko može da sačuva pšenicu od vrabaca, i ženu od muškarca. - Onda ćutite i porite se ušima. Sestro slatka nije lopov ko ukrade, nego ko zna da se sakrije. - Što bi ja kolega kazala, koja žena ne zna da se sakrije, ne treba ni da se tuca. Jesi li čuo da se Milenin muž razboleo? - Ko ti je to reko?
- Čuje Beti sve. - Da li si čula da sam joj se i ja udvarao? - Kojoj nisi.
- Tebi. - Ja sam za tebe mlada i zelena. - Ko ti je rodio dva sina? - Donela ih roda. Ako misliš da ti dam, pogledaj mi u šolju. - Kada će to biti? - U staračkom domu. - Tada mi neće ništa trebati, pa ni tvoj seks.

Deco, jel vi ne čujete sirene? - Mi se profesorka raspričali, pa više i ne obraćamo pažnju na njih. - Ja i moje osoblje čim se oglase sirene idemo u sklonište. - Vi ste dežurni. - Do sutra. - Još je mnogo sati ispred vas. Hoćete li kafu? - Kakva kafa, idem u sklonište. - Mi ćemo ostati na odeljenju jer se više ne plašimo. - Ovi sa zapada više ne biraju ciljeve. - Neće bolnicu. - Njima ne treba ništa verovati. Milija, kako je u vašem kraju? - Bog nas čuva. - Čujem na radiju da vas svakodnevno uznemiravaju. - Gori su i od stidnih vaši. - Valjda će se i oni umoriti. - Ti psi su osetili žrtvu i kidišu dok je ne ubiju. - Deco odo ja u sklonište, pa ću posle na odeljenje, trebam da završim jedan otpust, a vi me zovite ako vam treba neka pomoć.

Hoće li neka sestra u sklonište? - Nama je i na odeljenju dobro. - Kada bi ovi crni Ameri znali kakve ste ribe, došli bi po vas. - Šta će na ti crni i gadni. - Beti, oni su kurati. - I moj debeli ima alatku na koju sam ponosna. Kolega šta je ovo? - Negde blizu je pala bomba, možda na Banjici. - Šta bi bilo da je pala na nas? - Sestro slatka skupljali bi nas ko zrele kruške. - Kolega, novi bolesnik teško diše. Uključi mu kiseonik, a ja ću da pitam profesorku da li mu još nešto treba dati. Nisi ti sestra od juče. - Cano sve znam, ali ništa ne smem da dam dok ne pitam starijeg. - Dok ona stigne iz skloništa, on će otići bogu na ispovest. - Neće, i posle kisika brzo će se obojiti. - Crn je ko da su mu Amerikanci neki rod. - Odakle je? - Iz nekog sela. - Moj zemljak. - Taj neće umreti. - Mi ne umiremo tako lako. - Daleko vam lepa kuća. - Jel sam ja dobio sedmo odeljenje? - Da kolega. - Zar i vi sestro niste u skloništu? - Samo što sam se vratila. - Mogu li dobiti profesorku? - Šta će ti? - Treba da je pitam. - Tu sam ja i sve što ti nije jasno pitaj. - Bolesnik je crn. - Uključi kiseonik i sedi pored njega. - Ja duže vreme čekam da mi se javiš, a od tebe ni traga ni glasa. - Imala sam bolju priliku. - I šta bi? - Nekoliko dana smo bili zajedno i on se vrati ženi. - Pametan čovek, video da si ovca za šišanje, i pobegao od tebe što dalje. - Svi ste vi isti... - Kako to? - Svi isto govorite, isto se ponašate, isto tražite. - A ti jadna i naivna ko

mađarska sobarica. - Ko kaže da sam sama? - Ništa se ne priča na klinici. - Sestra Borka to radi krijući. - Opasna si ti lisica. - Ja se čuvam ko zmija noge. - Možda bi i ja mogao da dođem na listu čekanja. - Šta ćeš mi sa malom platom i ženskim detetom? - Da ti glocam tabane. - Meni trebaju lepi, bogati i oženjeni muškarci. Nisi ti za sestra Borku. - Tražićeš ti mene. Kome treba golja? - Zna golja svašta. - A šta ja to ne znam pa ćeš ti da me naučiš? Svakakve muškarce sam viđala i propuštala kroz moje šake. - od njih si dobijala pare, a ja ti nudim dušu. - Danas se traži glup i bogat muškarac, a ljubavi ima samo u romanima. - Bože za kojom sam zmijom trčao i patio od nesanice. - To nisam znala, a trebao si da mi kažeš. - Kako sam mogao kad si rasprodata i za mene nemaš vremena. - ja radim i zato svaku priliku treba iskoristiti, jer mladost i lepota brzo prolaze. - Kad ćeš da dođeš na odeljenje, želela bih da te vidim. - Da vidiš kakvog si dasu izgubila. - Lep nisi, ali si dobar čovek. - Znam ja to. - U današnje vreme lepota ne pali kod žena. - Znam ja to, ali ću i dalje ostati romantičar. Da li je profesorka na odeljenju? - Samo što je stigla na odeljenje. - Pozovi je, bolesnik se guši. - Polako kolega, svako od nas će umreti. - Milija šta ima novo na odeljenju? - Onaj novi se guši. - Uključite kiseonik, a ja ću doći za desetak minuta. Ona tvoja rođaka ima debelu vezu. - To mi nije rekla, pa sam vas zamolio da intervenišete, - Njoj je neki doktor neurolog zakazao pregled. - Hvala profesorko. Mora da je to onaj što joj se udvarao, a možda su i dalje u vezi. Ja bi, Beti, sada kući. - Što si džabe dolazio?
- Prošetao sam noge. - Sutra nemoj ni da dolaziš. - Ćuti. - Dok mu radimo ti obavljaš telefonske razgovore, i juriš kojekakve ženske. - Može mi se. Čim ovo prođe idem kod direktora. - Ima on nekoliko švalerki. - Moliću ga da te izbaci iz centra i natera da radiš. - Voli on mene. Zato ti svakog meseca uzima od plate. - Čovek ima više švalerki, a to košta. Bolje moje pare da troši na ljubav, nego da ih ja čuvam u slamarici. - Nisam znala da si tako fin. - Još ti mene dovoljno ne poznaješ. - Kolega, ti me podsećaš na mog nastavnika

Slobu, koji se kasno oženio sa ženom koja je od njega mlađa dvadesetak i više godina. - To je pravi čovek. - Počeo čiča i od silnog uzbuđenja stade srce i on ode na onaj svet. Mlada žena dobi penziju i svakog dana ima drugog jebača. - Tebi krivo. - Kako može. - Koja je to mudrost leći na leđa? - Žene muževa sa kojima je išla odluče da joj se osvete. - Blesave žene. - Gurnule je u reku. - Jel se zna ko je ubica? - Pričalo se po selu da se okliznula i pala u reku, a da su one pokušale da je spasu. - kakve ste vi žene. - Mi samo čuvamo naše. - Zbog malo seksa ubiti ženu. - I ja to ne opravdavam, ali je tako bilo. Ima boga. - Da ima ne bi se ovakve nesreće dešavale. - Žena ubica se teško razbolela i leži u bolnici. - Neka ozbiljna boljka? - Rak materice. - Šta je sa drugim ženama? - One su se uplašile i preko noći su postale bogomoljke koje svake subote idu u crkvu i praznuju sve praznike. - Vreme je Beti da krenem kući. - Vidimo se kolega sutra. - Ako bog da. - Ja radim u trećoj smeni. - Ja sam zaboravio da si obična sestra. - Jebi se kolega.

Mala kakva je ovo gužva u našoj ulici? - Prošla vojska tenkovima, pa ljudi izašli da ih pozdrave.
- Šta si ti radila? - Spavala, gledala televiziju. - Nisi bila u gradu? - Danas se odmaramo, pa ćemo sutra na trg. Tata, danas su gađali Žučku kasarnu. - U koje vreme? - Oko Petnaest sati.
- Počeli su i danju da napadaju. - Video se gust dim, a detonacija je bila toliko jaka da je puklo staklo na nekoliko prozora. Bio je i čika Mića. - On dolazi samo kad mu nešto treba. - Zvao te je da ideš kod njega. - Jel mi večeras idemo kod strina Ljubinke? - Ja bih najradije da ostanem u svojoj kući. - Odo ja do Miće da čujem zašto me je tražio. Burazeru, čujem da si me tražio.
- Kapetan Zoki priča da smo mi večeras na redu. - Ako gađaju vojnu poštu mi smo najebali. Jel zna komšiluk? - Sve sam obavestio. - Gde bi mogli da se sklonimo? - Idemo u Ćair. - Tamo osim šume nema nikakve zaštite. - Mogli bi u tunel, ili propust ispod pruge. - Ja i moji večeras idemo na drum. - Ja ću burazeru da ostanem kod kuće, pa šta

mi bog da. - Jesi li lud i znaš li da smo od vojne pošte udaljeni dvesta metara. - Što nas do sada nisu gađali? - Kapetan kaže da idu redom. Komšije Vranjanci večeras idu u Ripanj. - Onda i ja moram negde večeras da se sklonim. - idi kod sestra Milene, ona je u centru sela. - Mogu i kod bivše snaje Ljubinke. - Dobrila, gde ste se spakovali? - Mora da se beži što dalje. - Izgledate ko Cigani čergari. - Bolje svi zajedno živi, nego da čekamo i gledamo smrt kako dolazi. - Gde će večeras Jagoda? - Čeka Crnogorca, pa će i ona za nama doći. - Gde će te da se sklonite. - U podrumu mlina. - Tu je puno vojnika. - I direktan pogodak ne može nam ništa. - Idem ja kući. - Možete i vas dvoje sa nama. - Mi ćemo dočekati zoru u našoj kući. Marina, svi odoše. - Gde tata? - U podrum velikog mlina. - Tamo je puno vojnika. - Ko to kaže? - Pričala je Tanja. - Ona sve zna. - To je zadatak budućeg novinara. - Čika Mića i njegovi odoše na drum, jer se noćas očekuje napad na našu vojnu poštu. - Gde ćemo mi noćas? - Sedećemo kući i moliti se bogu da nas sačuva od zlikovaca. - Tata, jel je tu i Zoran? - I on se sprema za bežanje. - Noćas napadaju vojnu poštu. Tako priča neki kapetan. - Čiko idemo. - Povedi i marinu, a ja ću doći kasnije. - Neću da idem bez tate. - Moram da pazim na deku. - Ako ne ide tata, ne idem ni ja. - Marina, šta se praviš blesava. - Ćuti Zorane. - Čika će doći kasnije. - Ako ti ne voliš tvoga oca. - Od tvoje ljubavi stricu puca koža. - Tata, jel dolaziš? - Dolazim sigurno. - nemoj da me slažeš. - Ja ne lažem kad nemam koga. - Odo i ja da pozdravim deku. - Jesi li uzela sliku? - Ona je u mom novčaniku. - Stric, o kakvoj slici je reč? - Od kad je počeo ovaj privatni kukavički rat koji vodi Klinton, Marina sa sobom nosi sliku svoje majke. - idem i ja da pozdravim deku. - Zorane, povedi i njega sa sobom. - nema gde da spava. - Nek legne kod prija Mileve. - Šta ste se uplašili, neće oni ovu poštu napasti, jer u njoj nema ništa. - Deco, možda je deka u pravu. - Čiko i ja sam slušao šta priča kapetan Zoki. - Možda je bio pijan. - Mislim da nije. - Idite vas dvoje, a mi ćemo da popijemo po jedan vinjak. - Tata, deka ne sme da pije. - Neće mu

ništa faliti od jedne čaše vinjaka. - Vidimo se tata. - Doći ću ja, a ti nemoj ništa da brineš, znam ja da se čuvam. - Ko ti je rekao da će bombardovati vojnu poštu? - Mića kaže da je čuo od kapetana Zokija. - On je lažov i pijanica. - Otkud ti njega poznaješ? - Nekada sam bio komandant civilne zaštite, pa sam ga dobro upoznao. Taj može gajbu piva da popije, a jede za trojicu. - Njega je lakše odevati.
- Težak je ko crna zemlja. Kad smo slavili sedmi juli i dan borca uz logorsku vatru, pilo se i jelo do zore. Živeo Tito. - Taj kapetan je prvi dolazio, a poslednji odlazio. Znao je mnogo puta da se napije, pa je dolazio džip da ga vrati u kasarnu. - Neka opasna ispičutura. - I težak švaleraš. - Piće i žene uvek idu zajedno. - Mića i njegovi su otišli na drum, a Vranjanci u Ripanj. - Da li tvoj drug Spasoje zna za napad? - Sve je Mića obavestio.

Sirene se oglasiše i nas dvojica izađosmo iz kuće. - Gde me vodiš po mraku? - Idemo u voće da popušimo po jednu. - Tata, jedva ideš. - Hvata me grč u nogu. - Slabo se krećeš. - Gde ću ovakav? - Tvoja generacija ne ustaje iz kreveta, a ti možeš da hodaš. - Bolje da sam umro kad sam se šlogirao. - Bog čuva švalere. - I ti nećeš ništa bolje da prođeš. - Uzmi jednu sa filterom.
- Doktor mi je zabranio da pušim. - Ko je njih slušao nije više među živima. - Nema veći baraba od njih. - I ti nisi ništa bolji. - Zar se tako razgovara sa ocem. - Što nisi obuko neke druge pantalone, te su ti se usmrdele od mokraće. Šta mogu kad nema ko da ih opere. - Što se nisi oženio. - Koja će mene ovako šlogiranog? - Ti reče da imaš neku iz Ripnja. - Ko zna dali je živa. Tiha noć. - sada će oni. - Ako počnu da padaju bombe na kasarnu nas dvojica letimo na nebo.
- Lagao je kapetan i neće biti nikakvog bombardovanja. - Voleo bih da si u pravu. - Poznajem ljude, a lažovi i švaleraši se vide i na daljini. - Gađaju Straževicu. - Gde ove bombe padnu, tu trava ne raste. Ko zna šta ima u njima kad posle detonacija odeća neki čudni miris. - Stavi ruku na usta. - Ja sam star i meni je svejedno da li ću se ponovo šlogirati ili ću umreti od zračenja.

- O kakvom zračenju govoriš? - Oni negde treba da odlože atomski otpad, a na Kosovu ima brda, šuma, a tu je i Trepča. - Nisu toliki idioti. - Oni gledaju svoj interes jer zašto bi vodili ovaj rat. - Hoćeš koš jednu cigaretu? - Može, ali mi je doktor zabranio. - I ako pušiš, i ako ne pušiš-umrećeš. - Ja bih još koju godinu da poživim. - Mnoge ćeš ti poslati na onaj svet. Idemo kući jer je ponoć prošla. - Šta sam ti kazao? - Nisam znao da i oficiri lažu. - Kapetan Zoki je zalutao u vojnu uniformu. Ja idem pravo u krevet. - Da te budim ako ovi počnu sa napadom? - Idi i ti spavaj, jer od napada nema ništa. - Tata, tako ti držiš datu reč. - Bio sam sa dekom. - Da su bombardovali vojnu poštu od vas ne bi ostalo ništa. - S kim si došla? - Sama po ovom mraku.
- Ja te čekala i kad je prošla ponoć, ja krenula kući. - A ja mislio da dođem po tebe. - Ja ostajem u kući, a ti idi gde hoćeš... ovo iščekivanje da se nešto desi zamara i ubija gore i od sam bombe. Sutra će neka srpska budala da prima u goste današnje ubice i sve će to da bude u interesu nekakve njihove demokratije koja će nam omogućiti otvaranje i saradnju sa Evropom i svetom. Naivan je Srbin, i brzo sve zaboravlja pa će za koju marku sve da oprosti, a političari koji dođu na vlast pokušaće da opravdaju današnje dželate. Ono što bombe ne urade, uradiće nemačka marka i Brankovići bez kojih Srbija ne može jer niču ko pečurke posle kiše.

Dobro jutro, gospođo. - Vi ste Milija. - Da. - Nikad niste ovako rano zvali. - Sada je veza najbolja. - Da li je Vaša ćerka kod kuće? - Samo što je ušla u kuću. - Mora da je bila kod komšije. - Tu smo svako veče. - Gde si sestro. - U svojoj kući. - Čujem da si bila kod komšije. - Ne mogu ja bez njega. - Kako je bilo noćas? - Super, šteta što je noć brzo prošla. - Mora da ti je šaputao na uvo. - Ladio me lepezom i masirao noge. - Dobar neki čovek. - Ja se sa takvim i družim. - Kad ideš na pregled? - Kad mi javi rođak. - Mogu i ja da pomognem. - Hvala kolega. - Jel to neka ozbiljna veza ili maco-kuco sve ćemo da sredimo, ali prvo da se zabavljamo? - Moj rođak je ozbiljan čovek. -

Takvi su najgori. - Nikad nisi zvao ovako rano. - Ne mogu da spavam. - Pa proveravaš da nisam sa komšijom? - To nije način udvaranja. - Svi ste vi isti. - Jel smem i dalje da te zovem? - Mnogo si dosadan, ali volim da te čujem. - Tata, s kim tako razgovaraš? - Jel ti to prisluškuješ? - Ne, krenula sam u WC i ti si se raspričao ko da si na pijaci. - Moram da vičem jer dama slabo čuje. - Što ne nađeš neku normalnu. - Takve beže od mene. - Tata hrčeš ko da stružeš drva. - I ti nisi ništa bolja. - Sve što ne valja nasledila sam od tebe. Danas idem na trg.
- Ja ću na posao. - Jesi li ostavio nešto za jelo? - Ima hrane za tri dana. - Ja ću još malo da spavam. - Ti reče da moraš u WC. - Nije bitno. Opasan si ti špijun...

Kolega, zvala te profesorka Milena. - Mora da joj nešto treba. - Molila je da joj se odmah javiš.
- Hvala Zorice. Danas mi nešto blistaš, mora da je bilo seksa u ranu zoru. - To svakoj kažeš.
- Moraću više da se pozabavim tobom. - Marš barabo jedna. - Idem do profesorke, a ti stavi kafu. - Nisam ja tvoja sluškinja. - Ako budeš dobra, možeš da mi budeš švalerka. - Imam ja muža. - Sad ćeš imati i švalera. Profesorka, čujem da ste me tražili. - Tebe je teško naći. - Ja se krijem ko zmija noge. - Za nekoliko dana trebaju mi štake. - Imam dva para i čuvam za ne daj bože, jer nikad se i ne zna kome mogu da zatrebaju. Vi ste lepši. - Zar baba od pedeset godina može nekom da se dopadne? - Za mene ste dama i po. - Imam jednog matorca kod kuće. - Nas dvojica ko jedan dobar. Kad bolesnik umre rodbina neće štake da nosi kući jer se plaše zaraze. - Preko drveta ni jedna se bolest ne prenosi. - Ima tu sujeverja, vračanja. - Čudan smo ti mi narod. - Da nije tako, ja ne bi imao štake. - Trebaju mi samo na nekoliko dana. - Ostavićeš štake kod naše glavne sestre, a vi uzmite i neka su kod vas koliko god treba. - Kad radiš? - Po podne. - Zato Vas ne viđam. - Nije sada vreme za gledanje. - Šta je bilo sa ženidbom? -

Ovako je bolje. - Godine prolaze, pa će te pitati starost šta si radio u mladosti.

Mićko je stigao. - Zorice, može i on da vodi Zorku na skener. - Kako da ne. - Šta ti fali? Možeš uz put i neku da vidiš. - Dosta sam ja Slobo gledao. - Zar te nije žao da ja ovako mala i sićušna guram kolica? - A možeš sa spavaš sa mužem od sto kila. - Ako mi skuvaš kafu mogu i da te odmenim. - Ljubi tebe Sloba. - Hvala sestro, od tvog poljupca moj kila će se uvećati. - Ti si jači, a hvališ se i da si muško. - Jel ti znaš da je ne smem da podignem više od dva kilograma, a Zorka ima preko šezdeset kila. Neću ti ovo nikad zaboraviti. - Da nisi trudna? - Ne znam. - Jel radiš noću? - Onaj moj ne vezuje gaće, ali za sada nema ništa. - Ako hoćete decu i ti i on, nemojte da nosite gaće. - Ti mi se rugaš. - Nekada treba slušati starije. - Gde je Mićko? - Sada je razgovarao sa Slobom. - Snežo, nađi ga i reci mu da ga ispred ambulante čeka neka dama.
- Zar i njega? - Prava lepotica. - Neke žene su definitivno lude. - Kolega, traži te neka ženska.
- Snežo, još nije počelo moje radno vreme. - Požuri, može dama da ode. - Neće, mene traže samo one kojima treba moja pomoć. Koga ja to vidim? - Morala sam da svratim. - Baš si me obradovala. - otkud ti? - Bila sam na pregledu i poželela da te vidim. - Nikad mi nisi lepše izgledala. Kakav je nalaz? - Sve je u redu. - Šta sam ti rekao? - Dosad si uvek bio u pravu. - Ja sam išao na sve časove, a ne kao neki koji beže sa časova i idu u prirodu. - Zaslužio si da te poljubim. - I više od toga. - Dođi da te poljubim. - Nemoj, gledaju sestre. - Baš me briga. - Može li još jednom? - Biće ti mnogo, a može i srce da stane. - Još jednom, pa ne žalim da umrem.
- Kad ovo prođe da dođeš kod mene. - Zbog ovih poljubaca doći ću i peške ako treba. S kim si došla? - Sa zetom. - Gde je sada? - Sedi u kolima. - Mogao je da svrati na kafu, a imam i dobru rakiju koju sam dobio iz Republike Srpske. - Moramo odmah da se vratimo. - Šteta što nisi blizu, mogli bi češće da se viđamo. - Kad bih bolje hodala

dolazila bih u grad i sama. - Bože, jebem ti mater što joj ne pomogneš. - Ne diraj Boga, nije on kriv što sam išla u prirodu. - I druge su bile, a lepo hodaju. - Da ima sto kuraca i jedna pička, ja bih se uhvatila za nju. - Baš si kurate sreće. Pođi sa mnom, ima nešto za tebe. - Gde me vodiš? - U moju jazbinu. - Ala ti je ovde prljavo. - Ja se ovde ne zadržavam. - Što ovaj sobičak ne središ? - Ovde se samo presvlačim. - Mogao bi ovde da napraviš ljubavno gnezdo. - Neka prave mlađi, meni je svega dosta. - Rano je da se predaješ. - Šta imaju žene i devojke što ja nisam video. Sedi na krevet i zatvori oči. - U džep ću da ti stavim malu kutiju koju možeš da otvoriš kad stigneš kući. - Jel sada mogu da otvorim oči? - Možeš i posluži se sa sokom. - Hvala. - Da skuvam kafu? - Ne, žurim, jer do tri sata moram da stignem kući jer zet radi od šesnaest sati. Kako ti se sviđa moj hod? - Ideš ko devojčica pred porođaj. - Ozbiljno te pitam. - Možeš da dobiješ prelaznu ocenu. - Pričaš ko spiker. Kad bih tako hodala, gde bi mi bio kraj. - Biće i to jednog dana. - Moram da krenem. - Hvala što si svratila.
- Čekam da mi se javiš. - Zvaću te sutra da čujem kako si prošla u putu. Dođi da te još jednom poljubim, jer ko zna šta ti se noćas može desiti. - Ne brini, tu je komšija koji me čuva ko oči u glavi. - Neka, samo čuvaj tu lepu glavicu, a za ostalo nije važno. Nadam se da ćemo se uskoro ponovo videti. - Srećan put i zovi kad možeš...

Kolega, ko ti je ova lujka? - Šta to pričaš? - Zar ovakva riba hoće tebe? - Mi smo kolege. - Njoj nešto fali kad je spala na tebe. Jel ti i ona imate nešto zajedničkog? - Mi smo drugari. - Ne bi se reklo, ima tu nešto, vidi joj se u očima. - Šta ima u mojim očima? - Tvoje su se odavno ugasile, a njene sijaju ko kod mačka kad krene u ljubavnu avanturu. - Šta to pričaš Slobo? - Ono što vidim. Vas dvoje se raspričali, a kola čekaju. - Beti, mnogo si lepša kad ćutiš. Požurite, šofer je nervozan. - Mora da noćas nije ništa dobio. - To ga pitaj kolega. - Da nije onaj mali sa velikim nosom? - Baš taj. - Ti su, Beti, kurati. - Jebao te on. Zgadi mi se kad ga vidim. - Ali ima ono sestro. -

Pre bih legla sa tobom i celu noć provela plačući nego sa njim. - Vrištala bi ko Damjanov zelenac. - Teši se matorac. - Ne kudi koga nisi jebala. - Jel je spreman bolesnik? - Samo što nije, gospon šofer. - Vi niste čuli sirene? - Mi smo se na njih navikli. Moj kolega se raspričao i boli ga dupe za one gore. - Nama je naređeno da tada ne vozimo.
- Možemo da sačekamo, jer bolesnik nije životno ugrožen. - Šta onda traži na klinici? - Žena nema gde, a ovde je najsigurnije. Slobo, jel ti ideš sa mnom? - Moram, nema ko. - Gde su spoljne? - Njih ni ceo NATO ne može da pronađe. Ko je ova lepa žena ? - Gde ti kolega radiš kad ne poznaješ bolesnike? - Gospođu sada prvi put vidim. Gospođa Zorka je jela suvo meso.
- Da je jela pasulj, sada bi bila kod kuće. I njen muž je u teškom stanju. - Gde on leži? - Na trinaestom odeljenju. - Koje su godište? - 1975. - Tek su se rodili, a imaju šanse da odu na onaj svet. - Svi ćemo tamo jednog dana. - Hvala Beti, ja to nisam znao. Gospođo, kako je?- Gde su mi deca? - Da se i ona nisu otrovala. - Ona nisu jela suvo meso. Vaša deca su kod kuće.
- Hvala Bogu kad su zdrava. - Vaša majka je bila kod doktora, i on je kazao da sutra i decu dovede na pregled. - Zašto kad deca nisu bila u kontaktu sa mesom? - Doktorska posla, a vi brinite kako da izvučete živu glavu. Jel vidiš Slobo kako se lako dešavaju nesreće? - Meso je kupljeno u državnoj radnji. - Daj Bože da se sve ovo završi na dobro. Kolega, gde ide bolesnica? - Na neurološku kliniku. - Tamo je sve zaključano. - Ovo je po dogovoru. - Pre bih rekao pređi brigo na drugoga. Pre dva dana čekao sam dva sata da se bolesnik iznese iz kola, jer su doktori i sestre otišli u skloništa. Svi vi čuvate svoje dupe, a ja sam na putu čekao da mi bomba padne na glavu. Ovde je sve zaključano, šta sam ti rekla kolega. - Odo ja na glavni ulaz, a vi me ovde čekajte. - požurite, čuju se avioni. - Kolega, nas čuva Bog, jer nosimo belu uniformu. - Ja i njemu više ništa ne verujem. Kada sve ovo prođe doći će oni u Beograd. - Mi smo lud narod, ali Solana

neće moći da dođe u Beograd. - Čuda se dešavaju. - Zar Srpski ubica da dođe u Beograd. - Još ćemo ga mi zvati. - Ja to neću doživeti. - Vi ste gospodine stariji od mene. - Samo dvadesetak godina. - Ali ništa ne znate. - A šta to mladiću ja treba da znam?
- Srbi sve zaborave kad ugledaju nemačke marke. - Mi jesmo ludi, ali toliko nismo. - Mi smo najgori narod na svetu i zato nas treba jebati...
- Nek nas jebu kad smo budale, ali što nas ubijaju i ruše našu muku koju je sutra teško obnoviti. - Brzo ću se vratiti, a vi me čekajte. - Požuri kolega, žena je poplavila ko šljiva madžarka. - Njoj ionako nema spasa. - Jel ima nekog? - Šta vam treba? - Dovodim bolesnicu na skener. - U kakvom je stanju? - Žena jedva diše.
- Sačekajte da pozovem doktora. - Po dogovoru sa profesorom Šašićem. - Ko je vas poslao?
- Moj šef. - Zar ne čujete avione? - Ja sam tvrd na ušima. - Možda znate da za vreme vazdušne opasnosti svi moramo u sklonište. - Žena je u teškom stanju i može svakog časa da umre. - A nas može da pogodi i bomba i da svi odletimo u nebo. Unesite bolesnicu. - Vrata su zaključana. - Sestro, idite i otvorite vrata. Ko je ovaj doktor? - Dežurni rendgenolog. - Njemu se sestro ne radi. - Nervozan je, jer su mu oba sina na Kosovu. - Za to mu nije kriva ova žena koja će uskoro umreti.

Jel to ta žena? - Da doktore. - Ona je u lošem stanju. - I vi biste bili da vam je parazit u mozgu.
- Ja ne jedem meso i mesne prerađevine. - Ovde mora neurohirurg da otvara glavu. - Prvo skener, pa posle će na operaciju, ako srce izdrži. Kod ove žene je ugroženo disanje pa je zato ovako modra. - Da uključimo kiseonik, prvo da uradimo snimak. - Da li će izdržati? - Brzo ćemo mi to uraditi, a vi sačekajte u hodniku. - Kolega, pita šofer da li da i on čeka? - Slobo, neka ide jer će ova žena ostati ovde, jer je potrebna hitna hirurška intervencija. - Ti se šališ kolega?
- Milija nikad ne greši... - Kolega, što nisi otišao da radiš u nekoj boljoj bolnici? - Ovde je raj za neradnike, poltrone i ulizice. - To sam

i ja videla. - Kad pre kad si na klinici nekoliko meseci.
- Puna godina i trinaest dana. - Beži odavde ili traži švalera ako misliš da preživiš. - Koga da nađem kad ste svi ko mrtvac pred sahranu. - Tu je Vlada i njegov brat Aca. - Oni vole matorke.
- Ne može infektivna bez alapača i kad bombe padaju. Tu je i tvoj zemljak Gradimir. - On voli muškarce. - Tu su doktori. - Oni su rasprodati. - Ako nastaviš da biraš umrećeš u centru. - Ko je došao sa pacijentom? - Sestre. - Ima li nekog od rodbine? - Ne. - Ova žena mora hitno na operaciju. - Nas dvoje odguraćemo je do odeljenja. - Vi sačekajte da siđu sestre sa odeljenja, pa njima pomognete oko transporta. - Šta sam ti rekao koleginice? - Svaka ti čast kolega. - Znam znanje. Zato mene i ne vole doktori jer zabadam nos u njihov deo posle. - Što nisi studirao medicinu? - Ja sam rođeni doktor. - Šta ti to vredi kad nemaš papir. - Ja sam znanje naučio na Višoj medicinskoj školi. - nju niko ne ceni. - Ko hoće da uči može mnogo da nauči, jer se uči iz knjiga za studente medicinskog fakulteta. Jedna sestra može da meri svoje znanje sa lekarom opšte prakse. - Oni su saobraćajci. - I bez njih se ne može. - Kolega ti potcenjuješ fakultet.
- Upiši ovi školu i kad položiš trideset ispita, dođi da mi kažeš da li sam u pravu. - Skupa je školarina, a moji roditelji su siromašni. - Pokušaj da se upišeš na budžet. - Nema šanse jer sam srednju završila sa trojkom. - Više si gledala u muškarce nego u knjige. - Jednom se živi. Priča se da će se otvoriti fakultet za sestre. - Da nije ljubomore od strane doktora, sestre bi već imale visoku školu.

Ko se prima na odeljenje?- Ova bolesnica. - Odakle dolazi? - Sa infektivne klinike. - Zašto je vi ne lečite? - Sestro...- Ja sam doktorka Maja. - Moji doktori sve znaju još samo da nauče da operišu. - Što je niste doveli ranije? - To pitajte vaše kolege. - Njoj su dani odbrojani.
- Imali smo mi i teže bolesnike pa su se izvukli. - Ovde su male šanse da se izvuče. - Tu ste vi da joj pomognete. - Ko je nju primio? - Jedan visok doktor. - kolega Mile. - Baš taj. - On je Bosanac.
- Ova žena je iz Republike Srpske. - Znači opet veza. - Ja nisam

odavde. - Ko je vas šta pitao?
- Daleko Vam lepa kuća. - Vi imate nešto protiv doktora? - ne mogu očima da vas gledam.
- Doći će te i vi kod nas. - Ako budem svestan, poneću pištolj, pa ću redom da vas ubijam.
- Smiri se kolega. - Ovakvi doktori su operisali moje slepo crevo i rasporili me ko Miloš Murata.
- Vi sada možete ići. Šta da kažem mom šefu? - Da će danas biti operisana. - Imate li neki broj telefona? - To će Vam reći moja sestra.
- Sestro, možemo li uzeti Vašu pidžamu i čaršav?
- Dođite sutra, sada mora hitno u operacionu salu. - U koje vreme? - Pre podne, kad je tu glavna sestra. - Slobo nema onog nosatog kolege. - Opasan neki seronja. - On bi mogao da se javi Solani kao dobrovoljac jer oni takve vole. - Kolega da li da zovemo kola ili idemo peške? - Idemo peške. - Ceo dan sam na nogama. - baš zato i demo peške, jer će vam jedna duža šetnja dobro doći. Nigde nikog na ulici. - Sklonili se ljudi u neku jazbinu i čekaju da opasnost prođe. - A mi kolega, ko dve budale šetamo od klinike do klinike. - Ako poginemo pisaće o nama. - Pa će neko sa tim papirom obrisati dupe. - Koleginice, ja sam gladan. - I ja od jutros nisam ništa jela.
- Kolega te časti kolu i dva para barenih viršli. - Sa više senfa. Baš su ukusne. - Ovde sam ja često kupovao dok mi je žena bila u bolnici. - U kojoj? - Evo je ispred nas. - Na hematologiji.
- Tu ko uđe, ne izlazi živ. Vidiš onaj prozor? - Bez stakla. - Ja sam ga razbio pre osam godina i još niko nije stavio novo. - Kako? - Svakog jutra sam ženi donosio doručak, a prozor je služio kao zvono. Znak da sam stigao je lupanje u staklo. - kako si se popeo do njega? - Uzmem mali kamen i bacim na prozor. Jednog jutra nisam primetio da je kamen veći i staklo puče na pola. Ja sam hteo da ga zamenim, ali mi nije dala glavna sestra. - jer je znala da si ga ti razbio. - ne znam, ali sam hteo sa nadoknadim štetu. - Vas dvoje gde ste do sad?
- Morali smo da čekamo prvo pregled, pa prijem. - Zašto kad je sve

dogovoreno? - Ti si sestro zaboravila da je ratno stanje i da se ljudi kriju ko zmija noge. - na kom odeljenju leži, zbog rodbine? - Beti piši.
- Neurohirurška klinika odeljenje C, soba četiri. - Broj telefona? - To pitaj sestra Slobu. - Šta kažu doktori? - Ne znam, ali je žena u teškom stanju. - Mora da su nešto kazali. - Reci joj Slobo da je žena hitno otišla na operaciju. - Kolega, šta si se ukrutio ko dete kad piški. - Ti mi Beti ideš po živcima. - Možda bi hteo na kurac da ti se popenjem. - To bi ti bio potez života. - Zvala te neka Bosanka. - Jel ona ima ime? - Mislim da se predstavila kao Sneža. - Ja poznajem puno žena koje se tako zovu. - Nemoj da mi kažeš da si sve pojebao. - Ja sam pravo muško, a takvi uvek drže zatvorena usta. Slobo skuvaj za nas kafu, ali neka bude jača, i stavi dve kocke šećera.
- Kolega, telefon. - Beti, reci da nisam tu. - Ona ista zove. - Molim? - Jel znaš ko te zove?
- Snežo ti si. - Ja čekam da mi se javiš, a od tebe nema glasa. - Ti znaš šta nas je snašlo.
- Tako je bilo i kod nas, ali se čovek na sve navikne. - Drago mi je što si se javila. - Rekao si ako mi nešto treba mogu slobodno da te zovem. - Ako mogu, rado ću pomoći. - Znam da me nećeš odbiti, pa te zato i zovem. Pošalji mi one lekove. - Teško se nalaze, ali ja znam ko će mi pomoći. - Poslala sam ti pare. - Nisi trebala. - Čist račun, duga ljubav. - Sutra ću otići kod moje rođake koja radi u apoteci i ona će sigurno nabaviti lekove. - jel to mlađa osoba? - Žena mojih godina i kad hoće nešto da uradi, niko je u tome ne može sprečiti... - Ako nabaviš lekove, odmah mi pošalji, jer već desetak dana ne pijem ništa. - Jel tvoj autobus i dalje polazi sa istog perona? - Da. Lekove predaj šoferu lično u ruke, a ja ću ga častiti. - Kako ti kažeš. - Šta ima novo kod tebe, da se nisi oženio? - Još sam mlad, tek sam napunio 55 godina. - Ala si mator. - I konj je mator, pa se i dalje upreže u kola. - Ti obećа da dođeš pa te nema. - Kad sve ovo prođe. - Ko zna koliko dugo ovo može da traje. - Dva-tri meseca i idu dalje. -

Zvala sam te na kućni broj. - Jel se neko javio? - Ćerka. - Ona je polu Bosanka. - Reče da tat radi po podne, pa sam nazvala kliniku. Hvala na pomoći. - Ništa ne brini jer će lekovi uskoro da stignu. - Znala sam da me nećeš odbiti. - A ti nađi malo vremena pa dođi u Beograd. - S kim si to razgovarao? - Sa jednom pacijentkinjom koju znam iz vremena kada sam bio terapeut. - Mora da si je kresnuo.
- Ne seri Beti. - Tako se ne razgovara sa damom. - A ti prestani da mi se mešaš u život. Ona je raspuštenica i može da radi šta hoće. - Od toliko muškaraca ona je našla tebe. - Kada mogu udate, zašto ne bi i ona mogla da ima prijatelje. - To je neka jadnica, kada je spala na tebe.
- Mala, ako te uhvatim ispašće ti oči. - Tvoje vreme je prohujalo. - Ovo je žena koja se retko sreće. Ima dve ćerke. - Gde joj je muž? - Razvedena je tri godine. - Ko je koga uhvatio u šteti?
- Našla ga je u krevetu sa klinkom od deset godina. - Šta to pričaš!? - Imao je on dosta dece i devojčica. - Da nije pedofil? - U ratu se svašta radi. Njen muž je čuvao ženski logor, pa je noću birao šta će da tuca. - To je greh. - I drugi su to radili. - To su životinje, a ne ljudi. - Silovali su Hrvati, Muslimani, a zašto ne bi i Srbi radili. - Ali decu tucati. - To su i mirovnjaci radili. Neki roditelji su nudili svoju decu samo da bi zaradili koji dolar. - Ljudi su postali gori od životinja. Osetila žena da je muž više neće i poče da traži razlog. - Opasna neka žena. - Bosanku je teško zajebati, a kad sazna da je prevarena može svašta da uradi...Jedne noći na dežurstvu uhvatila je muža na delu. - Da je moj, ja bih ga ubila. - Dohvatila je sekiru koja joj se našla pri ruci i njome ga udarila dva-tri puta po leđima. Pade muž preko kreveta i poče da jauče, a ona u strahu da ga je ubila istrča iz sobe. Muž je otišao na lečenje, a ona ekspresno dobi razvod braka i stan u trajno vlasništvo. Danas u stanu živi sa ćerkama. - I tuca se s tobom. - To si ti rekla. - Svinja ostaje svinja. Muž se posle oporavka oženio i dobio dva sina, a za ćerke ne pita, a kad ih sretne na ulici okreće glavu na drugu stranu. - Što je to strašno. - Danas je to normalna

pojava. - Bilo mu je lepo dok je pravio decu, a sada ih ne poznaje. - Vidi to Bog. Moj komšija se zaljubio u ženinu prijateljicu. - To je budala ili je žena nikakva. - Lepa ko slika. - Onda je on peder. - Čudan neki čovek. - Jel ima dece? - Sina od tri godine i tuca jednu rugobu koju ni ti ne bi hteo. - Možda zna sa ga uzbudi. - Svaka je riba ista. - Nije Beti. Koleginice, čudni su putevi ljubavi. - Stoka ostavio onako lepu ženu. - Možda se zasitio od nje, pa traži svežu krv. - Ne zna on šta hoće. Slobo jel gotova kafa? - Strpi se još malo. - Vi iz Pančeva ste spori ko puž. - Nisam ja kriva što je slaba struja. Teško ćeš se udati. - Zašto kolega? - Ako tako budeš spora momke će ti uzimati cure ispred nosa. - Slušaj kolegu pa ćeš daleko dogurati. - Pamet i iskustvo su Beti na mojoj strani. Kakva je ovo kafa? - Crna i vruća. - Slobo, sestro slatka što ne stavi malo šećera. - Ako ti se ne sviđa, nemoj da je piješ. - Da znaš i da neću. - Hoćeš drugu da ti skuvam? - Koleginice, matorac se zajebava. - Beti, ti znaš da ja pijem slatku i tanku. - To si trebao Slobi da kažeš.
- Idem kući. - Sedi kolega, tek si došao. - Šta ću vam? - Da imamo koga da zajebavamo. - Vidimo se koleginice. - Jel dolaziš sutra? - Ako preživim noć. - Na budalu neće ništa, - Nikad se ne zna ko je na redu.

Marina, kakva je ovo galama kod čika Miće? - Pobili se Đoka i Jefta.- Pijane budale. - Dolazila je i milicija. - ko je prvi počeo? - Đoka tražio pivo od Jefte, a ovaj nije hteo da mu da, i Đoka mu opsuje sina u grobu. - Pijano đubre, zar se to govori ocu. - Jefta ga uhvatio za vrat i počeo da ga davi. - Što ga nije udavio. - To bi se desilo da prisutni nisu priskočili i sprečili tragediju. Tata odo ja do Nele. - Sada će ovi da krenu u lov. - Još je rano. - Oni više ne napadaju samo noću.
- Ko im jebe mater. Samo što je dete otišlo sirene poremetile mir koji je nastao sa dolaskom prvog mraka. Mora da su se deca zapričala pa nisu čula sirene, ili su prestale da se osvrću na znak opasnosti od vazdušnog napada. - Gazda Mićo, može li do ograde da mi doneseš

jedno pivo? - Može i dva, ali je bolje da dođeš kod mene i sedneš za sto, a ja da te služimo ko pravog gospodina. - Čujem da su se pobili Đoka i Jefta. - Pijane budale. - Njima treba da zabraniš ulazak u tvoju kafanu. - Rekao sam da mi više ne dolaze. - Eto ti njih sutra ponovo kod tebe. Našu vojnu poštu još nisu napali. - Sve mi se čini da je kapetan lagao. - Ima vremena, agresija još traje, i lako možemo da dođemo na red... jedan sanduk piva je popio, a dva odneo. - Šta je to za tebe burazeru. - Ako svi piju ko kapetan, teško nama. - Sve dok padaju avioni, to je dobra vojska. Prijalo je pivo. - Hoćeš koš jedno, ja častim. - Može da mi škodi. - Kakav si ti to muškarac? - Najbolji u familiji. - posle mene. Otac je pričao da je kapetan Zoki bio komandant civilne zaštite u našem selu. - Ne znam ko je ni šta je, ali u njega može da stane bure piva.
- Poznat je kao velika pijandura. Reci ocu neka večeras dođe. - Tvoj stric ide rano u krevet i gleda televiziju do kasno u noć. Sirene oglasiše prestanak opasnosti. - Gazda Mićo, idem kući, treba da pozovem jednu damu. - Nisi miran i kad bombe padaju. - Još neku godinu, i on će otići u zasluženu penziju. Jel ima nešto za burazera? - Ti si oženjen čovek, a u kraju si poznat kao ženskaroš. - Ako sam oženjen, nisam uštrojen. - Pre ženidbe bio si zajeban tip. - Mladost ludost. - Ona što je stanovala kod tunela beše riba i po. - Takva ženska se ima jednom u životu. - Da li nešto znaš o njoj? - udala se za nekog inženjera, lepo žive i rosila je tri ćerke. - Ona nije vezivala gaće. - Dok sam ja išao sa njom gaće nije ni nosila. - Ja sam digao ruke od švalerisanja. - Ti si momak i treba da juriš. - Sve su iste. - Ne daj se burazeru, tek ti je pedeseta. - Dosta je bilo. - Nemoj familiju da brukaš. Naš deda Draga osam šuta se ženio. - Mićo ti si na njega. - Ja sam imao toliko da ni imena nisam znao. - I šta si dobio? - Bilo je lepo i ne kajem se, jer mu je svuda bolje nego u gaćama. Idem sad pa se vidimo sutra. - Ako nigde ne odeš dođi u društvo. - Hvala na pivu.
- Večeras će biti i pečenja. - Nešto slaviš? - Pašće neki avion, a to treba proslaviti. Vučko bole tebe dupe za ove tvoje što pogane naše

nebo. Gde je mačak Bole, i zašto si ti ostao sam dok on sa nekom cica macom glumi Don Žuana. Evo tebi barenog mesa i nekoliko pilećih kostiju, a on kad se pojavi dobiće parče buđavog hleba. Osim hleba tu je i sir koji miriše, ali posle ljubavi on će biti gladan i ješće šta god mu se da. Čuvaj ti ulaz u kuću da nam u sobu ne uđe neki crnčuga dok ja razgovaram sa jednom damom. Dobro veče sestro. - Otkud ovako kasno da zoveš. - Nemam s kim da razgovaram. - Pa si našao jednu mladu i poštenu devojku da uznemiravaš. - Nisam se nadao da ću te naći kod kuće. - Prvo sestra treba da se sredi. - Ti ne ideš u hotel? - Nikad se ne zna šta se tokom noći može desiti. Sestra se kupala, a sada sređujem fasadu, jer hoću lepo da izgledam. - Ako smetam mogu da prekinem vezu. - Samo ti pričaj. - Ja znam da sam dosadan. - Ko zubna bolest. - Puno te pozdravlja Milica. - Nju si trebao da bariš. - Ti si bolja. - Kad me je videla, odmah je pitala za tebe. - Kako ona hoda? - Dobro, ali su smetnje u govoru. - Zna ona kolega i da glumi. - To sam video u viziti. - Profesorka je dobra i naseda na njenu glumu i već je dva puta bila u banji, a sada hoće i treći put. - mora da je u banji našla nekog švalera. - Ona menja muškarce ko Ciganin konje. - I to je bolje nego da beži u bolest. Muž je otprati do autobusa, a u banji je sačeka prijatelj. - Savremena žena. - Naše banje su poznate po tome. Kako izgleda i da li se ugojila? - Lepo izgleda, a sise podigla pa izgleda ko devojka kad krene na ljubavni sastanak. - Zna ona da uživa. Sa četrdeset godina dobila je penziju, i sada lovi muškarce ko lisica kokoške. - Kod čika Slobe sve se može. Sutra će vikati da je kriv što je branio zemlju, delio stanove koji se otkupljuju za sitne marke, a u penziju je išao ko god je hteo. - i ja mogu u penziju. - Što ne ideš sestro? - Ja sam mlada i lepa. - Kao penzionerka mogla bi da biraš. - Šta mi sve ovo vredi kad sam bolesna. - Jel vežbaš? - Digla sam ruke od svega. - Ko radi ima pravo da se nada. - Terapeuti vrte glavom. - Njihovo je da rade, a vremenom mišići će ojačati i ti ćeš opet biti ona stara Dragica. - Nema od toga ništa, jer ja vidim da iz dana u dan sve slabije hodam.

- Moram da te pohvalim. - Nemaš zašto. - Već pola sata pričamo, a ti nisi napravila ni jednu govornu grešku. - Ti me samo tešiš. - Pričaš ko spiker.
- Koliko će Milica ostati na odeljenju? - Oko tri nedelje. - I ja bih uskoro trebala da dođem na odeljenje. - Teško nama. - A meni cvetaju ruže. - Ti si kolega zdrav ko dren. - Ovakvi kao ja legnu uveče i više se ne probude. - I to je bolje nego što ću ja ići od lekara do lekara tražeći leka. - Uskoro ćeš biti ona stara Dragica. Milica je imala težak život. - Sve mi je ispričala, ali se ona ne predaje. - Ima ćerku, a muž je ostavio kad se razbolela i našao mlađu. Nekad se pričalo da doktori i sestre idu u krevet, a danas to rade i bolesnice. - Šta sam ja sve videla u banji. - Jel vi tamo idete da se lečite ili da vodite ljubav? - Kad bi oženjeni znali ono što ne znaju, ne bi slali žene u banju. Kad si juče stigla? - Dugo smo putovali. - Obrenovac je blizu. - Jeste, ali smo svratili u restoran na ručak i tu smo se dugo zadržali. - Ti si častila? - Moj zet. - Sestro ostala si stari grebator. Kad ćeš mene da častiš? - Prvom prilikom. - Meni je dosta deset ćevapa sa lukom. - Tebi spremam nešto specijalno. - Dok se ti smiluješ, ja ću biti isušena muštikla. - I sada nisi bolji. U restoranu sam videla svog bivšeg momka sa devojkom. - Dosadila mu žena, pa se druži sa decom koju treba naučiti i obučiti kako se vodi ljubav. - On je glupi pandur. - Ko zna, možda je u međuvremenu završio za učitelja. Svi su muškarci isti. - I ti nisi bolji. - Kad je trebalo, bio sam baraba. - A šta si sada? - Časna sestra koju niko neće. - Pa si našao meni da se udvaraš. - Teška si ko crna zemlja. - Baraba jedna prolazi pored mene i pravi se kao da me nikad nije video. - Šta ćeš mu sada kada pored sebe ima mladu piletinu. - A kad je trčao kao lud, tada sam bila dobra. - Video čovek ovcu i ošišao je dok mu nije dosadila. - Jebem mu mater pedersku. Nekad sam ga volela i više od roditelja. - Nemoj to više nikome da kažeš. - To je bila istina. - Smejaće ti se svako ko to čuje. - Šta ima još novo na klinici? - Sneža je dobila od medicine rada prvu smenu. - Jesam ti rekla da je bolesna? - Dala

dupe i dobila papir. Nisam dovoljno star, ali sam dugo živeo i više ništa me ne može iznenaditi. - Ženu niko ne poznaje.
- Tako je koleginice. Vi će te glavom kroz zid samo da bi dokazale da ste u pravu, a svoje greške ne priznajete i uvek je kriv neko drugi.
- Kako je mala Mira? - Pre desetak dana je otišla kući.
- Blago njoj, ima lepog i dobrog muža. - Mali je šaren ko uskršnje jaje. - Kad bi ja takvog našla bila bih najsrećnija žena na svetu. - Ko zna, možda ćeš i ti takvog naći. - Nisam ja te sreće. Dok sam bila u bolnici on je kod Mire dolazio dva puta na dan. - Muževi su rogonje i uvek to poslednji saznaju. - Dobar je čovek. - Ti kao ne znaš? - Sve znam, ali gledam svoja posla. Mira se zaljubila u onog žutog bolesnika. - On nije ni za špajz da plaši miševe. - Ali mu je novčanik pun, a to Mira voli. - Nije valjda sa njim legla u krevet? - Sestre pričaju da su ih videle na gomili. - Ko bi verovao da onako dobra i fina ženica da u bolnici nađe švalera. - Žene su čudo. - A vi ste cvećke? - Ono što žena isprlja, ne može ni gradska čistoća da opere. - I među vama ima kerova. - Ali ono što uradi jedna žena ne može deset muškaraca. - Kako je tvoja seka i da li još radi? - Da, ali su joj skinuli platu, jer se posvađala sa šefom. - Nije htela u krevet. - Direktor je deset godina stariji od našeg oca. - Trebala je da da. - Teške smo mi na davanje. - zato će biti običan trgovac. - Sa čistim obrazom. Sestra ti je lepa žena. - Za njom su trčali i momci i oženjeni. - Kako izabra zeta? - I on je lep čovek-nije da nije, ali je mogla i boljeg da nađe. Zet mi je mnogo dobar. - Da nije za tebe? - Ona je prava žena za dobrog muškarca. - Kakvo mišljenje ima o meni? - Ti joj se ne sviđaš. - Zašto, šta sam joj uradio? - Kaže da si opasan i da ti ne trebam ništa verovati. - Možda je sestra u pravu. - Zetu se dopadaš. - Mene vole muškarci. - Da nisi od onih? - Ja još uvek volim žene. - Daj Bože da je tako. Šta je bilo sa onim vojnikom iz tvog sela? - Razboleo se u vojsci i posle mesec dana lečenja umro je u vojnoj bolnici. Za lekove je dato oko sto hiljada, ali mu spasa nije bilo. - Tek je počeo da živi, a smrt dođe. - ko zna koliko ću i ja

živeti. - Ti ćeš umreti na porođaju. - Zato ja bežim od muškaraca. - Jedan će te kad tad stići. - Ti nećeš biti taj srećnik. - Nikad se ne zna. - Ti da si neki muškarac ja bi već bila trudna. - Ja čekam priliku. - Kako onda misliš da umrem na porođaju? - Ja sam se šalio. - Jebeš ti takvu šalu. Jedna moja koleginica je čekala princa na belom konju. - I ta je dobila? - Samo konja koji je bio sa njom sve dok nije uzeo ono što je želeo i bez pozdrava se izgubio jedne kišne noći. - Šta je bilo sa njom? - I danas je baba devojka koja ide od kuće do kuće da prosi. Kad je pitaš: "Što se Jano ne udaješ?", ona ti odgovara da će danas da pada kiša. - Ona je pobrkala lončiće. - Nije joj lako. - Niko ne zna šta ga čeka u životu. Sestro slatka, kada ćemo mi ponovo da se vidimo?

- Javiću se kada budem dolazila u Beograd. - Imaš ti komšiju i ja ti služim kao rezervni igrač. - Ti mi veruješ. - To mi jedino ostaje. - Jel zna tvoja ćerka da me zoveš? - Zna. - I šta kaže? - Tera me da nađem neku. - A ti naivan pa pravo na devojku. - Ja volim piletinu. - Gde je sada? - Otišla kod drugarice. - A ti koristiš njeno odsustvo da me zoveš. Pre neki dan dok sam čekala sestru da dođe okrenem tvoj broj. - Mene je lako dobiti. - Javila se tvoja ćerka. - Nije mi kazala da si me zvala. - Možda je zaboravila ili je namerno prećutala moj poziv. - Ranije nije volela niko da me zove, a sada mi uvek kaže ako me neko zove, a ja nisam kod kuće. - Ja je razumem. Plaši se dete da te ne izgubi. - Nisam ja mali. - Kad je moj otac trebao da ide u Rusiju, ja sam danima plakala. - On se vratio, a njena majka nikad neće doći. - Sve nas to čeka. Ona ima samo tebe.

- Jel su se oglasile sirene? - Odo ja kod komšije. - Javi se kad imaš vremena. - Važi. - Tata opet zoveš kad nisam kod kuće. - Da nećeš da mi zabraniš? - Samo ti zovi. - Šta ću kad se mora. Gde si ti dosad? - Kod Tanje sam gledala strašan film. - Mora da je neki ljubić. - Ne gledam ja ta sranja. Film je poučan. - O čemu se radi? - U filmu se govori o lošem odnosu zdravstvenog radnika prema pacijentu. - To je redovna pojava u svakoj bolnici. - Dete je stradalo jer njegovi

roditelji nisu imali para da plate lečenje. - To mora da je neki film sa zapada. - Detetu je život bio u pitanju, a lekari nisu hteli da ga operišu. - Tako nešto kod nas ne može da se desi. Na zapadu se sve plaća. - A ja sam mislila da tamo teče med i mleko. - Tako misli većina mladih, ali će ih ova agresija naučiti pameti. Na zapadu žive bogati, a sirotinja se pati gore nego mi. - Zašto moji vršnjaci žele u Ameriku? - Misle da se tamo može živeti bez rada. - U tvojoj bolnici sestre i doktori su ljubazni. - Da, ali se ne poštuju i svađaju ko žene na pijaci. - Tata zvala te je neka dama. - Ima li ona ime? - Nije se predstavila, ali je kazala da će te zvati ponovo. - Da se ona ne zove Dragica? - Ne bih znala. - Da ne šuška kad govori? - Nisam logoped, ali mi se čini da teže govori. - Sa tom damom sam razgovarao. - Gubiš vreme. - Mene su učili da treba biti uporan.
- Danas to ne važi. - Šta onda ima proći? - Marke tata, i sva ti se vrata otvaraju. - Bože što imam pametno dete. Ova dama ima oštećene tetive i skraćene mišiće da hoda ko robot. - Hoćeš da kažeš da ima rigidan hod. - Baš to. - Šta se tu može uraditi? - Što više vežbanja i uspeh neće izostati. - Ti zaboravljaš da sam i ja terapeut i nemoj da pričaš šarene laže kad i sam znaš da se takav hod ne može popraviti. - Kroz rad sam viđao razne slučajeve, i zato kažem da ni jedan pacijent nije izgubljen ako se sa njim dobro radi. - Ti više ne radiš kad terapeut. - Kad naiđe neki otpisani ja krenem da ga vežbam i posle nekog vremena dignem na noge. - Zašto te na klinici zovu ludi Milija. - Zato što dižem bolesnike na noge. - Zar u zdravstvu ima ljubomore? - Bez nje nema bolnice ni zdravstvenih radnika...- Radeći kao terapeut podigao sam pedesetak otpisanih bolesnika. - Jel te neko pohvalio? - Da su mogli oni bi mi i otkaz dali koliko me cene. Srbi su po ljubomori poznati, a u zdravstvu je ljubomora najjača i za nju još niko nije našao pravi lek. Ispričaću ti slučaj jedne Maje koja je došla na kliniku kao beznadežan pacijent. Pre infektivne lečila se u jednoj Beogradskoj bolnici, ali na noge nije mogla. Njena tetka je profesor Medicinskog fakulteta, i kao takva pokrenula je veze i vezice samo

da njena Maja stane na noge. Dani su se smenjivali, dolazili su razni doktori ali poboljšanja nije bilo, a Maja je i dalje u krevetu. Kada su doktori videli da nema poboljšanja, predložili su banjsko lečenje. U autobusu njen otac sretne našu apotekarku i njoj ispriča svoju muku. - Za tebe nije znao? - Ona je hvalila profesora i obećala je ocu da će pitati profesora da i on pregleda dete. Šta je bilo ne znam, ali je Maja jednog jutra kolima hitne pomoći došla na drugo odeljenje. - I ugledala spasioca. - Mala, jel ti mene zajebavaš? - Sada će moj tata početi da se hvali. - da nije bilo mene, ona bi još uvek bila u krevetu. - Šta ti to znaš što ne znaju doktori? - To je tajna koju čuvam, i jednog dana napisaću stručnu knjigu. - Kad si toliko pametan, što te na klinici zovu ludi Milija? - Da li sam lud ili pametan, pitaj moje pacijente. - Šta ti sve to vredi kad te na klinici niko ne ceni. - Ja sam čist ispred Boga jer sam na noge podigao pedeset bolesnika i zaslužio sam da idem u raj. Više puta sam ti ponovio da je ljubomora za mnoge zdravstvene radnike, a posebno doktore, teška i neizlečiva bolest. - Šta je bilo sa Majom? - Počeo sam da primenjujem svoju terapiju dok su mi se drugi smejali. - Zar je moguće da ste takvi? - Znamo mi da budemo još gori. Maja je bila mršava, sama kost i koža, pa je izgledala ko da je došla sa onoga sveta. Glava mala, obraza nigde, a lepe plave oči se uvukle u očnu duplju. Dekubita na sve strane, a ja sprovodim terapiju pokretima. - Mora da je to bolelo. - Na licu se videla samo bolna grimasa jer nije imala snage da plače. - Što si je vežbao kad je u teškom stanju? - Ja kod svakog pacijenta tražim slamku nade. - Ti si tata fanatik i nije čudo što ti se ljudi smeju. - Ja i dalje mislim da svako ima pravo na svoju slamku spasa. Ako želiš da budeš dobar terapeut moraš ovo da znaš. - Prvo da završim školu. - Moraš da znaš da se pacijent vežba od trenutka dolaska u bolnicu, pa sve do izlečenja. - Tako se ne radi. - Kad bi se ovako radilo ne bi mnogi bolesnici postali invalidi zbog nerada fizijatra i fizioterapeuta. Pomenuti stručnjaci mnogo vole marke. - Tat to se danas traži. - A učinak njihovog rada je nikakav. - I ti tata radiš za pare. - Ja uzimam

samo ako ima rezultata. Pacijenta treba vežbati kao da će sutra na Olimpijske igre. - Jel je to tvoje pravilo? - Ovo je dete, životno pravilo koje sam naučio radeći kao terapeut. - Jel je Maja reagovala na tvoje vežbe? - Već sam ti pomenuo mimiku na licu. - Samo to? - Stenjala je pri vežbama. - To je dobro. - Osećala je bol koji je rezultat reakcije mozga. Kada sam sve ovo video, znao sam da će ozdraviti i da moram mnogo sa njom da radim. Vežbao sam je ujutru, u podne, a dolazio sam i uveče. - Jel ti je neko to platio? - Govorili su da sam budala i zašto mi profesor ne zabrani rad, jer mučim dete kome nema spasa. Na odeljenje sam dolazio subotom, nedeljom, a i svo godišnji odmor sam proveo pored maje. - tat, ti zaslužuješ da ideš u raj. - I mene će kao i druge pojesti beli sitni crvići. Kad sam video nekog napretka, Maju sam počeo da stavljam na kolica. - Zar nije pala? - U početku se lelujala ko mlada vrba na vetru, pa sam koristio jastuke da bi je zadržao u vertikali. Vremenom su mišići ojačali, pa je počela da sedi i drži vrat bez ikakvih pomagala. Pošto je bilo leto i vreme godišnjih odmora, na nas i naš mali napredak niko nije obraćao pažnju pa sam mogao nesmetano da radim. Dete je dobilo i na težini, a dekubiti su uz pomoć masti koju je pravila gospođa Zorica počeli sa zarastaju. - Kako se zove ta mast? - HERBA MEN. - Gde živi ta žena? - Ne znam, ali imam njen broj telefona.- Baba moje drugarice ima rane na telu. - Evo ti broj telefona, pa neka je zovu. - Čekaj da uzmem olovku i papir. - Piši, 80-25-771. - Prezime te gospođe? - Imaš njeno ime i to je dovoljno. Tek početkom septembra, doktori su počeli da se interesuju za nju pa su počeli razni pregledi, konsultacije, saveti, a ja sam i dalje radio po svome. Dok sam je vežbao, u sobu uđe i njena tetka. - Mogu da zamislim šta ti je rekla. - Ko sam da mučim njeno dete. - A ti si je oterao u pičku materinu. - Svašta sam joj rekao, da bi ona besna i crvena u licu izletela iz sobe. Pošto na odeljenju nije bio ni jedan doktor, ponovo se vratila u sobu i počela da drži predavanje. - Da je znala s kim ima posla, ne bi krenula u otvoreni rat. - Glupača misli da ja najpametnija. Počela je

da ređa svoje titule. - Znam šta si joj odgovorio. - Ako ste toliko pametni pogledajte dete, i vidite kako je, a ne mene da ispitujete. Kad sam joj rekao da će Maja da ozdravi ona skoči ko da ju je napao roj pčela. - Šta vi to pričate, zar ne znate da je dete teško bolesno? - Bilo je, a sada je na putu oporavka. - Ko ste vi tako da pričate? - Sestra, koja zna više od vas. - Gde Vam je šef? - Svi ste vi isti i znate samo da pričate. Otišla je kod šefa i tog dana više se nije vraćala na odeljenje. - Sada vidim zašto te tata doktori ne vole. - Šta ti je rekao šef? - Ništa, ali mi je glava sestra rekla da ne dajem lažni optimizam i da je doktor zadužen za stanje bolesnika i da samo on može da daje informacije. Pola godine moga rada i Maja ode kući, a meni niko ni hvala da kaže. - Jel si je video još neki put? - Samo jednom i jedva sam je poznao. - Mala, mi smo se raspričali, a ponoć prođe. - Odo ja na spavanje. - Ja ću sa Vučkom i Boletom na terasu.

Šta se dešavalo te noći ne znam, jer sam ja prespavao ispružen u svojoj fotelji, okružen svojim ljubimcima. Prvo kukurikanje mog petla vrati me u stvarnost i novi dan. Danas moram ranije na posao, a detetu ako treba nešto zvaće me, zna gde radim, a ima i moj broj telefona. Jutro kao iz bajke, a ja sam sedim i pojem prvu jutarnju kafu. Priroda je počela da oblači prolećno odelo koje samo što je izašlo iz radnje. Svetlo zelena boja dominira dokle god dopire pogled. Tu i tamo, pojavi se bela, žuta, a vidi se i crvena boja, pa sve to liči na tek izatkan ćilim. Ovo jutro kao stvoreno za nekog slikara koji zna i hoće da slika. Kakva lepota i svežina, još da je sa mnom neka dama da ovo romantično jutro ostane u pamćenju za neko duže vreme.

Dobro jutro Marice. - Otkud ti ovako rano? - Došla sestra da radi. - Do sad si radio po podne.
- Danas menjam kolegu Vladu. - Jel to onaj mali? - Da. - On će biti gori švaler od tebe. - Moj učenik. - Teško klinici sa njim. - Šta mu fali? - Ti si nešto i radio, a on samo šeta i gleda koju će žensku da

smota. - Gori je od ptice grabljivice. Ko ga dovede na kliniku. - To je Borin rođak.
- Onda i nije čudo što je baraba. Ja znam da ti je Bora godinama bio švaler. - Bio je uporan, a onaj moj pijani muž samo misli na flašu. - A ti jadna ne možeš bez seksa. - To mi je bioskop i pozorište. - A mene si odbila. - Imao si ti mlađe i lepše. Kad ideš u penziju? - kad tebe odvedem u krevet. - To će biti kad na kurcu nikne nokat. - Ja se nadam i znam da čekam. - Kad su te sve odbile, onda sam i ja dobra. - Ovako lepa nisi bila ni dok di jurila momke. - Matori ne seri. Da se ne zoveš kao moj muž, možda bih se i prevarila. - Šta fali tvom mužu? - jebem mu seme iz koga je niko. - zar ti je toliko preseo? - Ne mogu ni ime da mu izgovorim. - Jadan je moj imenjak pored takve žene. - Ako i dalje budem imala ovu pamet tebi ribu neću dati. - Svaka jednom poludi, zašto ne bi i ti. - Daću bilo kome, a tebi evo šipak. - Samo je ti čuvaj, a meni okreni ovaj broj telefona. - Hoću, ali nema dugog razgovora. - Kod mene je sve dugačko. - Jado moja samo se ti teši...

Imaš vezu. - Dobro jutro gospođo. - Ko ste Vi i koga tražite? - Kolega Milija. - Nisam Vas dugo čula. - Vi ste njena mama? - Da. - Zovem ja nju često. Mogu li da je dobijem ako je kod kuće?
- Ona nigde ne ide i jedina razonoda su radio i televizija. - Od nje sam čuo da svake noći ide kod nekog komšije koji ima podrum. - Ne, ona je kući a to što Vama priča je njena šala. - Zanimljivo.
- Vi se zbog toga ljutite? - Zašto bih? - Ja sam je grdila, jer ne volim laži, ali me ona ne sluša.
- Sva su deca ista. - Dragica je otišla u bolnicu. - Koju? - Na infektivnu, treba da primi neku terapiju. - Nije mi o tome pričala. - Pozvala je profesorka i ostaće dan-dva...

Milija, koja ti je ta po redu? - Koleginica. - Sestre se najviše jebu. - I ti si se tucala sa mnogim muškarcima, pa šta ti fali? - Žao mi je što nisam nudila, jer život brzo i prolazi. - Hvala Marice, i kad odlučiš da

mi daš ti me pozovi. - Možda na onom svetu. - Ja sam naučio da čekam.
- Kolega ti je stigao. - Ja slušam svoju glavnu sestru. - Jebe se tebi za mene. - Zorice, ako treba i to hoću. - Marš barabo jedna. - Kad se presvučem, idem na treće odeljenje. - Šta ćeš tamo? - Tu se kuva najbolja kafa. - Od kako je stigla mlađa glavna sestra, ti često svraćaš. - Duša prazna, a oči žele nešto lepo da vide. - Ti možeš samo da gledaš. - I to je nekada dovoljno... Svako voli mladu piletinu. - Pazi da ti ne ode plastika. - Zna matorac da se čuva.

Na trećem odeljenju je mir, a ono malo bolesnika spava. U sestrinskoj sobi zazvoni telefon, ali niko ne diže slušalicu. - Molim? - Mogu li dobiti Ljilju servirku?, ču se ženski glas. - Na odeljenju nema nikoga. - Milija, jesi li to ti? - A ko bi bio? - Pogledaj da nije u kuhinji. - Ako me ne vara uvo to je lepa Slađa koja je ostavila muža i dvoje dece. - Šta te boli uvo. - Smiri se ženo i prestani da juriš oženjene muškarce. - Idi je pozovi, treba nešto da je pitam. - Ako mi obećaš. - Još se ne jebem sa matorcima, a kad krenem ti ćeš biti prvi.
- Ljiljo, telefon. - Ne mogu na miru ni kafu da popijem - Tražena ženska. - Kome ja trebam ovako suva? - Slađa hoće nešto da te pita. - Kad god ide u švaleraciju traži da je menjam. - To je sevap. - Zar joj nije dosta? - Svinja kad počne da jede govna, ne zna kad da prestane. I ja sam bila mlada pa mi je jedan kurac bio dovoljan.
- Jedan ko nijedan. - A ovim današnjim devojkama i ženama golog kurca nikad dosta. Šta hoće i što nije došla na posao nego sve moram ja. - Možda je cele noći bila na kurcu, pa se umorila. - I ja bih se popela, ali onaj moj ne može ni da piša, a o seksu više i ne misli. - To je vaš problem.
- Šta ja tebi pričam kad i tebe niko ne jebe. - Meni je lepo i ja se ne žalim, nego radim koliko mogu. - Tebi je lako, ništa ne radiš i samo šetaš noge po klinici. - idi na telefon. - Neću. - Čeka te žena. - I ona je ista kao ti. - Nemoj posle da ja budem kriv. - Vi bi ste mogli da se udružite.

- Ona traži pare. - A ti bi se jebao za dinar. - Nisam ja Pirećanac. - Gori si od njih. - Gde ti je bolje, ovde ili na petom? - Ema je super sestra. - I lepa žena. - Mnogo se nagojila. - Ne zna se šta je šire, dupe ili glava. - Znam ja nju kad je imala struk. - Posle smrti muža počela je naglo da se goji. Hoćeš da jedeš? - ja sam došao na kafu. - Imamo pečenje. - I vi ste počeli da primate mito. - Juče je bivši bolesnik bio na kontroli i doneo prase. Došla Dragica. - Kad se pre vratila sa odmora? - Bolesnica Dragica. - Naša koleginica koju je pre desetak godina ujeo krpelj. - Ja sam je juče prvi put videla. - Ti si skoro stigla sa šestog odeljenja. - Pre tri meseca. - Zato je i ne poznaješ. Odo da je vidim. - A kafa, pečenje? - Posle, jer je celo pre podne pred nama. - Da i sa njom nešto ne mutiš? - Ljiljo, ti si bila i ostani pametna žena. Koga ja to vidim? - Kad se uđe u sobu kaže se dobro jutro. - Lepo izgledaš, a dobila si i koji kilogram više. - Zahvaljujući komšiji. - Slatka si ko tek zarudela jagoda. - Takva sam - U mom selu se kaže da slatko treba probati.
- Da ti se ne smuči? - Ne, jer matorac zna kako se to radi. Zvao sam te jutros i čuo sam se sa tvojom majkom. - Ja sam sinoć došla na kliniku. - Kako je komšija? - Da nije i njega i njegovog podruma ne bih znala da se sklonim. Ima dobar podrum koji je preuredio i sada izgleda ko momačka soba. - U koju dolazi devojka. Komšija ti je dobra prilika. - Bogat jeste, ali nije moj tip.
- Šta mu fali? - Malo je priglup. - Čuvaj ti njega, jer se takvi teško nalaze. - Za njega mogu da se udam kad hoću. - Pa šta čekaš? - Da naiđe neka bolja prilika. - Ja znam mnoge koje su birale i ostale neudate. Ovaj tvoj dolazak je za mene iznenađenje, jer ti trebaš da ideš u banju. - Zvala sam profesorku i ona me je pozvala da dođem i primim neku novu terapiju. - Baba opet nešto eksperimentiše, a sestra je zato najbolja prilika. Ustani da vidim kako hodaš. - Dođi kasnije, jer sam pre pet minuta primila terapiju i želi da se odmaram. - Sada i posle treba vežbati. - Ti si gori i od ovih što nam svake noći za laku noć šalju avione i bombe. - Oni su pederi i narkomani, a ja sam pravi

muškarac. - Samo se ti kolega teši. - Mogu da skupim sto potpisa. - Nemoj, sve što kažeš, ja ti verujem... - Loše sestro. - Ni ja nisam zadovoljna kako hodam. - Koordinacija pokreta nije dobra, ali će je sestra Milija popraviti. - Kako kad ni bolji nisu mogli? - Ja sam najbolji. - Niko me nije ovako slatko nasmejao. – Kolega, šta to radiš? - Vežbam damu. - Još se nije dobro ni svanulo, a ti si krenuo s radom. - Čim sam čuo da je stigla na odeljenje ja sam krenuo u akciju. Od kako si postala glavna, još si lepša. - Ti znaš da doktori traže lepe sestre. - Nisu oni za tebe. - Da bih postala glavna, morala sam da dam. - Ako sestro, nisi jedina. - Lepo njima, a lepo i meni. - Dragice, ovo je nova glavna sestra. - Zar je Radica otišla u penziju? - Ima nekoliko meseci. - Bila je dobra. - Trebala je i ranije, jer od nje nisam imao nikakve koristi. - Nije ti dala.
- Nisam ni tražio. - Neće mačak džigericu. Kako ti se sviđa ova nova sestra? - Lepa je. - Tek je završila višu školu. - Za nju je bolje da napusti kliniku. - Radila je u školi i kaže da ne može sa decom, pa je došla na kliniku. - Ona nije normalna. - I ja sam joj bezbroj puta ponovio. Dragice, morate na jedan pregled, pa sutra idete kući. - profesorka je rekla da ću ostati tri dana. - Zbog ove situacije, svi pokretni bolesnici idu kući, jer odeljenje mora da bude spremno za prijem povređenih i ranjenih. - Snežo, nadajmo se da do toga neće doći. - Kolega i ti si sve ovo čuo.
- Da, ali se nadam da ovi konji neće bombardovati Beograd. - Sa njima se nikad ne zna šta mogu da urade. - oni nisu ljudi, oni su stoka. - Dragice imaš sreće, jer da ostaješ duže ja bih te iscedio ko limun, pa bi me pamtila dok si živa. - Idem da pijem kafu, a kod tebe ću doći ponovo kad se vratiš sa pregleda. - Ako dođe zet, neka me sačeka. - Ti bi već danas kući. - Primila sam terapiju i ako je snimak dobar, nemam šta da tražim na klinici. - Bežiš od mene. - Šta ćeš mi kad imam komšiju. - Snežo, jel je tu sestra Milija? - Sad je bio u sobi sedam. - Glavna tu je kod mene u kuhinji. - Ljiljo, reci mu da siđe u centar. - treba im fizikalac. - Što nisi išao u školu?

- Jurio sam za ženskim suknjama. - Ona ćuti i radi. - Pečenje je super.
- Jedi, ima još u frižideru.
- Nema gde više da se stavi-sva su mi creva puna, samo što mi so ne izađe na nos. - Dođi i sutra, ostaviće za tebe servirka Ljilja jedno dobro parče. - Hvala, a ja ću sve to da odradim.
- Hvala, ja bih nešto mlađe. - Kolega, još nisi sišao u centar. - Polako Slavice, celo popodne je ispred nas. - kažu da je stigao težak bolesnik i treba im muška snaga. - Što primaju sestre visoke metar i žilet sa težinom ispod pedeset kilograma. Ko će da nosi kad ja odem u penziju?
- Naći će se opet neka budala koja će da buče i tegli. - Ovakav magarac više se ne rađa.

Sada ćuti i nosi. - Nosim nosila i bolesnike u njima više od dve decenije. - I šta ti fali, izgledaš ko momak. - To ni sam ne znam. - Kolega, znam te dvadeset i jednu godinu i sada mi najbolje izgledaš.
- Tebi sestro nije dobro. - Izgledaš bolje od mnogih momaka. - Jel se Vi to meni Slavice udvarate? - Ne daj Bože, imam ja jednog kretena koji neće ništa da radi, a hoće lepo i bogato da živi. - I jeste krelac kad se tobom oženio. - Ja sam mu otvorila oči. - I napravila konja od njega. - Njegovi roditelji su od njega napravili bilmeza i neradnika koji nema svoje obaveze.
- Nije njemu lako sa tobom. - Da nije mene, on bi davno propao. - Kako je njegovo srce? - Ko zna, svaki dan dolazi kući pijan. - Jel si pokušala da ga vratiš na pravi put? - Svašta sam pokušavala, ali budala ostaje budala. Kad se napije maltretira decu, a mene naziva matorom kurvom i hoće da se svađa, a zna i dobro da udari. Nije mu lako jer je preživeo dva infarkta.
- Kad bi dao Bog da crkne i mene i decu da ostavi na miru. - Neće on dugo i zato ga ostavi na miru. - Puno je oslabio, a ima i neku čudnu boju lica. Puši kao lud-nervoza, strah-prsti su mu požuteli, a kod kuće smrdi na duvanski dim. - Brzo ćeš ti ostati bez muža. - Tu si ti. - Mene žene više ne zanimaju. - Zar je dotle došlo? - Moje prođe sestra

Slavice. - Kreni već jednom čekaju te u centru. - Mogu one i bez mene, ali neće. - Zajedno je sve lakše. - Kolega gde si do sad?
- Obišao sam jednu koleginicu. - jel si ti došao da radiš ili da zujiš po klinici. - Što ste me zvali?
- Neka ženska te zvala. - Što niste pitali ko je? - Od ovolikog posla neću da budem ničija sekretarica. - Kako si lepa i visoka, mogla bi i to da budeš. - Ne znam da se smeškam. - To je lako, samo prvo treba ući u njihovu družinu. - Lepo je tebi na ovom odeljenju. - Da lako je, iako su mi ruke dvanaest sat u govnima. - Ovo je human posao. - Što mi se moj rad ne plaća? - Ti bi htela da ti plata bude visoka? - To neće moći ove noći. - Možda hoćeš platu ovih drkadžija koji nas svake noći čašćavaju sa bombama i raketama punjene atomskim otpadom? - Taj drkadžija za jedan let zaradi više nego ja za celu godinu. - I treba, on je demokrata i brine o ljudskim pravima. - To su kolega obične ubice i ništa drugo. - Nemoj tako sestro da pričaš o demokratama sa zapada, jer su to fini i dobri ljudi koji ubijaju žene, decu i stara lica. - Kolega, jebem ja njima mater po sto puta. - A ja im jebem oca i majku i što su ih rodili takve blesave i ne vide dalje od nosa. - Koleginice, šta je htela dama? - Samo je pitala da li danas radiš. - Ništa više? - Kolega, ako joj trebaš, ona će te ponovo zvati. - Cano, drugi put pitaj za ime. - kako da ne. - Ima li nešto da se radi na odeljenju? - Vi ste dobre sestre treba vas. - To sam sinoć dobila.
- Stavi lonče za kafu. - Ja znam da kuvam samo za dve osobe. - Napuni do vrha i kad voda provri, pozovi me, ja ću zakuvati kafu. - Ja neću kafu. - Šta ti je, da nisi bolestan? - Pio sam na trećem odeljenju. - Koja sestra radi? - Milena. - Ona je lepa žena. - Bila je najlepša. - I sada joj ništa ne fali. - Priča se da je bolesna. - Ima neke probleme sa kičmom. - Ne da Bog lepotu i zdravlje. Pošto u centru nema šta da se radi, idem ponovo na treće odeljenje. - Prvo popi kafu sa nama. - Slavice, jel je stigla Dragica? - Pre desetak minuta. - Kakav je nalaz? - Otkud bi ja znala, kad mene niko ništa ne pita. Mene ovde svi zajebavaju. - I mene, pa šta mi mogu.

- Drugo si ti. - U istim smo govnima, koleginice. Odo ja kod Dragice. - Jebe se meni gde ideš i šta radiš.

Šta je bilo slatka sestro? - Ti si uvek u pravu. - Šta mogu kad me je majka pametnog rodila. - Još da si lep, bio bi faca. - Još sam ja dobar. Šta su doktori napisali? - Nalaz je sestra donela kod profesorke. - Što nisi pitala? - Sve je o kej samo trebam što pre da se udam. Kažu da sam zdrava i da moram u banju - Već sam bila. - Idi dokle ti daju. - Tamo niko ništa ne radi. Terapeuti se šetkaju i gledaju koju će ribu da zbare. - To svi rade. - Znam, ali nisam očekivala da su banje postale druge javne kuće. Tamo se ne zna ko koga jebe. - Zato ti tamo ideš. - Ja sam devojka i meni je sve dozvoljeno. Tamo žene jedva idu, a švalerišu se. - Jadni smo ti mi muškarci. - nisam znala koliko su žene kvarne, dok se nisam razbolela i krenula po bolnicama i banjama. Danas idem kući. - Sinoć si došla, a već danas ideš. - Profesorka kaže da nema potrebe da ostanem na klinici. Primila sam neku terapiju iz Amerike i profesorka misli da će mi biti bolje. - Daj Bože, ali ja ne verujem mnogo u njenu medicinu. - neka bude šta biti mora. - Ja se najviše uzdam u rehabilitaciju. - Sve različito pričate, a meni je sve gore. - Jer je došao zet? - Samo što nije stigao. - Jadan je on sa tobom. - Kad voli moju sestru, mora i meni da pomaže. - Jesi li videla profesorku? - Bila sam kod nje u sobi. - Šta ti je rekla? - Da mi je nalaz dobar i da ne treba da se plašim zbog lošeg ishoda jer će se on posle ove današnje terapije poboljšati. Daće mi neke lekove da pijem, a na kontrolu da dođem za tri meseca. - Jel ti je napisala predlog za banju?
- Ne treba, jer sam od komisije dobila mesec dana i čim ovo sranje prođe, odo ja u Mladenovac. Kakva je to banja? - Kažu jedna od boljih, jer imaju sve što je potrebno za brži oporavak. - To je kaubojska banja. - Šta to pričaš sestro? - Bila sam tamo i svašta sam videla. - Pa što onda mene pitaš? - Htela sam da čujem tvoje mišljenje. - Sada mi je jasno zašto se ide u banju. - Nisu sve žene iste. - Ni medicinske sestre, a o nama se priča sve najgore.

Koleginice, moram na odeljenje, jer me čeka posao. - Znam kako ti radiš. - Kad treba, ja zapnem ko konj, a kad se sedne ja ne znam da ustanem. - Dokle si danas na poslu? - Do devetnaest sati. - Čim stignem kući javiću se. - Čuvaj se ovih pedera sa neba i kad sve ovo prođe da nešto uradimo. - Zar možeš? - Treba probati.

Kolega, šta će biti sa Dragicom? - Slavice, svi nalazi su dobri, a videla si kako hoda. - Ja mislim da doktori ne znaju od čega boluje. - Znaju, ali neće da joj kažu istinu. Dao joj Bog lepotu, a uzeo zdravlja, zar to nije Božja kazna? - Ja više ne verujem u Boga, a prestala sam da idem u crkvu. - Neka sila postoji. - Sve su to gluposti. - Slavice, dušo kad si sledeći put na odeljenju?
- Što pitaš? - Obećala si da mi pogledaš u šolju. - To košta. - Odradiću. - Može i to. Ako si danas po danu, mi se vidimo tek za četiri dana. - Za to vreme spremi pare ili naoštri đoku ako misliš da ti gledam u šolju. - Ko zna šta nam se za to vreme može dogoditi. - Ne boj se kolega, nas Bog čuva. I na drugom odeljenju zavladao neki mir koji povremeno prekidaju sestre svojom pričom i smehom. U sobi za sestre po krevetu se ispružile koleginice, a neke digle noge, pa mi sve to liči na neku hotelsku sobu gde se odmaraju dame koje su prodale ili čekaju da prodaju ljubav. Tu je i tranzistor koji više krči nego što svira, ali na njega niko ne obraća pažnju, jer sestre ne zatvaraju usta. - Jebeš kliniku sa ovakvim sestrama. - Ćuti matorac i sedi sa nama. - Ja bih da idem kući. - Šefovice, pusti te ga neka ide. - Biljo, on je došao da radi. - Mi ćemo završiti posao.
- Zorice, mogu li u grad da vidim neku babu? - Danas slabo ko šeta i svi gledaju da što pre zauzmu neko sklonište i sačuvaju živu glavu. Juče kad sam se vraćala sa posla nisam mogla da uđem u autobus kolika je bila gužva. - Ljudi ne rade, a lepo vreme, pa izmileli ko puževi posle kiše. - Idu na Trg Republike da slušaju muziku. - Svako je lud na svoj način. Moram da obiđem jednu damu. - Ako je dama u pitanju, idi i ne moraš da se vraćaš. - Hvala Zorice.

Dama leži u bolnici. - Tebe samo takve hoće. - A ja nema srca da ih odbijem. - Koji muškarac ima srce? - Ja sam jedan od njih. - Ti si rođen bez srca i duše. - Slabo ti mene poznaješ. - Ako treba upoznaćemo se bolje. - Nemoj, jer bi tvoj muž ostao bez žene. - Zar si toliko opasan? - Ne znam, ali koja mi se približi, više me ne ostavlja na miru. - kad si tako dobar, što se nisi oženio?
- Ne daju devojke i udate žene. - Pre odlaska idi u kuhinju, ima pečenja. - Šta te briga. - Kad je jelo i seks u pitanju, ja sam uvek prvi.
- Kolega, tvoje je prošlo. - Grešiš, glavna. - Budi srećan što si još živ.
- Za dug život i dobro zdravlje treba mnogo seksa. - Idi jedi budalo matora. - Maro, gde je to meso? - U frižideru. - Stavi nešto na sto. - Sačekaj prvo da ga isečem. - Ja se žurim.
- Onda idi gde si krenuo. - A meso? - Čekaće te sutra za ručak. - Do sutra ni koske neće ostati.
- Prase je veliko i biće mesa za sve. - Ima li nešto da se popije? - U frižideru ima nekoliko flaša piva, pa se posluži. - Ja ću samo jedno da otvorim. - Šta me briga, popi sve ako možeš. - Ko je doneo prase? - Deda iz trojke. - Ima lepu snajku. - Šta to meni pričaš. - Lepa žena, nema šta.
- Pričaju sestre da si joj se udvarao. - Ko ne bi? - Rekla je da te pozdravim i da će te zvati. - Dao sam joj moj broj telefona. - Ona je iz mog sela i ja joj poznajem roditelje...- Maro, ona je udata, a meni treba žena. - Ima nekog kilavka koji nije nizašta. - A ja ti ličim na muško? - Čim se dopadaš onako lepo ženi znači da nešto vrediš. - A kad svrati u kuhinju, pozovi me. - A ti se uozbilji i nemoj da lupetaš.
- Znam ja da budem pica sa dva lica. - Ona je ozbiljna žena. - Pa pored muža traži i švalera. - I moj Cile je bio švaler, a ja osta poštena do kraja. - Ti si poseban slučaj. - Kad bih me uhvatio u šteti, on bi me ubio. - Pre si na nešto i ličila, a sada ti ne bih uzeo ni oraj iz ruke. - Kad sam loša, što mi se udvaraš. - Da te prosvetim, i da umreš ko prava žena.
- Hvala, juri ti ovu, a ja ću i dalje da volim samo mog Cileta. - Što

neki muževi imaju sreće. - Da je neka druga na mom mestu, ona bi se odavno razvela. Pečenje je dobro. - Što lepo miriše.
- Jedi i ćuti. - Ovakvo pečenje nismo odavno dobili. Kad bi ovi odozgo znali šta Srbi jedu, ne bi nas bombardovali, već bi sišli na pečenje. - Ne znaju oni šta je to praseće pečenje. - Da nešto znaju, ne bi se krili ko kurve i iz daljine rušili i ubijali. Možda tako treba. - Maro, teški su to govnari. - Jadne su njihove majke. - Sada i one znaju kakvi su im sinovi. Priča se da će doći na Kosovo. - Nemaju oni hrabrosti za tako nešto. - Priča se po gradu. - Oni mogu ući samo ako se naša vojska povuče. - Moj Cile priča da Milošević mora da im da Kosovo, ili će Beograd zasuti tepih bombama. - Od ove stoke čovek može svašta da očekuje. Šta misliš dokle će ovaj cirkus da traje? - Maro, to i Bog ne bi znao da ti odgovori. - Moj unuk kad čuje avione pobegne pod krevet i satima ne izlazi. Ne smem ni prozor da otvorim, jer se plaši da avion ne uđe u sobu.
- Izvodi ga napolje. - Uplašilo se dete. - i ja kad počnu sva se tresem i moram da popijem jednu tabletu Bensedina. Pojavio se i visoki pritisak. - Koliko je Maro? - Ide i preko dvesta. - Moraš da ideš kod doktora. - Bila sam i on mi je rekao dam pijem lekove za smirenje. Koliko unuk ima godina? - Četiri. - Kad ovi idioti krenu u akciju i meni se tresu gaće. Maro strah je normalna pojava i javlja se kod zdravih ljudi. - Ja ću se od straha šlogirati. Samo budale se ne plaše. - Neki ljudi su dobili smetnje i na srcu. - Za to je kriv strah. - Ovo ti je da čovek poludi. Moja komšinica se šlogirala. - Zar je strah toliko opasan? - On je kod nekih ljudi opasniji i od same bombe. Maro daj ti meni još jedno pivo. - Da se ne napiješ? - Posle ovakvog jela mogao bih i balon piva da popijem. - I moj Cile voli pivo. - Šta je maro sve volim, ali nemam. - Ti si slobodan, a klinika je puna sa babama pa biraj. - One da su dobre ne bi bile same. - Vole slobodu i neće gazdu. - Što si se ti udala? - Volim decu. - Svaka normalna to želi. - Šta bih ja bez mog unuka, ljubi ga baba. - Da bi se on rodio, morala si da imaš sina i snaju. - Kad bi snaja htela još jedno da rodi. -

Ima vremena, oni su mladi. - Nema od toga ništa. - Da nisu u svađi? Ujedaju se ko besni kerovi... - Ako me neko traži, reci da sam tu negde. - Kolega, telefon. - Majo, nisam tu.
- Ova te zove treći put. - A ti ko radoznala žena sve snimaš, da bi sutra mogla da pričaš i prepričavaš.

Molim? - Kolega, gde si, već sam te tri puta zvala. - Ja radim Dragice. - Niko ne zna gde si.
- Ja se krijem ko zmija noge. - Ne bi ti kod mog direktora mogao tako da radiš. - Odakle zoveš? - Od kuće. - Kako ste tako brzo stigli?
- Moj zet ima brza kola, a zna i da vozi, pa smo za nepun sat stigli do kuće. Samo što smo ušli u dvorište, čika Mile dođe i donese ružnu vest. - Šta se desilo? - Šlog. - Jel to neka mlađa žena? - Tvoj ispisnica. - Onda će se izvući jer smo mi matorci žilavi. - Otkud njoj šlog? - Nervirala se žena. - Sama je kriva što je živac. - I ti bi se nervirao da imaš lepu ženu koja juri muškarce. - Nisam siguran. - Nema tog muškarca za kojim bi potrčala.
- A ljubav? - Samo glupe i bolesne žene veruju u muško poštenje. - Zaljubljen čovek je bez mozga i pameti. - Zato ti ne možeš da nađeš babu. - Za mene su žena potrošna roba koju upotrebim i tražim drugu. Jel ima dece? - Devojčicu od deset godina. - Još je ona mlada žena.
- Kasno se udala. - Tražila svoju priliku. - Šta je tražila, to je i dobila. Sećam se kad se i moja komšinica Cica šlogirala. - Opasna je ta bolest. - Pukne neki krvni sud i čovek pre vremena odlazi na onaj svet. Jednog letnjeg popodneva seli mi ispod lipe i pričamo kako je bilo kod Žike na svadbi. - Ko ti je taj? - Malo dalji komšija, i čekamo kafu koju komšinica nikako da skuva i donese. Posle dužeg čekanja lepa Cica donosi dugo čekanu kafu, dok njen muž Dika ne prestaje da se hvali. Cica je bila lepa žena srednjeg rasta i duge smeđe kose, a njen muž mali čovek sitnog lica i niskog rasta i kad su jedno pored drugog i ćorav bi video da nisu par, jer se u životu teško spoje srodne duše. Komšija dugo godina radi u automobilskom preduzeću, i znao

je da ode od kuće mesec i više dana. - A komšija je tu da se nađe. - Imala je komšinica ko da je čuva i pazi. Moja žena kuva najbolju kafu, poče sa pričom komšija, a Cica se zarumenela ko tek zarudela trešnja. - Skrati priču kolega. - Cica ispusti poslužavnik i uz jauk uhvati se za glavu. -Dika skoči da prihvati ženu, a i svi prisutni priskočiše da pomognu. - Komšinice šta se to desilo sa vama? - Osetila sam jak bol u glavi. - Jel vam se to ranije dešavalo? - Nikad me glava nije bolela. - Kakav ste pritisak imali ovih dana? - Od kako znam za sebe, uvek mali. - Da se niste ovih dana nervirali? - Komšija, kad god krenem na put ona histeriše, ko da ja volim da idem, ali od nečega mora da se živi... Ja odem od kuće mesec i više dana. - Nije vam lako komšija.
- Trebaju nam pare, a njih mora neko da zaradi. Hoće nova kola, jer su joj stara uska i ne može noge da ispruži. - Bez kola se može, komšija. - I kuću treba omalterisati jer će zima brzo doći.
- Podignite obe ruke. - Levu ne mogu da pomerim. - A noge? - Desnu mogu da pokrenem, a levu ne osećam. - Komšinice, šlog. - Jebiga komšija, to mi nije trebalo. - Šta je tu je, iz ove kože se ne može. - Jel ću ozdraviti? - Imate govor, a to govori da će te se brzo oporaviti. - Ne boj se ljubavi, sve će biti u redu i ti ćeš opet biti ona stara i dobra moja Cica, dok mu suze vlaže oči. Kolima smo brzo stigli do neurohirurške klinike, gde je cica ostala da se leči. - Kako je sada?
- Niko ko je nije video bolesni sada ne bi mogao da kaže da je imala šlog. Moj komšija je uvek bio rad gost bolnice, jer nije žali marke, samo da mu žena što pre stane na noge i vrati se kući.
- Šta mu sve to vredi kad se bolest ponavlja? - Ti meni pričaš o šlogu.
- I ja sam završila neke škole. - Komšinica je slobodno živela. - To je neka opasna žena. - Da, ali pare i ljubav ne idu zajedno. - Ja još nisam čula da se bračni drugovi svađaju što imaju pare. - Sukobi su nastali zbog drugih žena sa kojima se komšija družio. - Vi ste neki savremeni ljudi. - Ni njoj nije branio da ima drugog muškarca. Na svakom putovanju, on ima drugu žensku. - Šta će mu? - Pravi mu

društvo. - To košta. - Šta je za njega da na pupak stavi od pedeset do sto maraka. - Koleginice i ja imam mali. - To se pretpostavlja. - Kod mene u familiji svi imaju mali pritisak. - Neka čudna familija. - Čudna, ali opasna... - Kolega, sve što je malo nije dobro. - Kako kod koga. U mom selu se kaže da i mali može da zabavi. - To sestro nisam znao. - Priča se da je bolnica „Sveti Sava“ najbolja. - Nema dobre i od svake treba bežati što dalje. - U toj bolnici se zna ko kosi, a ko vodu nosi, dok se kod vas ne zna ko pije, a ko plaća. - Vlada jedno opšte rasulo koje godinama traje. - Zar vi nemate pametnog čoveka koji bi vas doveo u red? - Kod nas se ne poštuje zakon i svako radi šta hoće. Dragice, dušo ne klinici se nikada nije poštovao zakon, pa su doktori i odabrane sestre primenjivali neke svoje zakone. - Imate mnogo loše osoblje. - Ko da samo došli sa ulice. - I ti nisi ništa bolji. - Mene su prozvali ludi Milija što sam govorio da je zakon stariji od svakog doktora i sestara. - U bolnici „Sveti Sava“, svako zna svoj posao, ali su doktori puni sebe. - Koleginice, oni su takvi i u drugim bolnicama i to se ne može nikada promeniti. - Neke treba i kažnjavati. I medicinske sestre nisu bolje. - Mi smo ti kolega, posebna priča. - Nas niko ne ceni jer smo pomoćno osoblje, a doktori na s tretiraju kao niža bića. - Za to me zabole dupe. - Tu sam ja da ga lečim. I zakon nam jebe majku pa više sestre ne mogu da se školuju. - Ne mogu doktori ništa da urade bez nas. - A vi guske, čim vam predlože krevet, trčite glavom bez obzira, pa posle tražite da vas ceni. - Jel ti je komšinica došla kući? - Još je u bolnici. - Vežbe traju. - Šta može da uradi jedan terapeut sa dvadeset bolesnika na odeljenju. Kod nje je došlo do spontanog oporavka, a rukama se služi ko da nije bila bolesna. - Kako hoda? - Ide ko gazela.

U bolnici sam sreo fizijatra koji je nekada bio moj profesor. - Nije te primetio? - Ja sam se javio, a on se pravi kao da se nikad nismo videli. Bio sam njegov najomiljeniji student. - Ko mu jebe mater. Kao što u policiju ide ljudi sa agresivnom crtom, tako medicinu studiraju neiživljeni i iskompleksirani seljaci koji do podne mrze

sebe, a od podne ceo svet. Da mi sestro skratimo ovo ćaskanje, jer ćeš puno da platiš. - Ima sestra para. - Kako kad ne radiš? - Tu je plavi most.
- Ne bi bila jedina, jer se tu mogu naći i druge intelektualke. Ja poznajem profesorku koja je srećno udata, ima dvoje dece i posao u školi pa ide na most. - A ja znam jednu doktorku koja ne silazi sa mosta. - Bolje da se popela na kurac. - Svako je lud na svoj način. Sestro, moraš više da vežbaš. Radim tri puta dnevno. - Prvo idi na prste, pa na pete. - Ti hoćeš da razbijem nos.
- Zovi komšiju neka te pridržava. - On bi pre pao nego ja. - Samo hodaj i misli na mene.
- Komšija je bogatiji. - Misli na koga hoćeš, samo da te jednog dana vidim da ideš sama. - Šteta što će tako pametan čovek da umre na klinici. - Umro je i Kosta Todorović, veliki čovek i doktor, pa ga se danas niko ne seća. - Videla sam njegovu bistu na ulazu u kliniku. - Na koju seru ptice i niko neće to da očisti. - Kad ti umreš klinika će mesec dana da slavi. - Jebe se meni šta će da rade kad ja zatvorim oči... - Kako je dete? - Kad se oglase ove barabe vidi joj se strah u očima koji ne želi javno da pokaže. - Kad se jave i mene hvata strah.
- A ja pišam ko zec. - To je kolega od starosti. - A ja mislim od sreće što nam svake noći ubijaju i ruše ovo malo muke.
- Juče umalo da jednom doktoru da razbijem nos. - Mora da ti je nešto debelo skrivio. - Po njemu za sve je kriv Milošević, a do juče je bio u njegovoj partiji. - To su golubi prevrtači. - Bio je on i Titov čovek. - Sa takvim nemoj da imaš nikakva posla... - Pozdravi dete pa se čujemo. - Zvaću te sestro. - Svaki tvoj poziv očekujem ko ozeblo sunce. - Ima tu nešto. - Ko zna šta nosi noć, a šta dan.

Kolega, šta toliko pričate? - Svašta. - Ti kad se popneš na telefon, ne znaš da siđeš. - Takav sam ja sestro. - Ako si takav u krevetu, tebe treba bariti. - Šta čekaš? - Od raznih žena i devojaka ne mogu da stignem na red. - Ja bih sada Majo mogao i kući da idem. - Na kliniku dođeš da se istelefoniraš, najedeš, okupaš. - Još kad bi seksa

bilo. - Možeš i to da nađeš.
- Mogu, ali neću. - Neće mačak slaninu. - Prepodnevna elita je već otišla, pa ću i ja za njima.
- Što se mene tiče, nisi trebao ni da dolaziš. Ako ne žuriš, sada će i kafa. - Hvala, moram da krenem. - Gde se ti žuriš? - Imam i ja svoje obaveze.- da te ne čeka neka žena ili čopor sitne dece? - Žurim na autobus jer ako mi ode ovaj u četrnaest sati, sledeći polazi u šesnaest sati. Vidimo se. - Sutra nemoj ni da dolaziš. - Ne zezaj Majo...

Tata, jesi li čuo novost? - A šta sam to trebao da čujem? - Prestaće bombardovanje. -To si mi već kazala, a oni napadaju ko besni psi. - Ovu lepu vest sam čula na radiju. - Tim zlikovcima ne verujem ništa, jer je to najgori ljudski otpad koji se skupio i osnovao NATO koji služi da pokorava male narode. - Svakog sata ponavljaju ovu vest. - Još će oni nama da deru kožu. - Ova vest se iz sata u sat ponavlja i na svim TV kanalima. - Daj Bože da je tako, ali od ove rabote nema ništa.
- Zar ti misliš da će se Amerikanci tek tako povući? - Ne znam šta će se dogoditi, ali i ova vest prija. - Dok oni ne ostvare svoj cilj, neće prestati da ubijaju i ruše sve pred sobom. -Tata, gde je onaj lepi kalendar koji sam okačila a zid u svojoj sobi? - Bacio sam ga u đubre. - Šta ti je on smetao? - Ne mogu da gledam kako dani i nedelje prolaze, a bombe i dalje padaju. - Jel još pišeš? - Da ali ne pominjem datume. - Koga će to sutra zanimati? - Ne znam, ali neka se zna šta su nam ove budale radile. - To niko neće smeti da štampa. - Zašto? - Vređaš i psuješ Amerikance i njihove saveznike. - Jebem im sve živo i mrtvo po sto puta...- Zvala sam Natašu.
- Onda je i ona čula tu vest. - Svi su je čuli samo moj tata nije. - Ja sam radio, a malo sam i spavao na poslu. - Zar se i to radi? - Ja sam stari radnik i imam pravo da malo prilegnem.
- Nisam znala da se na poslu spava. - Jel znaš da doktori i sestre spavaju iako su došli da dežuraju? - O tome se priča. - Pa se i dalje to radi. Dežurstvo se plaća, i posle noći slede dva slobodna dana. - tat

kad je dobro raditi noću što ti ne dežuraš? - Dugo sam radio i bio sam odmoran i zadovoljan. - To samo ti kažeš. - Ja govorim istinu. - Tata, ti si mi nešto obećao.
- Svašta sam ti ja obećao, ali zbog nedostatka para sve je ostalo na obećanju. - Obećao si da se ženiš. - Zar ti nije dosta ovog rata, pa prizivaš i rat u kući. - Meni ta gospođa ne bi smetala.
- Kod nje ne bi mogla da biraš šta ćeš da jedeš, neće ti donositi doručak u krevet, a neće ti davati ni pare. - Nisam ja više mala. - Bolje ćuti i uživaj dok možeš. - Meni je žao da ostaneš sam. - Meni je dobro i ovaj mir i sloboda ne može se nikakvim parama kupiti. - Tebi je dobro, legneš kad hoćeš, ustaneš kad ti je volja, jedeš šta hoćeš, niko ne pita gde ideš i kad ćeš da se vratiš. - Šta ako dovedem neku babarogu, pa da se sa njom svađam od jutra do sutra? - Ti nađi neku dobru. - Takve se teško nalaze. - Nisu sve žene loše. - Da su bile dobre, one bi se udale.
- Možda nisu srele čoveka svog života? - Pa im treba matori Milija...
- Šta ako naiđeš na neku bogatu? - Neće takva za mene. - Nikad se ne zna, tata. - Koja bi mene ovako sedog i ofucanog? - Tata, žene se i stariji od tebe. Kako se oženio komšija Gruja? - Ta matora budala više i ne zna koji se put ženi. - Doveo je neku mladu koja može ćerka da mu bude. Ta mala ima troje dece.
- Kad pre? - Neko napredno dete. - Gruja je uz ženu dobio i troje dece. - Imaće ko da ga gleda kad padne u krevet. Komšija je od nje stariji tridesetak godina. - Kad njoj to ne smeta. - Udala se iz interesa jer je Gruja bogat čovek. - bolje da sve to prepiše ženi i deci, nego da uzme država.
- Kad je mogao Gruja da se oženi, možeš i ti. - Dete, ja još imam mozga i takve mi avanture nisu potrebne. - Kad je on probao, probaj i ti pa šta bude. - Neću ženu sa decom. - Nađi neku nerotkinju. - Te su najgore. - Tata ti se plašiš žena. - Hvala na lepim željama, ali meni više ne treba niko. Sve sam video i svašta doživeo, i ovo malo godina što mi je još ostalo hoću da proživim u miru. - Tata, kad bi se malo

sredio mogao bi i mlađu da nađeš. - Mala, ostavi me na miru i živi i uživaj u slobodi koju imaš. Jednog dana reći ćeš da sam bio u pravu što se nisam ponovo ženio. - Što ne probaš ponovo sa učiteljicom? - Pa da ispadnem smešan. I Milkica mi je dala korpu. - Nisu one jedine, ima još žena. - Ima, ali su ove dane bile prilika za mene...- I u komšiluku ima nekoliko raspuštenica, pa kreni u lov. - Te neću. - Šta sad njima fali? - Da su bile dobre ne bi ostavile muževe i krenule u švaleraciju. - Možda su morale. - Što nisu mislile za koga se udaju? - Ljudi se menjaju. - Te žene su se udale za starije muškarce zbog para, i kad su muževi postali nemoćni, one su krenule sa momcima i mlađim muškarcima. Nijedan muškarac nije lud sa gleda kako mu žena troši pare i druži se sa mlađim ljudima, pa su napisali tužbu i braka više nema. I sada ja treba da finansiram te lisice zbog malo ljubavi? - Možda su se smirile. - Svinja ostaje svinja... - Zar ti dete misliš da sam ja toliko glup i naivan? - Tata, treba misliti na starost. - Mogu ja sam da živim. - Šta ćeš ako te bolest otera u krevet? - Imam ja rešenje. - To rade kukavice. - Blizu je pruga, a mogu i u bunar da skočim. - Pa da mi se sutra smeju. - Ne bi bio prvi koji je to uradio. - Bolje ti nađi neku babu. Što ne pokušaš sa onom što te stalno zove? - Mene mnoge zovu. - Mislila sam na onu kojoj kradeš lekove sa klinike. - Ona je mlada i bolesna. - Šta te briga ako to njoj ne smeta. - Dragica je dobra, ali je njena bolest hronična, i niko ne zna kakav će ishod biti. - Njena bolest nije zarazna. - Nije, pa šta? - Ako te hoće, ti je uzmi. - Ja sam imao jednu bolesnu. - Bolje i ona nego da ostaneš sam. - Mala, imaš li ti neku bolju temu za razgovor? - Ovo je prava. - Ja zna šta ću, a ti brini o sebi. - Za mene je još rano. - Tvoja baba Danica udala se sa šesnaest godina, a ti si napunila sedamnaestu. - tata, ti si obećao. - Čekaj da ovaj cirkus prođe, pa ćemo videti. - Sada ima dosta slobodnih žena. Učio si me da čovek mora da se drži date reči i da ne sme lagati. - Tvoj predlog je dobar, ali se plašim da krenem ispočetka. Znaš li ti dete, da loša žena može da bude gora i od ovih idiota koji nam svake noći šalju bombe? - Na njih si se

naviko, pa bi tako i na ženu. - Ovi fašisti će otići, a žena kad se zakači, gora je i od krpelja. Da li me je neko zvao- - Jedna žena koja teško govori. - To je bila Dragica. - Da li je nešto rekla? - Pitala je da li si došao kući. Ona te špijunira. - Koja će mene ovako starog? - Tata, ima i gorih od tebe, pa šetaju mlade mačke. - Te mogu da ogrebu.
- Vole pare, a tu su i dugački nokti da se dođe do novčanika. U ovom ludom vremenu više ništa nije sramota. - Zvaće ona tebe. - Ti znaš. - Vidim ja da će ovde nešto biti. Tata šta se to čuje napolju? Liči na grmljavinu. - Mora da su krenuli u napad. - Eto tvoje dobre vesti. - radio i TV su objavili prestanak agresije. - Dete, kad su novinari govorili istinu? - Nikad. - Oni su plaćeni da lažu i izvrću istinu. - Na taj fakultet želi da se upiše moja drugarica Tanja. - Ona je fina devojčica i još nije naučila da laže. - Ako je laž uslov za dobrog novinara, naučiće ona to. - Misliš da hoće? - Može ona sve. Koliko je puta slagala majku ni broja se ne zna. - A ja mislio da je dobro dete. - Mora kad je ne puštaju iz kuće. - Sigurno da ima neki razlog, jer je Svetlana dobra žena. - Zbog momka koji nije po ukusu njenih roditelja. - Kakav je klinja? - Sladak je, ali mu je majka šarena, a otac pijanica.-Nigde nije dobro. - Tata, Vučko ćuti. - Bombe su pale negde daleko, a možda mu se smučilo da izigrava obaveštajca, pa je odlučio da ćuti. Mala, koliko je sati?
- Uskoro će ponoć. - Ovi su krenuli da nas sravne sa zemljom. Mala, idem napolje. - Ja ću da spavam. - Kako možeš? - Ja nisam kukavica ko moj tata. - Lažeš sama sebe. Zorane beži sa terase. - Čiko kakva je ovo svetlost? - Bog se javlja. - Šta me zajebavaš. Čim sam čuo grmljavinu, izašao sam napolje da vidim da nije počela kiša da pada. - Beži unutra da te ne vidi neki američki peder, pa da ti dođe u goste. - Davio bih ga ko zmija žabu. Zašto se ne čuje naša odbrana? - Možda spavaju. - Ti me, čiko, zajebavaš. - Kad postavljaš glupo pitanje. Odo ja da spavam. - Kako možeš da spavaš kad na nebu vri kao u kazanu? - Šta ja tu mogu? - Ništa, ali kako možeš da spavaš? -

Danas sam radio kao konj i jedva čekam da se opružim. - Zar nisi na odmoru? - Nema ko da radi, pa su mi prekinuli godišnji odmor. - Ti sediš na kapiji i gledaš cicamace. - Danas sam nosio boce sa kiseonikom, pa sam se prepolovio na pola. - Gde je pijani Moca? - Napio se i polomio nogu, pa je sada na bolovanju. - Teška pijanica, ali radi za trojicu. Kakav je ovo vetrić? - Čas je toplo, čas je hladno. - Čiko šta se ovo dešava? - To niko ne zna.
- Ni mesec se više ne vidi. Čiko, dođi na kafu. - jel čuješ avione? - Tu su iznad naših glava. - Kad bi pala bomba, od nas ne bi ostalo ništa. - Sad se oglasila i naša odbrana. - Ti reče da spavaju. - možda biraju koji će avion da skinu. Noćnu tišinu remete avioni i bombe, a sve je pomešano sa grmljavinom koja ne prestaje. Mesec se čas vidi, pa ga nema, ko da se igra žmurke sa crnim oblacima koji prekrivaju nebo. - Kakva ti je ovo kafa? - Minas. - Ni gorka ni slana. - Ako ti se ne sviđa sada ću da skuvam drugu. - Upali radio da čujemo gde su ovi idioti bacali bombe. - Oni ne misle da prestanu. - Hoće da nas unište. Marina priča da je na radiju čula da će prestati ovaj kukavički rad. - I ja sam čuo. - A oni ne prestaju sa napadima. - Za sve ovo je kriv narkoman po imenu Klinton. - Ne Zorane, jer bilo ko da dođe posle njega podržavaće njegovu politiku. - Njega treba obesiti. - posle ovog sranja jedini krivac biče Milošević. - Što je branio zemlju. To nije smeo da radi i zato će ga proglasiti da je ratni zločinac. - Čiko, jesi li ti nešto pio? - Uskoro ćeš čuti da sam u bio pravu. Osnovaće oni i sud. - Mogu da mu popuše đoku. - Sud je potreban da bi se oni zaštitili, a Srbe će početi da love ko zečeve. - Gde su Ujedinjene Nacije? - To je Američka zavesa iza koje se krije Klinton i njemu slični. - Zašto Ujedinjene Nacije ne zasedaju? - Ne da Klinton, jer je ovo privatni rat. - Šta radi Kofi Anan? - On je šahovska figura koju Amerikanci pomeraju prema svojim potrebama. Ovi fašisti su mislili da će prošetati našim nebom za dan-dva i da ćemo mi pasti na kolena i moliti za milost. - Tu su se mnogo zajebali. Njihov dosadašnji učinak zasniva se na ubistvu dece, žena i staraca. - To je čiko uspeh

vojnika iz NATO alijanse. - Zorane, to je hrabra vojska. - Čiko tu vojsku čini ljudski smrad koji nema hrabrosti da se bije sa sebi ravnima, nego ubija civile. Znaju oni dobro da bi bilo mnogo mrtvih kad bi sišli na zemlju i borili se muški. - Naši skidaju avione, uništavaju silu, ali nam nisu dali da biramo i rat je ostao jedini izbor. Oni hoće da nas okupiraju, porobe, a mi to nećemo i zato moramo da se branimo ne misleći na žrtve koje su iz dana u dan sve veće. Oni su porušili neke gradove. - Aleksinac su sravnili sa zemljom - Zorane, oni samo to i mogu. I Surdulica je platila svoju cenu. - Šta im je smetao voz pun putnika? - Zorane, stradala je i kolona Albanaca. - čiko to je bila greška, jer se oni vole. - Mnogo je civila poginulo. - Oni su ih zvali. Oni ne znaju da se bore muški, jer su kukavice koji čuvaju svoje dupe da bi svakog prvog dana u mesecu primili svoje krvave pare. I tokom ove noći NATO fašisti su napadali i rušili civilne objekte. - Bravo junaci, vas će istorija pamtiti, a nova pokolenja pričaće o vašoj hrabrosti. - Jel čuješ čiko šta kaže radio? - Ništa novo. - Naši susedi su dozvolili da avioni sa smrtonosnim teretom poleću sa njihovih aerodroma. Prodane duše za šaku dolara učestvuju u ubijanju Srpskog naroda, ne misleći da se to i njima jednog dana može desiti. - Zorane, to im ne treba zaboraviti i čekati priliku da im se vrati istom merom. - Čiko, da skuvam još kafe? - Prvo mi reci koliko je sati. - Stao mi je sat. - Kakav si ti to gazda? - Šta me briga, sutra ne radim. - Idem da vidim šta radi marina, pa ću doći. - Pusti dete neka spava. - Možda gleda televiziju, jer se na Košavi cele noći prikazuju dobro filmovi. Što su vrata ostala otvorena i zašto televizor radi, pitaću dete ako nije zaspalo. Mala, jel si budna?, ona nešto reče i orete se na drugu stranu. Spavaj dete uskoro će zora, a ja ću ugasiti televizor. Ostavi svetlo da gori. - Zar ti ne spavaš?

- Ne mogu od tvoje priče. - Zorane, druže, jel je gotova kafa? - Gde je Marina, što i ona nije došla? - Spava ko pijanac kad popije litar rakije. - Meni se više ne spava. Čiko da popijemo po jednu? - Ako

ako nije sa Zelenog Venca. - Tamo sam kupio rakiju. - To su pravljene. - Ovo je čista šljiva. - Ko što sam ja momak sa dvadeset leta. Ko je toliko lud da čistu šljivu prodaje za dvadeset dinara. - Ova je petnaest dinara. Probaj. - Ovo je špiritus. - Sad ćeš videti kako gori.
- Ovo nemoj da piješ. - Čiča od koga sam kupio rakiju kaže da svaka gori. - Laže matorac. - Kune se u decu. - Sigurno na glavi nosi šajkaču. - Otkud znaš? - Takvi Srbi koji se kunu i lažu koga mogu ima dosta u Srbiji. Skloni ovaj otrov. - I ja ne mogu da je pijem. - Što ne paziš gde i od koga kupuješ rakiju? Skloni ovaj otrov. - I ja ne mogu da je pijem. - To tvom čiči treba razbiti nos. - Čiko, ko to grebe po vratima? - To je moj Vučko. - Otkinuo se sa lanca. - Ja sam ga pustio i više ga ne vezujem. - Opasan je. - On je dobar i zahvalan pas. Lepi moj, i ti voliš društvo.
- Porastao je. - Pravi pas. - I ugojio se. - Kako i ne bi kad jede bolju hranu nego ja. Zorane, tvoja generacija će za šaku dolara ovim pederima sve oprostiti. - Grešiš čiko. - Sumnjam da će se neko setiti Klintona, Blera, Šredera i drugi kriminalaca. Oni su za pare poveli svoj privatni rat, a da nisu tražili dozvolu Ujedinjenih Nacija. - Pozvaće ih na odgovornost. - Neće se to nikad dogoditi, i za sve će biti krivi samo Srbi. Imaš li neku bolju rakiju? - Ne, ali imam piva. - Stavi na sto i sipaj kafu. - Ti si rekao da nećeš? - Kafa, cigara i piće idu zajedno. Kad ćeš ti stric da častiš? - Kad ove džukele napuste nebo. - Imamo mi još da pričekamo. - Vučko, i ti bi da probaš pivo? - Čiko, sipaj mu malo u čašu. - Ne sme on da pije, jer bi izgubio čulo mirisa, bez toga ne sme da bude. - Šta mu je? - Nešto se uznemirio. - Da nema buve? - Čistiji je od tebe. - Što se onda vrti i gleda prema vratima? - Osetio svoju sabraću, pa želi da im se pridruži. Zorane, otvori mu vrata neka izađe napolje. - Čiko, može li još jedno pivo? - Kad sve popijemo idem na spavanje. - Koliko još imaš flaša? - Desetak. - Ti ko da čekaš goste. - Možda će neka crna Amerikanka da dođe u posetu. - Ja ne mogu više da pijem, osećam vrtoglavicu. -

Zar od dva piva? - Mogu pola litra vinjaka sa ispraznim za pola sata i neću osetiti ništa. - Čiko slab si ti muškarac. - Još udara stric dobro. - Čim ne možeš da popiješ dve flaše piva, nisi ti ni za šta. Ja mogu ceo sanduk piva da popijem i da mi ne bude ništa. - Mogao sam i ja kad sam bio tvoji godina. - Nategni još jednu pa da se razilazimo. - Daj pa ću spavati ko jagnje. - Polako stric.
- Šta kažeš, imam dobar cug. - Ja pijem polako. - Ostatak popiću na terasi.

Dete spava, a ja sa svojim drugarima na terasi čekam novo jutro. Posle oblačne noći osvanulo je vedro jutro sa plavim nebom i toplim suncem. Vučko, telefon mi ide na živce, jer samo čujem loše vesti. Ko me ovako rano zove, da nije Dragica ili sestre sa posla? Ona je sa komšijom u podrumu, i ima druge probleme, a ne da zivka matorog Miliju. Molim? - Gde si kolega, što se ne javljaš? - Čim sam čuo telefon, podigao sam slušalicu. - Telefon ti zvoni pola sata. - Mora da sam zaspao na terasi. - Ti nemaš krevet u kući? - Od kako je krenuo Klintonov rat, ja noćima ne spavam. - Ti si lud ko struja. - Odakle slatka sestra zove? - Iz podruma, a što pitaš? - Odlično te čujem. - Imala sam uzbudljivu noć. - Komšija krenuo u napad. - Po njemu bi bila baba devojka. Cele noći su bombardovali moj kraj. - Važno je da tebe nisu pogodili. - Sa mnom ne bi mogli da izađu na kraj. - Zar ne voliš pedere i narkomane? - Jebali te oni. Kako si ti? Jel su i tebe gađali? - Selo ne, ali se u okolini tresla zemlja od njihovi bombi i raketa. - Jel padala kiša? - Sevalo i grmelo, a kiša je kratko padala. - Kod nas je cele noći padala, ali nije hladno. - Stiglo je proleće.
- Ništa to ne vredi dok ovi nevernici ne odu. Jel ti bilo lepo pored komšije? - Ko u banji. - Blago tebi sa tako dobrim komšijom. - Još da je lep i muško gde bi mi bio kraj. - Kad sve ovo prođe, doći ću u tvoj kraj. - Jedva čekam. - Neće se ljutiti komšija? - Mi smo samo komšije i ništa drugo. Ja moram ponovo da dođem na kliniku. - Ako nije hitno, sačekaj da ovo prođe. - Razgovaraću sa profesorkom, pa kako ona kaže. - Trebao bih i ja da krenem u napad. - Koga želiš da

napadneš? - Zna se ko će da izvuče deblji kraj. - To nisam ja. - Videćeš slatka sestro. Nabavio sam ti malo lekova. - Ti si jedno veliko srce. - Kad dođeš na kliniku daću ti. - Šta? - Lekove. - A ja sam se obradovala da si muško. - Danas je do lekova teško doći. - Ti možeš sve. - Lako je to reći, ali nije tako, jer sam mnogo vremena potrošio i na mnoga vrata kucao da bih nabavio trideset grama antibiotika. - Platiću šta košta. - Nadam se. - Hoćeš u markama? - Ja bih radije u naturi. - Od toga boli glava. - Popiću lek. Kako je slatka sestra? - Ni dobro, ni loše. - Kako hodaš? - Nisam zadovoljna. - Nedostaju ti moje vežbe. - Ti posebno. - Znam ja to, pa očekujem da me pozoveš u park. - Pa da me opet ujede krpelj. - Malo on, malo ja i bićeš ko nova. - Kad bih znala da je to moguće ne bih izlazila iz parka i stalno bih bila pored tebe. - Probaj. - Jedan je probao, pa se usrao. - Ti ćeš pevati ko ptica na grani. - Treba ponovo da dođem na kliniku. - Što si otišla? - Profesorka je tako odlučila. - Ne zna se ko je gori, ti ili ona. - Ja moram da slušam...
- Dragice, Dragice, jer me ne čuješ? - Tata koga si to zvao? - Damu koja teško govori, ali se prekide veza. - Zovi je ponovo. - Tata, telefon. - Molim? - Kolega, što si prekinuo vezu? - Nisam, možda se nešto desilo u centrali. - Slabo te čujem. Pojavilo se neko zujanje. - Prekinuću vezu, pa ću te nazvati drugi put...

Što ne spavaš? - Ne mogu, sanjala sam nešto strašno, pa sam se uplašila. - Gledaš mnogo filmove na TV Košavi. - Danas idemo u Dom Sindikata. - Opet nešto gledate? - Strašan film za pet dinara. - Vi ste luda deca. - Zašto? - Još niste shvatile da je ovo rat i da treba da se čuvate...

Kolega, hoćeš nešto da mi pomogneš? - Šta Zorice? - Da odeš u apoteku po lekove. - Rado bih ti učinio uslugu, ali moram na treće odeljenje. - Idi posle, treba lek hitno dati novom bolesniku. - Kad ćeš već jednom da shvatiš da sam ja viši tehničar, a ne devojka za sve. - Nema ni jedne čistačice. - Obe su u kuhinji, sede i piju kafu, a

ti našla mene. - Sad ću im ja poviknuti. - Kad bih smela od glave sestre. - I ja sam ovde neko i nešto. - To su njene ljubimice. - Neka ih vodi kući, a ovde ima da rade. Šta ćeš na trećem odeljenju? - Da obiđem jednu damu. - Zato si se ti tako sredio. - Sam sam se obrijao i čist mantil obukao. - Sumnjiv si ti meni. - Kad vi udate pa lovite šta možete, zašto ne bih i ja? - I vreme je da nađeš neku. - Trudim se, ali mi slabo ide od ruke.
- Ne gubi nadu, još si ti mlad. - Još mi nisu zubi ispali. - Moj svekar ima osamdeset godina, pa našao neku baku od pedeset sedam godina. - Šta on tu može? - ne znam šta rade, ali su srećni. Drže se za ruke i stalno negde idu. Moj svekar je nekad bio zemunski boem. - Bio Zorice. - I sada je on više napolju nego u kući. Ima brodić na Savi i čim dođu lepši dani, on je tamo i danju i noću. - Sad ima babu. - Lepa žena, a još može da radi, pa je svekru desna ruka. Sve je naučila oko broda. - Nek žive. - Oni uživaju. Deda ima veliku penziju. - A devojka? - Sahranila muža pilota. - I tu je dobra penzija. - Uživaju. Samo da su mlađi. - I ti nađi takvu. - Meni treba mlađa, ja bih još da živim. - Za mlađu treba dosta para. - Svatio sam ja to. Bez para ni baba me neće.
- Zato ti uzmi Anđu. - Hvala Zorice. - Šta njoj fali? - Ništa. - Mlađa je od tebe, a nije ni ružna.
- Nema pameti. - Takve su najbolje za brak. - Daleko joj lepa kuća. - Radi privatno, zgrće pare.
- Što je ti nisi uzela za snaju? - Hteo je moj brat, ali ona neće. - Pa hoćeš meni da je uvališ. - Krečila je kuću. - Čuo sam, i sada traži muža. - Neće ona da se udaje. Hoće samo dete da rodi. - Ima nekog klinca. - Priča sem ali je on neće. - Sedam godina je mlađi. Hoće da ga uhvati na trudnoću, ali se mali čuva. - Otkud znaš' - On je drug sa mojim sinovcem. - Vidi ti Anđe čime se sve sliži. Te baba devojke su opasne, i od njih treba bežati što dalje. - Priča se kolega da je dama mlada i lepa. - Svašta se priča. - Jel naša koleginica? - Jeste. - Gde radi? - radila je u domu zdravlja. - Od čega boluje? - Ujeo je krpelj. -

Što on zna da bude opasan. - Već dvanaest godina boluje od Lajmske bolesti. - To je ozbiljna bolest koja se ne leči. - Znam sestro, sve mi je jasno. - Pa što se muvaš oko nje, zar ti nije bilo dovoljno što si imao bolesnu ženu? Niko od nas ne zna šta nosi dan, a šta noć. Nije to ništa. - Vidiš, Zorice kako ti sestra Beti ne zna ništa o Lajmskoj bolesti, a radi na klinici. - Šta joj fali? - Priča gluposti o ozbiljnoj bolesti. - Ja kolega Znam mnoge koji su dočekali starost, a imali su tu bolest. - Bolest je hronična, to i vrapci znaju, a kroz kakve sve muke oboleli prolazi, to samo on zna. Kolegina dama ima tu bolest. - Neće da umre. - Ali se zato pri hodu leluja ko breza na vetru. - Tebi kolega takva i treba. - Šta pričaš Beti. - Šalim se ja Zorice sa kolegom. - Zorice, brzo ću se vratiti pa ću otići u apoteku. - To će trajati sat-dva, znam ja tebe. - Neka ide, ionako ništa ne radi. - Beti, što napadaš mog kolegu?
- Kazniću ja tu balavicu. - I treba, mala je pustila jezik. - Čime kolega kad si jednom nogom u penziji, a drugom u grobu? - Šta to pričaš Beti?

- Idemo nas dve da pijemo kafu, a ti kolega požuri, čeka te odlazak u apoteku. - Veronika dušo, što mi danas lepo izgledaš. - Uvek sam ja takva samo što me ti ne primećuješ. - Vidim ja sve, ali se plašim da me ne odbiješ. - Treba pokušati. - Šta ako dobijem korpu? - Ne bi bio prvi. - Bilo je udvarača? - Kakva bih ja to bila dama? - Pričam gluposti, jer na takve lepotice i pčele sleću ne bi li osetile slast života. - Izvini, ali moram da ti kažem. - Bez izvinjenja. - Mnogo sereš kolega.
- Zar nisi lepa? - Znam da jesam, ali ti preteruješ. - Svako ima svoj ukus. - I to je tačno, kao i saznanje da na klinici ima mnogo lepših koleginica. I ti nisi loš. - Ja sam ostario. - Pa zato juriš mlade žene. - Volim ja i devojke. - Čuvaj se njih, one mogu da ti glave dođu. - Nije matorac naivan, jer su na mojoj strani godine i iskustvo. - I Adam je pojeo Evinu jabuku pa je umro. Sedi sada će kafa. - Ja bih prvo da vidim Dragicu. - Pusti je, tek je zaspala. Ako spava probudiću je.

- Ti si mi nešto sumnjiv. - Na šta misliš? - Mnogo se muvaš oko naše koleginica. - To mi je posao. - Nisi ti za nju. - Ja sam došao da je vežbam. - njoj treba mlađi terapeut. Ona je već pitala kad radiš. - I šta si joj rekla' - Radiš kad hoćeš. - Nije baš tako. - Imaš najbolje radno mesto. - Bilo bi dobro da je tako. - Radiš kad hoćeš i šta hoćeš. - Sestro da ti malo ne preteruješ? Pitao bih ja tebe kako bi se osećala da ti se godinama krade plata i da ti nezrele glave sestre, kojem osim malo lepote u glavi nema ništa. - One su sposobne. - Da legnu u krevet sa šefom odeljenja. - Ko je tebi kriv što nisi žensko. - Ti sada studiraš, vidiš koliko je teško i koje pare daješ pa će i tebi sutra neki matorac kada završiš Višu školu reći - Krevet pa funkcija glavne sestre. - Kod mene to neće moći. - Onda nema ni položaja. - Ja ću se svojim radom nametnuti. - To Srbi ne cene. - Stvarno ste zajebani. - Ni Makedoncima se bolje ne sprema. - Mi smo demokratska zemlja i lepo živimo sa Šiptarima. - Čim prođe ova agresija na Jugoslaviju, vi ste sledeći. Doći će NATO na Kosovo, pa će naoružati Šiptare, a oni će uz njihovu pomoć prvo napasti jug Srbije, a zatim je na redu Makedonija. - Nikad se to neće desiti. - Dobro zapamti šta ti je rekla sestra Milija. - I da do sukoba dođe ja tamo neću nikad da živim. - Ti si Makedonka i voliš svoje. - Majka mi je iz Skoplja, a otac je Beograđanin. - Jednog dana setićeš se šta sam ti rekao. - Dole su dobri međunarodni odnosi. - Amerika će naterati Albance da uzmu oružje i da krenu u rat protiv Makedonaca. Oni će i Miloševića uhapsiti. - Posle ove agresije dovešće svoje ljude na vlast, a oni će to morati da urade. - Daj Bože da se ti ne desi, jer iz toga može svašta da se izrodi. - Misliš da neće? - Pokušaće, u to sam siguran, ali šta će iz svega toga ispasti, ne smem ni da pomislim. Srbi su zbog vlasti svašta radili jedni drugima. - Da, to je istina, pa smo zato mnogo puta ratovali i nepotrebno gubili glave. - Koleginice, ti nisi dobre volje. - Lako je tebi. - A šta tebi fali? -Da mi je tvoje radno mesto, znala bih da uživam. - Zar je ovo uživanje' Radim ko da sam juče došao na posao. - I treba. - A glavne sestre nek presede radno vreme. - Učile

školu. - Sve više sestre da skupiš na jedno mesto, nemaju znanja koliko ja u dupetu. - Ti si veliki stručnjak, pa vodaš bolesnike od klinike do klinike. - Šta ja mogu kad su ljudi ljubomorni pa preko žene leče svoje komplekse.

Pre neki dan jedna sestra koja je juče došla neće da opere usranog bolesnika, nego čeka da je to uradim. - To je i tvoj posao. - Jeste, ali sam ja Viša sestra i znam svoj deo posla. - Što je nisi naterao? - Kako kad je šefova švalerka, i ponaša se kao da je šefovica. - Pametna sestra. - Vrlo pametna, živi sa starcem kome pri hodu spadaju pantalone, a ruke mu se presu ko da ima groznicu. - Ti sve vidiš. - Imam oči. - Pa te zato niko ne jebe ni dva posto. - Ne jebem ni ja njih.
- A hoćeš veću platu.

Ja sam njima najveća sramota koju oni neće nikako da svate. - Bole doktore dupe za tebe.
- Važno je da su sebe obezbedili, a mušku sestru ko jebe. - Neće oni tebe. U zdravstvu postoji doktorski zakon i svako ko se suprotstavi postaje proglašen za ludaka ili je kažnjen novčano.
- Tebe su duplo kaznili. - I treba, šta ću ja obična Viša sestra da se suprostavljam doktorima?
- Ne ide kolega, oni su od Boga poslati. - Danas jebu u mozak, a mi ko ovce da blejimo. - Šta ti tražiš na ovom odeljenju? - Koleginici treba terapeut. - Dolaze iz kliničkog centra. - Ona hoće samo mene. - Baš je našla muškarca. - Bez mene njoj nema oporavka. - Šta ćeš ti to da joj radiš. - Sve što treba. - Idem da je pozdravim, pa ću doći na kafu. - Ako je infuzija istekla ti isključi, ali pazi da ne napraviš vašar.
- Šta ja to mogu da uradim? - Da ne isflekaš čaršav.
- Onda idi sama. - Baš si baksuz. - I jesam. - Dobar dan. - Ti si. - Viša sestra samo spava dok joj život prolazi. - Boli me glava. - I mene, pa moram da radim. I leđa me bole. - Sigurno su te punktirali.
- Boli su me više puta. - Onda je glavobolja od igle. Znaju ovi

stručnjaci i desetak puta da bodu. - Sve sam zvezde na nebu videla. - Jel smem da sednem? - Ja nikog do sad nisam ujela, pa neću ni tebe. - Nikad se ne zna. Šta ako me vidi tvoj komšija da sedim pored tebe i još na krevetu? - Ne bi mu bilo pravo. Onako mali sa kudravom kosom i buljavim očima uplašio bi svakog. - Šta će ti taj buldog? - Ima momak pare, a danas su takvi na ceni. - Sigurno ima minđušu u uhu. - I velika kola. - Samo mu fali pištolj. - Ima ih nekoliko. - Onda je bolje da te ja ne obilazim. - Već si se uplašio. - Sa takvima ja ne razgovaram, a kad ih vidim na ulici bežim ko kokoška kad ugleda lisicu. I ti sa takvim smeš u podrum. - To je moje jagnje, sve što poželim on je tu. Nije lep, ali je u krevetu pravi rudar. - Blago tebi. - Još da ima mozga bila bih najsrećnija žena na svetu. Ni bager mu nije ravan. - Pa šta čekaš? - Prvo da se izlečim, pa ću posle videti šta ću. - Ako nađe drugu? - Ne može, ja ga čvrsto držim na lancu. - jadan on. - Svi su muškarci isti. - Mene ne bih mogla. - Ti više nisi muško. - Na šta ti ja ličim? - Na seku u muškim pantalonama. - Još sam ja sestro kremen, palim iz prve. - Samo se ti hvali. - Mogu da ti pokažem sto potpisa. - To mora da su neke babe. - I one su žene. - Nekad bile. - Kod mene ne bi imala vremena ni vazduh da uzmeš. - Zar si toliko opasan? - Pričaju neke dame. - Bolje da ne probam. - I ne treba, može da bude opasno. Jel su te dame žive? - Žive , zdrave i srećno udate. - Ti si im prvo bio učitelj. - Da. - Pa si ih posle udavao. - Tako rade svi pravi muškarci. - Za to nisam znala. - Svašta ćeš ti naučiti od mene. - Jel su svi na klinici tako opasni? - Za doktore ja sam običan amater. - Ja nisam ovde došla da se švalerišem nego da se lečim. - Mi ti nudimo i druge usluge, a tvoje je da prihvatiš ili da odbiješ. - A to ste vi neka dobra klinika? - Najbolja. Prvo kreču doktori u akciju, a posle mi tehničari. - Ko je ovde lav, a ko je lešinar? - Doktori love, a tehničari kupe ono što je ostalo. - Da sam znala da je tako, ja bih ranije došla- - Ni sad niste zakasnili. - Komšiji nije bilo pravo što sam došla. - Sigurno je čuo za naše usluge, pa se čovek uplašio da te ne izgubi. Mora da je ljubomoran. - I zaljubljen do ušiju. - Blago

njemu. Mora da si mu pričala o lepom Miliji. - Hvalila sam te da si dobar terapeut. - Nisi valjda rekla da ti se sviđam? - To sigurno nisam. Tvojom pričom si ubacila crv sumnje. - Sada vidim da sam pogrešila. - Momku, pogotovo zaljubljenom, ništa se ne priča. - Zašto? - Zato što su zaljubljeni bez mozga, i takvi su uvek ljubomorni. Ljubomoran čovek vremenom postaje opasan za devojku, a hoće da napadne, da udari. - Nije on lud. - Ljubomora nekad ide ka ludilu. - Šta mi ti sve ispriča. - Zar nisi mnogo puta čula da je momak iz ljubomore prvo ubio nju, pa sebe? - Nije moja kuca takav. Zašto si me hvalila kad me dovoljno ne poznaješ. - Videla sam kako radiš, čula sam da si otpisane vratio u život. - mene niko ne poznaje dovoljno. - Da nisi neko čudo? - mene je teško shvatiti i razumeti. - Svi ste vi slični. - Ja sam čovek sa dušom, a takvi se retko sreću. - Nemaš ti ni srce ni dušu. - Varaš se sestro. - Kako ti je dete? - Uplašila se ovih vampira iz vazduha. - A ti nisi? - Neće mala da prizna da se trese ko mlada voćka na vetru kad se oglase sirene i čuju avioni i detonacije. - Deca moje sestre beže pod krevet. - I mene obuzme neki strah, praćen čas vrućim, čas hladnim znojem. - Ti ko da si u klimaksu. - Smej se sestro, ali mi nije lako. Sutra će meni neka Srpska budala da hapsi Miloševića i da opravdava NATO agresiju. - To će sigurno biti. - Mi smo proklet narod i možda bi bolje bilo da nas nema. Kod tebe treba uraditi magnetnu rezonancu. - To mi svi govore, a niko da mi kaže zašto. - Tebi je rađen skener. - Više puta. - I nalaz je dobar, a ti se i dalje zanosiš ko neki pijanac. Zato mora magnetna, jer ona treba da pokaže kakvo je stanje u dubini mozga. Imaš li vezu? - Tu je moj rođak. - Jel to neki ozbiljan čovek ili veza po principu „lako ćemo“? - Zar je to važno? - Danas svi obećavaju, a kad treba pomoći okrenu leđa i izgube se bez traga i glasa. Danas ništa nećemo raditi, jer su te punktirali, a od sutra i tri puta dnevno po više sati. - Ti si lud. - To mi mnogi kažu, ali kad im treba pomoć prvo se meni obrate. - Nemoj ko prošli put. - A šta sam to loše radio? - Cedio si me ko suvu drenovinu. - Trebao sam i više. -

Jutros u viziti pitala doktorka da li si dolazio. - Šta se to nje tiče? - Žena te hvalila. - Meni više nikakve hvale nisu potrebne. - što se praviš važan. - Bolje bi bilo da prestanu sa krađom moje plate nego što pokušavaju da mi zamažu oči ko da sam ja neko dete. Prošlo je vreme kada je to moglo da mi prija. - To svakom godi. - Mene to nervira i izaziva na bes. Ja imam diplomu, imam puno uspeha u mom radu i tamo neka pohvala od doktora meni ne znači ništa. Mene danas zanima samo rad i ono što sam postigao radom.
- Profesorka reče da kad ti hoćeš, svaki problem je rešiv. - Nije baš tako...- Šta ću ja s tobom i kako taj hod da popravimo? - I mene brine. Ja se nadam u tebe, i te tvoje lopate od šaka.
- Mnogima su pomogle, pa će i tebi. Koga ja uhvatim, taj mora da prohoda. - Kad bi znala da je tako ne bih žalila i da legnem. - Šta te košta da probaš? - Šta ako se razočaram? - Jedno iskustvo više.

Šta ako ti se dopadnem, pa navališ na mene? - Nisam ja te sreće. - Sinoć mi je komšinica Jovanka gledala u šolju. - Neka mlađa žena? - Baba od sedamdeset godina. - Te svašta znaju. Mora da ti je napričala gomilu laži. - Reče baba da mi je jedna mlada žena verna. - To sigurno nisam ja. - Sačuvaj Bože. - Više puta je ponavljala mlada, lepa, kratko podšišana. - Ne zna ta baba da gleda u šolju. - Vidimo se sutra. - kad dolaziš? - Tri put dnevno po dva sata. - Jadna ja gde da pobegnem. Ovi napadaju odozgo, a ti u krevetu. - Nema više vežbanja u krevetu, moramo na stepenice, a tu je i hod pored kanapa.
- Gde da nađem kanap? - Skinuću ja vrengiju sa tavana. - Ti si lud. - Sigurno da jesam čim sam ostao da radim na klinici koja me godinama potkrada. Kakva klinika, takva i sestra. - Ne zna kako je u drugim, a ovde se ne zna ni ko pije a ko plaća. Ja bih sada malo da odremam. - Idem ja kod Veronike na kafu, a ti se spremi za sutra. Pazi se. - Koga? - Da te ovi odozgo ne zveknu po toj ćelavoj glavi. - Ne brini, sestra se čuva. Čim počnu da zuje na nebu, ja trk na terasu.
- Ti čeka da ti pošalju bombu u krilo. - Ne očekujem da neki ženski pilot sleti na terasu. Zar bi tucao crnkinju? - Ispekao bi joj ribu na

ražanj, pa bi dao Vučku da se sladi. - Ala si ti neki opak čovek. - Sve bi to radio sa najvećim zadovoljstvom. - I meni su se smučilo. Ako hoće da se bore da pokažu svoju hrabrost, što ne siđu na zemlju nego kao najveći zlikovci bacaju bombe sa velikih visina čuvajući svoje usrano dupe. Za mene su Amerikanci i ljudi iz nekih evropskih zemalja ljigavi. - Ti si prosta sestra kad tako nešto možeš da kažeš za Amerikance, Engleze, Nemce, Francuze. - Oni su obični pičkolisci, eto šta su oni.

Kolega, što si se toliko zadržao? - Baš smo se lepo ispričali. Jesi li isključio infuziju? - Jesam Veronika. Gde ti je ta kafa? - Ja te čekala pa kad sam videla da te nema, ja je prosula. - Što me nisi zvala. - Nisam htela da uđem u sobu. - Mogli smo da te ujedemo. - Ne znam ja šta vi radite. Hoćeš da ti skuvam drugu? - Ne. - Onda idi kući, šta se vrzmaš po klinici. Kako ti dolaziš na kliniku? Vozom. - Ne plašiš se da oni idioti odozgo ne bace koju bombu? - Ko im jebe mater, ja se njih ne plašim. Veronika vidimo se. - A ti kolega, beži od ove dame, što dalje. - Zašto bi ja to radio? - Odvešće te do matičara. - Nisam ja tako naivan, a nisam ni jagnje za klanje.

Mala, gde si se tako spremila, ko da ideš na skijanje. - Bio je čika Mića. - Šta je hteo? - Javio da će večeras bombardovati vojnu poštu. Da li ovog puta kapetan priča istinu ili je opet u pitanju gajba piva. Odo ja da pitam da li je vest tačna, ili kapetan ponovo pravi paniku. Jesi li doneo nešto za Vučka i Đoleta? - Pogledaj u frižider. - Tamo su samo koske. - Neću ga hraniti mesom. Kako mačak Bole može da pojede onolike koske. - Njemu daj parče sira. - A šta ću ja? - Ne m oraš svake večeri da jedeš. Od kako su ovi počeli ti više ništa ne kuvaš. - Ja skuvam pa prospem i tako u krug. Ostavi mi pare, a ja ću sutra da kupim sve što je potrebno za ručak.
- Pare su na starom mestu.

Kako je lepo veče, pravo prolećno, a ovi idioti hoće naše glave. Ptice se spremaju za počinak, a drveće polako dobija svoju zelenu boju

(odelo). Nebo plavo, išarano sa bezbroj zvezdica, a mesec se šepuri ko majka kad izvede svoju decu u park, a prolaznici dobacuju „kako su lepa deca“. Moje selo, i našu zemlju obavio strah, a da okupatora nismo ni videli. Čuva se on ko zmija noge, ali mu to ne vredi, jer se naši hrabro bore. Padaju avioni, a i njihova beživotna tela u limenom sanduku prelaze okean. Priča se da i žene voze avione, pa se pitam da li su majke i da li znaju da ubijaju decu, tek rođenu. Možda je reč o Američkim droljama koje se samo bave prostitucijom, a ko zna možda su to neki nabeđeni piloti. Sad im se ukazala prilika da ubijajući sa velike daljine zarade koji dolar. Lakše je voziti avion nego na sebi trpeti oznojenog crnčugu ili drogiranog belca, koji je nešto počeo a ne zna kad će završiti. Normalan čovek ne može doživeti orgazam sa ženom koja je na sebi imala gomilu muškaraca. Sve što se tu radi ima karakteristike životinjskog nagona i ništa više. U toj bolesnoj i drogiranoj Americi gde manjina lepo živi, i celom svetu nameće nekakvu bolesnu demokratiju, većina preživljava i jedva sastavlja kraj sa krajem. Vučko, lepi moj da li će nas noćas tvoja braća napasti, reci nešto. Možda je to samo kapetanova priča ne bi li dobio nešto da popije.

Mićo, brate, šta nas čeka večeras? - Idi kući, spremi se i čim se oglase sirene beži gde znaš.
- Ko ti je javio da će nas noćas napasti. - Ima tvoj brat poverljive ljude koji sve znaju. - Da nije kapetan? - Ovo je veća zverka. - Gde će tvoji? - Matori idu na drum kod ujaka, deca u Rušanj, a ja i baba ostajemo kući. Šta si se burazeru uplašio? - Ko, zar ja? - Pobledeo si ko devojka pred porođaj. - Gaće mi se tresu. - Ne brukaj familiju. Zar jedan narkoman može da te uplaši. - Ne zaboravi da je on predsednik velike zemlje. - On da ima mozga, ne bi se zezao sa jednom malom zemljom koju ni na karti sveta nema. - Ima nas brate, ali smo toliko mali da se jedva vidimo. Sedi pa da onako bratski popijemo po koju. - Što bi voleo da mi padnu šaka, krvi bi mu se napio. - Ja bi mu tupom sekirom deko glavu na panju. Prvo bi ga pitao šta traži ovde,

jebem mu mater Američku. - I dete u kolevci ne bi poštedeo. - Ti si brate, gori od ustaša. - Ćerka mi je jedva ostala trudna, a sada od straha ne izlazi napoje. - Nek se čuva. - Kako kad se trese ko čovek kad dobije groznicu. - Može da pobaci. - Toga se brat plaši. - Šta kažu doktori? - Daju joj neke lekove. Za unuče pobio bih pola Amerike. - Ima te gamadi dosta. - Skupio se sveski šljam. - i oni su klali, jebem im majku ustašku. - Danas imaju državu. - Serem im se u državnost. - Oni su veliki narod. - Moj unuk može državu da im popiša. Hrvati nisu sa Balkana. - A odakle su, majku im ustašku, da nisu možda došli sa Marsa? - Brate dobra ti ova rakije. - Ne pije Mića bilo šta. - naspi još jednu. - Flaša je tu, pa sipaj koliko ti je volja.

Jel se to čuje moj Vučko? Lepi moj sve najavi, i do sad nije napravio ni jednu grešku. - Dobar pas. - Prvo jede on, pa ja. - Što si ga ovoliko ugojio? Donosim mu hranu iz jednog restorana. To košta. - To treba i platiti. - Sve što Vučko pojede, ja to moram pošteno da odradim. - Burazeru, bio si i ostao baraba. - Ko mi kaže? - Kad ćeš da se smiriš? - Još koju godinu. Gde ćeš noćas?
- Idem u tunel, tu je nasigurnije. - Nema svetla. - Poznajem ga ko svoj džep. Za opkladu uđem u tunel pre nailaska voza, a moji drugovi čekaju da vide da li ću se živ pojaviti. - Zar se nisi plašio? - U tunelu ima neke rupe visoke i široke metar, i kad voz naiđe ja se tu zavučem. - Baš si bio baraba. Ležao sam i između šina. - Sve si to radio? - I još ko zna šta sve samo da bi bio prvi u društvu. U to vreme je prestiž bio na ceni, a i momci su imali muda. - Ovi današnji samo bulje u televizor. Tada su vagoni bili dosta podignuti, pa je svako mogao da legne između šina i da mu se ništa ne desi. Ovo sam često radio samo da bi za opkladu dobio čokoladu. Nagutao sam se dima za ceo život, jer su tada lokomotive koristile ugalj. - Ne bih ja to smeo nizašta na svetu. - Ništa mi se nije desilo, samo što sam posle morao tri dana da se perem. Sirene burazeru. - Odo ja kući, dete mi je samo. - Prpa. - Jeste, nema šta. Preživećemo i ovu Evropsku sramotu. - Jebe se njima za to, oni su odlučili da nas unište i tako će

biti. - Kad bi mi sedeli skršteni ruku. - Tata, jel idemo? - Povedi Vučka, a Bole će za nama. Burazeru ideš sa nama? - Ja i moja Dobrila ostajemo u kući. - Idem i ja. - Možeš snajka sa nama. - Ne, ja ću u ćupriju, tu mi je nasigurnije.

Tata, ja se plašim. - I meni noge klecaju od straha, pa šta se tu može? - Dokle će ovi da nas plaše? - Oni hoće da ubijaju i teško onima koje pogode njihove bombe. - Tata Vučko više ne zavija. - Možda noćas njegova braća neće napasti vojnu poštu. - Što onda nismo ostali u kući.
- Jel ja to čujem avione? - Da tata. - Potrči dete, oni su na sve spremni. - Nikad ih nije ovoliko bilo. - Krenuli lešinari po plen. - Komšija, ko to viče? - Ja sam, Steva. - Koji Steva? - Ciganin, harmonikaš. - Trči brate za nama. Prve detonacije ućutkaše sve što se kretalo ka nekom skloništu. - Tata koliko još ima do tunela? - Još koji metar. - Dokle će ovi da nam treniraju živce? - Ko to zna. Ako hoće Miloševića, što njega ne uhvate nego ceo narod kažnjavaju. - Njih ne zanima ni Milošević, niko njih ne zanima. - Pa šta hoće? - Hoće da Srbija bude kolonija. - Evo im kurac. - Znaju oni zašto pa su krenuli da nam pokažu šta nas čeka ako ne budemo hteli da ih slušamo. - Ala je tata ovde mračno. - Važno je da se negde sklonimo. - Sveto, gde si kog vraga? - Ostao je ispred tunela. - Sveto uđi, čuvaj tu ciganskу glavu. - Ne, ja se plašim zatvorenog prostora. - Ko će sutra da nam svira ako te ovi buzdovani pošalju u raj. - Išao bi ja kod anđela.
- idi čoveče u pičku materinu, gde si sada naša da se zezaš.

Tata, ako naiđe voz? - Znam ja gde ćemo se skloniti. - Šta je ovo? - Rupa u koju se sklone radnici kad naiđe voz. Zahvaljujući ovim rupama, a ima ih desetak, ja sam kao dete bio heroj u očima mojih drugara, i dobijao opklade. - Šta ako se tunel sruši? - Nema šanse, njega su radili najbolji radnici. Priča se da je debljina zidova više metara. I da nas bomba direktno pogodi ne bi nam mogla ništa. Za

svaki slučaj mi smo u prvoj rupi koja je desetak metara u tunelu. - meni je hladno. - Zagrli Vučka, on ima dobro krzno. - nije se dugo kupao. - Za to si ti kriva. Sad je važno da se zagreješ, a o čistoći misli kad ovi degeni napuste naše nebo. I ja se nisam dugo kupao, pa šta mi fali? - Zaboravio si da je čistoća pola zdravlja. - Sad je važno da glava ostane na ramenima. Kako mu se oči sjaje u mraku. - A zubi beli ko u devojke. - Njima tata kad počnu zubi da se kvare, oni uginu. - Naš Vučko je još mlad. Sećam se kad si ga doneo. - Dao ga je Dača. - Jel to onaj što je vodio kulturno-umetničko društvo? - Da. - Baš je folklor bio sjajan. Svakog četvrtog jula u centru sela ispred Doma Omladine uz logorsku vatru, bilo je igranja i svirke do duboko u noć Od kako se Dača oženi, nema više tog zadovoljstva. - Mene je deka uvek vodio.
- Deka stari komunista da ne ode, to bi bio propast sveta. - I onaj deda Draga Mićko. - I on je bio zaluđeni komunista. - Jel živ? - Skoro je umro u svojoj njivi. Jednog jutra se obrijao, obuko svečano odelo, popio kafu sa ženom Darom i otišao da obiđe njivu. Posle dva dana su ga našli, i sahranili na seoskom groblju. Lepo je umro, nikome nije bio na teretu. - Nema lepe smrti. On i tvoj deka su se zajebali i ja sav radni vek ostao na infektivnoj klinici. - Šta ti fali? - To samo ja znam. Da su me učlanili u partiju, ja bih danas bio neki prof. doktor, a ne peračica guzica na klinici. - Nisi ti najmlađi. Na klinici ko nema vezu on je niko i ništa bez obzira da li imao srednju ili višu školu. - Šta je sa doktorima' - Doktor može ništa da ne zna i uživaće sva prava kao i oni pametni. - Samo sestre jebu. - I treba, jer su glupe i da bi ostvarile neka svoja zakonska prava moraju to preko kreveta.

Bole barabo jedna šta tražiš u mom džepu? - Daj mi ga, tata. - Skupio se ko dve pare i ne mrda. - Ili mu je hladno ili se uplašio. - I njegove oči sjaje. Ala se noćas puca. - To je naša odbrana.
- Čuje se ja da su tu pored nas. - Tu je Straževica. - Koliko je udaljena? - Vazdušno na tri kilometara. - Zato su detonacije ovoliko

jake. - Zemlja podrhtava. - Meni se spava. - Stavi tvoju glavu u moje krilo, pa ću ti ispričati jednu bajku. - Nisam dete. - Bajka će se desiti posle ove agresije. Sada je gosp. Milošević heroj jer brani zemlju i svoj narod, a jednog dana moraće za to da odgovara.- Zašto, pa nije on počeo rat. - Tako će hteti ovi što na bombarduju. Tražiće njegovu glavu da bi nam dali koji dolar. - Zar njega može neko da uhapsi? - Naći će se izdajice koji u Srbiji niču ko pečurke posle kiše. Među Srbima uvek ima izdajica, po tome smo daleko čuveni. Svi Balkanci se lako prodaju i kupuju za pare, jer da nije tako nikad ne bi došlo do raspada bivše Jugoslavije. Klinton, Širak, Bler, Olbrajtova , Solana, Robin Kuk i druge drkadžije daće velike pare da se sruši Milošević, kako bi ga kasnije uhapsili i optužili za ono što su sami radili. Pokvareno, nema šta, ali je sila-sila kojoj je sve dozvoljeno samo da bi stigla do cilja.
- Ako se mi lako prodajemo što nas onda bombarduju. - hoće da potroše oružje kome je istekao rok. Hoće malo i da nas ozrače, pa će krenuti s izdajnicima da zajedeno unište čoveka koji je branio zelju od NATO agresora. - Tata, ja bi kući. - Sve dok se ne oglase sirene mi ostajemo ovde. - Tata ima li tvoja bajka nastavak? - Biće to još jedna u nizu Srpskih sramota. Nova vlas uz pomoć policije pokušaće da kidnapuje Miloševića, jer je za to dobila pare sa zapada. - Misliš da će uspeti? - Neće, jer će ga spasiti neki ludi iz vojske. - Ala ti tata imaš neku bujnu maštu.
- Videćeš dete da će se sve ovo jednog dana ostvariti. - Možda će ga učiti. - I to je moguće, ali ne smemo zaboraviti da ni on nije repa bez korena. Hapšenje Miloševića prenosiće televizija, a novi političari koristiće svaku priliku da ga što više ocrne. Pojaviće se i dobra vila koja će čuvati i sačuvati od svi neprijatelja u zemlji i inostranstvu. U toj novoj vlasti biće i jedan Branković koji je ženu i decu poslao u inostranstvo. - Da to nije onaj što je tražio da se pojača bombardovanje?
- To je taj. On će uz pomoć budala sa zapada dobiti i veliki položaj u

toj novoj vlasti. - Ako se ova bajka nekad ostvari. - Desiće se sigurno. - Ti bi mogao da naslediš vidovitu Zorku. - Ona je za mene amater. - Do sad si uvek bio u pravu. - Prvi put bih želeo da se moje slutnje ne ostvare, a i teško bi mi palo hapšenje čoveka koji je ostao Srbin do kraja. - Mnogo puta sam na koncertu videla natpis „Slobo Srbine“. Srbi se menjaju ko vreme, i sve brzo zaborave. - Ja neću. - Ti si zrno peska u moru. Sada dok nas ovi bombarduju Američki debili sve to gledaju na televiziji i navijaju ko na utakmici. - Zar su oni toliko ludi? - Ludi su ko struja. Svako njihovo gledanje praćeno je ždranjem hamburgera i koka kolom. I naša televizija pratiće hapšenje Miloševića i dovoditi naše domaće idiote da ga što više raspadaju. Biće tu i studenti, jadni naši studenti sa patikama od 200 maraka i jakni od tristo. I oni moraju da budu tu, da opravdaju pare koje su dobili od donatora kako bi predstava bila što potpunija. Niko ne da pare na lepe oči, već za ono što treba da se uradi. Izazvaće ti jadni studenti sukob sa pristalicama Miloševića, jer su zato obučeni ko da su izašli iz nekog butika i došli na ulicu da naprave što veći cirkus. - Tata šta se to čuje? - Dolazi voz. - Da nas ne pregazi? - Daleko smo mi od šina. Stani iza mene i uzmi Boleta, jer ga buka može uplašiti. Vidiš da je počeo da mjauče. - Jadničak se uplašio. - Drži ga čvrsto i pazi da ne ode pod voz. Vučko budi miran, jer ako skočiš, odo smo pod voz. - Drži ga tata za ogrlicu. - Ne treba, biće on miran. Marina? - Molim tata? - Šta se treseš? - Baš sam se uplašila. - Zašto, ja sam tu. - Nikad mi voz nije bio tako blizu. Jel prošao? - Jeste. - Ja sam mislila da sam gotova. - Za sve je kriv deda Klinton. - Peder jedan. - Stoka od čoveka. Pre njega imali smo Hitlera. - Ovaj je tata, gori. - Isti su, jebali mater svoju.

Valjda će i njemu neko doći glave. - Ko god da dođe posle njega, čuvaće ga ko oči u glavi i nastaviti istim putem. Samo Srbi Srbina hapse, optužuju i ubijaju. - Zašto smo takvi? - Mi smo proklet narod i zato nam se sve ovo dešava. Šta kaže tvoja bajka za Miloševića? - Dobra vila će ga spasiti mnogi veštica iz ove vlasti. Komšija, jesi li

živ, izađi, više se ne puca. Ovo je Sveta.
- Izađi ako me čuješ. - jesu li gađali vojnu poštu? - Otkud su se čule ovolike detonacije? - Gađali su Straževicu nekim teškim bombama. - zato se zemlja tresla. Kažu da te bombe probijaju kamen debljine i do deset metara. - Svašta. Marina idemo. - Tata daj mi ruku, ja ništa ne vidim. - Pazi da ne udariš u šinu. - Idi ti napred, a ja ću za tobom. - Pusti Vučka neka krene napred. - Pustiću i Boleta. - Jao! - Šta je Sveto? - Ova tvoja džukela hoće da me ujede, - Ne daj se, čoveče. - Marš džukelo jedna, zar na mene? Šta sam mu ja kriv komšija? - Ti si crn, pa ga to podseća na crne Amerikance. - Marš džukelo jedna, idi pa ih traži a mene ostavi na miru.
- Vučko, smiri se. - Nisu nas gađali. - Možda i neće. Ja sam čuo da su trebali noćas. - E moj Stevo, svašta se priča. - Valjda će i ovo proći. Gde su tvoji? - Čim se čuli avioni moja Ciganka i deca se razbežali po šumi. - idi traži. - Kad ogladne svi će doći kući. - Idemo kod gazda Miće na piće, ja častim. - Hvala komšija drugi put, sad idem da tražim ženu i decu.

Tata dokle ćemo ovako? - Ko zna, važno je da samo živi i zdravi. - Ovi nas zajebavaju do koske. - Može im se. - Doći će i njima crni petak. Sila je to, oni mogu sve, a niko ne sme da im se suprotstavi. Mi smo se odupreli. - Zato nas sada i napadaju. - Na šta to ličiš brate? - Ti si kriv što sam nekoliko sati sedeo u mračnom i vlažnom tunelu. Ja sam čuo. - Dokle ćeš biti naivan i dozvoljavati da te ljudi zajebavaju? - Sve mi je rečeno. - Opet su te slagali.

Ovo je ozbiljan čovek. - Vidim ja koliko on vredi. - To je čovek iz general štaba. - Ko što sam ja Miloševićev zamenik. Što mi brate lepo izgledaš. - Mora da sam se izgaravio ko odžačar.
- Dobrila dođi da vidiš burazera kako je lepo pocrnio, ko da dolazi sa mora. - Zezaj brate. Donesi ogledalo. - Šta je to devere? - Ništa, ja bio u tunelu. - Ko te tako namaza, pa izgledaš ko indijanski poglavica? - Kako sada da se operem' - Uzmi ribaću četku i trljaj sve

do zore. - tako mi i treba kad ja slušam svaku ispi čuturu. - Marina i ti si se namazala. - Čika Mićo, ja nisam htela da idem. - Idi ti dete kući. - A ti tata? - da operem grlo i eto me. Svrati u kupatilo. - Nemoj dugo, plašim se. - Tu ti je Vučko. - Dobrila, donesi onu malu flašu. - Gde stoji? - U sobi ispod kreveta. - To mora da je nešto ekstra. - Bolju rakiju nisi pio.

Ko ti ja doneo ovu rakiju? - Ne mogu da ti kažem. - mora da je neka švalerka. - Što pitaš kad znaš. Znam ja da su Radovanovići bili i ostali momci na ceni. - Devere, moj muž nije takav. - Dobrila, gledaj svoja posla, a nas ostavi nam miru. - Moj muž je dobar, neće on tuđu ženu. - Ko je rekao da nije? - Burazeru, naspi ti još jednu. - Ne smem ova obara s nogu. Reci ti meni gde može da se nabavi ovakva rakija? - Ima Mića veze na sve strane. - Ovakva se rakija ne prodaje. - Donela mi jedna dama. - Da li je slučajno poznajem? - Nije iz sela. Prestao si da hvataš domaće kokoške. - To se ne isplati. - Pametno, ne treba šarati kod kuće jer se može saznati. Ja se ne bojim nikog-ali je bolje kad se ne zna. - Svakako. I ova noć prođe bez bombi. - Hvala Bogu. - Ta tvoja veza ništa ne vredi. - To mi je rekao ozbiljan čovek. - Slagao je. - Bolje što nisu, inače bi nam kuće odletele u vazduh. Zašto bi kasarnu gađali kad u njoj nema ništa? - Možda rže municiju? - Ko bi ga znao, sve je moguće. Idem burazeru. - Jel ti treba pomoć? - Mogu ja i više da popijem. - Ja samo pitam. - Naspi još jednu pa da veselo krenem kući. - Vidimo se sutra. - Ako Bog da.

Dete spava, a ja i moji drugari na tresi čekamo zoru. Mesec na plavom nebu, a zvezde se igraju ko mladi jaganjci na paši. Ja se ispružio ko da sam na plaži, ruke stavio ispod glave i gledam u pravcu TV tornja koji je osvetljen ko u najboljim danima. Da li će i njega srušiti i ostaviti Avalu i okolinu bez tornja koji je ukras za oči i dušu. Da li je do ovog bombardovanja moralo da dođe ili je to lična želja jednog bolesnog čoveka po imenu Klinton, Širak, Šreder i drugi

kriminalci, čija se imena sa gađenjem izgovaraju. Neki kritikuju predsednika Miloševića što nije potpisao kapitulaciju i spasio zemlju od rušenja i ubijanja civila. Niko da se upita da li je on to smeo da uradi, jer po našem zakonu to ne sme niko da uradi. Šta je tu je, iz ove kože se ne može i zato nam ostaje da se branimo i našu kožu što skuplje da prodamo. Ove džukele ruše, ubijaju narod kioji je na ivici strpljenja jer se agresiji ne vidi kraj. Sila je to, a mi mali bez ičije pomoći. Pričaju Rusi i Kinezi, ali njih Amerika ne sluša. Već radi šta hoće ne birajući oružje sam da Srbiju bace na kolena. Ginu i NATO vojnici, padaju i njihovi avioni, a sve to iz dana u dana povećava sve veću mržnju prema Srbiji i Srbima. Zato će danas heroj Milošević, sutra od neke vlasti a po nalogu Amerike biti proglašen za diktatora i ratnog zločinca jer se usudio da brani zemlju i svoj narod. Sila Boga ne moli, pa će ovi silnici iz NATO alijanse kopati i rukama i nogama sam da im padne u ruke. Pokušaće i da ga kidnapuju, ali im to neće poći za rukom, jer će ga dobra vila spasiti i tako sačuvati obraz Srba i Srbije.

Kolega gde si do sad? - Jedva sam došao. - Nešto ti se desilo? - Ima sam burnu noć, pa sam se uspavao. - Mora da si bio kod neke. - Bilo bi dobro da je to u pitanju. - Pa šta je bilo? - Bežanija. - Da nisi opet bio u svinjcu? - Pola noći sam presedeo u hladnom tunelu. - Sam? - Ne, tu je bilo dete, pas i mačka. - Ti si lud. - Oni su ludi, jebao im Klinton mater što ih je poslao da nas bombarduju. - Vas stalno gađaju. - Svašta je moglo da se desi. - Mogao je voz da vas pregazi. - Poznajem ja tunel, pa sam se sklonio u jedno udubljenje. - Na radiju sam čula da su noćas Straževicu prvi put bombardovali nekim teškim bombama. - Kažu da su teške šest tona, ali onaj kamen ni atomska bomba ne može da probije. Spominje se i kasarna u Zucama. Nikako da nas ostave na miru. Stoka je to i ne zna dokle je dosta. Jel ti je blizu Ripanj? - To je selo iza Avale, tako da se detonacije čuju i do mene. - I to selo je zasipano bombama. - Ja sam očekivao da će napasti vojnu poštu koja je petsto metara udaljena od prvi kuća. - Jel

tu i tvoja kuća? - Jeste.
- Onda je dobro. - Napašće i nju jednog dana. - Šta se smeješ? - Ništa, onako, setila sam se.
- Znam što se smeješ. - Prvo si bežao u svinjac ,a sad si stigao i do tunela. - Tu je najsigurnije. Kako je dama danas? - Sve me boli. - Ti mi lepo izgledaš. - Zato cele noći od bolova nisam mogla da spavam.
-To je dobar znak. - Tebi je sve dobro, a ja umirem od bolova. - Što nisi nešto popila? - Jesam, ali bolovi ne prestaju. - Mišići reaguju na vežbe. - To si mi sto puta ponovio.
- Zato trpi i vežbaj. - Jutros sam rano ustala i ponovila sam sve one vežbe koje smo juče radili.
- Tako treba. Jesi išla na stepenice? - Više puta. - To je prava vežba. - Zato sada jedva hodam. - Sad će tebe brat da izmasira, pa će bolovi proći.

Teško onoj koju ti uhvatiš. - Ja samo radim svoj posao. - Tvoje šake me podsećaju na metalna klješta sa kojima moj otac savija lim. - Ako hoćeš bolje da hodaš onda me slušaj i radi još više. Moraš biti sam svoj terapeut. - Šta ćeš mi ti ako moram sve sama. - Da ti pokažem vežbe. - Sve ih znam. - To ti misliš. - Zar ima teži vežbi? - Ovo što mi radimo, to je samo početak, a prave vežbe tek dolaze. - I ove me vežbe umaraju. - Ja tako radim, a ti ako nećeš je ću te ostaviti na miru. - Mogao bi da budeš nežniji i da tvoje vežbe skratiš na dvadeset minuta. - To je ništa. - Ali svi terapeuti toliko rade. - Zato je puno bolesnika u krevetu. - Doktorka na stažu misli da imam Multipnu Sklerozu. - Ta ništa ne zna. - Ti si najpametniji. - Ja verujem u svoje znanje i do sad sam uvek bio u pravu. - Svako ima pravo da pogreši. - U medicini svaka greška skupo košta.
- Ti meni to pričaš ko da sam došla sa Marsa. Ja sam deset godina radila u zdravstvu i svašta sam videla. - Koliko sam ja video doktorskih grešaka ni broja se ne zna. - Tu je Bog, pa neka sudi. - Da ima Boga, ne bi ja u najboljim godinama išla od bolnice do bolnice. -

Takva ti je sudbina. - Dok moje drugarice gaje decu, ja se zamajavam na infektivnoj klinici. - Mora i tebe sunce jednog dana sa ogreje.

Multipnu Sklerozu niko nije izlečio. - Prvo trebaš da je imaš. - Doktorka više od tebe zna. - Šta on i koliko zna, to me zanima. - Mene zanima. - Ja znam da ti nemaš M Sklerozu. U praksi sam video mnogo bolesnika sa M.S., a dijagnozu mogu postaviti zatvoreni očiju. - Ti ispade najpametnija sestra na klinici. - Ovakav se rađa jednom u sto godina. - Pa te zato zovu ludi Milija. - To je samo ljubomora i ništa više. Nemaš kočenje u mišićima i zglobovima. - Meni nije dobro. - Ako hoćeš bolje da hodaš moraš mnogo da vežbaš. Nemaš ni skandirani govor. - Šta je to? - Govoriš na slogove. - Hvala Bogu to još nisam imala. U početku bolesti imala sam govorne smetnje. - To je bilo tepanje koje se javilo zbog slabosti mišića. - To je prošlo. - Sada dosta dobro govoriš. - Kako je bilo, sad je odlično. - Još će se govor popraviti. - Ja želim bolje da hodam. - I to će se vremenom popraviti. - Nekad se sestra bavila atletikom. - A sad se zanosiš ko mlado drvo na vetru. - Imaš ti puno snage u mišićima. - Ako te šutnem odletećeš do vrata. - I to govori da sam u pravu. - Ti si uvek u pravu. - Zar nisam? - Nisi, rekao si da ću brzo biti ona stara, a ja se još uvek učim da hodam. - Kod tebe je oštećena ravnoteža. - Kad će da se popravi? - Više rada, više vežbanja. - Ja se ubi od vežbi, a i dalje se zanosim ko mlado drvo na vetru. - Polako, sve će doći na svoje mesto. - Ja čekam dvanaest godina. - Još malo pa ćeš biti ona stara Dragica. - Kolega, nisam ja dete i ne treba niko da me teši. - Ja sam reko svoje mišljenje. - Ovo je hronična bolest, a mišići i tetive su se skratile i tu pomoći nema. Dragica će do kraja života imati hod robota. - Varaš se sestro. - Meni nema pomoći. Jutros je bio neurolog. - Šta ti je reko? - Vežbe i samo vežbe. - Jel je to i zapisano? - Ne znam. - Pogledaću ja u istoriju. - Jel te pregledao? - Ispipao me je od glave do pete. - To je pravi doktor.

Treba da idem na kliniku. - Šta čekaš? - Ne zakopčavam se ja pozadi. - Čovek hoće da ti pomogne. - Pa me zove u neki kabinet. - Tu se najbolje postavi dijagnoza. - Ala si ti kolega pametan. - Tako danas leče mnogi doktori. - A Hipokratova zakletva? - Ni ona ne brani ljubav. Ljubav je najbolja terapija, i mnogo ne košta. - Onda idi u kabinet na pregled. - Ja sam zdrav. - Što si ti ljut na doktore? - Dođe mi da ih ujedam. - Šta čekaš? - Mnogo ih ima pa bi polomio zube. - I profesorka kaže da si ljut. - I ti bi da si na mom mestu. - Šta ti oni smetaju? - Prave se da su najpametniji, zakon poštuju samo kad im ide na ruku, a zbog neznanja pacijenti stradaju i niko nije kriv. Dvadeset osam godina ja sa njima ratujem samo što neću da budem glupa sestra, i što im sve u lice kažem. - Zato te jebu ko sansku kozu. - Ne dam ja moje dupe. - Nemaš funkciju, manja ti je plata, radiš ko da si bolničar. - Ništa to meni ne smeta, jer sam ja mentalno od njih jači. To ih najviše nervira i zato gde god mogu, oni mi zabiju klince pod nokte. Meni je ovo drugi rat. - Gde si pre ratovao? - Na infektivnoj klinici. Moji neprijatelji su bili doktori, pravnici i glavne sestre. - Jesi li video? - Šta sestro? - Primljeno je nekoliko mladi pacijenata. - To nije moja briga. - Ti bi samo da vežbaš mlade i lepe žene. - koja me pozove, ja sam tu. - U sobi sedam ima jedna gospođa koja traži terapeuta. - Pa šta? - Mogao bi da zaradiš neku marku. - Hvala sestro. Sada nije vreme za rad, sada treba sačuvati glavu.

Dama lepo izgleda, jer je lepša od tebe. Kad stavi šeširić i namaže usta ne bi joj dao 80 godina. - Ti to mene malo. - Ima deviznu penziju, stan kod hotela "Srbija" i živi sama. Još samo da mi kažeš da je devojka. - To ne znam. - Jel se udavala? - Nije. - Onda je to prava prilika. - Kako tvoj ljubimac? - Misliš na Gorana. - Obična seljačina. - Bio sam kod njega. - Šta ti tražiš? - Zamolila me glavna sestra da mu pogledam zglob na levoj nozi. On malo šepa. Pre dolaska na kliniku pao je sa krova i povredio je zglob. - Šta je tražio na krovu? - Nameštao antenu i padne na žicu od ograde. Mogao je glavu da izgubi, sreća što je žica pletena pa je ublažila pad, a ni krov

nije bio visok. - Šta si mu rekao za zglob? - Neka elastičnim zavojem napravi osmicu, što više miruje i to uganuće vremenom će nestati. - Mnogo je bezobrazan. - Takva su beogradska deca. - On misli da sam sisala vesla. - Čuvaj se ti njega, on je kao hijena kad oseti plen. - Nisam ja od onih. - On ti se već udvarao. - Otkud znaš? - Ima švalersku facu a takvi ne miruju. - Samo što sam zaspala on je došao u sobu i seo na krevet. - Opasan Goran. - Uhvatio me za butinu. - Mali zna kako se to radi. - Skočila sam sa kreveta, oterala sam ga u pizdu materinu i prijavila kod dežurne sestre. - Ne obraćaj pažnju na njega. - Nek tebe hvata gde hoće a mene neće, nisam ja došla zbog kurca nego da se lečim. - Neće te on ostaviti na miru. - Još jednom ako mi dođe u sobu, razbiću mu glavu. - Da mi počnemo sa vežbanjem. - Prvo da popijemo kafu. - Meni se ne pije. - Onda kad završimo. - Može sestro. - Šta će ti kanap? Da nisi odlučio da se obesiš? - Tebi treba. - Zašto? - Da vežbamo ravnotežu. - Da li ću moći da hodam pored kanapa. - Moraš da probaš. Samo da znaš da sam ga skinuo sa tavana. - Ko zna možda si ga uzeo od neke dame. - Koja bi meni dala? - Nikad se ne zna. - Žene su prevrtljive i ko ne pita taj sigurno neće dobiti. Vidiš da možeš. – Nisam verovala. - A sad idemo na stepenice. - Jel može sutra. - I danas i svaki dan dok si na klinici. - Ne mogu više. - Tek vežbamo sat i po. - Zar je to malo? - Vežbi nikad dosta. - Ja sam lipsala. - Doći ću i popodne. - Da ne bude malo mnogo. - Mnogo je kad biju. - Ti me ovim vežbama ubijaš polako. - Bolje mrtva nego trapava sestra. - U pravu si. - Od vežbi možeš da očekuješ popravak hoda. - Ti nemaš duše. - Kad bi terapeuti iz Kliničkog centra ovako radili ne bi bilo ovoliko bolesnika u krevetu. - Ovako i ovoliko ne radi niko. - Neće da rade. - Ne znaju. - Znaju ali gledaju da se što manje umore. Većina terapeuta radi privatno, a bolnica im služi da nešto ukradu i da se vidi da su tu. - Šta ima da se ukrade? - Za privatni posao. Potrebne su udlage, kolica i druga pomagala. Volimo da ukrademo, to nam je sestro u krvi. - Odo ja na moje odeljenje pa se vidimo kasnije. - A kafa? - Kad dođem

popodne. - Zar da je pijem sama? - Tu ti je Goran. - Otkud kolega danas? - Šta je danas kad ne smem da dođem na kliniku? Subota. Više sestre vikendom ne rade. - Za radnike svaki dan je radan. - Tebe ne bije takav glas Sestra Slobo, nemoj da slušaš matore sestre. - Šta njima fali? - Promašile profesiju, pa su pune kompleksa ko drco lisca. Zato traže koga će da ogovaraju a ja sam im za lečenje kompleksa najpogodnija osoba. Ti si skoro došla na kliniku ali ćeš ubrzo sa mnogim sestrama prestati da se družiš... Ubrzo ćeš shvatiti u kakav si kolektiv došla i ako imaš malo mozga tražićeš novo radno mesto. Meni je ovde lepo. - Jer radiš a druge sede i jedna drugu ogovaraju. - Kad prestaneš da radiš za druge i tebe će staviti u mašinu i počeće da te melju. - Ne dam se ja. - Njih je više. - Kod nas se neguje rekla - kazala a kvalitet rada je negde daleko. U ovom kolektivu nije važno da si dobra sestra i da nešto znaš. Pa šta je onda važno? - Da imaš dugačak jezik i prijatelja. - Ko je dežuran? - Šta te briga, ti danas ne radiš. - Imaš ti jezik, još samo da nađeš nekog doktora. - Meni treba muško. - Šta su oni? - Obične pičke i ništa više. - Zar tako o doktorima? - Šta mene briga ko je on ja radim svoj posao. - Ako tako nastaviš nećeš ti dugo ostati kod nas. - Mene ne može niko da jebe, ja imam svoj stav i svoju ličnost. - Mene godinama jebu a ja ćutim i trpim. - Ko ti je kolega kriv kad si i ti pizda. - Znaš šta bi im ja uradila da me zezaju ko tebe. - Ja neću za koju paru više u zatvor. - Kod mene bi lopovi bili već pod zemljom. - Mene su zezali direktori. - Da si im podviknuo ti bi danas bio neko a ovako i dalje nosiš guske i lopate. - Moram.- Ko te jebe kad si glup. - Ja ne želim zbog nekog glupog direktora da idem u zatvor. - Ja bi ga samlela u mašinu i dala kučetu da ga pojede. - Nije to moj nivo.- Onda radi vole kad nemaš škole. - Kolega što si danas došao na kliniku? - Na trećem odeljenju vežbam jednu bolesnicu. - Opet neku muvaš? - Ja se bavim naukom. - Pa samo vežbaš devojke i mlade žene. - Dama dobro plaća. - Daje ti marke ili ono drugo. - To je, sestro, profesionalna tajna. - Kad si tako dobar, što ne podigneš baba

Zorku? - Ja više nisam terapeut. - A mlade možeš da vežbaš? - Sestro, gledaj svoja posla. - Ko će tu bakicu dići iz kreveta. - Zovi direktora i njegove saradnike, koji su kopali i rukama i nogama da me smene sa mesta terapeuta. - Trebali su i ranije. - Zato vam bolesnici na rehabilitaciju idu u ležećem položaju. Dok sam ja radio na vrata su izlazili u kolicima a mnogo češće svojim nogama. - Ti si strašan, da nije tebe klinika bi se zatvorila. - Bez svakoga se može ali svaki radnik ostavlja svoj trag po kome će ga neko nekad pamtiti. Direktori dolaze i odlaze, ali je klinika tu. Nekad je u ovoj kući radio čuveni prof. Kosta Todorović. - Ja nisam čula za njega. - Svaki dan prolaziš pored njegove biste a o njemu ne znaš ništa. - Šta me briga za njega. - Ti si u ovoj kući tek mesec dana i mogu to da shvatim, ali ima ovde i starijih radnika koji o njemu ne znaju ništa. Zamisli sestro da sam ja jedini viši tehničar od osnivanja klinike. - I šta ti to koristi. - Da su direktori pravnici i glavne sestre bili normalni ja bi danas bio najmanje glavni tehničar instituta. - A ovako prosipaš guske i lopate. - I to je posao. - Stvarno kolega, što ti nisi glavni tehničar? - Ljubomora, sestro, a tu je i moj inat koji mi se lupa o glavu. Ja nikad nisam slušao doktore, a glavni tehničar to mora da radi. - Hoćeš da kažeš da igra kako doktor svira. - Ja nikad neću na višu školu. - Trebala bi, da vidiš kako je to teška škola a kad se završi osim znanja ne dobijaš ništa drugo. - Pričalo se i o fakultetu. Neda ju doktori jer bi tada imali konkurenciju, a oni to ne žele. Ja bi da sam na tvom mestu uzeo ciglu i razbio neki prozor. - Pa da me uhapse. - Kad bi svi svršeni i sadašnji studenti to uradili za 24 časa proradio bi fakultet. - Zar to ne može mirnim putem. - Ne, jedini način je sila. Da se sestre ponašaju ko NATO pakt. - Baš tako. - Ja sam čula da si ti bio veliki neradnik i bukač. - Ko je podigao toliko bolesnika ako sam ja bio neradnik. - Ja sam to čula. - Borio sam se za svoja prava i tražio od direktora da poštuju zakon, pa sam zbog toga bio u sukobu sa mnogim nesavesnim i nepoštenim drugaricama i drugovima. - Nije mi jasno zašto ti ne možeš da postaneš glavna sestra, a neke klinke

koje su juče završile školu postale su glavne sestre. - Saznaćeš uskoro. - Ovde se svašta može čuti, i zato gledaj svoja posla ako ne želiš da budeš crna ovca. - Šteta što nisi iskorišćen jer mnogi bolesnici leže nepotrebno u krevetu. - Tu su ovi iz Kliničkog centra. - Oni jednom dođu pa ih nema po više dana. - Tu je šef pa neka o tome vodi brigu. - Briga njega. - Što bi ja brinuo njegovu brigu. - Jadni bolesnici. -Tolike škole, a ne iskorišćen. - Valjda tako treba. - I šta sad radiš? - Prosipam guske, lopate i uživam. - To je posao za čistačice. Ja se ne žalim. Meni je lepo, ja sada uživam jer sam tek u starosti naučio da ćutim i slušam doktore. -Evo ih opet. Idemo u sestrinsku sobu, tu je najsigurnije. Neće na bolnicu. Tim bolesnicima ne treba verovati. Odo ja da pozovem i ostale sestre, a ti zamrači prozor. Ovi idioti nikako da nas ostave na miru. Ala ovi pucaju. - To je, Slobo, naša odbrana. - Šta li su sada pogodili? - Detonacije se čuju sa Banjice. - Da nisu gađali predsednikovu kuću? - Možda, a tu je i policijska akademija. Moj stric je u kasarni Vasa Čarapić, ona je iza VMA, ali je iseljena. Dolazi jednom sedmično, ali neće da kaže gde je smešten. On je raketaš. Oni su po brdima oko Avale. Svi smo se uplašili za njega. Nije lako biti vojnik ni u miru a kamoli u ratu kad se zemlja brani. Njegovi vršnjaci šetaju terazijama a on ih brani. To su tatini sinovi koji imaju vezu. U svim dosadašnjim ratovima napred su išli seljaci radnici, Cigani i sirotinja, tako je i danas. Evo sirena. Kad prođe i ovaj napad, Slobo ko zna šta će sve da se desi. - Šta ima novo na odeljenju? Pre dva sata primili smo encefalitis, mlađa osoba, dete od desetak godina. - Znam da ti takve slučajeve pratiš. - Videću ga u ponedeljak. - U teškom je stanju. - Mene zanima rehabilitacija. - Ako preživi. - Hoće jer je došlo na pravo mesto. Naši doktori su veliki stručnjaci a to što rade šta hoće sa ljudima koji imaju svoje ja i dostojanstvo kriv je zakon. - Kako to misliš?- Zakon mora za sve da važi podjednako. - Zar nije tako? Nažalost zakon važi samo za doktore. - Od koliko sati ti radiš? - Od dvanaest do devetnaest sati. - Kakvo ti je to radno vreme? - To pitaj glavnu sestru.

- Ovde radi ko šta hoće. Po zakonu druga smena počinje od četrnaest sati. - Da ima zakona ni ove nebeske budale ne bi radile to što rade. - Hoćeš kafu? - Hvala Slobo, meni se ne pije. - Da se nisi naljutio? - Ne jer ja više ne slušam šta zli ljudi pričaju. - Tako i treba. - Ako me neko traži reci da sam na trećem odeljenju. - Hoću, kolega.

Što si se tako brzo vratio? - Na mom odeljenju nema posla pa sam došao kod tebe. Jadna ja. - Ne boj se sestro nisam ja najgori. - Ali kad uhvatiš kosti mi pucaju. - Ja samo hoću da pomognem. - Sto puta sam ponovio da vežbi nikad nije dosta. - Svaki pokret izaziva bol. - Ćuti i trpi. - Lako je to reći. - U mom poslu bol je dobar znak. Ja mogu i polako ali to nije ono što treba da se radi ako želimo poboljšanje hoda. - Može to i lakše. Može, ali ja nisam došao da se mazimo nego da radim. - Vidi se da si grubijan. - Ja samo tako znam da radim. - Vidi se. - Ja ili radim ili ne radim kod mene nema sredine. – Kako drugi terapeuti rade polako. - Pipnu te nekoliko puta i kažu za danas dosta, a ti misliš da će ti to pomoći da popraviš hod. - Meni je isto i kad vežbam i kad mirujem. - To ti misliš. - Vidim kako hodam. - Samo sa mnogo vežbi hod može da se popravi. - I ti bi kukao da te ovoliko bole noge i ruke. - Što si išla u prirodu? - Kad su muškarci stipse i sve hoće džabe. - Ja bih ti platio sobu u najboljem hotelu u gradu. - Da sam te ranije srela. - Sada bi hodala kao gazela. - Ja sam se bavila atletikom. - Zato me podsećaš na rodu. - Mnoge devojke pate za ovakvim nogama, i momci. - Ti imaš visinu, lice, grudi, zadnjicu i noge po jusu. - Ala sam ih vukla za nos. - Pa te Pera odvede u park i ti dobi Lajmsku bolest. - Mi smo se voleli i tako blizu smo bili da se uzmemo kad mene ujede krpelj. - Jebiga kolega i ti si to radio. Svašta sam ti ja radio i grešio ali ne dobi Lajmsku bolest. - Svaki živi stvor pogreši bar jednom u životu. - Tvoja greška te mnogo košta. - Šta mogu kad sam kurate sreće. - Idemo prvo pored kanapa, pa posle niz stepenice. - Mogu li prvo kafu da popijem? - Može ako skuvaš i meni. - Šta je ovo? - Kafa. - Ja nisam prepio. Idi kod sestre za šećer. - Ne popiću je pa makar crko. - Kako možeš da

piješ gorku kafu? - Uz cigaru ide. - Svaka ti čast, ja ne bi zapalio taj otrov i da mi je lek. - Ni ja u početku nisam htela pa me Pera nauči. - Ja sam godinama pokušavao da uvučem dim ali ni do današnjih dana nisam naučio. - I bolje. - Hoćeš i ti da zapališ? - Može, ali ja samo pućkam. - Pravi mi društvo. - Gde nađe ove dugačke, prave ženske. - Baš lepo mirišu. - Gde ti je Goran? - Samo što je otišao iz sobe. – Lep i uporan momak. - Oženjen. - Još bolje, zna posao. - Da ti ga kolega nabacim? - Ja još uvek volim ženski rod. - Ne bi ja mogla slatku kafu da pijem. - Stvar navike. -Sve moje koleginice piju gorku kafu. -I sve puše? - Da, kolega. - Tako rade pušači, a mi normalni ljudi stavimo kašiku, dve šećera. - Ja zaboravila da si ti gospodin, koji ne puši i prezire pušače. - Na koga to misliš kad si zaboravila da pijem slatku kafu i da ne pušim? - Na tebe. - Bilo bi dobro da je tako. - Sam si rekao da ja nisam žena za tebe. - Lepa žena je otrov u kući. Svi muškarci žele taj otrov. Zato neki umiru od ljubomore a neki se razvode. - I to je bolje nego biti sam. Žena čoveku treba da bi se prepoznao. To isto važi i za žene. Neki se žene zbog pranja i kuvanja. - To svaki muškarac može da nauči. - U mom selu se kaže. - U Belom Potoku svašta se priča. - Lepa žena - muška propast. - I to je kolega istina. - Hoće li dama da legne na krevet? - Zašto? - Prvo idu vežbe da zagrejemo mišiće, pa ćemo posle pored kanapa. - Jadna ja. - Ni meni nije lako pa ćutim i trpim. - A šta je to tebi teško? - Masirati ovako lepe noge dovodi do povišenja krvnog pritiska. - Zato si se ti tako zarumeneo. - Da znaš kako mi je. - Sve se vidi na tvom licu. - Ja pokušavam svoju želju da sakrijem. - Loš si glumac. - Ali sam zato dobar terapeut. - Rado bi te menjala sa nekim mlađim. - Ako hoćeš ja ću da ti dovedem i mlađeg. - Dobar si ti meni. - Polako sve me boli. - Moram da zapnem jer su se tetive i mišići skratili. - Ovo su moje noge. - Strpi se još malo. - Vežbaš me ceo sat. - Još toliko pa će biti dosta. - Ti si lud. - Ja samo radim kako treba. Da su te salonski terapeuti dovoljno vežbali ne bi do ovih skraćenja ni došlo. - Jebeš ih, samo su dolazili i pitali kako sam i odlazili dalje. -

Zar nisu ništa radili? - Poneki bi napravio po nekoliko pokreta i to je bilo sve. - U kojoj si ti banji sve bila? - Selters i ona kod Loznice. - Čudno. Te su banje na glasu. - U banjama svi traže marke ako misliš da te vežbaju. - Tako treba. - Neke da me plaćaju i u naturi. - Što i ti to nisi radila. - Sledeći put kad odem probaću i tu terapiju. - Pričaćeš da se ta terapija u banjama najviše traži. - Ona i najmanje košta. Mnogi su mi govorili da će mišići i tetive popustiti posle terapije. - Kad se jednom skrate nikakvi lekovi ne pomažu, osim upornog vežbanja. – Ovako i ovoliko niko me do sad nije vežbao. - Samo su te pipkali i tražili priliku da te odvedu u krevet. - Pokušavali su, ali ja nisam guska. - Odbićeš devetoricu ali ćeš desetom dati. - Evo im ga na. - Ala si me umorio. - Sad si slobodna do sutra. - Zar i sutra dolaziš? - Šta je sutra? - Nedelja.- Ja kad nešto počnem teram do kraja. -Tražiću od profesorke da me što pre otpusti iz bolnice. - S ada moraš da slušaš mene ako hoćeš da ti se hod popravi. - Mogao bi bar nedeljom da me ostaviš na miru. - Nema odmora sve dok se radi. - Ja sad idem a ti se odmori. - Meni se spava. - Tu ti je krevet. - Ne mogu od one dosadne bube. - Goran ti smeta? - Mnogo je dosadan. - Snađi se sestro, nisi ti od juče. - Ja ga jurim a on se samo smeje ko da je lud. - Možda mu se sviđaš. - Ja se ne družim sa oženjenim muškarcima. - Možda će se razvesti. - Ti me kolega zezaš. - Ljubav može svašta.

Jel gotovo za danas? - Jeste Veronika. - Ti si neki dosadan čovek. - Ja mislim da će ozdraviti i zato se trudim. - Ti misliš. - Ja sam siguran. - Doktori ne misle tako. - Briga mene šta oni misle. - Svi kažu da Dragica ima M. Sklerozu. - Greška sestro. - Ti si najpametniji. - Ti si mi mnogo sumnjiv. - Zašto tako misliš? - Puno se trudiš a dolaziš i subotom. - Ona je naša koleginica. - Nisi ti naivan, video si ti njenu lepotu pa mi sada glumiš neku poštenjačinu. - Ako mi i ponudi sigurno je neću odbiti. - Znaš ti šta radiš. Za sada smo kolege, a ko zna šta se sutra može desiti. - Opalićeš ti nju. - Opalio bi ja i tebe, ali mi bežiš ko riba jegulja. - Budi majstor pa je drži dobro. - Čuvaj

se ti mene. - Sada sam ja u drugom planu. - Vidim ja da hoćeš svežu ribu. - Mlađa je od tebe, ali ni ti nisi loša. - Lepa je i velika je šteta što se razbolela. - Bolest je hronična a hod nikako da se stabilizuje. - Biće i to jednog dana. - Jesi li daleko od TV tornja? - Što pitaš? - Čula sam priče da će i njega da sruše. - Ako padne prema selu stradaće puno kuća. - Je li je tu negde i tvoja kuća? - Ja sam daleko od tornja. - On stoji na tri noge i ako ga pogode prvo u srednju srušiće se u šumu. - Šteta je njega srušiti. - Osim predajnika koji su na njemu instalirani to je i jedinstven objekat koji krasi Avalu i okolinu. - Kolega ti još nisi otišao? - Ja sam ga zadržala. - Dođi da pozdraviš moje. - Vidimo se Veronika.

Dobar dan, gospođo. - Ovo je moj Milija. - Mi se koleginice poznajemo. - Kako je naša Dragica? - Neće da vežba, izmišlja nepostojeće bolove. - Šta ti to pričaš? - Govorim istinu koju roditelji moraju da čuju. – Dragice, slušaj gospodina jer si sama govorila da je on najbolji terapeut. - Mnogo me muči. - Ako tako treba onda ćuti i radi. - On ne vežba kao ostali terapeuti. - A šta ja to radim? - Mučiš me više sati dnevno. - Tako treba ako misliš da trčiš. - Kad bi ona meni gospodine samo hodala ko ranije ja ne znam gde bi mojoj sreći bio kraj. - Ima nade. - Mnogo vremena je prošlo. - Ako bude slušala i radila kako ja kažem biće uspeha. - I gospodin Toma je tu. - To je najbolji zet na svetu. - Kako vas dvoje, jel ide? - Tvoja svastika ne voli mnogo da radi. - Tu ste vi pa je terajte. - On ne zna polako, i kad me uhvati sa ovim rukama hoće kosti da mi polomi. - Možda tako treba. - Još više ću da pritiskam. - Švajo, dobrog terapeuta imaš. - Ako joj se ne sviđa moj rad neka traži drugog. - Da znaš i da hoću. - Mogao bi on i nežniji da bude. - To traži od momka ili muža, a ja ću i dalje raditi po svom. - Ko je ova lepa žena? - Moja rođena sestra. - Dobar dan, gospodine. - Sestra je lepša od tebe. - Ja sam znao koju ću za ženu. - Tomo, imate dobar ukus. - Moja sestra je stidna. - Sve lepe su takve. - Ja vas prvi put vidim, ali sam o vama dosta čula. - Mora da je Dragica pričala sve najgore. - Ja sam samo

rekla istinu. - Šta će biti sa mojom sestrom? - Ako me sluša i radi kako ja kažem hod će biti mnogo bolji. - Daj Bože. - Dragice skuvaj rodbini kafu. - Ne treba gospodine, mi smo krenuli da uhvatimo autobus za selo. - Gospon Tomo, kad polazi? - U četrnaest sati. - Onda požurite da ne zakasnite ostalo je malo vremena. - Uzeću taksi, vidimo se. - Ja očekujem da moja švaja zaigra u kolu. - Hoće Tomo, ja ti obećavam. - Lepa ti sestra. - Takve smo mi. - Da si upola na sestru gde bi ti bio kraj. - Moja sestra je jedna od lepših žena u selu. - Vidi se. - Dok je bila devojka za njom su trčali mnogi. - Imali su i zašto. - Evo opet su došli. - Ko sestro? - Avioni. - Počeli su i danju da napadaju. - Crkli dabogda, kad će nas više ostaviti na miru? - Dok nas sve ne pobiju. - Ne damo se mi bez otpora. - Jebu oni nas polako. Pamtiće oni ove dane kad su krenuli na Srbiju. Mi smo mali ali znamo i te kako stručno da jebemo. Šteta što naše rakete nemaju veći domet, padali bi ko gnjile kruške. Da smo imali čuvene ruske igle nikad nas ne bi ni napali. - Rusi su ispali veliki govnari. - Žrtvovali su nas za šaku dolara. - Nikada oni nama nisu ni pomogli. - Šta ti je sa rođakom? - Nisam se nadala da će me prevariti. - Danas svi to rade. - Mi smo drugo koleno po majčinoj liniji. Kad je neko kvaran uvek će tako i ostati. - Važno je da je nalaz dobar. - Godinama je letovao na Zlatiboru kao rođak, a kad je trebao da se pokaže on mi okrete leđa. - I doktori kažu da je nalaz dobar. - Nisam se nadala. - Osmeh na lice i počni da se ponašaš kao žena. - Šta sam sada? - Jedna uplašena sestra. Pas jedan obećavao, a kad je trebalo da pomogne...Zaboravi tog rođaka. On se izgubio, ali doći će maca na vratanca. - Ljudi su se iskvarili. - Slatka sestro, takvi su uvek i bili. - Ove godine nema odmora o mom trošku, sad ću ja okrenuti drugi list. Nije Dragica sisala vesla da bi joj drugi okrenuli leđa kad njoj treba pomoć. Sve sam rekla roditeljima. - Ne znam o čemu ste pričali. - Da se volimo i da ćemo se jednog dana uzeti. - Baš si našla vreme i mesto. - Jel to tebi smeta? - A zašto bi, kad i ja to želim... - Šta kaže sestra? - Ona je protiv naše veze. - Pametna žena. I ona

nikog nije pitala kad je pobegla od kuće. Mesec dana niko nije znao gde je. - Sama nije bila. Sa svojim sadašnjim mužem, živeli su kao dva goluba sakriveni od ljudskih pogleda. - Baš je to romantično. Zato je majka dobila šećer, a ocu skočio pritisak koji nikako da padne iako je prošlo deset godina od udaje. - Gde su se krili? - U jednoj staroj i zapuštenoj vodenici. - Kako ste ih našli? - Sestra je već bila trudna, pa je zaboleo stomak pa je morala kod doktora. - Medicinska sestra je moja koleginica i javila je da je sestra u ambulanti gde čeka pregled. - Otac je sa milicijom doveo kući. - Neki roditelji nikako da odrastu. - Kako to misliš? - Ako je odlučila da ode, treba je pustiti jer je odlučila da živi i rađa. - Lako je to reći, kad ne znaš da nam se celo selo smejalo. - Otac i majka su hteli da puknu od muke. Kad je otac saznao da je trudna i da je šesti mesec, otac pozove zeta i svo troje odu kod Tominih roditelja. Majka dugo vremena nije htela sa sestrom da govori, ali majka ne bi bila majka kad ne bi oprostila. Tomin ujak neko čudo od čoveka skupi muziku i te noći se pevalo i sviralo do prvog sunčevog zraka. Uz muziku kanula je i poneka suza radosnica, a moj otac se prvi put toliko napio da je pao pod sto. Sutradan veselje u našoj kući. Kao na filmu. Došle komšije, bliža i dalja rodbina, a Žikule harmonikaš rasteže svoju dolapu ko da je žvakaća guma. I tako mi uz pesmu i igru obavestismo selo da se moja sestra udala. Mnogima je smetao mladin stomak. - Zato je kriv Toma koji se nije odvajao od mlade. Znam zašto me tvoja sestra neće. - Ti sve znaš. - Ti si devojka i nije normalno da se udaš za udovca. Današnje devojke su nevine u lakat. Nemaš dete a to je dokaz tvoje nevinosti. - Ja odlučujem za koga ću se udati. - Polako sestro nekad je dobro i starije poslušati. - Meni si ti dobar. - Siromašnog i starog niko neće. - Ja volim samo tebe. - Još ti sestro treba da se lečiš. Kad se izlečiš i prošetaš gradom muškarci će se lepiti kao muve na lepak. Ja osim godina nemam ništa da ti dam. - Meni baš takav treba. - Sačekaj, zgazi na loptu jer vreme radi za tebe. - Neću ove sa minđušom, meni treba pravo muško. - Zar sam ja to? - Da znaš i da jesi. - Čudno.

- Nema tu ništa čudno, ja te volim od prvog susreta. Ovi što nose minđuše, to je sada moda. - Čim nose žensko obeležje nema od njih ništa. - Kažu da su takvi najbolji. - To su pederi i ništa više. - Meni se nešto spava. - Umorila se sestra. - Baš si grub. - Znam ja i teže vežbe.- Sa ženama treba nežan biti jer žene vole grube muškarce. - Ne treba biti seka, ali ti preteruješ. - Ja samo vežbam kako i koliko treba. - Daleko ti lepa kuća. Teško onoj koju ti uhvatiš. - Ni jedna nije rekla dosta. - Ali je izbrojala sve zvezde. Kad sutra dolaziš? - Ranije ako me ne pogodi neka granata. - Neće grom u koprive. Ako budem u krevetu ti me probudi. - Važi sestro. Sme li sestra da prima posetu? - Može ako je u pitanju neki dobar momak. Ti si ga video. - Da nije električar? - Jeste i želi da me vidi. Neka dođe, ja sam mu poručila da ne želim da ga vidim. - Da se nisi ti u njega zaljubila? - Sa budalom neću da imam posla. - Kako hoćeš, ti si odrasla osoba i odlučuj sama. - Ima nešto u tebi što me privlači. - Momak je prava prilika. - Bogat jeste a roditelji odavno umrli. - Pa šta čekaš? - Tebe. - Vidimo se sestro. - Čuvaj tu ćelavu glavu. - A ti Gorana. - Klinac je on. - Takvi su najgori.

- Marina, dušo kako si? - A kako može neko da bude kad je ceo dan u četiri zida? - Ja moram da radim. - Radiš kao dragstor. - Moram. - Ti ćeš tata dve plate primiti. - Sada je važna glava na ramenu a para će svakako biti. Šta si ti danas radila? - Spavala, gledala televiziju. - Da nisi nešto skuvala? - Rekao si da ne kuvam jer ćeš se ti snaći. - Baš tako sam rekao i zato ću leći gladan u krevet. - Nećeš valjda u krevet? - Zašto ne? - Neko će gledati u nebo i slušati kako ptice pevaju kad čuju znak opasnosti. - Mogu i ja bar jedne noći da ne sedim na terasi sa mojim drugarima. - Ono što je sada suđeno, mora kad tad da se desi. Šta si ti jela? - Semenke, pahuljice. - Tebi će izrasti krila pa ćeš više izgledati na pticu nego na devojku. - Ja se tata zdravo hranim. - Pazi da te vetar ne odnese. - Čim počne da duva ja bežim u sobu. - Šta kažu vesti? - Divljaci napadaju a mi se muški branimo. - Jel su oborili neki avion? - Dva iznad Prištine. - Jebem

im mater fašističku, nismo mi Irak nego Srbija. Mi smo Srbija, zemlja koja ima najviše heroja na svetu. - Što ti tata sočno psuješ. - Jebem im mater i sve živo što se kreće po njihovim kućama. - Tata, možeš da ih psuješ do mile volje kad su oni daleko i na sigurnim mestima. - Plašljive kurve popele se na visoko pa se iživljavaju. Da imaju muda oni bi sišli na zemlju. - Polako tata doći će i oni peške. Uz saglasnost neke nove vlasti. - Šta to pričaš dete? - Videćeš tata da ću ja biti u pravu. Pod pretnjom dozvoliće njima Milošević da ušetaju na Kosovo. - To se neće desiti. - Hoće tata, videćeš. Pod pretnjom on će to uraditi. - Nikad. - Bolje i tako nego da polupaju Beograd i druge gradove. Sila Boga ne moli. - Mi ćemo se braniti ko do sad. - Oni bi nas sravnili sa zemljom. - Dete, sirene. - Ja to više ne slušam. - Idemo napolje. - Hladno je tata. - Šta ako bomba padne na kuću? - Ako mi je suđeno bolje da poginem u kući nego napolju da zebem. - Ti si ludo dete. - Nisam kukavica ko moj tata. - Ja sam samo oprezan i ništa više. Jel si čula da je dete poginulo u svom kupatilu? - Javili su na televiziji. Kakva nesreća, a za to niko neće odgovarati. - Mnogo je dece stradalo. - Briga njih za tuđu decu. - Ima Boga. Kad sve prođe oni će loviti i osuđivati ljude koji su branili svoju zemlju da bi na taj način sakrili svoja ubistva. Osnovaće sudove koji će samo njima odgovarati za svoj rad. Svi drugi su krivi, samo su oni nevini. - Sila je to. - Zato će ti sudovi zločince osloboditi od odgovornosti a žrtve će biti osuđivane. - Tako će hteti naređivati Amerika. - I ostali zlikovci. - Da, ali ništa se ne bi desilo da nije htela najpokvarenija zemlja na svetu. Od Drugog svetskog rata ta prokleta zemlja izaziva i vodi male ratove širom planete. Jedino je Srbija odgovorila na napad i zato će nas mrzeti dok postoji i jedan Srbin. - Jel moje dete večeras negde ide? - Gde kad su se svi zavukli u svoje jazbine i čekaju da ih granata pogodi. - Čiko, večeras idemo u čajir. – Zorane, ovo moje luckasto dete neće iz kuće. - Ako mi je suđeno da poginem onda nek se desi u kući. - Ne seri, mala. Ja bi joj čiko lupio po turu nekoliko dobri šamara. - Ja nisam plašljiva ko vas dvoje. -

Hrabrost je dete sačuvati glavu, a ne izazivati sudbinu. - Čiko, čuju se avioni. - Deco, idemo napolje. - Nikad se ovako nisu čuli. - Mora da su se niže spustili. - Sad će ih naši skidati. - Daj Bože. Sigurno ih ima puno. - Čiko, samo da na nas ne isporuče smrtonosni tovar. - Kakvi ste to vi muškarci kad se plašite aviona. - Ćuti, mala. - Šta bi bili kad bi se spustili u dvorište? - Ja bi mu iščupao jaja. - A ja bi ga sekao na komadiće. - Ala ste hrabri. Ala naši tuku! - Čiko, idemo pod orah. - Kakva ti je to zaštita Zorane? - Neće nam pasti plafon na glavu. - Naši biju li biju. - Šta to vredi kad je njih mnogo. - Vredi Zorane i te kako vredi jer i oni se plaše. - To je plaćena vojska i njima je I te kako stalo da sačuvaju glave. - To su jajare. - I gore od toga ali im je ovo prilika dobro da zarade. - Zato je njima i te kako stalo da ostanu živi i svakog prvog da stanu u red za platu. - Mnogo je kukavica u toj sramnoj NATO alijansi. - Majku im jebem. - Što ti Zorane psuješ? - Šta bi ja radio Amerikancu da mi padne šaka. - I ja bi mu se napio krvi. - Kakva je ovo familija?! - Dete, mi Radovanovići smo uvek bili posebni. - Marina, naši preci su bili u prvim borbenim redovima kad je trebalo braniti zemlju. - Ako su Zorane i oni bili kao vas dvojica, onda mi je sve jasno. Vas dvojica samo psujete. - To nam je jedino i ostalo. - Više se ništa ne čuje. - Otišli su zlikovci na neko drugo mesto da izruče svoje bombe. - Tata, odo ja u kuću. Meni je hladno. - Zorane idemo kod tebe na kafu. - Može čiko. - Mala, ja ću sutra na posao a ti znaš gde su pare i kod Borke kupi šta ti se jede. - Važi, tata. - Ala su ovi pederi dosadni. - Ne daju nam mira. - I ti si dobro prošao. Umalo da odem na nebo. - Jel te neko pitao Zorane kako si? - Bole nekog dupe za mene. Da se nisam sakrio iza zgrade otišla bi glava. Od siline detonacije kapija je bačena desetak metara a kolega koji je bio u kućici odleteo je kao da je dobio krila. - Šta je sa njim? - Ima polomljena rebra. I prelom na levoj ruci. - I on je imao sreće. Pre nego što je pala granata ja sam otišao u klozet koji je iza zgrade. To te je spasilo. Niko od rukovodilaca nije došao da nas pita šta je to bilo. - Ko jebe radničku

klasu. - Opet se čuju. - Evo i naša protiv vazdušna odbrana se čuje. - Čitao sam u novinama da je naš predsednik odao priznanje našoj vojsci. - Opasni smo mi kad se zainatimo. Da su čitali našu istoriju nikad nas ne bi ni napali. - Opasna je to stoka. Što bi rekao naš narod to je stoka bez repa. - Striče, lepo rečeno. Oni bi hteli da nas napadaju, da ruše i ubijaju a mi da se ne branimo. - To su teški belosvetski govnari. Jednog dana svi današnji zlikovci će skinuti uniformu, a neki će postati političari I glumiti neke mirotvorce, umesto da su u zatvoru ili pod zemljom. - Zorane, kakva ti je ovo kafa? - Rat je striče, pa trgovci svašta prodaju. - Pravo đubre. - I meni se ne sviđa ali kad pušim I ona mi dobro dođe. - Gde si ovo đubre kupio? - Na Zelenom vencu. - Ne mogu ja da je pijem. - Ni ja ali moram. - Mora samo da se umre. - Mi pušači bez nje ne možemo. - Bolje skuvaj čaj. - Ja bih radije vodu. - A rakiju? - To već može. - Ne valja biti šljokara. - Ja popijem jednu, dve I to mi je dovoljno. - Kako si se ranije napijao. - To vreme je davno prošlo. - Hvala Bogu. Ko te je izlečio od alkohola? - Branka. - Kako? - Ili rakija ili ona. - A ti zbog nje. - Riba je bolja od bilo kog pića. Ispod ovog kreveta smo se krili kad je počeo ovaj rat. A Marina i ja bili u svinjcu. Pričala mi je to. I ona se tad uplašila da su joj se vilice tresle. Kaže da je dugo vreme osećala svinjski smrad. Uskočili smo u najveća govna. - Sutra, striče, idem na Kalenićevu pijacu, tamo se prodaje dobra kafa. - Sada svi mućkaju I prodaju svašta. - Bilo je mućkaroša I pre agresije. - Mi smo ti neki čudni ljudi. Samo gledamo kako ćemo nekoga da prevarimo. - Da su to znali ovi manijaci na nebu, ne bi nikad krenuli na nas. Upali TV sad će vesti. - Hoćeš, striče, jednu čašicu dobre rakije? - Da I nju nisi kupio na "zelenjaku". - To je sigurno čist špiritus. - Jel čuješ Zorane, pala su dva zločinačka aviona I meštani su krenuli za njima. - Šta bi im ja radio. Prokleli bi dan kad su se rodili. - Čiko da nazdravimo našim herojima. - Šta ti je ovo? - Prava domaća. - Čist otrov. - Nije valjda čiča lagao. - Ja znam šta je domaća rakija, i takva se ne prodaje po pijacama. - Čiča kaže:

“Ovo je špiritus”. - Zar I stari ljudi lažu. - Svi koji su na pijaci I lažu I kradu. - Kad ga vidim jebaću mu mater. Čiko, gledaj kako gori? - Čist špiritus, nemoj to da piješ. - Kakav čudan miris. - Pametni ljudi ne kupuju rakiju na pijaci. - On se kune da je domaća I da je ispečena od njegovih šljiva. - Taj matori je običan prevarant. Matorac ima preko sedamdeset godina, nosi šajkaču na glavi. - Neki kvaran Srbin. - Prodaje i ikone. - Beži od takvih što dalje. Koliko je sati? - Uskoro će zora, mi se raspričali a vreme leti. - Više nas neće uznemiravati. - Noć je najbolje vreme za pedere I kriminalce ove vrste. - Oni su I ubice. - Sve to ide zajedno. Gori su i od crnog đavola. - Čiko, na jedno mesto skupljen je evropski I svetski šljam. - Idem u krevet da ispružim noge jer i danas moram na posao. - Marina spava. Odavno je ona u svom svetu. - Hrabra je. - Glumi, znam ja nju. Neće iz kuće, plaši se ona više I od tebe I od mene. - I ja se čiko uplašim kad čujem avione. Svi normalni se plaše. - Što se ti, Zorane, ne baciš u krevet kad ne radiš? - Hoću da pogledam jedan film. - Kad počinje? - Za desetak minuta. - Sigurno na TV Košava. - Oni daju najbolje filmove. Čiko dođi kad padne mrak, biće prave kafe. - Ti znaš da sam ja na terasi, pa kad skuvaš ti me zovni. Bože reci mi dokle će sve ovo da traje I da li smo ovo zlo mogli da sprečimo. Vreme će pokazati ko je kriv I ko treba da odgovara za nesreću koja se čini svima nama.

Dobro jutro, lepa sestro. - Samo si mi ti nedostajao. - Kako je? - Dobro, ali tebe kad vidim padne mi mrak na oči. - Jedva čekaš da me vidiš. - Samo se ti teši. - Znam ja da si ti luda za mnom ali nećeš da priznaš. Kako je dama provela noć? - Nisam mogla da spavam od bolova. - Šta te je najviše bolelo? - Noge, leđa I glava da nisam mogla ni oko da sklopim. - U mom poslu samo bol daje nadu. Bez bola nema uspeha u rehabilitaciji. - Ove bolove treba izdržati. - Možeš ti to. - Malo sam zaspala tek pred zoru. - I to je nešto. - Oko šest sati dođe sestra da mi izmeri temperaturu i od mog spavanja ne osta ništa. - Jesi li ti došla ovde da se lečiš ili da spavaš? - Teško onom koga vi lečite. - Ti sestro traži bolju bolnicu I doktore. - Niko

ne zna ništa novo da mi kaže, samo ponavljate ono što ja odavno znam. Sva sam otekla od nespavanja. - Zato mi izgledaš ko devojka pred porođaj. Jel su bolovi i dalje jakog intenziteta? - Bol u glavi je skoro nestao a u leđima I nogama osetim povremeno bol kao kad me neko uštine, to je ta jačina. - Da krenemo sa radom. - Još se nisam umila ni očešljala. - Lepa si ti i takva. - Znam ja to, ali higijena mora da se sprovodi. - Ti se držiš narodne poslovice "čistoća je pola zdravlja". - Ni to više ne važi, jer poznajem mnoge kojima je čistoća daleka ko Kina a zdravi su ko dren. Mogli bi I kafu da popijemo. - Posle vežbanja. - Što si takav? - Kakav treba da budem? - Fin, nežan. -Takav sam u krevetu, a ovde sam došao da radim i da pomognem koliko mogu. Danas treba da radimo sat i po. - Da to nije malo mnogo. - Vežbi je uvek malo I zato sestro da krenemo sa radom. Kod ove bolesti proces rehabilitacije treba početi sa pojavom prvih simptoma bolesti. - Otkrio si Ameriku. - Primetio sam da ako se odmah počne sa vežbanjem uspeh je očigledniji a bolesnici imaju manje bolove. Prvo da mi ponoviš vežbe od juče. - Šta kažeš? - Sporo podižeš noge. - Pomogni mi malo. - To su tvoje noge. - Kakav si ti to muškarac? - Star. - Vidi se. - Slabo si vežbala. - Nisam ništa radila jer mi se spavalo i imala sam bolove. - Vidi se. Kome ja stalno trubim sestro vežbaj jer samo od tebe zavisi da li ćeš biti balerina ili pijani čovek. - Ja se teturam kao Mika Ciganin. - Ko ti je taj? - Seoska pijanica. - Upornim vežbanjem što-šta se može popraviti. - Zašto ti služiš? - Ja sam tu da pomognem, dam savet I ukorim ako se ne vežba. - Jel dosta? - Tek smo počeli. - Po mom satu vežbam šezdeset minuta. - To je tek početak. Nisi sve vežbe ponovila. - Jesam. - Ko je ovde terapeut ti ili ja? - Potražiću ja nekog normalnog. - Takvi rade pet do deset minuta. Ima ih koliko hoćeš po ceni od dvadeset maraka. - Zar toliko uzimaju?! - Uzimaju i Bogu se ne mole. - Ne mogu više. - Vidim da si se premorila. - Ja bih da legnem. - A ja ću ti skuvati jednu kafu i doneti u krevet. - Šta to treba da znači? - Ako nisi Bosanka ti ćeš da shvatiš. - Ako se pojave

bolovi? - Ćuti i trpi. - Kakva je to terapija? - Seoska ali je najbolja. - Kolega, ti si još tu? - Šta ti smeta? - Ništa Dragice, ali koliko ja znam kolega ima kuću. - Borka, sad ću ja samo da popijem kafu sa ovom lepoticom. - Da ona nije mlada za tebe? - Neću je ja kuvati. - Pazi se drugih bolesnika jer oni sve vide i prenose profesorki. - Šta ja to loše radim? - Sediš na krevetu pored nogu lepe bolesnice i eto priče. - Ona je naša koleginica. - Baš zato trebamo lepo da se ponašamo i dajemo primer drugim bolesnicima. Pitala profesorka da li je vežbaš? - Koleginice i više od toga. - Čuvaj se ti njega, on je opasan. - Ne bi se reklo. Danima me pipka po nogama i do sada ni kosa na glavi da mu se digne. - Kako koleginice kad je ćelav? - Vi to mene zezate? - Ne kolega samo se šalimo. - Borka, tebe ću da stavim na listu čekanja. - A ja? - Ti si bolesnica. - Kakve to veze ima, ja sam žensko kao i ona. Kakva ti je ovo kafa? - Sirotinjska. - Takvu još nisam pila. - Tu je malo kafe a puno šećera. - Pa to je onda čaj. - Ćuti i pij. Kafu u krevet nisam nosio ni rođenoj ženi. - Zato je jadnica umrla pre vremena. - Slatka sestro, sutra kad dođem prvo idemo uz i niz stepenice. - Sad mi pogledaj u šolju. Zar hoćeš da me lažeš? - Svi oni lažu samo je neko profesionalac a neko amater. - Šta si video? - U posetu dolazi neko muško. - Znaš odakle? - Iz daljine. - To će biti on. - Ko je taj? - Šta te briga. - I jedna mlađa osoba dolazi da te vidi. -To je moja seka. - Jel sam ti nešto pogodio? - Ti znaš da gledaš u šolju. - Kad sutra da dođem? - Oko deset sati idem kod fonijatra. - Znači rano da dođem? - Bolje popodne. - Važi. Kakav je taj fonijatar? - Neki matorac koji je trebao davno da se preseli u večna lovišta. Bila sam ja već kod njega. - Čuvaj se matorci su najgori jer su jednom nogom u grobu i pokušavaju još neku recku da uknjiže. - Nije ništa video iako je razvalio usta i po njima čeprkao kao da su tuđa. - Šta ti je rekao? - Da su mi glasne žice zategnute, a meko nepce je palo. - Lepo. - Tebi bi i moja smrt izgledala lepo. - Sve to ide u prilog Lajmske bolesti. - To sam i ja znala. - Vremenom će i govor da se popravi. - Hoćeš da kažeš da ove promene nisu centralnog tipa. - Baš

to. - Jutros u viziti pitala doktorka Dulović da li me vežbaš. - I šta si rekla? - Ja ništa ali te je doktorka Bojić ocrnila. - Ja sa njom nisam imao nikakvih problema. Rekla je da si uporan i da mi dosađuješ i vikendom. Mnogo me bole butni mišići. - To je dokaz da smo ih uznemirili, pokrenuli i oni se sada bolom brane od daljih vežbi. Bolje govoriš. - To sam i ja primetila. - Kad bi me više slušala gde bi ti bio kraj. - Pitala je i profesorka da li dolaziš da me vežbaš. - Tu sam svaki dan.- I ja sam joj to rekla. - Šta bi ti htela? - Ono što ja hoću to se ne može u bolnici. S tobom nigde. - U pravu si sestro. - Ja bih ali ne ovde.- Kad odeš iz bolnice. - Tamo me čeka dasa i po. - Daj Bože da je tako. Idemo mi još malo da vežbamo.- Šta mi to radiš zar hoćeš da me uništiš?! - Ja hoću samo da ti pomognem. Tako sestro, možeš ti i bolje. - Sve me boli, a noge su teže i od olova. - Lepo, stvarno lepo. - Ne mogu više, osećam da ću se svakog časa srušiti.- Dobro dosta za danas. - Ti si čovek bez duše. - Zato sam sam. - Koja će takvog grubijana. - Odo ja do centra a ti skuvaj kafu. - Požuri hoću malo i da se odmorim. Loše ide i pored tolikog vežbanja, ali moram napred. Šta će ona sa ovim hodom, i ko će nju. Šta ti je život: dete se rodilo zdravo i bila je potrebna samo jedna mala crna buba da je ujede i uništi motoriku. Da li je to sudbina ili nešto drugo, to samo Bog zna.

- Ti si stigao. - Okrenuo sam jedan broj telefona rekao dve-tri reči i evo me kod tebe. - Dobra kafa, nema šta. - Zna devojka kako se kafa kuva. - Još da naučiš kako se ostaje trudna i bićeš prava dama. Jel slušaš vesti? - Kako kad. - Amerikanac Remzi Klark pokrenuo je sudski spor protiv Klintona i njegovih pomagača. - To je politička igra u propagandne svrhe, jer se u Americi ništa slučajno ne dešava. - U vestima su javili da su poginula dva britanska vojnika i nekoliko civila srpske nacionalnosti. - Puno se gine. - Rat je ovo i ko zna koliko će još da raje. Danas civili najviše stradaju od kasetnih bombi. - Biće kolega još mrtvih. - Ove bombe su zabranjene, ali Amerikanci rade šta hoće i koriste i ove bombe koje na terenu prave mnogo

mrtvih ljudi. - Uskoro dolaze Rusi u Beograd. - Daj Bože da se i oni već jednom opamete i shvate da su Amerikanci i njihovi neprijatelji. - Ako to pre shvate biće bolje za njih i mir u Evropi. - Oni kolega gledaju svoj interes. - To je dobro, ali Amerikanci ne vole pravoslavce. - Valjda to znaju.- Znaju, ali su im date velike pare pa moraju da ćute. Da oni nisu došli na Kosovo, tamo ne bi bio ni jedan Srbin. - Možda si koleginice u pravu ali ja sam ljut na njih i njihovu politiku. - Pazi da ih ne nasekiraš. - Mnoge njihove odluke donosile su veliku štetu. Zato mi moramo da mislimo svojom glavom. - Kolega bio si u pravu. - Ja sam uvek u pravu. - Šta se duvaš. - Ja znam da pročitam ljude. - Goran mi se sinoć udvarao.- I šta je tu čudno? - Ovo je bolnica a mi smo tu da se lečimo. - I u bolnici ljudi vode ljubav. - On je oženjen. - Šta misliš da oženjeni ne vole devojke i žene. - Žena mu je pred porođajem, a on se tako ponaša. - Njegovo je da pokuša. - Nisam ja od onih. - Pa šta si digla galamu na čoveka. - Kad je video da ne može kod mene, počeo je da bari Zoru. - Ko je ta? - Ona lepa plavuša sa detetom. - Ona je dobra. - Vi muškarci bi samo da ubodete ne gledajući gde. - Kakav je to muškarac koji neće tuđe? - Svi ste vi isti. - Zora je počela da se doterava, oblači helanke, i mislim da će tu nešto biti. - To je njihov problem. Da znaš kolega što ima lepog muža. - Hoće žena da promeni. - Zar u bolnici? - Tu je najsigurnije. Bolnice, banje, kancelarije sve su to mesta gde se ovakve stvari dešavaju. Nekad su pravo na zabranjenu ljubav imali doktori, a danas to rade i bolesnici. - Poludeli i mladi i stari. - Tako je uvek bilo i biće. Sad kad si se odmorila mogli bi još koju vežbu. - Ti hoćeš da me oteraš u grob. - Mora što više da se vežba jer ti je to jedini način da popraviš hod. Ko će te sa takvim hodom. - Baš me briga. Nije baš tako. Ti si mlada, lepa, zgodno mače. - Znam ja to, ali na ulici slušam kako govore „gle ovu kako se napila“. - Za danas je dosta. - I jeste kolega. - Sutra jovo-nanovo ako preživim ovu noć. - Neće na tebe granata. - Neće devojke i žene a granata može da zaluta.

Kad će bol da stane? Kad će se bol stabilizovati? Znam ja da je to hronična stvar, da nikakvi lekovi ne mogu pomoći, ali znam da svaka bolest, pa i ova, imaju svoje faze mirovanja. Ovde je došlo do skraćenja tetiva i mišića i tu nikakve pomoći nema. Zato imamo rigidan hod koji neupućenog može da poseti na hod marsovca. Sve pokušavam, trudim se, ali napretka nema. Vidi to i ona a meni ne preostaje ništa drugo nego da je motivišem i teram na još veći rad.

Marina dušo, jel večeras negde ideš? - Ne, ali će mi doći društvo. - Treba li nešto da se kupi? - Sve sam ja to već uradila. - Kako je Vučko i mačak Bole? - Ceo dan su spavali. - Šta će, noću se plaše kao i mi a danju uživaju. - Tata, tu iz komšiluka jedna devojka se preko noći udade za nekog vojnika. - Ljubav čudo stvara. - Videli se dva -tri puta i ona odlučila da se uda. - Da li je znam? - Ne, ona je ćerka jednog čoveka koji je skoro došao sa Kosova. - Lepa devojka ja je znam. Ide u medicinsku školu. - Koji je razred? - Tri je završila na Kosovu i upisala četvrtu u Beogradu. Sad će i fakultet da završi. Odlična je učenica. - Pa požurila da se što pre uda. - Da li je neko zvao? - Ne, danas se niko nije setio da pita za naše zdravlje. - Kako je ona pacijentkinja što je ujeo krpelj? - Puno vežbam, ali je učinak slab. - Gde ti je kanap za veš? - Otkud ja znam. Jutros sam htela da izvadim veš iz mašine, a kad sam videla da kanapa nema, odustala sam. - Ja sam skinuo i odneo na kliniku. - Gde ću da prostrem veš? - Sad ću da postavim drugi. - Onaj mali? - Šta mu fali? - Nema ni dva metra, a mašina je puna opranog veša. - Sa njim vežbam ravnotežu. - Kako to radiš? - Vežem ga između dva kreveta a dama se pridržava sa jednom rukom i hoda uz njega. - Za to ti je bio dobar i ovaj od dva metra. - Zameniću ga sutra.- Marina, neko te zove. -To su moje drugarice. Idemo mi tata u kuću do puta. – Ja ću ovde sa mojim ljubimcima. - Ako si gladan u rerni je musaka. - Ima li neka salata? - Ima, a ima i flaša piva.

Dečija posla, a šta bi drugo i radili kad škole ne rade. Šta će se događati ove noći to sam Bog zna. Mogao bi ja malo i oči da odmorim jer do osam sati ima još tri sata. Obično u to vreme oglase se sirene i mi svako u svoju rupu dok opasnost ne prođe. Kad ovo prođe javiće se neke budale koje će pravdati ovo divljaštvo bolesnih umova sa zapada i neki delova Evrope. Na zemlji žive i pametni i blesavi ljudi, ali je po čovečanstvo opasno što ti blesavi kroje kapu. Vučko šta ćeš ti u sobi? Sirene si čuo pa si se usrao, kakav si ti to pas čuvar kad ni sebe ne možeš da sačuvaš, nego si došao da ti ja čuvam kožu. Opet su krenuli idioti jedni. Idemo da vidimo šta rade deca, hoćeš i ti sa mnom? - Zar vi ne čujete sirene? - Tata ostavi nas na miru. - Utišajte tu muziku, znate li da se čuje u tri sela. - Šta je to tata? - Negde blizu pade bomba. Evo još jedne. Lezite deco na pod. - Jebem im mater rasističku. - Ne čuje se više ništa. Sigurno su, tata, otišli. Negde blizu pale su bombe. Zuce su gađali. Neće više. - Da mi nastavimo sa našom svirkom. - Samo utišajte tu pedersku muziku. - Tata, ovo je novi trend. - I ovo bombardovanje je novo pa kad god ih čujem ja napunim gaće. Odo ja da spavam, a ti kad završiš sa drugaricama ugasi svetlo i zaključaj kuću. - Jel i sutra ideš na posao? - Ja radim. - Znam kako radiš. - Na stolu je kolenica, pa skuvaj sutra pasulj. - Hoću tata. - Tako mi je potreban san a njega nema. Da li da popijem jedan bensedin ili pola flaše vinjaka? Neću ni jedno ni drugo, nego ću da brojim ovce sve dok me san ne uhvati.

Kakva lepota, kakvo lepo jutro, a ja moram i danas da radim.

Dobro jutro koleginice. - Ćuti, slušam vesti. - Nešto se desilo? - Vođe NATO saveza pričaju da ne mrze Srbe. - Zato nas ubijaju. - Mrze samo Slobodana. - Pederi jedni, kako ih nije sramota to da pričaju. Kad nas vole, zašto nam ubijaju žene, decu i tek rođene bebe. Nas je bez objave rata napala kukavička vojska iz najgorih zemalja. Samo pričaju o nekakvoj demokratiji i o ljudskim pravima. Ne znaju oni šta je to, jer kod njih vlada kriminal najgore vrste. Ovi bednici vode

najpokvareniji rat od postanka sveta. Najgore kukavice koje će svet zapamtiti. Bacaju bombe sa velike visine jer se plaše naše protiv vazdušne odbrane. Ovi heroji ubijaju civile i ruše materijalna dobra. - To je kolega zapadna demokratija. - Nemaju muda da se spuste malo niže, jer bi poljubili zemlju. - Mogli bi oni i da prestanu sa ubijanjem i rušenjem. - Kad su krenuli u ovaj banditski rat (zakon džungle), nisu se nadali da će padati ko gnjile kruške. Zato se posle svakog oborenog aviona svete civilima. - Valjda je to kod njih normalno, ili oni smatraju da tako treba. - Mogu oni da prestanu kad hoće. Treba im dozvola ujedinjenih naroda. A kad su krenuli u napad tada nikog nisu pitali. Bitange su to sestro slatka. - Ko im jebe mater. I ko ih ovako blesave napravi. - Oni sad otežu ne bi li ubili još kojeg civila i srušili još koju kuću. Ova agresija ostaće upamćena i kao najveća ruska sramota jer nisu hteli, zbog para, da nam pomognu. Da su ispalili samo jednu raketu na zločinačku avijaciju ove kukavice bi prestale sa bombardovanjem. - Kolega, možda nisu smeli da se suprotstave? - Velika zemlja sa najsavremenijom tehnikom sakrili se u mišju rupu. Da su poslali po koju raketu na zemlje agresora. -Tada bi izbio treći svetski rat. Neka, ako ginemo mi mogu i oni. Ova agresija nije smela da traje bez ruskih raketa.

Vojnici iz NATO Alijanse pokazali su veliku hrabrost u ubijanju civila a dobri su i kad treba srušiti neku bolnicu, most ili stambene kuće. Neki iz NATO-a su shvatili koliko su jadni i bedni ali to ne mogu ili ne smeju da pokažu. Zar da se povuku pred odbranom jedne male zemlje. Još prvih dana su želeli da ih neko zaustavi, ali Rus nije hteo ili nije smeo pa su tako sebi navukli sramotu koja se nikad i ničim ne može opravdati. - Ja u poslednje vreme i ne slušam vesti. - Onda nisi čuo da Amerikanci uz pomoć svojih sluga ne daju da ruski avioni preleću njihovu teritoriju. - To se odnosi na naše susede. Nekad prijateljska Rumunija, zli Mađari i podmukli Bugari. - Čula sam da će ruski brodovi stizati do grčkih luka a odatle preko Makedonije na Kosovo. - Ja znam koleginice da će po prestanku

sukoba na Kosovu, sledeće biti Južna Srbija a zatim na red dolazi Makedonija. - Zapad mnogo potcenjuje rusku moć što mu se jednog dana može i osvetiti. - Pažljiv je Amerikanac a i pare su u njihovim rukama. Dok ima pare ima i Ruse. - Mi pravoslavci se lako prodajemo. Zato i ispaštamo. Kad sad Rusi nisu krenuli u rat protiv NATO saveza neće nikad. - Zašto tako misliš? - Jer će se ovaj savez brzo raspasti. Da se mi sestro ostavimo politike i da se bacimo na rad. - Još samo ovo da te pitam. Ovih dana NATO propaganda napada naše rukovodstvo da je krivo što je došlo do ove agresije. To ima za cilj da se ona opravda i da se za ubijanje žena, dece i civilnog stanovništva okrivi gospodin Milošević. I on nije u pravu što je krenuo u rat sa čitavim svetom. On je kao šef države branio zemlju i ništa drugo. Trebao je da zna da sila Boga ne moli. - Znao je on to ali nije smeo da potpiše kapitulaciju. Zna se ko je kriv, zna se ko je ubijao, rušio i palio, a Milošević je samo branio zemlju i svoj narod. Ove priče sa zapada, kod pravog Srbina i patriote ne mogu da prođu. Uvek je bilo i biće ljudi koji će za koju paru raditi šta im se naredi i to će biti normalno, jer živimo u vremenu kad se sve kupuje i plaća. Čitao sam u novinama da neki naši uživaju u inostranstvu gledajući na TV kako im se zemlja ruši, a sutra će doći da kritikuju ovu vlast, što pokušava da se odbrani od novog fašizma sa Klintonom na čelu. Doći će takvi sutra u zemlju da ruše i menjaju vlast. Neko će reći ništa nije večno, zaboravljajući da kod svake promene padaju ljudske glave. Gospodin Milošević nije nikoga napao, nije ubio, on se samo branio jer je to sveta obaveza svakog našeg čoveka. - Nikog nije ubio on se samo branio. - A zlikovce treba tražiti u imenima kao što su Bler, Šreder, Širak, Klinton i druge belosvetske barabe i kriminalci. Za njih je gospodin Milošević naivac, amater jer su zločinci u NATO savezu, u svome zimskom gnezdu koje postade opasno za svaki mir. Njima treba suditi ali se postavlja pitanje ko to može da sprovede , ko zlikovce može da izvede pred lice pravde. Sada je sve u njihovim rukama, oni sve mogu, a za svoja nedela nikome ne polažu račune. -

Kolega pusti sad to, mi smo i onako najebali. Ko zna čega sve ima u tim bombama. - Saznaćeš jednoga dana. - Posle jebanja nema kajanja. - Oni to mogu, oni to iz dana u dan i čine pa će sutra da se pojave kao humanitarci koji nam nude pomoć uz dobru proviziju. - U viziti reče doktorka Dulović da je zvala neurologa da me pregleda. - Niko tebi ne treba. - A što ovako hodam? - Samo više vežbaj i sve će doći na svoje mesto. - Ko će kući da me vežba? - Imaš komšiju.- On bi me samo za krevet. - Ni ja ti ne bi oprostio. - Svi ste vi isti. - Kako si došao na posao? - Komšija Dika krenuo na pijac pa i mene povezao. - Imaš sreće. - Kad bi tako bilo i sa ženama. - Kome ti trebaš? - U pravu si sestro. - I Bog ne zna šta više radi. Idemo slabo u crkvu. Prvo nam se desi ova agresija, pa dva zemljotresa, puno hladne kiše a bilo je i grada. Cele noći a i sada pada kiša, noćas je i grmelo. Ja sam u prvi mah pomislio da je ta grmljavina od Klintona poslata ali sam ubrzo shvatio da je od Boga.- Klinton je najveći Bog. - On je samo jedna božija ovčica, obolela, koju treba skloniti iz stada. - Kako ti meni danas lepo izgledaš. - Takva sam ja. - Kad dođe neurolog ti se malo namaži, možda će pasti na tvoj izgled.- Ne volim ja doktore. - Šta im fali i oni su ljudi. - Ja više volim šofere ili matore terapeute. - Ala ti je izbor do mojega. - Svi tvoji dosadašnji pregledi su o.k. - Samo loše hodam? Imam nešto u glavi. - Ona je prazna. - To ti misliš. - Svi dosadašnji doktori koji su me gledali, kažu da sam zdrava i preporučuju da se udam. - To bi ti bilo najpametnije. - Šta ti je rekla profesorka? - Da ćemo se uskoro rastati. - I vreme je ovde si pustila korenje. - Mnogo je lepo kod vas. - Kako je da je ti ubi tri nedelje. - Za dva dana pune četiri nedelje ja sam vaš gost.

Za sedam dana udaje mi se drugarica. - Koji put? - Prvi. - Jadna ona kad bi znala šta je sve čeka. - Zato se ja i ne udajem. - Požuri sestro vreme ti izmiče. - Hoćeš sutra da te vodim na piće? - Prvo mene žene ne mogu da časte, a drugo nemaš nikakvog razloga. - Hoću da te častim. - Šta sam ti uradio? - Puno si me vežbao i zato ti puno hvala. - Sve sam ja to radio zato što si mi draga. - Hoćeš da kažeš da si se

zaljubio. - Nešto tako. Ako je istina to mi prija čuti. - Nisam ti ja neka marka, ali kad bih birao ja bih tebe. - Ja sam bolesna. - Ja sam stariji muškarac. - Da li to može? - Treba probati. - Mogao bi da dođeš kod mene kući. - Šta bi rekli tvoji. - Ja sam svoj gazda i u moje odluke nikad se ne mešaju roditelji. Ja nisam mala i znam šta treba da radim.

Dobar dan kolega. - Moja koleginica sve lepša. - Da, ali su me stigli problemi. - Šta te muči? - Sestra se razbolela. - Biće sve u redu. - To su priče za malu decu. - Ko je ova dama? - Moja sestra. - Ja sam Milka. - Šta tebe lepotice dovodi na kliniku. - Muke, gospodine. - Glavu gore. - Bolje u Savu da sam skočila, nego što sam dobila Lajmsku bolest. - Biće dobro, veruj mojoj sedoj kosi. Kolega moju sestru je ujeo krpelj jer voli da ide po zelenoj travi. - I ja volim prirodu. - Ali tebe nije ujeo krpelj. - Ujedali su me bezbroj puta i nisu birali mesto. -Ti se nisi razboleo. - Ko zna šta sve nosim u sebi. - Neće grom u koprive. - Doći će i moj crni petak. - Ja sam joj govorila da po povratku iz šetnje obavezno ide u kupatilo. - Treba starije slušati. - Da sam znala da će me ovo zlo stići kupala bih se tri puta dnevno. - Sada je kasno za kajanje. Devojko. - Ja sam udata žena i imam sina i ćerku. - Bolest se dugo leči. - Meni su doktori rekli da je bolest neizlečiva. - Mnogo pričaju i trče kao ždrebe pred rudu. - Postoje lekovi koji će izbaciti otrov iz organizma- Da nema vrtoglavicu i da se ne teturam kao pijana kokoš, ne bi mislila na bolest. - Tako bolest počinje. - Gospođo, život je pun opasnosti, a nesreće i bolesti se stalno dešavaju i blago onim ljudima koji zdravi dočekaju duboku starost. - I krpelj bira koga će da ujede. - Ja mojim đacima stalno govorim da po povratku iz šume obavezno posete kupatilo. - Zašto se ti nisi tako ponašali? - Mislila sam neće krpelj na mene. - Tako svi razmišljaju i zato se nesreće i dešavaju. Kad se krpelj uvuče pod kožu prvo ga treba benzinom uspavati a zatim uz pomoć pincete izvaditi i to mesto obavezno dezinfikovati. -

Sve to znaju moji đaci. - Obavezna je i upotreba antibiotika dve nedelje.

Ovo treba svi da znaju. - Čovek o sebi najmanje brine. - Zato se i javlja Lajmska bolest. - Zbog ujeda jedne male, crne bube obolela osoba postaje invalid do kraja života. Kako je Milka danas? - Na trenutak pomislim kako bih mogla da letim. - Tako se oseća polovina bolesnika. - Iz tog stanja uhvati me depresija i poželim da se ubijem. - Ko će da ti čuva decu? - Ona me još drže u životi. - Hoće li bolest da prođe? - Ovde su dobri doktori a vi budite strpljivi jer vreme radi za vas. Život je pred vama. - Kolega, moja sestra je juče napunila dvadeset osam godina. Da nema decu svašta bi uradila sa sobom. - Tako ne sme da misli i govori majka dvoje dece. - Ne mogu više da trpim bolove u nogama. - Moraš da živiš. - Jebeš ovakav život. - Posle kiše dolazi sunce. Kolega pre sat vremena čule smo strašnu vest. - Danas je to normalna pojava. - Naša majka ima rak dojke. - Starija žena? - Tek je napunila pedesetu. - Moja generacija. Tamo gde nema ljubavi javlja se bolest. - Naš otac je alkoholičar i sa majkom je radio šta je hteo. - Flaša nikome sreću nije donela. - Pijan otac nije znao da se kontroliše pa je majka često išla na kiretažu. - Što se nije branila? - Kad bi pokušala dobijala bi takve batine da je danima ličila na tek uzrelu šljivu požegaču. Zbog bolesti materice doktor joj je predložio ANTI BEBI PILULE. - One su opasne i glavni su krivci za oboljenje dojke. - Bolje je i to nego da svaki mesec ide na kiretažu. - Danas mnoge devojke i žene u svoj organizam unose bombu koja će jednog dana eksplodirati i za sobom ostaviti pustoš. - Mnogo godina je majka pila ove tablete. - Onda i nije čudo što je dobila rak dojke. - Nije imala izbora. - Neke žene nemaju sreće. - A bila je najlepša u selu. Mogla je da stavi spiralu. - Kolega, mogla je ovo, mogla je ono. Njena nesreća je što se udala za pijanicu. - Otac je bio momak za primer. - Šta mu bi da poludi? - Posle smrti majke postao je zver i sa njim više nije moglo da se razgovara. Mora da je bio Edipovac. - Svoju majku je više voleo i

od nas. - To je bolest koju nosi od rođenja. - Kolega, sestra Boška je uradila EEG glave i neko od doktora to mora da pogleda. - To će doktor koji je leči. - Sestra je rekla da se javim kod profesora Šašića. - Ko od doktora leči tvoju sestru? - Profesorka Vujošević. - Ona treba da pogleda nalaz i napiše izveštaj. - Gde ona radi? - Na trećem odeljenju. Gospođo koliko deca imaju godina? - Sin pet a ćerka deset. - Vi ste srećna žena i zato treba da živite a ubijanje ostavite nekoj drugoj ženi. - Kolega ja joj to stalno pričam, a ona guta bensedine kao da su čokoladne bombone. - Mnogi bolesnici su pobedili bolest pa će i tvoja sestra. - Bože pomozi. - Jaka je ona i ja verujem da će zbog sebe i svoje dece pobediti bolest. – Kolega, kako da stignemo na treće odeljenje? - Uz ove stepenice. - Gde mogu da nađem profesorku Vujošević? - U sobi broj šest. Doviđenja, kolega. - Hvala, gospodine, na lepim rečima. - Vidimo se deco, pa ako vam nešto zatreba vi mi se javite…

- Kolega, koje su ti ovo ribe? - Beti, gledaj svoja posla. - Što si napio Lalu? - Danas mu nisam davao rakiju. - Pijan je ko dupe a u ormanu sam našla pola flaše vinjaka. - Možda mu je dao neko od posete. - Koleginice kažu da je to tvoje maslo. - Sve vas treba jebati. - Ti si prdnuo u čabar. - Nemoj da kudiš konja kog nisi jahala. Dam mu ja po neki put tek da oseti miris rakije i zaboravi muke koje su ga vezale za krevet. - On priča da zajedno pijete. - Tebi priča. - Svi na odeljenju znaju da pijete zajedno. - Krenuo sam kući ali ću se vratiti da vidim šta to Lala drži u ormanu. - Vinjak. - Ako me lažeš bićeš kažnjena. - Ne daj Bože dugog čekanja.

- Što si se vratio drkadžijo? - Ptičica mi je šapnula da u ormanu imaš dobru rakiju, pa da i ja pokvasim grlo. - Ovakvu nisi odavno pio. Šta kažeš. Jel dobra? - Super. - Ne pije Lala svašta. - Ko je bio toliko lud i doneo ovu rakiju? - Nategni još jednom i vrati flašu u orman. - Polako, sestro. - Ne seri, Lalo. -Preselo ti da Bog da. - Jedi žuti pekmez. - Ostavi nešto i za mene. Žiko otkud Lali rakija? - Juče je

dolazila jedna žena i pitala kad radiš. - Lalo, barabo jedna. - Ostavila je flašu za tebe. A Lala je prisvojio i pola flaše popio. - Ni moja usta nisu rutava. Posle prvog cuga osetio sam da je dobra. - I popio više od pola flaše. - Ti si star čovek i umesto rakije treba mleko da piješ. Servirka Mara je stavila flašu u ormarić da je ne bi videle sestre i doktori. - Uzeo si moju rakiju? - Ti u sobi imaš još rakije. - Imao bi da tebe nisam pojio. - Davao si po malo. - Piješ ko žedna krava. - Mogu ja i celu flašu na eks da popijem. - Može, ali kad je kupiš za svoje pare. Do sad si popio pet flaša. - Pa šta, ti si to dobio. - Mogu i ja da pijem. - Na mene bolje rakija deluje nego ovi glupi lekovi. - Kad bi šef znao da mešaš lekove i rakiju za 24 časa bi sa odeljenja izbacio i tebe i mene. - Meni može da popuši. - To je zahvalnost što te drži četiri godine na odeljenju. - Kad bi jednom probao, video bi svu lepotu pušenja. - Ne bih da probam. - Mlad si pa ćeš jednog dana i to da probaš. - Barabo jedna. Da sam ja šef ti bi već bio u Vojvodini a da se ovde izležavaš ko pas na suncu. - Tebe ovde niko ne jebe. - Zato tebi doktori jebaše mater. - Četiri godine me leče a ja i dalje u krevetu. Da si mene slušao ti bi već bio na nogama. - Gotov sam. - Budale Bog čuva i ti ćeš uskoro ozdraviti. - Kad na kurcu nikne nokat.

Kolega, traži te neka žena. - Koja žena? - Otkud ja znam ko je i odakle je. - Što je nisi pitala? - Možda je to neka tvoja švalerka. - Kako izgleda? - Mlada i lepa. - Sa takvim ženama se ja družim. - Kolega imaš li ti kod kuće ogledalo? - Imam. - Mogao bi po neki put i da se pogledaš. - Beti, da nisi ljubomorna? - Ja imam oca koji je mlađi i lepši od tebe. Dobar dan gospođo. – Mene je poslala moja prijateljica Dara. - Kako je koleginica, nisam je odavno video. - Nije dobro mora na operaciju. - Da nije dojka u pitanju? - Da. Mi se znamo još sa više škole. - O vama priča sve najbolje. - Dara je dobar čovek. - Osim bolesti i sa mužem ne živi dobro. - Ah, muškarci. - Ja sam joj govorila da ga ostavi. - Bila je to velika ljubav. - Čovek se propio i kola su krenula niz brdo. - Gospođo, šta mogu da učinim za

vas? - Na trećem odeljenju leži moja ćerka. - Meningitis. - Da. -To se danas leči. - Njoj je mnogo bolje a ona i dalje leži u krevetu. - Treba početi sa vežbanjem. - Ja bi želela da je vi vežbate. - Koliko je meni poznato iz Kliničkog centra svakodnevno dolaze fizioterapeuti. - Vežbaju je dva minuta i odu. - Zato je krivo rukovodstvo infektivne klinike. - Želim da je vi vežbate, jer sam o vama čula sve najbolje. - Svratiću sutra na odeljenje, pa ću videti o čemu se radi, i koliko mogu da pomognem. - Ja ću vaš rad da nagradim jer želim da moja jedinica što pre stane na noge. Moj muž je poznati privrednik u gradu i nama pare ništa ne znače. - Bolje da je poznat po više dece, jer je to kapital koji nema cenu. - Ja sam se posle porođaja razbolela i više nisam mogla da rađam decu. - Gospođo, pozdravite koleginicu Daru, a ja ću sutra da posetim vašu ćerku. - Biću i ja kod nje. - Onda se vidimo sutra. - Ako Bog da.

Prođe još jedan dan, prođe i noć a zlikovci i ubice i dalje pale, ruše i ubijaju. Dani se nižu jedan za drugim, napadi postaju sve jači, a žrtve se gomilaju na obe strane. Mladi ljudi i deca koja će doći na ovaj svet treba da znaju da se ovaj rat vodi za teritoriju jedne male zemlje, a ne zbog ugroženosti jedne nacionalne manjine. Albance je stvorio režim Josipa Broza Tita. Tito je stvorio i pokrajinu i od tada je počeo progon Srba sa Kosova. Albanci su dnevno od Srbije dobijali velike pare sa kojim su otkupljivali srpsku zemlju. Bilo je i slučajeva gde je zemlja i nasilno oduzimana, a Srbi proterivani sa Kosova. Svi su to znali ali su ćutali jer nisu hteli da remete bratstvo i jedinstvo. Veliki broj Srba je izgubio glavu jer nije hteo da prodaje zemlju i kuće. Sve je ovo rađeno planski a sa ciljem da što manje Srba ostane na Kosovu. Pre ove agresije srpska policija je delimično uspela da očisti Kosovo od militantnih Šiptara, a ova agresija treba da doprinese njihovom povratku. Sve je ovo američko maslo koje ima za cilj da zavadi Srbe i Šiptare, kako bi za sebe izvukli neku korist. Oni se ponašaju kao ko prostitutke i neguju pravilo „ko da više“. Da li Šiptari znaju Da NATO Alijansi Kosovo treba za atomski otpad, i da

ih oni ne zanimaju. Zato je Amerika lako uspela da stvori savez sa zemljama koje su ranije bile kolonizatori i fašisti a danas imaju atomsko oružje, centrale na atomski pogon, pa im treba prostor za odlaganje otpada. Briga o ugroženosti Šiptara je samo izgovor za varvarski napad na jednu zemlju koja je naterana da se brani od mnogo jačeg neprijatelja.

Beti, vreme je da krenemo kući. - Zar ne čuješ bombe? - Ja sam dosta živeo i ne plašim se smrti. - Zar da me ostaviš samu? - Naći ćeš ti nekog mladića. - A ja poželela tebe. - Ti se to meni rugaš? - Kolega ja hoću samo tebe. - Sada ja tebe neću. Radije bi da poginem, nego s tobom u krevet. - Kad bi te uhvatila crko bi ko pacov u klještima. - Misliš. - Kad ti kažem. - Nemoj da se vratim. - Ako smeš izađi na megdan. - Ludo dete čuvaj se matoraca, oni su opasniji od zmije zvečarke. - Hoću da pomognem penzionerskom fondu. - Neću brzo ja na onaj svet. - Koga Beti uhvati, njemu su dani odbrojani. - Vraćaj se čoveče zar ne čuješ sirene. - Neka moram da idem. - Kolega beži unutra. - Ako mi je suđeno da poginem to će se desiti bilo gde da se sklonim. Nešto sestro gori. - Kakav smrad. - Evo i vatrogasnih kola. - Svako radi svoj posao. - Vidimo se koleginice. - Ja te čekam. - Hvala, sestro. - Plašiš se. - Kako da ne ti bi mi bila prva. - Ja ću ti doći glave.

Na ulici život teče kao da se ništa ne dešava. Ljudi su navikli na svakodnevno bombardovanje i ponašaju se kao da se ovo nekom drugom dešava. Čudni smo mi ljudi, i ovo naše ponašanje mnogi na zapadu ne mogu da shvate. Mi sve ovo nismo zaslužili, jer smo uvek bili na strani istine i pravde. Borili smo se u dva svetska rata za svoju i slobodu drugih naroda. Bili smo saveznici sa mnogim zemljama iz NATO saveza, a danas smo njihove žrtve. Ova agresija treba da nas opameti, i da prestanemo da govorimo o saveznicima i braći, jer je došlo vreme da gledamo svoja posla i svoj interes. Što pre ovo shvatimo živećemo bolje i imati lepšu i srećniju budućnost. Ni Ruse

više ne možemo zvati BRAĆOM jer su dozvolili da nas Amerikanci i njihove sluge iz dana u dan bombarduju dok oni broje dolare koje su dobili. Naše rukovodstvo ćuti, a obični ljudi ovo kukavičko ponašanje Rusa neće i ne može da zaboravi. Sve dosadašnje priče , Rus brat, Rus prijatelj, preko noći padoše u zaborav. Mnogi danas za ovu sramnu agresiju krive samo Klintona, Blera, Širaka, Šredera, Solanu i druge zlikovce zaboravljajući da je njih izabrao narod koji snosi deo krivice za ovo bombardovanje.

Generacijo, idemo prekim putem. - Meni je svejedno. - Zar se ne plašiš šume i pravog muškarca. - Ja ga ne vidim. - Nekad sam ti bio lep i sladak. - Nekad je i baba bila devojka. Kako preživljavaš ove lude dane? - Živim normalno i na ove budale ne obraćam pažnju. - Jebem im sve po spisku. - Možeš da pričaš šta hoćeš, oni te ne čuju. Muž i deca otišli su u Bosnu da se sklone od ovih uljeza a ja sam u selu čuvam kuću. - Mogao bi da dođem na kafu. - Šta ćeš mi. - Da se podsetimo na dane naše ljubavi. - Da si nešto vredeo, ja te ne bi ostavila. - Sad sam se popravio. - Tek sada nisi ni za šta. - Grešiš, Branka. - Stigle te godine, i ona stvar ti služi samo za pišanje. Generacijo prođe naše vreme. - Tvoje prođe a ja još uvek mogu da legnem na leđa. Opet sirene. - Ja više ništa ne čujem i ne vidim. - Tako je najbolje. - Svratiću kod Bele a ti se čuvaj. - Hvala, generacijo.

Marina dušo, gde si? - U kuhinji, kuvam pasulj sa slaninom i suvim rebrima. - Biće od tebe dobra domaćica, ja sam gladan. - Za pola sata ručak će biti na stolu. - Sada je 16 sati. - Do sad bi sve bilo gotovo da nekoliko puta nisu isključivali struju. - Do sada to nisu radili. - Danas su se avioni čuli kao nikad do sada. - Mora da ih je bilo mnogo. - Mnogo sam se uplašila. - Meni danima govoriš da se ne plašiš. - Ovako nisko nikad nisu leteli. Počeli su i po danu da napadaju. - Kada će ovo zlo da prođe? - To sam Bog zna. - Ja ni njemu više ne verujem. - Tata šta ima novo na klinici? - Svakodnevno stižu novi

bolesnici, mi uznemireni i uplašeni ali mora da se radi. - Bolnice još ne gađaju. - Za sada ne, ali ove budale mogu i to. Na mom odeljenju desila se nesreća. - Da nije neko od kolega stradao? - Ne, ali je jedna mlada bolesnica popila punu šolju kiseline. - Kako je do nje došla? - Nepažnjom medicinske sestre. Sestre zbunjene i uplašene za svoj život i život svoje familije i u takvim uslovima nema rada. - Vi ste profesionalci. - Da, ali smo i ljudi. Za nesreću uvek ima vremena. - Kako se ona sada oseća? - Iznutra ispečena a spolja otečena. - Ona je u velikoj krizi. - Svi se nadamo i sve smo preduzeli da je spasimo. - Od koje bolesti je lečena na klinici? - Upala mozga. - To je teška bolest. - Jeste, ali se izvukla. - I sad zbog greške medicinske sestre može da umre. - Greše doktori, zašto ne bi mogle i sestre. Moj šef kaže da je dobar onaj doktor koji napravi što manje grešaka. - Da li on zna šta govori? - On je profesor i njemu je dozvoljeno da leči i ubija. U ovoj zemlji su doktori zaštićeni i mogu da rade šta hoće. - Od vas treba bežati što dalje. Čim je popila kiselinu sa tom bolesnicom nešto nije u redu. - Posledice su ostale a doktori se nadaju da će vremenom stanje da se popravi. - Tata, kakva je to kiselina? - Srednje jačine, ali je u stanju da izazove unutrašnje krvarenje. Ona je trebala pre mesec dana da ide kući. - Zašto je onda držali u bolnici? - Šef je na molbu oca držao na odeljenju jer nisu hteli da je prime u Banju. - Ti sve znaš? - Muž na ratištu, majka u bolnici, a otac ne može sam da pazi ćerku. Otkako sam prestao da radim kao terapeut više niko ne ustaje iz kreveta. - Sad ti je lakše. - Jeste ali mi je žao pacijenata kojima mogu da pomognem. - Kad ne brinu doktori šta ti imaš sa tim. - Zdrav ne zna kako je bolesnom i tu je ključ svih nevolja. Moram da bežim iz centra. - Kažeš da ti je posao lak. - Jeste ali ne mogu da gledam kako se rehabilitacija sprovodi (ne sprovodi). - Zato ću ja da upišem književnost. -Od belog mantila beži kao đavo od krsta.

Skoro nisi skuvala bolji pasulj. - Lako je biti kuvarica kad ima šta da se stavi u lonac. - Bolje kuvaš i od mene. - Hvala, tata. - Što ti ne

jedeš? - Ja ću kasnije. - Hoćeš da ti kupim neki sok? - Odo ja da gledam televiziju. - Ja ću u prodavnicu po sok i pivo. - Vrati se pre nego se oglase sirene.

Mala, vreme je za spavanje. - Zvala je ujna Vitorka. - Nešto joj treba. - Pitala je kako smo i gde se krijemo. - Što te nije pozvala u Bosnu, tamo ne lete avioni i ne padaju bombe. - Ne bih ja tebe ostavila. - Pazi da se ne zaplačem. - Ujni sam ispričala našu bežaniju u svinjac. - Zar si morala? - Ujna se slatko smejala. - Kad je zvala? - Oko petnaest sati. - A ti si se u ponoć setila da mi kažeš. - Tata, idem da spavam. - Sada ću i ja. - Kad do sad ništa nije bilo. - Dete, udariće zlikovci pred zoru. Ti spavaj a ja idem na terasu. -Tata danima ne spavaš. - Zato su krive ove barabe. - Oni su sila. - Znam i zato mogu do mile volje da im psujem oca i majku. - Smiri se tata. - Odo ja na terasu. - Kako hoćeš.

Vučko jesi li čuo da su primećeni lokatori koji svetle i navode avione. Priča se da su neki ljudi uhvaćeni pri postavljanju ovih malih spravica koje svetle kao džepna lampa. Kome sam ja našao da pričam, umesto da sam otišao u svoj krevet i sanjao lepe snove. Nebo plavo a zvezde trepere kao tek ohlađene pihtije spremne za jelo. Hladan vetar tera me da napustim terasu i potražim neko toplije mesto. Zbog hladne noći moji drugari i ja odlazimo u sobu i tu smo ostali do pojave sunčevih zraka.

Da li centrala ne radi kad ne mogu da dobijem traženi broj, koji sam ranije dobijao iz prvog pokušaja. Da pokušam još jednom pa šta bude. - Kolega koju to zoveš? - Jednu lepu damu. - Vrtiš taj broj već pola sata. - Da sestro, ali dama se ne javlja. - Jadna je ona kad se sa tobom druži. - I ti si pokušavala. - Bila sam slepa. - Hoćeš da kažeš da si sada progledala. - Sada vidim kao rendgen aparat. Koje mesto zoveš? - Okolina Obrenovca. - U tom kraju telefoni ne rade već tri dana. - Otkud ti koleginice to sve znaš? - Zvala sam majku i nisam je dobila. Kad sam pitala 988 rečeno je da je došlo do nekog kvara. Brat

je juče bio kod mene i tvoja Milena je juče čula da su fašisti pogodili telefonsku centralu. - Barabe na sve su spremne. Sestro, zvoni. - Znači da su otklonili kvar. - Još samo da se neko javi. Gospođo dobar dan. Ko vam treba? - Da li je Dragica kod kuće? - Sačekajte da je pozovem. - Hvala gospođo. - Koja ti je ta? - Koleginica. -Meni se udvaraš. - Ćuti sestro da čujem šta dama kaže. - Jebala te ona. - Dragice da te nisam probudio? - Danas mi je slava pa sam ustala ranije. - Slaviš Đurđevdan? - Koliko se sećam to je i tvoja slava. - Nekad sam slavio a sad je ostalo samo sećanje. -Kakav si ti to Srbin. - Posle ženine smrti prestao sam i u crkvu da idem. Da li si išla po vodu sa venčićem na glavi? - Da, na našoj velikoj česmi bilo je puno mladog i starog sveta. - Nekada sam i ja ustajao rano, a sad ne mogu da se naspavam. - Stigla te starost. - Jeste, ali su uspomene ostale. Ovo je prilika da ti čestitam slavu. - Hvala, a mogao bi i da dođeš. - A ti da me izbaciš iz kuće. - Šta to pričaš. - Prošli put kad sam te zvao, nisi htela ni da mi se javiš. - Nije mi bilo do razgovora. - Žao mi je zbog komšije, ali se tu više ne može pomoći. - Ode moj komšija kod Svetog Petra. - Svi ćemo tamo. - Izvini ponela sam se nekorektno. - Bolje reci nekulturno. - Neka bude kako ti kažeš. Jel znaš da ne idem u Banju. - To mi je rekla tvoja majka. - Sutra ću zvati da vidim kad sam u programu. Jel radi profesorka Vujošević? - Da. - Zvaću je da je pitam kad da dođem na kontrolu. - Koliko ja znam kontrole su svake srede od osam sati. - Treba da dođem na kliniku. - Šta ti fali? - Hoću da proverim krvnu sliku. - To možeš i u domu zdravlja. - Mogu ali bi i tebe želela da vidim. - Ja sam onaj stari. - Ja sam sve lepša. - Stiglo je proleće pa si i ti procvetala. - Ja sam uvek lepa. - Tebe je majka lepu rodila. - Još kad bih imala malo više sreće. - I ona će doći. - Kada? - Kada prestaneš da je tražiš. Ako želiš da me vidiš dođi u sredu u osam sati. - Ja radim popodne. - Možeš da dođeš i kod moje kuće. Šta bi rekli tvoji roditelji? - Ja sam odrasla devojka. Malo si daleko ali ću jednog dana doći. - Ne lipši magarče do zelene trave. - Rugaj se. - Da vidimo i to čudo. Ako

dolaziš u sredu na kontrolu videćemo se u sredu u osam sati. - Ako nađem benzina eto mene na kliniku. - Potraži od pandura. - Dao bi on meni ali je još uvek na Kosovu. Da je on tu ja ne bi brinula za benzin. - Stara ljubav zaborava nema. - Mogu da dođem autobusom. - Možeš, ali je kolima mnogo udobnije. Danas zatežeš pri govoru. - Sve primetiš. - To mi je struka. - I ja sam primetila kad više radim imam teškoće u govoru. - To je dobar znak. - I kad bi umrla ti bi govorio biće bolje. - Nije baš tako. - Ti si opasan mačor. - Ja samo poznajem svoj posao. - Ovih dana sam puno radila. - Morala si ili si htela da se pokažeš. - Nisam, ali ja volim sve sama da pripremim. - Imaš majku. -Tu je i sestra, ali ja volim da radim. - Nije lako slavu spremiti. - Sve sama radim. - Sama kuvaš? - Sama sam pravila kolače, samo što prase nisam zaklala. - Ti si neka velika domaćica. - Da znaš i da jesam. - Blago onome ko tebe uzme. Jel ima gostiju? - Familija je velika a gostiju kao puževa posle kiše. - Devojka u belom treba da zna da mnogo rada dovodi do promene u hodu i govoru. -To sam primetila. - Zato se više odmaraj. Kako leđa? - Ako se mnogo krećem osetim bolove. - Jel piješ nešto od lekova? - Popijem brufen ali u poslednje vreme izbegavam lekove. - Ne boj se, to je hronična bolest koja će posle druge terapije dati bolji govor i hod. - Ja o bolesti više i ne razmišljam. - Prihvati je kao nužno zlo i živi svoj život. Jel se puca kod vas? - I te kako. - Vreme je da prestanu. - Koji se rat završio za 40 dana? - Lepo kažeš. Tri dana nemamo struju a telefon nije radio sedam dana. - Meni je važno da je tvoja lepa glava na ramenima. Dragice, moram da završim razgovor jer moje koleginice kidišu na telefon ko muve na govno. - Zvala sam te više puta a ti se ne javljaš. - Čim padne mrak ja bežim na terasu. - Gde ti je dete? - Ona ili je u gradu ili gleda televiziju. - Zato ja ne mogu nikako da vas dobijem. - Sestro čuvaj se. - Ne boj se, više nema komšije. - Može neki crnac da te smota. - Ne bi ga odbila. Čim se ukaže prilika zvaću te. - Ti se čuvaj. - Ja bi voleo da mi sa neba doleti neka crna riba. - Danas je sve moguće.

Kolega, sereš kao ptica grlica.- Milena morao sam da se čujem sa damom. - Sada nije vreme za ljubav. - Ja sam pri kraju i nemam vremena za čekanje. Idi nešto radi. - Dosta sam ja radio. - Kako te nije sramota da staneš u red za platu? - Ja sam od sramote davno operisan. Završi ti razgovor, pa kreni prva a ja ću za tobom. - Mene bole noge. - Da si ih manje dizala sada bi bila zdrava. - Jednom se živi.- Onda ćuti i radi. Ove budale napadaju, ruše i ubijaju. - Jebali te oni. - Uništavaju fabrike, škole, bolnice, obdaništa a demokratska Evropa ćuti. - Koleginice, zar je normalno da jedan narkoman zavede Evropu? - Pusti me na miru zar ne vidiš da razgovaram sa majkom. - Nikada Evropa nije imala ovako loše političare koji su dozvolili rat na svom kontinentu.

Dan prohladan, na nebu puno oblaka, a vetar duva i hladi više nego što je uobičajeno za maj 1999. godine. Tokom dana bombardovan je centar Niša gde je poginulo najmanje 12 ljudi i preko 60 lakše i teže povređenih civila. Avioni zločinačke alijanse doleteli su iz Bugarske, a ja se nadam da naš narod neće ovo zaboraviti a ni oprostiti Bugarima. Fašisti su napadali i druga mesta u našoj zemlji ali osim materijalne štete drugih žrtava nije bilo. Političari mnogih zemalja pričaju i osuđuju agresiju dok civili ginu. Noć oblačna i svakog trenutka se očekuje kiša. Da li će i ove noći fašisti krenuti da ubijaju civile. Oko ponoći se čuju avioni i detonacije eksplodiranih bombi. Tu je i naša protiv avionska odbrana koja dejstvuje iz svih pravaca ne bi li oborila koji avion. Fašisti ne miruju ali neće dugo, jer svi zlikovci imaju svoj početak i svoj kraj. Nebo išarano zvezdama, a mesec izgleda kao da je bolestan pa se krije iza malih oblaka koji nekuda žure ostavljajući mesec da se sam bori sa fašistima koji ga uznemiravaju. Sinoć oko 21 sat nestalo je struje jer su zlikovci bacali grafitne bombe na termo elektranu u Obrenovcu. U toku noći gađan je uži centar Beograda, tačnije Ulica Kneza Miloša gde su pogođene neke zgrade. Fašisti su gađali i pogodili kinesku ambasadu koja je blizu hotela Jugoslavija. Ima

poginulih i povređenih civila. Kineska ambasada je gađana sa dva projektila i ovde nije reč o greški već je reč o namernom napadu a sa ciljem da se proveri reakcija velike Kine. Kako će na sve ovo reagovati zemlja sa najvećim brojem stanovnika ostaje da se vidi. Ruse više ne treba spominjati jer su izgubili ugled i poštovanje, a za to su sami krivi. Tokom noći je bombardovan Novi Sad, Sombor i druga mesta u zemlji. Struja je došla u tri sata. Nov dan je osvanuo sunčan i sa temperaturom koja odgovara proleću. Tokom čitavog dana fašisti su napadali širom naše zemlje. U tim napadima veliku pomoć su pružali Hrvati, Mađari i Bugari jer su omogućili da avioni NATO alijanse poleću sa njihovih aerodroma. Na zahtev Kine zasedala je skupština Ujedinjenih nacija ali nije osudila NATO agresiju pa svaki razuman čovek oseća da se sve dešava pod kontrolom velike Amerike. Sve kritike koje dolaze sa raznih strana sveta i Evrope na nju ne ostavljaju nikakav uticaj jer su oni svesno došli da ruše i ubijaju i to će trajati sve dok ne zadovolje svoju sujetu. Znaju oni da im niko ništa ne može i zato se ovako i ponašaju. Ostaje sramota i saznanje da su kukavice jer da nije tako ne bi bacali bombe sa velike visine. Da su ljudi i da imaju muda oni bi krenuli sa pešadijom, ali neće jer znaju da bi mnogi njihovi vojnici ostali mrtvi, ili osakaćeni za ceo život.

Marina dušo, gde si do sad? - Bila sam na trgu. - Što si se toliko zadržala? - Bilo je super. - Jesi li čula sirene? - Jesam, pa šta? - Što se nisi negde sklonila? - Svirka je bila odlična. - Koji su kreteni pevali? - Generacija 5. - Da li je neko u ovoj zemlji pametan? - Kad sam čula sirene bila sam kod tvoje klinike. - Sama? - Ne, bila je Tanja. - Šta ste tu tražile? - Nismo htele da platimo privatni prevoz pa smo krenule peške do Banjice. - Ko ih šiša. - Šišaju oni putnike. - Zato su krivi matorci. - Šta treba da radimo? - Da sprečite propast gradskog saobraćajnog preduzeća. Ranije smo se vozili super, svakih pola sata smo imali autobus za grad. - Bilo nekad, dok se neki pametnjakovići iz gradske vlade nisu setili da je došlo vreme da unište gradski

prevoz. - Tata, ko su ti? - Oni za koje si ti lupala u šerpu i svirala u pištaljku. - Ja sam očekivala promene na bolje. - Sad ćuti i idi peške. - Tata, jel me neko zvao? - Niko. - Da li su ovi pederi sa zapada i danas rušili i ubijali? - Oni ništa drugi i ne znaju ali će i njima doći kraj. - Kad meni porastu rogovi. Tata, ti si od početka agresije govorio da će nam Rusi pomoći, a oni se zavukli u mišju rupu. - Mnogo su me razočarali. - Nema od njih ništa. - Nisam očekivao da će se ovako kukavički poneti. - Šta na sve ovo kaže deka? - Za njega su Rusi i dalje pravoslavna braća koja čekaju trenutak kada će nam stići u pomoć. - To će se desiti kad na Amerikanci sve pobiju.

Sledeću noć sam ispratio sedeći na terasi sa svojim ljubimcima. U bližoj i daljoj okolini nije bilo zujanja avionskih motora niti detonacija. Nebo je bilo vedro, da bi se pred zoru išaralo crnim oblacima iz kojih je pred zoru počela da pada kiša.

Na kraju dvadesetog veka Svet i Evropa su dobile super kriminalce i razbojnike sa imenom Amerika, ako pogledamo u istoriju najviše zla čovečanstvu su doneli Amerikanci i Nemci. Za sada nema niko da ih stigne i prestigne u njihovim zločinačkim idejama. Njihovo bogatstvo se zasniva na tuđoj nesreći, njihova industrija stvara kapital, i proizvodi smrt širom planete. Često se pitam zašto su evropske zemlje dozvolile rat na svom kontinentu. Zar evropske zemlje nisu sposobne da same rešavaju svoje probleme? Mnogo je pitanja na koje ne znam pravi odgovor, ali je svakom čoveku jasno da Amerika danas može da radi šta hoće i da napadne koga hoće. Nismo verovali i nismo se nadali ali i ovog puta su nas Rusi izdali i okrenuli nam leđa kad nam je najteže. U narodu vlada anti - rusko raspoloženje, dok mlađoj generaciji ostaje pouka da u budućnosti misle nas sebe i svoje interese a da bratstvo po veri i krvi što pre zaborave. Danas je 9. maj dan pobede nad fašizmom. Ti isti i novokomponovani fašisti su ponovo u Jugoslaviji. Devetnaest fašističkih zemalja, napada prvu zemlju u Evropi koja se digla u

borbu protiv nemačkog Rajha, dok su se druge evropske zemlje predavale i potpisivale kapitulaciju. Danas Jugoslavija pokušava da se odbrani od starog i novog fašizma sa nadom da će nam neka demokratska zemlja pomoći, ali iz dana u dan počinjem da sumnjam da će nam neko pomoći.

Vreme je da odem u krevet ali pre toga da upalim tranzistor i čujem šta ima novo, ali i dalje slušam iste vesti. I tokom ove noći fašisti su napadali uglavnom civilne ciljeve. Kao što rade svi razbojnici i kriminalci, i ovi novi fašisti su spremni da ubijaju samo žene, decu i stare ljude. Bravo junaci sa zapada, vi ste oličenje hrabrosti i humanosti. Sutra kad se vratite svojim kućama moći ćete da se hvalite kako ste ubijali civile i za tu hrabrost dobili orden za hrabrost. Jadna vam majka, stidite se uniforme koju nosite, i da li znate da vas čeka pakao. Lako je ubijati žene i decu, mnogo je teže ubiti srpskog vojnika, sve vi ovo znate, pa ni posle 45 dana vašeg divljaštva nemate hrabrosti da siđete na zemlju. Sad mi je jasno zašto Amerika nije dobila ni jedan rat, jer u svojoj vojsci ima pedere, kriminalce i narkomane koji gledaju kako da sačuvaju glavu da bi na kraj meseca dobili krvave dolare. Od Rusa digao sam ruke i još se nadam u Kinu jer oni ne zaboravljaju tako lako jer imaju dobro pamćenje. Amerikanci, niste vi za 21 vek, vi treba da se vratite vašim konjima i kravama, pa kad se opametite da tražite dozvolu za dolazak u Evropu. Bilo bi dobro i korisno da pozovete Nemce, Engleze i Francuze da vam neguju konje i čiste štale, bilo bi to fino društvo…

Dan oblačan ali je toplo. U selu je malo ljudi na ulicama, jer su se svi negde sklonili i izlaze samo kad je neophodno da nešto urade ili odu u prodavnicu da nešto kupe. Podne je davno prošlo a Božidar Boško Bogdanović, i dalje neumoran, ide od kuće do kuće i poziva ljude da daju krv.

- Generacijo kako ide posao, da li se ljudi odazivaju? - Iznenađen sam velikim odzivom. - Hoće naš čovek da pomogne. - Dolazili su i

stari ljudi. Neke smo odbili zbog starosti i lošeg zdravstvenog stanja, ali je odziv preko devedeset posto. Milija poteraj svoje komšije. - Da li je neko bio? - Stari Žika i neke babe. - Videću šta mogu da uradim. Gde si? Nema te da dođeš u selo. - Posao, kuća, a noć provodim na terasi gledajući u nebo. - Svaka blesa gleda u nebesa. - Tako ti svom drugu. Jel viđaš nekoga? - Samo sam video Velju iz Zuca. - Zar je on još uvek živ?! - Operisao je vene, izgubio zube ali je još na spisku živih. - Bio je opasan švaler. - I o Bošku se svašta priča. - Prođe naše vreme. Milija, idemo na pivo. - Drugi put, žurim kući. - U kafani je po ceo dan Gile babin i Mija Matko. - Barabe ostaju barabe. Dobrovoljno se javili i svake noći dežuraju u mesnoj kancelariji. - Lepo je to čuti. - Pored njih je brdo flaša. - Hrabri momci, mogli bi da se prijave u američku vojsku. - Jebu oni nas bez one stvari. - Tata jesi li čuo najnovije vesti. - Ne. - U Kini demonstracije ispred Engleske i Američke ambasade. Demonstranti su uzvikivali oko za oko. - To može Amerikance da smiri. - Zar bi mogao američkom vojniku da izvadiš oko? - Kad su mogli Hrvati Srbima to da rade zašto ja ne bi mogao američkom vojniku. Hrvati su Srbima vadili oči sa oštrim nožem, a ja bi to radio svakom vojniku iz NATO alijanse. - Zar bi to mogao? - Jebem im oca i majku fašističku. – Bravo, književniče.

I danas su bombardovali i ubijali jer se nisu dovoljno napili srpske krvi. Našu krv su voleli Nemci, Mađari, Bugari i Ustaše, a sada se osladila Amerikancima i njihovim saveznicima. Kina je nazvala Ameriku i NATO savez pravim imenom "kriminalci i zločinci“ i nije prihvatila izvinjenje da je napad na kinesku ambasadu bila greška. Kinezi nisu Rusi, oni imaju svoje dostojanstvo i ne žele da se sada njima igra Amerika i njeni saveznici. U pravu su demonstranti što traže „oko za oko„ jer samo to može da smiri zahuktale razbojnike sa zapada i njihove evropske saveznike. U Moskvi parada. Slavi se dan pobede nad fašizmom, a zaboravlja se da su stari i novi fašisti ponovo krenuli da pale, ruše i ubijaju. Predsednik Rusije Boris

Jeljcin je na proslavi rekao da Rusija neće žaliti truda da se ugasi ratno žarište u Jugoslaviji. Da li je ovo uobičajena retorika koju slušamo godinama ili će Rusi zaista nešto uraditi da zaustave privatni rat Klintona i njegovih političkih sledbenika. Privatni i neobjavljeni rat i dalje traje, a šta će se desiti ove noći ostaje da se vidi i čuje.

Šta sam ja vama kriv, šta vam je kriv moj narod, recite gospodine? Vi me ne poznajete, jer se nikada nismo sreli, ne poznajete Srbe ni zemlju Srbiju. Gospodine, Vi ubijate žene, decu i starce, zar mislite da se to može oprostiti i zaboraviti. Ne gospodine, neko će vam jednog dana sve ovo naplatiti. Vi se pitate ko i kada, a ja vam kažem da će se pojaviti i vaš dželat i tada ćete osetiti sve ono što mi danas preživljavamo. Zašto decu ubijate? Šta su vam ona kriva, recite mi gospodine? Da li smem da vas zovem gospodine, jer vi vodite svoj rat a pravi gospodin se zalaže za mir, demokratiju i saradnju između država i naroda. Ja se nadam gospodine da će vas Bog kazniti i da ću ja taj dan dočekati a do tog dana se molim Bogu za vaše zdravlje i zdravlje vašeg naroda.

U mom selu nisu padale bombe mada se pričalo da smo i mi na meti NATO agresora. Svi meštani Belog Potoka su strepeli da fašisti ne sruše našu lepoticu koja je krasila okolinu. Čitaoci pogađaju da je reč o TV tornju koji je osim svoje lepote i gracioznosti bio mesto odakle se slala istina u svet. U opštem metežu rađala se i ljubav između naše vojske i nekih devojaka i žena čiji su muževi otišli na Kosovo. Da li je reč o pravoj ljubavi na prvi pogled ili su u igri razni interesi to mi nije poznato. Selo zna da je najuglednija žena ostavila muža i dvoje dece i preko noći otišla sa kapetanom a da se i do dana današnjeg ne zna u koji kraj naše zemlje. Deca su ostala sa babom i dedom, a da ih ona više nikada nije videla. Muž se nije vratio sa Kosova, i zbog NATO agresije deca ni kriva ni dužna ostaše bez oba roditelja.

Marina, jel se sećaš šta sam obećao prvog dana agresije? - Ti si tata svašta obećao ali od svega toga malo si ostvario. - Čim ovo zlo prođe

ja ću se oženiti. - Nema od toga ništa. Tata vreme je da se ženiš. - Šta će ti nevolja u kući? - Šta ja imam sa njom? - Ti misliš da će te ona paziti kao ja. - Nemam ja sa tom ženom ništa. - Kad nemaš majku šta će ti druga žena u kući. - Treba tebi. - Kad se udaš naći ću neku babu. - Ja ne idem iz ovog dvorišta. - Niko te i ne tera. Mala, idi na spavanje. - A ti, tata? - Ja ću da razmišljam o tvom predlogu. - I treba jer ti se starost približava.

Sirene remete noćnu tišinu, a njima se pridružuju avioni čiji motori proizvode zvukove koji uteruju strah u kosti. Čuje se i naša protiv vazdušna odbrana, a tu je i grmljavina koja najavljuje skoru kišu. Ja i moji ljubimci gledamo u tamno nebo, i ko zna dokle bi ostali na terasi da nije počela da pada kiša. – Mala, ti ne spavaš? - Ne spavam ja od početka ove agresije. - A ja čitavo ovo vreme mislio kako imam hrabro dete. - Ko može da spava kad mu bombe lete iznad glave. Što ne mogu da uhvati nekog Amerikanca pa da mu pokažem čija majka crnu vunu prede. -Ti si još dete. - Ubila bi ga ko zeca. - Stvarno. - Za sve ove neprespavane noći i pretrpljeni strah ubila bi ga sa najvećim zadovoljstvom. - Bože, kakva su ovo deca. - Tata ti ne bi. - Ja bi ga nabio na kolac i pekao kao vola. - Gori su od volova. - To je narod bez budućnosti. - Pocrkali dabogda. - Tata sada je u vestima američki general Klark izjavio da će se rat nastaviti, bez obzira na civilne žrtve. - Napuderisana budala. Ovo je prvi rat u istoriji gde se dve vojske ni posle dva meseca još nisu videle. - Tata, ovo je rat kukavica i bolesnih umova koji za sebe kažu da su demokrate sa bombom u ruci. - Marina, ti spavaj a ja i moji drugari idemo napolje jer je stala kiša. -Tata, što ti ne spavaš? - Zora je tu a ja u sedam sati moram po hleb. Sada ću sebi da skuvam kafu i dok budem slušao vesti, uživaću pijući ovaj crni napitak. - Nemoj da zaboraviš kifle i majonez. - Smatraj da je kupljeno. - I juče si to rekao pa si se vratio praznih šaka.

Vučko, što režiš kada je prošla vazdušna opasnost? Da ti nedostaju braća, jebali te oni. A sada se smiri i slušaj šta mi se juče desilo. Dođem ti ja na posao. Sestara puno a bolesnika malo jer sve što je moglo na noge otišlo je kući. Tu su samo oni kojima je potrebna stalna medicinska nega. Mene uhvatio neki dremež i ne vidim kuda idem, samo mislim gde da nađem neku praznu sobu sa krevetom, kada me pozva sestra Sneža. Ne pitaš šta je hitno. Briga tebe ,ti se zagledao u mačku ko momak u devojku. Ona je dobra i lepa dama a i pametna a ti znaš da ja takve žene cenim. Glup si ti za žene, a li da znaš mnogo je lepa i ne znam muškarca koji bije odbio. Mene su učili da od lepih žena treba bežati jer se ponašaju kao guske koje traže ćurane za jednokratnu upotrebu. Danas pametnih žena ima koliko i prstiju na obe šake. Sneža od mene traži da idem u grad i da joj kupim kilo hleba jer u kući nema ni krišku a dete treba da večera. Pitao sam gde joj je muž i zašto joj služi, a ona mi kroz zube odgovara da je mobilisan i poslat na Kosovo. Posle nećkanja hoću neću krenem ja u grad da lepoj Sneži kupim hleb. Obišao sam pola grad, svraćao u mnoge pekare, a hleba nema pa nema. Pekari mi nude kifle, burek sa sirom i meso, a meni treba samo jedan hleb. Kad sam digao ruke od daljeg traženja i razočaran krenu na kliniku ,ugledao sam veliku gužvu ispred C marketa na Cvetnom trgu. U prvom momentu sam pomislio da se dele cigarete ali sam ubrzo video ljude sa hlebom u kesi. Ako stanem u red ima dugo da čekam, ali bez hleba nisam smeo Sneži da izađem pred oči. Jer ti slušaš šta ti ja pričam? Ostavi tu mačku na miru. Provučem se ja kroz onu gužvu i stignem ispred vrata. Neki ljudi su me primetili i počeli da viču, dobacuju sve i svašta a ja ćutim i ništa ne odgovaram. Trgovac otvori vrata a mi koji smo bili u prvom redu uletesmo unutra ko žedna goveda kad osete vodu. Neko pade, neko jauknu, a čule su se i sočne srpske psovke. Trgovac prekrstio ruke a na licu mu igra osmeh ko da je hteo da kaže „ljudi biće hleba za sve“. I tako ti ja, Vučko, uz moj

bezobrazluk i snalažljivost dođoh do dva hleba. Sada idi u tvoju kućicu i povedi macu a ja odo u prodavnicu da sebi kupim hleb.

U prodavnicu kod gospođa Borke stiglo mleko i vruć hleba, gužve nema a ljudi uzimaju po tri – četiri i više vekni ko da će sutra smak sveta. Vučko i Bole i dalje vode svoj rat i prave galamu u dvorištu. Vučko, dođi kod mene. Vreme je da se odmorimo i jedno dobro spavanje ne bi nam škodilo. Uvedem Vučka u staklenu virandu i nas dvoje osvojimo dvosed i ubrzo svako utonu u svoj san. Iz sna me probudi Marina koja mi reče da ide na Trg, a ja ponovo nastavim da spavam. Tek kada je Vučko počeo da laje ja otvori oči i pogleda na sat koji pokazuje da je vreme da krenem na posao.

Kolega, hoćeš kafu? - Hvala, Sadika ali moram prvo da telefoniram. - Zoveš neku? - Moju koleginicu. - Kako da ne. - A koga bi ja mogao da zovem sa klinike? - Smiri se. Vreme ti je prošlo. - Dobar dan, gospođo. - Ko ste vi? - Milija, Dragičin kolega iz Beograda. - Slabo vas čujem. Govorite glasnije. - Da li je Dragica kod kuće? - Tu je ali nije raspoložena za razgovor.- Recite joj da ja zove Milija. - Meni je rekla da ni sa kim neće da razgovara. – S kim razgovaram? – Na telefonu je njena sestra.- Da moj se nije nešto desilo? - Ona je dobro ali danas je godinu dana od pogibije njenog komšije.- Pozovite vi nju. - Sačekajte malo.- Hvala, gospođo. - Kolega.- Dragice, izvini što te uznemiravam. - Nije mi do razgovora.- Zvaću te drugi put. - Nemoj da se ljutiš, nije mi do razgovora. - Razumem te.

Dan topao a nebo prekriveno oblacima i svakog trenutka se očekuje kiša. Na odeljenju nema šta da se radi pa ću se javiti kod Sadike da popijem kafu pa idem kući. - Ala si zasladila kafu. - Ti si uvek voleo slatku i tanku.- Sad bi mi dobro došla i gorka.- Nećete ženska.- Žali komšiju koji je poginuo na Kosovu. - Toliko sestara na klinici a ti juriš koje kakve ženske.- Kad sve ovo prođe, naći ću neku. - Vreme je da se smiriš Ti više nisi mlad.- Znam ja to, Sadika, ali je muško prokleto i nikad mu nije dosta tuđih žena.- Da li je to bio samo

komšija? - Želeo bi da je živ. - Svako nosi svoj krst.- Milija, bilo je tu i ljubavi.- Meni je govorila da je on poslednji sa kim bi legla u krevet.- Ženama ne treba nikada verovati.- Sadika, ni muškarci nisu boli. - Milija, digni glavu. Ima žena ko puževa posle kiše.- Dama je lepa i pametna. - Mogu date upoznam sa mojom komšinicom. - Kakva je? - Riba i po. - Pa hoće mene. - Nikad se ne zna. Možeš i da joj se svidiš. Ja sam joj već pričala o tebi i ona je pristala da se vidite. - Može. - Samo mužu da izda godinu dana.

Napolju kiša, sitna topla prava jesenja, a autobusa nema dok se u mojoj glavi vrti pitanje da li ga je volela ili su bili samo komšije. Šta je bilo bilo je, komšije više nema a vreme će izbrisati svaku sumnju.

Gospodine, da li se mi poznajemo? - Jagoda, ti si. - Da nisi očekivao neku drugu. - Meni ovog trenutka treba samo autobus da se sklonim sa ove kiše. - Ako ideš kući, upadaj u kola. - Hvala. - Nebojša i ja smo bili u kupovini. - Sve je skupo. - Od skupoće otpadaju uši. - Čika Milija, da stanem kod vaše kapije.- Vozi kod čika Miće. Grlo mi se osušilo. Dobar dan, burazeru. - Kakvo je to tvoje radno vreme? - Ratno. - Odeš u podne a dođeš posle dvanaest. - Neka rade mlađi. Ja bi jedno pivo. - Nema. - Zašto? - Još nije stiglo.- Kad da dođem? – Doći za pola sata.

Marina, ja došao. - Što tako rano? - Nema posla. - Što onda ideš na posao? - Uvedena je radna obaveza i ko ne dođe na posao, obrao je zelen bostan. Kako je bilo na trgu? - Dobro. - Koji pevač danas imao svoj šou? - Grupa Zabranjeno Pušenje. - Od njihove svirke i NATO avioni se plaše. - Grupa je odlična i ja sam uživala. - Marina, upali tranzistor da čujemo šta ima novo. Ženski glas govori da su fašisti napali Bajinu Baštu i da su u tom napadu izgubili jedan avion. - Bravo naši. - Imaju oni još aviona. - Znam dete, ali svaki gubitak njih mnogo košta jer su oni svom narodu obećali da će Jugoslavija pasti za tri dana i da neće biti gubitaka u ljudstvu i tehnici.

Amerikanci bacaju grafitne bombe na instalaciju, i zato povremeno dolazi do prekida u napajanju strujom. Sa svih strana crni oblaci napadaju Avalu kao fašisti 29.aprila kada je srušen TV toranj.

Marina, idem ja da spavam. - Šta se to tata s tobom dešava? - Stigao me umor a sutra moram da radim. - Ja idem kod Tanje da gledam neki film sa kasete. - Vidimo se sutra. - Ako Bog da. Ja ću ustati ranije a ti se snađi šta ćeš da jedeš.- Ne brini. Pun je frižider. - Meni ostavi malo pasulja. - Ima ga više od pola velike šerpe.

Novi dan osvanuo sa kišom koja neumorno pada a vreme više podseća na poznu jesen nego na proleće. Na Banjici se oglasiše sirene, a stariji čovek u mojoj blizini opsova sočno da se ljudi u blizini slatko nasmejaše. - Gospodine, jer to opasnost od aviona? - Jeste, gospođo. - Jebem im majku. - I treba. gospođo. - Kakvi su to ljudi? - Nisu oni ljudi. - A šta su, sine? - Đavoli, baba, koji vole da ubijaju. - Doći će i njima kraj. - Kad nas pola istrebe.

Tramvaji i trolebusi ne rade jer nema struje, i umesto njih idu zglobni autobusi koji se dugo čekaju. Privatna devetka se parkirala a šofer zadovoljno trlja ruke jer je ovo prilika da se dobro zaradi. Tu su putnici koji čekaju da se šofer smiluje i otvori vrata. Mlađi neki čovek koji je digo noge na volan i uključio tranzistor iz koga pršti narodna muzika pa bi čovek pomisli da je u blizini neka kafana u kojoj se pijani gosti vesele uz dobru narodnu muziku. Jebu nas ovi iz gradske vlade jer su nam uveli privatni prevoz a ovo malo gradskih autobusa saobraća se na sat vremena tako da putnici hteli ili ne da plaćaju prevoz. Jebu nas i ovi sa neba a mi sve to moramo da trpimo jer nema drugog rešenja. Neko povika „Evo gradskog autobusa“ i pola putnika napustiše privatnu devetku i utrčaše u crveni autobus koji ubrzo krete svojom trasom. Putnici kritikuju, psuju gradsku vlast a šofer pustio tranzistor i sluša novosti dana. Autobusi puni, ulice pune ljudi pa se često pitam gde ide ovaj narod. Ljudi više ne obraćaju pažnju na sirene, avione i povremene detonacije i ponašaju

se kao da se sve ovo tamo nekom drugom dešava. Morao sam da siđem kod Železničke bolnice a odatle sam peške stigao do klinke. Danas radi Šiljina smena i imaću vremena da se odmaram, ali prvo moram da se javim da sam stigao na posao.

Koleginice, ja stigao. - Živ si i zdrav. - Kako vidiš. - A ja sam mislila da ti je neka crnkinja došla glave. Kako ti je protekla noć? - Spavao am ko beba posle dobrog podoja. - Nisi se uplašio NATO fašista? - Njih se treba uvek plašiti jer je to vojska bez karaktera i morala. Oni pre svakog napada dobiju dozu droge a takvi više ne znaju šta rade i gde treba da izbace bombe. Uveo sam Vučka u sobu, ja legao na krevet a on na tepih, i tako smo proveli noć. Vučko miran a ja zaspao ko ljubavnik posle dobrog seksa. - Nisi čuo sirene i avione? - Da se nešto dešavalo, Vučko bi me probudio. - Kako? - Počeo bi da reži, laje. Vukao bi me za pižamu. - Neko pametno kuče. - Isti gazda. - Što bi volela da imam tako pametno kuče. - Dobar pas više vredi od loše žene. - Kada počinjete sa spremanjem odeljenja? - Idi ti u neku sobu i ispruži se koliko si dug. - Želim da vam pomognem. - Nas je puno i ti nemaš šta da radiš. Idi kući, ti nam nisi potreban. - Ja više nikome ne trebam. - Trebaš tvom detetu. - Biljo, ona je velika.- Trebaš joj i te kako jer ona ima samo tebe. - Ima li kafe? - Uzmi moju i idi kući. - Kad se vidimo sledeći put? - U petak radim ceo dan. - Čuvaj se. - I ti se kolega čuvaj. - Nas može samo Bog da spase ovih zlikovaca.

Samo što sam izašao sa odeljenja oglasiše se sirene, a ja peške do Banjice jer nisam hteo tri dinara da dam privatnicima koji su se namnožili ko mravi pred kišu. Na Banjici sam čekao autobus ceo sat i posle vožnje od dvadesetak minuta stižem u centar mog Belog Potoka. Ljudi se razmileli po ulici pa bi čove pomislio da je vašar a ne ratno stanje. Dosadilo ljudima da se kriju po ćoškovima pa izašli u centar da se vide sa ljudima i razmene koju reč. Seoska kafana puna, nema gde igla da padne a ćoravi harmunikaš razvukao harmoniku dok mlada žena sa kratkom suknjom skače po stolovima i krešti ko

svraka pred kišu. Puno je pijanih gostiju koji ustaju sa svojih mesta i pokušavaju da je uhvate za noge, a ona ko iskusna gazela odoleva njihovim napadima. Žena ne zna da peva ali zato ima dugu smeđu kodu i lepo lice koje i u oblacima dima sija ko tepsija na suncu. Tu su lepe grudi, duge noge a sve to je dobar mamac za svakog gosta koji se našao u seoskoj kafani. Moji drugovi Gile i Mija sede u ćošku kafane i kad su me ugledali, pozvaše me da im se pridružim. Do nas stiže i pevačica zažarena ulicu ja se seti da sam je negde ranije video ali ne znam gde i kada.

Gospodine? - poče ona. - Molim. - Zar se vi mene ne sećate. - Odnekud ste mi poznati ali ovog trenutka ne mogu da se setim. - Ja sam ona Zorica koju ste vi digli na noge. - Vi se šalite? - Dvaput sam umirala a vi ste govorili da ću stati na noge. - Sada se sećam. - Ja sam vaš doživotni dužnik. - Gospođo, ja sam samo radio svoj posao. Otkud ti u mom selu? - Pozvao me harmunikaš jer se ovde dobro zarađuje, pa sam došla. - Šta je sa mužem? - On me je ostavio još dok sam bila u bolnici. - Važno je da si ti ozdravila i drago mi je što smo se ponovo sreli. - Zorice, gosti traže pesmu. - Dolazim, ćoravi. Dosadan neki matorac, ali dobro plaća i ja sa njim ovih ratnih dana obilazim kafane i zabavljam goste. Zorica i njena pesma se utopila u ovoj ljudski metež i guste oblake duvanskog dima, dok ja krijući napusti kafanu i ubrzanim hodom stiže mojoj kući.

Od današnjih vesti izdvojio bi bombardovanje grčkog humanitarnog konvoja i reči ruskog predsednika Borisa Jeljcina da bombardovanje mora odmah da prestane. To isto ruski predsednik ponavlja od početka agresije, ali ga niko ne sluša. Koje poniženje, koja sramota za jednu veliku zemlju koja ne shvata da će se ovako nešto uskoro desiti i na njenoj teritoriji. Da li će ova noć biti mirna ili će fašisti i dalje primenjivati zakon džungle ostaje da se vidi. Bole uđe u sobu ali Vučko ostade ispred vrata, cvileći tražeći da i njega uvedem u sobu. Ugasio sam svetlo i pokušao sam da zaspim ali nema ko da je

ne gde daleko otišao a ja željno čekam da mi se vrati. Pre agresije ja sam znao da legnem u dvadeset sati i da se sutra probudim u devet. Vučko grebe po vratima i povremeno se čuje i njegovo zavijanje, dok sat pokazuje ponoć Ubrzo se oglasiše sirene i naša protivavionska odbrana. Krenuli fašisti po svežu krv, i ko zna dokle će tako. Vučka sam pustio u sobu iako je bio prljav od blata a on je odmah zauzeo ugao sobe i umirio se ko dete kad spava. Tu je i mačak Bole koji mu skače po leđima ali Vučko sve to mirno podnosi i ne reaguje na nestašnog i bezobraznog mačka. Upalio sam radio i opet iste vesti, samo što sam ovog puta čuo da su stradali i američki vojnici.

Tata, stavi i meni kafu. - Spavaj, dete, tek je prošla ponoć. - Tata, da li je živa Jelena? - Misliš na onu bolesnicu koja je popila šolju punu kiseline? - Da. - Još uvek je živa i doktori se bore protiv unutrašnjeg krvarenja. Ako se zaustavi krvarenje ona će ozdraviti i otići svojoj kući. - Daj Bože. Da li će Jelena biti žrtva lošeg rada na drugom odeljenju ostaje da se čeka. - Šta misli moj pametni tata? - Po meni kriza je prošla i ona će na svojim nogama otići kući, a nemar i neodgovornost otići će u zaborav. Kakva je kafa? - Moj tata kuva najbolju kafu. - Mogu da se oženim. - Hvataj poslednji voz. - Ako preživim ovo zlo, možda ću se jednog dana i oženiti. Mala, jel ideš danas u grad? - Ne. Biću kod kuće. - Ja sada idem na kliniku da me vide da sam živi i zdrav. - Mogao bi nešto i da radiš. - Ja sam svoje odradio. - Dokle god staješ u red za platu moraš da radiš. Vidi kako je Jelena. - Biće dobro. - Ako strada pašće bruka na kliniku i osoblje koje u njoj radi. - Mnogo je bolesnika stradalo greškom zdravstvenih radnika pa sunce i dalje greje.

Na klinici posao teče ustaljenim redom dok je Jeleni čas bolje čas gore a od nje se ne odvajaju sestre i doktori. Tu je i otac koji se po ceo dan moli Bogu. Jedan bolesnik uključio tranzistor a muški spiker više puta ponavlja da je i Nemačka zatražila da se pojačaju napadi. Sirene paraju nebo i oglašavaju prestanak vazdušne opasnosti pa je

svima za trenutak odahnulo ali će zlikovci ponovo krenuti u lov a to će propratiti sirene i naša odbrana. Fašisti i dalje napadaju civilne ciljeve, a meni neće nikada biti jasno zašto ruše mostove, puteve i kulturne spomenike. Šta su im oni krivi jer je to mrtva stvar bez duše i srca. Ali bezdušnici ne znaju šta rade i njima treba pomoći, a najbolji lek za te sulude, sumanute i bolesne glave je metak u čelo.

Tata, nas napada devetnaest zemalja. - Sila je to, dete. - Zašto nismo potpisali kapitulaciju? - Naš zakon to nikome ne dozvoljava. Kako vreme odmiče Klinton radi ono što je hteo, a neki Evropski mučenici moraju da ga slušaju i izvršavaju njegova naređenja. - Tata, šta je sa tvojim Kinezima? - Oni i Rusi moraju da se suprotstave Americi i njenim saveznicima. Krivce za ovaj rat treba pred sud izvesti. - Tata, od toga neće biti ništa jer ćemo na kraju za sve ovo mi biti krivi. - Sve je moguće jer danas jedini gazda sveta i Evrope je Amerika. - Doći će i njoj kraj. - Treba do dočekati. Ako se ne desi da Amerika za sve ovo odgovara, onda Kina i Rusija u svetu i Evropi neće kao zemlje značiti ništa. One bi trebale i vojno da napadnu NATO alijansu i dokažu da se i njihova reč mora poštovati. Amerika je velika zemlja i želi da bude svetski policajac ali to ne može jer ima vojsku u kojoj su barabe, razbojnici i kriminalci najgore vrste. Vojska koja uživa da ubija decu i civile to i nije vojska. To je skup bolesnika koje treba lečiti. - Tata, zvoni telefon. - Ko se nas setio? - Podigni slušalicu pa ćeš čuti. - Molim. - Gospodine, nikako da te dobijem. - Kome toliko želi? - Ovde Ljilja, tvoja šurnjava. - Jesi li živa? - Živa i zdrava. Kako si ti? Kako dete? - Dobro smo. - Samo sam to htela da čujem. - Hvala, Ljiljo, i čuvaj se.. Marina, kako je pažljiva tvoja ujna. - Takva je uvek bila. - Čim prođe ovaj cirkus idemo da je posetimo…

Kolega, zar ne čuješ zvonce. - Ovde zvoni na sve strane. . Vrata, kolega. Zar ne čuješ da zvoni na ulaznim vratima. . Ne znam koje ali je pritisko ko mutav na telefon. . Polako, ljudi. - Gospodine, stojim

ispred vrata više od petnaest minuta. - Gospođo, mi radimo. Ko ste vi? - Ja sam Jelenina majka i došla sam da je vidim. - Izvolite u čekaonicu a ja da obavestim doktora. - Da li je moje dete živo? - Živo i zdrava. - Hvala ti, Bože - reče žena a levom rukom briše suzne oči. - Milka, gde je doktor? - Otišao je na svoje odeljenje. - Došla je Jelenina majka. - Neka u čekaonici sačeka desetak minuta, dok Jeleni iscuri infuzija. - Čuli ste, gospođo, šta kaže dežurna sestra. - Čekaću i ceo dan ako treba samo da vidim svoje dete živo i zdravo.

Milka, idem na šesto odeljenje. - Šta ćeš tamo? - Da prošetam noge. - Ti se šetaš a ja od posla padam na nos. - Što nisi išla u školu. - I ti si se usrećio. - Ja imam papir. - Sa njim možeš dupe da obrišeš.

Dan na klinici je prošao u priči i ispijanju velike količine kafe. Pre isteka radnog vremena napustio sam kliniku i gradskim prevozom brzo sam stigao u moj Beli Potok. Selo živi svoj uobičajeni život a na glavnoj ulici šetaju vojnici i po koji civil. U seoskoj kafani nema gužve ali se čuje harmunika i pesma. Zorica je i dalje tu a dokle će ostati to zavisi od njenog harmunikaša. Pop Viša stoji na kapiji svoje parohije, i sa rukama na dupetu gleda u pravu osnovne škole u kojoj su smešteni dobrovoljci. Oglasiše se crkvene zvona i, slučajni prolaznici se prekrstiše, a jedna žena priđe popu i poljubi ga u ruku.

Generacijo, gde si? - Ludi Gile, ti si još živ. - Prvo ću ja tebe ispratiti. - Kaži tvojoj ženi da me ne napada. - Videla lepotana. - Bolji sam od tebe i kad spavam. Dođi večeras u mesnu zajednicu. - Šta ću ti? - Stiže prase a ima i piva. - Zar se tako ratuje? - Jednom se umire a dok smrt ne dođe, treba uživati. - Ni ti toliko glup. - Jedi govna. - Koje još sa tobom? - Mija. - Dve najveće budale u Belom Potoku. - Samo nam ti fališ pa da budemo kompletni. - Došao bi ali ne mogu dete da ostavim samo. - Ostaviću ti dupe od praseta. - Bolje mi pošalji Vidu. -Ti si živ čovek a mrtav kurac. - Isti smo, drugar.

Noć polako osvaja Beli Potok, a moj Vučko poče sa svojom pesmom. Uskoro se oglasiše sirene koje upozoravaju da su kriminalci krenuli po nove žrtve. - Vučko, naše dežurstvo se nastavlja. Jebem im mater zlikovačku! Mrkla noć pravo vreme za kriminalce željnih novih ubijanja. Mesec se sprema da napusti nebeski prostor, a njegov odlazak uznemiravaju tamni oblaci i avioni najgore vojske na svetu. Za njih su fašisti Trećeg Rajha obični amateri. Oglašava se i naša odbrana, onako kako dolikuje srpskom vojniku, hrabro i neustrašivo. Čuju se i bombe izbačene iz zlikovačkih aviona. Juče na pijaci jedna starija žene reče, da bolesnike treba lečiti ili pobiti kako ne bi pravili nove kriminalce. Nakon odlaska meseca odoše i zlikovci a Beli Potok utonu u potpuni mrak. Zagadiše zemlju, vazduh, pobiše žene i decu, uništiše materijalna dobra koja smo mukom gradili i šta još hoće. Oni žele da ih pitamo kako ćemo se oblačiti, s kim ćemo spavati ili bi želeli da nas sve pobiju. Ko bi znao šta se sve mota u tim bolesnim glavama.

Osvanuo oblačan i prohladan dan, a ja uplašen i ne naspavan pijem svoju prvu kafu. - Vučko, jer ja to čujem sirene i avione, reci mutavko ili te baš briga što tvoj gazda nije spavao. Iz pravca Rakovice, odjeknuše dve detonacije i žestoka reakcija naše odbrane.- Lepi moj mutavko, ovo ne sme da se oprosti i zaboravi kada su tvoja braća bacala bombe na nedužan narod.

Proći će rat a mi još nismo videli te heroje koji kad čuju našu odbranu beže ko zečevi. Oni su hrabri kad gađaju sa velike visine, pravi heroji nema šta. Koja sramota za najveću vojnu silu, gađaju bolnice i ubijaju bolesnike i tek rođene bebe a pričaju da se bore za ljudska prava. Zaklinju se u demokratiju „američku“ koja se sastoji od pokoravanja i ubijanja svakog ko im se suprotstavi. NATO vojska će biti zapamćena kao hrabra jer voli da ubija samo civile. Gađaju oni i kolone izbeglica ali još uvek nemaju hrabrosti da se sretnu sa našom vojskom. Zar je moguće da devetnaest zemalja i njihov gazda

Amerika nemaju hrabrosti da uđu na Kosovo? Priča se da su pokušali ali zbog velikih gubitaka, odustali su od daljih pokušaja. Dva meseca se bombarduje naša zemlja a Ujedinjene Nacije se ne oglašavaju. Svima je jasno da je Amerika šef, a svi drugi na čelu sa Ujedinjenim Nacijama, moraju da slušaju šta kaže veliki KLINTON.

Oko petnaest sati nebo se prekri crnim oblacima i posle izvesnog vremena poče da pada jaka kiša praćena gradom veličine 5 do 10 santimetara. Nesreća ne ide sama pa nam Bog posla i malo grada koji za desetak minuta, koliko je padao, ošteti useve a stradali su crepovi i prozori.

Danas nisam išao na posao jer sam morao da menjam polupane crepove a stradalo je i staklo na ulaznim vratima. Posle kiše nebo se razvedri i hladno sunce se pojavi na nebeskom kapom. Umoran od napornog rada, legao sam u krevet sa prvim mrakom, ali sam se oko ponoći probudio zbog jake grmljavine. Izašao sam napolje i imao šta da vidim. Nevreme se ponovilo, praćeno sevanjem, grmljavinom i vetrom koji je svirao kao severac u januaru. Vetar stade a njega zameni jaka kiša praćena sitnim gradom. Ovaj prirodni cirkus trajaše oko pola sata, dovoljno da ljude istera napolje. Ponoć a ljudi se raspričali ko da je podne ali žagor ne trajaše dugo i ponovo zavlada mrtva tišina. Ja se vrati u krevet i dočeka sutrašnji dan okupan u suncu.

Tata, telefon! - Mene niko ne zove ovako rano. - Za Zorana. - Idem da vidim da li je kod kuće a dama neka čeka. Marina, nema nikog. - Reci devojci. - Gospođice, Zoran nije kod kuće. Pička joj materina! Ona će meni da kaže dedice. - Tata, nije ti ona kriva što si ostario. - Ona da je dobra, ne bi se družila sa Zoranom. - To su devojke iz OGLASA. - Jadna joj majka. - I ti, tata, možeš da se javiš na oglas. - Ja sam još uvek normalan. - Zoran kaže da se tu mogu i intelektualke naći. - Sve što ne vredi pokušava da se upozna preko oglasa. - Nova

moda. - Poludeo ceo svet.. Mala, odo ja kod deke. - Kad spremim doručak, zvaću te. - Nisam gladan. - Zvaću te.

Kako je danas bivši komunista? - Dok smo mi bili na vlasti nije bilo rata. - Doći ćete vi opet.- Ovim zlikovcima jebaćemo sve po spisku. - Smiri se, matori. - Pomoći će nama Rusi i Kinezi. - Oni su sitne ribe i Amerika jebe bez one stvari. Jel kuvana kafa? - Samo što nije. - Stavi više šećera. - Zoran voli gorku. - On nije kod kuće. - Samo što nije stigao sa posla. - Zvala ga neka droca. - Kaže da ima neku. - Stigao si na vreme. - Čiko, jel me neka zvala? - Zašto ti daješ moj broj telefona? - Koliko znam, mi smo rod. - Da ali ja plaćam telefon. Zvala je neka. - Jel se predstavila? - Nije. Samo je tebe tražila. - To mora da je Zorica. - Glupača. Rekla mi je dedice. - To je ona sto posto. - Ti si očekivao da se javi neka druga. - Broj telefona sam dao Jagodi, Cviji i Todorki. - Nema tu leba. - Mogu li da pozovem Zoricu? - Nisam ti ja telefonska centrala. - Samo sad i više neću. - Prvo popi kafu. - Skupili se bećari. - Mala, pušimo uz kafu. - Deko, jel ti znaš da ne smeš da pušiš. - Jednom se umire. - Komunista se uznemirio jer nema Rusa i Kineza da nam pomognu.

Tata, telefon! - To je za mene. Sto posto. - Zorane, smiri se. Tatu zove ujna iz Bosne. – Vitorka? - Baš ona. - Gospođo, gde si ? Nemate da se javiš. - Zete, ti si muško i treba da me zivkaš ne bi li se nešto desilo. - Ja bih ali nemam sa čime. - Kad dođeš u moje ruke, bićeš kao Damjanov zelenko. - Kad bi znao da govoriš istinu, peške bi stigao do Priboja. - Gde si i šta radiš? - Bio sam kod oca na kafu. - Kako je vreme kod vas? - Kiša, grmljavina, grad. - Kod nas je grad lom napravio. Ove godine nećemo imati šta da uberemo. - Nek si ti meni živa i zdrava. - Treba živeti. - Dođi kod mene na hranu i piće.- Šta ću sa Nikolom? - On ti je preko glave. - Da znaš i da jeste. - Dosadni su Bosanci. - Ovaj priča i kad spava. Što ne pošalješ Marinu kod nas? - Kad sve ovo prođe, doći ćemo zajedno. - Ovde će joj biti mirno a ju će paziti ko svoje dete. - Vitorka, sada nije vreme za

putovanje. - Čekaće moje na železničkoj stanici. - Neće ona da dođe bez mene a ja ne smem da napustim radno mesto. Hvala što si zvala i vidimo se uskoro. - To mi stalno obećavaš a nikako da dođeš. - Ovaj rat me je opametio.- Čuvaj se zete i javi se ponekad. - Sad je važno da sačuvam glavu a za sve drugo ima vremena.

Čiko, ko je zvao? - Lepa šurnjava iz Bosne. Zove Marinu da ide kod nje. Idi, Marina. - Ja nigde ne idem iz moje kuće i mog dvorišta. - Tamo nema bombardovanja. - I ovde će uskoro prestati. - Dete da ti nisi vidovita? - Tata, deka kaže da će nam pomoći Rusi i Kinezi. - Zar ti slušaš izlapelog starca?! - Sine, samo što nisu stigli. - Doći će kad nas više ne bude bilo.

Marina, idem ja sada na kliniku. - Šta je sa tvojim farmerkama? - Opraću ih sutra jer je napolju kiša i ko zna kada bi se osušile. - Kupi mi nešto slatko. - Razmisliću. - Bolje misli na ženidbu a meni kupi bombonjeru. - Da ti ne bude muka. - Čiko, što se ne ženiš? - Ja sam se jednom ženio a kad ćeš ti ? - Sine, on je još mlad. Tek mu je četrdeseta. - Meni će deka neku da nađe. - Neće ni jedna neradnika. - On spava do podne. - Moram kad radim po smenama pa sam hronično umoran. Čiko, jel mogu na telefon? - Pitaj Marinu. - On, tata, sedne i razgovara po sat i više. - Zato ja plaćam kao neko preduzeće. - Samo dve reči da kažem Zorici. - Pusti ga, dete, na pet minuta i ako prekorači vreme, ti mu prekini razgovor.

U gradu vrvi ko u kazanu a od silnih kola čovek ne može ulicu da prođe. Karađorđev park pun dece, žena i starijih osoba. Deca igraju svoje igre kao da se u zemlji ništa ne dešava ili to oni i ne primećuju. Sirene oglasiše vazdušnu opasnost a ja sede na prvu klupu kako bi gledao bežaniju ali se to ne dogodi. Deca se i dalje igraju, žene šetaju a stariji gledaju dečije igre i sećaju se svoje mladosti. Tu su i zaljubljenici šaha koji vide samo svoje figure i ništa drugo. Ko voli šah, zna da šahista nikad ne prekida meč. Čudan smo narod, koji se nikoga ne plaši, pa ni najjače zemlje na svetu. Sili zvana Amerika fali

naša pamet da bi bila gospodar sveta. Ovako je samo sila koja će jednog dana udariti glavom o zid. Lepo je gledati ovu decu kako se bezbrižno igraju ali ja moram na kliniku jer mi uskoro počinje radno vreme. Da li je Jelena još živa ili se desilo ono najgore? Kriza je prošla i ja očekujem da uskoro ide kući. Ona treba da živi zbog sebe, zbog osoblja drugog odeljenja, zbog ugleda klinike. Ovakve i slične greške nisu dozvoljene i treba pokrenuti odgovornost i pronaći krivca da se ovakve greške više ne ponavljaju. U zdravstvu ima mnogo grešaka za koje niko ne odgovara. Opet sirene ali ovog puta oglašavaju prestanak vazdušne opasnosti. Tako brzo a nije prošlo ni pola sata od uzbune. Mora da su fašisti podvili rep i pobegli ko zečevi kad ugledaju lisicu. Znaju oni i da beže kad osete opasnost jer su i zato pravi majstori. Blago njihovim zemljama sa njima. Takvi heroji će daleko da doguraju.

Lepojko, ti si još na odeljenju? - Kolega, pusti ženu na miru. - Beti, ona je ozdravila. - Kolega, ti si otkrio Ameriku. - Ovih dana je izgledala ko živi mrtvac a sada je ko devojka pred udaju. Znao sam ja da si ti dobra i da ćeš i ovu nesreću pobediti. Da li te nešto boli, reci lepotice, i prestani da se mrštiš, da se ne praviš važna što si lepa. Bićeš ti još lepša kad napustiš ovu bolnicu. Zbog naše nepažnje mogla si glavu da izgubiš ali se na kraju sve srećno završilo. Ti si se malo ugojila a obrazi su puni ko naduvani balon. - Ostavi je, kolega, na miru. Zar ne vidiš da je otečena. - To se jedva primećuje. Šta je sa rukama? - I one su otečene. - Od vašeg bockanja.- Kad mi ne znamo što se ti ne uključiš nego lutaš klinikom ko besan pas.- Hvala, Beti.

Kolega, idem na peto odeljenje.- Šta ćeš tamo? - Branka donela neke krpice iz Pančeva pa da i ja nešto kupim. - Ko je na odeljenju? - Ti i sestra Milena. - Beti požuri. Uskoro će spremanje odeljenja. - Brzo se vraćam. - To tvoje brzo traje sat dva.- Kolega, nemoj da je otkrivaš. Samo što sam je sredila. - Moram da proverim reflekse. - Doktori su je jutros kuckali i grebali. - Ja verujem samo u ono što vidim. - Nisi

ti pametniji od profesora. - Nisam ali bi on bio najveći krivac da se nesreća desila. - Zašto on? - Trebao je da je pusti kući pre mesec dana. Lepojko, refleksi su u redu, brzo ćeš ti stati na svoje noge. - Kolega, nemoj da je odvezuješ. - Moram još nešto da proverim. - Pazi na braunilu. Pazi da sondu ne iščupa. - Neće. Ona je dobra cura. - Ona je udata. - Znam i da joj je muž na Kosovu. Otkad joj srce ubrzano radi? - Ima povremene tahikardije. - Ništa strašno. - Možda se, kolega, uzbudi kad tebe vidi. - Moguće. Milena, ja sam ti obećao bioskop ako Jelena ozdravi. - U bioskop idu vojnici i penzioneri. - Možemo i na piće.- Taj predlog se uzima u razmatranje. - Nema otoke po telu a to govori da bubrezi rade kao sat. - Dnevno izmokri preko dva litra urina.- Super. Ipak ćemo nas dvoje na piće. - Kolega, ti si optimista. - A zašto ne bi bio. - Doktori vrte glavom. Oni su za sve ovo krivi. - Nemoj da te neko čuje. - Šta mi mogu? - Ima na odeljenju ulizica koji prenose sve što čuju. - Znam ja to. Da su je pustili kući. - Otac je molio da ostane još mesec dana u bolnici jer otac nije mogao sam da je gleda. - Ovo nije socijalna ustanova. - Profesor može sve. - On bi trebao u penziju jer je počeo da pravi velike greške. - Milena ,dušo, kad bi mrtvi mogli da govore svašta bi imali da kažu. - Kolega, što sebi praviš probleme? - Kako bi se oni osećali da se otrovao neko njihov. - Svi joj želimo dobro. - Ovde se radi o propustu koji je Jelenu mogao da košta glave. - Idemo kolega da pijemo kafu. - Kad ćemo početi sa radom? - Ima vremena. - Neka bude kako dama kaže. - Dođi i ti. - Ja bi nešto da zapišem. - Od toga nema koristi. - Ja radim ono što volim. - Bolje nađi neku babu. - Ti si obećala da izađemo. - Drugarski da. - Tako se sestro počinje…Kafa je ko poparena voda. - Jedva sam našla dve kašike. - Sadika, bolje da si nam skuvala čaj. - Kolega, nije ti ovo kafana pa da izmišljaš da li je kafa slaba ili jaka. - Ja ovo ne mogu da pijem. - Niko te ne tera. Milija, hoćeš čaj? - Hvala, Sadika. - Ima zelenog čaja. - Ako te ne mrzi, skuvaj. - Brzo ću ja. - Kolega, što zajebavaš ženu? - Ovo je đubre od kafe. - Niko više ništa ne donosi. - Ljudi gledaju kako da

sačuvaju živu glavu. - Valjda će i ovo zlo proći. - Milena ,dušo, kako je krenulo dugo će trajati. - Evo čaja. - Hvala, Sadika. - Milena ima i za tebe. - Ja ću prvo kafu. - Sestro, jel se ovo čuju sirene? - Opet zlikovci napadaju. - Dokle će ovi ljudski izrodi da nam tretiraju živce? - Treba njih po nosu. - Mali smo mi za njih. Oni su mislili turistički da dođu na našu teritoriju. - Kolega, misliti i srati nije isto. - Jebu oni nas. - I mi im ne ostajemo dužni. - Koleginice, dok ti popušiš tu krdžu da ja okrenem jedan broj. - Opet neku juriš. - Jednom se živi.

Da li i kod Dragice zuje avioni i sviraju sirene?

Na telefonu lepi Milija. - A ja mislila Ričard Gir. - Nije on kao ja. - Ti si najbolji i najpametniji. - Znam ja to koleginice. - Znala sam da ćeš me zvati. - Kako je danas dama u belom? - Nikad bolje. Samo mi fali neko muško. - Taj sam. - Ja bih nešto mlađe.- I ja bih. - Što se juče nisi javio? - Obaveze na sve strane, a koleginice na poslu ne daju mi mira.- Ne mogu da odole takvom muškarcu. - Baš tako. - U Sredu dolazim na kontrolni pregled. - Jedva čekam da te vidim. - Zvala sam profesorku i ona je rekla da dođem. - Zadržaće te na odeljenju. - Šta ti sada radila kada se puca na sve strane? - Malo je bolesnika pa je svaki novi dobro došao. - Hoćete da zarađujete na mojoj muci. - Što više bolesnika nama je veća plata. Lako je tebi. Ti si u najboljim godinama. - Godine nisu važne. - Ti mi se rugaš. - Zbog bolesti osećam se ko da mi je pedeseta. Šta ima novo kod tebe? - Ništa. Svaki mi je dan isti. Kuća, posao i tako iz dana u dan. - Jesi li našao neku žensku? - To je danas lako. - Šta čekaš? Što se ne ženiš? - Čekam tebe. - Ako mene čekaš, ima da se načekaš. - Ja sam navikao da se nadam i čekam. - Bolje je tebi da kreneš u akciju jer još nije kasno. - A ti nađi vreme i mesto gde možemo da se vidimo. - Još nije vreme za to. - Ja sam dami u belom sve ispričao. - Da li je tvoja priča istinita ili lažeš ko drugi muškarci? - Sve se može proveriti. - Neka bude kako si rekao a meni ostaje da ti verujem. - U Sredu čekaću te

na kapiju u devet sati. - Jedva čekam da te vidim. - I ja tebe. Poneću lekove. - Znam ja da ti misliš na mene. - Ti si to zaslužila. - Hvala, kolega.

Kolega, jesi li izmerio vitalce? - To će lepa Milena jer je meni vreme da idem kući. - Prijaviću te kod glavne sestre. - Baš me briga. Sada će doći Beti i vas dve možete da sredite pet bolesnika. - Dođeš u podne a odeš u dvanaest. - Druge sestre ne rate ništa pa im niko ništa ne kaže. - One su glavne a ti si lopatar. - Zato je kriv direktor i glavna sestra instituta. Nisam ja kriv što su najstariju i najpametniju sestru ostavili bez funkcije. - Šta ti fali sa nama? - Srednja sestra niko i ništa. - Ti sa višom pa te niko ne ceni i ogovaraju te svi od reda. Nikakvu funkciju nemaš ni posle 30 godina staža. - Ljubomora, sestro.- Ja sa sam na tvom mestu, ja bih se ubila. - Ono što ja imam u dupetu mnogi zdravstveni radnici nemaju u glavi. - Samo se ti teši. - Milena, neću da gubim vreme pričajući sa tobom. - Šta je? Vređate istina? - Kako da ne. Doviđenja Milena i čuvaj tu svoju lepu glavu. - Da znaš da ću te prijaviti kod glavne sestre. - Možeš i kod šefa.- Zašto primaš platu?.- Svi ste mi se smučili. - I ti nama. - Ja nikoga ne diram a vi čačkate mečku. - Kaži onda ako smeš. Što ti ja nisam šef? Dala bih ti knjižicu za 24 časa. - Ako tako nastaviš da se ponašaš možda ćeš jednog dana biti rukovodeće lice.

Marina, da li je neko zvao? - Tebe, tata, niko. - Svi su me zaboravili. - Zvala je neka žena. - Šta je htela? - Pitala je kada dolaziš kući. - Šta si joj rekla? - Da si uvek oko osam kod kuće. - Ta me proverava. - Možda je to neka tvoja. - Mala, sve moje su srećno udate. Da li će ponovo zvati? - Okud bi ja to znala?! - Trebala si da je pitaš kako se zove i šta hoće. - Kako je Jelena? -Dobro. - Jel ima temperaturu. - Ne. - Kada će kući? - Za koji dan. - Dolazio je Beli. - Šta je hteo? - Doneo dedi ručak. - Jel je dolazio i kod tebe? - Da i doneo kolače koje je pravila strina Ljubinka. - Jesi li kuvala kafu? - Da i pivom sam ga poslužila. - Tako treba.- Danas sam gledala kako avione kako

preleću preko kuće. Svi su se prozori tresli a kuća se ljuljala kao da je zemljotres. Tata, ja sam danas spavala više sati. - Stigao te umor. Idi i sada u krevet. - Gledaću film na TV Košava. - A ja ću sa mojim drugarima na terasu.

Vučko i ja željni spavanja ali nam ove barabe i to uskraćuju. On se ispružio koliko je dug a ja brojim zvezde na nebu. Nema više TV Tornja , ni sijalice na vrhu TV antene koja je godinama svetlela i upozoravala avione da zaobiđu TV Toranj. Došli neki zli i divlji ljudi i srušili TV Toranj a da ni sam ne znaju zašto su to uradili. Beli Potok je u potpunom mraku jer je mesec otišao a ja ne znam gde. - Vučko, šta je sad ovo? Zemljotres! Samo nam je on nedostajao. Kuća se ljulja ko momak i devojka na ljuljašci a prozori počeše da zovne i svakog trenutka bi ispala iz ravnoteže da se zemljotres ubrzo ne smiri. Posle pola sata opet ljuljanje i tako nekoliko puta. Nesreća nikad ne ide sama pa se opet pojavi zemljotres koji je moje komšije isterao iz svojih kuća. Da čujem šta radio kaže i gde je centar ovog zemljotresa. Oko tri sata vatromet na nebu pravi naša odbrana i brujanje neprijateljskih aviona. I pred zore zveri sa zapada vežbaju strogoću .Narkomanima nikad dosta droge, i prolivene ljudske krvi, pa bi hteli još. U našem narodu se kaže „stoka ostaje stoka bez obzira iz koje zemlje dolazi“. Vreme je da idem na kliniku a meni se ne ide, jer su loši međuljudski odnosi. Niko nikog ne trpi. Svakog se sa nekim svađa ili je u zavadi. Tako je bilo i pre agresije a sada je dostiglo vrhunac. Čaše žuči se prelile. Za ovo stanje krivi su šefovi i glavne sestre. Svaki šef ima svoju ljubimicu, glavna sestra štiti nekog svog i u takvoj sredini nema rada ni poštovanja među radnicima. Prevoz u ovim ratnim danima nije loš i sa malo čekanja čovek može da stigne tamo gde je krenuo. Na Beogradskim ulicama se namnožili dileri. Ne može ovaj narod da živi bez crne berze. Da li su dileri državno maslo ili su solisti to ne znam ali novčanice koje drže u ruci još mirišu na štamparsku farbu. Vreme je tako da se krade na pijaci, u prodavnici, uzima ko može a kupac ćuti i trpi.

Na odeljenju preko noći su zauzeti svi kreveti a sestara malo. Nekima su muževi na Kosovu pa ime je zakon dozvolio da sede kući i čuvaju decu.

- Kolega, zvono! - Čujem, Miro. - Idi i otvori vrata. - Što ja? - Ti si najmlađi i najlepši. Hvališ se da možeš, da te hoće mlade a ne možeš vrata da otvoriš. - Mogu ja da pričam. - A ja pomislila da si ti još muškarčina. - Probu ne naplaćujem. A la je ovaj gospodin uporan. Lego na zvono ko momak na devojku. - Požuri kolega. Možda je dežurni doktor. - Dobar dan. - Zdrav bio. - Da li je ovo drugo odeljenje? Jeste. - Ja sam došao da posetim Jelenu. - Šta ste vi njoj? - Muž.- Dosad niste dolazili.- Još sam na ratištu. – Uđite u ovu sobu a ja da obavestim dežurnog doktora. - Da se nije nešto desilo? - Jelena je dobro. - Živa je. Hvala ti, Bože. - Živa i zdrava. Propisi nalažu da posetu može da odobri samo doktor. - Požurite. Hoću što pre da vidim moju ženu. Može li da govori, da hoda? - Sve može. - Da li je psihički zdrava? - Ja nisam nadležan da dajem informacije. - Reci te mi. Ja ću bogato da vas nagradim. Vaša žena je zdrava. - Govorite istinu? - Biće ona stara Jelena. - Požurite. - Ovde nema posete. - Pre polaska sa Kosova, zvao sam doktora Šašića i on je rekao da mogu kod Jelena. - On je šef ali ja moram da obavestim dežurnog doktora. Koleginice Miro, gde je doktor? - U svojoj sobi. - Nije. Bio sam u sobi. - Možda je negde izašao. - Mogao je da se javi.. Ovo je Jelenin muž. - Neka sačeka doktora. - Sestro, ja imam samo 15 minuta za posetu jer moram do mraka da se javim u jedinicu. - Ja ne smem da vas pustim. - Obucite ovaj mantil i stavite masku na lice. - Nisam ja bolestan. - Propisi nalažu masku i zaštitno odelo. Sada pođite za mnom. - Kolega, jel znaš za naredbu koju je potpisao direktor? - Da ali čovek ne može da čeka. - Ti ćeš biti kriv. - Ja sam bio i ostaću dežuran krivac.

U svakom trenutku stradaju civili i materijalna dobra, a u ovoj bednoj agresiji neprijatelja još nismo videli. Ovo je najbedniji rat koji

je istorija upoznala. Ova noć bi bila ko i svaka druga da danas u Beograd nije stigla ruska delegacija. Na nebu fašisti divljaju i time hoće da pozdrave i da se nasmeju Rusima koji pričaju ko trudne žene a nemaju hrabrosti da se suprotstave NATO agresoru. Dokle će ova gamad da prlja naše nebo, zagađuje vazdušni prostor?!

Tata, detonacije su sve bliže našoj kući. - Ne boj se. Nas čuva Bog.- Otkad ti veruješ u Boga? - Pritislo sa svih strana a mi smo nemoćni i zato pozivam Boga u pomoć. Ako pogode kuću razneće nas u parčiće. - To je brza smrt. - Meni se još ne umire.- I ja bi da živim ali nam ovi zlotvori to ne dozvoljavaju. Idemo napolje. - I tamo nije bezbedno. - Da bežimo u šumu? - Ne. Sačekaćemo prestanak bombardovanja u kući. Više se ne čuju avioni i detonacije. - Usrala sam se od straha. - A ja sam se upišao u gaće. Dete, kada sve ovo prođe, sutra će neki ludi Srbi za sve ovo da krive Miloševića. - Tata, mi smo prodane duše. - Jebem im. Sve im jebem po sto hiljada puta. - Čuli su Rusi kako nam je svake noći. - Boli njih dupe za nas. - Da Bog da se i njima ovo jednog dana desilo.

Ludaci sa neba posle dvadesetak minuta odoše, a utiša se i naša odbrana. - Tata, odo ja da spavam.- Kako možeš? – Bolje je i to nego sa tobom i Vučkom gledam u nebo.

Meni se ne spava ali su mi se oči ukrutile ko pihtije za Božić. Mnogi zlikovci sve ovo rade uz dobru dozu droge pa i sve ovo izgleda kao dečija igra za koju će na kraju dobiti i dobru platu.

- Tata, što nam Rusi ne pomognu? - Ti si krenula na spavanje. - Ne mogu sve ovo više da izdržim. - Moraš. I druga deca sve ovo teško podnose. - Imaju li ti vojnici svoju decu? - Imaju. - Kako bi njima bilo kad bi neko maltretirao njihovu decu. - Ne znam kako bi se oni osećali. Ruse nemoj više da mi spominješ. - Mi smo iste vere. - Ova agresija biće njihova najveća istorijska sramota. Zavukli se u

mišju rupu i gledaju šta nam Amerikanci i njihove sluge rade. - Što se ne pokažu? - Plaše se kauboja sa zapada.

Posle ponoći pogođena je bolnica „Dragšia Mišović“ i tom prilikom su tri bolesnika poginula a ima i povređenih.

Tata, telefon! - Javi se. - To je ona žena koja je već zvala. - Pitaj kako se zove. - Mene je sramota. Dođi ti. - Iskipi će kafa. - Požuri. - Molim. - Pogodite ko zove. - Ne mogu da vam prepoznam glas. - Kakav ste vi logoped. - Običan. - Ovde je Majina majka. - Lepa udovica iz Kruševca. - Kako si ti? - Dobro. Naučio sam da kuvam i perem. - Ja sam se udala. - Jel za onog gospodina što je dolazio na kliniku? - Našla sam boljeg i bogatijeg. - Kako dete? - Mala je odličan đak i sve je onako kako ste vi rekli. - Radujem se zbog nje. - Više se ne primećuje da je nekada imala problem sa hodom i govorom. - Imala je Maja i dosta sreće. - Sreća je što ste je vi vežbali. - Više nisam terapeut. - To je velika šteta. - Nisam više mogao da slušam doktore koji zabadaju nos u posao koji dovoljno ne poznaju. - Videla sam i ja to. Glavna sestra Vera i šef Šašić stalno su te ogovarali. - Znao sam ja to pa sam se zato i povukao. - Šta sad radiš? - Negujem bolesnike. - Muška sestra? - Tako nešto. Čujem da se u tvom selu puca. - I to žestoko. - Gde se krijete? - Bežimo u šumu. - I u Kruševcu se puca. - Ja to ne čujem. - Mora da imate dobro sklonište. - Ja i Maja smo kod muža u Banja Luci. - Blago vama. - Čujem da su srušili TV toranj na Avali. - Divljaci. - U restoranu pored Tornja upoznala sadašnjeg muža. - Imate sreće. - Našla sam dobrog čoveka koji obožava Maju.- Malo je ovakvih ljudi. Hvala što ste se mene setili. - Moj muž te zove da dođeš sa ćerkom i ostanete dok rat ne prođe. - Hvala na pozivu ali ja moj Beli Potok ne ostavljam. - Samo dok pokvarenjaci ne odu.- Ne bih mogao da ostavim mog Vučka i mačka Boleta. - Ispričala sam mužu šta ste sve učinili za moju Maju. - Lepo do vas i njega ali ja ne idem iz mog sela. - Vi ste mnogo učinili za moje dete. - To mije bila profesionalna

dužnost. - Kad su svi vrteli glavom, vi ste rekli da će mi dete ozdraviti i to se ne može nikada zaboraviti. Da se nisi oženio? - Još nisam. - Hoćeš da ti nađem neku Bosanku? - Hvala ali i ja ne bi da se ženim. - Ovde ima puno udovica i crne dece. - Bio sam 97.god pa sam imao priliku i to da vidim. - Tako je kad u zemlju uđe strana vojska. To je znao i gospodin Milošević i nije hteo da potpiše kapitulaciju. - Zato vas i bombarduju. Zapiši broj telefona pa ako se predomisliš, ti me zovi. - Možda ću nekada doći u goste na dan dva.- To bi meni i mojoj porodici bio praznik. - Marina, daj papir i olovku! - Piši te. - U redu je, gospođo. - Jel trebam da ponovim? - Ne. Ja još uvek dobro pamtim. - Puno pozdravljam tebe i tvoje dete. - Poljubi te Maju i muža. - Čuvaj se, Milija. - Ne da se matorac. - Tata, koje ta žena? - Majka jedne Maje koju sam digao iz mrtvih. - Šta hoće? - Zove nas da idemo u Banja Luku. - Nigde ja ne idem iz moje kuće a ti kako hoćeš.

Šta radi Dragica? Da li su prestali bolovi u leđima i nogama? Šta se ovde dešava?! Ja dva puta okrenuo njen broj a niko se ne javlja. Da pokušam još jednom, možda ću sada imati više sreće? - Dobar dan, gospođo. - Ko zove? - Da li je Dragica kod kuće? - Da a vi sačekajte minut dva. Sad će ona. - Jel to devojka u belom? - Ja sam. - Ko je bio na telefonu? - Moja strina. - Smotana neka žena. - Zbunio si je kad si je nazvao gospođom. - Takav sam ja. Kako je dama danas? - Ovo su dani kada su bolovi manji i ja se osećam. - Ko devojka pred udaju? - Baš tako. Jel vežbaš svakodnevno? - Kad se setim. - Ako misliš mene da zavedeš moraš da trčiš ko gazela. Kad ideš na komisiju? - Možda sutra ili za deset dana. - Zvaću da čujem šta si uradili. - Dobiću mesec dana oporavka u nekoj banji. - Ala ćeš da se banjaš. - U banji uvek može nešto da se nađe. - Ne volim banjske ljubavi. U banji ima svašta da se vidi. - Sve je to danas normalno. Muž dovede ženu na lečenje a ona ide od muškarca do muškarca. - To je najbolja terapija. To je svakodnevna pojava. - Mnogi su se i meni udvarali. - Ti si lepa i slobodna. - Kad su čuli da sam devojka, počeli su da trče ko pčele

na cvet. - Jer plaćaš banju? - Za moju bolest je sve besplatno. - Blago tebi. - Bolje bi bilo da sam zdrava. - Šta ti uradi ona mala buba. - Bolje da me je ujelo neko muško. Nisi me zvao tri dana. - Problemi. - Da se nisi zaljubio u neku damu? - Ovi dana sam bežao u šumu i železnički tunel jer su ovi kreteni dobro radili. Nisu žalili bombe. - I kod mene je bilo gusto ali ja ne napuštam kuću. - Kad ću te ponovo videti? - Ima vremena.- Baš si zla. - Ti kao nemaš drugu. - Na svaki prst po dve. - Blago tebi. Lepi kolega, čim dobijem priliku ja ću da te zovem. - Usijao se telefon. - Kad god pozovem ti nisi kod kuće. - Zovi me na kliniku. - Važi a ti se čuvaj. - Marina, idem kod Zorana na kafu. - Tamo je i deka. - Tri barabe na okupu. Ne daj deki da puši. - Neka. Dosta je živeo. - On je tvoj otac. - Pa šta. - Zar ti nije žao da umre? - Bolje on nego ja. - Vi ste svi ludi!. - Neka čovek puši, pije. - Doktori su sve to zabranili. - Posle prvog šloga, deku čeka drugi i treći i tako dok ne ode kod Svetog Petra. - Juče je deka kupio flašu vinjaka. Hoće da časti jer na današnji dan pre godinu dana se razboleo. - Ako nastavi da se sa vama druži brzo će on da strada. Dođi i ti kod nas. - Ja nemam pametnija posla nego da gledam kako se gušite u duvanskom dimu.

Tata!. - Šta hoćeš? - Vrati se. Telefon za tebe. - Ko zove? - Ne znam i ne zanima me. - Čiko, požuri. Kafa je gotova. - Zorane dolazim ali prvo moram da se javim na telefon. - Kolega, jesi li živ? - Umirem od straha. - Na radiju sam pre par minuta čula da se u tvojoj okolini svašta dešava. - Tu je Zuce, Bubanj potok, Straževica na koje avioni i bombe nasrću ko muž na ženu. - I nije ti neko upoređenje. - S kim ja to razgovaram. - Ja sam. Dragica. - Slabo te čujem. - Ti si očekivao da ti se neka druga javi. - Nijedna nije kao ti. – Bež te deco sa prozora. - Ti si se uplašila za moju glavu. - Kad nema ništa mlađe i ti si dobar. - Ja sam najbolji! - Nadam se da je tako. - Ti si mlada, lepa i pametna. - Ko će mene ovako ukočenu?! - Mnogi bi te rado savili na pola. - Znam ja to ali neće moći. Ja nisam riba za jednokratnu upotrebu. - Žao mi je tvog zeta. - Sve je gotovo. - Šteta.

Mlad čovek. - Nije trebao da ide na Kosovo. - Sudbina. Javio se kao dobrovoljac i eto šta se desilo. - Kad bi čovek znao kad će da pogine, sam bi sebi iskopao raku. - Sve naše molbe da ne ide nisu vredele i on je sa svojim drugarima otišao jedne kišne noći i više ga nismo videli. - Šta je sa njegovim drugarima? - Jedan je izgubio ruku, drugi obe noge a ostala trojica su došli bez povrede. - Živi su. To je najvažnije. -Posle sahrane ne mogu da se smirim ali sam svesna da njega više nema i da ga više nikad neću videti. Celo selo je došlo na sahranu. - Jel je bila vojska? - Samo kapetan i njegovi drugovi sa Kosova. - Kako je to podnela tvoja sestra. - I dalje pije bensedine. - Teško je ostati bez druga. - Ona ima i dve male ćerke. - Koleginice, velika je to obaveza. - Najteže je kad deca pitaju kad će tata da se vrati. - Smiri se. Suzama se ništa ne dobija. - Mnogo mi je pomogao. Šta ću sad bez njega?! - Život ide dalje. Lepa damo, glavu gore. Tu se više ne može ništa pomoći. - Danas ću sa sestrom da dođem u Beograd. - Hoćeš da te sačekam? - Nije prilika jer dolazimo na sahranu. Čuo si da su stradali radnici RTS -a? - Da. - Jedan od njih je rođeni brat mog zeta. - Tebe je baš poterala nesreća.- Ona kad krene ne zna da stane.- Kako dolazite u grad? - Komšija Mile će da nas vozi. - Smiri se pa kad sve to prođe, javi se.

Čiko, gde si dosad? - Razgovarao sam sa jednom damom. - Ti si baraba na oca. - Zar ti tako o svom deki?- Moja baba Mileva je pričala da je deka bio opasan. - Jebala te ona!. - I ja sam, Zorane, slušao da je deka bio švaleraš, - Sram da vas bilo. Šta to pričate? - Govorilo se da tvoj deka uvede ženu u prodavnicu, zaključa vrata i eto belaja. - Ko to priča? - Tvoj kolega Mila. - On je bio baraba. - Ti si bio cvećka. Zorane, sipaj taj vinjak. - Mi smo već popili po jednu. - Sačekaj da ispraznim čašicu pa sipaj ponovo. - Da nam ne bude mnogo? - Svi imamo po dve noge. Zorane, upali televizor da čujemo šta kažu vesti.-- Čiko, tu je neka ruska delegacija. - Bolje neka idu odakle su i došli. - Pomoći će nama Rusi. - Hoće, matori, ali kad na vrbi zasvrbi. - Rugaj se, sine. To je sila i ona može sve. - Da su hteli

oni bi nam dosad pritekli u pomoć. Došlo bi do trećeg svetskog rata.- Ako treba da se gine, da ginemo svi.

Tata, dođi da jedeš. - Sad ću. - Požuri. Postavila sam sto. - Mala, sedi malo sa nama. - Jel deka pije? Ne. On samo ispira grlo. Zorane, meni naspi još jednu čašu. Mogu i sebi. Ni moja usta nisu rutava. Deko, ti ne smeš da piješ. – Samo ovu čašicu da ispijem i prestajem sa pićem. - Deko, koliko si puta to rekao. - Dete, ostavi čoveka na miru. - Vas dvoje pijte koliko hoćete a deku ostavite na miru. - Momci, idem da jedem. Čiko, dođi večeras.- Lako je vama. Ja danas moram na posao. - Ja sam mogao da izgubim glavu. - Opet bi sunce sijalo. - Čiko, da nisam ušao u WC da pišam sada bi bio na onom svetu. Samo što sam ušao u WC kad je pala bomba. - Od straha si prestao da pišaš. - U prvi mah nisam ništa znao, bio sam zbunjen, ošamućen. Kad sam izašao napolje imao sam šta da vidim. - Koliko si bio udaljen od mesta gde je pala bomba? - Pedesetak metara. - Onda si ti dobro prošao. - Mene je spasio WC. Kolega Žika koji je sedeo pored kapije odleteo je ko ptica. - Kako je on prošao? - Ugruvan sa izlomljenom rukom i nogom. - Tata, idemo. Ohladiće se jelo - Momci, večeras na istom mestu u dvadeset sati. - Čiko, donesi nešto za piće. - Ti treba da častiš jer si ostao živ.

Tata, zar ne čuješ telefon? - Samo što sam seo za sto. - Tebe zovu. - Što ne isključiš telefon? - Isključi ga ti. - Gospodin Milija? - Ko je to? - Zar mi ne poznaješ glas? - Da to nije Sneža, Bosanka? - Ta sam. - Otkud ti da me se setiš? - Zvala sam više puta ali nikako da te dobijem. - Nisam ja laka roba. Šta ima novo kod tebe? Da se nisi udala? - Kod mene se ništa ne dešava. - Jel si počela da radiš? - Da. - I kako je? Može li se? - Ide nekako. - Kako noga? - Sada je mnogo bolje. - Jel si išla u banju? - Dva puta ali tamo niko ništa ne radi. - Još samo Milija radi. - Hvala Bogu što sam te upoznala jer da nije bilo tebe, ja bih i danas bila u krevetu. - Sada da nađeš nekog slobodnog muškarca, jer je glupo da ostaneš sama. - Ja više neću da se udajem. -

Možeš da imaš prijatelja. - Tog zelja ima gde hoćeš. - Kako deca? - Moje curice idu u školu i odlični su đaci. - Deca pametna na oca. - Na majku. - Važno je da su zdrava a ostalo neću da pitam. - Kad ti radiš? – Kad došo dobro došao. - Meni su rekli od četrnaest sati. - Da. - Pre si radio od dvanaest. - Menjam radno vreme ko Ciganin konja. - Blago tebi kad možeš. Kako podnosiš to što vas je snašlo? - Bežim u šumu, krijem se po podrumima i usput im jebem sve po spisku. - Zar ti?! - Kad bombe padaju, čovek misli samo kako da sačuva glavu. - Tako je bilo i kod nas. - Sad znam kako vam je bilo. - Dolazila sam službeno u Beograd. - Što se nisi javila? - Bila sam na klinici u dvanaest sati a tebe nigde. -Što me nisi sačekala? - Šofer mi je dao pola sata vremena. - Nemam sreću. - Doći ću ja ponovo. Čula sam da su srušili TV Toranj. - Barabe srušile Beogradsku lepoticu. Te noći bio sam kod snaje Ljubinke. - Bežiš od kuće. - Stanujem blizu vojne pošte koja je trebala da bude bombardovana pa sam otišao kilometar dalje. Te noći sam čuo strašnu detonaciju i kad sam pogledao prema Avali, ugledao sam strašan plamen. Fašisti su prvo pogodili trafo stanicu i tek pri drugom pokušaju pogodili su TV Toranj koji je pao prema Čarapićevom Brestu. Moja ćerka i deca iz okoline išla su sutradan da vide taj strašan prizor. Moja ćerka je donela bezbroj sitnih komadića koji su nekada činili TV Toranj. - Šteta što rušenje nisi snimio. - Ne radim na televiziji. I napad i rušenje se brzo odigralo i nije se imalo vremena za tako nešto. - Zbog tebe redovno gledam RTS, ne bi li čula da li su bombardovali okolinu Beograda. - Svake noći je gusto i jedva čekam da sve ovo prođe. Hvala što si zvala. - Teško se dobijaš. - Kad možeš ti me pozovi. - Kad sve ovo prođe, vidimo se jer ja često službeno dolazim u Beograd. - Nadam se i čekam.

Tata, ko je zvao? - Ona bolesnica što se otrovala svinjskim mesom. - Da li sam ja nju videla? - Jesi jer sam te vozio na kliniku da vidiš njenu nogu. - Sad se sećam. Kako je sada? - Žena ozdravila i pre tri meseca počela da radi. Imala je težak život. - Ti sve znaš. - Sve mi je

ispričala. - Mogu li i ja tu priču da čujem? - Možeš. Mlada se udala i za tri godine rodila je dve devojčice. Muž mlad i bogat ali voli da se druži sa punom flašom. Uz flašu idu i druge žene ali to njoj nije smetalo sve dok nije počeo da je bije. Često je kući znao da dođe pijan i tada je za nju nastajao pakao. U ratu je izgubila oca i majku i nije ima gde da ode i zato je hrabro podnosila sve uvrede i maltretiranje praćeno sa batinama. Dođe mobilizacija i njen muž ode na ratište a njoj se svanu. Posle mesec dana muža vrate u selo i on posta čuvar u zarobljeničkom logoru u kome su smeštene muslimanske žene i deca. Da li pod dejstvom alkohola ili što je imao poganu krv, počeo je da siluje mlade zatvorenice, sa kojih je skidao nakit i donosio kući. Sa mlađih žena je krenuo na decu koja nisu još ni punoletna bila. O ovoj sramoti počelo je da se priča izvan logora a priča stiže i do Sneže. Ona u prvi mah nije verovala ali jedne večeri odluči da ode i proveri. Uhvatila ga je na delu sa detetom koje je nekoliko godina starije od njihove ćerke. Uzela je sikiru koja joj je bila pri ruci i jednim udarcem usmrtila je čoveka na licu mesta. - Bravo Snežo! - Deca su ostala bez oca a ona bez muža ali je njihov obraz sačuvan i posle rata je među prvima dobila stan u kome je i danas sa dvoje ćerke. - Tata, sirene! - Čuje se i Vučko. - Gde da bežimo, jebem im majku fašističku. - Tata, nemoj da psuješ. Znaš šta je rekao Vuk. “Poštuj neprijatelja“. -Lako je njemu da priča bajke jer ima sklonište a ja čekam da me bomba raznese. - Tata, jer ideš na posao? - Javi ću da nisam dobro i idem u potkrovlje da spavam.

Noć prošarana oblacima iz kojih se mesec smeši dok mene hvata jeza je ne znam šta me očekuje a tako bi voleo da sam sada negde u gradu sa nekom babom kojoj pričam bajke i govorim da samo nju volim. Čoveku malo treba da bi bio srećan, ali ovi zlikovci i tu radost uskraćuju. Tornja više nema a nekada je svojom visinom i snagom prkosio neprijatelju. U vreme mira i dok je postojao Toranj na vrhu metalnog dela uvek je svetlela sijalica koja je upozoravala avione da skrenu levo, desno ili malo više.

Nekoliko detonacija me izbaci iz kreveta i ja sa detetom bežim glavom bez obzira mada ne znam kud sam krenuo. -Tata, pazi koprive. - Ćuti dete i trči za mnom. Mesečina obasjava selo a ptice, žabe i psi nikako da se umire. Sve to uteruje strah u kosti a ja ne prestajem da psujem ko seoski kočijaš. - Što ne siđu da se vidimo i pitamo za junačko zdravlje. - Tata, neće kukavice da se bore. - Ovako im je lakše. Sede u avionima i bacaju bombe. Ne daj Bože da mi neki padne šaka. - Tata, otišli su. - Vrati će se ponovo. - Idemo u kuću, pa ako se opet pojave mi ćemo ponovo da bežimo. - Dokle tako? - Dok nam dekini Rusi ne dođu u pomoć. Tata, ja idem na spavanje. - Meni se ne spava. - Idi kod Zorana na kafu. – Ne. Sedeću sa Vučkom i Boletom na terasu.

Zašto moje dete i druga deca nemaju miran san? Zašto su njihova deca bolja od naše? Naša poslovica kaže „zub za zub, oko za oko“ i nema te sile koja će me naterati da sve ovo zaboravim i oprostim. Jel čuješ, Vučko, kako pucaju a ti žmirkaš ko pile na jugovini. Gde sada bombarduju. i koliko će još porodica zaviti u crno?! - Čiko, šta tražiš na terasi? - Ja i moji prijatelji čekamo zoru. - Ja ću na spavanje a ti me probudi ako se obe barabe ponovo pojave. U tišini noći ja dočeka zoru i poželo sam da ovi što pre odu a ja da ostatak života provedem u miru i tišini. Otišao sam u sobu i željan sna legao sam u krevet, a moj Vučko je ostao ispred vrata da čuva stražu. Upalio sam radio a spiker poče da nabraja gde su fašisti protekle noći napadali i šta su sve uradili. Rušili, palili i ubijali, uglavnom civile jer oni samo to i mogu. Vampiri ne mogu da spavaju i svojim bombama uznemiravaju nedužan i naivan narod. Svojim bombama punjenim osiromašenim uranom. To je zapadna demokratija koja se čuva uz pomoć aviona i bombi. I dok se oni iživljavaju i ubijaju, Rusi se sve više brukaju. Danas se i deca smeju kada se kaže da će nam Rusi doći u pomoć.

Vedar i sunčan dan od samog jutra govori da je proleće stiglo. U ovoj agresiji mi gubimo civile a Rusi ugled ali će vreme učiniti svoje i više se niko neće sećati ovog privatnog rata. Možda će sve ovo istorija zapisati a možda će moćnici tražiti sa se sve ovo izbriše i zaboravi.

Kolega, kako si? - Krenuo sam da spavam. - Zar po ovako lepom danu? – Noć sam proveo na terasi čekajući da bomba padne. - Ti si lud. - Ludi su i ovi đavoli sa neba pa će sutra kada sve ovo prođe biti odlikovani medaljom za hrabrost. Amerikanci uz hamburger i koka kolu gledaju kako lete njihovi avioni i među civilima seju smrt. - Oni su manijaci. Bolje reci pederi i narkomani. To je bolesna nacija. Skupljeni s konca i konopca. - Pazi šta muška sestra zna. Gde ti je ćerka? - Otišla da brani Brankov most. - Što si je pustio? - Kako da joj zabranim kad idu njene drugarice i drugovi. - Jel su noćas spavao? . Kako kad u mojoj blizini padaju bombe? . Ti si mi rekao da čim padne noć ti ideš na spavanje. - Šalim se, devojko u belom. Doskora sam bio na terasi sa Vučkom i mačkom Boletom. Ti si dobro? - Da kažem da je tako. - Lepo pričaš. - Samo me hod nervira. - Bolest se oporavlja od glave i poboljšanje ide ka peti. - Kolega i ti nešto znaš. - Ja kad sam išao u školu, ti se nisi ni rodila. - Jedva čekam da sve ovo prođe pa da se družimo. - Vodim te na piće. - Ja častim. - U mom selu se tako ne radi. - Nego kako? - Momak prvo odvede devojku na kafu. - Šta dalje sledi? - Zna se a to ću ti pokazati kada se budemo videli. - Reci da vidim da li mi se isplati da dolazim u Beograd. - Poljubac jedan pa drugi i onda sledi. - Važi. Samo da mi se hod popravi i eto mene prvim autobusom u Beogradu. - Tek kada primiš i treću terapiju očekuj da se hod popravi. - To mi je i profesorka rekla. - Ona to priča da te uteši a ja što pre da te vidim pored sebe. - Ko ovde laže a ko govori istinu. - Zaključi sama. - Ne verujem ni tebi ni njoj. - Posle moje terapije ti ćeš ići ko brzi voz. -Videćemo i to čudo. U banju idem uskoro ali prvo moram da dođem ponovo na kliniku. - Lepo. - Moram da proverim krvnu sliku. Kakva

je to galama kod tebe? - Opet bombarduju. - Ovi zlikovci su neumorni. – Jebao ih onaj koji je poslao kod nas. Idem da sada da spavam. - Šta si radila protekle noći? - Tebe sam sanjala. - Uradi to isto. - Nikako da te izbacim iz glave. - Ja sam ti ko krpelj kada se uvučem pod kožu odatle ne izlazim do kraja života. - Što ti ne legneš? - Krenuo sam ali si se ti javila. - Ćućemo se ponovo. - Nadam se da me nećeš zaboraviti. - Nisi ti neka mustra a nisi ni tako loš. - Najbolji. - Ćućemo se uskoro.

Zar sam toliko spavao, stigao me umor a tišina u sobi mi je dobro došla. - Ima li koga? -Ja sam, Marina. - Nije moguće da si u krevetu. - Spavao sam puna četiri sata. Kako je bilo na Brankovom mostu? - Super. Bilo je puno mladog sveta. - Da li je bilo matoraca? - Profesori sa Beogradskog univerziteta. - Bez tih matorih budala ne može ništa da se dešava. - Samo si ti mlad i pametan. Bio je koncert na mostu. Sviralo je pet grupa i tri kulturno umetnička društva. - Da ti je živa majka, ona bi se krstila i levom i desnom rukom što sam te pustio. - Ništa mi se nije desilo. - Samo što nisam mogao da spavam. - Tata, to je tvoj problem. Ko je to zvao? - Kako znaš da sam imao poziv? - Telefon je pored stolice. - Zvala je moja koleginica. - Čim ja odem tebe zovu. - Zovu mene i kad si ti tu. Ti znaš da sam imao jednu damu koja me je htela. - Tada sam bila mala. - Kad ti je rekla ti si počela da plačeš. - To vreme je prošlo. Sada mi ne smeta ni jedna dama. - Godine su stigle i moj se izbor suzio. - Trči za onom koja te hoće. Idem ja, tata, u krevet. - Šta ćeš da ti spremim za ručak? - Spremi šta hoćeš. U dvanaest sati idem u grad. - Zaključaj vrata da mogu mirno da spavam. - Kako ti kažeš. - Kad se vraćaš? Pre ručka kod kuće. Zar nije smešno i jadno da se deca igraju rata na kraju dvadesetog veka.

Milija, gde si? - Zdravo, Bogdane. - Gde si? Nemate da dođeš kod mene na piće. - Izgubio sam volju. - Šta je? Uhvatila te prpa? - Strah, komšija. - Ja ga lečim sa rakijom. - Pijem i ja pa me posle boli

želudac. - Nisam se nadao od demokratske Amerike da nam ovo radi. - Opasni kerovi. Jel voziš? - Radim ko dragstor. - Na kojoj liniji? - Linija petnaest. - Jel putnici i dalje psuju i jebu oca i majku? - Sada su dobri i jedva čekaju da me vide. Šta ti misliš o ovom sranju? - To je, komšija, ko kad bi ja ušao u spavaću sobu neke žene a njen muž sve to gledao. - Ja bih te napao. - Tako i ovi rade. Oni hoće ono što nije njihovo. - Zašto mi moramo da se branimo? - Mnogo je žrtava. - Nemamo drugi izbor. - Jel ti radiš? - Krenuo sam na kliniku. - Znaš li ti koliko je sati? - Stići ću da pozdravim kolege i kažem doviđenja. - Blago tebi kad možeš tako. - Dosta sam ja radio. - Ja moram da odradim svih osam sati. - Hteo si da budeš šofer. - Radio sam i kao stolar i jedva sam sastavljao od prvog do prvog. - Gradsko dobro plaća? - Nije loše ali bi moglo da bude i bolje. - Doći ću sutra da popijemo po neku. – Dođi. Imam dobru rakiju. - Mitologija. - U zdravstvu je to normalna pojava. - Zdravstveni radnici su uvek bili opasni. - Mi, Bogdane, uzimamo što nam se da. - Lepo. - I korisno. Bogdane, vidimo se. - Zar nećeš na autobus? - Prvo da se javim brici. - Šta imaš da šišaš? - Čim ogreje sunce, ja se šišam do glave.

Beti, ja stigao. - Nisi morao. - Kakav bi bio dan da te nisam video. - Ostavi me, čoveče, na miru. - Šta ti se desilo? - Sinoć su mi izveli muža iz kreveta. - Jel znaš gde su ga odveli? - Ne. - Javi će se. - Nadam se da nije otišao na Kosovo. - Nadaj se, sestro. Kako je Jelena? - Danas je otišla kući. - S kim? - Po nju su došli otac i majka. - Ima li mitologije? - Pun frižider. - Da se lepo poslužim pa da idem kući.- Ti znaš što živiš. - Ja bi se radije menjao sa tobom. - Mene jebe ko stigne.- Pristao bi i na to samo da imam trideset godina. - Meni je tek 25. - Najbolje vreme za seks. - Mene jebu u glavu. - Tu ti ne mogu pomoći.

Tata, nisam ti rekla da te je zvala neka žena. - Šta hoće? - Pitala je kada dolaziš sa posla. - Znaš. Uvek sam oko dvadeset sati. - Sad je tek šesnaest. - Jel dobar pasulj? - Ti si najbolja kuvarica koju znam. -

Trebala bi i ti da se družiš sa šerpama i loncima. - Za mene ima vremena. - Što zevaš? - Umorna sam. - Kad si noć provela na mostu. - Ne kajem se jer je bilo lepo. - Onda idi i večeras. - Spava mi se. Ne vidim prst pred okom. Ja ću da spavam a ti se javljaj na telefon. - Kako da ne. - Kako je Jelena? - Spavaj. Danas je otišla kući. - Super. - Mi radimo. - A usput i ubijete po kojeg bolesnika. Ja neću da upišem medicinu. - Težak je to i odgovoran posao. Doktor i sestra se rađaju. - Ko sve radi u bolnici? - Oni koji nisu uspeli da se upišu na neki bolji fakultet. Što ne spavaš? - Ne mogu. - Onda gledaj televiziju ili čitaj nešto. - Tata, ti spavaj a ja ću da dežuram. - I meni se san izgubio. - Tata, spavaj jer je Klinton dobio milijardu dolara da nastavi rat. - Jebem mu familiju! - Te pare neće biti dovoljne za još jedan mesec rata. - Tata, koliko je sati? - Ponoć je odavno prošla. - Sad će vampiri po svežu ljudsku krv. - To su zveri koji ubijaju decu. - To je vojska bez časti i poštenja. - Tata, da li će platiti ratnu štetu? - Sve će uraditi da ne dobijemo ni prebijene pare. - Ceo svet vidi da pale i ruše. - Oni su sila i mogu da rade šta hoće. Sada pokušaj da zaspiš. - Kako, kad se plašim? - Tu sam ja. - Ti si mi velika siguracija. Kako bi njima bilo kad bi mi ubijali njihovu decu. - Mi to ne bi nikada radili. - Kako oni mogu? - Oni su fašisti a mi smo Srbi.

Novo jutro je obeležio telefonski poziv i grebanje po vratima mog Vučka.

Kolega, jel me čuješ? - Govori glasnije. - Gde skitaš? Svaki put kad pozovem ti nisi kod kuće. - Ćerka mi je kazala da me je zvala neka žena. - To sam bila ja. Imaš dobro dete. - Kakav otac, tako dete. - I to je tačno. Sutra neću doći na kontrolni pregled. - Nešto se desilo? - Moji kopaju kukuruz pa moram da kuvam ručak. - Pre će otići ovi zlikovci nego što ću te ja videti. - Doći ću uskoro. - Prošle noći je u mom selu bilo gusto. Padale su bombe blizu moje kuće. - Čuvaj se i ne izlazi napolje. - Ja sam stalo u kući. Hvala što si se javila. - Htela sam da čujem kako si ti. - Loše. - Da i kod tebe nije bilo gusto? -

Bombe ne padaju ali od detonacija aviona i naše odbrane ne može da se spava. U blizini je Straževica koju non-stop napadaju. - Čula sam i ja za to brdo kod Rakovice. - Pokušavaju da unište našu odbranu koja je ukopana duboko ispod kamenjara. - Ja mogu da spavam i kad bombe padaju. - Imaš jake živce. - Jednom se gine. - Ja i moj Vučko svake noći dežuramo na terasi. - Kad spavaš? - Danju sat - dva. - Ti ćeš da oslepiš. - Već slabije vidim. Šta gađaju u tvom selu? - Tu je predajnik radio Jugoslavije. - Sve pokušavaju da svoju sramotu sakriju od ušiju sveta i Evrope. - Kolega, moram da prekinem vezu. - Nešto se dešava? - Zovu me roditelji da idemo u podrum. - Čuvaj se. - Čućemo se mi još.

Dan oblačan, kiše nema ali duva vetar koji mi miluje umorno lice. Izgledam ko da sam cele noći dežurao a jutro sam krenu kući na spavanje. Grad živi svoj život. NI zapadna civilizacija ne može da zabrani deci da se igraju, studentima da polažu ispiste, a radnicima da rade. Na ulicama puno vozila, na Beogradskim pijacama puno je kupaca i prodavaca pa sve vri ko u košnici. Svako negde ide. Žuri. Nosi jednu ili više kesa ko da će ovo trajati godinama. Žele ljudi da napune frižidere i zamrzivače i troše i poslednji dinar koji su nekada stavili u čarapu ili slamaricu, za ne daj Bože. Struje ima pa nema, a tramvaji i trolebusi su poređani ko biseri na devojačkoj ogrlici. Ali tu su privatnici koji su se namnožili ko puževi posle kiše, ali gde naći tri dinara. Radi i gradski ali prvo prođu tri privatna pa posle crveni. Neki pričaju da je to njihov dogovor i da su šoferi gradskog prevoza potplaćuju da kasne i izostaju sa linije. Ima ovde istine jer su Srbi poznati po mitu, a za dinar više i oca bi ubili. Glavni cilj zapadne demokratije glasi: uništiti sve što može i ubi svakog ko ti se suprotstavi. Zakon šume. Zakon životinja. Kao primer TIGAR koji kad oseti ljudsku krv mora da se ubije jer će ponovo napasti čoveka. Tako je i sa ovim životinjama iz NATO pakta. - Koga ja to vidim. - Još te nisu ubili? - Vole mene crnci. - Jebali te oni. - Priča se da ima i crkinja. - One imaju vruću pičku. - Ni tvojoj ništa ne fali. - Ja biram

s kim ću u krevet. - Šta meni fali? - Nisi se obrijao a pomalo i zaudaraš. - Nema vode u mom selu. - Pravi muškarac uvek mora da bude čist i uredan. Gde si, smotanko, krenuo? - Idem na kliniku. - Šta ćeš tamo? - Uveli su radnu obavezu. - Ti nisi radio ni kad je trebalo. - Sad sam se opametio. - Idemo privatnim prevozom, ja častim. - Ne. Ja bi njima kurac dala a ne tri dinara. - Ja častim. - Da me neko vidi sa tobom. - Mi smo kolege. - Ti znaš da imam ljubomornog muža. - Ko ga šiša. - Pre tri dana brojao mi je rebra jer me sreo s prvim komšijom na pijaci. - On je lud ko konj. - Čekaću ja da prođe tramvaj. - Vidimo se, koleginice. - Beži od mene što dalje.

Na odeljenju stigli novi bolesnici, a šef je uveo disciplinu i sada nema bežanja sa posla. Teški bolesnici zahtevaju negu i stalni nadzor osoblja. I bolesnike i osoblje u svom radu uznemiravaju česte sirene koje lede krv u venama. Posle napada fašista na neke bolnice, i mi se plašimo jer njima svakog časa može da se pomuti svest i da bombe izbace gde stignu. Svako oružje u rukama kriminalaca i bolesnika izaziva samo smrt, i dokle god su na našem nebu s njima ne treba ništa verovati.

Kolega, telefon! - Ko me zove? - Ova nesrećnica je više puta zvala. - Beti, ti si ljubomorna. - Ima i na koga. - Jer ja to čujem slatku devojku u belom? - Da znaš i da jesam.- Kako je bilo u podrumu? - Dosadno ali smo morali da se sklonimo jer ove barabe dugo su nadletale moje mesto a bacili su i nekoliko bombi. Kuća se treska ko da je zemljotres a od snažnih detonacija popucali su mnogi prozori. Sa kuće je palo puno crepova pa je otac sa komšijama krenuo da popravlja krov. - Da li si i dalje lepa? - Sada sam još lepša. - Znam ja to i zato ćemo da se družimo. - Samo mi se ti udvaraš. - Ja znam tvoje kvalitete. - Što tako ne misle mlađi muškarci. - Mene su godine naučile da poštujem i volim žene. - Samo mi se ti udvaraš. - Ja samo govorim ono što osećam. Jer dolaziš na kliniku? - Da. - Čekaću te. - Nemoj da zaboraviš lekove. - Hoćeš da te čekam na kapiji ili

odeljenju? - Bolje na odeljenju. - Šta će reći sestre? - Baš me briga. Ja sam svoj čovek. - Jel više ne bežiš u svinjac? - Sada bežim u šumu. - Kad god sam tužna, ja se setim tvog bežanja u svinjac. - Samo se ti smej. - Niko nije lud kao ti. Na tvoje odeljenje je stigla mlada žena iz mog sela. - Šta joj fali? - Mislim da se radi o upali mozga. - Gde to nađe? - Nesreća ne bira. Nađi joj se. - Nisam ja crveni krst. - Ja sam njenom mužu rekla da te potraži. - Zabranjene su posete. - Ti ćeš da se snađeš. - Zbog samovolje ja sam na klinici crna ovca. - Meni to moraš da učiniš. - To će da te košta. - Da ću ti. - Šta? - Ono što ti nemaš. - Onda ću pustiti muža i da spava na klinici. Ja tu bolesnicu još nisam ni video. - Ništa čudno jer ti dođeš na posao kad hoćeš. - Sada je uvedena radna obaveza i moram da budem na odeljenju. - Čovek će danas doći i potražiće te. - Kad dolazi? - Za sat je na klinici. - Govori glasnije. Slabo se čuješ. - Loša je veza. - Onda prekidaj a ja ću se javiti čim mi se ukaže prilika.

Kolega, raspričao si se ko trudna žena. - Beti, idi u kuhinju i skuvaj nam kafu. - Nisam ti ja žena. - Takvog baksuza nikad ne bi oženio. - Ti da si dobar imao bi ženi i ne bi u starijim godinama trčao bi za svakom suknjom. - Beti, jel kolega stigao na posao? - Da. - Reci mu da ga traži neki čovek. - Reci mu ti, Ana. - Ana, dolazim ali prvo da vidim ovu novu bolesnicu. - Opet veza. - Veze i mitologija. To je naša osnovna delatnost. - A lečenje? - Koga Bog hoće on uzme a koga neće onda će ozdraviti.

Dobar dan, gospodine. - Moja komšinica Dragica je rekla da se vama javim. - Video sam vašu ženu. - Kako je ona? - Bolest se leči a vi nemojte da se uplašite kad budete videli cevi i aparat koji joj pomaže da diše. - Šta ste joj uradili? - Mora tako jer joj je disanje bilo ugroženo. - Mogu li da je vidim? - Sačekaj te u čekaonici dok je sestre srede. - Požurite! Hoću što pre da je vidim. - Beti, stigao je muž ove nove bolesnice. - Što to meni pričaš? - Ti si vođa smene. -

Ti znaš za naredbu. - Kolega, pusti ga. - Ana, ti si dobro dete. - Neka je poseti jer ko zna da će je drugi put zateći živu.

Ljubavi, šta je sa to sa tobom? Što si oslabila? - Gospodine, bolest je teška. - Sve mi je rekla njena doktorka. - Sutra dođite pre podne. Biće profesor na odeljenju pa sa njim razgovarajte. – Ozdraviće moja žena. Znam ja to. Ljubavi, šta su ti to uradili i koje smeo da te kolje u predelu vrata?! - Gospodine, da doktori to nisu uradili ona bi umrla. - Koga ste pitali?! - U hitnim slučajevima doktori sami odlučuju. To je mala operacija na vratu. - A ovo crevo? Za što ono služi? - Preko njega iz ovog aparata dolazi kiseonik. - Zar ona ne može sama da diše? - Da je mogla, doktori sve ovo ne bi radili. Za koji dan crevo će se izvaditi, mesto operacije zarasti i ništa se neće videti. - Ostaće ožiljak. - Da ali će vremenom i on nestati. Gospodine, ja moram da radim. Čekaju me drugi bolesnici a vi ostanite koliko hoćete. - Brzo ću ja jer me čekaju kola. - Pozdravite Dragicu. - Ona je mnogo dobra ali se godinama leči bez uspeha. Lepa devojka koja se jedva kreće. - Ozdravi će. - Njeni roditelji su bogati i nisu žalili pare ali za sada leka nema. - Mi smo kolege i upoznali smo se na klinici. - Lepa je ko slika. - Ali je niko neće. – Svako želi zdravu ženu. - Kolega, dobro si došao. - Što ne ostaviš tog dedu? - Moram da ga okrenemo na stranu. - Beti, zar ne vidiš da je čovek umro. - Idem da zovem doktora. - Deda se smirio. - Juče je napustio stotu godinu. - Samo švaleri umiru sa sto i više godina. - Tebe će ubiti neki ljubomoran muž. - Bolje i to nego da umrem ko seronja u krevetu. - Imamo još da okrenemo baba Danu. - Zar ona nije umrla? - Baba je ko mačka. Ima sedam života. Sada bi mogli da sednemo. - Još treba da izmerimo vitalce. - To će Ana a ti uključi transfuziju krvi. - Tu stavi kafu. - Dobili smo od ovog čoveka litar koka kole i pola kilograma kafe.

Sestre, gotova kafa! - Stižemo kolega. - Ja odo da izbacim čoveka sa odeljenja i dolazim kod vas dve. - Šta ćeš nam. - Da vam čuvam strah. - Mi se nikoga ne bojimo. - Mogu crni da siđu sa neba i da vas

napadnu. - Ako su kurati ko što se priča dobro došli. - Sve žene su iste. - Jednom se živi, kolega. - Samo na kurac mislite. - Dobar đoka para vredi. - S kim ja radim…

Gospodine, morate sa odeljenja. Sad će dežurni doktor da krene u obilazak. - Idem samo da je poljubim. - Biće dobro. - Ja se nadam i verujem u Boga. - Njena je sreća što je došla na ovu kliniku. - I ja sam čuo da su ovde doktori vrhunski. Vruća je. - Njena bolest ne može bez temperature. - Jel joj nešto daju? - Ona je pod kontrolom, doktora koji prate njeno stanje i daju odgovarajuće lekove. - Kad će joj izvaditi crevo iz nosa i grla? - O tome odlučuju doktori. - Ja vas pitam. – Ja ne lečim vašu ženu. - Koga onda da pitam? - Sutra se javite profesoru Šašiću. - Vi ste ljubazan čovek. - Tako ne misle moji pretpostavljeni. - Mogu li da zapalim? - Idemo u trpezariju. Tu nikome ne smetamo.

Opet sirene. - Priča se da će nas bombardovati do 12.juna. - Narod svašta priča. - Ljudi koji imaju satelitsku antenu, čuli su preko stranih televizija. - Daj Bože da je to istina.

Gospodine, majku nisam zapamtio a oca sam izgubio kad sam napunio sedam godina. O meni se starala baba Mara. - Ja sam nju, Baba Talu, više voleo i od majke Danice. - Moj dosadašnji život je bio težak jer sam rano počeo da radim teške fizičke poslove. Bio sam i loš đak i osmogodišnju školu završio sa dovoljnim uspehom. Kad sam došao iz vojske, upisao sam večernju školu za mehaničare. Žena mi je sve lepo što mi se desilo. - Tek ćete vi da uživate. - Ako se njoj nešto desi, ja ću se ubiti. – Mi pričamo o vašoj ženi a ja ne znam kako se zove. - Milica, gospodine. - Lepo ime. - Upoznao sam je na vašaru u Obrenovcu i od tada smo stalno zajedno. Ona je završila ugostiteljsku školu. - Važno je da se vi volite. - Poslednju kap krvi dao bi za nju. - Lepo je to čuti. - Posle pet meseci naša ljubav je overena kod matičara. Njeni roditelji su bili protiv jer sam siromašan mladiš sa sela. Njeni roditelji nisu hteli da nas prime u kuću, pa smo

morali privatno da stanujemo. Mučili smo se ali smo sve muke trpeli jer smo se voleli. Kad se Milica porodila, njeni roditelji su počeli da nas posećuju i nudili da dođemo kod njih jer su imali veliku kuću. Ja sam hteo ali Milica ni da čuje pa smo i dalje teško živeli ali nam je bilo lepo jer smo se voleli i niko nije mogao ljubav da nam pokvari. Ka je baba Mara umrla, ja nasledim njenu kuću i tu smo i dalje iako je kuća mala, bez kupatila sa dosta vlage. Prvi put smo osetili da je nešto naše i iz te kuće ne bi mogli ni tenkom da nas izbace. Prošle godine sam sredio krov i izolovao temelj. - Pametno. - Mnogo je to koštalo ali sam se malo zadužio i od preduzeća sam dobio kredit. - Kad ti se žena razbolela? – Dugo je bila prehlađena ali nije išla kod doktora. Ustanem ja da joj skuvam kafu, jer sam to redovno radio, i poneo u krevet. - Ti si pravi muškarac. - Gospodine, kad neko voli čoveku nije ništa teško. Milice, dušo, probudi se. - Budna sam, ljubavi. - Skuvao sam kafu. - Glava mi puca. - Hoćeš lek za glavobolju? - Popiću ga sa kafom. - Ljubavi, bleda si ko krpa. - Glava mi puca ko da me neko udario čekićem po glavi. Pozvao sam komšinicu da pazi dete a ja sam je kolima odvezao u našu ambulantu. Kad je doktorka videla kako izgleda brzo je poslala na vašu kliniku. Njeni roditelji su dobri ljudi ali mene nisu nikada voleli jer sam siromašan. Milicu su tražili bogati momci a ona se udala za mene. - To se zove ljubav. - Tašta me zove „onaj sa zamazanim pantalonama“ a tast izbegava da me sretne. Ćerku su slušali i ispunjavali joj sve želje ali posle udaje često se svađaju ali moja žena neće da ih sluša. - Za jedno mesec dana, vaša žena biće zdrava ko dren. - Šta je sa posledicama? - Kad dosad nije pala u komu. - Njena doktorka govori da su moguće posledice u ponašanju. - Ne bojte se. Ja osećam da će biti sve dobro. - Da niste vidoviti? - Iskustvo je na mojoj strani i ja kad vidim bolesnika, znam da li će ozdraviti ili umreti. - Šta vidite kod moje Milice? - Da će ozdraviti i imaće dug život. - Ja bih hteo još jedno dete. - Moći će ona ponovo da rađa. - Gospodine, ja sam Sveta. - Gospodine Sveto, pozdravite Dragicu. -

Hoću a vama hvala na ljubaznosti. I ovo vam neću zaboraviti. - Čoveče, idite sa mirom i radujte se danu kad će vaša žena da dođe kući.

Tata, kako je danas bilo na poslu? - Živo. - Jel neko umro? - Došla je nova bolesnica. - Šta joj fali? - Encefalitis. -Tu bolest je imala i Jelena. - I ova dama će da ozdravi. Kada sestra Milija kaže tako mora da bude. - Veliki si ti stručnjak. - Najveći i najbolji. - Što onda radiš ko sestra? - Nije važno šta radiš već koliko znaš. - Zar najbolji nosi guske i lopate na odeljenju? - Moje znanje ne može niko uzeti. - Što onda radiš ko sestra? - Ljubomorna doktorka i glavna sestra. Ono što ja znam ne zna ni jedan doktor. - Tata, ti si najbolji i najpametniji. - To znaju i vrapci. - Šta mi se desilo u autobusu. - Opet neki tvoj cirkus gde si ti glavni cirkuzant. - Jedan stari gospodin poče na stolici da se trese ko da je uhvatio struju od 220 volti. Poče i pena na usta a niz nogavice poteče i mokraća. Neka žena povika besan čovek dok drugi traže da šofer stane jer se plaše da besnilo pređe na njih. Šofer stade i ljudi glavom bez obzira napustiše autobus. Ono malo putnika što je ostalo, sede na svojim sedištima i gleda kroz prozor nezainteresovani za čoveka koji sedi na prvom sedištu. Kad ga prođe napad, on se osvrnu oko sebe i upita jednu plavušu gde je i zašto su mu pantalone mokre. - Što mu nisi pružio prvu pomoć? - Sam je sebi stavio olovku između zuba jer je osetio da će dobiti napad. - Hoćeš da kažeš da je to velika epilepsija? - I ti nešto znaš. - To si mi sto puta pričao. Takve bolesnike treba staviti u ležeći položaj da se ne povrede jer u toku napada gube svest. Oni osete napad i sami legnu a neki stave nešto između zuba da ne bi pregrizli jezik.- On je sedeo u stolici i zato se nije povredio. - Dete, od nekud se pojavi policija i poče da ispituje zašto je autobus stao na otvorenom putu. Šofer objašnjava da je morao da stane jer se jedan putnik onesvestio. - Gospodin nije popio lek pa je dobio Epi napad. - Otkud vi to znate? - Gospodo, ja sam zdravstveni radnik. - Jel ste zvali hitnu pomoć? - Nema potrebe. Napad je prošao. - Da li je potrebno ili nije o tome

odlučuje doktor. - Kako vi kažete, gospodo. Čovek zbunjeno pogleda u policiju i upita kakvu je grešku napravio i ako treba ona će sve da plati. - Vašu ličnu kartu, molim. - Nisam je poneo sa sobom. - Mogu li da pogledam u vaš zadnji džep? - Može. - Tu je zdravstvena knjižica i ček od penzije. - Tu mora da je i lična karta. - Da, gospodine. - Tata, ti gde god da se pojaviš praviš problem. - Ti bi htela da sam 24 časa u kući. - Ne ali ti gde god se pojaviš kreneš, napraviš neko sranje. - Ja sam samo bio posmatrač i ništa više. Mlađa žena ga je upitala gde je pošao, dok je on plašljivo pogleda i tihim glasom reče da ide u Pinosavu na sahranu svog starog druga. Sahrana je danas u četrnaest časova. - Hoćete da vas odvedem kod doktora? - upita žena. - Ne. Ja znam od čega sam bolestan ali nisam imao para za lek. - Ja sam čuo da će penzija u četvrtak. , Daj Bože, jer sam ostao bez prebijene pare. - Gospođo, sve je prošlo i ostavimo čoveka na miru. - Jeste li sigurni da je epilepsija? - Pogledajte ispod sedišta. - On se upišao. - To je dokaz da sam u pravu. Mala, posle napada ovih bolesnici spavaju. - Dobro Je što je sedeo. - Da je stajao, on bi pao ko pokošen i ne bi prošao bez povrede. - Ima li neko mobilni? - Druže, ja sam pozvao hitnu pomoć - reče mlađi čovek koji je tek počeo da se brije. - Šta su rekli? Kada će da dođu? - Ne znaju. Imaju mnogo posla. - Gospodine, što ga ne prebacite vašim kolima? - To nije posao policije. - Gospodine, dve stanice odavde je dom zdravlja u Jajincima. - Vozi te ga tamo i nemojte više da stajete na otvorenom putu. - Znam da je to prekršaj ali su putnici zahtevali da stanem. - Ko vozi: vi li oni? Ko će da odvede gospodina u dom zdravlja? - upita šofer preostale putnike. - Mogu ja. - Mi ćemo, gospodine - javiše se dva mlada čoveka. - Šta ćemo sa vama, gospodine? - upita mlađi policajac koji je tek počeo da se brije. - Molim vaše isprave. - Zašto? Šta sam ja vama skrivio? - Gospodine, jer vi znate da se za lažno predstavljanje ide u zatvor. Moram da vas privedem. - Šta sam to loše uradio? - Samo da proverimo vaše podatke. - Mogu ovde sve da vam kažem. - Idemo u stanicu milicije. - Tata, ja sam ti govorila da

se obučeš, središ a ti ideš ko najgori klošar. - Ja ću da se oblačim kako ja hoću. - Zato si i miliciji sumnjiv. - Mogu da mi pljunu pod pred. Uzalud sam ga ubeđivao da imam višu školu i završen fakultet. - Šta ti je on na sve to rekao? - Smešio se ko kurva i o sebi govorio da je general i da će se sve proveriti. - Govorio sam da požure a oni će meni: „ne žurite. I onako vas čeka mesec dana zatvora“. Došlo mi je da mu opsuje sve po spisku ali sam znao da me on provocira i traži moj pogrešan potez da mi izbroji rebra i proveri kako mi bubrezi rade. Dok sam mu davao podatke, on se smeškao ko da gleda neku humorističku seriju. Posle dvadesetak minuta, dođe neki stariji čovek i reče mi idem. - Samo to? - Nema objašnjenja. Nema izvinjenja. - Dobro je kat te nisu tukli. - Zašto bi? - Oni hapse i biju bez razloga. - Moja nesreća što sam naišao na mladog pandura željnog dokazivanja.

I ove noći govnari iz NATO alijanse napadali su i bombama zasipali mnoga mesta. U mom selu i okolini nisu se čuli avioni i detonacije, a mirovala je i naša odbrana. Osvanulo je vedro i toplo jutro. Danas na kontrolu dolazi Dragica a ja nestrpljiv i jedva čekam da je vidim. Da li je to ljubav ili samo želja za nekom ovom avanturom pokazaće vreme. Dama je lepa. Ima sve što krasi ženstvenost i godine koje ima. Dok Marina i mačak Bole spavaju, moj Vučko se igra sa papagajem. Uz brijanje pijem svoju prvu kafu i čekam da krenem prema gradu. Mogu vozom koji u ovo vreme ne kasni a tu je i autobus. Na radiju javljaju i nabrajaju mesta koja su fašisti napadali tokom noći. Na železničkoj stanici u Belom potoku ima putnika koji nestrpljivo čekaju da se pojavi voz. Deca, omladinci, radnici a tu su i žene sa punim korpama koje žure da što pre stignu na pijac.

Posle vožnje od desetak minuta, približavamo se Rakovičkom brdu koje je česta meta NATO agresora. Na vrhu brda nema više antenskog sistema koji je pre rata krasio ovo brdo. Na glavnu železničku stanicu Beograd voz stiže na vreme. U Beogradu se život budi a sirene oglašavaju prestanak opasnosti. Zlikovci se umorili pa

su i oni krenuli na spavanje. Moj susret sa Dragicom prošao je bolje nego što sam očekivao. Sve doživljeno i rečeno nije za čitaoce. Uz poljupce i obećanje daćemo se ponovo sresti, svako odlazi na svoju stranu.

Podne. Sunce je na svom radnom zadatku. Sirene oglašavaju novu vazdušnu opasnost. Ko bi znao koju po redu. Gradski život teče a ulice i parkovi puni dece, žena i starijih ljudi. Ja zadovoljan jer sam posle dužeg vremena čuo da se Dragici sviđam. Život teče, ljubav se rađa. Još samo da pobedimo bolesti. Lepi dani su pred nama. Ovo je rat pokvarenih zemalja ko je čak ni rat nisu objavile. Možda žele u ovaj rad da uvuku Rusiju, Kinu, Indiju da bi Klinton opravdao svoje zločine. Ovo je dobra prilika da neki naši kvazi političari vide šta je i kakva je to američka demokratija. Biće ljudi koji će posle svega što nam se desilo da hvale Ameriku i njene saveznike a o Miloševiću govoriće sve najgore. Takvi smo mi Srbi. Prokleti narod koji više voli tuđine nego sam sebe i zato smo kroz istoriju mi uvek bili krivi. Mogu oni da krenu i tepih bombama. Mogu to oni a to je i odlika svake kukavičke vojske. Naša poslovica kaže „boj ne bije svijetlo oružje nego srce u junaka“. Oni niti imaju srce niti kukavice mogu da budu junaci. To su obične barabe i ništa više. Možda će fašisti danas svojim bombama obeležiti dan kada se rodio Josip Broz Tito. Nekada davno smo slavili 25. Maj, dan mladosti. Na današnji dan u 20 časova na stadionu Jugoslovenske narodne armije štafete sa rođendanskim čestitkama predavao je najbolji omladinac, sportista, student, radnik. Sve je tome prethodio veličanstveni slet (priredba) omladine i vojnika. Pre dolaska štafete na stadion, nošena je iz ruke u ruku širom Jugoslavije. Beše to lepo vreme, i sa smrću Tita sve je palo u zaborav.

Da li je dama u belom stigla kući? -Samo što sam ušla. - Gde ste do sada bili? - Pukla guma pa dok smo je promenili vreme odlete ko ptica sa grane. - Ko ti je onaj lepi šofer? - Brat mog pandura. - Lep

momak, nema šta. Jel oženjen? - Momak. - Prava prilika za tebe. Šta ti je rekla profesorka? - Mogu da idem u banju. - Jel zadovoljna tvojim neurološkim stanjem. - Nije i ponovo mi je predložila banju. - Tebi trebaju vežbe. - Znam ja šta meni treba. - Vidimo se u banji. - To bi nam bio pravi potez.

Marina, imam čokoladu za tebe. - Danas si se potrošio. - Dobio sam. – Od one dame što zapinje kad govori? Ti si rođen za grebaroša. - Puno te pozdravila i rekla da si zlatno dete. - Svima sam dobra samo tebi ne valjam. - Oni te ne poznaju kao ja. - Iver ne pada daleko od klade. Kako je ona? – Ima rigidan hod. - Hoćeš da kažeš ukočen. - I ti nešto znaš. - Završila sam tri godine medicinske škole. - Vidi se da kod kuće ne vežba. - Otkud znaš? - Sa klinike je otišla sa boljim hodom.

Kao što svaki čovek mora da umre, tako će Klinton jednog dana biti proglašen za novog FIRERA i biće mu suđeno kao ratnom zločincu. - Tata, jesi li ti siguran u to što govoriš. - Samo je to pravda. - Ja sam sigurna da njemu neće faliti dlaka sa glave i da će deblji kraj izvući predsednik Milošević. - Mala, jel ti je dobro? - Živi bila pa videli. - Mala, evo ih opet! - Baš su se prevršili sve mere. - Ljudi željni krvi. Nikad nije se ovako blizu čuo avion. - Kakva je ovo bomba da se kuća trese?! - Dete, bežimo napolje. - Gde ćemo? - Idemo ispod oraja. - Što si me doveo u koprive? - Ćuti i moli se Bogu. - Otkad si ti postao bogomoljac? Koliki je avion! - Kada bi sada izbacio bombu od nas ne bi ništa ostalo. Bežimo u voće. - Kakva detonacija! - Sigurno su bombardovali Bubanj Potok. - Sedi ispod šljive i ćuti. Vučko se propeo prednjim šapama na moja ramena i cvili a ja psujem i Ruse i Amerikance. Voleo bih da gledam kako se njihova deca tresu. - Tata, ona sada mirno spavaju u svojim krevetima a ja bežim ko zec kada ugleda lisicu. Tata, više se ništa ne čuje. - Idemo kući. - Dok sam živa ovo ne mogu da zaboravim. - Tvoja generacija će sutra za dolar dva sve zaboraviti i veličaće Ameriku i druge zemlje koje

nas danas zverski napadaju i ubijaju. Zorane, jesi li živ? - Ja sam se sakrio ispod kreveta. - Ovog puta je bilo mnogo blizu. - Gađali su Bubanj Potok. - Tamo gde je granata pala, tu trava ne raste. - Zorane, želeo bih da gledam njihovu decu kako se prže u vatri, kako im bombe raznose ruke, noge pada vide šta su muke. Jebem im dete u kolevci! Što mi u ruke ne padne pilot. Od njega bih pravio šnicle i mleveno meso. - Čiko, ti si opasan. - Tata, što mi nemamo atomsku bombu? - Da smo je imali, ovi mangupi ne bi imali hrabrosti da nas napadnu. - Mi se nikada nećemo opametiti.

Osvanuo je novi dan sa starom nadom da se ovo zlo što pre završi.

Marina, što si ovako rano ustala? - Sanjala sam Tita. – Zato što sam ti pričao o njemu. - Vama je bilo lepo. - Jeste ali je i on grešio pa te greške danas ispaštamo. Podelio je Srbiju na dve pokrajine i svim nacionalnim manjinama je dao prevelika prava umesto da je, kao u Americi, uveo jedno pismo i jedan govor.

Sinoć je bilo gusto. - Nisam se ja uplašila. - Drhtale su ti vilica i jedva si govorila. Hoćeš da ti skuvam kafu? - Ja to ne pijem. - Možda želiš čaj? - Ne. - Onda nastavi da spavaš. - Već duže vreme ne mogu da spavam. - A ja mislio da si ti hrabro dete. - Prvo da odem u kupatilo. - Piškaš ko zec. - Ne znam šta mi je. - Strah, dete. - Nisam ja ko moj otac. Nebo išarano oblacima a ja seo na terasu i ispijam svoju prvu jutarnju kafu. Vučko, sedi i smiri se. Najgore je prošlo i tvoja braća su otišla na spavanje pa bi i mi mogli uskoro.

Ovako rano može da zove samo Dragica. Molim. - Kolega, jesi li živ? - Živ i zdrav ali se osećam ko momak bez devojke. - Na radiju sam čula da su tvoj kraj bombardovali sa tri projektila. - Bilo je žestoko. - Jesi li bio u svinjcu? - Ovog puta upao sam u koprive. - I ja sam juče imala buran dan. - Ti si mlada i to je za tebe normalna pojava. - Umalo svi da stradamo. - Da i tebe nije gađao neki crnac? - Jeste, jebem mu majku pedersku. Krenuli smo kolima da posetim

sestru u Zemunu i ostala sam do pred sam mrak. - Lepo. Sestra je samo jedna. -Umalo da me to košta glave. Krenuli smo kući starim Obrenovačkim putem, kad se odnekud pojaviše avioni i moj šofer. - Onaj lepi. - Skrenemo sa puta i zaustavimo se u jednoj livadi. Odjednom smo čuli jaku detonaciju, kola se prevrnuše na jednu stranu. - Jel se nešto kolima desilo? - Ništa a ja sam se uplašila ko nikad dosad. Polako smo izašli iz kola i nas troje vratimo kola na točkove. Uplašeni i zbunjeni ostali smo neko vreme u livadi i ko zna dokle bi ostali da se ponovo ne oglasiše sirene. Šofer upali kola i mi se ponovo vratismo na drum. - Dobro ste prošli. - Šofer dade gas i mi za nepuna pola sata stižemo kući.

Marina, ti ponovo u VC. - Šta ću kad moram. - Baš si cvikator. - Samo ti ćuti. Tata, ti ne silaziš sa telefona. - Mene zovu. - S kim si sada razgovarao? - Sa onom ženom što ti je poslala čokoladu. - Tu se nešto valja iza brega. - Za sada ništa a ako se nešto desi, ti ćeš biti prva obaveštena. - Baš me briga. Radi ti šta hoćeš.- Idi u krevet ili se obuci jer je u sobi hladno. - Uskoro će Juni a mi i dalje uključujemo grejalicu. Zašto te je zvala ta dama? - Umalo da izgubi glavu. - Opet neka nesreća? - Prevrnuo se automobil - Dobro je što je ostala živa. - Na putu prema Zemunu pojavili se avioni a njen šofer sleti sa druma u jednu livadu. Od siline detonacije kola se iskrenu na jednu stranu. - Tu je, tata, moglo svašta da se desi. - Na njenu sreću sve je ispalo dobro.

Ko će danas da kuva ručak? - Tata, ima još pasulja. - Ja bih ćufte u paradajz sosu. - Kad se pojede pasulj. - Već mi viri iz dupeta. Mala, šta je smešno? - Slušaj šta ova budala priča. - To mora da je neki američki sudija. - Matori kreten. On hoće da piše tužbu protiv zemlje koja se brani. - Dete, tako nešto još nije zabeleženo jer se nigde nije desilo. - Mi ćemo biti prva zemlja ko joj je zabranjeno da brani svoj narod. Po njemu DŽELAT je u pravu a žrtva je kriva što se brani. - Ovi Amerikanci su ludi sto posto. - Dete, to je sila i ja verujem da će

oni naći sudije koji će izmisliti neki sud čiji će zadatak biti da hvata i osuđuje Srbe.

Na poslu svaki dan liči na prethodni ali je današnji nešto poseban jer se deli plata. Oni koji su radili pre podne odoše po platu. Ispred blagajne gužva kao pred derbi Zvezda – Partizan. Ljudi galame, nervozni su jer su stigli računi za struju. Vodu, telefon a plata mala. Neki rekoše važno je da smo živi a drugi jebem ti ovaj život kad para ima samo do petnaestog u mesecu. Sekretarica reče da je čula strašnu vest u koju ne veruje, dok njen muž govori da će tako biti jer Amerika želi Srbiju i srpsko rukovodstvo da optuži za ovu agresiju. - Mico, reci – povikaše neke žene. - Ne smem. - Reci nama. - Sprema se optužnica protiv predsednika Miloševića. - Gospođo, to je ludost. - Jeste, Milija ali to su objavile strane TV stanice. Od budala čovek može svašta da očekuje. - Ko ima satelitski program može sve ovo da čuje. - Beti, sada mogu kući. - Došao si samo da primiš platu. - Danas ima sestara ko pred kišu. - Idi i da bog da te ubili ovi pederi. - Neće. MI se volimo.

Dok sedim na terasi slušam vrane, svrake i ptice koje neumorno pevaju ko da predosećaju neko zlo. Pevati noću to nije uobičajeno vreme za pomenute pernate životinje. Od kako je počeo rat, one danju miruju i sa početkom prvog mraka počinju sa svojim oglašavanjem. Priča se da Klinton želi Treći svetski rat da bi ovaj opravdao. Priče ko priče ali nisam siguran da bi bilo ko normalan čovek poželeo nešto ovako. I ova noć je obilovala sirenama, zujanjem aviona, detonacije i naše odbrane.

Novi dan obeležio je dolazak rusa Černomirdina koji je iznenada stigao u Beograd. Šta li će danas reći ruski političar ostaje da se čuje. Čudno je što su neke evropske zemlje prihvatile zapadni fašizam a još je čudnije kako je firer Klinton uspeo da zavede devetnaest zemalja i stavi ih pod svoju komandu. Sad će fašisti da pojačaju napad. - Zbog Rusa? - I prošli put , kada je došla ruska delegacija,

napadali su ko blesavi. - Rugaju se Rusima.- O treba. Fašisti će slaviti dolazak i odlazak ruskih političara a sledeće noći biće pakao. - Jer si siguran, tata? - Sto posto. Koja bruka i sramota za jednu veliku zemlju. - Tata, sami su krivi. - Kad sve ovo prođe, Rusiju više niko neće poštovati. - Kako seju tako i žanju.

Avioni, Marina. - Malo su poranili. - Već duže vreme napadaju i danju. - Hoće Rusima da pokažu koje gazda. Gde da bežimo? - Neće oni nas. Njih interesuje Beograd. - Tata, šta to pišeš? - Svašta. - Nema to ko da čita. - Nikad se ne zna. - Moja generacija će brzo sve ovo da zaboravi i krenuće da hvali zapad i kritikuje Miloševića. - Nisu svi mladi blesavi i da ne vide istinu. - Većina omladine je bez dovoljno mozga. Telefon, tata. - To tebe neko zove i zato podigni slušalicu. - Niko se ne javlja. - Isključi telefon iz zida. - Možda je ona tvoja iz Valjeva. - Ja sam slobodan ko zec u šumi. - Kad sam je ja izgrdila, ti si se ljutio. - Ko je tebi dao za pravo da onako psuješ i vređaš moju prijateljicu? - Bila sam mala. - Stidi se svog ponašanja.

Šta ima novo na klinici? - Juče smo primili platu. - Sa njom možeš nos da obrišeš. - Bolje i to nego ništa. - Zdravstvo tvoje bedno plaća. - Malo se radi a tu je mitologija i svi smo zadovoljni. - Lepo je biti terapeut. - Jeste ali ja više nikada ne bi radio taj posao jer je bolje biti viša sestra. Malo se radi, plata solidna i pomalo se komanduje. - Jel ima na klinici neki zanimljiv slučaj? - Mladić od 26 godina ima MIJELIT. - Jel hoda? - Leži u krevetu ko klada. Ni dupe ne može da pomeri. -Jel dolaze terapeuti? - Svakog dana a on je već tri meseca nepokretan. - Šta oni rade? - Ne znam. Oni su stručnjaci. - Fali im tvoje iskustvo. - Uobraženi su i misle da su najpametniji. - Što im nešto ne pokažeš? - Jednom sam pokušao ali klinci i dalje rade po svome. Za njih je desetak minuta dovoljno da bi mišići proradili. Bez upornog vežbanja od nekoliko sati dnevno, ovom mladom čoveku se loše piše. Sinišu sam digao na noge jer me je slušao i radio po mojim uputstvom. - Ponudi se i ovom momku. - Njegovi roditelji slepo

veruju doktorima. Tri meseca je prošlo, sin im leži nepokretan a oni i dalje slepo slušaju šefa. Kad su videli da Siniša stoji na nogama, njegovi roditelji su se ujeli za donju usnu. Pričale su sestre o mojim uspesima i majka je želela da mi se obrati ali otac nije hteo ni da čuje. Ovi dana su platili terapeuta iz Sokobanjske ali oni nije kvalitet. - Ti sve znaš. - Vežba ga u krevetu umesto da prvo krene sa vertikalizacijom. - Što mu ne kažeš? - Terapeuti ne poznaju opštu medicinu, i kad ga je prvi put digao da sedi pacijent je pao u nesvest i terapeutu više ne pada napamet da ga diže. Ja radim suprotno i svaki pad pri podizanju, sređujem hladnom vodom i dva šamara. - To je zabranjeno. - Možda jeste a možda i nije jer ja tako dižem bolesnike. - Kad bi to čuli moji profesori, oni bi ti zabranili da radiš. - Oni su punjeni fazani koji misle da sve znaju a glupi su da ni sam ne znaju koliko. - Samo si ti pametan. - Znanje i iskustvo vrede a samo znanje bez iskustva ništa ne vredi. Mala , izađi napolje. - Kako je? - Pravi letnji dan. Od samog jutra je vrućina a stručnjaci za vreme prognoziraju i trideset stepeni iznad nule. Mala, ja ću da idem na groblje. - Sveće možeš i u crkvi da upališ. - Dan je lep pa ću poneti i motičicu i ako bude neke travke da prekopam grobno mesto. Ti gledaj televiziju ili spavaj. - Ja sam se naspavala. - Lažeš ali neka bude kako ti kažeš. Ja, Vučko i mačak Bole smo dočekali zoru na terasi. - Vi volite da gledate u nebo. - Da li zbog straha ili godina meni se izgubio san. Noć je bila topla i svetla, videlo se ko na dlanu. Mesec je sijao ko sunce u podne, a zvezdice su treperile ko upaljene sveće na vetru. - Noćas nisu pucali. - Jesu oko ponoći i pred zoru. - Ja nisam ništa čula. - Spavala si ko pijanac. - Što me nisi budio? - Pucalo se iza Avale i u predelu Rakovičkog brda. - Zašto dolaze Rusi? - Bog zna. - Kad oni dođu ovi fašisti još više napadaju. Gde sam ostavio motičicu?! - Pogledaj je u košu. - Idem ja sada a ti nešto skuvaj za ručak.

U Belom Potoku živo. Ljudi izašli iz svojih jazbina i krenuli neko na groblje, neko kod komšije, prijatelja jer ovaj dan treba što bolje

iskoristiti. Tu je i vojska koja se čas vidi pa nestane pa se opet pojavi i tako tokom dana i noći. U crkvi puno sveta jer je danas Subota pa neki došli da se pomole Bogu a drugi da zapale sveće svojima koji su otišli na put bez povratka. Otac Toza izbacio svoju mešinu i kreće se kroz crkvu kao žena pred porođaj ne ispuštajući krst iz ruke a tu je i njegovo pevanje koje sam on razume. Na groblju malo ljudi ali je mnogo svežih humki. Groblje zaraslo u travi jer ljudi nemaju vremena. Svi brinu kako da prežive i sačuvaju glave a na mrtve se sete kad dođe Subota ili neki verski praznik. Lako je mrtvim. Treba misliti na žive. I mojoj Milji je lepo. Ništa ne brine, nema problema i mirno sanja svoj večni san.

Rus je bio i otišao, a njegov dolazak i odlazak plaćen je mnogim životima jer su fašisti cele noći bombardovali mnoga mesta ne birajući ciljeve. Moje selo utonulo u neki mir, ništa se ne dešava, ništa se ne čuje. Moji ljubimci uz lavež i mjaukanje igraju neke svoje igre. Iz potoka koji prolazi pored moje kuće čuju se žabe koje svojim kreketanjem remete noćnu tišinu. Povremeno se oglase ptice, a ja pijuckam rakiju koju sam juče dobio od Slaviše, momka koji je posle teške bolesti uspeo da stane na noge. Moji ljubimci su prekinuli igru da bi pojeli svoju večeru. Vučko sit i zadovoljan leže na pločice i ispruži se koliko je dug a mačak Bole podvuče se pod njegovu njušku. Ja ih u tom položaju ostavi na miru, ja odo sebe da nahranim jer je noć duga, a prazna creva znaju i te kako da sviraju. Oko ponoći đavoli u metalnim pticama doleteše iz nepoznatog prava i baciše dve tri bombe, u predelu sela Zuce. Desetak minuta su kružili oko mesta gde su bacili bombe kao da su želeli da vide šta su uradili.

Moj sat pokazuje da je ponoć odavno prošla, a iz tamnih oblaka pojavi se mesec pa se u selu vidi ko usred bela dana. Sve to kratko trajaše i ponovo zavlada mrak, a to kao da je bio znak da se sve živo umiri i krene na spavanje. Lepi moj Vučko, dokle ćemo mi da

sedimo na terasi, dokle ćemo da gledamo u nebo i kada ćemo noći provoditi u toplom krevetu?!

Evo ih! Opet su brojniji i opasniji. - Tata, šta je to? - Opet oni. - Gde ćemo da bežimo? - Idemo u malo kupatilo pa šta se desi. - Čiko, gde si? - Sakrili smo se u kupatilu. - Čuju se neki jaki zvukovi na nebu. - Mora da ima puno aviona. - On su složni ko Cigani. - Plaše se i za svoje dupe. Ala grmi! - Zorane, to su bombe. Gde one padnu tu trava ne raste. - Raste korov. - Jebem im sve po spisku. - Ćuti i moli se Bogu jer ako nas pogodi odletećemo svi u vazduh. - Moj tata bi u raj. - Meni je najbolje na zemlji. Vučko i ti si se uplašio. - Tata, od njega se ne odvaja mačak Bole. - U nesreći se i životinje zbližavaju. Baš su slatki. - Moj Vučko je lepši. - Moja maca ima zelen oči. - Čiko, meni je pre neki dan ušla u kuhinju i iz tiganja izvadila veliku ribu i sama sve pojela. Vučko nabio njušku u pod i umirio se ko da je nešto nanjušio ali se plaši da i nama to kaže. - Čiko, ovaj tvoj pas se umirio. - Takav je on kada oseti da će njegova braća otići. - Možda tuguje za njima. - Pitaj ga. - Mrzim ove vojnike iz NATO alijanse. - Ja, sinovac, ne bi mogao bez njih da živim. - Želeo bih da da bacim atomske bombe na sve ove zemlje koje nas napadaju. - Nisi jedini. - Kakva ste vi to familija?! - Dete, prestani da se praviš dobra. - Pa da gledam kako u najtežim mukama umiru njihove žene, deca i roditelji. - Bravo, sinovac. - Kakva ste vi to familija?! – A kakvi su oni ljudi?! – Čiko, tvoja ćerka se pravi važna. - Zato danima drhti i ne može da spava jer se boji da joj bomba ne doleti u krevet. Stoku treba ubijati ali smo mi mali i sva ova zlodela ostaće nekažnjena. - Zorane, postoji međunarodni sud. - Marina, sve će biti kako peder Klinton kaže. Čiko, idem ja da spavam. - Kako možeš kad ovi đavoli hoće da nas nema? - Ja tu ništa ne mogu dok se ne sretnemo oči u oči. - Ovakvoj vojsci ti nikada nećeš pogledati u oči. - Čiko, to je šljam najgore vrste i o njima ne treba raspravljati. Oni nas napadaju i hoće da nas nema. - Mogu da nam popuše i ništa više. - Tata, idem i ja da spavam. - Zar

možeš? - Prvo ću da gledam televiziju a posle ću da brojim ovce. - Ja i moji ljubimci idemo na staro mesto.

Večeras je hladnije nego juče, a mesec mi izgleda tužno kao da se i on plaši ovi zlikovaca koji ga uznemiravaju svake noći. Ponovo su žabe i ptice počele da pevaju svoje pesme samo njima znane. Vučko iz ležećeg položaja skoči na noge i poče da laje na mesec, a ubrzo poče i da zavija i sve to trajaše nekoliko minuta. Ubrzo se oglasiše i sirene, a za njima avioni detonacije i naša odbrana. Da li od straha ili hladnoće počeše dam mi igraju mišići a osetio sam i treskanje brade. – Čiko, ovi su ponovo krenuli u napad. - Zar ti ne spavaš? - Nema spavanja dok su fašisti na našem nebu. - Ne brini Zorane i njima će ubrzo kraj. - Kad? - Kad na kurcu nikne nokat, a možda i pre. Dođi na kafu. - Sačekaj da ovi prvo odu. - Čiko, požuri. Ohladiće se. - I ja sam se smrzao pa me niko ne pita kako mije i dokle ću sve ovo da trpim. - Kad bi nam samo jedan pao u ruke. - Ti ga hvataj za gušu a ja ću za jaja i da uživamo u njegovim mukama. - Kažu da i žene voze avion. - Ti bi nešto žensko da ti padne? - Pocepao bi je ko svinja džak. - Mnogo bi joj naškodio. - Pamtila bi me celog života. - Tata, kakva Je to grmljavina? - I ti ne spavaš. - Šta se to dešavalo napolju? - Pre kiše mora da seva i grmi. - Nisu bili avioni? - Ti si to sanjala. - Onda idem ponovo u krevet. - A ja ću kod. Zorana na kafu. - Ako bude neki novi napad ti me probudi. - Spavaj i sanjaj nešto lepo. Čovek je stvore n da pravi gluposti ,neke se mogu brzo zaboraviti a neke ostaju do kraja života. Prošao je prvi prošao i drugi sveski rat a ljudi se i dalje ponašaju kao životinje, jer u sebi imaju nagon za rušenje i ubijanje. Sve priče daje čovek civilizovano biće i daće ratovi nestati pada u vodu, jer ljudi žele dominaciju i bogatstvo a zato je najbolji dokaz i ovaj privatni rat Klintona. Neki ljudi će sve ovo brzo da zaborave ,drugi će da pamte, a svi u sebi nose crtu agresivnosti i samo čekaju priliku da je aktiviraju. Vučko, jer ti to imaš buve kad se toliko češeš? Legni na leđa pa da vidim koliko ih ima i da ti pomognem koliko mogu, jer u šupi ima pepeina. Ala si ti

vašljivko, gde li si se toliko napunio? Mora dasi bio u komšijskom svinjcu. Sačekaj me a ja ću brzo doći. – Čiko, dolazi! Skuvao sam nov u kafu. - Prvo da Vučka sredim. - Šta mu je? - Pun je buba. - Imaš li pepeina? - Punu kesu.

Šta si ti ovo kuvao? - Kafu. - Što je nisi zasladio? - Ja pijem samo gorku. - Molim šećera. - Što onda nisi tražio dati kuvam čaj. - Upali radio. - Nema ništa. - Da čujemo šta ima novo. - Naši oborili dva aviona. - To treba proslaviti. Šta imaš od pića? - Samo domaću.- Sipaj do vrha. - Čiko i ti si se iskvario. - Kvaran sam ja od rođenja. - Onda si trebao da se prijaviš u američku vojsku. - Žao mi je a li ja još uvek volim samo žene. - Priča se da je to pederska vojska. - Zorane, o njima se svašta priča, i ja verujem da su te priče devedeset posto istinite. To je plaćena vojska i svaki pošten Amerikanac ne služi takvu vojsku jer zna da je u njoj šljam od ljudi. - Tu čiko ima dosta crnaca. -Tu su robijaši, lopovi narkomani, pederi, sve ono najgore što Amerika ima. - Onda čiko i nije čudo što ubijaju decu žene i starce. - Ja sam o toj vojsci uvek imao loše mišljenje pa me čudi kako su vojnici iz neki Evropski zemalja pristali da im se pridruže. - To su sve političari sredili. - Sipaj još. Šta štediš? - Još je malo ostalo. - Kupiću ja sutra flašu vinjaka. - Stric, ako se to desi odmah prestaje rat. Jesi li čuo da su se neke žene iz kraja prošvalerisale. - Otišli im muževi na Kosovo a one se tucaju sa vojskom za pare. - Sve znaš. – I ja sam neke tucao ali bez para.- To se dešavalo i dešavaće se u ovakvim situacijama. - Sinoć sam bio kod jedne udate žene. - Jel je znam? - Najlepša je u kraju. - Ta je bila šarena i pre ove agresije. - Ko bi to rekao. Iscedila me ko limun. - Jel bilo nešto za jelo? - Svinjski vrat, ruska salata i piva koliko hoćeš. - Kad sam se ja švalerisao za jelo sam dobijao pečeno pile i vruću pogaču. Kad ideš ponovo kod te lepotice? - Za sedam dana jer joj sutra dolazi muž na odsustvo. - Tako će neko i tvoju kad se o ženiš. - Zato sam i ostao neženja. - Čiko, imam ja i jednu malu. - Ti si ga preterao. - Jednom se živi. - Pametno. - Dete hoće a ja mogu. - Gde

se viđate? – To je tajna.- Nemoj samo da je dovodiš kod kuće. - Ti si me video? - Sve ja vidim i čujem. - Jesi li ti nešto radio po tom pitanju. - Ja ne serem oko kuće, jer mogu da se isprljam. - Ti si slobodan i možeš da biraš. - Ja sam to radio kad je trebalo a sada samo želim da mi ostane glava na ramenima. - Ja sam pre neki dan za sanduk piva od vojnika dobio neki stari pištolj i malo municije. - Da ga vidim. - Nije to za decu. - Jer znaš da pucaš? - Triput sam dobijao nagradno odsustvo kao najbolji strelac u četi a ti me pitaš da li znam da pucam. Zorane druže koliko je sati? - Sad će zora. - Idem ja da odmorim leđa. . Ja ću dočekati zoru. - Vidimo se sutra.

Vučko ti ostani ispred vrata i pazi da ne naiđe neki tvoj brat a ja odo da se uvučem u topli krevet. Ako se pojave time pozovi. . Tata, s kim to pričaš? - Ti ne spavaš? - Sad sam se probudila. - Veći si lažov i od samog Solane. - Ko je taj? - Svetska baraba, po poreklu valjda Španac koji nam je zapržio čorbu. Kad sve ovo prođe on će biti glavni za. Evropu. - Ti sve znaš. - Tako mu je obećao Klinton ako naredi dase počne sa bombardovanjem Jugoslavije. Jel bi ti sada mogla malo da ćutiš a ja da pokušam da zaspim. - Ti spavaj a ja ću da gledam televiziju. - Ko se pre probudi kuva kafu. - A ko od ovog trenutka progovori poješće mu maca jezik.

Lajanje mog Vučka me trgnu iz sna i ja prvo pogleda na sat, koji otkucava osam sati i pet minuta. Ustao sam i sebi skuvao kafu, dok je dete spavalo i hrkalo, a televizor radio. Otišao sam na terasu i uz prisustvo mojih ljubimaca ispijao crni napitam misleći na Dragicu. Dugo se nismo čuli a tako bi želeo i daje vidim. Čovek uvek želi ono što nema, a kad ga ima ne zna to da poštuje nego pored hleba još traži i pogaču. Od nekud se pojavi sunce koje svojim toplim zracima za trenutak prekri moje lice i ja oseti prijatnu toplinu koju mi ubrzo oduze taman oblak. Svakog trenutka se očekuje kiša a ja gledam kako se igraju moji prijatelji. Mačak Bole popeo se Vučku na leđa a on ko besan ždrebac skače i pokušava da ga zbaci. Od kad je počela ova

agresija oni su se sprijateljili i nema dana i noći da nisu zajedno. Upalio sam tranzistor sa željom da čujem šta ima novo a on ko tuberkulozni bolesnik poče da krči. bruji, i ja ga na kraju ugasi. Mora daje pao i neka se žičica otkačila, ali nema problema ,jer je tu majstor Zoran koji će svaki kvar da otkloni za litar rakije.

Dok dete spava idem u selo po neke namirnice a svratiću i kod strine Milanke na kafu a biće i čašica dve dobre rakije. Moj pokojni stric Blagoje znao je da pije i u kući je uvek bila samo dobra rakija. I strina je krijući pila pase itekako dobro razume u dobro piće i gostima i prijateljima je sipala samo pravu rakiju. Govorila je daje dobra rakija lek koju treba znati piti i čovek će živeti duže. Vučko sedi ispred vrata i čuvaj kuću a ja odo u prodavnicu. U selu malo ljudi jer je radan dan, a počeli su i poljoprivredni radovi pa su ljudi otišli na svoje njive sa željom nešto i da poseju jer je godina duga i treba da se jede. U samom centru imamo crkvu mesnu kancelariju nekoliko prodavnica, seosku kafanu koja je uvek puna a tuje i zgrada osnovne škole u kojoj se danas prave krstovi i mrtvački sanduci. Ispred crkve nalazi se česma koja je podignu ta u znak zahvalnosti palim borcima u drugom sveskom ratu.

Kako je danas Gospođa strina? - Ne naspavana i uplašena. - Napad je prošao. - Oni su tu i nikad se ne zna kad će napasti. Ti jutros nešto nisi u formi. - Noćas su dolazili po unuka. - Gde je otišao? - Vratio se pre sat vremena. - Gde je sad? - Legao da spava. Bolje što ga nisu odveli jer od takvog vojnika ne bi im ali nikakve koristi. - Nema te dugo da svratiš. - Nigde mi se ne ide a tuje i posao i tako iz dana u dan. - Kako je ono tvoje ludo dete? - Dobro, ali i dalje ide na koncerte, brani mostove. - To sve treba zabraniti. - Strina, jel ima ne što da se popije? - Ovo je domaćinska kuća. - Bila dok je stric bio živ. - Sada ja ovde gazdujem. - Onda molim dupli vinjak. - Može. - Hvala, strina. - Sad će i kafa. - Tako treba. - Kad je Milanka

bila cicija?! Na koga ti se umetnula ćerka? - Tvoja sestra je stipsa na vas Radovanoviće.

Šta je sad ovo?! - Od pre nekoliko dana postoji i seoska sirena. - Ovi će opet da napadnu. - Jebao ih pas. - Teški zlikovci. - Jebao im pas mater. - Strina, sipaj još jednu pa da bežim kući. - Sačekaj da napad prođe. - Marina je sama, pa će se uplašiti. - Reci joj da dođe kod mene. - Čuva tatu. Pozdravi unuka. - A sestru? - Lako je njoj. Ima nekog momka. - Ko to priča? - Strina sve se zna.

U daljini se čuju avioni, a centar sela se očisti od ljudi. Samo ispred mesne kancelarije stoji vojnik sa automatom u rukama. U seoskoj kafani prisutni gosti su ućutali ko da im je maca pojela jezik. Ljudi koji su se našli ispred crkve svratiše u njene prostore ne bili se zaštitili. Iza crkve velika Topola je prelomljena na pola. Prvo se pričalo da je to bomba uradila ali je pop presekao i rekao da je to delo groma. Meni je ostalo da verujem popu a čitaoci kako hoće.

Avioni prave svoju galamu a ja ubrza korake jer je trebalo negde da se sklonim. Ljudi koji su bili ispred svoji kuća ili su nešto u dvorištu radili, kad su čuli sirenu skloniše se u svoja skrovišta u kojima su mnogo dana i noći. Oni koji su bili blizu crkve skloniše se pod skute boga jer se verovalo a i danas je tako daje to najbolja i najsigurnija zaštita. Moj drug Žika skuplja unučiće po dvorištu i kao svaki pravi Srbin psuje Klintona, NATO i jebe im sve živo i mrtvo. - Milija, dođi u moj podrum. - Neće oni mene. - Beži zar ne čuješ avione? - Skloniću se pored Miginog Ribarnika. - Sada će oni da gađaju Bubanj Potok. Odjednom osetim neki fijuk praćen sabijenim vazduhom i posle nekoliko trenutaka ču se jaka detonacija koja me je ubacila u ribnjak. Od straha u prvom trenutku nisam znao gde sam i šta mi se desilo ,ali kad oseti hladnoću shvatio sam da sam u vodi do guše. - Milija, jesi li dobro? - Žiko mene detonacija odbaci u vodu. - Jel ti je glava na ramenima? - Jeste. - Onda si ti dobar. Meni su svi prozori izleteli iz ležišta. - Majku im jebem! Ovi se ne šale. - Sila je

to. Od kako je počeo ovaj cirkus. Unuci mi se trzaju u snu i redovno pišaju u krevet. - Žiko, dođi. Ne mogu da izađem na obalu. - Stižem drugar. Šta nam rade ove belosvetske barabe. - Jaki su i mogu da rade šta hoće. - I njima će doći kraj. Idemo kod mene. - Ne. Idem kući, dete je ostalo samo. - Prvo se presvući pa posle idi gde hoćeš. - Hvala drugar ali ja moram što pre kući. Onako mokar, uplašen, požurio sam kući jer sam znao da će ovi zlikovci poslati još koju bombu. Ljudi izašli iz svoji kuća i dovikuju se, žele da čuju prijatelja, rodbinu, jer ko zna šta je sve bomba mogla da uradi. Na mestu gde je danas Ribarnica tu je neka da bio javni izvor koji su čobani sredili i tu redovno dolazili po vodu. Neko je od izvora napravio i lepu česmu pasu tu dolazili i drugi ljudi jer je voda bila na glasu. Stariji ljudi su govorili da joj ni pivo nije ravno pasu na ovu česmu dolazili i ljudi iz okolnih sela. Kad je gospodin Miga otišao u penziju on je česmu prisvojio, iskopao bazen i godinama drži ribe. Toliko je bio drzak da je ceo taj plac ogradio i danas svima govori daje to njegova dedovina. Miga je bio na Golom otoku. Šta je tamo radio i kako se proveo to samo on zna. Često je nama govorio daje MIĆUNOVIĆ jahao popove, a danas su mu puna usta demokratije.

U dvorištu deka i Marina pričaju šta im se sve izdogađalo u mom odsustvu. Kad su me videli onako mokrog i uplašenog počeše u glas da mi se smeju. - Tata, gde si to bio? - U bazenu sa ribama. - Što nisi neku doneo pa da pravimo roštilj? - Ja sam se usrao od straha. - Mene je tata probudila garnišna koja mi je pala u krevet. Mora daje to bila neka jaka detonacija. - Otvorila je prozor ali staklo nije puklo. - Čudo, dete. - U komšiluku svima su popucala stakla na prozoru a nama nijedno nije puklo. Idem ja dase presvučem. - Ja i deka igramo karte. - Ko dobija? - Zna se. Marina. - On je ćorav a ti mu kradeš karte. - Gde si ti video poštenog kockara.

Bože što sam se uplašio, ali im ovo ja neću zaboraviti. Ko sam ja i šta im mogu kad ih se plaše velika Rusija, Kina, Indija. Opasno je kad

ovakva sila nema mozga i zato ne zna šta radi. Istorija će zapisati svoje a mićemo brojati mrtve žene decu i starce. U današnjim novinama na prvim stranama piše da se NATO smeje ruskim pričama kako će oni sve uraditi da agresija prestane. Američki sekretar za odbranu poručuje daje agresija na Jugoslaviju dobra vežba za njihove bolesne vojnike. Zbog ovakvi i slični izjava pojedinaca trebalo bi ubijati njihove žene, decu i roditelje koji su rodili ovakve idiote. NATO želi da bude gazda na Balkanu, dok Boris Jeljcin izjavljuje da neće koristiti atomsko oružje, ali je mogao da pošalje po koju raketu na zemlje agresora. Današnje novosti na prvoj strani pišu da je Primakov izjavio da Rusija ide u savez sa Jugoslavijom i Belorusijom jer smo mi bogata zemlja sa izlazom na Jadransko more. Šta ste dosad čekali i dali je ova izjava prava ili se samo koristi da baci prašinu u oči lakovernim Srbima. Kad bi se narod pitao posle kukavičkog ponašanja rusa ni jedan Srbin ne bi sa njima u savez, jer su nam i ovog put a okrenuli leđa. Valjda će i naivni Srbi posle svega što nam se dešava izvući neku pouku i shvatiti ko nam je brat, prijatelj ako poslovni partner. Ne mogu i neću braćo Rusi nikada da vam oprostim vaš kukavičluk, dok je moja zemlja uništavana cd zlikovaca iz NATO alijanse. Ovo je vek ZVERI po imenima Klinton, Bler, Šreder, Širak, Solana, Klark i drugi. To su ljudi sa ispranim mozgovima i da ne nose odelo čovek bi pomislio da iz njih govore neke životinje.

U ovom ludom svetu je sve moguće, a birači neka počnu da misle svojim glavama ako ne misle da Evropu i svet uvedu u treći sveski rat. Danas je dominantno američko i englesko ludilo ,a ja se nadam da će progresivni deo čovečanstva shvatiti opasnost koja vodi do sopstvenog uništenja. - Marina, ko je pobedio? - Ja sam deku dotukla do nogu i uzela mu pedeset maraka. - Ti si gora i od ovi zlikovaca. - Ja sam samo bila bolja. - Zar deka ne zna da igra tablića? - Zna ali sam ja bolja. - Kradeš jer on slabo igra. - Sve je to kocka. Tata, što si prljav? - Strah i vazdušni pritisak baciše me u ribnjak. - Čiko,

rekao sam ja tebi da oni neće prestati sve dok se rat ne desi na njih ovim površinama. - Tata, teritorija. - Dete, nije. - Nije šija nego vrat. Narod je ogorčen na Ruse. - Tata, meni je vazdušni pritisak pocepao zavese na prozoru. - Dete imala si sreće. - Nikad se nisam toliko uplašila. - Da je bomba skrenula za koji santimetar i ti i naša kuća bi odleteli u nebo. Zorane, skuvaj jednu momačku kafu. - Jebem im oca i majku i sve najmilije. - Za sve ove muke ja sam sinovac u stanju i njihovo dete da nabijem na bajonet. Majku im fašističku. Ovo divljaštvo je nezabeleženo u novijoj istoriji. - Uvek je bilo i biće loših ljudi. - Zorane mi ćemo za koju godinu u dvadeset prvi vek i ovakvo zlo ne bi trebalo da se dešava.

Sat pokazuje podne ,a prolećni povetarac miluje moje uplašeno lice. Teče još jedan prolećni dan a ja se pitam dokle će još ovo da traje. Iz pravca Bubanj Potok i dalje se diže gust dim ,koji ni posle nekoliko sati od granatiranja ne prestaje. Mačak Bole i Vučko se igraju na terasi ko dva dobra druga, a ja i dalje osećam strah koji u meni izaziva revolt i želju za osvetom. Ovakve i slične agresije izazivaju međunarodni terorizam gde stradaju nevini a pravi krivci ostaju nedirnuti. I moj drug Žika reče da mu starije unuče piša u krevet a mlađe ne može da spava pa snajka cele noći dežura. Šta su im deca kriva i ko im daje pravo da ih uznemiravaju. Nije čudo što se deca tako ponašaju, ali je opasno što i ja u vreme napada piškam ko da imam prostatu. Zar se to može oprostiti i zaboraviti. Reče moj drug da je mnogo očekivao od rusa ali se toliko razočarao da im svakodnevno jebe oca i majku kukavičku. Zašto su gađali Bubanj Potok kad tu vojske nema, to samo oni znaju. Ovo je ižívljavanje bolesni umova kojima ni najbolji psihijatri više ne mogu ponoći.

Mala, zvao je mene Žika na po jednu sa nogu ali sam ja žurio kući. - Tata, bilo je strašno i ne daj bože da se više ponovi. - Kad me je komšija Braca video mokrog i iscepanog prvo je počeo da se smeje a zatim da psuje ko kočijaš. Jebe im sve po spisku jer su mu popucala

sva stakla na prozorima. - Njemu je lako. On je stolar. - Dete, staklo je danas skupo i teško se nalazi. NATO zlikovci ne prestaju da uništavaju civilne objekte i željom da ubiju što više civila jer je to uspeh najjače vojne sile. Valjda je to normalno kad se sila nalazi u bolesnim glavama koji žele da budu demokrate a ponašaju se kao najopasnije zveri. - Krajnje je vreme da se to što pre svati jer sutra Može da bude kasno. I tokom današnjeg dana gađani su civilni objekti a ima poginuli i povređenih. U Varvarinu je gađan most, i tom prilikom, je poginulo 11 osoba a ima i povređenih. Neki novinari misle da je broj poginulih i povređenih daleko veći. U stublinama je gađan predajnik radio Jugoslavije. Bombe su padale u Vranju, Preševu i okolnim selima. Ponovo je gađan Niš a materijalna šteta je velika. Fašisti su tokom dana napadali Kosovo i Metohiju i na civilne objekte i položaje vojske i policije bacili bezbroj raketa Ne zna se tačan broj poginulih i povređenih, ali je materijalna šteta velika. Zar je moguće da sve ovo zna svet, Evropa, Ujedinjene Nacije, Kina, Rusija a ne žele da pomognu, da se suprotstave fašistima iz Amerike i nekih evropskih zemalja. Sramota, bruka, strah, nemoć pred silom koja se zove NATO. Jedan Španac je rekao da Rusija više nije nikakva sila i da joj treba oduzeti veto u savetu bezbednosti. Slažem se sa ovim španskim fašistom koji je smogao hrabrosti da to kaže, jer Rusija igra neku igru od koje Srbi nemaju nikakvu korist. Dođe još jedna noć, a meni se strah uvukao od kožu pa mi se dan produžio a noć nikako da prođe. Da smo se na boga i kamenjem gađali ovo zlo ne bi zaslužili iako neke srpske barbe govore da nam je ovo dobra lekcija za budućnost. Uskoro će novi dan a ovi vampiri na negu krenuli su po svoje žrtve. Bože, zar ne vidiš ovo divljaštvo i zašto dozvoljavaš da kriminalci iz Amerike i Evrope ugrožavaju i ubijaju civile. Ovo je prvi, a ja se nadam i poslednji rat nekolicine bolesnih umova koji žele da budu gospodari života i smrti.

Pre ove agresije svet je znao za jednog fašistu po imenu ADOLR HITLER a danas je spisak duži. Doći će vreme kada će pomenuti i

nepomenuti a krivi za smrt žena, dece, staraca i tek rođenih beba biti osuđeni iako je smrt najmanja moguća presuda. Pojaviće se ljudi koji će želeti da osvete svoje najmilije i zato će pomenuti i napomenuti krivci za NATO agresiju da se plaše za svoj život i živote svojih porodica. Osveta mora da bude sto krvavija jer su oni to debelo zaslužili. Nego će da kaže nisu krive njihove porodice za zlodela koje oni čine, zaboravljajući porodice u Aleksincu, Ćupriji i mnogim mestima širom Jugoslavije koji su zverski ubijani Što su njihove porodice vrednije od naših i zato ova ubistva ne mogu i ne treba da se zaborave. Ona traže osvetu, koja mora doći kad tad.. Noć zamenjuje jutro, dok se mesec sprema da ode na spavanje. Moj petao se raspevao ko da se noćas ništa nije desilo. Moj Vučko ćuti kao da se oseća krivim što su njegova braća tokom noći rušila i ubijala. Vučko, odo ja da odmorim oči, a ti pazi da se tvoja braća ponovo ne pojave.

Iz sna me je probudila seoska sirena koja je najavljivala opasnost sa neba. Malo im je bila noć pa su sada i danju krenuli da ruše i ubijaju. Što neku raketu ne bace na MOSKVU ili neki drugi grad? Možda bi to bio signal Rusima da se umešaju u ovaj sramotni privatni rak Klintona i njegovih saveznika. Na radiju javljaju da su fašisti tokom noći bili neumorni i da je mnogo raketa palo na civilne objekte. Hrabri NATO još uvek nema m uda jer je to vojska pedera i narkomana. - Marina, avioni su tu i mi moramo da bežimo. - Gde ćemo? - Idemo u naš čajir. - Za nama trče mačak i Vučko dok se u blizini čuju detonacije. - Tata ovi fašisti ne daju nam mira. - Počeli su i danju da napadaju. - Gde je taj bog? - I on se uplašio ovih zlikovaca. - Ne daju mi da spavam ni danju ni noću. - Nije ovo vreme za spavanje. - Zašto njihova deca imaju miran san? - Tata, Klinton kaže da sva deca osim Srpske imaju pravo na miran san i srećno detinjstvo. - Jebem mu mater! - Možeš i oca i sve po spisku, ali je on bog i sve moraju da ga slušaju i igraju kako on svira. Tata, meni se spava. - Imala si noć za spavanje. - Kako sam mogla kad se često oglašavaju sirene i brujanje avionskih motora. - Evo ti moja košulja

pa sedi na nju i dremaj dok se ovi zlikovci ne udalje i odu što dalje. Kako bi se oni osećali da su njihova deca u zbegu uplašena i željna mirnog sna. Briga njih za nas i našu decu jer je za njih ovo samo dobar posao koji se dobro plaća. Kako bi se oni osećali kad bi videli svoje žene i decu raskomadane u bezbroj sitnih delića. - Tata, zar bi ti ubijao civile? - Kad mogu oni mogao bi i ja. - Nisam znala da mi je otac takav.- Kod mene važi pravilo oko za oko, zub za zub, Jer samo to može da umiri ove divljake iz NATO alijanse. Tišina je zavladala svuda oko nas i da nije Vučka koji se povremeno oglasi čovek bi pomisli da je sve ovo samo san. Nisam znao da moje dete hrče toliko glasno da se povremeno oglase uplašene ptice koje su se sakrile u svoja skloništa. Sveža noć kod mene izazva jezu i drhtavicu pa sam posle dužeg vremena sedenja u mraku naložio malu vatricu. Šuma je ovo a drva ima na sve strane. Od kako je počelo ovo američko sranje počeo sam i da pušim a zbog toga u džepu osim cigareta nosio sam i upaljač. Vatra obasja moju družinu koja je spavala i sanjala svoje snove. -Tata, jer sam ja to spavala? - Prijati priroda. - Više volim svoj krevet. - Spavala si dva sata. - Hladno mi je. - Obuci svoju jaknu i približi se vatri. - Jel su otišli? - Više od dva sata ne čuju se avioni i detonacije. - Majku im barabsku. Tata, jel su to sirene? - Da. - Sigurno obaveštavaju da je prošla opasnost. - Sada, Marina, možemo da idemo kući. - Šta ako se ponovo vrate? - Mi ćemo opet da bežimo. - Ja više ne napuštam svoju kuću.

Od ove agresije korist imaju Amerikanci i njihova vojna industrija, i zato su uvek prvi kad treba izazvati neki rat. Glavni uspeh heroja iz NATO alijanse proteklih 75 dana: ubijeni civili i porušena materijalna dobra. Da li su naši susedi svesni šta su nam uradili i rade podržavajući NATO agresora. Susedi, više neće moći da budu susedi, već neprijatelji sadašnjih i budućih generacija. Da li su hteli ili ne morali su da slušaju ludu zemlju i ludog predsednika to samo oni znaju. Evropa će tek da ispašta ulazeći u savez sa Amerikom i nekim fašističkim zemljama koje su se i ranije isticale hitlerovskom željom

da pokoravaju druge narode. Crni dani su u našoj zemlji a ja bi želeo da se tako nešto desi i našim susedima.

Posle prohladne noći, osvanuo je novi dan, i od ranog jutra temperatura vazduha je prešla dvadeset pet stepeni. Da nije vetra koji hladi, čovek bi pomislio da je u sauni iz koje nema izlaza. - Marina, dušo, ja moram na posao. - Po ovakvoj vrućini? - Kad su mogli drugi mogu i ja. - Pre odlaska idi kod čika Miće i kupi mi neki sok.- Idi sama. - Bolje idi ti jer u njegovoj prodavnici uvek ima po neki pijanac, koji se bezobrazno ponaša. - Izmišljaš razlog da ne bi otišla. - Tu si ti. - Šta ako me pogodi neka bomba? - To će se zvati kolateralna šteta. - Zna matorac da se čuva, iako ovi kriminalci napadaju iznenada ne birajući ciljeve. Da li su jeli mačak Bole i Vučko? - Prvo oni pa ja. - Gde su sada? - U debeloj hladovini ispod starog hrasta. Mačak se popeo Vučku na leđa i spava ko dete u kolevci. - Blago njemu. - Spavaj i ti. - Kako kad se svakog časa čuju avioni i detonacije?! - Dete, rat je u toku! - Dokle će sve ovo da traje? - To sam Klinton zna.

Na poslu svaki dan je isti a ljude je uhvatila neka nervoza i svi jedva čekaju da se ovo ludilo što pre završi. Iz dana u dan povećava se broj bolesnika koji izmišljaju bolest i dolaze u bolnicu na lečenje jer misle da im je tu najbolje. Zlikovci stalno ponavljaju da bolnice neće gađati pa ljudi misle da je ovo pravo mesto gde treba dočekati kraj rata. - Dete, da li je neko zvao? - Niko da se seti. - Ljudi se sakrili u mišje rupe i čekaju da se sve ovo što pre završi. - Kako je bilo na poslu? - Svaki dan liči jedan na drugi, samo što se broj bolesnika povećao. - Od čega boluju? – Strah pa beže u bolnicu jer misle da su tu najsigurniji. - Glupost. - Ima tu logike jer agresor izbegava da gađa bolnice. Gde si krenula? - Idem u potkrovlje. - Šta gore tražiš? - Tu mi je drugarica Nela. - Siđite dole. Zar ne čuješ sirene koje najavljuju novi napad? - Smiri se tata i čuvaj živce za stare dane. Zvala me je razredna. - Nada Vojinović je bila i ostala pravi pedagog.

- Tata, ona je prvo čovek pa sve drugo. - Malo je takvih žena. - Mislila je da si me odveo u Bosnu. - Ja sam ti predlagao da idemo a ti si ostala u Belom Potoku. - Moje mesto je u mojoj kući i ja odavde ne idem nigde. - Možda si trebala da odeš. - Razredna zna da stanujem blizu Bubanj Potoka pa je pitala da li sam se uplašila kada su padale granate. - Jesi joj rekla da su te granate probudile iz sna? - Pala mi je garnišna i zavesa na krevet. - Moglo je svašta se desi. Odakle je zvala? - Iz škole. - Šta tu radi. - Došli drugari da poprave slabe ocene. - Sada treba sačuvati glavu a ocene nisu važne. - Pitala me kako provodim dane i da li nešto učim. - Što joj nisi kazala da si svaki dan na trgu. - Rekla sam da sedim kući, čitam knjige i obnavljam gradivo. - Kako možeš da lažeš tako dobru ženu? - Ti si mi govorio da ljudi lažu. Kakav učitelj takav je i đak. Zaboravila sam da je pitam kako sam položila treću godinu. - To sada nije važno. - Meni jeste. - Marina, gde si dosad? - Nela, dušo, siđi dole jer su sirene oglasile novi napad. - Čika Milija, ja se više ne krijem. - Nema te da dođeš kod nas. - Tata, mi smo svaki dan zajedno.- Ja zaboravio koncerte na trgu i Brankovom mostu. Marina uvedi drugaricu u sobu a ja odo kod Zorana. - Čika Milija, ja moram kući. - Marina, isprati drugaricu i dođi kod nas.

Noć remete avioni i detonacije , a nas troje i dalje zajedno. Marina gleda film a nas dvojica pušimo neku krdžu i ispijamo velike količine kafe. Ja se raspričao a Zoran raširio oči i otvorio usta pa svaku moju reč guta ko gladan vojnik kad oseti ukus vojničkog pasulja.

Gospođo, gde smo ono stali? - Ja nisam ništa kriva jer sam ga prvi put videla. - To ste već više puta ponovili. Mene zanima ime i prezime i gde gospodin radi. - Ja ga ne poznajem. Čula sam. To mi i recite. - Čula sam da je čovek od poverenja i da je neka krupna zverka. - Mene zanima njegovo ime i prezime i gde radi. - Ja ništa ne znam. - Da li je oženjen i da li ima decu. - Znam da je oženjen sa mlađom ženom i da sa njom ima jednu ćerku. - Gde radi? - U jakoj

firmi gde je direktor. - Čovek od ugleda a ide u javnu kuću. Radnici nemaju pare ni za hleb a njemu je do javne kuće. - Njemu je lako. - Vidite, gospođo, kakvi su današnji direktori. - Gospodine. - Zar je pošteno da direktor pored mlade i lepe žene ide u javnu kuću. - On je slučajno navratio. - Što slučajno nije otišao da bere kukuruz. - On je nesrećan čovek. - A njegovi radnici su srećni jer jedva sastavljaju kraj sa krajem. Mnogi danas nemaju ni za hleb a njemu je do zabave. Rekli ste da ima jednu ćerku. - Bila je đak generacije i student generacije. - Nadam se da je to stekla znanjem a ne tatinim parama. - Diplomirala je sa desetkom. - On je srećan čovek. - Dobila je posao u jakoj firmi i još joj je ostalo da nađe momka i da se uda ali je život odveo pogrešnim putem. - Malo li je roditelja koji imaju ovako uspešnu decu. - To vi mislite. Svaki roditelj bi poželeo takvo dete. - Ne bi rekla. - Gospođo, vi nešto krijete. - Polako, sve ću vam reći. – Počnite već jednom jer mi radno vreme ističe.

Njegovo preduzeće slavilo je pedeset godina postojanja i uspešnog rada pa su to želeli da proslave i organizovana je žurka za sve radnike. Došli radnici, službenici, rukovodioci pa se jelo i pilo o trošku preduzeća. Jedan mlađi radnik se napio i počeo da se pred drugovima hvali kako je danima kresao fakultetski obrazovanu damu. Pričao je da je dama lepa, da je vatra u krevetu, da hoće sve da radi. - Gospođo, to je neki buzdovan od čoveka. - Takvi ste vi muškarci. Volite da se hvalite. - Nismo svi isti. - Raspričao se taj srećno oženjen čovek, sa dve male ćerke a radnici otvorili usta i gutaju svaku njegovu reč. Reče on i kako se dama zove, a direktor pocrvene u licu. - Zašto on? - Tako se zvala njegova ćerka. - Gospođo, ja ništa ne razumem. - Zlo, gospodine, i čovek ne zna šta mu se sve u životu može desiti. - Da nije direktor nešto posumnjao? - Uplašio se što je devojka imala veliki mladež na levoj dojci. - Gospođo, sada su mi neke stvari jasnije. - Radnik je izgovarao ime njegove ćerke. - Smrad od čoveka. - Ta devojka je prvo prodavala ljubav na ulici, gde sam je i upoznala i predložila da dođe i radi za mene. - U vaš

golubarnik. - Ja sam prijavljena i uredno plaćam porez. - Bogati direktor poželeo malo ljubavi i došao u vaš golubarnik. - Taj susret mu je došao glave.- Ko me je ljubav naškodila? - Njemu jeste. - Pričajte šta se desilo. Nemam vremena za gubljenje. - Ja sam ga sačekala ispred vrata i uvela u naš hodnik, gde sam mu ponudila da sedne. - Vi poštujete vaše mušterije. - Rekao mi je dobar dan, skinuo šešir i poljubio me u ruku. - Pazi ti njega. Direktor pa kulturan. Šta vas je posle pitao? - Gde je Tanja? - Ko je ona? - Tako se zove njegova ćerka koja je kod mene radila. - Roditelji poslednji saznaju kakva su im deca. - Ja sam se u početku pravila da ga nisam razumela i da ovde nema nikakve Tanje a on je insistirao samo nju da vidi. Pokazala sam katalog sa slikama mojih devojaka i govorila koja je najbolja ali se on zanimao samo za Tanji i na sto stavio petsto evra samo za nju da vidi. Ovde je gospodine diskrecija zagarantovana i važi pravilo „ništa se ne pita“ već se završi posao i ide dalje. - Ala ste vi, gospođo, savremeni. - Tako je na zapadu. - Od kako smo počeli da živimo ko zapadnjaci, nama je sve crnje i gore. - Ponuđeni katalog direktor je stavio ispred sebe dok je desnom rukom brisao znoj sa čela. - Nije lako naći se u kući punoj lepih devojaka. Od njega sam uzela katalog i pokazala slike devojaka koje su tog trenutka bile slobodne. Plašljivo je gledao da bi jednog trenutka naglo pocrveneo a zatim prebledeo ko mrtvac kad prenoći jednu noć u mrtvačkom sanduku. Tog trenutaka mislila sam da će se srušiti. - Uzbudio se čovek pre vremena. - Krenuo je prema izlaznim vratima, ali se odjednom okrenuo i krenuo prema katalogu, gde je drhtavom rukom pritiskao sliku naše Tamare. Ona je bila najlepša i nju su sve mušterije tražile. - Koliko? - Sto evra. - Zar ima ljudi koji to mogu da plate? - Nudili su i više ali sam ja poslovna žena i držim se cenovnika. - Zar takva dama ide u krevet sa matorcima? - MI smo profesionalci i cenimo svaku mušteriju. - Samo da zaradite. - Takav je posao a mladost brzo prođe i treba misliti na starost. - Koliko košta malo ljubavi u vašem golubarniku? - Za svaki džep imamo devojku

po principu koliko para toliko ljubavi. - Za sirotinju koja je tarifa? - Od dvadeset evra pa naviše. Sve zavisi šta mušterija traži. - Koliko košta Tamarina ljubav? - Od sto evra pa naviše. - Neka super riba. - Najlepša i još fakultetski obrazovana. - Bez mozga? - Vrlo pametna devojka. - Ja se s vama ne bi složio. - Odvela sam direktora u sobu gde ga je Tamara gola čekala. -Vi ste zver žena. - Kad su im se pogledi sreli on je pao ko pokošen, a Tamare je vrisnula i gola istrčala iz sobe. - Kakva sramota! Otac našao ćerku u javnoj kući. - Pozvala sam hitnu pomoć i oni su direktora dovezli kod vas. - Gde je ćerka? - Nju su odvezli na Guberevac. - Jadan čovek.-- Gospođo, i to je život. - Jel je živ? - Srce nije moglo da izdrži. - Mrtav? - Da, gospođo. - Mogu li sada da idem? - Morate da sačekate policiju. - Ja nisam ništa kriva i da sam znala da je Tamarin otac ja ga ne bi odvela u njenu sobu. - Sve što imate da kažete to recite policiji. Vi ste rekli da poznajete mnoge ljude iz policije. - Da. - Onda nemate čega da se plašite. - Mnogi policajci koriste naše usluge. - Jel plaćaju? - Ne. - Što se ne bunite? - Jednom sam pokušala i umalo da mi zatvore kuću i predaju sudu za prekršaj. - Zar su toliki gadovi? - Veće barabe i od najvećih kriminalaca. - Vi ste mi kazali da poznajete mnoge ljude iz suda. - Mnogi koriste naše usluge. - Zar su muškarci takve svinje da pored svojih žena žele i devojke iz javnih kuća? - Svi su ljudi šareni i njima ne treba nikada verovati. - Blago vama vi se družite sa ljudima od ugleda a ja gledam bolesne i pakujem umrle za put u raj. Jel imate vi meni još nešto da kažete? - To je sve. - Onda ostanite u ovoj sobi jer će za desetak minuta doći patrola SUP-a. - Sve sam vam kazala. - To morate i njima da kažete.

Kolega, dođi da nam pomogneš. - Koga će te vi zvati kad ka odem u penziju? - Doći će neko mlađi i lepši. - Ovakva budala pojavljuje se svaki sto godina. - Ti imaš visoko mišljenje o sebi. - Ja sam najbolji, najlepši, najpametniji. - Zato se godinama družiš sa kolicima i nosilima. - I to je za ljude. Majo, danas lepo izgledaš. - Uvati se kolega za nosila. - Majo, ala je ovaj gospodin težak. - Bolje što je

umro. - Da nije nekoga ubio? - Hvala ti bože što ste mu skratili muke. - Koleginice, znam ja njegove muke. - Onda ti je sve jasno. - Roditelji poslednji saznaju kakva su im deca. - Koleginice, ovo je velika nesreća. - Niko nema da razočara kao deca. - I žene su opasne. - Da ali to manje boli i ja još nisam čula da se neki muškarac obesio što ga je žena ostavila. - Danas svaki pametan muškarac treba da zna da će ga žena ostaviti kad tad prevariti i da zato bude spreman.- Opasne su žene. - Ni muškarci nisu ništa bolji. - Danas svi lažu, varaju i foliraju se. - Došlo neko čudno vreme. - Uvek je bilo tako samo što su ljudi krili a danas je sve javno. Ima ljudi koji žele da se vide i da se sutra o njima priča kako pored žene imaju i prijateljicu. - Koleginice, to može svako. - Muškarci su velike svinje. - Slažem se, koleginice. - Čast izuzecima. - Svi su muškarci isti. - Koleginice, ko bi očekivao da devojka koja ima sve krene pogrešnim putem. - Čudne su žene i nama ne treba verovati jer smo spreme na sve i svašta. - Ima la je lepotu, fakultet, posao, bogatog i uglednog oca a prodaje ljubav. - Kolega, možda nifomanka. - Možda.- Što se ti kolega nisi oženio? - Pokušavao sam više puta ali sam uvek dobijao nogu. - Jednu ili dve? - Kako kad. Majo, idi i skuvaj jaču kafu. - Posle ove priče, radije bi popila jedan vinjak. - I meni bi dobro došao. Koleginice, zar ne čuješ telefon? - To tebe neka traži. - Nema ko. Gde ti je muž? - Otišao u Bosnu da obiđe majčicu. - Možda te on zove.

Majo, ko je? - Kolega, za tebe. - Ko se mene setio. - Ženska sa glasom zaljubljene žene. - Ti mi se rugaš. - Zove te neka dama. - Ko bi to mogao da bude?! - Zar „kliničkog švalera“ nema ko da zove. - Samo se ti, koleginice, šali na moj račun. - O tebi sam svašta čula. - Ovde ćeš svašta da čuješ. - Požuri. Žena je na vezi. - Molim. - Zar si još na klinici? - Bila neka frka pa sam ostao duže. - Neki prijem? - Hitan slučaj. - Više mu ništa ne fali jer je pre pola sata otišao na onaj svet. - Ala ste vi uspešni! - Ovo je čuvena klinika. - Teško njoj ko tu sve radi. - Kako je Dragica danas? - Dobro sam. - Nešto ti treba? -

Poželela sam da te čujem i pitam kada ćeš u moj kraj. - Čim se ovo završi eto mene kod tebe. - Jedva čekam. - I ja. - Zvala sam te prvo na kući broj ali mi tvoja ćerka reče da još nisi stigao sa posla. - Ja sam radna sestra. - Ne mogu da verujem da si još na klinici. - Možda sam odlutao kod neke. - Možeš ti to. - Mogu ali neću. Ja želim samo tebe. - Tako su mi i drugi govorili ali su trčali kod druge. - Šta ćemo sa sidom, žuticom, B i C? - Ako si pametan, ti ćeš da se čuvaš. - Čuvam se ko zmija noge. Šta ima novo kod tebe? - Ništa i jedva čekam da ovo prođe pa da se vidimo. - I ovoj nesreći se bliži kraj. - Otkud znaš? - Javile su ptice. - Ti se šališ. - Šta mi drugo ostaje. - Pozovi neki put. - Zvao sam te a ti nisi bila kod kuće. - Krenula sam u život. - Koji je taj sretnik? - Imam ih na svaki prst po jednog. - Ti si neka napredna ženska. Zvaću te sutra. - Pre podne sam u skitnji. - Mogu li kad padne noć? - Posle dvadeset sati sam u kući. - Čujemo se. - A ti se čuvaj.

Čiko, ti si me tvojom pričom uspavao. - Skuvaj još kafe. - Dosad smo popili desetak šoljica. - Zato nam se još ne spava. - Tata, ja idem na spavanje. - Koliko je sati? – Tri je prošlo.- Uskoro će i zora a mi se i dalje družimo.

Pred zoru i nas dvojca počesmo da zevamo i uz još jednu čašicu dobre domaće rakije, koju ispijamo sa nogu, odlazimo svako u svoj krevet. Jutro sveže a tu je i vetar koji najavljuje kišu. Radio javio da je ruski ministar otišao u Bon na pregovore dok neki novinari najavljuju da će Rusi zaustaviti dalju agresiju. Mogli su to i pre ali nisu hteli ili smeli da se suprotstave sili zvanoj NATO alijansa koju predvodi Amerika i nje prvi čovek po imenu KLINTON. Vreme leti a da mi nismo ni osetili dolazak novog meseca sa starom nadom da ovo zlo što pre prođe. Dani sve topliji a strah sve veći jer svima dosadilo da se igraju mačke i miša.

Zlikovci pojačavaju napade a njihova želja je da što više ubiju žena, dece i staraca. Dok su visoko oni su hrabri, a kada se spuste malo

niže i njihove glave su u torbi jer mogu biti pogođeni od naše odbrane.

U ovoj agresiji, kao i bezbroj puta ranije, isticali su se Nemci i Amerikanci. Ove dve zemlje spadaju u sam vrh genocidnih naroda koji ne mogu bez rata i zato su uvek prve kada treba nekog napasti. Nadam se da će ova agresija za mlade biti velika škola u kojoj će naučiti da Nemačkoj i Americi ne treba ništa verovati jer su oni bili i ostali neprijatelji Srbije i srpskog naroda. Fašisti nikoga ne vole, oni gledaju svoj interes a plaše se samo aviona i detonacija koje proizvode bombe i rakete. Istorija će Nemce i Amerikance zapamtiti kao najveće kriminalce i varvare dok će Rusi biti upisana kao ljudi koji su sve ovo samo gledali. Gospodo iz Rusije, vi niste ispalili ni jednu raketu i ti me ste pokazali slabost koja će ubrzo skupo da vas košta.

Dođe još jedna noć i sve je isto a ja se pitam dokle će ovako i šta smo m i bogu zgrešili kad nas ovako kažnjava. Posle mračne i kišovite noći, osvanuo je sunčan dan. Priroda je, iako sa zakašnjenjem, obukla svoje zeleno odelo a ptice su počele glasnije i veselije da pevaju. Na radiju javljaju da će u Beograd doći ruski ministar. Ovo će biti poslednji ali uspešni dolazak jer će prestati bombardovanje, tako piše domaća i svetska štampa. Ovo je prilika da Rusi operu obraz ili da još više padnu u blato jer su nemački političari izjavili da ne treba gajiti preveliki optimizam. Njihova braća po genocidinim ambicijama, Amerikanci, govore da se razgovori kreću u pozitivnom pravcu i da ima nade za brz prestanak rata. Da li će Rusi pogaziti datu reč da rat mora smesta prestati jer više nema priče saznaće se tokom današnjeg dana.

Dete sam ostavio da spava i krenuo sam na železničku stanicu Beli Potok kad iz pravca Avale odjeknuše dve snažne detonacije. Zemlja zadrhta a nebo se za trenutak zamrači kao da je i sunce pobeglo u svoje skrovište. Gust dim je prekrio selo a neprijatni mirisi su

izazivali suze i gušenje pa sam ubrzo na glavu stavio tek ispeglanu košulju. U sobi me je dočekala Marina, na čijem licu sam video strah i gnjev ali me ništa nije pitala. - Što ne spavaš? - Opet ovi. - Narkomani i pederi i dalje se iživljavaju. - I njima će doći kraj. Možda su još žedni srpske krvi ili se plaše da stanu sa ubijanjem jer ih čeka odgovornost za privatni rat i civilne žrtve. - Tata, gde si krenuo? - Na posao. - Ja ne smem sama da ostanem kod kuće. - Idi kod deke. - Kad se vraćaš? - Samo da me vide i pre prvog mraka ja sam kod kuće.

Na železničkoj stanici u Belom Potoku puno ljudi koji pričaju i kritikuju Ruse što nam dosad nisu pomogli. Svako ima svoju priču, svoj predlog i savet kako sve ovo treba što pre da prođe.- Priče se otegle a voza još nema jer ne rade semafori, i na pitanje kada će voz otpravnik samo sleže ramenima. U priču o ruskoj pomoći uključi se i baba Tomanija koja je krenula u grad kod svog doktora po neke praškove. Nije baba zaboravila ni seosku torbicu u kojoj je stavila malo ponuda za svog doktora. Baba se obukla ko devojka kad krene na vašar jer nije mala stvar otići kod gospodina na pregled. – Baba, šta ti na ovo kažeš? - Rusi su opasni. - Da ti se nije neki zamerio? – Umalo i ja od jednog da stradam ali me je spasila vila. - Da nije nešto hteo? - Ja sam tada bila mlada i lepa, a oni kad vide lepu i mladu ženu glavu gube. Rusi su za vreme drugog svetskog rata mnogo pili i napadali žene i devojke. - Sva je vojska ista. - Po dvojica trojica navale na ženu ili devojku. - To su radili i drugi. - Nemac je kulturan. - Kako baba? - On pita, nudi poklone pa koja hoće ona navali na nju. - Kakvi su Italijani? - Mnogo pričaju ali kad odluče neku da zavadu ona je gotova. - Ko ide za Beograd? - promuklim glasom oglasi se otpravnik. - Zar dolazi? - Babo, ti si trebala da sediš kod kuće. - Dete, moram kod doktora. - Tebi treba pop. - Gospodine, nemojte tako i ona treba da živi. Toliko civila je stradalo. - Nije ona kriva. - Izvolite u voz. - Kakav ste vi to čovek? - Bolji sam od vas. Baba, jel možeš sama? - Mogu. Samo što smo ušli

voz krete i da nisam bio pored nje baba bi ispala iz voza. U vozu gužva kao u košnici pa se pitam gde će ovaj narod. Baba se izgubila u ovoj gužvi i ja do Beograda više nisam progovorio ni jednu reč.

U gradu gužva, ljudi se razmileli ko puževi posle kiše. Da nije istina bilo bi smešno, ljudi imaju markice za prevoz a gradski slabo radi jer su grad preplavili privatni autobusi. Narod negoduje, čuju se razni komentari a ljudi plaćaju i trpe. Dokle to, samo bog zna. Na poslu novi bolesnici, dva starija gospodina dobila tetanus, kako i zašto to samo oni znaju. Što je više bolesnika broj sestara se smanjuje. Čudna neka organizacija posla ko da će se u budućnosti negom pacijenata baviti doktori.

NATO alijansa je fašistička tvorevina koju treba što pre uništiti jer je velika pretnja sa Svetski mir. Oni se zaklinju u demokratiju, a i sami ne znaju šta je to. Možda oni misle da je demokratije rušenje materijalnih dobara i ubijanje tek rođenih beba? Možda oni misle da je demokratija napadanje malih naroda koji ne žele da igraju kako oni sviraju? Jugoslavija je prihvatila predlog za prestanak agresije koji je predložen od Ruske strane. I poslanici u skupštini su prihvatili takav predlog jer zadržava Kosovo i Metohiju u okviru Jugoslavije. Engleski pajac Toni Bler traži da se agresija nastavi. Diplomatija pokušava da nam donese mir, a fašisti nastavljaju da ruše i ubijaju. Dokle?!

Nema dobre vojske ali postoji ona koja brani i koja napada. U selu se priča da se naša vojska opija, a ljubavi ima ko da nam se ništa ne dešava. Da li je to istina ili su samo priče ne bi znao da vam kažem ali sam u prilici da svašta vidim. Čovek kad obuče uniformu on se osili i radi ono što bez uniforme ne bi nikada uradio. Uniforma daje agresivnost i želju za ubijanjem, dok u slobodnom vremenu uzima od života što više može jer ne zna šta će mu doneti sledeći dan.

Dan sunčan a sat pokazuje devet sati. Sirene paraju nebo. Koja drskost! Rus u Beogradu a oni napadaju. Oni ne žele mir, oni žele da izazovu Ruse. To je njihov cilj ne misleći da bi to debelo platili. Lako je voditi rat na tuđoj teritoriji. Muke nastaju kad u njihovim zemljama dinu njihovi rođaci, prijatelji. Mogu oni sa nama da se igraju ali Ruse treba da ostave na miru jer to nije Srbija, zemlja sa pet – šest miliona od kojih je stotinak hiljada u službi neprijatelja.

Moji ljubimci leže u hladovini i ne misle moje misli. Od početka agresije postali su dobri drugari i danju i noću su zajedno. Kad ih hranim, svako jede iz svoje šerpice. Posle jela Vučko se opruži koliko je dug, a mačak se popenje na njegova leđa ili mu se podvuče pod trbuh i spava. Večeras neću na terasu jer je vreme da svoj noćni odmor provodim u krevetu. Nadam se da ću se opustiti i da svaki šum ne vezujem za avione i detonacije koje proizvodi eksplodirana bomba ili raketa. Noć je mirna ali ja nisam mogao da zaspim pa sam šetao po dvorištu i očekivao zvuk aviona i padanje bombi i raketa. Tek pred zoru sam zaspao ali me je probudilo Vučkovo lajanje. Umoran i neispavan, u novom danu opsovao sam srpski sve po spisku, bez želje da ikoga izostavim. Sve kukavice, pedere i kriminalce iz NATO alijanse. Neki će Srbi sve ovo brzo zaboraviti, a moje je želja da gledam kako u najgorim mukama umiru njihove žene i deca. Amerika, Francuska, Engleska, Nemačka i druge male zemlje bez objave rate deset nedelja uništavali jednu malu zemlju, bez griže savesti treba u budućnosti izbegavati. Svaka saradnja sa njima je uvreda za žrtve koje su pale a da svoje ubice nisu videli. Ovaj rat će mnogima srušiti mit o američkoj demokratiji i evropskoj civilizaciji. Pomenute zemlje žive od kriminala i bogatstva drugih zemalja i zato izazivaju ratove širom naše planete. Ostaće zabeleženo da su se Rusi poneli kao velike kukavice i ponovo dokazali da su prijatelji samo na papiru. Njihov ugled kod našeg naroda pao je tako nisko da mnogi ne žele ni ime da im pomenu . Ima i onih koji će reči da nije bilo njih, mi bi obrali zelen bostan. I to je tačno ali zašto su

čekali deset nedelja. Zašto su dozvolili da strada toliko civila. Kako civili da se zaborave, kako njihovim roditeljima i prijateljima objasniti da su Rusi pričali, pričali i samo pričali, i tek posle sedamdeset dana bombardovanja odlučili da nam pomognu. Sve ovo nije smelo da prođe bez ruskih raketa, bez smrti i razaranja njihovih zemalja. Da je pala samo jedna ruska raketa ove kukavice preko noći bi prestali da napadima na našu zemlju. I tokom protekle noći zlikovci su napadali Kosovo i Metohiju. Neće oni nas tek tako ostaviti na miru jer se još nisu dovoljno napili srpske krvi. Rusi bez raketa ne mogu da povrate ugled velike i moćne zemlje koja je garant Evropskog i svetskog mira. Čudno je da to rusima nije poznato ili su svesno komandu svetom prepustili Velikoj Americi, zemlji koja ima moć i vojnu silu ali joj fali pamet.

Tata, sirene objavljuju vazdušnu opasnost. - A potpis? - Kakav potpis?! - Juče je potpisano da agresija treba da prestane. - Ko još veruje u ruski potpis. - Dete, koliko je sati? - Devet. - Fašisti krenuli u lov na ljude. - Neće još dugo. - Tata, kada će ovo da prestane? - Kada Rusi ispale svoje rakete na zemlje iz NATO alijanse. - Nemaju oni hrabrosti. - Ko zna. Možda će o ni da shvate da će uskoro biti njihova meta. - Tata, šta ima novo na klinici? - Radi se. - I ti radiš? - Ko crnac a plaćen sam ko belac. - Šta si odlučio? Da li ćeš da tužiš kliniku? - Tebi trebaju pare. - Ti si mi govorio da se kod vas ne poštuje zakon. - Kako za koga. U zdravstvu se najviše krši zakon. - Vi ste nešto posebno. - Ne, dete. - Pa što se onda ne pridržavate zakon? - Zakon krše pojedini ljudi od položaja i titule. Doktorima i šefovima sve je dozvoljeno i zakon može da krše kad hoće. - Gde vam je pravnik? - On mora da igra kako doktori sviraju. Na infektivnoj klinici direktor i doktori rade šta hoće. I ko zna da im se uvuče u dupe taj lepo živi a može i da napreduje u struci. - Buntovnici kao ti. - Za takve nema mesta na klinici. I ovo treba da čuješ. - Opet neki cirkus sa infektivne klinike. - Ovo je istinski vic. Direktor pravnik, glavne sestre i šefovi dobili povećanje plate. - A

ostali? - Ništa. -Tata, ti radiš u bolesnoj klinici.- Ja bi rekao u cirkusu zvani infektivna klinika. - Kakav si ti takva ti je i klinika. - I to je tačno. - Što je onda ne napustiš? - Mogao sam ranije ali nisam hteo. - Sada ćuti i radi. Imali još nešto zanimljivo? - Ti reče da ti se spava. - Kod vas se svašta dešava. - Svaki bolesnika je priča za sebe. Danas smo kao hitan slučaj primili jedno trovanje. - To je svakodnevno kod vas jer se time bavite. - Ovo trovanje je opasno i može glava da se izgubi. Učiteljica jela suve kobasice i dobila opasnu bolest po imenu BOTULIZAM. -Kakvo je to trovanje? - Opasno trovanje sa toksinom koji napada nervni sistem. - Kako se učiteljica danas oseća? - Jedva diše i izgleda ko veštica na metli. - Samo si ti lep.- Padaju joj kapci i kad nešto treba da vidi ona ručno podiže. - Kada će sve to da prođe? - Potreban je serum a njega nema. - Neće valjda da umre? - Roditelji i rodbina dali se u lov na serum i što ga pre nabave to će biti bolje. Jedan doktor sa klinike nudi serum za hiljadu maraka.- Otkud njemu serum?! - Priča da mu je sestra iz Nemačke poslala. - Možda čovek govori istinu. - Laže doktorsko đubre. - Ti sve znaš. - Nema doktora koji ne voli kovertu punu para.- Zar infektivna klinika nema serum? - Ima ali se izmišljaju sestre iz inostranstva koje će poslati serum ako roditelji ili rodbina to dobro plate.- Jadni vaši bolesnici.- Kad ih leče nesavesni i korumpirani doktori koji zbog marke više zaboraviše hipokratovu zakletvu. - Danas se dete sve plaća. - Ko ima para on će da se leči. - A ko nema, neka umre. Osim kapaka koji padaju šta još ima učiteljica? - Teško diše pa smo joj uključili kiseonik, a zbog otežanog gutanja doktor Milošević joj je ubacio sondu. - Koliko godina ima učiteljica? - Ne znam ali znam da je pre mesec dana u Jagodini završila učiteljski fakultet i kao odličan pedagog odmah je dobila posao. - Šta će biti sa njom? - Pre odlaska kući, čuo sam da su našli serum u Nišu i da će do ponoći kolima hitne pomoći stići na kliniku. - Kako se daje serum? - Što pre to bolje. - Čovek više ne sme ništa da jede. - Treba kupovati hranu u državnim prodavnicama jer je tu kontrola bolja i manje su mogućnosti da se ljudi zaraze. Znam

ja, dete, ko na klinici prodaje lekove.- Da i ti tata nisi sa njima? - Oni to rade preko sestara, tetaka i ujni koje navodno rade u inostranstvu. - U zdravstvu rade barabe i kriminalci. - I ti si, tata, zdravstveni radnik. - Jesam ali je moje vreme isteklo. A sada na spavanje. - Prvo mi reci kako je Zvonko? - Teško. Vrlo teško ali sam ja večiti optimista. Marina, koliko je to sati? - Tek je dvadeset. - Vreme je da spavaš. - Ispričaj mi još nešto. - Drugi put. - Tata, budi me sutra u šest. - Važi. - Laku noć, tata. …Tata! - Šta sada imaš da mi kažeš. - Jesi li čudo da su se posvađali Klinton i Jeljcin? - Da a to su trebali i ranije. Slušao sam vesti radio Beograda. - Onda si čuo da su Vuk i Đinđić bili u Turskoj da pozdrave Klintona i čuju nova naređenja. - Dete, o stavi političare na miru jer su svi oni isti. - Tvoji su najbolji. - Kakvi su takvi su ali su se muški borili protiv kriminalaca iz NATO alijanse. Pre agresije su obnovili zemlju dok srpske izbeglice šetale gradovima i išle neprijatelju na noge. - Srbi su izdajice. - Spavaj, dete.

Tata, probudi se! Prestalo je bombardovanje. - Dete, pusti me da spavam. - Javili na televiziji da je prestalo bombardovanje. - Lepa vest. - Sada možeš da pozoveš Natašu u goste. - Jedva čekam da je vidim. - Zovi je sada. Ona je na ulici slavi prestanak bombardovanja. Tata, da li se sećaš šta si obećao. - Ja sve što obećam to i ispunim. - Obećao si da ćeš se oženiti kada prestane bombardovanje. - Koja će mene ovako dronjavog i smotanog? - Kad bi se malo doterao mogao bi da prođeš kod mnogih baba. - Šta će mi one?! - One su tvoj broj. - Bolje je biti sam nego se družiti sa nekom babom kojoj moram svaki dan da merim pritisak i jednom nedeljno da je vodim kod doktora. - Imaš li neku? - Znaš da sam pokušao sa Mikicom. - I dobio si šut kartu. - Tako je bilo. - Ti tako lep možeš da nađeš neku drugu. - Mogu ali nisam spreman da igram kako baba svira. - Tata, ti bi hteo i jare i pare. - Mlađu od mene dvadesetak godina. - Nije to za tebe. Jel čuješ pucnjavu? - To se naši vojnici raduju. - Svima je dosta ovog kukavičkog rata. - Dete, sada bi da se vratim u krevet i dobro

ispavam. - Jesi li nahranio Vučka i mačka Boleta? - Oni su jeli bolje nego ja.

Osvanuo je prvi dan posle prestanka bombardovanja. Marina odvrnula radio do kraja i skače ko da je juri roj pčela. Dete veselo jer više ne mora da strepi za svoj život i život dece širom Jugoslavije. Raduje se dete jer nam ova agresija nije ništa uzela, oštetila osim straha i neizvesnosti za naše živote skoro tri meseca. Sačuvano je ono malo sirotinje a i glave na našim ramenima. U selu narod izašao na ulice i sa nevericom jedni drugima pričaju kako su sve ovo preživeli. Neki su obukli i novo odelo a oni koji su imali oružje svoju radost su manifestovali pucanjem iz pištolja.

Neka ostane zabeleženo dasu kukavice iz NATO alijanse posle povlačenja naše vojske ušle na Kosovo 12. juna 1999. godine. Danas se ovi bednici ne zovu Natovci nego mirotvorci koje su poslale Ujedinjene. nacije da štite mir na Kosovu. Smešno ali istinito. Žao mi je što će ovi psi prljati našu zemlju i naš vazduh. To je sila i tu se ne može. Evropska i svetska nepravda ne poznaje ni srce ni dušu nego gleda svoji interes a za to se koristi vojna sila. Da su ti ljudi mirotvorci ne bi došli u zemlju koju su prethodno uništavali svojim bombama i raketama. Ubijali su žene, decu i tek rođene bebe ali to rade neljudi obučeni u čovečijem odelu.

Deco, što ste tako rano ustale? - Tečo, idemo na bazen. - Nemojte na miting.- Tata, baš smo planirale da posle bazena idemo na trg Republike. - Tečo, šali se Marina. - Tata, zašto se ljudi okupljaju na trgu? - Slave Klintonov rođendan. - Mogli smo da izgubimo glave. - Sve sto radi za šaku dolara. - Ko će govoriti na mitingu? - Dete, ne znam i to me ne zanima jer je sve to u režiji Amerike i NATO saveza. - Tata, opet je zvao onaj Bosanac. - Ja nisam čuo telefon. - Oko pet sati. - Možda je trebao nešto da pita. - Da ali zašto zove u ponoć i u rane sate. - Možda je tada došao iz kafane. - Ako mu trebaš zna se kada se zove. - Budala.- Da mu nisi nešto dužan? - Duša mi je čista a

savest mirna. -Tata, telefon ponovo zvoni. - To je neka tvoja drugarica. - Možda je ponovo Bosanac. - Sada ću ja njemu da očitam lekciju. Molim? - Kolega, što se ne javljaš? - Ja poštujem dogovor. - Ali ja želim da te čujem. - Sviđa ti se moj glas. - Govoriš ko iz bureta. - Takvi smo mi muškarci. - Ti si sestra sa šestim stepenom. U subotu te čekam u 11 sati na autobuskoj stanici u Obrenovcu. - Danas je tek utorak. - Samo da te podsetim. - Ja sam od reči. - Do sad me nisi nikad prevario.- Ima vremena. - Da nećeš na miting? - Ja nisam poludeo. - Na trgu će biti srpski intelektualci i nabeđene demokrate. - Zar da slavim rođendan zlikovca koji je dva i po meseca slao svoje pedere i narkomane da ruše i ubijaju?! - Oni su demokrate. - Jebem im sve živo i mrtvo. - Oni su te oterali svinjac. - Samo se ti rugaj. - To si mi pričao. - Tako je bilo i ja to ne mogu nikada da zaboravim. - U subotu se udaje sestra od strica. - Jel moram da se doteram? - Na svadbu se ne ide u farmerkama i patikama. - Šta ako nemam odelo, cipele? - Šta ja tražim od tebe? - To samo Bog zna. - Da nije to sestra koja je saznala da joj budući muž živi sa najboljom drugaricom? - Da. - To je danas moderno.- Izem ti takvu modu. Mene su učili da moje bude samo moje. - Tako je bilo pre deset i više godina. - Znalo se koje devojka a ko momak. - Vidi se da si ostario i da nisi za ovo vreme. Od preterane seksualne slobode ljudima i ženama su počeli zubi da ispadaju. - Jednom se živi. -Čovek treba da bude čovek do kraja života a ne da se ponaša kao patan koji ide od jedne do druge patke. Zašto ti glas podrhtava? - O tebe ne može ništa da se sakrije. - Ja sam majstor svog zanata. Da ti se nije nešto neprijatno desilo? -Ja sam dobro ali se u mom komšiluku desila velika nesreća. - Ko je otišao bogu na ispovest? - Moja školska drugarica. - U današnje vreme loši vesti ima i za izvoz. - Ja sam znala da mu sa njim nema života. - Sudbina, Dragice. - Zašto je tako završila? Šta je bilo sa tvojom drugaricom? - Skočila sa savskog mosta. - Mora da je bila bolesna. - Morala je jer bi je on ubio. - Za ubistvo postoji sud, zatvor. - Nije smela da mu izađe pred oči. - Zar

je toliko bio opasan? - Zver od čoveka. Bila je najbolji đak, najbolji student, uvek je znala šta sme i hoće. - Pa skočila sa Savskog mosta. - Kako i ne bi kada je onaj njen idiot bio opasan i zao čovek. - Zašto je sedela sa njim?- Zbog dece a otac je govorio da mora da čuva kuću i obraz.- Kakav je to otac koji ne štiti svoju ćerku? - Pijanica koji bi za flašu piva prodao rođeno dete. - Kad je takav što je se udala za njega? - Bio je najlepši i najbogatiji momak u selu i mogao je da uzme curu koju je hteo. - Koliko je tvoja drugarica imala dece? - Dve ćerke kod kuće i jednu u stomaku. Muž joj je govorio ako ponovo rodi ćerku da se ne vraća kući. - Da njen muž nije Crnogorac? - Jeste. - Oni vole mušku decu. - Što je ona kriva što on nije sposoban da napravi muško dete?! - Zar je to bio razlog da se tvoja drugarica ubije? - Svakodnevno je ponavljao da mora sina da rodi ili će nestati sa zemlje. - Neka glupa masa. - Sirovi Crnogorac hoće sina! Nije joj bilo lako da svakodnevno sluša istu priču. - Što ga nije ostavila? - Odlazila je kod oca ali on dolazio i uz velike batine vraćao kući.- Zar je sve to mogao da gleda njen otac? - Otac se napije i ne zna gde mu je dupe a gde glava. Imala je i dva brata. - Što mu oni nisu kičmu izlomili?! - Otac pijanica a braća slabići. - Ona ode dva metra pod zemlju. Svi se u selu iznenadili kada su čuli za nesreću.- Sada je kasno jer nje više nema. Bila je tiha, dobra i za svakog je imala lepu reč a eto šta uradi od sebe. Od tvoje ćerke sam čula da treba da ideš na svadbu kod nekog Tome. - Moj školski drug ženi sina jedinca. - Autobus iz Beograda polazi sa glavne autobuske stanice polazi u pola deset. - Hvala na pozivu. - Dođi obavezno. - Jedva čekam da te vidim. - Ja ću te čekati na stanici.

Tata, gde si do sad? - Bio sam sa jednom babom. - Bolje da si bio na mitingu.- Tečo, danas su mnogi Srbi slavili Klintonov rođendan. - Zbog njega tresle su mi se gaće dva i po meseca. - To su mnogi zaboravili. - Ja, Nataša, nisam i dok sam živ, jebaću mu i ova i majku. -Tata, na radiju sam čula da je ruski predsednik čestitao Klintonu rođendan. - To je politika gde se jedno govori a drugo

misli.- Ja ne bi mogla da budem političar. - Zašto, dete? - Ko će sve ove probleme da reši? - Opozicija. - To su ovce spreman za šišanje. Svakom normalnom čoveku treba da bude jasno da Amerika ne voli aktuelnu vlast ni opoziciju. - Koga oni vole? - Sebe i svoj interes. Postoje, dete, dva rešenja. - Koja, pametni tata? - Da damo dupe ili da čuvamo obraz. - Tata, od poštenja se ne živi. - Onda moramo da slušamo Ameriku. - Tečo, na radiju sam čula da je ruski predsednik čestitao Klintonu rođendan. - To je politika gde se redno misli a drugo radi. - Tako misli i Marina. - Nismo mi tek tako sestre od tetke. - Deco, opozicija nam obećava kule i gradove. - To su ,tata, prazna obećanja. - Mladi u to veruju. - Tata, kad ne veruješ u opoziciju što si bio na mitingu? - Da vidim koje sve tamo. - I koga si video? - Ljude bez posla, penzionere, i ljude sa tri radna mesta, obučeni ko da su krenuli na svadbu. Za vlast se bore bogati, a sirotinja ima služi samo za glas više. - Šta će bogati na mitingu? - Plaše se da aktuelna vlast ne krene u obračun sa njima i ne uvede pravilo jedan čovek – jedno radno mesto. Danas mnogi ljudi imaju jedno i više radnih mesta. - Tata, to su školovani ljudi. - Mi smo najškolovanija nacija i niko nije nezamenljiv. U aktuelnoj vlasti, u opoziciji ima ljudi sa tri radna mesta. Političari, direktori, vlasnici privatnih firmi. - Tata, blago njima. - Takvi se plaše promena. Dete, ja neću da mi Amerika bira vlast. - Ona može sve. - Tu su izbori pa neka narod odluči. - Tata, kod nas su stalno neki izbori. - Takvi smo mi Srbi. Više volimo vlast nego oca i majku.- Teški smo ko crna zemlja. - Možda ćete vi mladi nešto promeniti.- Ni mi nismo ništa bolji jer svako gleda sebe. - Takvo je vreme. Šta vas dve planirate za sutra? - Idemo na bazen ako bude lepo vreme. Javili su promenu vremena. - Samo da kiša ne padne.-- Mogu da vam kupim kartu za utakmicu. - Tečo, ko igra? - Partizan i Zvezda. - Tata, mi bi radije na bazen. Tata, kad ćeš ići kod one žene? - Prvo moram kod Tome na svadbu. Ženi sina jedinca pa ću sledećeg vikenda ići kod one žene. Vi nemojte ostajati u gradu posle ponoći. - Tečo, mi se ne plašimo. - Kad ste sinoć došle kući? -

Posle ponoći. - Kojim prevozom? - Platile smo taksi. - Odakle vam pare? - Dao mi je deka. - Tačno u subotu, Dejan pravi ispraćaj. - Idite. -Videćemo, tata. - Da li će te vas dve u subotu da idete ja to ne znam, ali znam da ću ja ići na svadbu.

Prođe četvrtak, prođe i petak a deca odlaze o kuće čim se svane a dolaze posle ponoći. Dođe i subota dan kada ja treba da idem kod druga Tome na veselje, a moja deca kod Bojana na ispraćaj. Jutro sunčano a tihi povetarac me podseća da će dan biti sunčan i topao. Upalio sam tranzistor da bih decu razbudio a sebi sam stavio da kuvam kafu. - Dobro jutro, deco! - Tečo, gde si tako poranio? - Tata, što si se tako doterao? - Idem kod druga Tome na svadbu. - Kad se vraćaš? - Doći ću do ponoći. - Mi idemo i danas na bazen. - Pamet u glavu. - Ala se teča doterao!. - Nataša, moj drug Pera ženi sina jedinca. -Tata, jel to onaj čika što uvek donosi bombone i čokolade kad dođe kod nas?- To je gazda Toma, moj školski drug .- Tata, mora da je velike škole završio kad je toliko bogat. - Samo osam razreda. - Kako se onda obogatio? - Radio je dugo u inostranstvu. - Dok je moj tata išao u školu, on je sticao bogatstvo. - Kad se vratio iz Nemačke, napravio je veliku kuću, kupio kola, sve poljoprivredne mašine i sada proizvodi pare. Majka mirazinka sa dosta plodne zemlje, a otac iz domaćinske porodice pa se bogatstvo ujedinilo ko grožđe na čokotu. Sin jedinac, baraba kome škola nije išla ali mu je otac kupio svedočanstvo o završenoj osmogodišnjoj školi. Para na paru, vaška na vašku kaže stara narodna poslovica i tako se Perin sin oženi mirazinkom iz susednog sela. Deco, vreme je da krenem.- Tečo, iskrivila ti se kravata.- Imam osećaj ko da mi je neko stavio omču oko vrata.- Tata, otkud ti da obučeš odelo? - Obećao sam Tomi da ću doći sa odelom i kravatom. - Tečo, u tom odelu lepo izgledaš. - Mogao bi tata tamo neku damu da zavede. - Pitaću ponovo Milkicu.- Neće te ona jer ima nekog doktora u domu zdravlja.- Ja sam uporan čovek. - Kod nje nemaš nikakve šanse. - Ništa ona nije bolja od mene. - Marina, teča je lepši od nje.- Gde si je videla? - Na

autobuskoj stanici. - Ona je lepa žena. - Tečo, vi možete mlađu i lepšu da nađete. - Znam ja to, Nataša, ali dama tvrdi pazar. Moj drug Toma je bio opak momak. - Gori od tebe, tata. - Šta sam ja to loše radio? - Davio si piliće, razbijao ljudima prozore, stavljao granje na vrata. - Ne sećam se da sam to radio.- Sve mi je ispričala nana. - Dete, nana se samo šalila. - Fala bogu što nisam na tebe. - Pogledaj se u ogledalo i videćeš da ličiš na mene. Moj drug je bio hrabar. - Hrabriji od tebe? - Ja sam za njega dete iz kolevke. On je ulazio u Belopotočki tunel koji je jedan kilometar. - Nije se plašio voza?- Kad on naiđe, Toma bi legao između šina.- On je lud! - To sam i ja radio za jednu čokoladu. Skakao je sa vagona na vagon kada je voz u pokretu, a znao je i da šeta krovom. Jedne subote ukrade Toma vojni autobus i za tri sata vožnje stižemo u Niš. - Vi ste bili..- Mladi i ludo hrabra deca. U Nišu smo ostali ceo dan. - Kako da vas nije primetila policija? - Toma je znao dobro da vozi i tek pri povratku na rampi u Buban Potoku zaustavila milicija. - Da li su vas tukli? - Samo su nam istezali uši jer smo bili deca sa deset i jedanaest godina.- Tečo, šta ste još radili? - Pričaću drugi put.- Molim te, tečo.- Krali smo ugalj iz vagona, a specijalnost je bila krađa grožđa iz vagona koji su dolazili iz Smedereva. C market na Cvetnom trgu je bilo omiljeno mesto gde smo jeli bombone i čokolade. - Zar vas nisu uhvatili u krađi? - Samo jednom i tada smo dobili takve batine koje i danas pamtim. Uskoro smo promenili taktiku i ukradenu robu smo jeli u marketu. - Tečo, baš ste bili pametni. - Tako je bilo. Deco, vreme je da se ide na svadbu. - Tečo, lepo se provedi. - Biće nekog cirkusa na toj svadbi. - Nataša, tata kad to kaže ja sam sigurna da će se desiti.- Da nije teča vidovnjak? - Marina priča gluposti. Deco, vidimo se. - Čekaćemo da se vratiš. - Bolje spavajte jer ja ne znam kada ću da se vratim.

Gazda Toma sedi ispred kuće a kraj njega gajba piva i pevačica više gola nego obučena peva „Oj mladosti“ što me prođe. Moj drug se raskopčao ko da ide na operaciju a šeširi iskrivio na jednu stranu i čovek bi pomislio da će svakog trenutka da padne sa velike i

neuredne kose. Jedna nogavica spuštena a druga podignuta iznad kolena pa mi liči na ribara koji ide u vodu da peca ribe. Vojnički kaiš uspomena iz Jugoslovenske narodne armije visi niz levu butinu, dok on poskakuje i ispušta oštre krikove. Nikad nije naučio da igra, a mogao je ko od šale da popije dve gajbe piva. Žena Tomanija mala, sitna žena blage naravi uvek je spremna da svom mužu ispuni svaku želju, jer je poznavala njegovu narav. Znao je Toma da vikne, iznenada udari ali mu Tomanija nije zato davala povoda jer ga je verno i odano služila. Svaka njena reč počinjala je Moj Tomo, moj domaćin, šta bi ja bez njega. A Toma baraba bio i ostao, ali ženu nikad nije vređao niti tukao jer zato nije imao povoda. Žena verna ko pas i radna ko sluga izazivala je poštovanje a Toma je to znao da ceni. Njegova kuća najveća i najlepša u selu, obložena belom fasadom i prozorima ofarbani u zeleno. Dvorište veliko, sređeno, sve je na svom mestu. U dvorištu mnogo zelenila i cveća pa mi se čini da je to neki par a ne seosko dvorište. Na sredini dvorišta postavljen je veliki šator u kome gosti nestrpeljivo očekuju odlazak po mladu. Posluga trči levo desno, a muzikanti neumorno sviraju i pevaju. Tu su i seoske lole i bekrije bez kojih ne može da prođe ni jedna svadba. Sve je njih Toma zvao jer je znao da će oni i nepozvani doći. Doveo Toma trubače i orkestar koji svira novokomponovanu muziku sa harmunikašima i pojačalima koji, ionako veliku buku, čine još jačom. Da li sam ja to zakasnio ili stigao na vreme, uskoro ću saznati. Da li je šator pun ili se očekuje dolazak novih gostiju, uskoro ću čuti od mog školskog druga. Zašto je Toma na kapiji, da li čeka nove goste ili se veseli za svoju dušu. Ka me ugleda onako mali sa velikim stomakom i kratkim nogama skoči i potrča mi u susret. Ja ga zagrlim i mi se ko do dobri stari drugari izljubismo a ja u njegovim očima ugleda i suze radosnice. - Tvoj drug je dočekao da ženi sina.- Drugar, smiri se i neka ti je srećno veselje. - Daj bože da i ti dočekaš ovaj dan. - Moja ćerka je još dete. - Godine brzo lete. Gde si dosad? - Ja polako niz ulicu i za desetak minuta stigao sam do tebe. - Svi

pozvani i nepozvani su tu samo tebe nema. - Ja sam mislio biću prvi pa nisam žurio. - Već smo trebali da krenemo po mladu ali bez tebe neću da idem. Milija, hvala ti do neba što si došao i obukao novo odelo. - Kako si ti želeo. - Odelo, kravata. Baš ti lepo stoji. - Lepom momku sve lepo stoji.-- Tvoja lepota i moja dobrota neka idu u pičku materinu. - Ti si se skinuo ko da igraš vaterpolo. - Sada ću ja da se sredim pa da krenemo u susedno selo gde nas čeka mlada sa roditeljima. - U koliko sati je zakazano venčanje u crkvi? - U šesnaest. - Ostalo je još malo vremena. - Brzo ću da se spremim i idemo u susedno selo po moju snajku. - Koliko je daleko? - Pet, šest kilometara. - Brzo ćemo stići.

Tona sređen i do grla zakopčan ko kapetan kad izlazi pred po strojene vojnike. Opali on iz svoje dvocevke i muzika ko po komandi pre stade da svira a dotle veseli gosti se ućutaše ko da im je maca pojela jezik. Dragi gosti - ču se kreštavi govor gazda Tome, on je još od nali nogu ovako govorio pa smo mu se još kao deca podsmevali. Neki i to uglavnom slabiji drugari dobijali su takve batine da danima nisu mogli da sede, a neki ma je pucao nos ko zrela lubenica. Idemo po devojku, i hoću da se držite reda i nema preticanja. Ja i noja porodica sa mojim školskim drugom idemo na čelo kolone a sa nama starojko pa kum, a ostali gosti se mole da voze za nama.

Ja i gazda Toma smo pola vojnog roka proveli ribajući vojničke klozete jer nismo znali da po propisu namestimo krevet. Sa nama je bio i Sloja kepec koji nam se povremeno pridruživao ali je bio lenj pa smo ja i Tona morali da radino i za njega. Mića Bošković zvani lepotan je bio primeran vojnik i kad god. je mogao on nas je izbegavao govoreći da sa barabama nema posla. Uvek je bio doteran i zalizan pa kad god bi izašao u grad on bi našao neku curu .Baraba švaleraš u civilu znao je kako treba sa devojkama i to znanje je maksimalno koristio. U Hercegovini se zaljubio u jednu devojku i hteo je da je ženi ali njegovi roditelji ni da čuju jer je devojka bila

siromašna I bez miraza. Zajedno smo se vratili u Beli Potok i svako je krenuo svojim putem. Roditelji su ga ubrzo oženili sa nekom mirazinkon iz okoline Kraljeva. Devojka više ružna nego lepa ali je miraz odigrao glavnu ulogu i naš lepotan se veže za ženu koja mu ne priliči. Dugo je selo pričalo o njemu i njegovoj ženi ali vreme učini svoje i oni padoše u zaborav.

Selo malo i brdovito, koje je nekada krasio TV Toranj ,prava prilika za dobrog slikara da naslika nešto posebno. Konji kaskaju tek asfaltiranim putem a fijaker klizi pa nam se čini ko da ste u brodu, dok muzika neumorno svira. Komšije vire ispod zavesa koje su donet e iz Italije ili Turske. Ja i moj prijatelj smo ne zasluženo u centru pažnje radoznali prolaznika. Kuće nove obložene sa fasadom kota lepo selo čini još lepšim. - Školski kada ćemo stići do tvojih prijatelja? - Iza ove krivine žive moji prijatelji. - Kako to da ja ne poznajem tvog prijatelja. - Miladin je sa roditeljima otišao u inostranstvo kada je imao sedam godina. - Blago njemu. - Tamo je išao u školu ali je bio najgori đak. Nas dvoje smo se upoznali u tuđem svetu. - U nekoj kafani? - Bilo je to u Nemačkoj i tada smo se napili kao svinje. - Nije vam bilo teško. -Ja sam tada imao oko trideset godina, i mi smo se dugo družili u inostranstvu. - Koliko to dugo? - Skoro dvadesetak godina. Sećam se tog dana kada je Miladin zaglavio u bolnicu. Mi smo se družili i deca su se srela i zavolela. - Kao na filmu.- Miladin ima lepu ćerku a i moj sin nije za bacanje i deca odlučiše da se venčaju. Snajka ne voli mnogo da radi ali voli lepo da živi. - Bogat otac pa joj se može. - Kod mene neće morati da radi. Oni mogu lepo da žive ako budu pametni. - I ako se ti i Miladin ne mešate u njihov život. - Ti znaš da ja gledam svoja posla a takav je i prijatelj. Milija jer vidiš onu veliku kuću? - Pravi dvorac sa belom fasadom.- To je kuća mog prijatelja. - Taj spava na parama.- Nije da nema ali je tvrd ko suva drenovina. Konji stadoše ispred kapije a Toma ko u najboljim danima skoči sa fijakera i potrča u susret prijatelju. Prijatelji se izIjubiše na kapiji, dok je Muzika i

dalje neumorno svirala. Ujak nanišani okačenu jabuku koja se posle pucnja pretvori u bezbroj sitnih komadića. Gosti u neredu uđoše u dvorište ko ovce posle dobre paše kad osete vodu. Gazda Miladin bogat čovek koji je više od polovine svog života proveo u inostranstvu radeći razne poslove uspeo je da sredi svoje domaćinstvo. Ćerka jedinica, malog rasta sa lepim licem i spuštenim šiškama preko čela ispod koji sevaju dva smeđa oka. Školu je uglavnom zaobilazila ali voli da radi kućne poslove, da spava do podne, a najveća kazna je rad u polju. Gazda Toma izljubi snaju i bogato je darivaše, a sin se priljubio uz mladu ko kobac kad ulovi plen. Mlada se pozdravi i sa ostalim gostim a dok su Toma i Miladin kitili muzikante parama. Gosti zauzeše svoja mesta ispod velikog šatora koji je postavljen na sredini dvorišta. Mladin je tu da nadgleda da neko od gostiju ne ostane ne poslužen. Posluga mlada, radi ko sata ja rekoh Tomi daje njegov prijatelj doveo doktore da služe goste. - Ne Milija to su školovani konobari. - Lako je njemu kad ima pare da plati. - Moj prijatelj Miladin ima para ko jež bodlji. - Teško je on to zaradio. - Bez rada i znoja nema ni para. Ti ćeš druže uskoro i deda da budeš. - Jedva čekam. - Snajka je trudna, samo što se nije porodila. - Ušla je u deveti mesec.- Biće unuk. - Ljubi ga deda Toma. - Dete je dete. - Kome ćemo sve ovo ostaviti ako se ne rodi muško. Ako se sada ne rodi muško biće još prilika. jesu oni mladi i život je pred njima. Ako me poslušaju neka rode troje dece. - Rano su krenuli i ko zna na kom će se broju zaustaviti. Mojoj ženi nije po volji što je snajka trudna.- Danas je to, Tomo, u modi. - Ja sam terao sina prvo da napravi dete pa tek posle da objavimo veridbu. - Pametno jer je danas sve više mladi devojaka koje ne mogu da ostanu trudne. - Što svadbu niste odradili ranije nego ste čekali da snajki ovoliko poraste stomak. - Umro jedan deda pa drugi, a zatim se desi i ovo zlo i kome je do veselja. Posle bogate trpeze i obostranog darivanja svadbena povorka krete u seosku crkvu.

Crkva puna. Došli ljudi da prisustvuju venčanju Toninog sina i Miladinove ćerke. Danima se po selu pričalo daje mlada trudna pa su mnogi došli na licu mesta da se uvere i nasmeju. Ispod široke venčanice rastao je sin ili ćerka ali se stomak jedva primećivao jer je baba Tomanija znala kako stomak treba sakriti od radoznali pogleda. Mlada oblivena znojem, jedva je stajala, dok je pop obavljao svoj deo posla. Samo što je pop završio venčanje a prisutni gosti posle čestitanja krenuše da izlaze iz crkve, mlada se uhvati za stomak i pade na crkveni pod. Žene vrisnuše a mladoženja pokuša da je podigne ali bez uspeha. Neko povika da nije bolesna, čuju se reči ostavite ženu na miru zar ne vidi te da joj je pozlilo od ove vrućine.

-Zovite hitnu pomoć, promuklim glasom viče gazda Miladin i priđe kod ćerke koja se ispružila po podu a graške znoja kaplju sa njenog lica i kvase venčanu haljinu. Baba Tomanija koja je bila u crkvi povika da ostave mladu na miru i izađu napolje, jer se ona porađa i treba joj što više svežeg vazduha. - Ima li ovde babica ili neki doktor? - ponovo se čuje gazda Miladin. - Tu sam ja, prijatelju. - Pazi baba šta radiš jel ako nešto zabrljaš, udaviću te ovim rukama. - Šta pričaš čoveče? Ja sam mnogim ženama u selu omogućila da pobace. - I sa devojkama si svašta radila. - I one su tražile moju pomoć. - A ti si sve to dobro naplaćivala. - Tebe ću da oderem jer imaš pare. - Daću baba sve samo da mi se rodi zdravo unuče. - Zna baba šta treba da radi a ti beži napolje i povedi ovu rulju sa tobom. Prisutni gosti uznemireni napuštaju crkvu i pitaju se šta to bi a ima i zli jezika koji lupaju ko otvoren prozor. Srbi smo i uvek vodimo tuđu brigu.

Ubrzo se ču plač deteta koji umiri sve prisutne .Neki odahnuše a drugi su dobili o kojoj će se još dugo pričati po selu (u oba sela). - Sin. – nekoliko puta se oglasi baba Tomanija, a prisutni svatovi počeše da se vraćaju u crkvu. Pop se zagledao u krst i nešto meni nerazumljivo govori. - Gazda Toma. - Dobio sam unuka! - viče gazda

Toma i zahvaljuje se bogu što mu je ispunio želju. - Druže, čestitam! - Ti si Milija. I nas se dvoje izljubismo ko momak i devojka prve bračne noći. - Ovo treba da se proslavi. - Znaće Toma to da uradi, i mnogi će dugo pamtiti to veselje. - Krštenje? - Da. Na to sam mislio ali mi se od sreće mozak pomutio. Toma se trese ko da ima malariju i lomi prste dok mu niz lice teku suze radosnice, a Miladin od sreće seo pored zida i na glas plače ko dete kad koprivom ožari oči.

Stigla kola hitne pomoći iz koji izađe neki mali čovečuljak koga mnogi svatovi prepoznaše kao doktora Žileta koji je porađao njihove žene. Visok je jedva metar i žilet i više je podsećao na nekog osnovca nego doktora koga su meštani cenili kao stručnjaka a mnogi su mu pretili i pokušavali da mu se svete jer je mnoge žene zaveo i brakove rasturio. Kad ga čovek pogleda ne bi mu uzeo oraj iz ruke i zbog toga ja ne bi nikada poverovao u takve priče. - Gde je mlada? - upita čovečuljak. - U crkvi kod oltara. - Jel se porodila. - Ja sam bila doktor.- isprsi se baba Tomanija. - Ja ću te be da oteram na robiju. - Ćuti, švalerčino. – reče mu baba i ode kod mlade. Za njom krenu doktor i dva tehničara koji staviše na nosila mladu i tek rođenu bebu. Uz zvuke sirene kola se izgubiše iza prve krivine, a svatovi uz muziku i pesmu napustiše crkveno dvorište i odoše kod gazda Tome da nastave veselje. Iza nas osta pop koji se nekoliko puta prekrsti, i ostade da stoji ispred crkve.

Na ulazu u dvorište gazda Toma opali nekoliko hitaca iz pištolja koji je uvek nosio sa sobom i vikao ko da mu neko dere kožu i posipa so - "dobio sam unuka". Bože hvala ti za ovu sreću- i nastavi da puca sve dok mu ne priđe prijatelj Miladin i uze pištolj.. Muzika svira a marke lete na sve strane i ovaj urnebes od. veselja trajaše duboko posle ponoći.

Tek kad su se oglasili prvi petlovi narod poče dase razilazi a muzika od umora i sna koji je počeo da zatvara oči odložiše svoje instrumente. - Tomo vreme je da i ja krenem. - Prvo da doručkujemo.

- Može ali to ostavimo za neku drugu priliku. - Ne. Sedamo svi za sto. Posle bogate trpeze i sa mukom u želucu od silnog pića ja ostavi svog prijatelja i peške prekim putera preko njiva dolazim svojoj kući.

- Vas dve još ne spavate? - Tečo, čekale smo dase vratite. - Znate li vi koliko je sati?- Zora je tu a mi imamo ceo dan za spavanje. - Tata, kako je bilo? - Lepo i dramatično. - Nešto se loše desilo? - Ništa strašno ali nije svakodnevna pojava. - Reci šta je bilo.- Mlada se porodila u crkvi. - Tečo, to je lepo. - Sada će selo imati o čemu da priča. - Tata opet je zvala ona žena. - Zvaću je sutra a vas dve spavajte zora samo što nije. - Tečo, sada je tek pet sati. - Kako hoćete ja odo u moj krevet.

Osvanuo novi dan, sunčan sa plavim nebom i po kojim oblakom koji je tu zalutao i sada beži da što pre napusti nebesko plavetnilo. Drugovi za vreme najavljuju toplu sedmicu sa visokom temperaturom. U današnjoj štampi se na široko piše o 19. avgustu danu kad se rodio Klinton. To je onaj krvnik koji je sa saveznicima iz NATO alijanse bombardovao rušio i ubijao. To je njegova demokratija koja se zasniva na pravu jačeg i svako ko mu se suprotstavi mora biti kažnjen. Dosad smo imali Hitlera a sada je tu i Klinton jer ova planeta ne može bez takvi.

Mnogi iz opozicije su mu čestitali rođendan i poželeli dug život. Zaboravili su ti Srbi da mu požele više ubijenih Srba, srušenih kuća i mostova. Deca spavaju a ja se borim sa svojim snom, ali gubim bitku i kad sam se probudio sunce se već spremalo na svoj zasluženi odmor.

Deca su negde odlutala a ja sam sebi skuvao kafu i prisećao se događaja u crkvi govoreći sam sebi daje i to život koji može dase desi svakoj ženi .Deca još nisu stigla iako je sat otkucavao dvadeset sati, pa sam ja ponovo otišao u krevet i ubrzo zaspao.

Tata ti još spavaš? - A što si ti ustala? - Ja i Nataša nismo ni spavale. Koliko je sati? - Svanulo je.- Dobro sam spavao. - Vreme je da ustaneš ako ideš kod one žene. - Hvala na besplatnom buđenju. - Ja ću da nastavim sa spavanjem, a doručak ti je u frižideru. - Znam ja dete da se snađem i bez tebe. - Ostavi mi nešto para. - Šta će ti? - Dužna sam deki. - Šta si to kupila bez mog znanja. - Bile smo na Kalemegdanu do ponoći. - Kako ste došle kući kad prevoz ne radi? - Taksijem a to košta. - Zato ti trebaju pare? - Da vratim deki dug. - Daću ja deki pare a ti drugi put pazi dokle ostaješ u gradu.

Dali da idem ili da joj javim da sam bolestan ili da izmislim neki drugi razlog? Lepa jeste ali nije za mene, može ona i boljeg da nađe ali ko će bolesnu ženu? Zar mi nije bilo dosta deset godina sa Miljom od koje sam prerano osedeo i dobio čir želuca. Nešto mi se ne ide a i moj Vučko je u poslednje vreme počeo da zavija kao da želi da me upozori na neku opasnost koja me vreba. Do polaska voza ima, još trideset minuta, dovoljno vremena da se obučem i popijem prvu jutarnju kafu. Baš sam lep ili me ovo moje ogledalo laže "lep sam ko slika, a najlepši kad sam sam“. Sveže jutro trebao sam i džemper da obučem. Na železničkoj stanici u Belom Potoku nema putnika mora da sam ja poranio ili je voz otišao.

Gospodine Krle gde je taj tvoj voz? - Otišao je pre sat vremena. - Moj sat se uspavao. - Baci ga i kupi neki novi. - Ovaj star dvadesetak godina. - Njegovo vreme je prošlo. - Proći će i naše. A gde je moj komšija krenuo tako udešen i namirisan? - Idem u lov na jelene. - Vreme je da i ti nešto uloviš. - Kad mogu oženjeni pored žene da imaju prijateljicu mogu i ja. - Šta bi ja radio da sa in slobodan. - Ti ni rođenu ženu ne možeš da zadovoljiš. - Najteže je voleti svoju ženu i brojati tuđe pare. - Ženama ljubavi nikad dosta. – Krle, sve su žene takve. - Ni mi nismo bolji. - Tako je od kad je gavran pocrnio. Idem na svadbu. - Bio si prošle subote kod Tome. - Bogata svadba. - U tri sela se priča da mu se snaja porodila u crkvi. - Ima lepu snaju. -

Ja je dobro poznajem. Jedno vreme se pričalo da se vas dvoje često viđate. - Uzeo bi ja nju za ženu da se nije pojavila moja Ljilja. - Ona će ti doći glave. - Imao sam burnu mladost I nije mi žao sutra da umrem. - Sve je prošlo i danas su ostale samo uspomene. - Teško onom muškarcu koji nije promenio nekoliko žena. - Sve su one iste. - Da ali je tuđa uvek slađa. Krenuo si na dalek put? - Ne, Krle. Idem u Obrenovac. - U tom pravcu autobusi polaze na pola sata. - Prvo treba stići do Beograda.

U centru sela na autobuskoj stanici puno ljudi mora da skoro nije dolazio. Ljudi govore da su tu ceo sat, a jedna žena reče, tako nam i treba kad smo rasturili gradsko preduzeće. Na stanici je i komšija Mile koji me upita gde sam jer me dugo nije video a ima i jednu novost da mi saopšti. - Komšija, ja sam se ponovo oženio. - Neka ovo bude poslednji put. - Žena je mlađa od mene a pre mesec dana samo dobili lepu devojčicu. - Tvoje dete? - Čije bi bilo? - Ti si sed ko ovca. - Može još Mile dobro da udara. - Koliko se ja sećam sa prvom imaš dva sina. - Oni su veliki. - Jel rade? - Obojicu sam zaposlio i sada im je ostalo samo da se žene. - Ne mogu od oca. - Nemam ja sa njima ništa. Imaju posao, stambeni prostor i neka misle svojom glavom. - Jel ih obilazi majka? - Ne sme od sramote da im izađe pred oči. - Zašto? - Živi sa nekim momkom koji je stariji od naših sinova godinu dve. - To je danas u modi. Jel ti radiš? - Pukla mi je firma. - Od čega živite? - Imam tri koze koje daju dovoljno mleka da se prehranimo. - Ne jede te vi samo mleko. - Imam i nešto ušteđevine. - Sve je to malo u današnje vreme kad je sve skupo. - Dobijam nešto i sa biroa. - Jel ti radi žena? - Ona je sada na porodiljskom, i primi dovoljno. - Teško je danas živeti bez dobre plate. Čuo sam da ti je žena mlada, lepa i doterana. - Prava dama i mnogi se pitaju zašto se udala za mene. - Misle ljudi da imaš pare. - Nema kuče za šta da me ujede. - Mile, život je čudo a ljubav je još uvek mnogima nepoznata jer se dešavaju čudne ljubavi.

- Kad će taj autobus? - Milija, za vreme agresije bolje smo se vozili. - Sad će on a ti mi daj jednu da zapalim. - Od kad pušiš? - Problemi. - Da se nisi i ti zaljubio? - Imam žensku. -Vreme je komšija i ti nešto da dovedeš. - Biće, Mile. - Komšije se već pitaju da li si muško. - Takvi smo mi. - Žena ti je umrla pre mnogo godina a ti si još sam. - Mile, evo Steve sa kolima. - Kad bi stao. - Hoće on ali prvo da ga pitam gde ide. Zdravo Stevo. - Upadaj u kola. - Može li i Mile? - Požurite kasnim na posao. Sam te bog poslao. - Negde žuriš? - Idem na svadbu. - Negde daleko? - U jedno selo iza Obrenovca. - Kad ćeš dase ženiš jer smo se svi zabrinuli za tebe? - Znači istina je ono što mi je rekao Mile. - Čudno je da su se svi kojima su žene umrle oženili samo si ti ostao momak. - Oženiću se jednog dana. - Nemoj dami brukaš familiju. - U našoj familiji se momci žene po više puta. - Ti nam Milija kvariš ugled. - Gde radiš? - Na autobuskoj stanici Beograd. - I ja idem tamo. - I meni odgovara da me ostavite na stanici jer ću posle tramvajem na Novi Beograd. Ja stanici nema gužve jer je još rano a na prvom šalteru zamoli jednu kartu za Obrenovac, - Iza stakla čupava službenica i odgovori daje autobus otišao pre pet minuta. - Kad je sledeći? - Za pola sata. - Šta je ovo? Danas mi sve ide naopako. – Za Obrenovac možete i šabačkim autobusom. - Molim jednu kartu.

Autobus pun ko sardina a ljudi se stiskaju jedni pored drugih da bi mogli da stoje na obe noge. Ima i oni koji stoje ko roda na jednoj nozi i spremni su svakog trenutka da započnu svađu. Oseća se i miris znoja, pa neki povikaše dase otvore prozori i uključi ventilacija. Ventilacija ne radi a prozore otvorite sami ljutito odgovara šofer koga sa svi strana nervozni putnici obasipaju psovkama. Spominju putnici i visoke cene prevoza a šofer i dalje mirno puši i čeka vreme polaska. Uključi šofer tranzistor i tiha muzika za trenutak smiri nervozne i razdražene putnike koji bi da se svađaju. Kriza ljudi bez posla a visoke cene i treba neki mali razlog pa da ljudi planu i eto sukoba. Uz dosta muke autobus krete a šofer glasno opsova ulične prodavce što

prodaju loš dizel u koji još i vodu sipaju. Gužva, galama sve to izmešano sa muzikom, a meni se spava jer sam bio jedan od srećnika koji je imao sedište. Očni kapci teški ko da su od olova i ja utonu u san iz koga me je probudio neki jak zvuk, lupanje i vrisak žena. Da li ja to sanjam, ne ja sam budan. Ovo je saobraćajna nesreća. Protrljao sam oči i pogledao oko sebe i video razbijene prozore i putnike na podu autobusa. Čuje se kukanje i zapomaganje a tu su i reči "čoveče šta nam to uradi". Prednji deo autobusa zgužvan ko deca kad od papira naprave harmoniku. Ispred se vidi drugi autobus koji je za malo ušao u naš, i bi mi odmah jasno daje u pitanju direktan sudar. Da li ima mrtvih ili je reč samo o povređenim putnicima kojima će se ukazati pomoć posle koje će ljudi nastaviti putovanje. Niz obraz mi curi nešto toplo i lepljivo, mora da imam neku povredu pa mi iz rane curi krv .dok sam spavao pri sudaru sam udario u susedno sedište i povredio glavu. Moglo je biti i gore i ja treba da budem srećan jer sam živ, a čoveku je život najvažniji. Napolju se čuju ljudi kako galame viču a čuje se i plač žena. Pogleda kroz prozor i ugledah prizor od koga mi zadrhta celo telo. Ljudi leže na travi a oko njih su drugi koji pokušavaju da im ukažu pomoć. Stigla milicija a tu su i ljudi iz okolni sela, čuli za nesreću pa došli da pomognu. Moje je odelo krvavo i pocepano na nekoliko mesta, kako ću ovakav na svadbu i dali ću danas videti Dragicu?! Možda je i ona čula za nesreću, pa će doći po svog deliju. - Ima li nekog unutra? - upita muški glas. - Ima. - Otvorite vrata. - Ne mogu da se dignem sa sedišta. - Sedite i dalje, sada ćemo mi da otvorimo vrata. Prvo se čula lupnjava a zatim zvuk brusilice. Znao sam da su počeli da seku zaglavljena vrata .Posle desetak minuta rada vrata se otvoriše i ljudi počeše da ulaze u autobus i iznose povređene putnike. - Zar je ovoliko povređenih? - obrati se mlađa žena milicioneru. - Gospođo, ovo je direktan sudar i prava je sreća što je mnogo putnika koji su stajali u autobusu sišlo ranije. Pri brzini od sto i više kilometara, moglo je da bude krvi do kolena, ali u svakoj nesreći ima i sreće. -

Troje mrtvi, desetak teško i devetnaest putnika sa lakšim povredama. To je bilans ove nesreće. Jedan bradonja visok dva metra i težak preko sto kila uhvati me u naručje, iznese iz autobusa. Na zemlju me spusti p ko čovek kad sa leđa baci džak od pedeset kila pa sam za trenutak video zvezde na nebu iako je bilo vedro vreme sa mnogo sunca. - Jer vam je dobro? - upita me bradonja. - Mogli ste nežnije da me spustite na zemlju. - Važno je da si ostao živ. - Šta je sa šoferom? - On je mrtav. - A kondukter? - Teško povređen i kolima hitne pomoći je prebačen na Neurohiruršku kliniku. Jer vi možete da stojite? - Mogu. Meni nije ništa. - Imate veliku posekotinu na glavi. - Nije to ništa. - Moram da vam obradim ranu. - Kako hoćete. - Sada probajte da ustanete. - Ne mogu, sestro. - Vi rekoste da vam ne fali ništa. - Nisam očekivao ovolike bolove. - Boleće vas još više kad stanete na noge. Pri prvom pokušaju da ustanem osetio sam jake bolove u predelu obe noge ali sam uspeo da stojim i napravim nekoliko koraka. - Jel imate vrtoglavicu? - Dobro mi je, sestro. - Bolje vi sedite. - Gde smo mi doživeli sudar? - Kod Umke? - Samo što smo krenuli i eto šta nam se desilo. - Šofer je skrenuo na levu stranu i izazvao direktan sudar.

Ovako iscepan, izgužvan i sa ranom na glavi ne znam dali da nastavim put ili da se vratim kući. Sada je četrnaest sati a ja sam trebao dase sretnem sa Dragicom u jedanaest sati. - Možda me čeka, i ako je čula za nesreću ona će doći da me potraži ili će zvati Marinu da pita dali sam krenuo kod. nje. Ipak da ja idem prvim busom do Obrenovca i ako me ne čeka ja ću se vratiti kući. Stiže drugi autobus u koji uđoše pokretni i nepovređeni putnici među kojima sam bio i ja. Da li me Dragica čeka ili je svatila da muškarci lažu i da im ne treba verovati, ali ovog puta ja nisam kriv jer se nesreće nenajavljene dešavaju. Mnogi su preživeli a samo tri osobe su otišle kod boga na ispovedanje, takav je život i nikad se ne zna koje sledeći. U autobusu glasna muzika, novokomponovana, a šofer sviruće ko da je u kafani a ne za volanom. Na sreću u autobusu radi klima pa se oseća blago

pirkanje vazduha koji mazi moje lice. Posle dvadesetak minuta muzika presta a šofer grubim glasom saopštava daje sledeća stanica Obrenovac jer autobus ide za Šabac. Samo ja i jedna starija gospođa izašli smo iz autobusa, a šofer dade gas i autobus se ubrzo izgubi iz mog vidnog polja. Osvrnuo sam se nekoliko puta ne bi li ugledao nju ,a od nje ni traga ni glasa, pa sam seo na prvu klupu, a bolovi su bili sve jači jer sam počeo da se hladim. Šta je tu je. Meni nije ostalo ništa drugo nego da pitam kad ima autobus za Beograd. Samo što sam ustao i krenuo nekoliko koraka ka autobuskoj stanici ona se od nekuda pojavila. - Bože da li ja to dobro vidim, jeste to je ona. Moja Dragica, Milija šta to govoriš, i ko mi daje pravo da je tako zovem. Ona iskolačila oči ko da ima Bazedovljevu bolest i pokušava da ubedi sebe da je mene videla. Ja raskopčan sa flasterima na glavi i po kojoj mrlji od usirene krvi na izgužvanoj i na nekoliko mesta iscepanom odelu. - Dobar dan, Dragice. - Gde si dosad? - Ja malo zakasnio. - Gde si bio kad si tako izgužvan i iscepan? - Stigao me ljubomorni muž. - Baš te je dobro udesio. - Zar ti nisi čula za saobraćajnu nesreću kod Umke? - Ne. - Šofer zaspao i skrenuo na levu stranu. - Ti reče da si bio u švaleraciji. - Kamo te lepe sreće. Ne bi bio ovakav. - Koja bi tebe tako matorog. - Za svaku krpu ima zakrpa. - Dugo sam te čekala ali sam znala da ćeš doći. - Tu sam. - Nisam očekivala da ću te takvog videti. - Mogao sam da odem na onaj svet. - Neće tebe sveti Petar. - Nikad se ne zna. U jedanaest sati sam čula za nesreću. - Pa si me zato čekala. - Znala sam da si u tom autobusu. - Da nisi vidovita? - Kakav si baksuz tebi se svašta može desiti. - Tu si u pravu. Da ima sto žena i jedan muškarac ja bih se za njega uhvatio. - I ja sam iste sreće. - Tebi je pala sikira u med. - Toliko momaka i slobodnih ljudi a ja se zalepila za tebe ko marka za kovertu. - Tebi treba pravi muškarac. - Teško meni sa tobom. - Šta si to uradio od sebe? - Glavom sam udario u sedište ispred mene. - Imaš tvrdu glavu. - Dobro sam prošao jer je putnik koji je sedeo pored mene iznesen i ubačen u kola hitne pomoći. - Tebi curi krv. - Povreda

na glavi. - Kako takvog da te vodim na svadbu. - Ti idi a ja ću prvim autobusom da se vratim kući. - Ideš kod mene da te sredim i doteram u red. - Zar ovakvog da me vide tvoji roditelji? - Oni su na svadbi. - Idi i ti. - Mogu oni i bez mene. - Trebala si i ti da ideš sa njima. - Ja sam čekala jer sam znala da ćeš doći. - A ja zakasnio nekoliko sati. - Nisi ti kriv što je šofer izazvao nesreću. - Kad ima autobus za tvoje selo? - Idemo taksijem. - To treba da se plati. - To je moja briga. - Ovo je tvoja kuća? - A čija bi bila?! - Ala si ti siromašna sa kućom od tri sprata. - Ja sam mirazinka. - Sa ovako velikom i lepom kućom nisi mogla da se udaš?! - Ko kaže da nisam mogla?! - Čim si se zalepila za mene. - Nisi ti tako loš. - Ja sam ti ko rosa u podne. - Možeš ti još da se iskoristiš. - Za češanje tabana. - I to je potrebno. Neka lepota nisi ali si šarmantan. - Dođe mi da zaplačem od sreće. - Pusti neka drugi misle kakav si. - Najlepši, najbolji i najpametniji. - Sedi na krevet da ti pogledam te rane. - Mogla bi prvo da mi ponudiš neko piće. - Ti piješ? - Kad imam. - A ja sam mislila da si ti prava sestra. Hoćeš vinjak ili domaću rakiju? - Kupljena ili je pečena u tvom dvorištu? - Moj otac je pravi majstor za domaću rakiju. - Daj da je probam. - Šta kažeš? - O leči sve bolesti. Moj otac je poznat u kraju kao čovek koji peče najbolju rakiju. Naspi još jednu. - Biće ti mnogo. - Neće. Mogu ja i pola litre da popijem a da sam i dalje na nogama. - Ti si onda opasna ispičutura. Mogu li sada da pogledam junačke rane? - Samo pažljivo. - Ala si ti neki pekmez. Dobro si se udario. - Važno je da je glava na ramenima. - Rane treba očistiti i ponovo previti. - Samo polako. Sad si ko nov. - Teško meni kad sam pao u tvoje ruke. - Skini odelo. - Molim?! - Šta moliš? - Zar hoćeš da sedim u gaćama? - Možeš i da legneš ako hoćeš. Odelo treba da se očisti od usirene krvi a i pegla bi mu dobro došla. - Ono je iscepano na nekoliko mesta. - Manje rupe ću da zakrpim, a ti treba da kupiš novo odelo, jer ovo više nije za nošenje. Da li sam spavao to ne mogu reći ali kad sam se okrenuo u krevetu sam video nju. Ubrzo se desilo ono što smo zajedno želeli još od prvog susreta. - Ovo je

prava prilika da ti ispričam svoj dosadašnji život. - To je prošlost jer smo mi krenuli od nule. - Ja to želim. - Kako hoćeš ali prvo skuvaj kafu.

September. Mesec svadbi. - Danas se žene i udaju tokom cele godine. - Te nedelje padala je kiša, a ja se doterala, sve novo na meni. - Ko ti se udavao? - Školska drugarica. - Kakva ti je ovo kafa? - Slatka i tanka. - Ko da pijem čaj. - Drug put kuvaj sam. - Ja sam pravi majstor. - Lepo je to čuti.- Celo pre podne sam sedela ispred ogledala i pravila ove moje loknice što mi i danas prekrivaju čelo. - Gde je momak? - Doći će on u zakazano vreme. - Neki pican? - Tačan je ko švajcarski sat i po njemu mogu satovi da se navijaju. - Koji ti je to momak po redu? - Baš si prost. - Rekao sam da mi ne pričaš tvoju prošlost. - Ti si Ijubomoran. - Ima i toga. - Bio je lep ko devojka a imao je dosta para. - Ljubav dubokog džepa. - Ja sam ga volela iako je bio slab muškarac. - Ne može se sve dobiti. - Bolji je od tebe. - Što si ga onda ostavila? - Naišao pandur i ja se zaljubila. Tu nedelju sam zapamtila po kiši koja je padala sve do ponoći. - Mora daje mlada grebala šerpu. - Svašta je ona radila. - Da se nije udavala? - Više puta ali ona sve to brzo zaboravi. Imala je najlepšeg i najbogatijeg momka ali ga je ostavila i udala se za harmonikaša. - Što bi se reklo svinja ostaje svinja. - Nije sastavila ni mesec dana bračnog života i ubrzo je našla novog momka. - Koji je po redu bio mladoženja na čijoj si svadbi bila? - Ne bi znala dati kažem. - Pričaj dalje. - Svadba bogata jer su zvanice Ijudi sa dubokim džepom, darova u izobilju nije se znalo koje više doneo. Na toj svadbi moja školska drugarica po ko zna koji put obruka sebe i svoje roditelje. - Kad je neko lud on ostaje lud do kraja života. - Njen nesuđeni svekar je važio za bogatog čoveka koji je pozvao mnogo zvanica. Došli gosti sa razni strana jer gazda Žile ženi sina jedinca. Svadba se nastavila i trećeg dana. - Baš lepo neka se ljudi vesele.- Bilo bi lepo da mlada nije pobegla. - Opasne su žene. - A vi ste zlatni. - Što jedna žena može da isprlja to tri sela ne mogu da očiste. - Da sam znala

daće to da uradi ne bih na svadbu ni išla. - Još i momka povela. - Bez njega nisam nigde išla. - Vi ste se voleli. - Bio je dobar i možda bi sa njim i danas bila da se nije pojavio pandur. Nije znao da igra a na svadbu ne treba ići ako čovek ne zna da igra i da se veseli. Ja sam godinama bila član seoskog kulturno umetničkog društva. Bili su to lepi dani moje mladosti. - Da li ste išli na put? - Svake subote koncerti u drugom mestu. - Da li ste išli preko granice? - Ne ali sam uzduž i pop reko obišla staru Jugoslaviju. - I u mom selu je nekada postojalo K U D Vasa Čarapić. - Više ne postoji. - Njen tvorac DACA se oženio i društvo je prestalo sa radom. - Pričaj dalje. - Gazda Žile zamoli goste da zauzmu svoja mesta da bi se postavila večera. Svi zauzeše svoja mesta a ja nemam gde da sednem pa mi pandur ponudi mesto do njega. - Gde ti je bio momak? - On ne zna da igra pa je otišao do svoja kola. - Kakav seronja. Doveo devojku na svadbu i prepustio je drugome. - Njemu su kola najvažnija. - Bolje što si ga ostavila. - Izgubila sam dobrog čoveka. - Hoćeš da kažeš bogatog. - Blago onoj koja se za njega uda. Sedeći pored pandura saznala san da ima devojku ali je nigde ne vodi jer ima običaj puno da pije, a to nju nervira i beži od njega što dalje. - Kakva je to ljubav? - Nikakva ali neke devojke nogu sve da trpe samo dabi imale momka. Izgovorio je mnogo ružni reči na račun devojke. - Tako će sutra i o tebi da priča. - Gore ste alapače od mnogih žena. - Nisu svi. - Ti si najbolji. - Mrzim ogovaranje i rekla kazala. - To žene vole. - Vole i neki muškarci. Pevačica poče da se uvija i peva a pandur poče da pije jednu za drugom. Ubrzo se napi i iznenada pade pod sto. Neki se gosti nasmejaše a čuje se i komentar '"naš plavac pade pod sto“. - Opila ga tvoja lepota. - Na svadbi su mnogi zevali u mene. Meni ga bi žao jer je počeo i da povraća pa sam izašla napolje da potražim momka. - Gde si ga našla? - Kod kola, Čisti sedišta. Uz pomoć momka i nekoliko gostiju pandura srno ubacili u kola. - Šta, je na sve to rekao tvoj momak? - Saznala sam da, je u sebi opsovao sve svece i meni i njemu ali to javno ne bi nikad rekao. - On sigurno ina

brdo čireva na želucu. - Redovno pije Ranisan. - Teško njemu. - Zato sam ga i otkačila. - Spasio se čovek. - Da nećeš i ti čir da dobiješ? - Nisam ja te sreće. - Momak mi se vratio sav izgužvan i isprljan od pandurovog povraćanja pa smo morali pre ponoći da napustimo svadbu. I sutradan sam sa momkom bila na svadbi gde sam i njega zatekla kako pije kiselu vodu. - Leči mamurluk. - Bio je lepo obučeni izgledao je ko lutka u izlogu, pa su mnoge devojke i žene krišom onako ispod oka gledale u njega. - Mora daje bio u civilu. - Odelo po poslednjoj modi. - Neka strana marka? - Mislim da jeste. - Lako je njima kad imaju visoke plate. Ja sam sela sa momkom za sto on nam je prišao, srdačno se pozdravio i zahvalio na pomoći. Te večeri sam ga poslednji put videla. - Da nije umro? - Ponovo smo se sreli posle šest meseci. - Dođi, Dragice, da te poljubim. - Zar opet? - Takvi smo mi iz Belog Potoka. - Nisam ti sve ispričala. - Ima vremena a i ne moram sve da znam. - U novembru te godine i zvanično sam ostavila momka jer sam od pandura počela da dobijam pisma. - Samo zbog toga? - Momak je počeo da me nervira. - Interesuje me kako. – Što si se tako obukla, kako si se našminkala, spusti suknju ispod kolena. - A ti ga oterala u pičku materinu. - Trebala sam I ranije. - A njegove pare? - Šta mu vredi što ih ima kad ne zna da ih troši. - Neka stipsa. - Njegov dinar je ko tvoja Avala. – Zato je i bogat. - Te nove godine udala se moja sestra, a otac je napravio svadbu. - Mora da je bilo lepo. - Sve svadbe liče jedna na drugu. l na svadbu je došao i bivši momak. - Došao da se pomirite. - Došao da čestita, doneo poklon i odmah je otišao. - Niste se pozdravili. - Čim me video pobegao je ko da ga juri čopor vukova. - Nije ti oprostio što si ga ostavila? - Meni je njegov dolazak i odlazak izgledao smešno. -Imaš li ti Dragice nešto da se baci u kljun? - Ti sve hoćeš. - U tvojim sam rukama. - Pa moram i da te nahranim. - Takav je red. - Sledeće nedelje izašla sam sa sestrom i zetom u grad i dok smo šetali njima je prišao policajac i čestitao venčan je. U prvi mah ga nisam prepoznala jer je pustio kosu i bradu i tek kad je počeo da

priča da se napio na jednoj svadbi, ja sam se setila daje to on. Pitao me zašto sam sama i gde mi je momak. - To se ne pita. - On je pandur a takvi su glupi. - Ima ih i pametni. Usput je na adresu mog bivšeg momka izgovorio mnogo lepi reči. - Ti ga nisi pitala gde mu je devojka? - Baš me briga i za njega i za nju, ja gledam svoja posla. Ubrzo se izgubio u gradskoj gužvi a mi smo nastavili da šetamo gradskim ulicama. - Da li si ga srela još koji put? - Mnogo vremena je prošlo a od njega ni traga ni glasa. Osmog marta se javio dami čestita praznik i na kuću. je stigao veliki buket cveća. Veče, osmi mart, a ja se doterala pa izgledam ko neko koje izašao iz butika, kad se iza jednog ugla pojavi pandur-kauboj iz okoline Obrenovca, nikad ružniji. - Šta mi je falilo? - Neobrijan u farmerkama ko da je izašao sa neke farme gde je hranio goveda i čistio štale. Uz pozdrav pozvao me da svratim u kafić. - A ti jedva dočekala. - Imala sam drugog posla pa sa mu rekla da me sačeka pola sata jer moram nešto da kupim, i posle mogu da budem sa njim. Kad sam završila sa kupovinom svratila sam u kafić gde me je on čekao. - Ko pas kad očekuje kosku od svog gazde. - Muškarci su gori i od najgoreg psa. - Ko vam je kriv kada ste dozvolili da vas žene vuku za nos. U kafić u smo se kratko zadržali jer ja nisam mogla da podnosim buku koju prave muzikanti i pošto je bio februar, hladno vreme ulazimo u njegov jugo koji je tu bio parkiran. - Ušla ptica u kavez. - Ubrzo sam svatila šta hoće pa san izašla iz kola. U to vreme udvarao mi se i komšija. - Jel to onaj što si se krila u njegovom podrumu? - Baš on. - Šteta što je izgubio glavu na Kosovu. - Kada me je ugledao sa pandurom u kolima zvao me da idem sa njim kući. – Mora da je video kako te pandur Ijubi. - Zato sam i pobegla iz kola. - Spasio te komšija. - Znam ja da se čuvam. - Kako je pandur reagovao? - Bio je ljut ko ris. - Da li je nešto rekao? - Šta ima on da me zove. Nisam ja mala i ne treba mi dadilja. Da nije dobar čovek, on bi izašao da mu polomi sva rebra. - Pazi ti njega! - Tražio je moj broj telefona. - Nisi luda da mu daš. - Pa da me uznemirava danju i noću. - Šta je

sa njegovom devojkom? - Rekao mi je daje ta veza odavno pukla. – Laže pandur a ko laže on i šara. - Šareniji je on i od samog detlića. - S kim si te večeri otišla kući? - Sa komšijom. - Mora daje i on bio Ijut. - Ljut i ljubomoran. Kad me je dovezao do kapije, ljuti to je rekao da ću u buduće imati svog šofera. - Jesi li pokušala da se opravdaš?- Nije on glup a video je i kako se ljubimo. Čim sam stigla u kuću nesuđeni muž moje školske drugarice me pozvao i pitao da li primam posetu. -Ti rekla da. - Mislila sam da dolazi sa drugaricom. - On i pandur su stigli za desetak minuta. - Baš su brzi. - Bila sam zatečena ali sam ih lepo ugostila. - A oni ti doneli veliki buket cveća. - Pandur zna kako treba sa ženama. - Baš je pažljiv i ko zna koja si ti po redu. - Dugo su se zadržali i pričali smo o svemu i svačemu. - Lepo, Dragice. - Tek kad sam mu dala broj telefona on je otišao. Ni mojim roditeljima se pandur nije svideo, majka je govorila daje baraba, a otac da sa njim nema života. - Mora da su voleli momka sa kolima. - Otac ga je obožavao a majka govorila da će biti dobar domaćin jer zna da čuva svoje. Moji roditelji nisu dozvoljavali da se viđam sa pandurom. - Kako ste se onda viđali? - Moja drugarica je dolazila kod mene pa smo zajedno išle u grad. - A pandur vas čekao. - Kasnije sam saznala da su bili u šemi. - Tvoja drugarica je nimfomanka. - Šta će devojka kad voli muškarce. - Šta je po zanimanju tvoja drugarica? - Ja je zovem ženski mafijaš. - Šta ti to znači? - Nema školu završenu, nema posao a dobro živi. - Takvih je danas dosta. Jadni roditelji kad bi znali šta im sve deca rade. - I ti imaš ćerku. - Pa šta.- Ko ti garantuje da i ona to neće da radi. - Dobro je poznajem. Očekujem da će imati stila i znati da odabere pravog. - Svi su oni u početku slatki, a posle samo gledaju sebe i svoje dupe. Naša idila je trajala mesecima. - On je voleo samo tebe. - Muško đubre! Imao je na svakom prstu po jednu. Jedne večeri u kafić u kome smo bili ušla je njegova bivša devojka. - Mora da je napravila neko sranje. - Frajeru, jel ti je to neka nova treba? On joj je odgovorio da ga ostavi na miru ako ne želi da liže pod. Rekao je da

sa njom više ne želi da ima bilo kakvu vezu. - Mora da mu je sve po spisku. - Barabo, švalerašu, muški kretenu zar i nju želiš da zavedeš, pa daje posle šutneš. - Ćuti, luda ženo! - Nisi mogao ni mene da zavedeš a sada hoćeš novu ribu. Ču se smeh u kafiću. - Mora da je pandur puko od stida. - Zacrveneo se ko tek uzrela paprika. - Ne bih voleo da sam bio u njegovoj koži. - Iznenada je skočila na njega i počela da ga vuče za kosu. - To mora dosta da boli. - On je nju odgurnuo od sebe a mene uhvatio sa ruku i ni u trku napuštamo kafić. Sve sam videla i pila sama sebe da li je devojka u pravu i da li je trebala ovako da se ponaša. - Neka bi bacila sodu u oči. - Ja bi ga ladno otkačila. - Nisu sve žene iste. On se u kolima tresao ko da ima urinarnu infekciju. - Što ga nisi smirila? - Ponudila sam cigaru ali je on odbio. Pokušao je da upali kola ali motor nije hteo da radi. - Što nisi izašla da poguraš kola. - Na šta ti ja ličim?! - Na ženu koja je volela pandura. - Moj voljeni je izašao iz kola, podigao haubu i nešto čaprkao.- Promenio svećice. - I kad je ponovo seo za volan motor se upalio iz prve. Ispred kola sa raščupanom kosom i flašom u ruci stajala je ona i nešto nerazumljivo pričala. - Žena se izgubila. - Bilo mi je žao daje gledam. Meni je pretila, klela, nazivala kurvom i nije zaboravila da kaže da sam ja kriva što je njihova veza propala. Najzad kola krenuše a mi ostavljamo napuštenu devojku da se bori sama sa sobom. Kako bih ja postupila da sam na njenom mestu? - Isto a možda i gore. - Ne verujem jer imam ponosa. - Takva treba i da ostaneš. Žena bez ponosa nije žena. - Nego šta je?! - Našminkana i doteran a lutka sa praznom glavom. Žena mora i da se stidi. - Zašto? - Ako ima stida ima i morala. - Ko o tone još razmišlja? - Ja i meni slični. Žena sa moralom ima i dobro ponašanje a to mnogo znači. - Te noći dugo nisam mogla da zaspim. - A ja sa takvim čovekom više ne bih izlazio. - Sutradan smo se ponovo videli ali smo promenili kafić. U životu ništa ne može da se sakrije. - Da nisi srela momka koji voli kola? - Nas dvoje zagrljeni ulazimo u kafić kad na vratima stoji on. - Mora da se iznenadio. - Bledo me je pogledao i prošao

pored nas a da nije ni jednu izgovorio. Te večeri u kafiću gostovala je poznata estradna umetnica. - Bilo mi je lepo jer je pevala srce parajuće pesme i ja sam tada osetila da ga volim. Tog trenutka mi se činilo da se dugo znamo i volimo. - A na kraju svi saznamo da je to bila pogrešna veza. - Tako sam i ja uskoro dobila korpu. – Nemoj da žališ. Bilo vam je lepo. - Jeste ali ja ne volim da gubim. - Ništa nisi izgubila već si stekla iskustvo više. - Nije baš tako. U kafiću smo dočekali zoru. - Biće od tebe domaćica. - Da znaš i da hoće. - Tvoj budući muž mora da bude kuvar ako ne želi da umre od gladi. - Dođe vreme da se ide kući ali se kafić ne prazni, a i ja sam želela da ostanemo dokle ima muzike a pandur je želeo da što pre napustimo kafić. - Mora da je nabrizgao. - Baš si idiot. - Što te je zvao da krenete? - Da me odveze kući. - I tamo završi posao. - Nisu svi pokvareni kao ti. - Od poštenih nikako da dođem na red. - Došao si. - Ja bi da ostanem. - O tome odlučujem ja. U kolima smo se dugo zadržali jer je ispred nas bila duga kolona, pa nismo mogli da napustimo parking. -Pandur nije gubio vreme nego te je štipao, pipao, Ijubio. - Isti je ko ti.- Samo što ja nemam kola.- Tu se stvori moj bivši koji nas gledaše kako se Ijubmo. – Šta je njemu drugo ostalo nego da sedne u svoja kola i pobegne što dalje od vas. – Posle dužeg čekanja mi smo krenuli kući. – Da li je nešto bilo? – Bilo je žestoko. - Blago tebi kad si imala takvu muškarčinu. - Posle nekoliko dana sam čula da se oženio. - Kako su reagovali tvoji roditelji? - Bili su dugo Ijuti na mene jer su ga voleli i smatrali pravim čovekom sa mene. - Pandur je imao dobrog druga. - Neki zgodan dasa. - Ne samo što je lep nego je i duša od čoveka. - Ko devojčica. - Uvek veseo i nasmejan. - Takvi su najgori. - On je dobar ali nema sreće. - Nešto mu fali? - Ženio se više puta. - Šta sam ti rekao! - Prva je otišla sa deverom, druga se razbolela i otišla na onaj svet. - Neki ljudi baš nemaju sreće. - Sada je našao Bosanku i moj pandur treba da venča. - Bilo vam je lepo. - Jeste ali sam, ja morala da radim. Ja sam pomagala pošto je mlada is komšiluka i tada sam videla da je pandur

veseljak i lak na parama. Muzika svira a on naručuje pesme po mojoj želji i kiti muziku sa markama. Na svadbi su bili i njegovi roditelji koje sam tada prvi put videla. Upoznao me je i sa kolegom iz smene koji je bio toliko ružan da bi trudnica pobacila kada bi bio u njenoj blizini. Sutradan je pandur došao kolima po mene i mi odlazimo u pođane. Doček je bio na visini jer je kum sa devojkom i te večeri smo bili zajedno i on se nijednog trenutka nije odvajao od mene. U jednom ćošku sa videla njegovu bivšu devojku, ali mu to nisam kazala, jer sam želela da to veče bude nešto posebno. l posle svadbe srno se redovno viđali, a ja sam čekala da ga što pre vidim pa sam često gledala u sat. - Ti si bila zaljubljena do ušiju. - U to vreme sam studirala pa je često dolazio u Beograd ,noćivao u mom stanu, sačekivao ispred fakulteta. - Ala si ga vukla za nos. - Tako je moralo da bude. - Jadnik je trčao ko lovački pas. - Imao je i sa kim. - Ni sada ti ništa ne fali. - Meni ništa a tebi? - Neka mlađa i lepša. - Ti ni ovakvu ne zaslužuješ. Ja sam roditeljima prijavila ovu vezu ali ga oni i dalje nisu voleli. Svakodnevno je dolazio kući i uvek bi doneo veliki buket cveća, kafu i ocu viski. Moja kuća je bila puna cveća. - Ima čovek pare. - Ostala sam trudna. - Kao student? - Samo što sam diplomirala. - Trebala si da rodiš. - Ja sam htela ali je pandur bio protiv. Platio je kiretažu a ja sam jedva glavu izvukla. - Da li si i dalje trčala za njim? - Veza se kidala i vezivala i ja sam počela da shvatam da me on ne voli pa sam prestala da izlazim i ako me je on često zvao i dolazio kući .Trčao je, tražio seks, obećavao brak ali mu ja više nisam verovala jer sam shvatila da je šarenko i da me voli samo zbog seksa. Počeli su da pričaju kako su ga viđali sa drugim devojkama i moj veza puče ko mehur od sapunice. Imao je moj pandur razne devojke, imala sam i ja svoje veze ali mi je ova bila najdraža i najduže je trajala. - Tako je, Dragice, jer sve dođe i prođe. - Samo uspomene ostaju. - One mogu i da bolu. - Ja se svojih rado sećam. Dragice, koliko je sati? - 21. - Da ne dođu tvoji? - Ti si kod

mene došao. - Trebao sam da krenem kući. Bilo bi dobro da skuvaš još jednu kafu. - Kako ti kažeš. - Ja samo molim.

Lepa gospođo kakvi su ti ovo papiri? - I ja sam počela da pišem. - Bićeš ti jednog dana Agata. - Samo se ti rugaj. - Ko zna šta se sve krije u toj lepoj glavi. - Imam zabeleženu tužnu priču. - Mogu li da je pročitam? - Ja ću ti je ispričati. - Prvo skuvaj kafu. Svaki čovek u sebi nosi svoj roman ali su samo hrabri spremni da ga napišu na papir. - Lepoto što skuva ovako jaku kafu? - Prethodna slaba ova jaka. Ti čoveče ne znaš šta ćeš. Da mi je neko pričao da matorac sa 5o godina može ja bi mu rekla daje lud. - Ovo su moji poslednji trzaji. Počni sa pričom. - Naša koleginica lepa i mlada bogato se udala. - Bez ljubavi? - Ali je dobila bogatog muža. - Tu nema sreće ni Ijubavi. - Ljubav i pare ne idu zajedno, i naša koleginica je menjala muškarce a muž se pravio da ništa ne vidi jer im se u međuvremenu rodio sin. Sreća je da dete liči na oca iako su zli jezici svašta pričali i prepričavali. - Iz tog nabeđenog braka rodi se sin Stefan, lepo muško dete. Pošto sam ja u to vreme bila terenska doktorka, često sam svraćala da ga vidim. - Zašto kad dete ima majku? - Majka namazana i sređena i koje ne zna mislio bi da je devojka. - Uredna žena. - Posto je više bila van kuće nego u kući, malog Stefana je usela baba da čuva, a majka je počela javno da izlazi sa muškarcima. Muškarce je menjala ko žena prljave čarape i svaki sledeći bio je sve mlađi i lepši. - Ima dama nivo. - Svaki je morao da ima kola i pun novčanik. Jednog dana selo poče da priča da se Zorica razbolela i da danima ima visoku temperaturu i žuta je ko limun. Kad su to čuli njeni bivši krijući su išli kod doktora na pregled. Među njenim klijentima bilo je mnogo oženjeni i u društvu pošteni ljudi. Mnogi su pomislili, pogotovo oni koji su je poznavali, da je dobila sidu. Naša koleginica je od jedne mušterije dobila žuticu B koja se prenosi iglom, infuzijom i transfuzijom. Na klinici gde je radila ležao je pacijent iz Egipta, bogati musliman sa žuticom B. Koleginica je negovala Arapina i zato je dobijala zlato i pare da bi na kraju otišla i u krevet i

kao poklon dobila žuticu B. - To je moglo i drugim ženama da se desi. - Posle lečenja naša koleginica je išla i u banju ali je bolest usela maha i ona ode kod svetog Petra da položi račune. - Lepa ti je priča. - Ja bih rekla daje tužna. - Sve je to život i blago onim Ijudima koji ga prožive bes bolesti. Koleginica se udala u tvoje selo sa nekog Miju bravara. - Znam ja i njega i nju. - Da nije sahranjena blizu tvog groba? - Ne. Odneli su je u neko selo blizu Zrenjanina. Ova žutica se prenosi seksom pa se i muž razboleo, bolesni su i njeni švaleri, i svi se oni leče a usput i šire zarazu. Stefan |e kod babe, a otac krenuo u švaleraciju. - Takvi su muškarci. - Ja sam sestra. - Danas ne treba nikome verovati. Malo je danas pravi muškaraca. - Oni pravi čuvaju svoje i gde god mogu posade drvo ali da se ne zna koje to uradio. - Kad je Stefan trebao da se upiše u prvi razred baba ga je lepo obukla, očešljala i odvela u školu ,dok je otac jurio sojke i do kasno u noć ostajao u seoskoj kafani. Mija se u brzo oženi sa Hrvaticom i Stefan dobi maćehu sa kojom je često dolazio u sukob. - Zato se, Dragice ja nisam oženio. - Kome ti takav trebaš. Otac je bio na strani žene koja je znala da bije dete sve dok je ruka ne zaboli. - Mora da je bila bez dece. - Nerotkinja. - Takve ne vole ni sebe a kamoli tuđe dete. - Dete bez majke sa ocem koji ne brine o njemu i maćehom koja do pod ne mrzi sebe a od podne ceo svet sa šesnaest godina legne na bombu koja ga raznese u param parčiće. Posle nesreće maćeha se spakovala i otišla u nepoznatom pravcu, a otac Mija ko pustinjak oboleo od žutice B živi sam u kući od sto kvadrata. U međuvremenu mu umru otac i majka ,jer nesreća kad krene ide ko lavina i ne zna da se zaustavi.

Da li si zaključala vrata? - Što pitaš? - Može neko da naiđe. - S kim ja spavam u krevetu to je moja stvar. - Šta ako bi naišli tvoji roditelji? - Moji bi kucali i znaju da te ja volim. - Zar si im rekla? - Ja od njih ništa ne krijem. Ja se raspričala a ti mudro ćutiš ko da si svetac. - Ja o prošlosti ne volim da pričam jer se ona ne može vratiti. Od mnogo veza i vezica meni je u sećanju ostala MACA, tako sam je iz milja

zvao. Naši ljubavni inicijali MM. - Prva ljubav? – Da, ali platonska. - Zar misliš da ću verovati. - Tako je bilo. Njen dolazak u Beli Potok su primetili mnogi momci a za nju je najviše bio zainteresovan moj drug Vlada. - Odakle je stigla ta devojka. - Crnogorka iz Srema. I Vlada i ja smo oko nje obletali ko pčela oko cveta. Bio sam hrabriji i uporniji pa sam ja prvi prišao njoj. - Mora da si i njoj dosađivao. - Ja sam se samo trudio. - Jesi li uspeo?- Nažalost ne. Dobio sam po neki poljubac i to je sve. - Što nisi pokušao da je odvedeš u krevet. - Bacio sam čičak tamo gde nisam smeo, i za kaznu sa mnom nije govorila mesec dana. U mom selu je postojao Pajin bunar na koji sam dolazio svakodnevno ne bi li je sreo. - Kako ste se pomirili? - Bio je osmi mart i ja kupio buket cveća i otišao kod nje. - Kako je reagovala kad te je videla? - Prvo se dvoumila a posle je uzela buket jer je osmi mart. Od tada se nismo odvajali a to je primetilo selo i počeli su ljudi da na ogovaraju. Od mnogih veza i vezica. - Šta se hvališ ko da si jedini muškarac. - Meni je u sećanju ostala samo Maca. Neki su govorili da ćemo se uzeti jer smo lep par i stvoreni jedno za drugo. - Kakva je bila Crnogorka iz Srema? - Lepa, vitkog stasa, uvek nasmejana i doterana. - Pa gde tebe nađe? - I ja sam nekada bio lep. - Imaš li neku sliku kod tebe? - Doneću ti drugi put. - Da li se nešto desilo? - Poneki stidljiv poljubac i to je bilo sve. Zar je to danas važno? - Samo sam te pitala. - Na moju nesreću ostao sam suvog kurca. - Kakav si ti to bio muškarac? - U moje vreme nije se išlo u krevet pri prvom susretu. - Danas je sramota da se čuje da devojka nema iskustvo ili udata žena prijatelja. - Dobih ja poziv za JNA, moji roditelji napravili ispraćaj. Tu je bila Maca i njeni roditelji, moja rodbina i prijatelji. - Da li je bio Vlada? - Mi smo ga čekali ali se on nije pojavio. - Baš je seronja. - Seronja ili ne, on je moj brat. U moje vreme nije bilo kao danas. Prvi susret pa u krevet. - Danas je velika sramota ako devojka pre braka nema iskustvo ili da udata žena nema prijatelja. - Ja i Vlada smo delili loše i dobro jer smo zajedno odrasli, išli u školu, u bioskope, igranke. Bili smo nerazdvojni. On je mogao

da uđe u moju kuću kad god je hteo jer se ranije u Belom Potoku kuće nisu zaključavale. - Nije bilo lopova? - Tada su ljudi bili ljudi. - Danas bi ukrali oko iz glave.- Došlo neko ludo vreme. Videla si šta su nam sve radile barabe sa zapada i neki iz Evrope. - Stići će i njih zaslužena kazna. - Šta se ovo, Dragice, dešava sa Rusima.- Ginu civili ni krivi ni dužni. - Zato je krivo rusko rukovodstvo jer nije na vreme krenulo da uništava terorizam na Kosovu. Kad su nas bombardovali, oni su samo pričali i osuđivali jer nisu imali hrabrosti da ispale ni jednu raketu na vojsku NATO alijanse. Danas ti isti napadaju Ruse i ruše njihove kuće i ubijaju civile.- Kakva sramota! Kakvo poniženje za jednu veliku i moćnu Rusiju. I danas dok lete ruske glave u Moskvi, njihovi političari pričaju i osuđuju. Umesto da stupe u borbu protiv terorizma, oni i dalje pričaju dok se povećava broj poginulih i povređenih. - Znaju Rusi da iza ovih bombaških napada stoji Amerika. - Što im se onda ne suprotstave? - Kako, kada su Rusi od njih dobili pare.- Gde si ono stao? - Isprati me Maca na železničku stanicu a tu gužva ne može igla da padne, a muzika svira tako glasno da bi i mrtvaca u grobu probudila. Velika buka, ljudi galame jer ne mogu da se sporazumeju, čuje se i dovikivanje, pesma a na nekim ženskim licima vide se i suze. Na stanici najbučniji i najveseliji Cigani. Imao sam priliku da vidim budućeg vojnika koga ispraća žena i šestoro dece. Žena se raskopčala, pa joj jedna sisa visi ko kruška na grani a drugu je, malo slinavo dete, stavilo u usta i uživa ne znajući šta se sve ovo dešava i zašto je ono tu. Hoćeš da mi budeš verna? - Hoću, Miko. - Ako nešto čujem, odraću te ko zeca.- Ko će mene sa ovoliko dece? - Kad se vratim iz vojske, hoću da mi rodiš i sedmo dede. - Kuku meni! Jadan sam ti ja. Kako ću i ovu decu da prehranim? - Da ideš u opštinu i tražiš pomoć. - Dva put su me odbili. - Sada neće jer je tvoj Mika Titov vojnik. Na stanici Maca reče da ćemo i mi imati decu. - Može ali kad se vratim iz vojske. - Nama je dovoljno i jedno dete. - Samo tri ili ni jedno. Spiker javi da voz za Split stoji na sedmom peronu. - To je tvoj. - Jeste, Maco. Ona

poče da se trese ko da ima groznicu a suze nakvasiše njene plave oči. - Kako ću ja bez tebe? - 18 meseci će brzo proći. - Piši mi. - Pisaću ti svakog dana a ti gledaj da dođeš. Doći ću na zakletvu. Sada radim pa mogu da platim put. Moram da krenem a ona me ne pušta. - Još malo da te grlim i ljubim. - Biće dana a ti mi piši i obavezno dođi. Obeća Maca da će me čekati i svaki dan pisati. Uskočim u voz koji je krenuo. Maca mi mahnu nekoliko puta i ja je izgubi u masi ljudi koji su došli da isprate svoje vojnike. Tog trenutka nisam moga da znam da je to naše poslednje viđenje. Pisao sam joj svakog dana a odgovora nije bilo pa sam počeo da sumnjam da se nije zaljubila ili udala ali sam te crne misli izbacivao iz glave. Jednog dana, beše to prvi maj, moji mi javiše da joj više ne pišem jer se udala za Vladu. Kako je meni tog trenutka bilo, to samo ja znam. - Ala te je izradila! - I to je život. Na odsustvu sam je video. - Jel ti se javila? - Onako u prolazu me je pitala kad sam došao i dokle ću ostati i produžila dalje. Za novu godinu se porodila. - Šta je dobila? - Sina. - Lepo. - Ali se ubrzo razbolela. Prvo je dobila temperaturu, pa neki suvi kašalj koji se kasnije udružio sa krvavim ispljuvkom. - To je tuberkuloza. - Jeste, Dragice. Lečila se godinu i više dana ali je bolest iz dana u dan napredovala i Maca je počela da slabi a njena lepota da se topi ko led na suncu. Kad sam došao iz armije, poželeo sam da je vidim a moji roditelji su rekli da je u bolnici, da od nje nema ništa i da se samo čeka dan kada će umreti. Ne mogu da pišem kako sam se osećao kad sam je video bledu i nemoćnu u krevetu ali sam dobro zapamtio reči koje mi je tada rekla. - Šta ti je tada rekla? - Da joj oprostim što se udala za Vladu jer je živela sa njim a kada me je ispraćala u vojsku, tada je znala da nosi njegovo dete. Zamolila me je da ga pazim. - Zašto kad ima oca? - Sigurno je mislila da mu se nađem pri ruci ako mu nekad nešto zatreba. - Osetila je da si dobra duša. - Zato sam u životu patio. - Još ćeš ti da patiš. - Ne daj bože i ove patnje su mnogo za moju istrošenu dušu. - Ne znam kako sam potrefio izlazna vrata ali sam osetio vlažne oči i neku tugu, neko razočarenje koje se rečima ne

može iskazati. Posle nekoliko dana i sahranjena na seoskom groblju. Kad posećujem ženin grob, ja uvek ponesem jedan cvet više. - Nisi mi rekao gde si služio vojsku. - To se kaže vojni rok. - Ja nisam pisac i pričam kako hoću. - Milija je svoj rok časno i pošteno služio u Benkovcu, Kninu, Šibeniku, Pločama, Mostaru. - U novim državama. - To su države ko ja momak. Ceo svet se ujedinjuje a na Balkanu se prave banane države. - Blesav narod koji će jednog dana svatiti svoju glupost i glupost svoji političara. Kod nas je opšte ludilo jer svi trče u političare, jer oni malo rade, dobro zarađuju i lepo žive. Ni manje zemlje ni više političara i koje kakvi stranaka. Posle NATO agresije pojavile su se i Natovske stranke koje predvode domaći izdajnici a imaju za cilj da opravdaju NATO agresiju ali to neće proći. - Šta je bilo sa tvojim drugom? - Vlada se propio i stradao u saobraćajnoj nesreći, a njegov sin je postao dobar čovek. - S kim on živi? - Prvo je završio školu, zaposlio se, oženio i dobio dve ćerke. Znaš zašto ti sve ovo pričam? - Da i drago mije što je sin devojke koju si voleo, krenuo pravim putem. - Ja sam ga zaposlio. - Ti si i dalje crveni krst. - Treba ljudima pomoći kad god je to moguće. - Ljudi su danas zli i brzo zaboravljaju. - Takvo je vreme. Često ga viđam i drago mi je kad me pozove na piše. - Ti bi samo da se ogrebeš. - To mi često i ćerka govori ali ja prema tom čoveku imam obavezu. - Ti si Macu mnogo voleo.- Jesam i to ne krijem iako je ona prema meni ispala loš čovek. - Žena nekada i nesvesno pogreši pa se posle kaje celog života. - Mace i Vlade više nema ali tu je njihov sin koji me podseća na prvu neostvarenu ljubav i dobro druga.

Milija, jesi li lud? Ne mogu više. - Samo da te poljubim. - Idem nešto da ti spremim za večeru. - Umirem od gladi. - Nisi mi ništa rekao o svojim roditeljima. - Otac se šlogirao. - Od velikog pritiska? - Ne. Mi u familiji imamo svi mali. - Ne bih rekla. - Mali krvni pritisak. - On daje teška oštećenja. - Znam ja to, Dragice. Ja godinama živim sa malim pritiskom. - I ti ćeš se šlogirati. - Može ali u krevetu sa nekom mladom. - Ženom ili devojkom. - Svejedno. To

će biti lepa smrt. - Ko ti sada gleda oca? - On je sada u bolnici i uskoro treba da ide u Slankamen na rehabilitaciju. - Mogao si i ti da ga vežbaš. - Njegovo stanje sam snimio i video da će se oduzete noge i same oporaviti. - Jesi li siguran u to što govoriš. - Ja znam znanje. - Jel ti je živa majka? - Umrla je pre dve godine. - Ko će da gleda dedu kad dođe iz banje? - Sam će se gledati. - A šta će sin da radi? - Pomoći će koliko može. - Ti imaš i brata. - Ko da ga nema jer taj ne voli ni sebe a ova ne želi ni očima da ga vidi a kamoli da ga neguje. - Gde živi otac? - Ima svoju kuću iz koje ga je izbacio brat. - Pa gde će sada da živi? - Kod mene. - Kako je mogao da ga istera? - Može on sve. - Zar se ne plaši boga? - Kad je neko baksuz takav ostaje do kraja života. Ocu je isključio struju, zapušio odžak, preti da će ga ubiti. - Lud čovek. - Takvog su ga napravili roditelji. On je bio njihova maza pa se gospodin osilio i počeo da radi šta hoće. - Kako je mogao oca da izbaci iz njegove kuće?- Danas se sve može. - A sud? - Proces traje više od dve godine i još ništa nije rešeno. Zvao je otac miliciju ali brat i dalje preti da će ga srediti jer je u međuvremenu prepisao unuku kuću. - Šta ima novo na poslu? - Radi se - Znam ja kako ti radiš. - U poslednje vreme dobro su me upregli pa vučem ko konj. - Još uvek nisi magarac. Evo večere. - Vidi ti devojku šta zna. - Svašta ja znam. - Nešto sam i sam video i osetio. - Još ćeš ti od mene svašta da naučiš. Što ne ideš u penziju? - Trebam da radim još deset godina. - Da li je neko od starog društva dolazio na kontrolu? - Kad si ti otišla ja više ne idem na treće odeljenje. Priča se da je došla neka mala koja svašta radi. - Devojka? - Žena udata za popa. Vreme je da krenem kući. - Ima još vremena. - Bolje ja da čekam autobus nego on mene. - Ispratiću te do autobuske stanice. - Večera ti je bila super. - Stiže i hladno piće a ti da mi ispričaš koje ta mala i šta radi na odeljenju. - Duga ti je priča. - Ti je skrati. - Drugi put pričam. - Ne! Hoću sada da je čujem. - Ti si nemoguća. Ova mlada je udata za popa i sa njim ima dva sina. Pop je napunio 65 godina. - A koliko ona ima? - Samo dvadeset. - To je neka uzbudljiva priča. - Ako mi

ode autobus? - Ostani kod mene na spavanje. - Šta će biti ako te opet napadnem? - Preživeću i taj napad. - Šta bi tvoji rekli kada bi me videli s tobom u krevetu? - Ništa jer se oni ne mešaju u moj izbor. - Ja sam udovac i puno stariji od tebe. - Godine nisu važne. - Za koju godinu pljuvaću na bradu. - Ja ću naći drugog. - Ti mi se rugaš. - Takav je život. Niko ne zna šta će mu doneti dan a šta noć. - To je, Dragice, veliki cirkus u kome neko od nas ostaje doživotni cirkuzant. - Moja koleginica se ovih dana hvata za glavu. - Nešto joj se ružno desilo? - Njena jedinica udala se za čoveka koji ima dvoje male dece. - Ona ili je luda ili taj čovek ima mnogo para. - On je direktor jedne poznate beogradske firme. - Sad mi je jasno. - Kad bi ga videla prestala bi da se družiš sa muškarcima. - Pare i lepota ne idu zajedno. - Ja ne bi mogla da legnem u krevet bez emocija i treba barem pristojno da izgleda. - Kad se ugasi svetlo svi su muškarci isti. - Nije lako gledati tuđu decu. - Nije ali će ona za taj rad dobiti pare i seks. - Gde im je majka? Umrla na porođaju. - Koje do sad gledao decu? - Svekrva koja se u među vremenu šlogirala. Današnja omladina samo na pare misli. - Mora jer posla nema a treba živeti. - Bolje je biti bez para i sa čistim obrazom. - Treba jesti tri puta dnevno. Bolje joj je naći neki posao. - Lako je to reći. - Ko hoće da rad uvek može nešto da nađe. - Danas za bilo koji posao treba dati marke ili telo. - I u mojoj familija udala se devojka za udovca koji je od nje stariji petnaest godina. - Poludeo ceo svet. - I ja sam dosta stariji od tebe. - Mi se volimo. -Možda se i oni vole. - Možda……

Ostavićeš ti mene prvom prilikom. - Još ti mene ne poznaješ dovoljno. - Mnoge su se zaklinjale da vole samo mene a danas prođu pored mene i dobar dan mi ne požele. - Možda si bio loš muškarac. - Zaslužio sam da mi se jave. - Hoćeš li ti da počneš sa pričom? - Dosadna si ko stenica. Njena majka je čuvena lepotica iz bogate familije. Lepa i bogata devojka koju su svi hteli ali l je ona htela momka za koga nije smela da se uda. U selu je radio neki nadničar. Ti znaš šta oni rade? - Kopaju, seku drva.- Vidi se da si seljanka.-

Mene je seljačka suknja othranila.- Radio je momak i kod njenih roditelja i imao je priliku da je gleda i uživa u njenoj lepoti. Momak lep sa kovrdžavom kao gar crnom kosom, kratko podšišan. Ispod gustih obrva sijaju dva plava oka. Ispod malog nosa rumene usne željne poljubaca. Spavao je na tavanu iznad štale u slami i senu. Jednog jutra, dok je čekao da se pojave sunčevi zraci, ugleda nju kako mu prilazi sa raskopčanim prslukom i podignutom suknjom iznad kolena. Uplašen, zbunjen protrlja oči misleći da sanja ali to beše stvarnost koju bi poželeli svi momci. Ona leže pored njega a dve dojke ko dve rumene jabuke drhtaše na njenim rumenim grudima.- Luda devojka! - Možeš da zamisliš šta se dalje dešavalo.

Čovek se nikada ne zasiti sa jednim parčetom torte nego iz dana u dan traži sve više i iz obe veze izrodi se trudnoća. Devojka je počela da se steže, da prikriva stomak koji je iz dana u dan bio sve veći. Ova nesrećna žena se porodila u jaslama uz pomoć baba Lale koja bila dežurna babica za ovo i druga sela. Kum, pijani Toma, tek rođenom detetu dao je ime Mileva i tom prilikom se napio pa je morao da potraži pomoć u seoskoj ambulanti. Milevino detinjstvo je bilo teško jer je majka često ostavljala samu dok je ona išla iz kafane u kafanu. Žena je počela da menja muškarce a počela je i da pije pa je sve manje vremena provodila sa svojom ćerkom. Znala je cele noći da ostane u kafani. - Ko je sve to plaćao? - Pijanci se međusobno ispomažu a ona se zahvaljivala svojim telom. To joj nije bilo teško. Koliko je sati? Otići će mi autobus. - Pričaj dalje. - Majka joj se udavala više puta ali su sve te veze kratko trajale. Bila je udata i za Crnogorca i otišli su da žive u Herceg Novi. - Hvala bogu da i njoj krene.- Ta veza je kratko trajala jer je muž uhvatio u ljubavnoj vezi sa rođenim bratom. - To je kod njih opasna rabota. - Brat se uplašio i pobegao od kuće. - I Crnogorac nije bio pošten jer je nekoliko puta pokušao da zavede dete žene sa kojom se zvanično oženio. - Šta je tražio to je i dobio. Da li je Mileva to rekla majci? - Jeste ali ona nije u to htela da veruje i govorila je da dete izmišlja i hoće da je

razdvoji od Crnogorca. - Ko je ovde lud? - Majka, Crnogorac i dete iz Herceg Novog se vraćaju u Banat gde žive kao podstanari. - Kakav je đak bila Mileva. - I pored toga što nije imala mira jer je njena majka često dolazila kući pijan i dovodila koje kakve muškarce, ona je bila odličan đak i na kraju godine pohvaljivana i nagrađivana za odlično učenje i primereno vladanje. Kada je kući dolazila sama a to se retko dešavalo, tada je tukla i grdila ćerku govoreći da je ona kriva za njenu nesreću i da je trebala da je udavi na rođenju. Dete samo, ostavljeno i napušteno jer o njoj više niko nije brinuo, tražila je zaštitu i utočište. Prolazeći pored seoske crkve na zidu je ugledala plakatu na kojoj je pisalo da crkva organizuje ekskurziju. - U novije vreme crkve se bave i politikom. - Danas svi sve znaju i svako brine tuđu brigu. - I ja bih volela da obiđem srpske manastire. - Pa da i tebe zavede neki pop.- Šta bi falilo. - Ništa. Imala bi jedno iskustvo više. - Gde je Mileva srela tog božijeg čovek? - U jednom manastiru blizu Lajkovca. Ove crkvene ekskurzije znaju da budu dobro organizovane a crkveni ljudi znaju da budu prijatni i ljubazni. Prvi put je videla svog kaluđera pri večernjoj misi a njegova lepota joj nije dala da spava te noći već je maštala kako će jednog dana biti njen anđeo. Kad je čula kako peva u njoj se nešto probudilo. - Možda đavo koji hoće da je odvede u krevet. - Kaluđeri se ne žene. - Da ali svaki muškarac koji ima muda želi ženu pored sebe. Mileva se brzo zbližila sa ljudima koje dosad nije poznavala i od kojih je prvi put čula šta je to vera i hrišćanstvo. U manastiru je bila tri dana i nijednog trenutka nije mogla da skine oči sa lica svog kaluđera. Zbunjena, zanesena njegovom lepotom tih dana nije razmišljala koliko je star već je kovala planove kako da ga zavede. Razočarana i neobavljena posla se vratila u stvarnost u kojoj je svakodnevno gledala pijanu majku i neke tuđe pijane, prljave i pocepane ljude. Posle povratka je počela svakodnevno da se druži sa crkvenim ljudima očekujući novu ekskurziju. Prošao jedan, drugi i tek trećeg meseca crkva je organizovala novi obilazak srpskih manastira. Njenoj sreći nikad kraj

i ona je sa nestrpljenjem očekivala dan polaska. Dve nedelje je bila u manastiru gde živi i radi njen kaluđer i zato vreme je svakodnevno pokušavala da dođe do njega. On je bio u jednom konaku koji je opasan visokim zidovima. Noću je izlazila kroz prozor sobe u kojoj su stanovale sestre. - Zašto služe vrata? - Nije mogla bez reze koja se zaključava. Kad ujutru najstarija sestra dođe da otvori vrata, nje nema u svom krevetu pa su je prozvali đavo. Preskakala je veliki zid, tukla se sa kerovima i danas na rukama i nogama nosi ožiljke od ujeda pasa. - Šta sve može prava ljubav. - Želela je da zavede božijeg čoveka. - Da mi je znati i videti kaluđera kad mu priđe mlada devojka. - Blago njemu. Došlo mu je jagnje na šišanje. - Možda mu je to prva žena u životu.- Možda ali danas nigde nema poštovanja. Prvi put se kaluđer bunio i govorio. Dete, ostavi me na miru ali kada je krv počela da ključa i udara u slepoočnice a lice se zarumeni ko domaće vino, zaboravi se vera i Bog i uživa se u lepoti ljubavi. Od devete godine se zakaluđerio i svoj život predao bogu i crkvi. Mileva je govorila da ga voli i da je sve uradila da se njihova veza ne otkrije. Iz te veze je ostala trudna ali nije želela da on to sazna. Pošto je znala da on ne sme da se ženi, ona se ubrzo udaljila od njega. Njemu je pri poslednjem susretu rekla da ima drugog i da više ne želi da ga vidi. - Baš je fer. Htela je da ga spasi. - Živela je mesecima u domu ali je majka preko svojih ljudi uspela da je dovede u svoj stan. Na kratko trajaše idila ali se majka i ćerka ubrzo posvađaše. - Zašto? - Ljudi koji su dolazili kod majke poželeli su piletinu i bili su spremni i da plate ali Mileva za to nije htela ni da čuje jer je još uvek volela svog kaluđera. Seoska crkva i ljudi koji su bili uz nju, ubrzo su joj dali posao i stan i ona je počela umiru da živi sa svojim detetom. Sama žena, nezaštićena bila je dobar mamac za momke i oženjene ljude. U početku je sve odbijala a kako je dete raslo, rasle su i potrebe za njegovo izdržavanje. Mileva je počela da prodaje ljubav. Kad je dete napunilo dve godine, otac ga je prvi put video u crkvenom dvorištu i tada je shvatio da je dete njegovo. Pošto je i dalje bio zaljubljen u

Milevu, a tu je i dete, on od crkvenih vlasti tražio da dobije parohiju u selu. Tako je naš kaluđer ubrzo postao pop, koji je imao popadiju i sina. Ubrzo su se venčali i krstili dete. - Žene sve mogu. - Žene su bile i ostale jače od muškaraca. - Vi ste obične muške pizde koje trče za ženskom suknjom. - Tako je bog rekao. Meni je, Dragice, otišao autobus. - Imaš još petnaest minuta. - Dovoljno vremena da stignem na autobusku stanicu. Do autobuske stanice ima oko dvesta metara. - Hvala na svemu. - A što mi zahvaljuješ kad je i meni bilo lepo. - Onako. Jedva sam čekao ovaj susret. - Nadam se da ćemo se viđati. - Tek smo počeli da se volimo. - Ti dobro razmisli da li sam prilika za tebe. - Nemam šta ja da razmišljam jer znam da si ti moj čovek još od prvog susreta. - A godine? - To za mene ništa ne znači. - Nemoj sutra da kažeš da sam te zaveo. - Šta će biti sutra to niko ne zna a ja znam da mi je sada lepo i zato sada treba živeti. - Ala je sveže veče. - Prijatno vreme. - Meni je hladno. - Izašao si iz toplog kreveta. - Bože, šta se mi se sve danas desilo. Mogao sam da poginem a doživeo sam ljubav mlade i leše devojke, ljubav koju sam od prvog susreta želeo. - Milija, da li se sećaš šta si mi rekao kad smo se prvi put videli? - Da. - Tada si mi rekao da te bije glas švalera. - Da. - A ja sam ti odgovorila kakvi su to pravi švaleri. - Evo, Dragice, autobusa. - Tužna sam što me ostavljaš. - Dođi da te zagrlim i poljubim. - Milija, ti si ko dete kad mu se da sisa, on više ne može bez nje. - Šta mogu kad sam takav. - Javi se čim stigneš. - Zvaću te svaki dan. - Uskoro ćemo ponovo da se vidimo. - Nadam se i očekujem novi susret.

U autobusu toplo i čuje se tiha muzika koja uspavljuje i tera na razmišljanje. Seo sam na prvo slobodno meto i zaspao zadovoljan ko dete kad ga majka podoji a ono zadovoljno i sito spava mirnim snom.

Tata, zvala te neka žena. Što mi to nisi ranije rekla?! Ja zaboravila. - Možda je to bila Dragica. Ako si joj drag zvaćete ponovo. Ko će mene ovakvog starog i ćelavog. Nikad se ne zna. Moj nastavnik iz

srpskog liči na patuljka, a žena mu je lepotica. - Ta mora da nema oči. A nastavnik je duša od čoveka. Šta je bilo danas u školi?- Dobila sam peticu iz srpskog. Zbog dobrog nastavnika, ili si imala znanje. To je moj omiljeni predmet. Nastavnik je predložio da studiram književnost. - Studiraj šta hoćeš samo prvo završi četvrtu godinu. - Tata, da li da ti kažem. - Meni možeš sve reći. - Danas smo štrajkovali. - Blago ovoj zemlji sa vama. - Tri časa nismo imali. - A gde ste bili na ulici? - Bolje da osnujete stranku i onda zevajte i mlatite praznu slamu. - Ovo je vreme demokratije. - Ne znate vi šta je to. - Reci mi. - U demokratiji postoje prava i obaveze, a vi i mnogi drugi od države tražite samo svoja prava a obaveze bacate pod noge. Moliću lepo zašto ste štrajkovali. - Zbog ekskurzije. - Još ste vi deca. - Napunili smo osamnaest godina. - Zar je vama stalo do ekskurzije u ovo nesrećno vreme. - To je maturska. - Pa da opet neko pogine. - Moj tata samo na nesreću misli - Ono ubistvo u Grčkoj. - Kažu to je bio nesrećni slučaj koji je mogao i u zemlji da se desi. - Koje kriv ne znam i kako se desila nesreća ali znam da mladi čovek truli pod zemljom. Da sam ja nastavnik ne bih vas vodio ni u Marinkovu baru. Idi dete na spavanje već je kasno. - Ne zaboravi daje sutra roditeljski sastanak. - Kad te budim? - U isto vreme. Da li me je to zvala Dragica ili ko zna ko, ali sada o tome ne treba razmišljati jer je vreme da i ja idem na spavanje. Kome trebam on će me ponovo zvati, a ja sam trebao dase javin Dragici čim sam stigao kući.

Jer ja to čujem zvono mog starog sata, protrljao sam oči i video daje pet sati. - Marina, vreme je da se ustaje. - Slabo sam spavala. - Zašto? - Učila sam do tri sata. - Nekad sam i ja učio noću pa sam ostao živ i zdrav. - Lako je gradivo bilo u tvoje vreme. - Svako vreme je za đake isto. - Ovi današnji nastavnici od nas traže znanje ko da ćemo sutra biti doktori nauka. - Kojim autobusom ideš u grad? - Onim u osam sati. - Kad ti počinje praksa? - U deset sati. - Što si onda tako rano ustala? - Volim polako da se spremim i stignem na vreme. Ne zaboravi da je danas roditeljski sastanak i nemoj da budeš

u centru pažnje. - Samo ću reći da svi zaslužujete ukor razrednog starešine. - Neće to razredna da ne bi pokvarila prosek. - Ona vas mnogo štiti. - Njoj je u interesu d budemo najbolji. Biće reči i o ekskurziji. - Ja ću da ćutim. - Mi smo dali neke predloge koje će vam preneti razredna. - Zašto niste našli zajednički jezik? - Naša direktorka nam nudi neka mesta koja se nama ne sviđaju. - Šta nju briga gde će te vi. - Ona od svoje turističke agencije dobija procenat. - U tom grmu leži zec. - Tata, telefon! - Kome tako rano zove? - Žena koja te je i juče zvala. - Molim? - Što se nisi javio? - Hteo sam danas da te zovem a ti si me preduhitrila. - Kad si stigao kući? - Posle ponoći. - Što tako kasno. - Pukla guma i dok su je promenili izgubili smo jedan sat u mestu. - To je danas česta pojava jer su u saobraćaju stari autobusu. - Što se tako loše čuješ? - Ja tebe čujem odlično. - Mora da ti je telefon u kvaru. - Star je ko ja. - Onda ga baci u staro gvožđe. Zvaću te sa posla. - Čekam tvoj poziv.

Tata, ko ti je ta žena? - Jedna slatka dama. - Ozbiljna veza? - Sa ženama sve je neobavezno i neozbiljno. - Samo kad su muškarci ozbiljni. - I među nama ima dosta svinja kad sve sabere, svi smo isti. Mala da ti ne zakasniš na praksu. - Ima još vremena. - Bolje kreni ranije, ako misliš da stigneš na vreme. - Zvala me drugarica na rođendan. - Da li je ja poznajem? - Znaš je. Vesela Kaća je kod mene često dolazila. - Ko ne bi znao Kaću. - Ona stanuje u Kaluđerici. - Kako misliš da se vratiš? - Tu je gradski prevoz. - Na toj relaciji slabu idu i danu a noću su retki ili dupke puni. Kad je rođendan? - U petak u 22 da smo kod nje.- Što tako kasno? - To je još rano. Šta da joj kažem? -Ne ili idi sutradan po danu. - Tata, izjemti tvoj fakultet kad nemaš kola.- Danas su zanatlije na ceni. - Što onda mene teraš da studiram? - Moraš nešto da završiš. - Pa da sedim kod kuće i zalivam cveće. - To je lep i umirujući posao. - Tata, idem ja sada. - Jel imaš para za doručak? - Ostalo je od juče dvesta dinara. - Ja ću onim u deset sati. - Juče sam ti videla Milkicu. - Neće ona mene. - Šta sam ti rekla.- Naći ću ja još bolju. - Lepa je a ima stila u oblačenju.

- Dobro jutro ili dobar dan, lepa damo. - Kad te pozovem ti nisi kod kuće. - Dragice, radi se. - Ti si veliki radnik. - Blago infektivnoj sa tobom. - Kad sam kod kuće, ja sam više žensko nego muško. - Tako i treba. - Perem, kuvam. - Znaš li da peglaš? - I to znam samo svoj veš više ne peglam. - Meni treba peglarka. - Tu sam. - Ja najviše mrzim da peglam. - Kako je dama danas? - Nikad bolja. - Čim sam ušao u autobus, zaspao sam ko dete posle podoja. - I ja sam dobro spavala. - Kako to piješ lekove a nije ti dobro? - Tvoja terapija je za mene najbolji lek.- Nju treba koristiti tri puta dnevno. Šta to jedeš? - Sela sam da ručam. - Što tako kasno? - Kad se otac vrati sa posla svi sedamo za sto. - Kad ideš u banju? - Za neki dan. - Doći ću da te posetim. - I treba. Jel ideš na mitinge? - Ja sam prestao da blejim i nemam krzno za šišanje. - Da sam bliže ja bih došla. - Danas je mala Gospojina. - Znam. Ja sam Srpkinja. - Nekada su svi bili komunisti a danas Srbi pa nam Šiptari uzeše Kosovo. - Ova današnji protest je u režiji NATO alijanse. - Da je tu Vuk, ja bih došla. - Mnogo ti se on sviđa? - On je moj ljubimac. - Lep jeste a ima i dobre knjige a politiku ne zna i pravi smešne greške. - On je emotivac i brzo plane, pa mnogo puta kaže i ono što nije smeo. - Zato neka piše knjige a politiku neka prepusti ljudima sa dva lica. - Znam ja to, Dragice i zato se ne bavim politikom. To je unosan posao ali ovako mirno spavam. - I nemaš prebijene pare. - Bolje je biti bez pare nego sa izlomljenom kičmom i prebijenim rebrima. Nastavi ti na miru da jedeš a ja ću te pozvati kasnije. - Neću biti kod kuće. - Onda se čujemo sutra. - Zovi me. Volim da te slušam.

Mala, stigao sam kući. – Kako je bilo na roditeljskom sastanku. – Čekali smo pola sata da se tvoja razredna pojavi. – Čudo. Ona je tačna i na čas dođe pre vremena. - U poslednje vreme je počela da se doterava. - Lepo izgleda. - Svaki put nova garderoba. - Mora da ima bogatog sponzora. -Jel su došli svi roditelji? - Samo Jelenina majka nije bila. - Ona uvek dođe pre podne jer u popodnevnim časovima ima nastavu sa studentima više škole. - Dobili ste novu drugaricu. -

Došla je sa Kosova. - Razredna je hvali. -Fino dete koje se brzo uklopilo u našu sredinu. - Jel naše gore list? - Muslimanka sa dugom plavom kosom i krupnim očima pa izgleda ko moja barbika. Jedan drug otišao u Ameriku. - Trebao je prvo da diplomira. - Kaže da naše diplome tamo ništa ne znači. - Ljubomorni Amerikanci jer su svi naši svršeni đaci i studenti za njih genije. - Da li je baš tako. - Oni nauče samo ono što treba da rade i toga se drže celog radnog veka. - Što se tiče znanja oni su sirovi ko naše bukve. - Zato su bogati. - Jer uzimaju od drugih. - Sada mi je jasno zašto stalno izazivaju ratne sukobe. - Žive na tuđoj muci ali će i njima jednog dana zakukati majka. Marina, jer poznajem ja tog budućeg Amerikanca? - To je onaj mali što te je prekidao u predavanju i postavljao razna pitanja. - Opasan mali ali će ga Amerikanci spustiti na zemlju. U Americi ima da bude manji od makovog zrna i ma da radi ko konj. - Imaće pare. - Da ali će mu se od posla iskriviti kičma. - Tata, njegovi roditelji su tamo deset godina pa su i njega pozvali da dođe. - Gde je dosad živeo? - Kod babe i babe u Obrenovcu. - Razredna vas hvali. - Mi smo dobra deca i dobri đaci. - U dnevniku ima dosta petica. Vaš prošlogodišnji prosek je 4,20. - Bili smo najbolje odeljenje. - A ove godine počeli ste da štrajkujete. - Solidarišemo se sa drugim odeljenjima. - I drugi nastavnici vas hvale. - Sigurno Srbin i nastavnici iz stručnih predmeta. - Kažu da ste ozbiljni, odgovorni i da puno znate. - Šta je bilo sa ekskurzijom? - Roditelji su prihvatili Jugoslovensku varijantu, jer je mali broj mogao da prihvati Grčku.- Deset drugara u razredu bi mogli da plate Grčki aranžman. - Na kraju smo se svi složili da idete zajedno na ekskurziju i ako mnogi roditelji kukaju da nemaju para, žale se na mala i neredovna primanja ali će se nekako snaći. Neki roditelji žale što ne možete u inostranstvo jer se samo jednom maturira. - Tata, ko osim advokatovog sina, može da plati 500 maraka? - Advokat i njegov sin su navijali za Grčku. - Mnogi roditelji se pitaju gde će naći pare. - Tata, to je u četiri rate.- Kad se nema, svaki dinar je veliko ko Avala. Da li me je neko zvao?

- Ona žena. - Ima li ona svoje ime? - Ovog puta je rekla da se zove Dragica i dugo smo razgovarale. - Ona ima otežan govor. - U početku razgovora sve je okej a kasnije se slabije razume. - Umore se glasne žice. -Može li to da se leči? - Ne jer je poremećaj u glavi i na mišićima. - Kakav si ti logoped kad ne možeš govor da središ? - Ona zna šta će i kako da govori, ali se glasne žice opuste i javlja se loš govor. Jel može gitarista da svira sa labavim žicama? - Ne može. - Tako i dama ne može jer su mlitave glasne žice. Da li je ostavila neku poruku? - Sutra obavezno da joj se javiš. - Mislio sam danas ali sam imao puno posla. - Što je ne zoveš sada? - Kasno je a sutra ima ceo dan na raspolaganju.

Zašto je zvala kad smo se dogovorili da se čujemo sutra?! Da nije dobila banju pa želi da mi to saopšti ili je htela da me pozdravi ili nešto lepo da mi kaže. Zašto baš nju da ujede krpelj? Zašto ona da dobije lajmsku bolest i celog života da ide u bolnice i banje? Jedan mali crni krpelj koji se muva po travi, žbunju, runu domaćih i divljih životinja stigne do njene butine i unakazi je do kraja života. Zbog tog ujeda nije mogla na vreme da se uda, rađa decu. Svi su joj okrenuli leđa jer bolesnog čoveka svi brzo zaborave i prepuste ga sebi i svojom bolesti. - Slatka damo, tebe je teško dobiti. - Ti si uspeo. - Mislim na telefon. - Odakle zoveš? - Iz pošte. - To su stari telefoni i znaju da izostave neki broj. - Otkud znaš? - Ja sam tu dolazila dok sam studirala i zvala svoje roditelje. Posle onih nebeskih budala koji su zujali i bacali bombe, dobro je što nam telefoni uopšte i rade. - Nemoj tako. To su demokrate. - Što ne bace bombe u svojoj zemlji? - Oni su ludi ali ne toliko, Dragice. - Jebem im sebe iz koga su nikli. - Rekla mi je ćerka da si me zvala. - Dobila sam poziv za banju. - Kad ideš? - Za nedelju dana. - Obećao sam da ćemo se videti u banji. - Moraš da dođeš. Biće nam lepo u banji. - S tobom je raj a bez tebe pakao. - Nikad mi nije bilo jasno zašto svi muškarci lažu. - Možda mlađi. - Matorci su još gori. Prvo dolazim u Beograd i imaću ceo dan na raspolaganju. - Bićemo zajedno. - Tek u dvadeset dva sata kreće

bus za banju. - S kim dolaziš u banju? - Sama. - Zar možeš? - Sada bolje hodam nego u bolnici. Ceo dan sam na nogama. - Hodaš po kući? - Idem ja i u šetnju koja traje više sati. - Ti ko da se spremaš za maraton. - Ti si rekao što više i što duže. - To je moja rečenica. Doći ću da te čekam. - To je za sedam dana. - Dotle mi ćemo biti svakodnevno u vezi. - Volim te. - I ja tebe.

Dok je trajala agresija nisam ovoliko čekao autobus. - Komšija samo kad je prestala. - Sine, mi Srbi ne možemo bez rata. - Sada nismo bili krivi. - Mi smo bili u uvek ćemo biti krivi jer smo Srbi.

Marina, dušo, šta je bilo danas u školi? - Šta bi da ti kažem? - Da nisi dobila još neku peticu. - Ja učim za sebe i znanje. - Lepo je biti odličan đak sa svim peticama. Ako misliš dalje, moraćeš i ovu godina da završiš sa odličnim uspehom. - Znam ja to, tata.- Samo da te podsetim. - Ja učim za sebe a ne za diplomu mog oca. Dobila sam pet iz srpskog i Kinezi terapije. - A ostali? - Bilo je četvorki i trojki. - Šta je sa jedinicama? - Te brojke ne dolaze u našu učionicu. - Vi ste čuveno četvrto deset, odeljenje sa još čuvenijom Nadom Vojinović. - Ona je čudo. Biser od žene. - Koji je nastavnik za vreme agresije zvao da pita šta rade njegovi đaci? - Za tu pažnju jednog dana platiće joj Bog.- I on više ne radi kako treba. Kad idete na ekskurziju? - Za dve nedelje. - Da li ste zadovoljni sa Jugoslovenskom turom? - Većina da a njih nekolicina pate što ne idemo u Grčku. - Vi ste mladi i mnogi će od vas stići do Grčke. - Ne lipši magarče do zelene trave. - Nisam ja kriv što živimo u vreme sukoba i lošeg materijalnog stanja. - Biće teško i posao da nađemo. - Možda će se nešto promeniti na bolje. - Ova generacija je propala. - Važno je da ste živi i zdravi. - Stara fraza. Još samo da kažem važno je da nema rata. Da li si se prijavila? - Jesam. - Lepo. Treba ići. Naša zemlja je lepa i treba je upoznati. - Mogu li večeras na rođendan? - Gde sada ideš? - Kod drugarice Jelena. - Zaludna deca. - Dok su padale bombe, ti si mi govorio kad prestane rat idi gde hoćeš. - I tada si svakodnevno bila na

trgu. - Nisam ja sa 50 godina pa da samo sedim kući i gledam televiziju. - Jelena daleko stanuje. Kako ćeš da se vratiš? - Prvi jutarnji za Beograd polazi u četiri sada. - Ja hoću mirno da spavam. - Spavaj, tata. Ko ti brani. - Kako, kad nisi kod kuće?! - Ja imam osamnaest godina. - Noć je još uvek opasna. - Znam ja, tata, da se čuvam i ne idem na ulicu nekog kod drugarice u stan. - Sva ubistva i silovanja se dešavaju noću. - Samo noću. - Tada je sužena svet i ljudi tada rade ono što ne bi nikada po danu. Kako Tanji roditelji ne brane da ide noću? - Oni pričaju ali Tanja neće da sluša. - Mi smo velike. - Da a mi smo roditelji i brinemo da vam se nešto neprijatno ne desi. - Znala sam da me nećeš pustiti pa sam još danas drugarici Jeleni predala poklon. - A ona gorke suze lije što ti nećeš doći. - Tu je bila i njena majka koja je te je više puta zvala ali nije mogla da te dobije. - Jedini problem je prevoz. - Ti misliš da sam ko ti. - To nikad ne možeš biti. - I ne želim. - Marina, zar ne čuješ telefon. - To me zovu drugarice. Kad ne idem, javi se ti. - Molim? - Da li je Marina kod kuće? - Jeste a koje traži? - Nela. Mogu li da je čujem. - Zovite kasnije. Ona je sada zauzeta sa doterivanjem jer večeras ide kod Jelene na rođendan. - Reci te joj da je čekamo na stanici u 19 sati. - Hoću, dete. - Tata, jel stvarno idem?! - Ostani do zore i sutra prvim autobusom vrati se kući. - Ne mogu tako rano. - Onda dođi kad hoćeš.. Požuri! Šta si se ukipila jer je osamnaest sati prošlo. - Brzo ću ja da završim sa spremanjem. - Odo ja kod čika Miće a ti pamet u glavu. - Vidimo se, tata. - Lepo se provedi i pazi šta radiš.

Dragice, Dragice, da li te ja stvarno volim ili sažaljevam, često pitam sebe ali nema pravog odgovora. Zašto joj ne kažem istinu, zašto lažem jer ne želim da joj uzmem nadu. Neka veruje, neka se nada u svoje ozdravljenje jer čovek bez nade nije čovek, a čovek sa nadom ima šansu da ponovo postane čovek. Govor je lošiji a i hod je za brigu iako sam ja satima vežbao jer su se mišići skratili i sada joj ostaje dase nada da će se stanje popraviti. Jednom prilikom je rekla da joj na ulici dobacuju „takva zgodna riba a pijana“. Uskoro će u

banju, sa nadom da će se stanje popraviti, ali ja znam da od tog posla neće biti ništa, jer je bolest hronična. Tu leka nema i fizikalna terapija ne može mnogo da pomogne. Šta ako je ostala trudna?! Kakav san baksuz i to može da nam se desi. Volim je. Valjda je volim i jedva čekam ponovo da je vidim. Da li je to Ijubav ili ono što podseća na parče torte koje se slatko jede sve dok je tu. Dokle ćemo nas dvoje stići pokazaće vreme a moj profesor je govorio "ko traži ženu bez mane ostaje sam". Da li ja znam šta hoću ili uživam da pomažem nesrećnim ljudima. Kako je moj otac i dali je sada malo bolje jer je prošli put kad sam ga video izgledao ko voštana sveća. Deda je skupio puno godina a i bolest koju boluje teško bi podneli i mlađi ljudi. Prošlog četvrtka bio je uznemiren, i nisam mogao da razumem šta priča. Na pitanje ko sam ja on spominje Milu magacionera sa kojim je nekada momkovao a kasnije i radio u zemljoradničkoj zadruzi "Avala". Ovde sam ja tvoj sin Milija. - Nemam ja sina, a ko ste vi i šta ovde tražite? - Tata, došao sam date posetim. - Idi čoveče odavde i mene ostavi na miru. Zbog uznemirenosti i halucinacija sestre su ga vezale za krevet da ne ustaje jer bise povredio, pa izgleda ko Isus Hristos razapet na krstu. Uoči nove godine šlogirao se sa malim pritiskom, a u bolnici mu se pritisak povećao, a počeo je naglo i da slabi. Decembar mesec broji svoje poslednje dane a ja otišao kod oca da ga posetim i popijen njegovu kafu. Od majke je naučio da kuva tanke i slabe kafe sa mnogo šećera. Moj otac je bio borac i znao je da živi, a znao je dobro da pojede i kad treba da se napije. Nije on pio običnu brlju on je birao piće, a često je pio svoju domaću koju je sam ispekao. - Jel skuvana kafa? - Uzmi džezvu pa kuvaj sam. - Šta ja to vidim. - Ne znam. - Što su ti se usta iskrivila i govoriš ko da nisi jeo pet dana?! - Ko kaže da su mi usta kriva? - Evo ti ogledalo pa se pogledaj. - Stvarno. - Čoveče, tebe je drmnuo šlog! - I ruka mi se oduzela. - Ustani da te vidim. Od kad ti ruka visi? - Ne znam. - Kreni da vidim kako hodaš. Vučeš desnu nogu. - Mogu ja da idem. - Čoveče, tebi se oduzela desna strana. - Pa šta. - Moraš u bolnicu. - Ja

naručio prase i sanduk piva hoću svi zajedno da dočekamo novu godinu. - Od tog posla nema ništa jer ćeš ti ostati u bolnici. - Ništa me ne boli. Šta ću ja u bolnicu? - Da te pregledaju doktori i daju odgovarajuće lekove. - Mogu li kod kuće dase lečim? - Ne. I od šloga može i dase umre. - Ne žurim kod boga. - Neće on, komuniste. Odo ja da pozovem Dragana i date vodimo kod doktora a ti sedi tu i gledaj televiziju. Brzo se vrati jer u dvanaest sati doneće nam Dika pečeno prase i sanduk piva. - Jesi li sve to platio? - Sve je sređeno.

- Tata, što si se brzo vratio? - Nema kafe. - Sad ću ja da skuvam. - Deka se šlogirao. - Kad?! - Tokom noći. - Kako mu je sada? - Iskrivila se usta i govori ko da nema jezika. - Kako hoda? - Vuče desnu nogu a ruka mu visi ko suva grana. - To je ozbiljno. - U njegovim godinama i kijavica može da mu dođe glave. Pozovi Dragana i reci mu da odmah dođe kolima jer deka mora u bolnicu. - Kakvi su mu sinovi dobro je i dosada živeo. - Može deka i da umre. - Samo nam još to fali. - Bolje on nego ja. - Kako možeš tako da govoriš?! - Neka ide redom. Beli, gde si dosad?! - Čiko, nemam benzina. - Koliko imaš u rezervoaru? - Litar, dva. - Biće to dovoljno do Banjice. Deko, idemo. Stigao je Dragan. - Neću u bolnicu! - Moraš. - Ja hoću kod moje kuće da se lečim. - Matori, moraš u bolnicu "Sveti Sava". - Ja sam komunista i tamo neću da idem. - U toj bolnici se svi leče. - Ja hoću da umrem u mom krevetu. - Dragane, uhvati ga za jednu a ja za drugu pa ćemo ga vući do kola. - Šta vam je? Šta ste me napali!. Neću u bolnicu. - Ćuti i kreći napred! - Kuda me vodite?! - Kod svetog Petra. Baš si težak. - Sram vas bilo! Hoćete da me odvedete u bolnicu. - Dragane, pali kola! - Stric, gde idemo? - Zbog uputa moramo prvo u dom zdravlja Voždovac po uput. Ovakvi bolesnici mogu i bez uputa. - Dragane, mogu ali neću da se tamo neki slinavi tehničar iživljava. Dragane, stani ovde sigurno ima dizela. - Šta želite? - Pet litara benzina. Dragane ja ću da platim. Sada daj gas jer želim što pre da ga pogleda doktor.

Na kolica koja su stojala u hodniku leže moj otac koga pomoćno osoblje otera u ambulantu. Do bolnice je stigao u svesnom stanju jer je razgovarao sa doktorom koji ga je pregledao i svoj nalaz napisa na neki papir i ode. Posle desetak minuta dođoše dve mlade sestre i bez ijedne reči oteraše oca na odeljenje. Glava sestra sa kratkom suknjom i očima plave boje glasno reče svojoj koleginici Što ga je doktor primio kad će ovaj čilager brzo na put bez povratka.. Nisam komentarisao jer su sestre bile u pravu, ali sam iz prakse znao da su se mnogi otpisani bolesnici uspeli da se isčupaju iz čeljusti. Rekao sam doktoru da ga posle bolnice vodimo u Slankamen. - U ovakvom stanju nije sposoban za transport. Tamo ne bi stigao jer bi umro u putu. Umro ovde ili tamo njemu je svejedno, jer se to dešava samo jednom. Neki ljudi umru za čas a neki se muče do poslednjeg dana. Posle prvog šloga otac se oporavio i živeo je godinu dana. Prvo mi je umrla majka pa posle otac, sa lepih sedamdeset i sedam godina. Majka Danica je imala sreću da umre brzo i da nikog ne namuči. Želela je da legne u krevet i dase ne probudi, tako je i bilo.

Subota sunčano jutro a ja otišao kod nje da zajedno popijemo kafu. - Gde je otac? - Otišao po pivo. - Ovako rano? - Pije mi se pivo. - Mora da si sinoć nešto lepo jela. - Sir i jaja. Cele noći sam ustajala da pijem vodu i sada sam žedna. - Hoćeš da ti donesem kiselu? - Ne. Hoću pivo. Majka rumena u licu ko devojka kada krene na vašar ili prvi sastanak sa momkom koga voli.. Znala je od sto grama kafe da skuva tridesetak šolja kafe, jer smo svi pili tanku i slatku. - Mama ovo je čaj a ne kafa. - Mi takvu pijemo, a ti ako hoćeš jaču ja ću ti skuvati. - Ne mora piću i ovu. Stiže otac i nas troje uz priču popismo kafu i svako svoju flašu piva. - Odo ja do kuće da probudim Marinu. - Tako rano? - Tata, ima praksu pa mora na vreme da stigne u bolnicu. - Sinoć sam joj poklonila Cepter posuđe, neka joj to bude uspomena od Nane. - Trebala si da deliš na tri dela. - Zoran i Dragan su muškarci, pa sam odlučila da komplet poklonim Marini. - A šta ću ja dobiti? - Ti čekaj da mi umremo. - Danas se ne zna ko će pre. -

Prvo mi da odemo, a vi da ostanete iza nas. Šta je to sa mojom majkom i zašto je počela da priča o smrti, kad je uvek bila vesela i nasmejana?! Da li je nešto osetila ili ima neku bolest za koju mi ne znamo. Uvek je bila mršava ali živa i pokretna žena koja nije znala za umor pa je radila od jutra do kasno uveče. Nikad se nije žalila da je nešto boli i nije volela da ide kod doktora. I mene i brata je rodila kod kuće a seoska babica Mica je bila tu da pomogne. Da ostavim dete još malo da spava a ja da probam rakiju koju je doneo deda Pera da me časti jer je njegov unuk pre neki dan napustio bolnicu. Dete se zaljubilo, a Ijubav zna da bude opasna pase dedino unuče zbog neuzvraćene Ijubavi napilo razni lekova. Doktori se borili dan i noć da ga spasu pa je deda u znak zahvalnosti častio celu bolnicu a ni mene nije zaboravio. Deca su opasna, spremna na sve, a neka su toliko hrabra da dižu ruke na sebe a ne razmišljajući da li je to dobro ili ne.

Jaku je doneo deda Pera, ima preko četrdeset gradi, ova vodi kod svetog Petra. Pričao mi deda Pera daje njegov sin Zlatko uleteo u sobu i na podu video nepomičnog sina. U prvi mah je pomislio da dete spava, ali miris alkohola i ispražnjene kutije sa lekovima dali su mu do znanja dase sin otrovao. Sin Mile je bio uvek dobar đak ali je u poslednje vreme počeo čudno da se ponaša a kući je dolazio posle ponoći .Pričalo se da se viđao sa nekim čupavim momcima i devojkama koje su ličile na cirkuzanke. Otac Zlatko je mislio mlad dečko i ima svoje društvo ne sluteći da mu je sin upao u klopku narkomana. Da li je koristio drogu ili je samo bio preprodavač to se u prvi mah nije znalo. U bolnici su ustanovili da u krvi im droge i daje ostao živ samo zahvaljujući ocu koji se slučajno vratio u stan po zdravstvenu knjižicu. Kad bi deda Pera znao da mu je unuk počeo da koristi drogu ne bi nikog častio nego bi otišao u crkvu d.se pomoli bogu za spas svog unuka. Ko jednom oseti zlo zvano droga njemu spasa nema i sve priče da će neko prestati da uzima drogu samo je šarena laža za naivne. - Da ja natočim još jednu, pa da idem kod

majke. Treba mi malo para u zajam. Otac Radoje zna da čuva pare i da bi od njega dobio koji dinar morao bi da ga molim pola dana. Majka Danica je pare čuvala ispod kanica, i kad god bi potražio koju paru, uvek sam je dobijao. - Polako čoveče, razbićeš mi staklo na vratima! - Šta je sad? Da se nije nešto desilo?! - Danici nije dobro. - Šta joj se desilo?! - Uhvatila se za stomak i počela da kuka. - Jesi li zvao kola hitne pomoći? - Dođi prvo daje vidiš. - Šta je majka? Šta ti se to desilo? - Sve me boli kao da mi se stomak podelio na dva dela. - Moram da pipnem. - Jel ovo liči na upalu stomaka? - I sepsu možeš da dobiješ. Gde najviše boli? - U predelu malog stomaka. Ne pritiskaj! Boli ko da mi neko oči vadi. U licu bleda a ruke ne podiže sa stomaka i stalno ječi i kuka. - Gori mi stomak, daj mi nešto da popijem. - Vodu ćeš povratiti, a mleko ne voliš. - Neću da umrem! Želim još da živim. Neću da umrem žedna! - Ako je krvarenje? - Baš me briga šta je. Hoću čašu hladne vode. - Može hladno mleko? - Daj mi bilo šta samo da ugasim žeđ. - Majko jesi li imala stolicu? - Sine, ona poslednji mesec dana redovno ima krvavu stolicu. - To onda nije dobro. Mora hitno u bolnicu. - Kakve su joj šanse da ozdravi? - Tata i ti ćeš uskoro ostati bez žene. Odo ja da pozovem hitnu pomoć a ti nemoj da joj daješ vodu. - Mogu li mleko? - Može. - Požuri. Njoj nije dobro. Hitna pomoć ne može da dođe za dva sata i savetuje da pozovemo taksi. Uzalud sam ponavljao da se radi o hitnom slučaju. Odgovor je bio isti. Šta sam drugo mogao nego da kažem hvala a u sebi sam zadržao ono sto nije za pisanje. Sam sam znao daje puklo debelo crevo i daće majka dobiti sepsu koja će je brzo odvesti na onaj svet. Da li je ona znala da ima rak debelog creva to neću saznati, ali to sada i nije važno jer su njoj minuti u pitanju. Znam da se nije žalila ni na kakve bolove i da nije volela da ide kod lekara. Doktore je nazivala neznalice i šarlatani koji misle da sve znaju a bolesnici im umiru ispred nosa. Tako i ja mislim jer je i mene jedan šarlatan umalo poslao na onaj svet jer nije znao ili hteo da prepozna bolest i na vreme dame operiše. Taj šarlatan je danas

velika zverka u kliničkom centru Srbije a meni ostaje da se nadam da sam mu prva i poslednja greška. Razočaran što me odbila hitna pomoć ja odo kod komšije Milana da ga zamolim da odveze majku do bolnice, a on ni da čuje. Uzalud molba, uzalud priča da je stanje ozbiljno i da majka može svakog trenutka da umre. Opomenuo sam da su minuti u pitanju, a nudio sam i pare za prevoz. Govori da mora da radi bravariju u Leštanima, jer mu je to pri lika da zaradi dobre pare. Došao čovek iz belog sveta pa hoće da ogradi plac... Nanjušio Milan da mu je u ruke došla zlatna koka koju sada treba dobro očerupati. Briga njega za moju majku, važne su marke jer bež njih nema života. Svratio sam i kod komšije Srećka koji umesto odgovora priča kako nema benzina, a dvorište puno buradi a miris benzina štipa za oči. Komšija Srećko je među prvima počeo da švercuje rumunski benzin i za kratko vreme napravio kuću i kupio nova kola. Brzo sam se vratio kući neobavljenog posla da bi video u kakvom je stanju moja majka. - Sine, gde si dosad? - Ja mu sve ispriča a on im ko iz topa opsova oca i majku, a suze mu pokvasiše oči. Stigla i baba Radmila koja je sela majki pored glave i od nervoze krši svoje prste. Videla žena daje stanje ozbiljno ,pa ne zna šta da kaže. Moja majka bleda ko ustajali kreč a oči upale u očnu duplju, i meni kao iskusnom zdravstvenom radniku beše sve jasno i dase samo čeka trenutak kad će srce prestati da kuca.

Baba Radmila poče da plače i da ponavlja „S kim ću da pijem kafu? S kim ću da se družim?“ U sobu uđe i Marina pa kad je videla kako njena nana iz gleda poče glasno da kuka. Njena kuknjava ko da je probudi i ona za trenutak otvori oči a na licu se pojavi smeh koji kratko trajaše, i ponovo vrati u san koji će je odvesti daleko od nas. Sinovac Zoran puši cigaru za cigarom, gleda u jednu tačku i ne govori ništa. Meni ko da neko šapnu pozovi Lalu Bogdanovića on će sigurno doći, jer takvi Ijudi ne znaju da kažu neću ili ne mogu. Na telefon se javi njegova žena Zorica koja me uvek upita kako je dete i ponešto pošalje od garderobe. - Gospođo, da li je tvoj muž kod kuće?

- Danas ima slobodan dan. - Reci da mi je majka bolesna i da mi treba prevoz do bolnice. - Šta je baba Danici? - Zorice, loše nema njoj više života. - Kako kad sam je pre neki dan videla u prodavnici?! - Došao bog po svoje. - Svi ćemo Milija otići na onaj svet. Samo što sam završio razgovor ispred kapije oglasi se sirena i u dvorište uđe Lala sa svojom Ladom. Bledu i bez svesti, što bi ja rekao polu mrtvu smestismo majku na zadnje sedište i štose brže moglo stižemo u bolnicu. U čekaonici puno pacijenata koji čekaju na pregled. Tu se odnekud stvori i brat Milovan, koji tu radi pa preko reda stižemo do dežurnog hirurga. Kad je doktor video našu majku, počeo je da viče i danas grdi zašto je nismo ranije doveli. Uzalud je bila moja priča daje majka do poslednjeg dana bila na nogama, da je sve ovo kod nje brzo krenulo, što bi se reklo iz punog zdravlja, doktor je samo ponavljao što je niste doveli ranije. Primiše je u bolnicu, rekoše da će sve pokušati, dadoše broj telefona i vreme posete, ali sam znao daje ovo poslednja stanica životnog puta moje majke. Znao sam da će je otvoriti i zatvoriti jer se radi o raku debelog creva. Dali su nam lažnu nadu, možda je i to bolje nego da su nam odmah rekli istinu. Tri dana je ležala u šok sobi bez svesti i umrla tiho kao što je živela. Niko ne zaplaka, a danas se nje niko i ne seća a ona mirno leži ispod srebrne jele na Belopotočkom groblju… Pre sahrane video sam je u kapeli Železničke bolnice, žuta kao limun, sa rasporenim stomakom, ušivenim koncem od kudelje. Pored nje je bilo telo male bebe čije su oči bile širom otvorene. Oko nje kofe i metle koje su koristile čistačice Moja majka je govorila da niko ne treba da je žali ni crninu da nosi a čim je sahranimo odmah da pustimo radio i televiziju. Često je govorila da ima ćerku ona bi znala da je žali i redovno da dolazi na groblje, a od sinova nema nikakve koristi. Želela je brz da umre i na njenu i našu sreću želja joj se ispunila.

- Čiko, gde si? Nikako da te nađem. - Bio čika u šteti. - Zvali iz bolnice. - Deki loše. - Zvali da idemo po njega. Kako je deka? Ja ga nisam video nekoliko dana. - Bolje. - Jer može da sedi u krevetu? -

Može i jednu nogu da pokrene. - Kako ruke? - Nisu loše. Može da se koristi sa jednom a druga je mlitava. - Da li je još neko bio u poseti? - Rodbina iz Resnika i ja. Milena ni posle mesec dana nije našla vremena da obiđe strica. - Video sam je u prodavnici. - Da li je nešto rekla? - Da pozdravim deku. Ja sam mog strica Blagoja obilazio dva puta nedeljno, a nekada i češće. - Nisu svi Ijudi isti. Kad idemo sutra po deku? - Sutra u 14 sati. - Dragane, dođi kod mene u 13 sati pa idemo zajedno.

Marina, šta ćemo za večeru? -Tata, zar moramo svaki dan da jedemo? - Pitam još jednom. - Kasno sam ručala pa ću namazati jednu krišku hleba sa puterom i medom. -Terapeuti ništa ne znaju. - Nismo svi neznalice. - Danas je došla devojka sva u kontrakturama. - Možda je cerebralac. - Ništa vi ne znate. - Ti si najpametniji. - I jesam. Svaki terapeut treba da a zna da su kontrakture posledica mirovanja mišića i zglobova. - Otkrio si Ameriku jer to zna i onaj đak koji je završio prvu godinu. - Šta vredi što znate kad nećete da radite. Terapeut treba da radi što češće i što duže. - Šta tebe briga za kontrakture kad više ne radiš kao terapeut. Nije pošteno da se mešaš u posao terapeuta. - Da znate znanje ja ne bih ispravljao vaše greške. - Zašto si ti počeo da vežbaš tu devojku? - Jer ste je vi otpisali a ja sam siguran da ću je dići na noge. - Gledaj svoja posla da ne bi ponovo došao u sukob sa doktorima. - Moji doktori nemaju veze sa rehabilitacijom. - Samo si ti pametan. - Njihovo je da leče a terapeuti da popravljaju ruke i noge. - Tata, mnogo se praviš važan. - A ti braniš svoju struku.- Mi mora da slušamo fizijatra. - Ne njega nego pacijenta koji zna koliko je dosta vežbanja. - Postoje pravila. - Ko se drži pravila neće imati uspeha u rehabilitaciji.

Tata, gde si bio ovih dana? - Zašto me pitaš kad znaš? - Tri dana te nije bilo kod kuce, a rekao si da ćeš se istog dana vratiti. - Na putu se svašta izdešavalo. Veselo društvo i ja pola svadbe prespavalo. - Zar se na svadbi spava? - Kako kad. - Tata nauči da lažeš. Da ti slučajno

nisi svratio kod one žene i tu dočekao zoru? - Znaš da sam došao posle ponoći. - Šalim se tata. - Mala, mnogo pitaš. - Jesi li bio? - Jesam. - Ti misliš da sam ja naivna. - Ko ti je otac, ti si zlatno dete. - Ne bi te ona stalno zvala da između vas nema nešto. - Nije ona za mene. - Šta joj fali? - Mlada, lepa i bolesna. - Od čega boluje? - Lajmska bolest. - Ona nije prelazna? - Nije ali ostavlja trajne motorne posledice. - Što se mene tiče, možeš da je uzmeš. - Šta će mi mlada žena? Bolje je ovako bez obaveze. - Kad sutra ideš kod deke? - Doći će Dragan u 13 sati pa idemo zajedno. - Pozdravi deku. - Možeš i ti sa nama. - Moram u školu. Imam radnu subotu. - U koliko da te budim? - U osam. - Što tako kasno? - Idemo na ADU. - Rekreativna nastava? - Da, tata.

Dragane, gde si dosad? Znaš li koliko je sati? - Nije hteo motor da upali. - Jesi li promenio svećice? - Jesam ali je u pitanju drugi kvar. - Što nisi doterao kola kod oca na popravku. On je neki mehaničar. - Pitao sam a on nikad nema vremena. - Čuva čovek mladu ženu pa je stalno pored njenog dupeta. - Mnogo mu to vredi. Danas što je više paziš, ona sve gora. - Sve su na isti kalup. - Otkud znaš? - Sve znam pa se zato i ne ženim. Pre neki dan sam te na Banjici video sa nekom plavušom. - Devojka za jednokratnu upotrebu. - I ti napuni 32 godine i još se nisi oženio. - Čiko, ti si se oženio u 34.godini. - Zato sam danas sam. Požuri, vreme ti ističe i zapamti ko se rano oženi ima čemu i da se nada. Dragane, da krenemo. - Čiko, ima vremena. Poseta je do 16 sati. - Dok mi stignemo, treba nam više od pola sata. - Za petnaest minuta mi smo ispred bolnice. - Što ti tako smrdi benzin a motor lupa ko lud? Kola samo što ti se ne raspadnu. - Moram ovih dana kola da oteram na tehnički pregled. - Daj bože da mi čitavi stignemo do bolnice. Šta mu bi? Stade na prvoj uzbrdici. - Ugasi se motor. - Možda su ti svećice vlažne. - Sad ću da ih očistim pa nastavljamo dalje. - Opet neće. - Čiko, poguraj kola. Čiko, upalio je! - Jebem ti takva kola gde moram da budem konj za guranje. - Upadaj čiko jer motor radi i za desetak minuta mi smo kod deke. -

Dragane, na loše je krenulo. Neće nam se ovaj dan dobro završiti. Jutros sam zvao bolnicu. - I šta su ti rekli? - Da je deka dobro i da će danas službenim kolima u 16 sati biti prebačen u Slankamen. - Da li ćemo stići da ga vidimo? - Sada je petnaest sati i petnaest minuta. - Do šesnaest sati ima još dosta vremena. - Dragane, jel ja to vidim kombi na kome piše centar za rehabilitaciju „Stari Slankamen“? - Jeste, čiko. - Stigosmo u poslednji čas. - Šta nosiš u toj torbi? - Stvari koje je deka tražio. - On ko da ide na more a ne u banju da se leči. Tu su duge gaće, čarape, majice, dve pidžame i još neke sitnice. - Gospodine, jel ste nekog doveli u bolnicu? - Ne i našim kombijem odvozimo bolesnike u banju na rehabilitaciju. - Dragane, idemo brzo na drugi sprat da vidimo deku i pomognemo u transportu, jer su sestre nežne i to će raditi ko od bede. - Ne bi ja bio sestra kad bi umro od gladi. - Dragane, to je posao kao i svaki drugi. - Ja da perem bolesniku dupe?! -Tu su rukavice i vremenom se čovek i na to navikne. - Teško sestrama. - Kad bi država više cenila ovaj posao, zadovoljni bi bili i sestre i pacijenti a ovako svi gube. Sestro, gde je ovaj bolesnik? - Koji? - Radoje. - Šta ste vi njemu? - Sin. - Umro je u podne. - Kako?! Kad sam jutros pitao rečeno mi je da je dobro. - Drmnuo ga treći šlog. - Dragane, tako oni umiru. - Kako, čiko, kad su rekli da je dobro i da treba da ide u Slankamen na rehabilitaciju. - Ima deka dosta godina i neka ide redom. - Čiko, ode bez pozdrava. - Idemo redom i bićemo zahvalni bogu. - Prvim hodnikom i prva vrata desno. Javi te se glavnoj sestri. - Dragane, ti me sačekaj u hodniku pa ćemo zajedno kući.

Dragane, idemo. - Šta ti je rekla glavna sestra? - Da joj je žao i da se sutra javimo u kapelu da podignemo leš. - Tužno i ružno. - Dragane, to je život i sve nas čeka isti put. - Deka je govorio da neće u crkvu. - Šta će komunista u crkvu. - Čiko, u crkvi ima više bivših komunista nego pravih bogomoljaca. - Dragane, ja idem kući. - Čiko, ja moram u poštu da podignem pare. - Ti si dužan da ga sahraniš jer ti je

prepisao kuću i plac.- Ja poštujem dogovor. - To ti je zakonska obaveza.

Tata, kako je deka? - Umro. - Kad? Kako? Zašto? - Dete, drmnuo ga teći šlog. - Sad nemam ni deku. - Bolje on nego ja. - Kakav si ti to sin? - Čovek ima osamdeset godina i vreme je da ide na onaj svet. - Tata, telefon! - Ko je? - Ona žena što te zove svaki dan. - Zdravo, Dragice. - Jedva sam te dobila? - Odakle zoveš kad te slabo čujem? - Iz banje. Ja tebe odlično čujem. - Kakav je smeštaj, hrana? - Sve je dobro samo terapeuti ništa ne rade. - Nisu ludi da te vežbaju dva i tri sata. - Ti to radiš jer me voliš. – Nađi nekog koji bi te vežbao duže. - To bi morala debelo da platim. - Sve ti je dozvoljeno samo da se vratiš na tvojim nogama. - Šta ako se zaljubim? - Sve je prolazno pa i ljubav. - Šta ima novo kod tebe? - Umro mi je otac. - Tu se više ništa ne može. - Star jeste ali mi je otac. - Roditelji nikad nisu stari. - Sad sam ja na redu. - Nećeš ti tako brzo. - Još trideset godina pa posle mogu i kod svetog Petra. - To bi bilo mnogo. - Mnogo je kad biju i svaka sledeća godina je lepša i draža. Blago onome ko star poludi ima čemu da se raduje. - Ti si počela da filozofiranjem. - Od kad sam počela da se družim sa tobom. - Kad dolaziš kući? - Za neki dan. - Da te čekam u Beogradu? - Idem pravo kući a ti mi dođi u posetu. - Hvala što si zvala. - Čućemo se ponovo a ti obavezno da dođeš. - Dolazim sigurno. - Nadam se.

Ode majka, ode otac. Da li sam trebao da se ženim i imam još dece? Ljudi kažu da dece nikad dosta a ja više nemam hrabrosti da se družim sa nekom ženom. Nemam živaca a volja mi nedostaje. Moj brat Milovan neće više morati ocu da seče struju, stavlja krpe u odžak, šutira zadnjicu i predi da će ga ubiti jer je bog došao po svoje.

U nesanici i razmišljanju prođe još jedna noć i osvanu novi dan sa novim obavezama. Dete u školi a ja počeo da sređujem dvorište, jer ne mogu da sedim miran. Komšija Mile me pozva na kafu i ja ostavi alat i preko ograde ulazim u njegovo dvorište. Ispod velikog duda

čovek izneo stolice i sto na kome je tek skuvana kafa koja se pusi i širi miris okolo. Na stolu je i nekoliko hladni flaša piva a komšija seo na prvu stolicu, noge raširio a ruke stavio ispod glave, a kad me ugleda skoči ko da ga je ujela muva zunzara i pruži mi ruku. Prijateljski stisak trajaše kratko i na predlog komšije ja sedo do njega, a Milka njegova žena donese med i hladnu vodu. Uz priču a bilo je i šale na moj i njegov račun mi potrošismo pre podne. Nisam brojao ali mislim da smo nas dvojica popili pola sanduka piva. Kad sam osetio vrtoglavicu i slab vid požurio sam kući kako se ne bi videlo da me alkohol ljulja ko momak devojku na ljuljaški. Jedva sam potrefio vrata i nekako dođoh do kreveta, dok mi se plafon vrtio u krug. Kad sam se probudio osetio sam da ima nekog u sobi i tada sam čuo Marinin glas, odnosno plakanje. - Mala, što plačeš? Sva si otekla u licu ko da tri noći nisi spavala. - Poginuo drug iz razreda. - Da li ga ja poznajem? - Naš Baki. - To je onaj što mi je stalno postavljao nezgodna pitanja i prekidao u izlaganju. - Tebe ne može niko da zbuni. - Ne dam se ja. Kako to njemu da se desi kad nije izgledao frajerski i mogao je žednog preko vode da prevede. - Svi smo se iznenadili kad smo čuli da su ga kola zgazila. - Gde? - Negde kod Tošinog bunara. - Tamo je velika raskrsnica. Prelazi su neobeleženi a semafori više ne rade nego što rade. - Kad sam čula o njegovoj pogibiji bila sam se izgubila i dugo nisam mogla da verujem da je to istina. - Poginuti u 18 godina to je strašno. - Bio je najveseliji u razredu. Kad bi izostao sa nastave to se brzo primeti jer nema ko danas zasmejava. - Da li je sudbina ili neopreznost to više i nije važno jer njega nema. - Bio je bistar, sve je video i hteo da zna. - Kakva mi je samo teška pitanja postavljao. - Tata, to je i sa drugim profesorima radio. - Kako je moguće da ga kola zgaze? -Čudno jeste ali istinito. - Da nije bio pijan? - Njegovi drugari kažu da je te večeri na jednoj žurki pio samo koka kolu. - Poznajem njegovog oca. - To je onaj bucmasti gospodin sa ćelavom glavom. - U razgovoru sam saznao da radi kao pravnik u jednoj beogradskoj firmi. Marina, dete,

šta je ovaj život. Danas smo tu a sutra nas nema ko da nismo živeli. Kad čovek umre od bolesti pa i da se razume leka nije bilo, a otići na onaj svet iz punog zdravlja u najlepšim godinama to je nesreća. Velika nesreća. - Vraćao se sa žurke. - U koje vreme? - Oko 4 sata. - Stalno govorim da ne treba ići noću jer nesreće vrebaju iza svakog ćoška. - Tata, da li ti znaš da nam je osamnaest godina i sve žurke i rođendani počinju u dvadeset dva časa. - I traju do zore. - Nećemo mi u krevet sa prvim mrakom. - U pola osam ja sam u svom krevetu. -Tebi je pedeseta a nama tek osamnaesta godina. - Da je sedeo kući do nesreće ne bi ni došlo. - Sudbina, tata. - Svako je kovač svoje sudbine. -Tata, na njega je naleteo neki nesavesni vozač. - Možda je bio pijan ili je narkoman. - Danas svako vozi kola. - Zato su krivi roditelji koji svojoj još neiživljenoj deci dozvoljavaju da uzmu volan u još nejake ruke. Na ulici često možemo videti vozača koji je jedva tri prsta iznad volana. - Kad je vozač video šta je uradio, on je pobegao sa mesta nesreće. - Nečovek! Umesto da je dečaka odvezao do prve zdravstvene ustanove, on je pobegao. Baraba jedna! - Na Bakija koji je ležao na asfaltu naletelo je drugo vozilo i ono malo života što je ostalo ugasilo se za sva vremena. Jedan ljubavni par je sve ovo prijavio miliciji. - I broj kola? - Samo prva tri broja. - I to je dosta da se sazna krivac.- Šta sve to vredi kad njega više nema. - Neće dolaziti na nastavu a vi će te se sećati svog Bakija. - Bože, što si dozvolio da naš drug pre vremena ode iz našeg razreda. Ove godine treba da položimo maturu, da se rastanemo veseli i srećni. - Vi ste jedno nesrećno odeljenje. - Najbolje četvrto deset ostaje bez svog BAKIJA. Nema više BAKIJA iz prve klupe. - Smiri se, mala. Tvoje suze mu ne mogu pomoći. - Hoćeš nešto da jedeš? - Nisam gladna. - Idem kod Dobrinke na piće. - Majka mu je šećerni bolesnik. - Jadna ona. - Ima mlađeg brata. - To će im biti uteha i zbog njega će morati da žive. - Brat mu ide u gimnaziju. Priča se da je najbolji đak. - Kad je sahrana? - Sutra na Bežaniskom groblju. - Tako brzo? - On je poginuo u subotu a ti si saznala u ponedeljak. - Tata, znaš da nam

nije radio telefon. - Kad treba da si tamo? – Sa društvom se nalazim u dvanaest sati na Zelenom vencu. - Od ja kod Dobrinke na pivo a ti se smiri. - I ti si tužan, tata. - Još život nije upoznao a desila se nesreća. - Kako je njegovim roditeljima? - Dete, to samo oni znaju.

Dobrinka, gde ti je narod? - Otišli na spavanje. - Tako rano? - Nema gostiju pa smo ranije zatvorili kafanu. - Tek je dvadeset sati. - Čudni su ti ljudi. Nekada idu rano kući a nekad ostanu do zore. - Miko ne pije što mu je dobro. Gospođo, donesi jedno pivo. - Ponovo da otključavam. - Molim te. - Šta ti se dogodilo kad si i ti počeo da piješ? - Dobra večera i ništa drugo. - Komšija, ti si nešto pokiso. - Jebeš ovaj život. - Da se nije desila neka nesreća kad si tako neraspoložen? - Poginuo Marinin školski drug. - Danas se, komšija, svašta dešava. - Ovi šoferi voze ko da im je svraka popila mozak. - Voze ko ludi, prolaze kroz crveno. - Ko zna koje sve za volanom. - Ima alkoholičara i narkomana. - Skoro je, komšija, pisalo u novinama da je poznati alkoholičar položio vozački i čim je seo za volan, napravio je sudar u kojoj je stradala cela porodica. - Tata, kako je on prošao? - Bez ogrebotine. Kod nas za pare i doktor možeš da postaneš. - Samo pare i sve se može. - Kako je poginuo mladić? - Vraćao se sa žurke i na prelazu ga udare prvo jedna pa ga druga dokrajči. - Samo je on stradao? - To je bilo pred zoru. - Da nije jedinac? - Ima mlađeg brata. - Što izgubi glavu tako mlad i zelen?! - Platiću sutra. - Hoćeš jedno da poneseš? - Daj ne bili što pre zaspao. Marina dušo što ne spavaš? - Ne mogu. - Sutra nemaš nastavu i spavaj malo duže. - Probudiću se ja sama. Piješ ponovo pivo? - Na poslu smo jeli prasetinu. - Kako da ne. - Teško je kad ovako glupo mlad čovek izgubi glavu. – Kriv je šofer. - Uvek je kriv onaj ko izgubi glavu. Kako je razredna sve ovo podnela? - Kad je ušla u razred i videla nas uplakane ,zanela se i pala bi da joj učenici iz prve klupe nisu uhvatili za ruke i doveli do prve stolice. - Ona je veliki čovek. Samo je jedna Kada Vojinović. Nije trebala ovo da doživi. - Mi smo joj poslednja generacija. - Neće ona u penziju, još je mlada. -

Hoće, tata, jedva je čekala da prođe školska godina. U razred je došao doktor da je smiri i dao joj jednu injekciju bensedina. To pre podne smo ćutali i plakali. - Nije vam lako. Stradao je vaš drug sa kojim ste se družili skoro četiri godine. - Dečaci su obukli crne majice, a drugarice crne marame oko vrata. - Njega više nema i vi tu tužnu istinu morate što pre da prihvatite. Da li je jutros radio autobus? - Stigla sam na vreme u centar sela ali autobusa nije bilo pa sam peške produžila do kafane Kumbara. Samo što sam stala da se izduvam, kad se on pojavio. - Kad si stigla u školu? - Na vreme. Kad je otišao na žurku njegovi roditelji nisu znali gde ide i kada će se vratiti. - Muškarci u njegovim godinama žele da budu tajanstveni, frajeri, jer je to vreme kada dečaci postaju odrasli momci i misle da su najpametniji. - Često je išao sa društvom na žurke i rođendane ali su se uvek grupno vraćali kući. Ovog puta je sam otišo i to mu je bila poslednja žurka. - Kakva tragedija. Dete, mnogo je nesreća na ovom svetu. - Zašto to da se desi baš njemu, najveselijem đaku medicinske škole u Beogradu?! - Jesi li čula da su Šiptari na Kosovu zapalili srpsku bebu? - Čula sam na televiziji. - Takvi ljudi nemaju budućnost, oni su prokleti i doći će dan kada će platiti za svoja zverstva i ubijanja. - Njih treba proterati u Albaniju jer ljudi koji mogu da zapale bebu ne treba da postoje. Oni sade seme zla koje danas uništava druge a sutra će i njih same i zato im treba pomoći da nestanu sa ovih prostora. - Tata, na ekskurziju idemo na proleće. - Kome je sada do nje. - On se ekskurziji radovao i eto šta mu se desilo. - Dete, vreme je da spavaš. - Ne mogu. - Ponoć je prošla. - Idi ti, tata, a mene ostavi na miru. - Dobro, dete. Neka bude kako ti kažeš.

Bože kakav ružan san i zar je moguće da čovek i ovo sanja?! San nije za pišanje ali sam se toliko uplašio da sam otišao u sobu da vidim da li je dete u krevetu. - Tata, šta tražiš u mojoj sobi?! - Vreme je da ustaneš. - Probudila sam se u tri sata i više nisam mogla da zaspim. - Zašto? - Sanjala sam druga. - A ja sam sanjao da su te iz kreveta

odneli neki ljudi u crnini. - Sedela sam sa drugom godinu dana u istoj klupi. - Treba da prođe mnogo vremena da ga zaboraviš. - To je nemoguće. Prošle godine kad smo bili na Zlatiboru, mi krenuli busom za Beograd a oni nije bio u autobusu. - Mora da je Nada vikala od muke. - Jeste ali ona zna sve brzo da oprosti. Autobus se ponovo vratio do hotela a on na terasi sedi i pije koka kolu. - Možda nije znao da ste otišli. - Znao je jer mu je rekao konobar ali se on nikada nije uzbuđivao. - Pametno dete. Došao bi on sam kući. - Šta mu je rekla Nada Vojinović? - Daće mu dati ukor razrednog starešine, i da više neće ići sa nama. - Jel je dobio kaznu? - Ne, jer naša razredna zna sve brzo da zaboravi. Ona je dobra žena i prvo se izviče, kritikuje, preti a posle sat vremena sve zaboravi i ponaša se kao da se ništa nije dogodilo. Pričao je Nadi daje upoznao jednu devojčicu iz okoline pa je na kratko svratio kod nje da se pozdrave. - Opasan neki momak. - Tata, ja ne znam kakav je bio van škole ali je u školi sa drugaricama razgovarao kao pravi drug a tako se i ponašao. Bio je veseo i znao je da se našali ali nije prelazio granicu dozvoljenog. Kako je njegovoj majci kad Je jutros ušla u sobu da ga probudi a njega nema. - To je najteža kazna za roditelje. - Ima on još jednog brata. - Bez obzira bol i tuga su tu i nikad se ne može Baki zaboraviti. Da je znao da će ga budala za volanom zgaziti on na žurku ne bi ni otišao. - Dete, ovo je nepažnja ili sudbina. - Umesto da živi, da se raduje životu on truli pod zemljom. - Slabo se, deco čuvate, i pretrčavate u lice a nesreća vreba na svakom ćošku. Moji drugari kažu kad bi znalo koga je zgazio oni bi mu presudili. - Ništa više ne može da vrati vašeg druga. - Njega su zgazila dvoja kola. - To mi nisi pričala. Prvo ga je udario jedan, i umesto da stane i odveze ga u bolnicu on je pobegao a Baki je ostao da leži na asfaltu. Naišao je drugi automobil i mom drugu više nije bilo pomoći. - Kakve sve bitange voze kola. Kad bi se u ovoj zemlji za ovakve saobraćajne nesreće uvela smrtna kazna, broj poginuli sveo bi se na pozitivnu nulu. - Neki, tata, voze ko ludi. - Za volanom ima ludi, drogirani,

pijani, psihički bolesnici. - Ko takvim ljudima daje dozvolu? - U ovoj ludoj zemlji za pare može se sve. Mala, jel ti znaš gde je Zeleni venac? - Bila sam nekoliko puta sa Natašom. - Mogu i ja da idem s tobom? - Ne treba jer će me tu čekati društvo iz razreda. - Vidimo se večeras…Tata! Tata! - Šta je sad? - U deset sati na autobuskoj stanici čeka će te ona žena. - Otkud ti sve znaš? - Zvala je a ja zaboravila sinoć da ti kažem. - Da li je još nešto rekla? - Da ide u Banju i daj e od socijalnog dobila samo sedam dana. - Teško onom ko se danas razboli.

Mala, ustaj! Vreme je. - Još samo malo. - Šta hoćeš za doručak? - Ako te ne mrzi kupi mi dve, tri kifle i euro krem. - Treba li mleko? - Ne. Skuvaću čaj.

Komšija, nisam te dugo videla u mojoj prodavnici. - Bežim od baba i uglavnom dolazim kad ti radi snaja. - Ona je za tebe mlada. - Ja šezdeset a ona pedeset I mogli bi da se spojimo. - Kako si ružan ni ja ti ne bi dala. - Borka, unapred ti hvala. - Čime ja mogu mog komšiju da poslužim? - Tri kifle i tri mala Eurokrema. - Počeo si zdravo da se hraniš? - To ćerka voli da jede. - Volim i ja ali muž neće da kupuje. - Borka, ti nisi mala. - Ni moja usta nisu rutava. - Ako se odlučiš da se družiš sa mnom, svaki dan kupujem teglu Eurokrema. - Ne prodajem se ja tako lako. Jel ti je ćerka završila školu? - Još malo. - Čim je zaposliš ti se ženi. - I to će jednog dana da dođe na red.

Tata, gde si dosad? - Malo sam pričao sa Borkom. - Kad god me vidi ona mi psuje oca. - Mi smo stari drugari a znamo se još iz školske klupe. Dok ti jedeš ja ću sebi da skuvam kafu. - I ja bih jednu. - Deci od kafe raste dugačak rep. - To su priče za malu decu. Idem ja, tata. - Ne žuri. - Doći ću pre mraka. - Ja ću da sačekam damu a kad ću se vratiti to ne bi znao dati kažem. - Ja ću da se zaključam a ključ će biti na prozoru....

Deset sati je prošlo a autobus još nije stigao na peron. Samo što sam krenuo sa perona deset spiker se oglasi sa informacijom da autobus iz njenog mesta stiže na deseti peron.

- Koga ja to vidim? - Ja sam, kolega. - Lepa dama se doterala ko da ide na vašar. - Imam i ja pravo dase malo sredim. - Izgledaš ko da si ovog trenutka izašla iz butika. - Morala sam da se doteram je u banji mogu da sretnem nekog lepotana. - Hoćeš kako da ne. On samo tebe čeka. - Nikad se ne zna. - Verujem ja tebi. - Ženi se nikad ne veruje. - To si ti rekla. Sama si došla? - S kim bi trebala? - Ja sam mislio da će te majka ili sestra pratiti. - Nisam ja mala. - Onda mogu i da te poljubim. - Šta čekaš. - Mogu šminku dati pokvarim. - To je karmin koji se ne skida. - Neki uvozni? - Donela sestra iz Pariza. Znaš onu sestru od strica što mi je često dolazila u posetu? - Video sam je nekoliko puta i mogu ti reći daje riba i po. - Ti bi da je kresneš? - Ne bi, ja nisam takav. - Neće mačak slaninu. Ona se udala za Francuza i živi u Parizu. - Jugo Francuz ili pravi Francuz. - Pravi. - Blago njoj. - Ne žali se da joj je loše. - A šta je bilo sa Zemuncem? - Njega je otkačila čim je ovog srela. - To se zove ljubav dubokog džepa i punog novčanika. Kako je ona stigla do njega? - Moja sestra ga je upecala u Herceg Novom. - Pametna ženska. - Nije glupa ko ja. - Ti voliš matorce. - Ja sam u situaciji da uzmem što mi se nudi. - Nemoj sutra da kažeš da si pogrešila. - Svi greše pa zašto ne bih i ja. - Daj mi torbu. - Neka. Mogu. - Bože što je teška! Šta si sve ovde natrpala? - Ima svašta. Žena kad krene na put nosi pola ormana stvari. - Da nije vas šta bi muškarci radili. - Mi vam dođemo kao druga majka. - Baš tako. Ja sam tvoj ceo dan pa bi mogli u hotel da se smestimo i tu prenoćimo a sutra prvim busom ti bi otišla u banju. - Nemam vremena jer autobus za banju imam u dvanaest sati. -Onda lepotice da ti odemo do restorana da te počastim pićem a možeš i nešto da nabodeš na čačkalicu. - Važi jer sam i žedna i gladna.

- Ovde je baš lepo. - Takva dama zaslužuje i bolji restoran. - Jer ti to mene hoćeš da razmaziš? - Ne. Ti si dobar čovek i zato te ja izvodim samo na dobra mesta gde je hrana i piće na nivou tvoje lepote. - Ti mi se to udvaraš? - Ne. Ja samo govorim istinu. - Imam ja ogledalo kod kuće. - I šta ono kaže? - Da sam lepša od tebe. - To i vrapci znaju. Kako ti je dete? - Ovih dana je tužna jer se u razredu desila nesreća. - Pao luster ili plafon? - Poginuo je drug iz razreda. - To je velika nesreća. Kako se to desilo? - Momak se oko četiri sata vraćao sa žurke i na njega je naleteo automobil. - Kakva bedna smrt! - Dok je ležao povređen na asfaltu naišao je i drugi automobil. - Nisi trebao to da mi pričaš. -Izvini. - Osećam muku u stomaku i tera me da povraćam. - Diši duboko. - Ljudi su se iskvarili i niko nikome neće više da pomogne. - Dete, ne može sedmi dan da se smiri. - Da joj nije bio dečko. - Ćerka kaže drug iz školske klupe. I ja ga znam jer sam bio nekoliko puta na času. - Šta si tamo radio? - Držao predavanje o drogi, seksu i sidi. Mali je bio opasan jer me je stalno prekidao i postavljao nezgodna pitanja. - Tebe ne može niko da zbuni. - Ovaj momak me zajebavao i da nisam bio na času oterao bi ga u pičku materinu. - Kod mene u komšiluku maturant je napravio saobraćajku. - Sudar ili je neko stradao? - Udario u banderu, smrskao kola i na licu mesta ostao mrtav. Otac prodao plac i kupio sinu smrt. - Kad bi čovek znao kad će da umre on bi sam sebi iskopao raku. - Ja sam sebi podigao spomenik. - Lepo. Imaću jednu brigu manje. - Moja smrt neće mnogo da te košta. - Jedino ćeš zbog naroda morati da plačeš. - Kvasiću oči ali će mi i to biti teško. Ovaj mali poklon je za tvoju ćerku. - Šta da joj kažem? - Od jedne tete sa kojom se njen tata druži. - Ona nije mala i mislim da sve zna. - Još bolje ako je tako. Kad se budem vratila iz banje da dođeš kod moje kuće. - Šta će reci roditelji, rodbina, prijatelji? - Oni sve znaju. - Ti si im rekla da smo u šemi? - Ja više nemam šta da krijem. - Jesi li ti dobro razmislila?- Nema tu šta da se misli? Moje godine, materijalno stanje, zvanje udovac. Danas se ne zna ko će pre na onaj svet. Nemoj sutra da kažeš kako

sam te prevario i zaveo. - Mator jesi ali te ja neću kuvati. - Slab sam ti i za ono. - Da nisam bila s tobom ja bi ti verovala. - To je bila trenutna inspiracija. - Kad nema kiše dobar je i grad. Čim stignem u banju javiću se. - Jedva čekam da se vratiš pa da se češće viđamo. - Ti bi hteo. - Mogao bi i danas. - Neće moći jer je do dvanaest sati ostalo još malo vremena a ja ništa ne volim da radim na brzinu. Hoćeš još jedan sok? - Može. - Što tako slabo jedeš? - Uvek sam ja imala problema sa jelom. - Zato si ko oliva. – Pogledaj me malo bolje. - Sise vrlo dobre, glava i lice odlično, a dupe zadovoljavajuće. - Ni ti nisi loš. - Nisam ali ti zaslužuješ mlađeg i lepšeg. - S kim ću u krevet to je moja stvar. - Kako dama kaže. - Kasni mi menstruacija. - Da nisi ostala trudna? - Sve je moguće. - Da li je menstruacija i ranije bila neuredna? - Uvek na vreme. - Možda si zaglavila. - To sam i želela. U poslednje vreme slabo jedem, osećam mirise, muka i nagon na povraćanje. - Trudna si sto posto. - Baš se radujem. - Znaš da ne smeš. - Jednom se živi. - Doktorka je rekla da ne smeš da zatrudniš. – Ko je njih slušao loše je prošao. - Dragice, u tvom slučaju je sto posto u pravu. - Ja hoću da budem majka. - Ja nemam ništa protiv ali se plašim za tvoj život. - Nećeš ti dase porađaš. - Želim da rodim pa i neka umrem na porođaju. - Ko će dete da čuva? - Naći će se neko. - Nismo smeli to da uradimo. - Sestra od strica čim te je videla predložila je da s tobom ostanem trudna. - Mora da sam joj se svideo. Rekla je da si ružan i dati ne bi uzela oraj iz ruke ali si dobar čovek. A ti se smilovala i legal sa mnom u krevet. Da sam znala kako si dobar, uradila bih to i pre. - Za koju godinu ja sam ti ispušena lula. - Neka si ti meni živ i zdrav i kad mi zatreba drugo muško znaće Dragica šta treba da radi. - Pazi šta radiš u banji. - Ti si još ljubomoran. – Nemoj da piješ nikakve lekove. – Njih sam odavno izbacila iz upotrebe. - Nemoj mnogo da se naprežeš. Radi sve vežbe samo izbegavaj trbušne i što više odmaraj. - Mogu li da šetam? - Solo šetnja ne može da škodi. - Ti si ko moja majka. - Takvi su svi roditelji. - Samo pričate i ne primećujete koliko ste dosadni. -

Videćeš kako je teško biti roditelj. - Daj bože da sam trudna a za sve ostalo na ne brinem. - Idemo, sestro, na stanicu. - Zar je već podne?! - Ostalo još desetak minuta. - Kako vreme brzo leti. - Kad se sretnu dvoje zaljubljenih koji bi da se vole ali za to nemaju vremena. - Baš je velika gužva u gradu. - Ko ovde radi? - Niko. - A mi na selu od posla padamo na nos. - Ovo je Beograd. Ovde se mnogo priča i šeta. - Bolje bi bilo da odu i beru kukuruz, muzu krave i svinje. U Srbiji svi bi da budu političari i da su na vlasti. - Naša posla. - Radnika sve manje a hrana sve skuplja. Da imamo dobru vlast pa da ove šetače pošalje u rudnike, fabrike, u polja bila bi hrana jeftinija i svi bi bili siti i zadovoljni. - Sestro, pusti politiku na miru i daj da mi gledamo svoja posla. - Još ne znam da sam trudna. - Kako si radila tako si i zaradila. - Nisam znala da ima tako dobrih matoraca. - Ja sam najbolji. Dragice, moj komšija prvi gazda u selu ali svakodnevno dolazi na trg da šeta, svira i nosi Đinđićevu sliku koju drži pored svetog Đorđa. - Mogao je i Klintonovu sliku da okači na đoku i da je nosi kroz grad. - Kakav je čudi me što NATO nije pozvao da se šeta Beogradom i Srbijom. - Za mene nema dobrog političara. - Moraš nekog da glasaš. - Nema tog političara zbog koga bi ja šetao i svirao Beogradskim ulicama. Ja sam Dragice za sve glasao i opet loše živim. – Idi u Ameriku tamo će te raširenu ruku čekati Klinton. - Mrzim ga. - Zar dobrog čoveka i demokratu. - On za mene nije čovek. - Pa šta je? - To niko ne zna. Da li je ovo moj bus? - Piše da ide do banje u dvanaest sati. - Onda je moj. - Da čekam da krene ili da idem. - Gde žuriš? Mogu sestre na klinici i bez tebe. - Ti pazi šta radiš i nemoj da juriš sestre po klinici. - Ja ih ne jurim ja ih skupljam ko kvočka piliće. - Dosta ti je jedna Dragica. - Što više žena to je bolje. Sad kad si ti u banji ja ću sve od reda. - Nisi ti takav. - A ti se čuvaj i vrati se što pre. - Ako se ne zaljubim u nekog terapeuta. - Nisi ti takva. - Otkud znaš šta ću ja da radim u banji. - Zaljubljena si u mene i ne vidiš dalje od nosa. - Dobro misliš. - Lepo je što je tako. Mogu ga i da se promenim. - Možeš ali nećeš jer si se zaljubila. -

Ništa ti ne znaš o ženama. - Znam da me voliš i to je dovoljno. Ostario si a još nisi upoznao žene. - Znam te ko da smo zajedno živeli sto godina. - Žena se u toku dana menja više puta i ponaša se ko zla veštica. - Ti nisi žena. - A šta sam. - Ženski đavo. - Ko ide za banju? - viknu mali čovečuljak koji je ličio ko da radi u cirkusu i da je u najmanju ruku neki artista. Čovek zapalio cigaru i dimi ko parna lokomotiva a pantalone vise ko da su okačene o klin. Obuko dasa šimi cipele pa izgleda ko Čarli Čaplin iz najboljih dana. - Dragice, ovaj je dobar za tebe. - Nije ni za turšiju. - Od njega ti zavisi kakva ćeš stići u banju. - Otkud znaš da je šofer? - Od silnog sedenja dobio je šuljeve. - Otkud znaš da ih ima? - Vidiš da se stalno češka po dupetu. - Ti si lud. - Možda jesam ali on sigurno ima šuljeve. Pogledaj kako se gega. Ide ko patka. - Tako hoda jer su mu se upalili šuljevi. - Jadan čovek. - Daj više vodio računa o higijeni danas ne bi imao ove muke. Statistika pokazuje da šuljeve najčešće dobijaju šoferi i žene. - Žene zbog naprezanja pri porođaju. - A šoferi od loše higijene i dugog sedenja. - Ko ide za Banju?- ponovo se oglasi mali i zauze svoje mesto ispred volana. - Dođi devojko date još jednom poljubim. - Pa da mi pokvariš šminku. - Bolje ja nego ovaj mali šofer. - Šta si navalio ko mutav na telefon. - Nećemo se videti sedam dana. - To će brzo proći. - Ko će toliko da čeka. - Ko mora. Javi ću se čim stignem. - Srećan put i čuvaj se banjskih švalera. - Zar i te sorte ima u banji? - Zašto bi toliko žena išlo baš tamo na oporavak. Autobus napusti stanicu i izgubi se u gradskoj gužvi a ja osta malo srećan malo tužan. To vam je ko kad detetu date čokoladu pa mu je uzmete. Dragica vesela, raspoložena, reklo bi se blista od sreće jer zna da je trudna a to je od prvog našeg susreta i želela. Ne priča loše ali se pri hodu malo zanosi ali je to mnogo bolje nego pre desetak dana..

Marina, dobro veče. - Tata, gde si dosad? - Malo sam bio sa onom ženom i kad sam je ispratio u banju, otišao sam na kliniku da radim. - Ti si mi rekao da si uzeo slobodan dan. - Da ali se u međuvremenu

plan promenio pa nisam hteo da izgubim dnevnicu. - Gde si dosad? Znaš li koliko je sati?! - Svratio sam kod čika Miće na čast jer je Sneža dobila ćerku. - I ja sam to čula. - Beba je teška tri kilograma i dugačka pedeset santimetra. - Da postavim večeru. - Meni se ne jede jer je čika Mića na sto izneo meze a bilo je i mlade prasetine. - Ja sam jedva pregurala današnji dan. - Znam da ti nije bilo lako ali je i to život. - Jadni njegovi roditelji. Groblje je veliko u tu se ljudi sahranjuju tokom celog dana. - Mnogo je mladog sveta koji pre vremena idu na onaj sve. Nismo videli Bakija. - Mora da su ga kola izmrcvarila. Sanduk je bio zatvoren. Najteže mi je bilo kad su ga spuštali u raku. Tada smo svi zaplakali. Na sam sanduk smo bacili po grumen zemlje. - Pre vremena se ugasio jedan mlad život. Kako je njegovim roditeljima? - To samo oni znaju. - Još ne znaju koga je ubio. - Sada i to nije važno jer on nije više sa nama. - Nećemo ga zaboraviti. - Vreme je najbolji doktor. - Mala, šta ima novo u školi? - Ništa više nije kao pre. - Tuga je velika ali, dete, nastava mora da teče jer je kraj godine blizu. - Svi smo na času ali niko ne sluša šta nam profesori predaju. - Morate zbog Bakija. On želi da vi budete zdravi, srećni i da dobijete sve same petice. - Niko nas više i ne ispituje. - Ni profesorima nije lako ali je kraj godine i ocene moraju da se zaključe. Vama je ostalo da čuvate uspomenu na druga kojim ste ušli u isti razred skoro četiri godine. - Zašto da pogine? Zašto je to moralo njemu da se desi?! - Da li je sudbina ili ne pažnja to samo bog zna. -Te noći svi drugari iz odeljenja su bili na ŽURCI. - Da se nisu napili? - Drugi hoće ali je Baki uvek pio samo koka kolu. - Možda je te noći ipak pio. - Sve je moguće ali on se gadio na alkohol i govorio je da samo budale piju. Drugovi su nam pričali da ga je zaboleo stomak pa je žurku napustio ranije. - Što nije nešto popio? - Ko na žurku nosi lekove? - I ja pričam gluposti. - Mora da ga je nešto vuklo kad je krenuo kući ranije. - Zar moje dete veruje u sudbine? - Tata, nešto postoji. Drugovi mu nisu dali da ide ali kad su videli da od ubeđivanja nema ništa, skupili su pare za taksi ali oni nije hteo da ide

taksijem. Takav je on. Uvek je voleo čiste račune. Te noći je otišao sam a da ga drugovi nisu primetili. - Neki đavo ga je vukao u smrt. - I kažeš da nema sudbine. - Taj prelaz kod Tošinog bunara nije obeležen a semafor više ne radi što radi. - Otkud moj tata poznaje tu ulicu? - Dete, to je prava rupa kojom je opasno i danju prelaziti a ne noću. Dete, morate da učite i sačuvate uspomenu na druga jer je matura na pragu.- Tata, mnogo se radovao ekskurziji i govorio je da će obiti banku samo da ide i da društvo izvede u veliki restoran sa zabavnom muzikom. - Mali je voleo život. - Kratko je živeo i nije od života ništa uzeo. - To je njegov put. - Kakva nesreća! - Smiri se, dete. - Gde je taj bog i zašto je dozvolio da se jedan mlad život ugasi?! - Idi spavaj. - Ne mogu. - Hoćeš jednu tabletu za spavanje? - Ne. Pokušaću da se smirim. - Broj ovce dok ne zaspiš a ja ću još malo da sedim jer moram nešto da zapišem. Što si ustala iz kreveta? - Ne mogu da spavam. Sedela sam sa njim u klupi. - Kakav je bio đak? - Dobar ali je lako mogao da bude odličan jer je bio klikeraš i sve je brzo pamtio. Prvo naređa nekoliko kečeva a onda se sebi da zadatak da za nedelju dana iz tog predmeta dobije četvorku, iz drugog dvojku. - Jel tako bilo? - Unapred je sebi određivao ocene. Drugovi nose crninu a na klupi gde je sedeo stoji njegova slika, buket svežeg cveća i sveća koja gori. - Vi ste nesrećno četvrto deset. - Ostaće njegova slika sve dok smo mi u školi. - Vremenom će svi zaboraviti Bakija. - Mi, njegovi drugovi iz razreda nećemo!

Tri dana posle sahrane tragično nastradalog Bakija, Medicinska škola u Beogradu obasjana je jesenjim suncem. U školi i ispred škole čuje se uobičajeni žagor dece koja se raduju jer su mladi a život je pred njima i treba ga što veselije proživeti. Na ulaznim vratima škole zakačena je umrlica sa Bakijevom slikom i datumom kada je jedan ili dvojica nesavesnih vozača uništili jedan mladi život. Kraj septembra 30.9.1999. godine datum koji će pamtiti njegovi drugovi i drugarice sa razrednom Nadom Vojinović sve dok budu pri čistoj pameti jer je iz njihovih redova pre vremena, na put bez povratka, otišao njihov

drug. Osta slika i sećanje na druga koji je u razredu bio zadužen da pravi veselu atmosferu a to je činio sa vicevima na svoj i račun drugova i drugarica. Uvek nasmejan ali spreman da pomogne i da sasluša svoje drugare iz razreda.

- Vi, dete, ništa ne možete da mu pomognete. - Tata, danas smo bili na mestu nesreće. - Jesi li videla koliko je to opasa prelaz? - Nema nikakvog semafora ni ti je prelaz obeležen. - Stradaće tu još pešaka. - Na mestu nesreće položili smo cveće i upalili sveće. - Sve je to lepi gest ali toga ne može vratiti u život. - Bili su i njegovi roditelji i brat ko su položili sveće i upalili sveće. Posle prvog udara, on je još bio živ. - Što ga taj idiot nije odvezao u bolnicu? - Ostavio ga da leži na asfaltu a one se prijavo policiji. Onaj drugi sa Audijem ga je dovršio. - Jel se zna koje bio za volanom' - Ne. On je pobegao sa mesta nesreće ali je jedan ljubavni par uspeo da zapiše prva tri broja. - To je dovoljno da ga policija nađe. Jesi li videla kako je opasan prelaz? - Tu može čovek usred bela dana da izgubi glavu. - Jedino rešenje da se broj poginuli u saobraćajnim nesrećama smanji je da se u zakon uvede da koje ubio da bude ubijen. - Tata, od toga nema ništa. - Zato nas je sve manje i manje. - Njegov otac nam je pričao da je urađena obdukcija i da u krvi nema tragova alkohola i droge. - Onda si ti bila u pravu kad si mi govorila da je Baki antialkoholičar. - Danas smo videli i jedan polupani auto i mrtvog čoveka u njemu. - Voze ko ludi. - Priča se da je reč o čoveku tridesetih godina. - Ode i on na onaj svet. Zašto roditelji deci kupuju smrt?! - Tata, nisu svi staromodni kao ti. - Kola mogu da voze zreli ljudi a ne deca koja su juče skinula pelene. - Tata, na mestu gde sam upalila sveću pojavilo se slovo M. - Pričaš gluposti. - I ja sam ga videla. - Pa šta. Danas sam sreo koleginicu Jadranku koja je pitala za tebe. - Otkud ona mene zna?! - O tebi je sve najlepše pričao tvoj drug Baki. Njen sin i Baki su zajedno igrali fudbal u fudbalskom klubu Bežanija, i mnogo hvali tvog druga. Tvoj drug je bio dobar momak. Nije pio, ni pušio. Bio je drug za primer. Kad sutra da te budim? - U šest sati. - Smiri se, dete.

Sve je gotovo. - Tata, lako je to reći. - Njegovim roditeljima je najteže i Bakiju više niko ne može da pomogne.

Ovaj mi se telefon smučio. Od njega ne mogu ništa pametno da uradim. Zvoni danju, zvoni noću. Prava napast a ljudi trče da ga uvedu u svoje kuće. Neki su prodali plac, drugi kola samo da bi imali telefon. Čudni smo ljudi i nikad zadovolji jer gledamo šta ima komšija i odmah trčimo da to i mi imamo bez obzira na cenu. Neki su se zasitili telefona pa su brze bolje okačili mobilni o kaiš pa izgledaju ko pijanica sa flašom ruci. Volje ljudi da im zvoni mobilni u štali, na ulici i vozilima GSP i razgovaraju, a očima šaraju ne bili neko obratio pažnju. Mnogi ne znaju da razgovaraju pa se dovikuju ko čobani kad teraju ovce. Neki su juče sišli sa planine ali su zato zakačili telefon ne bi li izgledali ko gradska gospoda. Seljak ostaje seljak imao ili nemao mobilni telefon. Naš narod kaže odelo ne čini čoveka niti mobilni telefon gospodina. Samo ti zvoni imam ja pametnijeg posla nego s tobom da se družim.

- Tata, jer ti ne čuješ telefon? - Čujem ali me ne zanima. - Digni slušalicu! - Ne mogu da učim. - Kako ti kažeš. -Kolega, gde si i što ne dižeš slušalicu? - Smučio mi se telefon. - Ja sam rekla da ću se javiti čim stignem. - Tvoj poziv sam očekivao sutra. - Nisam mogla da sa čekam sutra a da te ne čujem. - Blago meni. Ti me voliš! - Volim te, nesrećo moja. Kad si stigla u banju? - Oko tri sata. Smestila sam se u hotelsku sobu, pa otišla na ručak. - Blago tebi. - Sad sam izašla da protegnem noge pre spavanja i poželela da te čujem. - Ovih dana zovi me samo u ovo vreme jer tokom dana dete je u školi a ja na poslu pa će telefon zvoniti u prazno. - Možeš i ti mene po neki put da nazoveš. - Mogu ali hoću da te ostavim na miru jer si otišla na odmor i oporavak. - Ipak ti nazovi kad hoćeš. - Imam tvoj broj mobilnog pa ćemo se češće čuti. - Želela bi da si i ti sa mnom. - Mnogo ti nedostajem. - S tobom je sve lepše. - Odakle zoveš? - Iz pošte. - Zar nemaš telefon u hotelskoj sobi? - Ima ali prvo moram da

okrenem njihovu centralu i dok mi daju izlaz ja bi rodila mečku. - Bolje jednu malu bebu. - I to će biti uskoro. - Kako je u banji? - Smeštaj je dobar a od gostiju čujem da hrana nije najbolja. - Kakvu su terapeuti? - Nisam ih još videla ali od prošlog puta znam da ima šta da se izabere. - Onda, Dragice, ne gubi vreme i ne propuštaj ništa. - Ja sam došla da se lečim a ne da teram kera. - Uz malo ljubavi i terapija će bolje da deluje. - Hvala na savetu. - Tu sam da ti dam savet i pomognem kad poželiš pravo muško. - Svi ste isti. - Grešiš. Ti banjski su nešto posebno. - Priča se da ovi banjski terapeuti ništa ne rade. - To su salonski terapeuti. Uvek doterani i uglancani i samo gledaju šta će da upecaju. - Kad bi muževi znali šta im rade žene ne bi slali u banju. Ti banski terapeuti su pametni a ne ko ja radim od jutra do sutra i nemam ništa. - Ti koju uhvatiš proklinjaće dan kad se rodila. - Hoćeš da kažeš cedim je ko suvu drenovinu. - I ja sam osetila tvoj stisak. - Još si živa. - Zvaću te ponovo. - Odmaraj se i radi samo vežbe koje ne zamaraju trbuh. - Si, sefe! Ljubim ja tebe i želim što pre da se sretnemo. - Ako bog da. - Tata, s kojom si to razgovarao? - Sa onom ženom što je otišla u banju. - Zar ti nisi mogao da nađeš neku zdravu? - Ni njoj ništa ne fali. Mala, idem ja da spavam a ti kad završiš sa učenjem, ugasi svetlo. - Nemoj da se uspavaš. - Zvaću te u šesti sati…..

Kakav lep dan, a ja moram na posao. Komšija Dika krenuo u grad pa sve redom psuje jer sat vremena čeka autobus. - Diko, smiri se. - Kasnim a na autobuskoj stanici me čeka čovek koji treba ovo jagnje da odnese u Vranje. - Kome? - Ocu i majci. - Ti si neki dobri sin. - Svake godine barem jednom, a bilo je i više puta, pošaljem jagnje. - Daj tu torbu da unesem u autobus. - Jebem im mater šofersku! Gde je bio dosad. - Ja ću na srednja. - Ja moram na prednja jer moram da kupim kartu. Sad će moj komšija da se posvađa sa šoferom jer je pijan krenuo u grad. Autobus posle nekoliko stanica stade na prvoj krivini i šofer izbaci Diku i usput mu opsova i oca i majku. Morao sam i da da izađem i od Dike sam čuo da mu je opsovao dete. Kaje se

Dika ali rakija nije mirna u glavi i za pijanog čoveka je tada najbolje da legne u krevet. Odnekud naiđe taksi i Dika se upakova u njega a ja osta da čekam drugi autobus. - Doktore, gde ti stanuješ kad se ovde penješ? - Žiko, pusti me. - Da nisi bio kod neke ili te je kontrola izbacila iz autobusa? - Dobar i lud su braća. Žiko, ideš na trolu ili do krajnje stanice? - Idem do kraja. - Ja ću ovde sići.

Na poslu svaki dan isti da li zbog dužine radnog staža ili je zaista to tako. - Kolega, tisi stigao. - Majo, jel sam ti nedostajao? - Luda sam za tobom. Gde ćeš? - Idem na telefon. - Još se nisi ni presvukao a već žuriš nekoj droci da se javiš. - Ljubav, sestro. - Ne znaš ti šta je to. Dragice dušo gde si i šta radiš? - U sali vežbam. - Jesi li nekog našla. - Sve krelac do krelca. - Nisu baš svi takvi. - Svi traže svi bi da ubodu. - Nisu idioti kao ja. Kod mene to neće moći. Dok traže dobro je. - Nisam ja WC šolja. - Čim traže, to je znak da još uvek vrediš. -Ja sam došla da se lečim. - I druge su pa šaraju okolo. - To su obične bele guske. Kako ti je dete? - Ona je devojka. - Tebi će uvek biti dete. - Znam ali ona treba da ima svoj život. Ćerka mi je dobra jer je na zemlji i zna da se ponaša. - Da nisi mnogo strog? - Ne. MI se ponašamo ko drugar i ona mi sve priča. - Kad nema majku mora s tobom da razgovara. Pusti je neka izlazi. - Ja joj ništa ne branim. Dete, mora sve da vidi pa da nađe neku sredinu. - Ne brinem ja za nju. Ovih dana je tužna i dobro se isplakala. - Nešto se desilo? - Poginuo drug iz razreda.- Čitala sam da je maturant medicinske škole u Beogradu poginuo kod Tošinog bunara. - To je njihov Baki, maturant. - Kakva nesreća. - Fin dečko ali ga bog pozva sebi. - Da nije bio pijan ili pod dejstvom droge? - To su u prvi mah mnogi pomislili ali je obdukcija pokazala da je bio čist. - U mom selu je zgazio kamion učenicu sedmog razreda. - Za nesreću uvek se nađe mesto i vreme. - Takav je život. Kad se budeš vraćala ostani u Beogradu jedan dan. - Na tvoju žalost moram pravo kući. - Šteta. Mogao bi da ti pokažem Beograd. - Dobro ga poznajem jer sam tu studirala. Znam ja šta ti hoćeš. - To hoćeš i ti. - Da ali zbog obaveza

moram pravo kući. - Bežiš sa bojnog polja. - Ako hoćeš da se vidimo, ti dođi kod mene. - Pa da me tvoj otac otera sa kapije. - Ima on i pušku ali ćeš ti biti željeni gost. - Tvoji sve znaju? - A zašto da krijem? - Možeš ti i boljeg da nađeš. - Ja sam odlučila i o tome nema više priče. - Ja sam srećan jer se piletina ne nalazi svaki dan. Da li su te terapeuti sredili? - Na šta misliš? - Da li se hod popravio? - Oni su od prvog dana pokušavali da me zbare ali nisam ja guska. - Što si išla u banju kad su terapeuti takvi? - Sama sam vežbala one vežbe koje si mi ti pokazao. - Trebala si i mene da povedeš u banju pa bi ja radio sa tobom. - Od tvog rada i konji crkavaju.... U banji sam upoznala jednu tvoju pacijentkinju. - Ta sigurno trči po banji. - Koga ti vežbaš on je ko trkački konj. - Svi trče samo mi ti nešto vrdaš. - I ja ću uskoro početi. - Jesi li probala. - Jesam ali se brzo umorim. - Nemaš kondicije i zato moraš svaki dan po malo. - Nemam s kim ovde svi gledaju samo televiziju. - Ti ko dasi u staračkom domu. - Grešiš ovde ima dosta mlado i lepog sveta. - Pa da dođem i ja u banju. - Bolje da ostaneš kod kuće. - Što si se uplašila? - Hoćeš ti? - I ja sam živ čovek...Dragice, dušo, meni je malo jedna dama. - Bolje čuvaj ovo što imaš. - Hoćeš da kažeš bolje vrabac u ruci nego golub na grani. - Baš to. Kako se zove dama koju sam vežbao? - Zora. - Sećam se. Bila je otpisana i kad sam je ja uzeo u svoje ruke proklela je majčino mleko ali je za dva meseca stala na noge. - Ti si grub terapeut. - Ja sam takav ali svi moji pacijenti na nogama napuštaju infektivnu kliniku. - Svima samo o tebi priča. - Da nisi Ijubomorna? - Da je bolja ja bih se zapitala zašto te toliko hvali. - Liči na olivu ali je na nogama. Zora malo i preteruje. - Da nije bilo tebe od nje ne bi bilo ništa. - Ja samo radim ono što treba. - Ja joj verujem jer sam na svojoj koži osetila kako ti vežbaš. Težak je posao terapeuta. – Ako se radi kako treba. - Mnogo znoja treba proliti da bi se postigao uspeh. - U banji pacijenti vežbaju sami dok se terapeuti šetaju. - Da li si bila kod ginekologa? - Ne ali mi je i dalje muka i povraćam. - Ti si gospođo zaglavila. - Pa šta. - Ništa ali se čuvaj. - Kad dođem kući,

otići ću u dom zdravlja na pregled kod svojih. - Šta će da kažu kad čuju da si trudna? - Baš me briga. - Devojka ostala u drugom stanju. - To je danas u modi. Kad dođem kući zvaću te a ti obavezno da dođeš. - Jedva čekam. - Pa da stavimo tamo gde smo započeli. - Odmaraj se i čuvaj to što imaš.

- Tata, sa kojom si damom toliko razgovarao? - Sa onom što je otišla u banju. - Sigurno? - Što tebe to zanima? - Što se ljutiš? Samo sam pitala. - Jel ja tebe pitam gde ideš i s kim se družiš?! - Ne. Onda nemoj ni ti mene. Mala, kuvao sam makarone sa mesom. - Ti si moja dobra domaćica. - Kad jedeš, ostatak vrati u frižider. - Si, šefe! - Ja sada idem na posao a ti pazi šta radiš. - A šta ja to radim. - Pazi kako prelaziš ulicu jer je sve više budala za volanom. - Juče je jedan matorac stao da me poveze. - I ti si ušla u njegova kola?! - Nisam ja naivna. - Ne sedaj u ničija kola! - To si mi sto puta ponovio. - Ko zna koji je kreten za volanom. Imaš gradski prevoz, imaš markicu pa polako nigde ne žuri. - Danas ima sedam časova i kući sam oko dvadeset i jednog sata. Ne žuri i ne trči za autobusom. - Uvek mi ode ispred nosa. - Kad stigneš a ja ću za večeru spremiti nešto ekstra.

Kolega, gde si i kad ćeš ti početi da radiš? - Majo, dušo, smiri se i reci šta ti treba. - Stigao novi bolesnik a ti sa servirkom sediš i ispijaš ko zna koju kafu dok ja majkavam od posla. - Mlada servirka a još i slobodna. - Tvoje vreme je prošlo. – Onda me ostavi na miru da se udvaram. - Prvo da primimo bolesnika a posle radi šta hoćeš. - Majo, gde je bolesnik? - Ispred vrata. - Pusti ga neka uđe na odeljenje. - Šta stojiš? Što si se ukrutio ko da imaš kolac u leđima?! - U čemu je problem? - Stigao novi bolesnik a ti stavio ruke na leđa i zevaš okolo. - Samo sam pio kafu. - Stigla nova servirka a ti odmah krenuo u lov na košute. - Mene to više ne zanima. - I kad odeš na onaj svet, ti ćeš misliti na žene. - Šta je tu loše? - Tvoje vreme je prošlo i sada pusti mlade neka se vole. - Čim, su stavili minđušu u uho od njih nema muškarca. -Samo si ti dobar. - Ja sam ti, sestro, ko

antibiotik koji se pije četiri puta dnevno. - Kolega, dođi. Treba mi tvoja pomoć. - Šta je sa ovim čovekom? - Jadnik kad je video gde mu ćerka radi pao je u nesvest. - Šta je to video? Strašno, kolega, kako deca mogu da iznenade roditelje. - Majo, on je hladan ko led. - Donesi sondu. Šta čekaš! - Šta će sonda mrtvom čoveku. - Šta to pričaš, kolega? - Mrtav čovek. - Kako mrtav?! - Puls se ne pipa, srce ne kuca i hladan je ko led. - Jebote bog! Stvarno mrtav. - Otkud on ovde kad mi nismo prijemna ambulanta. - Doneli ga neki ljudi a ja nisam smela da ga vratim. - Dobro si uradila, sestro. Jesi li pitala ko je, gde radi, šta mu se delio. - Nisam stigla ali tu je jedna gospođa koja je došla sa njim. - Majo, ti zovi doktora a ja odo da uzmem podatke. - Kolega, treba i policiju pozvati. - To će doktor. Dobar dan, gospođo. - Kako je gospodin? - Loše se završilo. - Ja ga ne poznajem. Ja nisam ništa kriva. Njegova ćerka radi kod mene. - Moramo da obavestimo policiju. - Ja sam ga danas prvi put videla. Mene policija poznaje. Oni su često moji gosti i neće da plate pa im gledam kroz prste. - Imate kafanu? - Ne. Imam punu kuću lepih devojaka. - Znači vi zabavljate ljude, nudite Ijubav. - Ja sam prijavljena, imam dozvolu za rad i uredno plaćam porez. Ja nisam ništa kriva. - Ja gospođo moram da znam koje, gde je rođen, s kim živi i gde radi. - Ja ga ne poznajem i ne mogu vam ništa reći. - Ne znate kako se zove i gde stanuje? - Ne. - Ne znate ni gde radi? - Danas sam ga prvi put videla. - Ispričajte mi šta se desilo. - Sve sam čula od njegove ćerke. - Gde je ona i što nije došla? - Odveli su je kod doktora. - Šta će tamo? - Dobila je nervni napad. - Gospođo, ja vas ništa ne razumem. - Zašto ova nesreća da se desi kod mene?! - Sve će to policija ispitati. - Ona je bila najlepša i nju su svi tražili. I mladi i stari. - Ko je ona? – Gospodinova ćerka. - Ja vas ništa ne razumem. - Gospodin je došao u kuću gde se prodaje ljubav. - Ništa novo. - Kad je ugledao svoju ćerku golu u krevetu, njega je drmnuo infarkt. - Sad mi je, gospođo, sve jasno. Gospođo, moram da zovem policiju. - Mogu li da razgovaram sa doktorom? - Možete ali

je on u sali. Bori se za život jednog mladog dečaka. - Čekaću ga. - Sedite ovde a on čim završi posao doći će do vas. - Majo, prekri čoveka i ostavi ga u ambulanti. - Treba doktor da ga pogleda. - Njemu više nema pomoći. - Što se ti dosad nisi oženio? - Pokušavao sam ali sam uvek dobijao nogu. - Jednu li dve? - Kako kad. Majo, idi skuvaj kafu. - Posle ove tragedije, najradije bi popila čašu vinjaka. - I meni bi dobro došao. Kakva je ovo kafa? - Kuvana. - Ko da si u njoj oprala noge. - Drugi put ćeš kurac da popiješ. - Šta je? Šta se ljutiš? Da nisi trudna? - Ako se spermatozoidi prenose vazduhom onda jesam. - Niko neće nervoznu devojku. - Dođe mi da ujedam. - Zato ćeš ostati suva do kraja života. - Bolje i to nego da me jaše svaki konj. - Majo, zar ne čuješ telefon? - Idi, vidi ko je. - Ti si mlađa. Možda tebe neki švaca zove. - Sve sam oterala u pičku materinu. Kolega, za tebe. - Ko se mene setio? - Neki ženski glas peva ko slavuj u gori. - Ti me, Majo, zajebavaš. - Žensko na telefonu. - Koja bi to mogla da bude. - Zar čuvenog kliničkog švalera nema ko da zove? - Samo se ti šali. - Još prvog dana mog rada na klinici čula sa da si opasan ženskaroš. - Ovde možeš svašta čuti. - Ljudi pričaju samo ono što smo videli i čuli. Izvolite. - Otkad si tako zvaničan. - Ja sam, Dragice, na radnom mestu. - Otkud ti u ovo doba na klinici? - Bila neka frka na odeljenju pa sam ostao da pomognem koleginicama. - Neki novi bolesnik? - Hitan slučaj zalutao na odeljenje. - Od čega je bolestan? - Njemu više ništa ne fali. - Ala vi brzo lečite. - Ovo je čuvena klinika. - Teško njoj ko sve tu radi. - Ima i gorih a mi mu dođemo ko male bebe. - Jadni vi što ste naivni. - I glupi, sestro, jer radimo ko konji i ništa ne zaradimo. - Zvala sam te prvo kući. - Jel se ćerka javila? - Dobro dete reče da još nisi došao sa klinike pa sam te nazvala da ti saopštim radosnu vest. - Ja sam radan čovek. - Nisam verovala dasi na klinici. - Da nisi pomislila da sam s nekom? - Hoćeš ti to. l ti si mi dosta. - To svi kažu kad se zaljube a posle trče ko kučići kad ugledaju lisicu. - Šta ćemo sa sidom i drugim bolestima? - Ako si pametan ti ćeš da se čuvaš. Šta ima novo? - Juče

sam stigla kući i odmah sam otišla u moj dom zdravlja na pregled kod ginekologa. - Šta ima novo? - Ja sam trudna! - Lepo. Baš si me obradovala. Posle nesreće koju sam čuo i tragedije koja se desila ispred vrata infektivne klinike ovo je šlag na torti. - Trudna sam već tri meseca. - Doći ću ovih dana da zajedno podelimo radost. - Moji u kući su srećni a sestra se napila od radosti. - Mora da su se u tvom domu zdravlja upitali otkud devojka pa još trudna. - Video me neurolog koji se udvarao i kad samu rekla koje srećni otac umalo što nije pao u nesvest. Kad me vidu ti tvoji ima da padnu na dupe. - Ti si meni najbolji i najlepši. Videla me i udovica sa kojom sam htela da te upoznam. - Mora daje se iznenadila kad je čula da si trudna. - Jer sam joj uvek govorila da neću da se udajem. - A sada si i dete dobila. - Mojoj sreći nema kraja. - Uzmi knjigu pa se priseti lekcija koje si nekada učila. - Znam ja sve jer sam deset godina radila sa decom. - Šta kažu tvoji? - Oni su sve znali i sada se raduju što će jednog dana biti baba i deda. - Vi ste me upecali ko ribu na udici. - Šta ti fali. - Ništa ali šta ću ja sa mladom ženom?! - Nemoj da se brineš. - Moram. - Kad ne možeš ti imaće ko može. - Ne bi bila ni prva ni poslednja žena koja je prevarila muža. Moji roditelji i familija žele da vide zeta. - Oni me znaju kao terapeuta. - Sada će te upoznati kao zeta. - Jadan ja šta sam dočekao. Kad me vide komšije, prijatelji, rođaci reći će Dragice tebi je svraka popila mozak. - Mene brine šta će da kaže tvoja ćerka. - Ona mi stalno prebacuje što je sama i da bi joj bilo bolje da ima brata ili sestru. - Mi ćemo se lepo slagati. - Dete mi je dobro i pametno i sa njom nećeš imati problema. - Kako se ponašaju tvoji roditelji? - Otac veseo i ide iz kafane u kafanu i pije, a majka brine što nismo venčani. Priča mi šta će ljudi reći kad čuju da sam trudna. - Dragice, svi roditelji isto misle. - Ja sada brinem samo o detetu. - Tako i treba. - Strina mi je teško bolesna. - Od čega boluje? - Bolest krvi. - Tu pomoći nema. - Rekli doktori da joj kupimo citostatike. - Znači da je stigla do kraja. - Jadna ona a tako je dobra žena. - I bog bira. - Strina mi je bila zdrava ko dren i kod

doktora nikad nije bila. Jednog jutra dok je mužu kuvala kafu videla je plave pečate po koži. Kad je muž to video, on je kolima odvezao kod doktora koji je odmah poslato Hematologiju gde su doktori ustanovili da se radi o Mijeloidnoj leukozi. - Jadna ona. Tu pomoći nema. - Šta da im kažem? - Ti ćuti a oni neka se nadaju. - Odneli su doktoru prase i nešto u koverti. - Sve je to uzaludno jer se od ove bolesti umire. - Doktor joj je rekao da će posle prve terapije biti bolje. - Opašće joj kosa. - Ona je imala najlepšu kosu u tri sela. - Ostaće ćelava i na kraju će iskrvariti. - Tužan i jadan kraj. - Svako od nas će od nečega umreti. - Jadna moja strina kad bi znala šta je čeka. - Svi smo mi jadni. - Niko nije imao strinu kao ja. - Bog uzima dobre. - Ona je prva znala sve moje tajne. - A majka? - Ona je poslednja kojoj sam govorila o mojim momcima. - Marina treba nešto dati kažem. - Nešto lepo? - Meni jeste a voleo bih i ti da se raduješ. - Nemoj samo o bolestima. Neću više o tome da pričamo. Od tebe sam se naslušala svega i svačega. - Kakav ćeš ti terapeut da budeš kada se plašiš bolesti? - Zato ću ja da studiram književnost. - Pa ćeš čekati posao sto godina. - Tata reci šta muči. - Ne znam kako ćeš da reaguješ kad ovo čuješ. - Ako je reč o tvojoj ženidbi, to si već trebao da uradiš. - Misliš. - Moj drug ima maćehu i kaže da se sa njom dobro slaže. - Retki su ti slučajevi. Više ga ona voli nego otac. - Takvih žena je malo. - On je imao sreće. Šta mu je dovela? Brata ili sestru? - Pre dva meseca rodila mu je sestru. - Mora da je voli i sa njom se igra ko sa loptom. Obožava je i svaki dan priča o svojoj sestri Tanji. Jedna dama hoće da se uda za mene. -Da nije Milkica? Ona bi ti bila dobra prilika. - Misliš? - Lepo izgleda a imao bi i traktor da voziš. - Ti to mene zajebavaš? - Samo kažem, tata. - Dama je dobra prilika ali me neće. - Šta sam ti rekla. Ona hoće gospodina a ti si stipsa. Skupio si se ko dve pare. - Trčao sam za njom ko pčela za cvetom. - Ne znaš, tata, da se udvaraš. - Ti ćeš da mi kažeš. - Današnje žene zanima život, izlasci, putovanja a ti to ne možeš da pružiš. - Nisam znao da mi je dete pametno. - Imam oči i gledam. - I

šta vidiš? - Ko ima para i kola, ima mlađu žensku. - A mi bez gaća. - Vama i ne treba žena. - Milkica mi je najviše odgovarala. - Pokušaj ponovo. - Nemam šanse jer ima nekog doktora. - Neće on sestru. - To je ljubav iz mlađih dana. Kad se doktor zasitio sestre, on se ženio sa svojom koleginicom i sa njom ima dve ćerke. Žena se teško razbolela. - Jel zna to Milkica? - Zna i nada se da će je doktor uzeti kad mu umre žena. - Šta je sa onom što te stalno zove? - To je Dragica. - Što se njoj ne udvaraš? - Ona me hoće. - Pa šta čekaš? - Mlada je i bolesna. - Ti kažeš da bolest nije zarazna. - Lajmska bolest se ne prenosi sa čoveka na čoveka. - Kako se dobija ? - Kad nas ujede krpelj a mi ne pijemo antibiotik dve nedelje. - Gde je nju ujeo krpelj? - Išla je sa momkom u prirodu da vodi ljubav. - Baš nema sreće. - Trebali su da se venčaju ali kad je bolest krenula on se uplašio i ostavio devojku da se sama leči. - Muškarci su svinje. - Svako traži zdravu devojku. - Čega se ovaj krelac uplašio kad bolest nije prelazna? - Bolesnik se zanosi ko da je pijan i teško se kreće a govori ko da mu je zapala šljiva u grlu. - Jel to može da se leči? - Bolest je hronična i ima svoje faze poboljšanja i pogoršanja. - Šta si odlučio? - Još razmišljam. - Što se mene tiče možeš sutra da se ženiš. - Ima još jedan problem. - Tata, ti si odrastao i radi kako misliš da je najbolje. - Lepa jeste ali je dvanaest godina bolesna. - Od jednog malog krpelja? - Došlo je do oštećenja mišića i tetiva. - Koliko procenata? - Oko trideset posto. - Ja neću da se mešam. - Ja sam odlučio ali sam hteo i tebe da pitam. - Uradi kako hoćeš jer ćeš ti sa njom da živiš. - Ima još nešto. - Da nemaš još neku? To je danas u modi. - Nisam ja takav. - Svi su muškarci šareni. - Dragica je trudna. - Super. Imaću brata ili sestru ko moj drug Mile. - U mojim godinama to nije sreća. - Šta te briga. Nećeš ti da se porađaš. - Dete treba čuvati i izvesti na put. - Ti stalno govoriš da ćeš živeti do stote. - Ja planiram. - Za to vreme bata ili seka će porasti i ti nećeš biti potreban. Kada ću ja da vidim tu tvoju Dragicu? - Uskoro će raspust pa ću te odvesti. - Može li sa mnom i Nataša? - Može. - Šta moj pametni tata misli. - Opet

neko tvoje glupo pitanje. - Da li ćemo nas dve da se slažemo? - Ti ne voliš ni mene a zašto bi tek nju. - Nadam se da je bolja od tebe. - Ona je savremena dama i poznaje život pa može i po koji savet da ti da. - Ja samo slušam tebe. - Pametno jer sam ja najbolji i najpametniji. - Bolje da ćutim. - Znam na šta misliš.

- Devojke, vreme je da krenemo. - Tečo, samo da se Marina našminka. -Jer ona ide kod momka ili da se upozna sa Dragicom? - Tečo, vaša kravata se iskrivila u jednu stranu. - Imam osećaj ko da ću se svakog trenutaka ugušiti. - U odelu ste pravi momak. - Nedostaju mi još dve pa da napunim šezdeset leta. - U ljubavi godine nisu važne. - To govore oni koji žele da se podmlade. - Tečo, kako vi sveže i lepo izgledate. Ja vam ne bi dala ni trideset godina. - Nataša, imam ja ogledalo i ličnu kartu. Marina, gde si dosad?! - Tata, hoću lepo da izgledam. - Ti si meni najlepša. - Hoću to i Dragica da mi kaže. - Jel možemo sada da krenemo? - Može, tata. - Nataša, dušo, tvoja sestra upropastila mi je tri veze. - Hoće ona, tečo. - Mala ima veliki jezik i voli da ispravlja krivu Drinu… Dobro jutro, komšija Diko. - Gde će ovako rano ta mala ali odabrana grupa? - Idemo, komšija, u grad. - Čika Diko, idemo tatu da ženimo. - Da li je to istina komšija? - Marina se šali. - Ja sam se oženio iz ljubavi pa sam danas sam i pored dva sina. - Naći ćeš ti komšija drugu ženu. - Moja Cica se udala za momka koji je nekoliko godina stariji od našeg Bucka. - To je danas komšija u modi. - Našao sam ja drugu ali je od mene mlađa preko dvadeset godina. - Ako te hoće ti se ženi. - Svaki dan je u mojoj kući. - Onda ti čuvaj i gledaj svoja posla. - Od kako je ona došla svako veče je puna kuća gostiju. - Teško tebi. - Sada ću početi da jurim komšije iz kuće. - Što se mene tiče budi bez brige. Deco, idemo vozom ili hoćete autobusom do grada? - Tata ja bih vozom. - I ja sam Marina za tvoj izbor. - Nataša moj tata je na ovoj železničkoj stanici bio glavni i svašta je radio. - Ovo je moj teren i ja sam bio šerif koga su morali svi da slušaju. - Skakao je sa vagona na vagon, trčao je ispred voza a znao je da legne između šina

i da cela kompozicija voza pređe preko njega. - Tečo, da li je sve ovo istina. - Jeste i to sam radio za jednu čokoladu. - Vi ste hrabar čovek. - Danas sve to ne bi smeo da ponovim. - Tata, kada će voz? - Brzo jer je upaljeno zeleno svetlo. - Nismo kupili karte. - Ako nas uhvati kondukter ja ću platiti kaznu. - Tečo, ja se nisam nikada švercovala. - Sada ti se ukazala prilika. Sto volim da se vozam vozom. - I ja, tečo. - Želeo bi dase vozam danima i noćima i ne bi mi bilo dosadno. Ovo je najbolji prevoz jer čovek može da sedi šeta i spava do mile volje. - Molim vaše karte. - Tata, sad smo obrali zelen bostan. - Smiri se dete. Biće sve u redu. - Za kaznu mogli smo ja i Nataša da pogledamo neki film. - Ti se ponašaš ko da ti je otac neki Jevrejin. - Sramota star čovek pa se švercuje. - Devojke, molim vaše karte. - Mi smo, čiko, žurile na voz. - Ćuti, dete. - Milija, ti si? - Stevo, stari druže, nisam te video godinama. - Ni ja tebe. - Život nas je odveo na razne strane. - Tako je, Milija. - Ja volim kad sretnem nekog drugara. - Mnogi naši ispisnici su već otišli kod svetog Petra. - Mi nećemo još. Otkud ti na železnici? - Preko veze još za vreme Titove vladavine. - Tada je svima bilo lepo. - Danas došle neke demokrate i upropastiše zemlju. - Nemoj glasno da pričaš. - Ko im jebe mater sve baraba do barabe. Ova mala sa dugim jezikom je moja ćerka. - Lepa devojka. - A ovo pitomo dete je njena sestra. - Deca rastu a ja i ti osedeli ko bele ovce. - Važno je da smo mi još na broju a o lepoti ne treba trošiti reči. - Ko bi reko da ćemo uskoro ući u sedmu deceniju. - Idemo do sto godina a posle možemo i da umremo. - Čiko, nismo stigli da kupimo karte. - Laže moja ćerka. - Tvoj tata i ja išli smo u školu za stolare. - Dve godine u jedan razred i na kraju smo najureni. - Bili su to lepi dani. Stevo, ne mogu da zaboravim naš doručak: pola vekne vrućeg hleba i tristo grama švargle. - Bio je to najbolji doručak mog života. U vozu je kontrola. - Daj mi onda tri karte. - Ja častim. Hvala, Stevo. Moj tata je stari grebator. - Mala. Čuti i nemoj da me brukaš kod starog druga. Opasna ti ćerka. Govori sto na sat. - Neka. Bolje što je takva. - Ja imam ćerku kojoj kleštima moram da izvlačim reči.

- Samo nju? - Imam i sina koji mi je podigao krvni pritisak. - Šta radi? - Školu ne voli, da radi neće. - Ko ga napravi takvog? - Možda komšija. Kući se vraća u sitne sate i sutradan spava do tri, četiri sata i tako svaki dan. - On je gori i od nas. - Mi smo bili nevaljali ali smo se posle vojske zaposlili i nešto radimo. - Doći će i njemu iz dupeta u glavu. - Neće. Takav je bio ženin otac. - Iver ne pada daleko od klade. - Preko veze zaposlio sam ga na železnici ali je baraba radio par dana i dao otkaz. - Deca su opasna. - Obrukao me je da šefu ne smem u lice da pogledam. - Bilo i prošlu. - Majku maltretira i svaki dan joj traži pare a ona ide po selu i uzima na zajam. - Kakva ti je žena? - Fala bogu sa njom nikad nisam imao problema.

- Tata, ti si bio opasan. - Bilo i prošlo. - Nataša, gde god da krenemo zajedno on sretne druga ili drugaricu. - Teča je svetski čovek. - Ovaj čovek se davio i ja sam ga spasio iz nabujale Save. - Što se kupao kad je reka nadošla? - Mladost ludost. Hteo je da se pravi važan i za dlaku je izbegao davljenje. Deco, mislim da smo stigli u Beograd. - Tata, gde ćemo sada? - Na autobusku stanicu i prvim autobusom idemo u Obrenovac a zatim taksijem do njene kuće. - Hoće moj tata da se pokaže. - Ljubi te tata, skrati taj tvoj dugački jezik. - Kakva gužva! - Nataša i na autobuskoj stanici je ovako svaki dan. - Gde ovi ljudi putuju? - Ljudi putuju a ima mnogo radnika koji iz okolnih mesta rade u Beogradu. Deco, za pola sata mi smo u Obrenovcu. - Tečo, kakva je vaša dama? - Meni je najlepša. - Tako govore pravi muškarci. - Ja samo govorim istinu. Ima smeđu dugu kosu koja pada niz ramena i plave oči koje nikad ne miruju. Ima malo čelo, mali nos i obraze koji se rumene ko tek uzrela jabuka. - Gde ste je našli? - Tu su mala i sočna usta željna poljubaca. - Da li je visoka ili niskog rasta? - Srednje visine i verujem da će ti se dopasti. - Tečo, ja ne sumnjam u vaš izbor. - Jedini problem je hod ali će se vremenom i on popraviti. - Stari momak zna da izabere. - Marina, ti si bezobrazna. - Nataša, tvoja sestra mnogo priča. - Tata, ja se šalim. - Meni ne smetaju tvoje šale ali šta će o njima misliti drugi. - Tečo, ne pamtim

kad sam poslednji put bila u Obrenovcu. - Tu živi tetka Dara i njena deca. - U gradu ili periferiji? - U Skeli koja je udaljena šest kilometara. - Volela bi da je vidim. - Nekom drugom prilikom možemo da je posetimo.

Tačno srno putovali četrdeset minuta. - Tata, jel smo stigli? - Ovo je Obrenovac. - Malo veće selo. - Gradili smo druge republike a mi smo propadali. -Takvo nam je bilo rukovodstvo. - Oni se menjaju a Srbija stoji u mestu. - Tata, dokle tako? - Sve dok se ovaj uspavani i drogirani narod ne osvesti i uzme vlast u svoje ruke. Svratite u cvećaru i kupite neki buket cveća a ja odo u prvu prodavnicu da kupim kafu, šećer i jednu flašu vinjaka.

Kolega, šta ti tražiš u mom gradu?! - Milka, ti ovde stanuješ? - Ovde sam se rodila, završila školu i udala se za čoveka koji je sa mnom sedeo u istoj klupi. Gde si se tako udesio? - Idem u posetu. - Tako lepog i doteranog te dosad nisam videla. Da nisi krenuo kod neke. - Tu na periferiji imam jednu ribu.- Pazi ove se ribe teško pecaju. - Ova je upecana i smirena. - Da joj nisi napravio dete? - Tako nešto. - Švaler ostaje švaler. Imaš li vremena da svratiš kod mene. - Drugi put. Ovo su moja deca. - Koja je tvoja ćerka? - Pogodi ako možeš.- Ova šatirana. - Ja sam Marina. - Ja, dete, radim sa tvojim tatom. - Mala, njoj sam se udvarao a ona se udade za nekog matorca. - Kolega, mlađi je od tebe deset godina. - Što se onda u licu smežurao ko list kupusa na suncu. - Tata, ostavi ženu na miru. - Znam ja da se tvoj tata šali. - Dete, ona ima lepe sinove. - Oni su stariji. - Tata, da krenemo. Kad ćemo stići kod tetka Danice. - Koleginice, budi mi pozdravljena. - I ti, kolega. - Izvini na šali. - Mi se dugo znamo i uvek smo se šalili. - Vidimo se. - A ti pazi šta radiš. - Gde ste vas dve dosad? - Birale cveće. - Buket je lep. - I skup, tata. - Ne ženi se tvoj otac svaki dan. Hoćete nešto da popijete, pojedete ili da idemo kod Dragice? -Tečo, mi želimo što pre da vidimo vašu dami. - Žene ko sve druge. Onda idemo do taksi stanice i sedamo u prvi

slobodan taksi. – Koliko se putuje do njene kuće? - Dete za pet minuta bićemo ispred velike kapije ofarbane žutom bojom. - Da nije Vranjanka? - Ona je iz ovih krajeva. Majstore možemo da krenemo. - Hoćete đuture da platite ili da uključim taksimetar? - Gospodine, momak ima pare. - Tako je Marina...Lepo mesto, a ima i lepih kuća koje su pod konac poređane. - Ljudi iz ovog sela rade u inostranstvu. - Vidi se jer sa ovim platama obični smrtnik može samo da sanja ovako velike i lepe kuće. Gospodine, stanite ispred one žute kapije? - Tu stanuje doktorka Dragica. - Mi idemo kod nje u goste. - Priča se da je trudna a nema muža? - Otkud vi to znate? - Ja sam iz ovog sela. - Izvolite pare i drugi put držite jezik za zube jer se ne zna koga gde i zašto vozite. - Izvinite. Nisam ništa loše mislio.. Tečo kolika je kuća! - Moj tata upecao mirazinku. - Dragica ima udatu sestru čiji je muž poginuo u NATO agresiji. - Jel ima dece? - Dve ćerke. - Teči je upala sekira u med. - Grešiš, Nataša, ali neka bude kako ti kažeš. - Ako je devojka dobra teča je našao pravu. - Da nije bolesna ne bi u mene ni pogledala. - Zar je toliko lepa? - Kad je budeš videla pitaćeš se šta je našla na meni. Deco, ja ću prvi a vi za mnom. - Tata, dame idu prve. - Ovde sam ja glavni, a vas dve ćuti te i samo odgovarajte na postavljena pitanja. - Tata ja nisam došla u školu. - Ćutanje je zlato.

Žuti pas bez repa najavi naš dolazak i ja na vratima ugleda Dragicu i njenu sestru Milenu. Kad me je ugledala pokušala je da potrči, ali zbog stomaka i teškog hoda. stade u mesto i poče dase ljulja ko mlada breza na vetru. Njena sestra je uhvati za ruku i one mi dođoše u susret. Zagrljaj i poljupci ko da se dugo nismo videli potrajali bi duže da se Marina nije oglasila i podsetila da je i ona tu. Ispred kućnih vrata stajao je otac, majka i strina koji su čekali da se i sa njima pozdravim i izljubim jer smo sada rod rođeni. - Dragice, ovo je moja ćerka. - Lepa na oca. - Ja ličim na majku. - Drago mi je što smo se upoznale. - Ovo je Dragica. Devojka koju bi poželeo svaki momak. - Tečo, nemoj toliko da me hvališ. - Divno dete. - Ja sam

Nataša. - Sestre pomalo liče. - Možda po izgledu. Moja ćerka ima dugačak jezik. - Neka. Tako i treba. - Može da priča tri dana. - Ja i ona ćemo se lepo slagati. - Još ti nju ne poznaješ. - Tetka Dragice, moj tata hoće da nas zavadi ali mu to neće uspeti. - I ja tako mislim. Deca se prvo pozdraviše a zatim se sa Dragicom izljubiše ko stare drugarice koje su se ponovo srele posle dužeg vremena. Dragica osta sa decom a ja sam krenuo u kuću da se pozdravim sa njenim roditeljima i rođacima koji su se tu zatekli da li slučajno ili namerno to sada i nije važno. Posle pozdrava i poljubaca, njeni roditelji su pitali kako mi je otac jer su od Dragice čuli da šlogirao. Na moju nesreću nisam mogao ništa lepo da im kažem jer je bolest ozbiljan i svakog trenutka može da se desi ono najgore. Posle dužeg vremena u sobu su ušle tri devojke vesele i nasmejane ali se nisu kod nas zadržale nego su otišle sa Dragicom u njenu sobu. Sestra Milena donela je šećer i vodu a njen otac balon pun rakije i stavio na sto. - Zete, ovo je rakija stara deset godina i danas ja otvaram ovaj balon u čast vašeg dolaska. - Dobra je ali je jaka. - Ja sam je peko. - Ko ne zna da pije brzo će pod sto.- Ja popijem po jednu za doručak, pred ručak i večeru. - Od tri ovakve čaše čovek može da poljubi patos. - Zete, može li još jedna? - Ja ne bih. - Došli ste na dve noge. - Može još jedna i stavite čep u balon. Dragičina sestra, lepa žena svoji četrdesetak godina u crnini od glave do pete sa velikim očnim otocima sede na kraj stola i prekrsti ruke. Dok sam sedeo za stolom ona nije ni reč progovorila već je gledala u neku tačku ne mareći što sam ja tu. Jedino je strina pričala ko spiker i na sav glas hvalila Dragicu i njene roditelje ko da sam ja klinac a ne stariji čovek koji je svašta preturio preko glave. Oko podne svi smo bili za stolom i posle bogatog ručka Dragica i deca su nas napustili a ja sam ostao sa roditeljima i strinom da pričamo i pijemo. Strina mala žena lepog izgleda I bujni grudi koja bi svakog muškarca dovela u iskušenje i zato je bolje ne biti u njenom društvu. Njen muž nije bio sa nama jer je sedam dana u bolnici a strina je o njemu sve najgore pričala.

Ljubomorna buđala leži operisane glave na neurohirurškoj klinici jer se pobio sa drvosečom samo zato što mu je reko da ima lepu ženu. Strini je ovo treći muž jer su prva dvojica stradala u kafanskoj tuči a glavni krivac je ona i njena lepota koja je ljudima donosila nesreću. - Zete, da li ste i vi ljubomorni? - Niko nije vredan da zbog njega patim. - Opasna je ljubomora. - To je gospođo, bolest budala. Oko devetnaest sati izašli srno napolje da se prošetamo i da mi njen otac pokaže dvorište dok su tašta i strina ostale u kući. Dragica i deca su igrali neku igru u koju su se toliko unele da nas nisu ni primetile. Mali pas Žuća se mota oko mojih nogu a to je prvi znak da me je prihvatio kao novog gazdu od koga očekuje hranu i krevet. Veliko dvorište, lepo uređeno jer je sve na svom mestu govori da ga gazda uređuje i čini još lepšim. - Imate lepu i veliku kuću. - Ove godine sam uradio fasadu i dvorište ogradio. - Pola ste zidali a pola je ograda od metala. - Tako je htela moja žena. - Lepo je sve to ispalo. - Tata dođi da nam praviš društvo. - Ja nisam mali da se sa vama igram. - Milija, ova deca su me vratila u vreme kad sam ja bila njihovih godina. - Pazi da se ne umoriš. - Sa njima meni je lepo i ja ne osećam nikakav umor. One su otišle u kuću a ja i gospodin Žika smo sedeli u dvorištu i pričali o kolima koja će Dragica uskoro da dobije od ujaka koji radi u Švajcarskoj. - Ujak je još kao momak otišao u inostranstvo i tamo se oženio sa ženom koja je bila dvadesetak godina starija od njega. Bogata udovica mladom mužu sve je prepisala i posle godinu dana braka stradala je u saobraćajnoj nesreći. Ujak je posle njene smrti imao nekoliko žena ali ni sa jednom nije imao dece. - Neće bogatstvo i deca zajedno to je govorila moja baba Tala. - Kad je ujak čuo da je Dragica trudna uplatio je nova kola koja svakog trenutka treba da stignu u našu zemlju. - Šta kaže Dragica kad je čula da će dobiti kola? - Nije se obradovala jer ne voli da vozi iako ima vozačku dozvolu više od deset godina. Naš razgovor prekidoše deca koja su došla da se pozdrave jer su krenule na spavanje. - Dragice, da li su deca nešto jela? - Tata, ne brini ti za nas. - Čuo si šta kaže tvoja

ćerka. - Ona priča sto na sat. Ti si srećan čovek jer imaš ovako krasno dete. - Tebi, Dragice, nije dobro. Ti nju ne poznaješ.

Lepo veče sa plavim nebom išarano sjajnim zvezdama a nas dvojica sedimo ispred kuće i uz dobru domaću rakiju pričamo o životu koji brzo prolazi. - Zete mojoj sreći nema kraja. - Vaša ćerka je dobar čovek i ja se ni jednog trenutka nisam dvoumio kad je predložila da živimo zajedno. - Ja, kao otac, nisam hteo da se mešam u njen izbor. - Ja sam stariji udovac ali ona kaže da joj to ne smeta jer sam dobar čovek. - Meni, kao njenom ocu, a isto misli i njena majka smeta što ste dosta stariji od nje ali je ona to htela i mi njenu odluku blagosiljamo. Čujem da je vaš otac teško bolestan. - Da ali je ušao u devetu deceniju. - Otac nikad nije star. - Gospodine, treba misliti na mlađe i one koje dolaze. - Svako voli da živi.- Ja sam da se ide po redu… Dragice, gde si dosad? - Pričala sam sa decom. - Koga one uzmu po svoje, teško njemu. - Ja sam sa njima mlađa deset godina i čini mi se tada da mi ništa ne fali. Milija, vreme je da se i mi povučemo u sobu jer je dvadeset dva sata već prošlo. - Kako vreme brzo prolazi. - Zete, život prođe dok lupimo dlanom o dlan. - Sve je krug i sve nas čeka starost i smrt. Laku noć tata reče Dragica i uhvati me pod ruku i mi, unutrašnjim stepenicama, stižemo u njenu sobu.

Novi dan sam dočekao pored nje u njenom krevetu i tek kad se o glasio zidni sat i pokazao da je osam sati mi smo ustali i otišli u trpezariju gde nas je čekao pun sto i njeni roditelji. Dragica je otišla da probudi decu a nama se pridružila njena sestra sa svoje dve ćerke i to nam je bio prvi zajednički doručak. Dani sreće se nižu jedan za drugim ali svako mora svojoj kući pa se deca teška srca rastaše od Dragice koja nije propustila priliku da im da poklon i pozove da joj ponovo dođu u goste. Deca treba da idu u Bosnu jer su ih pozvali ujaci na odmor i tamo će ostati mesec dana. Ja sam želeo da Dragica dođe kod mene ali njeni roditelji, kad su čuli da se moj otac šlogirao, rekoše daje njoj bolje da ostane kod njih a tuje i sestra za ne daj bože.

Šta će sam muškarac sa trudnom ženom i šlogiranim ocem. Da bi umirio Dragicu koja je želela da ide sa mnom i da se porodi u našoj kući, rekao sam da će iz porodilišta sa bebom doći u Beli Potok. Sa suzama u očima Dragica i njeni roditelji nas ispratiše do kapije gde nas je čekao taksi. Uz pozdrave i poljupce napuštamo ljude koje volimo sa nadom da ćemo se uskoro ponovo videti.

- Tečo, dobra je Dragica. - I meni ništa ne fali. - Nataša moj tata je najbolji i najlepši. - Kakvih ima ja sam ko filmski glumac. - Moj teča je najlepši. - Tata, bilo mi je lepo kod Dragice i želela sam još koji dan da ostanem. - Hoćeš u Bosnu. - Nisam bila nekoliko godina. - Kad se vratiš, možeš sama da ideš jer sad a znaš put i gde stanuje. Sada, deco, idete u Beli Potok pa sutra na put. - Tečo iz Beograda moram kući. - Tata, i ja idem kod Nataše. - Kako hoćete, deco. - Tata meni trebaju pare za put. - Ja sam tvoj bankar. - Ti si moj otac i dužan si da me finansiraš. - Koliko mladoj dami treba? - Samo tri crvene. - Da ti to ne bude mnogo? - Od viška glava ne boli. - Nataša kad sutra krećete na put? - Pre sunca. - Idete vozom ili autobusom? - Tata ide službenim kolima u Višegrad pa ćemo mi sa njim do Priboja. - Srećan put i javite se kad stignete.

Zdravo, drugar. - Gde si, šašavi Milija? Nisam te video sto godina. - Ludi Gile, je još živ. - Prvo tebe da pošaljem na onaj svet. - Neće mene bog jer sam bivši komunista. - Šašav bio i šašav ostao. - Jel mi je to hvala što ti nisam tucao ženu? - I ona je luda ko ti. - Budalo, jedna, tako ti o ženi koja ti je rodila tri ćerke i od tebe napravila čoveka.- Jebala te ona. Budalo matora, što se ne ženiš? - Ja uvek naiđem na bolesnu ženu. - Ko ti je kriv kad ne znaš da biraš. - Na klinici sam upoznao mladu i lepu ženu koja boluje od lajmske bolesti. - Što je nisi ostavio. Danas na jednog muškarca ide pet žena. - Matorac se zaljubio. - Tu pomoći nema. Zbog bolesti nije smela da ostane trudna. - Ludi čoveče, uhvatila te na trudnoću. - Ne. Ja sam želeo da ostane trudna. - Baš si budala čim u starost praviš decu. -

Dok si ti pio i jurio kurve ja sam ti tucao ženu. - Moje ćerke liče na tebe. - Ne znam na koga liče ali im ti nisi otac. - Jedi govna. Što volim kad sretnem starog druga. - Da li si još nekog video? - Ne. Svi su se povukli u miran život. - Stigla nas starost a tu su i razne bolesti pa su se svi povukli u mišju rupu. - Ludi Gile, evo mog tramvaja. - Milija, jedi govna. - Ono je meko. - Svrati kad imaš vremena jer si ti najbolji za pod jebavanje. - Ako mi daš Vidu. - Može ali daje vratiš u ispravnom stanju. Posle dužeg čekanja naiđe autobus za Beli Potok i posle dvadesetak minuta stižem kući.

Kako je danas, matori komunista? - Ja bolujem a tebe nigde nema. - Imao sam neke obaveze. - Deset dana nisi bio kod kuće. - Tu je unuk Beli. - Jedino me on i gleda. - Njemu su prepisao kuću i deset ari placa. - Kod dva sina mene nema ko da gleda. - Beli mi je govorio da si dobar i da triput dnevno jedeš. - Stalno sam gladan. - Jedeš ko provaljen. - Imam ja svoje pare i unuk mi kupuje sve što poželim. - Bolje da umreš sin nego gladan. - Znam ja da bi to želeo ali ja još dugo neću na onaj svet. - Kad dolazi Beli? - Samo što nije stigao. - Imaš sreće što je on pristao da te gleda. - Ja sam mogao i neku ženu da nađem. - Sa njom ti bi već bio kod svetog Petra. Da ti i ja popijemo po jednu domaću. - Jel smem? - Ko ti brani. -Pijem lekove. - Da od njih ima neke koristi ne bi doktori umirali. - Naspi još jednu. - Šta kažeš? Kakva je? - Gde si je kupio? - Dobio od jednog prijatelja. - Taj zna šta je prava rakija. - Hoćeš nešto da jedeš? - Sad će stići unuk sa ručkom. - Imam prasetinu. - To mi je zabranjeno da jedem. - Tebi sada svejedno šta jedeš jer se tvoja bolest ne leči. - Ti bi voleo da umrem. - Bolje i to nego da se mučiš. - Čiko, ti si stigao. - Bio sam kod devojke. - Čuo sam ja sve. - Kako je deka i da li te sluša? - Dosadan je ko stenica. - Takav je bio i pre bolesti. - Čiko, on mnogo jede i po nekoliko dana nema stolicu. - Šlogirani su halapljivi i po nekoliko dana imaju zatvor jer mozak prestaje sa radom. - Vodio sam ga kod doktora i on mu je dao neke tablete za stolicu. - To je glupost jer deku očekuje novi šlog koji će ga odvesti na onaj svet. -

Gde je Marina? - Otišla je sa Natašom u Bosnu. - Kada će doći? - Za mesec dan, jer je školski raspust u toku. - Od nje sam čuo da imaš neku damu. - Imam. - Kad ćeš je dovesti? - Kad se porodi. - Matori švaler i decu pravi. - Kad nećeš ti sa trideset moram ja sa šezdeset. - Čiko, sada idem pa ću doći sutra čim se svane. - Deka je dobro jeo i sada neka spava. - Gledaću ja televiziju. - Radi šta hoćeš.

Dobro veče, lepotice. - Milija, gde si? Nemate dva dana da mi se javiš. - Otac samo što nije otišao na onaj svet. - A ja sam poželela da dođeš kod mene. - Sada ne mogu jer se svakog časa očekuje njegov kraj. - Sada kad si mi najpotrebniji tebe nema kraj mene. -Tu je sestra, strina, majka. - One su stalno sa mnom ali bi ja želela i tebe. - Ja još više ali ko se nadao da će mi se otac baš sada razboleti. Deca te hvale. - Divne devojke ko je bi želela ponovo da vidim. - Čim se vrate iz Bosne doći će kod tebe. - Bilo mi je lepo sa njima.

Čiko, dođi deki nije dobro. - Zar ti nisi otišao? - Vratio sam se po torbu i video deku zabačene glave i širom otvorenih očiju. - Došao je kraj. Šta je, komunista? Zar si rešio da ideš kod boga? - Ruke su mu hladne ko led. - Dodaj mi aparat da mu izmerim krvni pritisak. Gotov je. Neće dočekati sutrašnji dan. - Koji je pritisak? - Ne mogu da ga izmerim. - Čiko, što je zabacio glavu i oči širom otvorio. - Bliži mu se kraj. - Jadan moj deka. - Neka ide redom jer je on ovih dana napunio osamdeset prvu godinu. - Zar ima toliko?! - Pogledaj u ličnu kartu pa će ti sve biti jasno. - Ja neću ni do sedamdeset. - Beli, niko ne zna koliko će da živi i kad će mu doći kraj. Beli, da mi njega obučemo dok je još živ. - Stric, da sačekamo. Možda će mu biti bolje pa da pozovemo hitnu. - Neće jer su zenice široke a to govori da je smrt na pragu. Sada mu ispruži noge a ja ću mu prekrstiti ruke. - Šta mu to curi iz usta? - Deka je stigao do kraja. Puls se ne čuje, srce ne radi. - Čiko, ne bi nikad mogao da radim u bolnici. - Beli, sve nas čeka isti kraj. Beli, donesi sveću sa police a ja ću u teglu da stavim pesak pa da mi starom komunisti upalimo sveću. - Čiko, pošto je

deka umro pre ponoći, sahrana je sutra. - U umrlici napiši u četrnaest sati. - Da nije rano? - Dok sve formalnosti obave, pašće mrak i zato je najbolje u četrnaest sati. Iz kuhinje donesi vinjak da mi deki popijemo za pokoj duše. - Koliko deka ima godina? - Preko osamdeset. - Treba mi tačan datum i godina rođenja. - U njegovom novčaniku je lična karta pa pogledaj. Ovako se završio život komuniste koji je voleo TITA i partiju a od te ljubavi nije imao nikakve koristi. Beli, idi kući i sutra rano idi po sanduk i sredi štampanje umrlice. - Staviću je na nekoliko mesta u selu. - Jedni će se radovati njegovoj smrti, a drugi će ga sažaljevati. - Tako je kod Srba i zato su srećni oni koji su umrli sa dosta godina. - Čiko, ja bi da ostanem. - Kako hoćeš. - Do ponoći. - Dok si tu ja odo da okrenem jedan telefonski broj. - Požuri. Plašim se da ostanem sam sa mrtvim čovekom. - Ljubavi, kako si? - Ko je to? - Milija. - Ovde Dragičina sestra. - Gde je ona? - Otišla je u bolnicu. Održava trudnoću. - Šta se to desilo kad je u bolnici? - Osetila je bolove i mi smo je, radi sigurnosti, preko veze smestili u bolnicu. - Meni je umro otac. - Zete, primi moje saučešće. - Čim ga sahranim dolazim da je vidim. - Biće sve u redu jer imamo jaku vezu i ona je u sigurnim rukama. - Sahrana je sutra u četrnaest sati i posle dolazim kod vas pa ćemo zajedno u bolnicu. - Ne brinite sve će biti u redu. - Jedna nesreća povlači drugu. - Profesor je rekao da ne brinemo i da će on sve uraditi da se dete zdravo rodi i majka vesela i srećna vrati kući. - Ja njima niše ne verujem jer oni lažu čim otvore usta. - Bože, da ne ode i Dragica bogu na ispovest. - Čiko, šta to pričaš? - Ja onako sebi u bradu. - Što si pobledeo u licu? - Dobro sam. Ništa mi ne fali. - Tebi, čiko, nije dobro. - Naspi mi još jedan vinjak. - O kojoj Dragici pričaš? - Moja ljubav je otišla u bolnicu da se porodi. -To je lepa vest i to ćemo dobro da proslavimo. - Plašim se da joj se nešto loše ne desi. - Čiko, ti si uvek bio optimista. - Nešto mi govori da se kod nje nešto loše dešava. - Popi pa da ja tebi naspem još jednu. - Beli, svega mi je dosta. Noć je polako osvajala Beli Potok a kraj mrtvog čoveka uz

kafu i rakiju, zoru su dočekali stric Gile i brat Mića. Oko šest sati oni napustiše sobu u kojoj je stari komunista ja osta sam. Društvo mi je pravila mačka MAZA koja ni je napuštala moje krilo i čitavo vreme je pevala neku svoju pesmu koja je samo njoj znana.

Novi dan, sunčan i oko deset sati počeše da dolaze komšije, prijatelji i rođaci da upale sveću i starom komunisti požele srećan put. Oko podne dođe i seoski pop da upali sveću i sa pratnjom koju su sačinjavali prisutni, stari komunista stiže u mrtvačkom sanduku na seosko groblje. Ispod srebrne jele čekala ga je žena Danica koja ga je napustila pre dve godine. Dobro su se slagali a sada će da nastave tamo gde su stali. Danica je banjska žena jer je znala svake godine dva do tri puta da ode u Vrnjačku banju. Moj otac je sve to finansirao jer je imao slobodu da odlazi kod nekih udovica u Ripnju i tako su živeli godinama. I nikad se nisu posvađali. Grobari spustiše deku u hladnu raku a prisutni baciše po grumen zemlje i napustiše groblje dok su grobari završavali svoj deo posla. - Beli ode i deka. - Odmorio se. - Od ove bolesti se lako i brzo umire. - Kad čoveku dođe kraj nije važno od čega će umreti. Beli pozovi ljude da svrate na večeru takav je običaj. - Čiko niko neće. Ljudi žure svojim kućama. - Ti si pozvao a ko može neka dođe. - Star je čovek i ljudi misle da je vreme. - Mnogi od nas neće dočekati njegove godine.

Na večeri su bili Đoka, Stanko, Jefta koji su kopali raku i desetak komšija koji zbog posla nisu mogli na groblje pa su sada iskoristili priliku da izraze saučešće. Ljudi odoše. Ode i Beli i ja osta sa mačkom MAZOM u sobi u kojoj je živeo stari komunista i njegova Danica. Za vreme NATO agresije hvalio je Ruse i nadao se da će nam pomoći. O Amerikancima i njihovim saveznicima govorio je sve najgore i psovao je sve po redu, ne zaboravljajući ni decu. Voleo je Tita i poštovao Miloševića a mrzeo je Đinđića i o njemu sve najgore govorio. Kad je čuo daje ubijen tri dana je čašćavao ljude u Mićinoj prodavnici. Bože šta li radi moja Dragica, zašto se njena sestra nije

javila. Bože budi milostiv i ne dozvoli da se još jedna nesreća desi jer je trudna žena u opasnosti sve dok se dete ne rodi. Njeni najbliži strepe i plaše se kako će se poroditi i da li će dete biti zdravo. Kome ovako kasno zove da nije njena sestra ili sama Dragica koja hoće da mi izrazi saučešće ili dami kaže daje porođaj protekao u najboljem redu i da sam postao otac muškog ili ženskog deteta. Meni je svejedno šta je rodila i jedino je važno da je dete zdravo i majka sa njim.

Molim? - Na telefonu Dragičina sestra. - Gde ste, što vas nema da se javi te? - Ne znam šta da vam kažem. - Da li je Dragica dobro? - Rodila je muško dete. - Ovo mi je danas najlepša vest. Kako je ona? Kako je podnela porođaj? Da li se porodila spontano ili su doktori uradili carski rez? - Jadna moja sestra želela je da rodi sina a nije ga videla. Zbog bolova hitno smo je prebacili u bolnicu. - Zašto u bolnicu? - Imali smo dobru vezu i nismo hteli ništa da reskiramo. - Mora i da ste dobro platili. - To je danas normalna pojava. Naša veza je profesor koji je odmah primio u bolnicu. - I za to dobio punu kovertu novčanica. - Bez para nema dobrog i bezbolnog porođaja. - Srpska posla. - Tako je u čitavom svetu. Profesor je zahtevao da se porodi prirodnim putem a dežurni ginekolog da se uradi carski rez. - Profesori uvek zabrljaju jer su to salonski doktori koji su odavno zaboravili praksu i ponašaju se ko punjeni ćurani. - Kad je porođaj počeo, dežurni ginekolog je tražio da se uradi carski rez ali je profesor insistirao na prirodni porođaj iako je znao da moja sestra u rizičnoj grupi. Kada je Dragici pao pritisak a puls nije mogao da se izmeri, tada su moju sestru prebacili u operacionu salu. -Oca im mangupskog! Prvo čekaju da se nesreća desi pa posle vade kestenje iz vatre. Mene su pustili u sobu da je vidim. - Nisam smeo da je ostavim samu. - Morao si zbog oca. Dok sam sestru pokrivala debelim ćebetom, videla sam krvav čaršav. Otrčala sam da pozovem medicinsku sestru a ona mi reče da tu više nama ne može da se pomogne. Doktori su sve pokušali ali su male šanse da preživi. -

Kako je dete? - Momak je zdrav i nalazi se u inkubatoru. Muško, dugačko 52 cm i teško četiri kilograma. - Kad je Dragica umrla? - Juče. Tačno u podne. - Jesi li bila pored nje? - Jesam sve dok je sestra nije pokrila belim čaršavom. Pred smrt vrtela je glavom kao da je htela nešto da mi kaže. Odjednom se umirila, okrenula glavu na stranu a na usta je krenula sveža krv.

- KAKO ĆE DA ŽIVI MOJ SIN BEZ MAJKE. – IMA TETKU A TU JE I OTAC. DETE SE ZOVE MILAN . – MOŽDA ĆE ON IMATI VIŠE SREĆE OD SVOJE MAJKE.

BELI POTOK

12. decembar godine 2ooo god.

***

Pisac i dalje piše jer mu je pisaća mašina
bila i ostala jedini prijatelj.

Milija Radovanović
Ul. Savez Boraca br. 13
Selo Beli Potok kod Beograda

Milija Radovanović
Nesreća u belom
Roman

Izdanje autora

Lektor i korektor
Vesna Marković, profesor
Korica
Sanja Raković

Štampa
Copy Land, Beograd

Tiraž
100 primeraka

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
821.163.41-31
РАДОВАНОВИЋ, Милија, **1947-**
Nesreća u belom : roman / Milija Radovanović. – Beograd: M. Radovanović, 2019 (Beograd : Copy Land). – 765 str. ; 22 cm. – (Biblioteka Za sva vremena ; knj. 13)

Tiraž 100.

ISBN 978-86-916895-4-4

COBISS.SR-ID 282128140